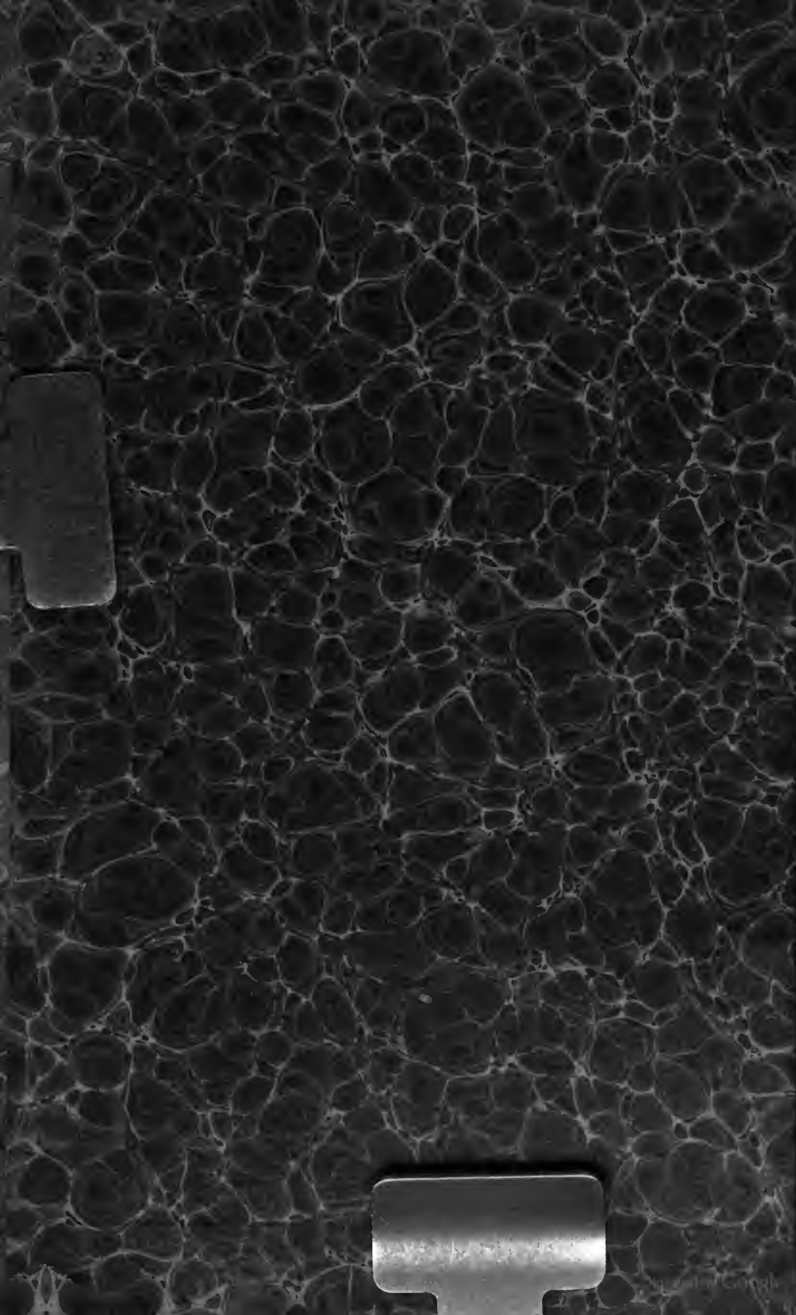
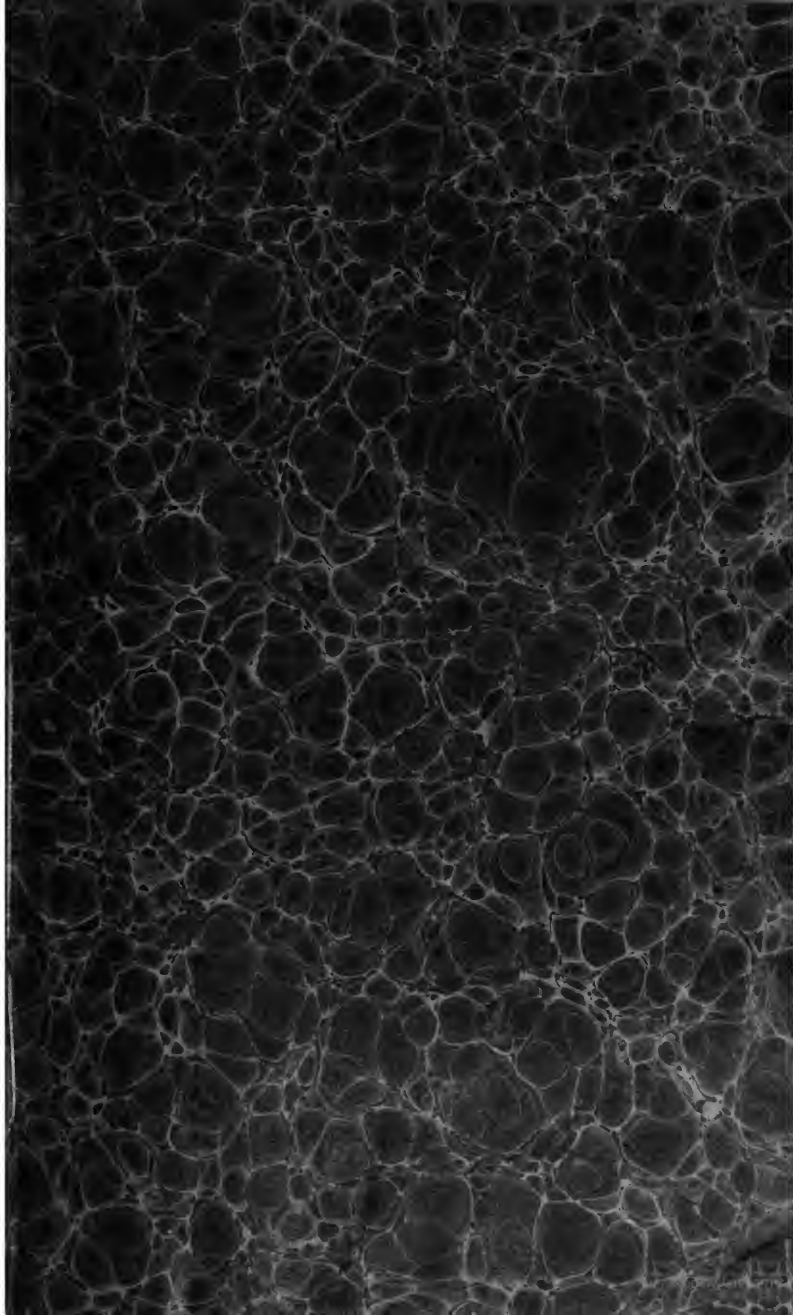

II

Quintus de Smyrne

QUINTI SMYRNAEI POSTHOMERICORUM LIBRI XIV.

ΚΟΙΝΤΟΥ
ΤΑ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ.

QUINTI SMYRNAEI
POSTHOMERICORUM

LIBRI XIV.

NUNC PRIMUM

AD LIBRORUM MANUSCRIPTORUM FIDEM

ET

VIRORUM DOCTORUM CONIECTURAS

RECENSUIT, RESTITUIT ET SUPPLEVIT

THOM. CHRIST. TYCHSEN.

ACCESSERUNT OBSERVATIONES

CHR. GOTTL. HEYNII.

ARGENTORATI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS BIPONTINAE
MDCCCVII.

FRIDERICO

PRINCIPI REGIO

DANIAE ET NORVAGIAE REGNORUM

CET.

HEREDI

CURARUM PATERNARUM SOCIO

SACRUM.

Tuo nomini augustissimo, PRINCEPS CELSISSIME, si dedicarem hunc libellum, quanquam iam excusare poterat TUARUM virtutum admiratio, tamen ut id auderem mea me inprimis pietas impulit, gratique, qui in me est, animi sensus postu-

lavit. Cum enim iussu & munificentia AUGUSTISSIMI PARENTIS TUI, *cuius* TU *nunc vices geris feliciter, comes olim datus essem doctissimo Moldenhauero in itinere literarum caussa instituto; & alios ex hoc itinere fructus percepi multiplices, & dum Galliae, Hispaniae, Italiae, Germaniae bibliothecas perlustrabam, contigit mihi plures huius carminis, eosque praestantissimos codices inspicere, e quibus illud insigniter auctum & expolitum nunc prodit. Hunc igitur beneficii in me collati fructum,* TIBI *debitum, poëtam Homericae laudis aemulum, meis curis utcunque restitutum, devotissima gratis-*

simaque mente TIBI offero, exoptatissimum impensi studii praemium habiturus, si TU, quae est TUA indulgentia, hoc qualecunque pietatis meae testandae studium placido vultu respicere digneris. Quod dum spero, Deum immortalem precor, ut Te, spem columenque patriae, quam meam quoque esse nunquam non cum iucundissimo animi sensu recordor, quam diutissime servet incolumem: & sicut adhuc TUA virtute, moderatione & consiliis factum est, ut alma patria difficillimis his temporibus a communi calamitate, quae Germaniam inprimis adflixit, salva & immunis servata sit, opibusque, & glo-

ria & dignitate intaminata floreat vigeatque; ita, ut in posterum prosperrimo rerum successu & omnis generis felicitate TE *cumulet supremum Numen, ardentissimis votis expeto.*

REGIAE CELSITUDINIS TUAE

cliens devotissimus

THOMAS CHRISTIANUS TYCHSEN.

PRAEFATIO.

PRODIT nunc tandem Quinti editio, quam a me parari, pluribus abhinc annis edita commentatione de hoc carmine significaveram. Iam pridem illa proditura erat, nisi varia intervenissent, quae eam morarentur. Primo enim diverso studiorum genere districto mihi, non nisi subsecivas horas Quinto impendere licebat. Deinde cl. Schow, nunc Professor Havniensis, in epistola critica Romae edita MDCCXC. novam carminis recensionem, sive in illud commentarium criticum promiserat; qui, prius quam ipse aggrederer operam, exspectandus esse videbatur. Accedebat temporum calamitas, quibus stupentibus ad ingentes rerum, quae tum gerebantur, vicissitudines hominum animis, quis ad poëtam Graecum attenderet? & interrupta per bellorum turbas societatis typographicae Bipontinae studia, cuius curae & diligentiae iam olim Quin-

tum meum vulgandum destinaveram: ne alias morae causas nunc commemorem. Interim dudum apud me servabam carminis apographum, ex editione Pauwiana a me secundum codices emendata & suppleta, descriptum, quod repetitis curis perpoliebam. Sed satis cito illud prodierit, si, quod spero, longiore mora nihil ei detractum esse, sed potius aliquid cultus accessisse iudicaverint lectores. Hac enim mora factum est, ut, quod in paucissimis scriptoribus locum habere solet, id Quinto obtigerit, scilicet ut codicum, qui innotuerunt, omnium copiis instructus compareat. Etenim cum in itinere AUGUSTISSIMI DANORUM REGIS munificentia per Gallias, Hispaniam, Italiae partem & Germaniam instituto codices Quinti plures aut inspexissem aut comparassem integros; Vaticanorum autem & Neapolitani lectiones selectas publicasset cl. Schow: desiderabam adhuc Cantabrigiensis & Monacensis lectiones, quorum hic cum Neapolitano omnium Quinti codicum est praestantissimus. Utriusque collationem nactus sum proximis abhinc annis, interponente officium ill. Heynio. Cantabrigiensem locis selectis contulit vir doctus Anglus; Monacensem integrum, summa diligentia comparavit doctissimus *Ignatius*

Hardt, bibliothecae regiae, quae Monaci eſt, praefectus. Quibus viris humaniſſimis pro ſuo in me Quintumque meum beneficio obſtrictiſſimum teſtor animum.

Iam his copiis quomodo uſus ſim in emendando & reſtituendo carmine, & ipſius lectio manifeſtum faciet, & a me declaratum eſt in commentatione proxime ſubnexa, de Quinto eiusque carmine, Sect. v. Hic tantum moneo, hoc volumine contineri textum carminis, non ex editione aliqua, ſed e codicibus melioribus & plenioribus editum, adhibitisque virorum doctorum coniecturis, ubi libri ſcripti deſtituerent, emendatum. Quippe mihi propoſitum erat, carmen ita adornatum ſiſtere, ut cum voluptate legi poſſet, nec ſubinde vitioſiſſimarum lectionum ſqualore & incomta orationis barbarie, quae priores editiones obſidet, offenderentur legentes. Sed hic iterum mihi praedicanda eſt Heynii, viri ſummi, humanitas, qui, ut nunquam deſtitit conſiliis & ſubſidiis res meas iuvare, ita inprimis in Quinto perpoliendo novis officiis obſtrinxit. Hoc enim dedit ille ſuo in me favori & in Quintum ſtudio, ut ſingulos apographi mei faſciculos prelo paratos, ante quam operis traderentur, perluſtraret, & in ſingularum lectionum dilectu

ſaepe indicium meum aut calculo ſuo confirmaret aut regeret. Praeterea obſervationes nonnullas & emendationes ad varia loca, in perluſtrando carmine ſubnatas, mecum benevole communicavit; quas ego curas tanti Viri, & in his literis habitantis, alteri volumini ſuis locis inſertas dabo.

Verſionem nullam adieci, tum quod eam non magnopere deſiderari putem; neque enim facile ad Quintum accedet, niſi Homeri lectione imbutus: tum quod Rhodomanniana inaequali dicendi genere conſcripta, & nunc pluribus locis parum congruens, plane refingenda fuiſſet; quem laborem taedii plenum, ut alio tempore facile ſubiiſſem, nunc lubens declinabam. Si qua occurrant obſcuriora, ea in adnotationibus illuſtrabuntur.

Quum propter verſus e codicum pleniorum fide paſſim inſertos neceſſe fuerit receptum verſuum numerum mutare, unde difficultas naſci poterat in reperiendis verſibus, ad veterem numerum laudatis, adieci in fine commentationis tabulam, diverſae numerorum notationis indicem, ex qua facile erit numeros inter ſe comparare & quemque verſum in utraque editione reperire.

Typorum elegantia nitorque ſocietatis typographicae curae debetur, quae novas literarum formas huic editioni adhibuit; ſcripturae autem fides & a vitiis immunitas cl. *Exteri* diligentiae, qui ipſe operis invigilavit, tanto ſtudio, ut in decem, quae ad me pervenerunt plagulis vix aliquid memorabile me offenderit. Pauca ſunt, quae, mea fortaſſe incuria admiſſa, corrigi velim a lectoribus ante quam librum legant. In argumento libri I. leg. Aiax *Troianos*. reliquas Amazones Achilles *&* *in his* Pentheſil. Lib. I. 308. l. *Κυδοιμὸς*. ibid. 310. *Θανάτοιο*. II. 618. l. *ὠπίσατο*. III. 696. l. *ἔκτοθεν* una voce. VI. 317. *Πουλυδάμαντα*. Minutiora hic omitto.

Alterum volumen adnotationes ad carmen continebit maxime critici argumenti, quas a textu ſeiungere viſum eſt, ne in carmine legendo ſubinde interpelletur attentio, ad notas avocata. Etenim me ipſum bene memini in graecis inprimis profeciſſe e Brunckianis editionibus, quae purum legenti ſcriptoris textum exhibent, eumque emendatum, critico adparatu in notas relegato. Praeterea ſpero fore, ut a viris doctis, qui de hac editione in ephemeridibus literariis fortaſſe relaturi ſint, plura moneantur, quae ad iuvandum carmen proſint; quibus me gra-

tiſſima mente uſurum eſſe, ultro promitto. Eidem volumini praemittetur codicum Quinti recenſus criticus; indices addentur, ita comparati, ut is, qui ad ipſum carmen ſpectat, primo volumini iungi poſſit, ſi id commodius viſum fuerit. Scribebam in Georgia Auguſta, Calendis Septembr. A. MDCCCVI.

COMMENTATIO

DE

QUINTO SMYRNAEO

EIUSQUE CARMINE

POSTHOMERICORUM.

COMMENTATIONIS ARGUMENTUM.

Sectio I.

De Quinto Smyrnaeo Posthomericorum auctore.

Auctor carminis ignotus; de ipso nomine dubitatum §. I. An auctor sit Milesius Smyrnaeus? §. II. Aut Corinthus grammaticus? §. III. An Aemilius Macer? §. IV. Quintus dicitur apud Grammaticos §. V. adeoque hoc pro auctoris nomine habendum §. VI. Patriam poëtae Smyrnam fuisse ipsum carmen indicat §. VII. obiecta diluuntur §. VIII. Unde Calabri nomen haeserit Quinto §. IX. An Quintus sit Qu. Ennius? §. X. Aetas Quinti; vixisse eum sec. IV. p. C. probabile fit, cum e sermonis ratione §. XI. tum e duobus carminis locis, qui illustrantur §. XII. XIII. eodem ducit poëseos Graecae historia §. XIV. An antiquior habendus? §. XV. Tourletii sententia, carmen pro Homerico habentis §. XVI. Alia Quinto tributa §. XVII.

Sectio II.

De Carmine ipso eiusque ratione & indole.

Est continuatio Iliadis Homericae §. I. Unde ductum hoc consilium? §. II. III. Quomodo illud exsecutus sit poëta? §. IV. Chronologia carminis §. V. Oeconomia carminis non omni artificio carens §. VI. Virtutes carminis, in imitatione Homeri §. VII. Deorum ministerium §. VIII. Personae & mores §. IX. Numerorum venustas §. X. Iudicia virorum doctorum de hoc carmine §. XI. Naevi carminis; inaequalitas, quae unde orta? §. XII. XIII. Dictio Quinti ex Homero ducta §. XIV. Propria in formis §. XV. in constructione §. XVI. in vocabulis & phrasibus §. XVII.

Sectio III.

De auctoribus, quos secutus est poëta in fabulis tradendis.

Huius quaestionis momentum §. I. Auctores fabularum Troianarum, inprimis posthomericarum §. II. Quintum e Tragicis parum hausisse §. III. nec ex historicis, sed e veteribus cyclicis §. IV.

In primis V. libris ex Arctini Aethiopide §. V. in reliquis ex Iliade parva Leschei §. VI. In extremis libris e variis Ἰλίου πέρσεσι §. VII. Haec confirmantur Tabula Iliaca, cuius ratio universa explicatur §. VIII. Quaenam in hac tabula sint ex Arctini Aethiopide ducta? §. IX. quae ex Iliade parva, §. X. & Stesichoro §. XI. Alius tabulae fragmentum ad Aethiopidem Arctini spectans §. XII. Quomodo ex his fontibus hauserit Quintus? an pro centone habendum eius carmen? §. XIII. Corollaria §. XIV.

Sectio IV.

De editionibus, versionibus, & omnino historia literaria carminis.

Carmen a Bessarione repertum Sec. XV. §. I. Ex hoc codice fluxisse editiones omnes; codices non item. §. II. Editio princeps Aldina §. III. Basileensis §. IV. Emendatores carminis ante Rhodomannum §. V. Editio Rhodomanni, & ex hac Lectii, §. VI. VII. Editio Pauwiana §. VIII. IX. Subsidia critica §. X. Versiones §. XI. Epilogus §. XII.

Sectio V.

De textu carminis e codicibus restituendo, huiusque editionis ratione & consilio.

Textum carminis esse corruptissimum in editionibus §. I. etiam in codicibus §. II. Corruptelarum genera & caussae §. III. IV. Codices Quinti, eorumque classes §. V. VI. Carmen e plenioribus codicibus multis locis restitutum & pluribus versibus auctum §. VII. In aliis crisis saepe difficilis §. VIII. Ratio & consilium huius editionis §. IX. X. Tabula, versuum numerum cum priorum editionum numeris comparans §. XI.

COMMENTATIO

DE

QUINTO SMYRNAEO

EIUSQUE CARMINE.

Singulari fortunae caſu accidit, ut perditis tot, quibus olim abundabat Graecia, epicis carminibus, fama celeberrimis, iis etiam quae praeſtantiſſima iudicaverant Alexandrini Grammatici, ſervaretur unum, quod res Troianas a morte inde Hectoris ad urbis usque excidium complexum, ſub Quinti Calabri nomine vulgatum eſt. In quo carmine plura ſunt notabilia. Nam & auctoris nomen praefert, ne graecum quidem & in omni antiquitate ignoti; & ipſum carmen non niſi infimae aetatis ſcriptoribus laudatur. Atqui tamen illud veteris epici vim & ſimplicitatem ſpirat, ac manifeſtum eſt, poëtam uſum eſſe antiquiſſimis carminibus cyclicis, quorum vicem quodammodo explet. Denique textus carminis in editionibus exſtat corruptiſſimus & miſere mutilus, adeoque in eo caſtigando & emaculando, magis quam in ullo alio ſcriptore, coniecturae criticae locus fuit. Codices tamen, qui adhuc nulli ab editoribus ſunt adhibiti, & rectius & integrius carmen exhibent. De quibus omnibus in fronte huius editionis breviter diſſerendum, ita ut primo loco de auctore carminis, deinde de ipſo carmine eiusque indole, tum de fontibus e quibus fabularum tractandarum rationem hauſiſſe videatur; porro de editionibus, verſionibus & omnino

historia carminis literaria, denique de textu carminis & codicibus, huiusque editionis ratione & consilio agamus.

Sectio I.

De Quinto Smyrnaeo Posthomericorum auctore.

§. I.

De auctore huius carminis praeter nomen vix quidquam constat; neque hoc quidem satis certum est. Quinti nomen praefert in editionibus, & codicibus, etiam antiquissimis, Neapolitano & Monacensi, qui nudum nomen servant, cum in recentioribus, ut in editione Aldina, plerumque addatur ΚΑΛΑΒΡΟΥ. Quis autem fuerit ille Quintus, qua gente, qua patria, qua aetate vixerit, nusquam constat, cum nec apud Suidam eius mentio occurrat. In hac rei obscuritate non mirum est viros doctos coniecturis indulsisse, & fuisse, qui de ipso nomine dubitarent, inprimis cum offenderet in graeco poëta, eoque haud vulgari sed Homeri aemulo, romanum nomen. In his Caspar Barthius, acuti vir ingenii, magnusque huius carminis admirator, omnino negavit Quintum esse auctoris nomen, quippe purum putum Romanum. Additum illud fortasse a possessore Romano codici suo, pro auctoris nomine habitum fuisse. Nomen ab ipsomet poëta suppressum, modestiae studio. Id ex eo apparere, quod Grammatici Graecanici nullo modo illud scivisse videantur; non praeterituri, quin semel excideret. Nam, pergit, » Paraleipomenon auctorem indigitant, velut Homeri maxime similem, quique cum eo censeatur velut, accedatque operi illi, quod supplere voluerit.« [1] Extrema haec obscurius dicta sunt. Nusquam enim, quantum reperi, Paraleipomenon carmen laudatur, nullo addito auctoris nomine. Quod autem Grammaticos graecos nomen poëtae ignorasse ait, fallitur: saepius enim illud ab Eustathio aliisque laudari infra videbimus. Quae loca fugisse videntur virum doctum.

1 Vid. Casp. Barthii Adversaria. Frcf. 1624. fol. p. 69.

Antiquiorum Grammaticorum loca si in mente habuit, disertius illa erant declaranda.

§. II.

Idem Barthius alio loco[1] *Milesium* Smyrnaeum *antiquae poëseos instauratorem, mire eius rei ergo; licet non citra livoris adspersionem, laudatum Eunapio*, nostri carminis auctorem arbitratur: mutata sententia, ut videtur, de aetate poëtae, quem olim longe antiquiorem fuisse statuerat; hactenus tamen sibi constans, quod Quintum non esse verum poëtae nomen putat. Sed Milesium Smyrnaeum nostrum carmen condidisse nec ex Eunapii loco, infra laudando, nec ullo alio indicio constat. Quod Smyrnaeus fuit & poësi clarus, non eo valet, ut statim eum pro huius carminis auctore habeas. Imo vix videtur Eunapius hoc silentio praeteriturus fuisse, si tanti carminis auctor exstitisset.

§. III.

Minus probabilem opinionem proposuit Reinesius, corruptum esse ΚΟΙΝΤΟΥ nomen, & ΚΟΡΙΝΤΟΥ legendum. Hunc Corinthum esse Grammaticum, cuius habemus de Dialectis libellum, seculi sexti vel septimi scriptorem; cui bene convenire ludimagistri officium, quod de se Libro XII. profitetur.[2] Quot in hac argumentatione falsa sint, nec opus est pluribus declarare, & manifestum fiet e sequentibus. Nituntur haec mera nominis similitudine, quod praeterea male ΚΟΡΙΝΤΟΥ scribit pro ΚΟΡΙΝΘΟΥ. Sed Corinthus ille, sive, ut rectius dicitur, Gregorius, Corinthi metropolites, unde & nomen ei haesit, seculo XII. vixit;[3] quo tempore nemo sane Grammaticus sine miraculo tale carmen conscribere potuisse putandus est.

1 ad Claudianum ed. Casp. Barth. c. commentario. Frcf. 1650. 4. p. 960.

2 vid. *Reinesii* Epistolas, Ep. LXVII. p. 593. Hunc secutus est Foesius; v. Fabr. Bibl. Gr.

3 vid. *Koen* praefat. ad Gregor. de Dialectis.

§. IV.

Neque felicior videtur Richardi Chandleri coniectura, *Aemilium Macrum*, Romanum poëtam, pro carminis nostri auctore habentis.[1] Scilicet de hoc Ovidius ait:

Tu canis aeterno quidquid restabat Homero,
ne careant summa Troica bella manu.

e Ponto Libr. II. x. 13. E quo apparet sane Macrum posthomerica tractasse; nostri tamen carminis auctorem eum esse, nullo modo fit probabile. Etenim Macer Veronensis erat & latine carmina scripsit, quorum servatae sunt particulae. vid. Fabric. Bibl. Graec. Vol. XIII. pag. 36.

§. V.

Vix indulturi fuissent viri docti hisce coniecturis, per se parum verisimilibus, si meminissent plura carminis nostri loca, expresse Quinti nomine laudari a serioribus Grammaticis, ita ut idem carmen eos legisse dubitare non liceat. Sic Scholion ad Il. β'. 219. ἰστέον ὅτι Ἀχιλλεὺς αὐτὸν (Thersitem) ἀναιρεῖ, ὡς ἱστορεῖ Κόϊντος ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον &c. quae ad librum I. carminis vs. 740 sqq. referri apparet. Eustathius ad Il. α'. p. 5. ed. Rom. observat sectiones Iliados a Grammaticis non adpellari λόγους, καθάπερ ἐποίησε Κόϊντος ἐν τοῖς μετὰ τὸν Ὅμηρον. e quo loco apparere videtur, inscriptiones librorum, πρῶτον, δεύτερον, τρίτον, ab ipso poëta adiectas esse. Ad Il. α'. 409. pag. 136. laudat versum nostri Libr. XII. 166. κεῖται δὲ (sc. vox ἔρον) καὶ παρὰ Κοΐντῳ ἐν τῷ, πολέμου δ' ἔρος ἔμπεσε θυμῷ. p. 352. ad Il. β'. 815. adducit: ὠρυθμὸς παρὰ Κοΐντῳ, quod recurrit Tom. III. p. 1702. Eodem Tom. III. p. 1608. excitatur ἡ τοῦ Κοΐντου ποίησις de Troia per simulatum Achivorum discessum capta. Quint. Libr. XIII. 332 sqq. Denique p. 1698. l. 48. ἰστέον δὲ, inquit, ὡς οἱ μὲν ἁπλοϊκώτερον φασὶ, Τρῶας καὶ Ἀθηνᾶν δικάσαι Ὀδυσσεῖ καὶ Αἴαντι, περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων ἐρίζουσι. Καὶ δὴ Κόϊντος διασκευάζει ἐν τοῖς

1 v. Eius lib. *the history of Ilium or Troy*. Lond. 1802. 4. p. 15.

αὐτοῦ τὴν δίκην ῥητορικῶς. Innuit orationes Aiacis & Ulyssis amoebaeas apud Quintum Libr. V. 180 sqq. Porro Tzetzes ad Lycophr. pag. 11. col. a. ed. Potteri, de Oenones fato loquens, eam vitam finiisse ait, κατὰ Κόϊντον, ἑαυτὴν ἐμβαλοῦσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πυράν. Vide nostrum Lib. X. 466 sq. Idem l. c. p. 113. col. b. ὁ μὲν Μαχάων, inquit, κατὰ Κόϊντον ἀνῄρηται ἐν τῷ πολέμῳ ὑπὸ Εὐρυπύλου, τοῦ υἱοῦ Τηλέφου. ὁ δὲ παλαιὸς Ὀρφεὺς καὶ μετὰ θάνατον Εὐρυπύλου ζῶντα παρεισάγει τὸν Μαχάονα, ἰώμενον τὸν Φιλοκτήτην. Conf. Quintum Libr. VI. 406 sqq.

Saepius Quintum memorat idem Tzetzes in Posthomericis, a celeb. Iacobs e meo Codicis Vindobonensis apographo editis, vs. 10 sqq. de Penthesilea; vs. 282. de Memnone; vs. 522. 584. de Machaone; vs. 597. de Oenone agens. Loca non exscribo; vide Io. Tzetzae Antehomerica &c. edit. Fr. Iacobs. Lips. 1793. 8.

§. VI.

His auctoritatibus, cum meris coniecturis & dubitationibus derogari vix possit, restat ut QUINTUM, reliqua ignotum, pro auctore carminis habeamus. Caeterum Quintus scribatur an Cointus perinde est: 1 Graecos hoc nomen utroque modo, Κυίντος & Κόϊντος efferre notum est. Unde tamen Romanum nomen sortitus sit homo Graecus, libertinusne fuerit, an Romana civitate donatus, quae est Rhodomanni suspicio haud improbabilis, si tamen ante vulgatam, per constitutionem Antoninianam, civitatem Romanam vixit noster; aut a maioribus Romanis, qui in Asia minori sedem fixissent, ortus fuerit, non licet divinando adsequi, silentibus historiis.

1 Rhodomannus inprimis *Cointus* tuetur, (v. eius praefat.) & ubique hoc nomine poëtam adpellat. Induxit hoc alios, ut diversos putarent Cointum & Quintum Calabrum, ut Daceriam ad Dict. Cret. IV. 21.

§. VII.

Patriam poëtae ipſum carmen innuit loco unico, quo de ſe loquitur auctor, Libro XII. 308 ſqq. Quem locum, quoniam minus recte intellectus eſt a magnis viris, operae pretium fuerit paucis illuſtrare. Verba ſunt haec:

ὑμεῖς γὰρ (Μοῦσαι) πᾶσάν μοι ἐνὶ φρεσὶ θῆκατ' ἀοιδὴν,
πρίν μοι ἀμφὶ παρήια κατασκίδνασθαι ἴουλον,
Σμύρνης ἐν δαπέδοισι περικλυτὰ μῆλα νέμοντι,
τρὶς τόσον Ἑρμοῦ ἄπωθεν, ὅσον βοόωντος ἀκοῦσαι,
Ἀρτέμιδος περὶ νηὸν, ἐλευθερίῳ ἐνὶ κήπῳ,
οὔρεϊ οὔτε λίην χθαμαλῷ, οὔθ' ὑψόθι πολλῷ.

Haec omnia Rhodomannus, vir in graecis literis verſatiſſimus, improprie dicta exiſtimans, Quintum colligit ſcholam celebrem habuiſſe in Ioniae litore. Μῆλα περικλυτὰ interpretatur diſcipulos Quinti, quem adeo Sophiſtam fuiſſe ſive Grammaticum, philoſophiae & eloquentiae magiſtrum.[1] Nemini tamen qui locum legerit aliud quidquam in mentem venturum eſſe puto, praeter hoc, auctorem, puerum adhuc, oves paviſſe prope Smyrnam. Fraudi fuit viro docto & qui eum ſecuti ſunt, Reineſio & Voſſio, quod μῆλα Μουσῶν intellexerunt,[2] quod tamen nec patitur loci ratio, nec diſerta poëtae

1 vid. Rhodom. praefat. ad Quintum.

2 Sic enim Rhodomannus: *Muſarum oves in liberali Smyrnae horto ſe paviſſe teſtatur* --- & mox: *Quid enim aliud per Muſarum hortum & oves, praeter quam Scholam & diſcipulos in ea, doctrinae & eloquentiae ſtudiis addictos, intelligi exiſtimemus?* Cf. Voſſ. de Poët. Graec. p. 233. ed. fol. Reineſ. Epiſt. LXXII. p. 593. Recte Barthius (Adverſar. p. 65.) »Quid paedagogo cum vita paſtorali & libero horto, idque in campis extra urbem tam magnificam? Viri eruditiſſimi, puerorum inſtitutioni alligantes tam generoſum vatem, nimium ſuae videntur fortunae ſtuduiſſe.« Ipſe tamen locum de vita poëtae philoſophiae & Muſis dicata, ſatis contorte interpretatur: reprehenſus ob hoc a Reineſio l. c. & Bailio (*Dict. hiſt. crit.* Art. *Quintus.*) qui etiam alios eruditorum circa hunc poëtam errores notavit. Reineſius Epiſt. LXVII. p. 591. inprimis accurata

verba, de pueritia ſua loquentis, & de commoratione in monte, quae a Sophiſta & ſcholis aliena eſſe quisque videt. Quod in voce περικλυτὰ haeret, qua diſcipulos nobiles ſeu fama illuſtres, epitheto emphatico deſignari putat, id vero eſt argutari. Eſt enim hoc merum epitheton poëticum, quo res in ſuo genere praeclara deſignatur. Sequenda igitur ſine dubio propria verborum ſignificatio, quod iam perſpexerunt Bailius & Pauw, ſenſusque: *Vos, Muſae, iam puero mihi ingenium dediſtis, cum prope Smyrnam oves paſcerem;* reliqua ad ornatum ſpectant & loci naturam. Totum hoc adumbraſſe videtur poëta ex iſtis Heſiodi Theog. 20. 21.

αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδὴν
ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὕπο ζαθέοιο.

Ut illi in Helicone, ſic ſibi in monte Smyrnae vicino oves paſcenti Muſas poëticum indidiſſe ingenium. Cum Dianae fanum memoret Poëta, Pauwius oves ſacras intelligit, quae ad Dianae templum pertinuerint iure proprio: his praefuiſſe Quintum. κῆπον ἐλευθέριον autem pro horto venuſto ſumit. Simplicius fuerit κῆπον ἐλευθέριον pro nomine proprio loci aut ſaltus arboribus conſiti prope Smyrnam accipere; μῆλα περικλυτὰ ad naturam ovium iſtius regionis referre, quas eximias eſſe ipſe Pauw obſervat e Wheleri itinerario. Hoc igitur ſaltem ex iſto loco licet colligere, Smyrnam fuiſſe patriam noſtri, [1]

locorum deſcriptione Grammaticum prodi exiſtimat; ut Lib. VI. 144. ubi domus Paridis ſitum deſcribit; Lib. III. 233 ſq. montem Menalippium accuratius deſcribi quam a Strabone; hoc ipſo loco, Lib. XII. 308. domum & hortum auctoris Smyrnae; lib. V. init. ſcutum Achillis cet. Sed has deſcriptiones nemo, niſi poëſeos ſenſu deſtitutus, vitio verterit. Quis enim mirabitur poëtam montem aliquem ſollertius deſcribere, quam geographum, aut imagines ſcuto inſculptas enarrare? In his omnibus Homerum ſequitur, qui etiam Paridis domum deſcribit Il. ζ'. 313. Veriora ſunt quae de equo Troiano monuit Reineſius. Scilicet hoc agebat ille, ut oſtenderet, auctorem carminis eſſe Corinthum grammaticum.

1 Nimis ſubtilis eſt Fabricius Bibl. Graec. l. c. quando ne ex

adeoque iure Quintum Smyrnaeum dicendum esse, non, ut vulgo, Calabrum. Sub Smyrnaei nomine iam laudatur a Tzetze Chil. II. vs. 489. 490. & in Scholiis ad ipsius Posthomerica, vs. 282. Etiam Codex Caesareus I. (apud Nessel. Catal. Biblioth. Caesar. Parr. IV. Cod. V.) in rubrica habet Κοΐντου Σμυρναίου παραλειπόμ. Ὁμήρῳ. Similiter Matritensis I. (apud Iriarte Catal. Codd. graec. bibl. Matr. Cod. XXVIII.)

§. VIII.

Video contra ea, quae super hoc loco disputata sunt, obiici posse, poëtam hic loqui ex Homeri, cuius carmen continuat, persona, eumque cum pluribus veterum pro Smyrnaeo habuisse; [1] in quod nescio an inciderit aliquis. Sed vix exspectaveris ab auctore eiusmodi artificium, qui nec in aliis tam callidum se probavit, nec sua supponere voluisse Homero putandus est, quippe qui sui carminis libros separatim numeret. Accedit quod in ipso carmine plura sunt, quae haud obscure patriam poëtae indicant, scilicet accuratae locorum descriptiones quales nisi ab oculato teste vix exspectaveris. Etenim Libr. I. 297. montem Sipylum, Libr. III. 234. Menalippium, Libr. VI. 471. antrum Nympharum in Paphlagonia, Libr. X. 128. antrum Endymionis ita ad vivum describit, ut vix dubitare liceat, auctorem istorum locorum naturam usu cognitam habuisse; adeoque, cum omnia ista sint in Lycia, Phrygia, Paphlagonia, Asiae minoris fuisse indigenam. [2] Quo nostra istius loci de patria poëtae interpretatio confirmatur.

hoc quidem loco intelligi existimat, poëtam Smyrna oriundum fuisse, sed tantum vixisse ibi aliquamdiu.

1 Vid. Proclum de Homero in *Bibl. der alten Literat. und Kunst 1. Stück.* p. 7. Smyrnaeum Pindarus dixisse fertur in alia vita Homeri. vid. Heyne ad Homer. Vol. VIII. p. 824.

2 Adde locorum recensum in navigatione Neoptolemi VII. 401 sqq. de Harpaso X, 146. de tumulo Scylacei ib. 163.

§. IX.

Calabri nomen unde haeserit Quinto, paucis declarandum. Gerit hoc tam in Codicibus recentioribus quibusdam, ut Escurialensi utroque, Mediceo XXIX. apud Bandinium, Caesareo II. & aliis, quam in editione prima, Aldina, ubi est Κοΐντου Καλαβροῦ παραλειπομ. Ὁμήρῳ, unde vulgatum est in editiones & usu receptum. Additum ei videtur a loco, ubi repertum est primum, quod per Italiam innotuit, huius carminis exemplar, prope Hydruntem (nunc *Otranto*), veteris Calabriae, sive Apuliae urbem maritimam. Sic res narratur in vita Coluthi praefixa Aldinae editioni: τούτῳ (τῷ Κολούθῳ) ἐπιγέγραπται καὶ τὸ παρὸν ποίημα, Ἑλένης ἁρπαγή, ἐν Ἀπουλίᾳ σύνηθες, ὅπου καὶ ἡ ποίησις τοῦ ὁμηρικοῦ Κοΐντου πρῶτον εὕρηται ἐν τῷ ναῷ τοῦ θείου Νικολάου τῶν Κασσούλων, ἔξω τοῦ Ὑδρόντου &c. Mireris Calabrum appellari, qui ex hac narratione Apulus dicendus erat. [1] Sed tractus Hydruntinus qui ab antiquis ad Calabriam referebatur, in quo erat Rudiae oppidum, Ennii patria, medio aevo ad Apuliam relatus fuit, Calabriae nomine ad Bruttios translato. Igitur in Apulia repertum dixerunt, e recentiori loquendi usu; alii antiquam rationem secuti, in Calabria. Caeterum facile apparet inepte hinc Calabrum appellari poëtam, [2] quod in Calabris repertus sit Codex, e quo fluxerunt nostra exemplaria, nec quidem omnia, ut infra videbimus. Eodem iure Quinctilianum dixeris S. Gallensem, quod eius integriorem codicem e monasterio S. Galli Poggius eruit; ne alios scriptores memorem.

1 Haesit in hoc Pauw. Vid. notam praefationi Rhod. in edit. Pauw. subiectam.

2 Observatum hoc post Scaligerum & Casaubonum a Mich. Neandro, Gnomol. Lib. II. p. 538. n. *e*. & Rhodomanno praef. ad Qu. qui etiam Σμυρναίου nomen in titulo libri restituit, male deinde a librario, in iis exemplaribus, quae annum 1614. praeferunt, omissum.

§. X.

Non praetereunda eſt hoc loco mira Barneſii opinio, qui (ad Il. β'. 219.) *veriſimile putat Quintum Smyrnaeum Calabrum eundem eſſe cum Quinto Ennio.* Ductum hoc e nominis ſimilitudine, quod Qu. Ennius Rudiis oriundus, Calaber fuit, noſter autem in libris editis Calabri nomen gerit. Quae ratio quam vana ſit, patet ex iis, quae modo disputata ſunt. Neque conſtat Ennium graece aliquid ſcripſiſſe, multa contra e graecis fecit latina. Omnino hoc carmen Ennii eſſe non poſſe, facile videt, qui legerit: quare haec temere poſuiſſe videtur Barneſius. 1

§. XI.

Iam *qua aetate* vixerit Quintus, haud facile eſt ſtatuere. Auctorum teſtimonia nulla habemus: neque enim laudatur niſi ab infimae aetatis ſcriptoribus, Tzetze, Euſtathio & Scholiaſtis Homeri. Quod apud Suidam nulla eius fit mentio, mirum ſane videri poteſt, cum is plures alios ſcriptores laudet, quorum ſcripta plane interciderunt. Sed nec Orphica commemorat, nec Coluthi raptum, aliaque. Hoc ſaltem videmus, non innotuiſſe hoc carmen Suidae, aut iis potius, quos ille excerpſit.

Si ipſum carmen inſpicimus, ex univerſo dicendi genere ſtatim apparet, illud non ſcriptum eſſe florentibus Graeciae rebus & intaminata adhuc graeci ſermonis puritate. Hinc iam Rhodomannus, »Character ipſe carminis, inquit, γραμματικώτερον elaboratus, oſtendit, eum Coluthi, (qui ad quintum Chriſti nati ſeculum poëma lepidiſſimum de Helenes raptu conſcripſit) alio-

1 Hic ſubiicio Ioſ. Scaligeri dictum e *Scaligeranis* (à Amſterd. 1740. 8.) Tom. II. p. 547. Q. SMYRNAEUS s' appelle Calaber, parcequ'il a eſté trouvé en une belle Bibliotheque de Calabre, mais il eſtoit de Smyrne. Il vaut quatre eſcus de l'edition d'Aldus, *erat Cyrenaicus.* Poſterius hoc, quod praecedentibus etiam repugnat, neſcio quomodo exciderit viro doctiſſimo.

rumque ista aetate vigentium, aequalem aut vicinum fuisse. Enimvero si dictionem Cointi, Coluthi, Tryphiodori, Musaei (illum dico, qui Leandri Herusque amores cecinit) & Nonni ad examen criticum vocaris, simillimam & fere eandem sermonis ideam structuraeque rationem deprehendes: unde aetate quoque propinquos inter se fuisse ratiocineris.« Haec Rhodomannus, quocum hactenus consentio, quod omnibus istis poëtis qui sub imperatoribus Romanis floruerunt, dictionem elaboratam, vocabulis exquisitioribus & comparationibus Homericis refertam, communem esse statuit. Verum ad aetatem Quinti definiendam non satis valere puto hoc argumentum. Nam nec ista cum Tryphiodoro & Colutho similitudo tanta mihi videtur, quantam ille existimabat, sed multo propius ad Homerum accedit noster; adeo ut, si e solo orationis genere iudicandum sit, antiquiorem istis merito putet aliquis;[1] nec isti poëtae qua aetate vixerint, satis constat;[2] Coluthus autem, qui, Suida teste, sub Anastasio floruit, Sec. V. exeunte, incertum est, an is sit, cuius habemus de raptu Helenae carmen. Mihi quidem cum Nonno, Dionysiacorum auctore, orationis copia & poëseos indole magis convenire videtur, adeoque si ex dictione aetas aestimanda est, saltem ad seculi V. initium referri posse, quo Nonnum scripsisse constat. Sed omnino lubricam puto hanc rationem, cum nec continuatam per aetates poëtarum seriem habeamus, ut in scriptura vetere aestimanda libros & monumenta diversis aetatibus exarata comparemus; & in imitatoribus versetur disputatio, quorum alter altero magis & felicius veterum poëtarum sermonem expressit. Sunt utique in nostro plures dicendi formae, quae antiquis incognitae eam aetatem produnt, qua sermo Graecus e nativa puritate & nitore deflexerat, ut cum νήδυα & ὄϊζυα scribit, I. 616. II. 89. ἀέξειν, pro

1 Sic iam iudicabat Barthius Adverf. Lib. II. p. 69.

2 v. Merrick differt. in Tryphiod. p. VII.

augeri, ἀέξεσθαι, I. 116. & alibi. ἐς pro ἐν ponit XI. 446. XII. 123. & frequentissime οἷ pro οὗ, rel. Sed haec & similia, quae certae aetati aut regioni equidem assignare non ausim, malo ad proprias nostro locutiones referre. Quamvis non negem posse aliquem, qui in legendis sequioris aetatis auctoribus me magis versatus sit, & data opera eiusmodi dicendi formas collegerit, magis probabilia afferre & speciosius hoc argumentum exornare.

§. XII.

Sunt praeterea in ipso carmine duo loci, qui temporis, quo scriptum est, notationem aliquam continent, quamquam non definitam. Apparet tamen, vixisse poëtam florentibus Romanorum rebus, & quidem sub imperatoribus. Alter est Lib. XIII. 335 sqq. quo Calchantis vaticinium de posterorum Aeneae fatis & imperio refert poëta:

> Τὸν γὰρ (Aeneam) θέσφατόν ἐστι θεῶν ἐρικύδεϊ βουλῇ
> Θύμβριν ἐπ' εὐρυρέεθρον ἀπὸ Ξάνθοιο μολόντα
> τευξέμεν ἱερὸν ἄστυ, καὶ ἐσσομένοισιν ἀγητὸν
> ἀνθρώποις, αὐτὸν δὲ πολυσπερέεσσι βροτοῖσι
> κοιρανέειν· ἐκ τοῦ δὲ γένος μετόπισθεν ἀνάξειν,
> ἄχρις ἐπ' ἀντολίην τε, καὶ ἀκάματον δύσιν ἔλθῃ.

Quae sane non divinatorem futurae sed spectatorem praesentis Romanorum felicitatis & potentiae arguunt, ut recte ait Rhodomannus. Omnino totum hunc de Aeneae discessu locum, aliaque quibus Aeneae fit mentio, ita tractavit, ut gratificari voluisse Romanis videri debeat. Dicas ante conditam Constantinopolim vixisse, cum sola Roma imperii caput designetur; sed apparet, hoc loco alienam futuram fuisse Constantinopoleos mentionem. Accedit, quod etiam post conditam hanc urbem Roma imperii caput habita fuit.

§. XIII.

Alter locus est VI. 531 sqq. ubi Atridae a Troianorum globo pressi, cum feris in circo pugnantibus comparantur:

— — — τοὶ δ' ἐν μέσσοισιν ἐόντες
στρωφῶντ' εὖτε σύες μέσῳ ἕρκεϊ, ἠδὲ λέοντες,
ἤματι τῷ, ὅτ' ἄνακτες ἀολλίσσωσ' ἀνθρώπους
ἀργαλέως τ' εἰλῶσι, κακὸν τεύχοντες ὄλεθρον
θηρσὶν ὑπὸ κρατεροῖς· οἱ δ', ἕρκεος ἐντὸς ἐόντες,
δμῶας δαρδάπτουσιν, ὅ τις σφίσιν ἐγγὺς ἵκηται.

De venatione circensi & bestiariis, spectaculo Romanis proprio, hic agi apparet, & diserte commemorantur ἄνακτες, quo nomine Graeci Romanos imperatores appellarunt. 1 Dubium tamen an imperatores Romanos innuat poëta, aut Constantinopolitanos, quum non modo Romae venationes ad imperii usque finem durasse, sed etiam Constantinopoli aliisque Orientis urbibus frequentatas fuisse constet, plane tandem sublatas sub Anastasio, seculo V. exeunte. Sed iam sub Theodosio, sec. IV. vergente, & minus frequentabantur haec spectacula, & hactenus a pristina crudelitate remiserant, ut incruenta essent; dum bestiarii non ad mortem cum feris dimicarent, sed pugnae ludibrio spectatores oblectarent. 2 Iam cum noster Smyrnaeus, orientali imperio subditus, bestiarios a feris vorandos describat, crudelissimum venationis genus, haud improbabiliter coniicias, eum ante Theodosii aetatem, saltem seculo IV. medio vixisse.

§. XIV.

Eodem nos deducit graecae poëseos historia. Notum est, sub imperatoribus Romanis, scholis per provincias

1 Sic Dionys. Periegetes, qui sub Tiberio vixit, vs. 355.
Ῥώμην τιμήεσσαν, ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων.
Ad quem versum Eustath. ἀνάκτων δὲ εἰπὼν ἔδειξε, φασὶν, ἐναργῶς, ὅτι οὐκ ἐπὶ τῶν ὑπάτων αὐτὸς ἦν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ἤκμασε.

2 vid. Gorii Thesaur. vett. diptychor. Tom. I. p. 218. Tab. VII. Diptychon Areobindi, Consulis a. 506. & Tab. XI. XII. Anastasii, a. 517. Omnino cf. doctam *P. E. Muller* Havniensis, nunc Theol. Professoris, commentationem de genio, moribus & luxu aevi Theodosiani P. II. Gott. 1798. p. 78 sqq. quae accuratius haec persequitur.

institutis, inprimis Romae, Athenis, & deinde Constantinopoli literas graecas, quae sub Augusto latinis Musis cedere coactae fuerant, sensim convaluisse & quasi restitutas esse ex exsilio. Hinc factum ut primum singuli existant poëtae Graeci, ut Oppianus, ἁλιευτικῶν, & alter κυνηγετικῶν auctor, Nestor Larandensis, eiusque Pisander filius, qui mythologica tractarunt, [1] Soterichus Oasita, sub Diocletiano, qui Dionysiaca sive βασσαρικὰ scripsit IV. libris. [2] Mox sub Iuliano, magno veterum literarum fautore & promotore, eiusque successoribus plures inclaruerunt poëtae Graeci. Floruerunt tum Callistus, Iuliani in expeditione Persica comes, qui eius res contra Persas gestas heroico carmine celebravit; [3] Milesius Smyrnaeus, omni carminis genere clarus, ut ait Eunapius; [4] Ammonius, qui bellum Arcadii cum Gothis descripsit, circa seculi IV. initium; [5] Nonnus Dionysiacorum auctor; Christodorus, qui plurima scripsit versibus; in quibus Isaurica, sex libris, [6] sub Anastasio; Agathias Myrinaeus historicus, carminis Daphniacorum Libris IX. auctor; Marianus foecundissimi ingenii poëta secundum Suidam. Coluthus denique, fortasse etiam Thryphiodorus & Musaeus, auctor amorum Herus & Leandri, circa haec tempora vixisse videntur. Videmus hic, praeter nostrum, alium Smyrnaeum fuisse Milesium, quem Barthius pro nostri carminis auctore habuit, & plurimos horum poëtarum in argumento historico vel mythico versatos esse, cuius studium tum maxime tenuisse videtur homines. In hanc igitur aetatem fortasse referendus sit Quintus: post haec enim tempora plane obmutuerunt graecae Musae, nec ullus

1 Vid. ill. Heyne Exc. I. ad Aen. II. p. 284. Ed. 1787.

2 Vid. Suidas v. βασσαρικά.

3 Nicephori histor. eccles. X. 34.

4 Eunap. de vitis philosophor. Proaeresio p. 154. edit. Commelin. a. 1596. ποίησιν ἁπάσαν καὶ μέλος ἐξήσκησε.

5 Nicephor. XIII. 6.

6 Vid. Suid. h. v.

memoratur dignus poëtae nomine. Videtur autem Quintus primis huius aetatis poëtis, qui ſub Iuliano floruerunt, adnumerandus potius eſſe, quam ſerioribus, cum gentilem eum fuiſſe tota carminis ratio & inprimis crebrae caeci fati deſcriptiones declarent. Accedit quod unico loco, quo ad chriſtianum dogma de coeleſtibus praemiis & inferno alluſiſſe videri poteſt, L. VII. 87. additur πέλει φάτις ἀνθρώποισιν, ut aliunde ductum eſſe innuat.

§. XV.

Barthius longe antiquiorem putabat huius carminis auctorem; quem ſuppreſſum fuiſſe iam in antiquitate, quod Homero adtexere aliquid voluerit. Idem deinde e loco Libri XIII. 340. ubi memoratur genus Aeneae, colligit, vixiſſe eum ſub Caeſaribus ab Auguſto inde ad Neronem: in hoc enim defeciſſe ſtirpem Iuliam, qua deleta non amplius ab Aenea oriundos dici potuiſſe principes Romanos. Recte hoc, ſi in ſcriptore pedeſtri aut hiſtorico verſaremur; ſed poëtae licuit omnem Caeſarum proſapiam γένος Aeneae dicere, cum iſta aetate non modo imperatores, ſed omnino Romani Aeneadae dici ament, quippe ad Troianos originem referentes. Sic in duobus epigrammatis, quae Hadriani Caeſaris nomen praeferunt, [1]

Ζηνὶ τόδ' Αἰνεάδης Κασίῳ Τραϊανὸς ἄγαλμα
κοίρανος ἀνθρώπων κοιράνῳ ἀθανάτων.

& in altero Hector iubetur Achilli dicere

Θεσσαλίην κεῖσθαι πᾶσαν ὑπ' Αἰνεάδαις.

Similiter in Inſcriptione Triopea, quae dedicationem ſimulacri Regillae, Herodis Attici uxoris, continet, [2]

ἡ δὲ πολυκτεάνων μὲν ἔην ἐξ Αἰνεαδάων.

Scilicet Romana erat Regilla. In eodem carmine vs. 27. eſt Αἰνεάδαι pro Romanis.

1 Vid. Brunckii Analecta vett. poëtar. graecor. Vol. II. p. 285.
2 ap. Brunck. l. c. p. 302. Cf. *Viſconti* Inſcrizione Triopee. Romae 1794. fol. & *Raph. Fiorillo* Herodis Attici quae ſuperſunt Lipſ. 1801. p. 38.

§. XVI.

Ab his non multum abludit recentissimi interpretis Galli, *Tourletii*, sententia, qui in praefatione Quinto gallice converso praemissa pag. xxviii sqq. libros undecim priores carminis nostri antiquos esse, reliquos tres a criticis in dubium vocari, nec Quinti esse posse adfirmat; unde etiam loci de Romanis Lib. XIII. 340 sqq. fidem ac sensum labefactare conatur. Idem tamen, parum sibi constans, hos ipsos libros posteriores Virgilio putat antiquiores esse, quem e nostro hausisse opinatur pag. xxx. & imaginem Quinti a Musis inspirati (e Libro XII. 308 sqq.) operi praefixit. Sed haec ut inter se dissona, ita sine auctoritate ac ratione posita sunt. Neque enim ullum criticum nominavit, qui libros XII - XIV. alii auctori tribuendos censuerit; nec est ea dictionis aut elocutionis in his libris diversitas, quae alium auctorem arguat. Quae autem in extremis praesertim libris occurrunt, levius tacta & negligentius tractata, ad festinationem potius poëtae, ad finem properantis, referenda esse, ex iis, quae infra Sectione II. disputabuntur, manifestum fore spero.

Idem auctor in dissertatione tomo alteri adnexa, istius decreti oblitus, universum hoc carmen ad ipsum Homerum referre videtur. Homerum, inquit pag. 231 sqq. vulgo Smyrnaeum habitum fuisse, & Melesigenem appellari, a Mele fluvio, Smyrnae propinquo. Iam Quinti carmen in Codice a Bessarione reperto *Smyrnaei* nomen gessisse, quippe a compilatore, communem opinionem secuto, pro Homerico habitum. Sed in eodem Codice, cuius titulus obscurior lectu, praeterea lectum fuisse Cointi s. Corinthi nomen: hoc pro auctoris nomine perperam acceptum, cum rhapsodum tantum s. compilatorem carminis designaret. Rhapsodos varias Homericorum aliorumque carminum particulas consuisse, publice decantandas: harum unam collectionem desiisse in morte Hectoris, aliam res hac posteriores usque ad

Troiae excidium complexam fuisse, & hanc quidem, non statim absolutam, minus innotuisse; nec enim omnia simul ab Homero perfecta esse. — Recte coniecturam adpellat vir ingeniosus hanc rationem, nulla antiquitatis fide & historiae veritate commendatam, contra quam satis est monere, *Smyrnaei* nomen in codd. antiquis non legi, sed in recentissimis tantum a librariis e Lib. XII. additum. *Κοΐντου* contra habent omnes: quo ipso haec ratio evertitur. Nostrum autem carmen Homeri esse, & per omnem antiquitatem latuisse, nemo puto iudicabit, cui in his rebus suppetit iudicium.

§. XVII.

Praeter carmen Posthomericorum Quinti habiti sunt versus de laboribus Herculis, qui sub ipsius nomine exstant in Cod. Biblioth. S. Marci 517. fin. & alibi. 1 Nititur hoc Tzetzis auctoritate, qui Chil. I. 38. vs. 489. Quinto tribuit. Sed videtur ille memoria lapsus esse, cum meminisset a Quinto descriptos esse labores Herculis. Quam autem ille habet rerum Herculis in scuto Eurypyli expressarum descriptionem, ea plane alia est & ab istis versibus diversa. 2 Similiter epigramma, quod sub Quinti nomine publicavit ex Anthologia Mscr. Bodleiana *Io. Merrick*, 3 non est Quinti nostri, sed, quod ipse observat, Quinti cuiusdam Maecii, cuius plura exstant epigrammata in Anthologia & Analectis. 4

1 vid. Theupoli Bibl. S. Marci p. 278. Anthologia L. IV. c. 8. Brunck. Anal. II. p. 475.

2 Ipse dubitasse videtur de auctore, cum dicit: ὁ Κόϊντος γέγραφεν οἶμαι.

3 Diss. Tryphiodoro praemissa p. xiii.

4 Brunck. Anal. II. p. 236 sqq.

Sectio II.

De carmine ipso, eiusque ratione & indole.

§. I.

Rationem carminis & consilium poëtae statim docet inscriptio, παραλειπόμενα Ὁμήρῳ sive τὰ μεθ' Ὅμηρον, scilicet non esse carmen per se absolutum, sed continuationem & quasi supplementum alterius, nempe Iliadis Homericae. Dubitari possit utro nomine opus suum inscripserit auctor, adeoque e mira librorum in titulo varietate, & e Constantini Lascaris testimonio, qui in praefatione Codici Quinti Matritensi II. praefixa, se in eo, quem exscripsit libro, nullam reperisse ἐπιγραφὴν affirmat, neutrum horum ab auctore profectum esse colligas. Verumtamen antiquiores Codices τὰ μεθ' Ὅμηρον praeferunt, quo titulo etiam laudant carmen Eustathius & Scholiastes Homeri; nec omnino ἀνεπίγραφον illud edidisse auctorem opinari fas est. Sed utut hoc sit, istud consilium ex ipso carmine abunde elucescit. Incipit enim ubi desierat Homeri carmen, nulla praemissa argumenti declaratione aut Musae invocatione, ut solenne est poëtis, sed ita ut arcte cohaereat cum Iliade eamque continuet. Quod consilium unde ductum, & unde profecta sit omnis haec Homerum supplendi & continuandi ratio, haud alienum fuerit hic paucis indicare.

§. II.

Vix aliud est in re fabulari veteris Graeciae argumentum, quod a poëtis cupidius tractatum sit, quam celeberrimum illud bellum ad Troiam gestum a coniuratis Graecorum populis. Celebratum illud iam erat ante Homerum antiquissimis ἀοιδῶν carminibus, & sunt qui ipsam Iliadem ex antiquis poëtarum Ionicorum carminibus coaluisse putent. Sed vulgatis Homeri rhapsodiis, & inter Iones & Aeoles, mox etiam in Graecia decantatis, sensim ea ipsa & simul res Troianae tantam cele-

britatem consecutae sunt, ut certatim in eas involarent poëtae, Homericae laudis aemuli. Cum autem Homerus partem aliquam rerum ad Troiam gestarum & quidem maxime insignem praeripuisset, abstinebant fere ab hac, fortasse quod desperarent, se post Homerum laudem aliquam adepturos esse. Arripuerunt igitur alii ea quae ante Homeri carmen accidissent; quod fuit Cypriorum carminum argumentum, *Stasino* auctore, qui XI. libris res a Pelei inde nuptiis ad Achillem a belli societate alienatum persecutus erat. Alii, iique plurimi, posthomerica, h. e. res Iliadis argumento posteriores tractarunt, invitante inprimis rerum gestarum natura, valde apta poëticae narrationi. Huc pertinent *Arctini Milesii*, antiquissimi poëtae, Aethiopis & Ἰλίου πέρσις, *Leschis*, *Pyrrhaei*, Ilias parva & Ἰλίου πέρσις, *Stesichori*, & *Sacadae*, s. *Acati*, Argivi, carmina eiusdem argumenti.[1] Complectebantur igitur haec carmina omnem fabularum Troianarum ambitum, serie quasi continua se invicem excipientia, unde ex iis grammatici Alexandrini cyclum epicum sive Troianum concinnarunt, descriptis secundum rerum ordinem carminibus, quae ipsorum iudicio probata essent. Caeterum apparet istos poëtas non perspectum habuisse Iliadis, qualis nunc est, consilium & carminis epici sublimioris naturam, sed meras condidisse narrationes poëticas, rei gestae unitate destitutas. Ex quo an recte colligas, ipsum Homericum carmen eiusdem naturae fuisse, non est huius loci disputare. Sed ex altera parte manifestum esse puto, eos noluisse Homeri Iliadem continuare aut supplere, sed propria carmina condidisse, quamquam argumento cum Iliade connexa.

§. III.

Iam cum Homeri carmina pueris ad humanitatem informandis adhiberentur apud Graecos, coniungi solebat

1 Vide de his accuratius agentem *Heyne* ad Virgil. Aen. II. Exc. I. & *Iacobs* ad Io. Tzetzae Antehomerica &c. praef. p. XXI sqq.

cum Homero istorum poëtarum lectio, mythorum cognoscendorum caussa. Cuius rei indicium praebet tabula Iliaca, quae fabulas Troianas, maxime quidem ex Iliade, sed etiam ex Arctino, Lesche & Stesichoro, in scholarum usum, ut videtur, exsculptas complectitur. Accedit Procli testimonium, carmina epici cycli conservari & studiose legi adfirmantis, non tam propter suam praestantiam, quam propter rerum tractatarum nexum & ambitum.[1] Hinc factum, ut, cum istorum carminum cum Iliade coniunctorum serie historia belli Troiani absolveretur, etiam Iliadem, quae tamen longe aliud consilium prodit, scilicet iram Achillis & mala inde Achivis enata, pro historia belli Troiani haberent, sed imperfecta, nec ad finem perducta. Sic iam Ovidius ad Aemilium Macrum, Veronensem, qui de rebus Troianis carmen scribebat, e Ponto Lib. II. El. x. 13.

Tu canis aeterno quidquid restabat Homero,
ne careant summa Troica bella manu.

Et Amor. Lib. II. 18. ad eundem:

Carmen ad iratum dum tu perducis Achillem
primaque iuratis induis arma viris.

e quibus patet eum antehomerica scripsisse, fortasse etiam posthomerica, quod verba *quidquid restabat Homero*, rel. innuere videntur.[2] Eodem consilio Quintus noster ad Homerum supplendum ductus, carmen ad Troiae excidium usque continuavit, sic demum ratus, cum Ovidio, summam manum bello Troico additam, & carmen ad finem perductum esse. Quinto tamen propiorem caussam fuisse suspiceris, qua ductus Iliadem maxime con-

1 *Photius* bibl. Cod. 239. e Procli chrestom. λέγει δὲ ὡς τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα διασώζεται, οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετὴν, ὡς διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων.

2 Quae in Comment. de Qu. Smyrnaeo pag. 16. laudaveram de *Camerino*, e Lib. IV. de Ponto XVI. 19. (sic enim leg.) concidunt. Ibi enim meliores editiones habent - - *canit domitam Camerinus ab* Hercule *Troiam*, non: *domito ab Hectore*, ut ibi scriptum.

tinuandam deligeret. Natus ille in iis regionibus quae Homeri natales sibi vindicarent, poëtico a natura praeditus ingenio, a pueris Homeri lectione innutritus, & mature imitando fortasse ingenii vires expertus, potuit sane, conspecta inprimis regione Troiana, quam vicinam habuit, & animo concepta veterum rerum imagine, his omnibus eo duci, ea mente animari, ut se quasi alterum Homerum putaret, qui, quae in Iliade omissa essent, suo carmine suppleret. 1 Caeterum eiusmodi aliorum carminum supplementa fuerunt etiam inter recentiores qui scriberent. Maffeus quidem Vegius de Novavilla Virgilium supplevit, addito libro; Camillus de Camillis ad Tassonis Hierosolyma liberata, Mayus, Anglus, ad Lucani Pharsalia additamenta concinnarunt; ne soli veteres hoc modo ineptiisse viderentur, & abusi esse ingenio.

§. IV.

Sed videamus, qua ratione, quo successu in supplendo Homero versatus sit poëta. Facile apparet, opus non bene institutum non potuisse feliciter cedere, si ad epici carminis rationem illud expendas. Expositurus erat res ab Hectoris inde morte ad Troiam gestas usque ad ipsius urbis excidium & naufragium Graecorum ad saxa Capharea: in quo argumento instituenda erat multarum rerum, a diversis gestarum narratio, quae nullo communi vinculo continentur, nisi quod eodem loco & tempore gesta sunt. Cum in Homerico carmine omnia apte cohaereant, & ad ipsum argumentum, Achillis iniuria affecti ultionem & placationem, referantur, hic omnia sunt soluta & sparsa; res plures nec inter se, nec cum Iliadis summa connexae. Unde fit, ut totidem fere sint carmina heroica, quot libri poëmatis, & plerumque singuli libri singulorum dierum res gestas

1 Inter recentiores *Rapinus* (Comparaison d'Homere & de Virgile c. 3.) putavit deesse aliquid ad perfectionem Iliadis, quod non ad mortem Achillis sit perducta.

ordiantur. Sic Lib. II. III. VI. VII. VIII. IX. XIV. omnes ab aurorae ortu incipiunt. Atque adeo non eſt rei geſtae unitas, ut nec poſſis uno titulo argumentum carminis complecti, ſive per ſe ſpectati, ſive coniuncti cum Iliade. Non male Rhodomannus *Iliadem Quinti Smyrnaei* inſcripſit, cum ſit continuatio Iliadis Homericae, & eodem titulo inſignita fuerit eiusdem argumenti Ilias parva Leſchei. Hac igitur parte inferior eſt noſter vel Colutho & Tryphiodoro, qui, quamquam poëtica vena exigua praediti, tamen in deligenda carminis materia ſubtilius adhibuerunt iudicium, & narrationes ſaltem poëticas condiderunt. Quinti carmen nec ſibi conſtat, nec cum eo congruit, cuius explere debebat, e mente auctoris, defectum, quippe quod eiusmodi appendicem plane reſpuit.

§. V.

Quum igitur omnis inventio & diſpoſitio carminis ad temporum ordinem maxime redeat; de hoc accuratius diſpiciamus. Res geritur annis belli Troiani nono & decimo, quo fatale erat Troiam capi. Incipit carmen anno nono ad finem vergente; cf. Lib. VI. 61. ubi Calchas, ſe iam pridem praedixiſſe, adfirmat, decimo anno Troiam expugnatum iri, quod ad Il. β'. 295. 329. refertur. Prope autem aberat annus praefinitus; pergit enim: *τόδε δὴ νῦν ἐκτελέουσιν Ἀθάνατοι· νίκη δὲ πέλει παρὰ ποσσὶν Ἀχαιῶν.* Idem annus adhuc agitur poſt Neoptolemi adventum, Lib. VIII. 474 ſqq. ut anni decimi initium ſub extrema carminis incidiſſe putandum ſit, a poëta tamen non notatum. Iam res poſt Hectoris funus geſtas ex ordine perſequitur ita, ut quaſi diarium condat belli Troiani: quas, ut uno obtutu carminis decurſum & fabularum ſeriem contemplari liceat, hic breviter recenſebo, ſecundum dies in carmine indicatos.

1) Dies 1. Carminis. Pentheſileae & Amazonum adventus, elapſis aliquot diebus poſt funus Hectoris. Lib. I. 118.

2) Dies 2. Penthesilea ad pugnam procedit cum Troianis, & ab Achille caeditur. I. 138.

3) Dies 3. Deliberant Troiani de rebus suis. II. 1 sqq. *Post aliquot dies* Memnon advenit cum Aethiopum exercitu. II. 101.

4) Dies 4. Memnonis cum Achille pugna & interitus. II. 187.

5) Dies 5. Pugna qua cadit Achilles. III. 1 — 657.

6) Dies 6. Crematur Achillis corpus. III. 665. (Versu 668. memorantur ἤματα πολλὰ, sed locus videtur esse suppositiius.) Glauci corpus in Lyciam transfertur. IV. 1 — 62.

7) Dies 7. Ludi funebres fiunt Achilli; armorum iudicium. IV. 75. — V. 346.

8) Dies 8. Aiacis furor & interitus. V. 395 — *fin.*

9) Dies 9. Menelaus ficta oratione reditum suadet; Calchas Neoptolemum e Scyro arcessere iubet. Eurypylus Troiam venit cum Mysis. VI. 1 — 166.

10) Dies 10. Pugna Eurypylo duce. VI. 191 — 645.

11) Dies 11. Castra Achivorum oppugnantur. VII. 1 sqq. per *aliquot dies.* 149.

12) Dies 12. 13. Induciae per biduum, sepeliendis mortuis. VII. 153.

13) Dies 14. Pugnatur iterum. VII. 166. dum Ulysses cum Diomede Scyrum perveniunt.

14) Dies 15. Neoptolemus Scyro solvit. VII. 252. qui postridie

15) Die 16. ad exercitum venit, & statim in pugnam progreditur. VII. 400 — 620. 671.

16) Dies 17. Pugna, qua Eurypylus cadit. VIII. 1 — 489.

17) Dies 18. Mortui cremantur. IX. 1 — 65.

18) Dies 19. Pugna Deiphobo & Neoptolemo ducibus. IX. 67 — 325. Philoctetes Lemno arcessitur. — 432.

19) Dies 20. Philoctetis adventus & restitutio. IX. 433 — 528.

20) Dies 21. Pugna; Philoctetis ἀριστεία. IX. 529 — X. 257.

21) Dies 22. debet esse quo Paris a Philoctete vulneratus, ab Oenone repulsus in Ida exspirat, & Oenone, in eius rogum insiliens noctu, cum ipso crematur. X. 259. 437. 451.

22) Dies 23. Troiani Achivis contra urbem tendentibus occurrunt, XI. 6. 7. & pugnam instaurant. Aeneae ἀριστεία: vincunt Achivi Minervae auxilio — 329.

23) Dies 24. Die orto oppugnatur urbs per totum diem. XI. 330. Aeneae virtute testudine Achivorum rupta, hi ab urbe repelluntur. — *fin.*

24) Postridie aut post aliquot dies Calchas & Ulysses concione facta suadent, ut equum ligneum fabricent. XII. 1 — 103. Per noctem Minerva Epeum ad equum construendum instigat. 104 sqq. Dies 25. carminis.

25) Dies 26 - 28. Fabrica equi per triduum. XII. 117. 147. Pugna Deorum, tempore non definito. — 218.

26 (Dies 29.) Heroës in equum ingrediuntur, classis Tenedum petit. XII. 219 — 351. Haec an eodem die gesta, quo equi fabrica absoluta fuit, aut sequenti, non indicatum. Videtur tamen dies his absumi debuisse.

27) Dies 30. Troiani equum in urbem pertrahunt. XII. 352 sq. Laocoontis fatum, securitas Troianorum. — *fin.*

28) Noctu, Sinone signum edente, redeunt Graeci, & heroës ex equo prodeunt. Diripitur urbs. XII. 353 — XIII. *fin.*

29) Dies 31. Achivi praedam partiuntur, dein laetitiae indulgent. XIV. 1 — 178. noctu Achilles filio apparet.

30) Dies 32. Polyxena immolatur, classis Troia solvit. XIV. 227.

Patet ex hoc recensu, triginta & duos dies diserte indicari a poëta: quibus si addas sex vel septem qui non sunt notati, totum carmen res gestas continebit circiter quadraginta dierum.

§. VI.

Nec tamen affirmaverim, Quintum nullo plane artificio usum esse in disponendis enarrandisque rebus. Discedit ille haud semel ab Iliade parva Leschei, quam maiore carminis parte secutus est, in rerum narrandarum ordine; quod consilio factum esse, vix dubitari potest. Apud Leschen Philoctetes statim post armorum iudicium e Lemno adducitur, & Paridem perimit, quem a Menelao foede tractatum Troiani humant. Quintus haec ad extrema carminis, Lib. IX. X. retulit, post Eurypyli caedem, omnemque de Paride & Oenone narrationem ad miserationem faciendam composuit. Helenae proditionem, quam Lesches narraverat, omisit, utpote parum honorificam reginae. Alia, quibus a Lescheo discrepat, nunc non commemoro. Omnino per vicissitudines quasdam & quasi gradus urbis excidium adducit poëta. Sub initium carminis res Troianorum, Hectore caeso adflictae, Penthesileae & Memnonis adventu levantur: utroque ab Achille interemto iterum in summo discrimine versantur. Sed Achillis ab Apolline sublati, mox etiam Aiacis interitu, conversa subito fortuna, & Eurypylo duce adeo praevalent Troiani, ut etiam munitiones Achivorum, magno cum horum periculo oppugnent, Lib. VII. Neoptolemi adventu, qui Eurypylum vincit, & Philoctete in castra adducto, primum aequatur partium fortuna; mox superiores iterum sunt Achivi, qui Troianos in urbem compulsos ultro adoriuntur. Hi tamen strenue muros tuentur, Aeneae maxime virtute, Lib. X. XI. Est haec ultima ad Troiam pugna, qua summa virium contentione ab utraque parte pugnatur; & videtur poëta omne studium & ingenium ad hanc ornandam contulisse. Postquam armis ni-

hil effectum, ad dolum conversi Achivi fatalem equum fabricant, & capitur urbs. — Haec carminis oeconomia, etsi multam artem haud prodit, & iure reprehendi possit, quod fabula de Palladio ablato, gravissimo ad urbem capiendam momento, non sit usus; tamen docet, Quintum non presse institisse veterum poëtarum vestigiis, sed suo quoque iudicio usum esse.

§. VII.

Quamquam autem quod ad inventionem & summam carminis attinet parum laudandus est noster poëta, alias tamen virtutes habet haud exiguas, quae non sunt praetermittendae, ne iniquiores simus in iudicando. Compensavit enim quodammodo istum defectum narrationis modo & elocutionis poëticae ornatu, quae plane est ad Homeri exemplum composita. Plenum est hoc poëma locis egregiis, comparationibus, descriptionibus, quae nullam cum optimis poëtis comparationem reformident. 1 Non sunt hic merae phrases poëticae & verba exquisitiora, e diversis dicendi generibus congesta, sed vere poëticum os & phantasmata poëtica. Mores heroicae aetatis

1 Ad loca praeclara referam Memnonis cum Achille pugnam Lib. II. inprimis vs. 501 sqq. 548 sqq. Neoptolemi adolescentis ad bellum capessendum impetum & matris afflictae moerorem VII. 304 sqq. Deorum pugnam & Iovis adventum XII. 174 sqq. & omnino Librum IX. qui est e praestantissimis huius carminis. — *Comparationes* egregiae & novae passim occurrunt; cf. Lib. II. 195. Aethiopes cum locustarum agmine comparatos. L. VI. 532. Atridas circumventos, strenue se defendentes, cum feris in amphitheatro inclusis. VII. 570. hostes caesos cum piscibus nocturno igne allectis. Adde VIII. 331. 387. IX. 162. 172. 198. X. 103. 146. XIII. 309. & alia plurima, quae, nisi nova, saltem novo modo variavit poëta. *Descriptionum* exempla vid. III. 30. Apollinis irati speciem. VIII. 240. Martis adventum. VIII. 325. Troianos arma sumentes. XIII. 81 sqq. miserabilem captae urbis faciem. XIV. 488. procellam, & naufragium Achivorum; tum pugnarum descriptiones, mirum in modum variatas, in his Lib. X. 54 sqq. Eridis, quam iam saepe memoraverat, novam imaginem.

plerumque fideliter servavit, lapsus tamen in hoc, quod Lib. IV. 545 sqq. equum celetem induxit, & alicubi equites memorare videtur, IX. 187. XI. 186. & Achivos facta testudine muros oppugnantes, XI. 358. Haec tamen cum Virgilio habet communia. Porro haud pauca carmini intexta sunt, quae ad antiquitatem & veterem fabulam spectantia, doctrinam poëtae testantur, ut de Paphlagonio fluvio II. 555. de antro Nympharum VI. 470. X. 128. de ulmis in Protesilai tumulo VII. 407. de Xantho XI. 21. & alia. Affectus praeclare aliquando expressit; quo refero Memnonis modestiam Lib. II. etiam erga Nestorem, Aiacis furorem Lib. V. & inprimis Oenones erga Paridem miserationem & pietatem Lib. X. In orationibus fingendis haud contemnendum artificem se probavit; cf. orationem Hippodamiae L. I. 409. Troianas ad arma capienda cohortantis, & Aiacis & Ulyssis Lib. V. quae simplicitate & gravitate Ovidianis praestant.

§. VIII.

In adhibendo Deorum ministerio Homerum sequitur, ita ut non modo in singulis fere libris Deorum operam interponat, sed etiam diversa Deorum studia memoret. Troianis maxime favet Apollo cum Marte & Venere. [1] Minerva Achivis opitulatur VII. 556. VIII. 342. sed navigantibus postea tempestatem immittit, ventis ab Aeolo impetratis Lib. XIV. Iunonis, quod mireris, nullae sunt partes, nisi quod Achillis caedem Apollini exprobrat III. 98. & Iovi IV. 48. porro de Paridis caede & Troiae excidio laetatur X. 232. XIII. 417. studium partium saltem declarans. Pugnam etiam Deorum, ad Homeri

1 Sic Lib. I. Mars Penthesileae caedem ultum it; VIII. 245. Troianis adest. Apollo Lib. III. Achillem sagitta ferit. IX. 252. Deiphobum servat & Neoptolemo fatum parat, a quo eum retinet Neptunus. XI. 129. Aeneam & Eurymachum instigat. Venus Aeneam e proelio subducit XI. 289. & a Troia discedentem tuetur, XIII. 326.

exemplar, commisit; non quidem loco aptissimo, sed hactenus circumspectiori usus iudicio, quod non Deas vapulantes induxit, sed ab effectu potius concurrentium Deorum vim declaravit. Summam rerum moderatur Iupiter, (IV. 57 sqq.) & aliquando fatum differt, (VIII. 442.) mutare tamen illud non potest. Fato enim, quod αἴσης, μοῖρας, Κηρὸς nomine venit, etiam Dii subsunt, II. 171. III. 647. XI. 272 sqq. Cuius rationis iam semina sunt apud Homerum, (vid. Il. ζ'. 487 sq. & ibi Heyne. π'. 433.) quamquam apud nostrum disertius enuntiatur. De reliquis Diis, qui passim immiscentur, Aurora, Thetide, Musis, nihil attinet dicere: utitur iis poëta apte, nec sine veterum carminum, quae eum ante oculos habuisse infra videbimus, exemplo, cui etiam hoc fortasse debet, quod Mercurii, cuius in Iliade frequens est ministerium, nusquam meminit.

§. IX.

Quod in Iliade ad variandam narrationem haud parum confert, ut novi subinde heroës & quasi personae in scenam producantur, factis & virtute insignes, eo artificio etiam noster usus est, quamquam eum ultro quodammodo huc deducebat carminis argumentum. Sic liber I. Penthesileae, lib. II. Memnonis, VI. VII. Eurypyli, VIII. Neoptolemi, IX. Deiphobi, X. Philoctetis, XI. Aeneae ἀριστείαν exhibet. Mores praeterea singulorum heroum bene tuetur. Nestor prudens & providus, sapienti consilio saepe rem Graecorum iuvat. [1] Ulysses cum prudentia calliditatem coniungit & in rebus gerendis dexteritatem: huic igitur testudinis bellicae & equi lignei inventum tribuit poëta, XI. 358. XII. 26. Fortes & strenui sunt Memnon & Eurypylus: sed ille humanus, magnanimus, modestus; hic ferox & in hostem cae-

1 Vid. Lib. III. 513. V. 139. eius monitu iudicii armorum invidia ab Achivis avertitur; is Podalirium a nece sibi inferenda revocat, VII. 38. & a praematura urbis oppugnatione Achivos dehortatur.

ſum ſaeviens, Lib. VI. 435. Philoctetes & Neoptolemus pugnae inſatiabiles, utpote novi bellatores, vel ſoli urbem oppugnant, reliquis ad dolum converſis, XII. 83 ſqq. & hic quidem inprimis, ut apud Horatium Achilles, impiger, iracundus, inexorabilis, acer ſiſtitur. De reliquis non opus eſt ſingulatim dicere, quos aut ex Homero ſervatos, aut novas perſonas in ſcena exhibuit poëta.

§. X.

Adde his numerorum venuſtatem & verſuum εὐρυθμίαν, quo artificio nulli veterum epicorum cedit, plurimis praeſtat noſter: neque enim praeter Apollonium Rhodium & Nonnum facile reperias, qui plus ſtudii in verſu hexametro expoliendo adhibuerit. Pauci ſunt verſus, in quibus caeſura ingratior videri poſſit, rari hiatus, iique plerumque Homeri exemplo excuſabiles; ſaepius breves ſyllabae propter caeſuram, aut ſequente liquida productae, & contra ante mutam cum liquida correptae, ut ἀφρὸς, μέχρις, σταθμὸς, πότμος, prima brevi, θέμεθλον, ὀμίχλη, media correpta, & alia. Sed etiam in his modo veterum exemplo, modo analogia ſe tueri poteſt noſter. Etenim ſi Homerus non dubitavit in ἐπὶ, ὑπὸ, κατὰ ultimam producere, ante μ & ν, liquidae beneficio, ut Il. χ΄. 225. 310. Od. λ΄. 590. quidni noſtro liceat idem facere in ſimilibus particulis περὶ, ἀπὸ, ποτὶ, ἐνὶ? Saltem his lenis carminis fluxus, e meo quidem ſenſu, parum turbatur. [1]

1 Particulam ἰδὲ, Homero plerumque in hiatu poſitam, noſter ita adhibet, ut ι ſit vocalis, I. 108. 377. II. 343. 499 &c. quod tamen etiam eſt Il. γ΄. 194. ι΄. 4. οἷ, pro αὐτῷ, quod apud Homerum cum digammate legendum, Fοι, noſtro plerumque ſimili modo ponitur, vid. I. 142. 144. alibi tamen ſpiritus, qui digammatis vicem ſuſtinet, nulla ratio habetur, ut I. 158. 166. II. 289 &c. quae loca non auſus ſum mutare, inprimis cum ſimilia apud alios poëtas occurrant. Caeterum cf. Herman. ad Orph. p. 773 ſqq.

§. XI.

His elocutionis poëticae virtutibus, hac cum Homero similitudine factum est, ut hoc carmen, ex quo in Italia innotuit, cupide lectum fuerit & magni habitum a viris doctis.[1] Multis laudibus illud praedicant non tantum ii qui scriptis exemplaribus & editionibus illud vulgarunt, ut Constantinus Lascaris,[2] Freigius[3] & Rhodomannus, sed etiam alii iique exercitati in arte critica viri. Barthius inprimis valde honorifice de nostro iudicat, Homero proximum dicens & divinum poëtam, poëtarum omnium post Homerum praestantissimum;[4] optimum poëtam & solum dignum legi Dan. Heinsius; ὁμηρικώτατον & γλαφυρώτατον Dorvillius.[5] Quibus elogiis, vagis maximam partem & nimis cupidis, lubens adiungo verissimum Heynii, summi viri & gravissimi in his rebus arbitri iudicium, qui hunc poëtam censet non infimo

1 Conrado Gesnero, magno viro, in deliciis fuisse testatur distichon, quod exemplari suo inscripserat: *Gesneri Calaber sum deliciae Tigurini, simque diu cupio, sic sua fata sinant.* Laudat Spondanus in ed. Odysseae Bas. 1583. f. p. 322.

2 Vid. eius praefat. ad Quinti Cod. Matrit. 28. ap. Iriarte.

3 In epistola nuncupatoria Quinto praefixa: Κάλαβρος οὐδὲν τῆς αὐτοῦ (Ὁμήρου) περὶ τὸ ποιεῖν δεινότητός τε καὶ εὐφυΐας ἀπέλειπε, ὥστε εἶναι ἕτερον ἀληθῶς Ὅμηρον αὐτὸν φάναι. Rhodomanni encomium Quinti vid. in praef. ad edit. eius fol. 6.

4 Vid. eius Adversar. Lib. II. p. 68. XXI. p. 1021. Inprimis II. p. 69. »Non exstat, inquit, inter tot poëtas ullus aliquis, qui Homerum vel aemulari tanto cum successu potuerit, cum hic ita prorsus eum exprimat, ut ipsum Melesigenem, paucis locis, qui elaboratiores aliquanto sunt, demtis, huic scripto auctorem datura fuerit posteritas, si vel hoc nomine scripsisset ille, vel mentiri sineret curiositas tot antiquorum, qui Homerica summo studio undique inquirebant.« Cf. eundem Advers. IX. 1. & ad Claudiani rapt. Proserp. 108. ad Stat. Achill. II. 396. Plura de Quinto iudicia collegit doctiss. Merrick in praef. ad Tryphiodorum p. LXXX. quae describere non opus est.

5 Vann. crit. p. 343. In vetere praefatione Coluthi dicitur Ὁμηρικὸς Κόϊντος, quod tamen ad continuationem potius, quam ad imitationem Homeri respicere videtur.

loco habendum, in quo esse loca egregia & praestantiore quoque poëta haud indigna. [1] Sed non opus est testimoniis, ubi res ipsa loquitur. Tuto provoco ad sensum cuiusque, qui legerit ipsum carmen; nec puto fore qui non illud Colutho & Tryphiodoro, in quibus phrases exquisitae & verborum ornatus venae poëticae exiguitatem male compensant, aut Nonno tumido & sine lege & consilio evaganti praeferat. Et si e fragmentis, quae ad nos pervenerunt, iudicare fas est, etiam antiquioribus, ut Lescheo, Stasino, & Antimacho Colophonio orationis ornatu, versuum numero & ingenii ubertate nostrum haud cedere, affirmare ausim.

§. XII.

Sed ne ipse cupidum poëtae mei laudatorem agere videar, non silentio praetermittam quae in hoc carmine iure reprehendi possunt. Scatet illud repetitionibus, exaggerationibus, sententiis & locis communibus intempestive intrusis, porro locis languidis & tenuiter enunciatis, versibus otiosis; quorum quamvis haud pauci suppostitii censendi sint, & serius illati, restant tamen longe plures, quos ab auctore profectos esse, negare vix possis. Quorum omnium exempla quamquam passim occurrant, quaedam tamen in margine notata videbis. [2]

1 ad Virgil. Aen. II. Exc. I. p. 274. ed. II.

2 Repetitionis exempla vid. IV. 38. ὄβριμος. 507. χῶρον. V. 498. μέγα. VIII. 71. λάβρον &c. subinde repetit καγχαλόων, ἐσσυμένως. Eadem sententia repetita I. 380 sq. V. 529. VI. 374. IX. 490. XIV. 31. 32. Exaggerationis II. 494. Coelum & terra tremunt sub pedibus Achillis & Memnonis. III. 390. V. 485. magnitudo Achillis & Aiacis. XII. equi lignei descriptio, enumeratione facta ultra triginta heroum, qui eum ingressi sint, & praemissa Musarum invocatione, quasi ad rem gravissimam. Tum in pugnarum descriptionibus recurrens δάμναντο μύρια φῦλα. & χῶρος ἐστείνετο νεκρῶν. II. 357. 486. 642. XI. 243 &c. Tenuiter dicta vid. III. 339. IV. 279. 433. 575. V. 430 &c. Sententias I. 72. 117. 805. II. 79. 262. V. 155. 552. VII. 390. Verbositatis exempla vid. L. III. luctum Achillis, XI. 72 sqq. 384 sq. XII. 503 sqq. portenta Troiae excindendae.

Verbositati adeo indulget, ut saepe praeclaros locos perdat, cum fastidio & indignatione lectoris, dum nec finem nec modum reperit; unde non plane a vero aberrat Pauw, adeo verbosum dicens, ut si otiosa & superflua tollas, tertia pars decedat operi. Porro in vitiorum numero habendum, quod aliquando male connectit narrationem, ut V. 278. ubi Ulyssis αἰκισμὸν & in Troiam ingressum, X. 346. ubi Helenum ab Achivis captum, & Palladium ablatum, res ad summam carminis magni momenti, in transcursu tantum attingit. Similiter quae de Graecorum in Antenorem clementia, XIII. 293. de Cassandra ab Aiace violata XIII. 421. de deletis Achivorum munimentis XIV. 631 sqq. narrantur, parum apte praecedentibus attexta esse quisque videt. Denique reprehendi possit, quod cum Iliadem continuet poëta, aliquando, quasi consilii oblitus, aut repetit quae in hac iam occupata erant, ut descriptionem armorum Achillis, inprimis clypei, quem longe alium nobis exhibet, & domum Paridis, Lib. VI. 144. coll. Il. ζ'. 313. aut aliter narrat, ut Lib. V. 256. ubi Ulysses dicitur Achillem adduxisse Atridis adiutorem; at Il. ι'. 253. Peleus eum e Phthia mittit Agamemnoni; Lib. III. 230. est Erymas, qui caesus narratur Il. π'. 345 sqq. Quamquam haec facilius aut defendi aut excusari poterunt, ut suis locis videbimus.

§. XIII.

Caeterum hi naevi non eo valebunt apud aequos rei arbitros, ut ea elevent, quae de carminis virtutibus supra dicta sunt. Concedent illi, carmen non satis sibi constare, sed varium esse & inaequabile; alia magno poëta digna esse, alia declamatorem & grammaticum sapere. Insunt tamen longe plura melioris venae indicia, & omnino dictio simplicior quam ista aetate exspectes, antiquitatis quadam specie venerabilis. Mihi quidem hoc statui posse videtur, fuisse auctori magnum & vividum ingenium, veterum poëtarum studio & aemu-

latione nutritum; naevos, quos reprehendimus, partim ab ipſa ingenii ubertate & luxuria, quae iudicio ſubtili non regeretur, profectos eſſe, partim e ſeculi, quo ſcripſit, vitio ei adhaeſiſſe, quippe quod rhetorico ornatu, augendisque in miracula rebus delectaretur. Cum porro eum vetera carmina cyclica ante oculos habuiſſe dubitari non poſſit, de quo mox pluribus; nonne fortaſſe his quadamtenus tribuenda ſit carminis inaequalitas? Etenim Arctini Aethiopidem vi poëtica longe praeſtitiſſe Iliadi parvae Leſchei, adeoque diverſo modo afficere debuiſſe Quinti imitatoris ingenium, apparet; atque hinc fortaſſe ea pars quae de Pentheſilea & Memnone agit, eminet in hoc carmine. Denique quoties carmen legi atque relegi, ultro ſe mihi obtulit ſuſpicio, illud non ultimam auctoris manum expertum eſſe, inprimis in extremis libris, in quibus ſunt alia negligentius dicta, alia leviter tacta, ut de Palladio ablato fabula, quam tamen Leſcheum tractaſſe conſtat; adeoque hoc poëma longe aliud exſtiturum fuiſſe, ſi poëtae licuiſſet limam ei admovere, & reſecando otioſa, primo impetu effuſa caſtigando, negligentius tractata corrigendo, opus expolire atque perficere. Imo affirmare auſim, poſſe aliquem, cui ſatis ſit audaciae, reſectis aliquot centenis verſibus, & paucis, commiſſurae cauſa, mutatis, hoc carmen ita iuvare, ut & lectu multo iucundius, & continuatione Iliadis dignius exſiſtat.

§. XIV.

Dictionem Quinti, univerſe ſpectatam, cum Homerica valde convenire, ſupra iam monuimus, & cuivis carmen inſpicienti patet. Nam & colore orationis & phraſibus Homerum refert, quem ita imbibiſſe videtur noſter, ut haud raro integra hemiſtichia Homerica ſervaverit. Sic Lib. I. 280. Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα ducta ſunt ex Il. β'. 869. quamquam prima vox in noſtrum a librariis illata. Lib. V. 328. ἐπὶ χθονὶ δ' ὄμματα πήξας, ex Il. γ'. 217. Lib. VI. 35. αἵματος ἆσαι Ἄρηα, ex Il. ε'. 289. Lib. VII.

72. θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Il. ρ'. 514. Od. α'. 267. Lib. IX. 15. κακοῦ δ' οὐ γίνετ' ἐρωὴ, Il. π'. 302. Lib. X. 45. ὣς φάτο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον, Il. ι'. 50. iisdem fere verbis leguntur.

§. XV.

Sunt tamen in dictione huius carminis quae propria Quinto appellare possis, non quidem hactenus, ut ipse solus iis usus sit; alia enim habet cum scriptoribus eius aetatis communia, alia ex antiquioribus, quae secutus est, carminibus haurire potuit; sed quatenus ab Homerico usu differunt. Cernitur autem haec proprietas tam in formis singularibus, quam in constructione & usu vocabulorum, & vocabulis phrasibusque non Homericis. Ad istas refero ὀϊζύα, Lib. II. 87. νηδύα, I. 616. 622. IV. 259. XII. 136. XIII. 138. ὀφρύα, IV. 361. ἰξύα, XI. 201. pro quibus antiquior usus habet νηδὺν, ὀϊζὺν, rel. quamquam analoga occurrunt apud Homerum νῆα, εὐρέα, & noster alibi etiam νηδὺν scribit, ut I. 256. 527. Porro ἠόνες trisyllabum, contracta forma, II. 353. III. 4. 391. IV. 81. & alibi, cum apud Homerum sit ἠϊόνες. Similiter περίαχε contrahit pro περιΐαχε, II. 605. III. 601. XI. 382. XIV. 416. 483. 533. quae forma apud Homerum non occurrit. Est tamen περίαχε πόντος iam apud Hesiodum Theog. 678. Συνέδραξε, activa forma est Lib. XIII. 185. Denique huc referre possis formam dativi pluralis νήεσι, χείρεσι, quam frequentat noster, v. c. istud III. 744. VIII. 364. XIII. 66. IX. 413. χείρεσι, IV. 255. V. 496. XII. 427. XIII. 184. 303. 533. Pro isto apud Homerum est νήεσσι, νέεσσι, ναυσί. Idem tamen χείρεσι praeivit Il. μ'. 382. π'. 704. υ'. 468. Od. ο'. 461. Non mirum igitur, nostrum etiam Τρώεσι scribere XII. 49. & παίδεσι XIII. 306. 514.

§. XVI.

Maioris momenti est alterum genus, quod *singulares verborum iuncturas & constructiones* complectitur. Quo refero 1) pronomen οἱ pro *genitivo* adhibitum. Certum est

hanc voculam apud antiquiores poni pro caſu tertio, ut ſit *αὐτῷ*. Sunt tamen iam apud ipſum Homerum loca, quibus *αὐτοῦ* ſignificare potius videri poſſit, ut Il. *ρ'*. 324. *ὅς οἱ παρὰ πατρὶ — γήρασκε*, qui apud patrem *ipſius* conſenuerat. *χ'*. 439. *οἱ πόσις*, maritus *eius*. Adde *σ'*. 205. *ο'*. 178. Odyſſ. *τ'*. 248. In quibus locis quamquam *οἷ* dativi vim vere habeat, (cf. Il. *ο'*. 162. cum 178.) tamen hic uſus eo valuiſſe videtur, ut ſeriores poëtae haud raro pro genitivo uſurparent. Saltem apud Quintum noſtrum hunc uſum vix negaveris. Cf. II. 245. *καί οἱ ἅμαρτε τυτθὸν ἀλευαμένοιο*. III. 216. *ἀλλά οἱ οὐκ ἀμέλησε*. 645. *οἱ κλέος*, laudem eius. VII. 12. 50. 208. 246. 584. 589. VIII. 316. IX. 151. 154. XII. 121. XIII. 34. XIV. 242. Quae loca omnia cum Pauwio corrigere velle, temeritatis eſſet. Recte hoc iam viderat Rhodomannus, quem ſecutus non dubitavi pronomen *οἱ* uno & altero loco reponere, ubi ex editionibus aut libris exciderat. In quo gratiſſimum mihi fuit conſentientem videre Cl. Hermannum qui ad Orphica pag. 793 ſqq. de uſu pronominum *οἷ* & *σφὶν* apud Orpheum & Quintum docte & ſubtiliter egit; quem tamen in hoc ſequi non poſſum, quod *οἷ* pro accuſativo poni cenſet, III. 57. 131. VII. 364. aut plane abundare, X. 42. VII. 548. Aut denique pluralis ſignificationem habere III. 736. VIII. 347. Etenim iſtis locis omnibus aut interpretationem aliter inſtituendam, aut lectionem emendandam eſſe, mihi quidem perſuaſum eſt. Idem ſtatuo de *σφὶν* & *μὶν* pleonaſtice poſito VII. 474. IV. 445. de quibus omnibus ſuo loco monebitur.

2) Frequens eſt noſtro *genitivus abſolutus* poſt dativum: quae conſtructio, quamquam veteribus non inſolita, raro tamen occurrit, ut Odyſſ. *ι'*. 256. *ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν αὐτόν τε πέλωρον*. & apud Lucianum in Demoſth. encom. (ed. Bip. Vol. IX. p. 139.) *οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις, πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ Κολοφῶνα, ἢ Κύμην* rel. Quinto valde eſt familiaris; cf. III. 403. *θυμὸς δ' αὐτίκα πᾶσι*

κατεκλάσθη φίλος ἔνδον, ἐλπομένων — & locum simillimum IX. 76. inprimis post pronomen οἷ, pro αὐτῷ positum, ut II. 254. σμερδαλέον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνθη βλημένου. III. 84. ἐκ δέ οἱ αἷμα ἔσσυτο τειρομένου. Sic III. 141. 152. 315. VI. 564. VII. 319. VIII. 298. XIII. 404. & XIV. 576. 578. in editionibus praecedentibus. His tamen duobus locis, quoniam verbum sequitur, malui cum Rhodomanno dativum substituere, ut concinnior esset oratio; quamquam fateor genitivum ferri posse. Similiter post σφὶν & νῶϊν, dativos, sequitur casus secundus V. 492. XI. 18. XII. 162. XIV. 170. 335. X. 31. Caeterum nolim cum quoquam disputare, qui unum aut alterum locum aliter explicare maluerit.

3) In usu optativi & subiunctivi post μὴ & ὄφρα aliquantum differt a ratione Homerica. Nam cum Homerus subiunctivo uti soleat praecedente futuro aut imperativo, optativo autem ubi praecessit praeteritum; (exempla vide ap. Ill. Heynium ad Il. IV. Vol. IV. p. 666 seq.) noster plerumque rem invertit, ut IV. 208. ἐκ δ' ἔλασαν μετὰ νῆας ἄγειν βόας, ὄφρα νέμωνται. V. 254. λέξατό με — ὄφρ' ἀφίκωμαι. adde IV. 375. 484. V. 274 &c. Contra Lib. II. 315. est χάζεο μή σε βάλοιμι. XI. 494. ἔρχεο — ὄφρα δαείης.

4) ὡς ὄφελον frequentissime utitur adverbialiter, pro *utinam*, e more serioris graecismi. Homero ὄφελον s. ὤφελον, ες, ε. ubique verbi finiti vim habet, adeoque cum infinitivo iungitur, v. c. ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι. Il. γ'. 428. ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν. Odyss. ε'. 308. Noster absolute ponit, nulla personae ratione habita, ut I. 729. ὥς σ' ὄφελον — βάλε δουρί. IV. 30. ὡς ὄφελον μένος ἦεν ἔθ' Ἕκτορος. Adde III. 572. V. 206. 419. 537 sq. VI. 14. & plura alia loca, quae enotavit Cl. Hermann ad Orph. p. 824. Eodem modo est αἴθ' ὄφελον V. 263. & sic legendum II. 61.

5) Singularis est particularum ἄχρις & μέχρις cum verba ἱκέσθαι constructio, IV. 361. ἄχρις ἱκέσθαι ὀστέον. XIII. 97. ὧν δ' ἰξύας ἄχρις ἱκέσθαι αἰδοίων ἐφύπερθε διαμ-

πτερές. VIII. 464. καὶ ἐς πέρατ' ἄχρις ἱκέσθαι, IX. 376. οὕνεκά οἱ μέλαν ἕλκος ἐς ὀστέον ἄχρις ἱκέσθαι. X. 273. καὶ ἔνδοθι μέχρις ἱκέσθαι. Sed propius inſpicienti patet, non unam eſſe horum locorum rationem. Etenim priores duo inſoliti nihil habent; poſteriores affecti ſunt. Remanet igitur unicus VIII. 464. qui tamen nec ipſe mendi ſuſpicione caret. De quibus ad ſingula loca dicetur.

6) Verbum μάω, μαιμάω, quod Homero & antiquioribus poëtis abſolute ponitur, noſter modo cum accuſativo iungit, ut II. 110. in editt. XIV. 16. modo ἐς addito, II. 110. in Cod. Monacenſi, VI. 54. ἐς πόλεμον μεμάασιν, aut πότι, XIV. 465. modo cum dativo VII. 477. μαιμώωντες Ἄρηϊ, VIII. 46.

7) μέλω, μέλει, apud Homerum cum dativo perſonae conſtruitur, & nominativo obiecti, ut ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει. aut cum genitivo, μεμηλὼς τινὸς, Il. ν'. 297. 469. Quintus cum dativo obiecti iungit, IV. 499. ἱππασίῃ μεμελημένον ἦτορ ἔχοντες. Et mox 529. X. 340. loco mihi ſuſpecto. Eadem tamen conſtructio apud alios ſcriptores, quamquam non antiquiſſimos, occurrit, ut ſuo loco monebitur.

8) φαύειν cum dativo iungit VIII. 350. ἄνω δ' ἔφαυε νέφεσσι. & cum quarto caſu XII. 551. ἐπιφαύοντες ὁμὴν ὁδὸν εἰδώλοισι. His adde δέδασται tranſitive uſurpatum, II. 52. & ἀέξειν paſſive, pro augeri I. 116. 383. VI. 214. 451. & alibi. Porro ἐς cum accuſativo, pro ἐν, XI. 446. XII. 31. 124. XIII. 246. Denique dualem pro plurali adhibitum IX. 492, & fortaſſe XII. 100. ubi tamen vid. annotationem.

§. XVII.

Vocabula & *phraſes* non Homericas, quae ſunt tertium genus proprietatum, paucis indicare ſatis erit. Τηθὺς pro mari adhibet II. 116. V. 14. 398. XI. 418. κουριδίη, quod Homero eſt adiectivum, pro ſubſtantivo X. 265. 312. 434. & alibi. Eſt tamen κουρίδιος φίλος, Odyſſ. ο'. 22. ἀὴρ pro coelo III. 657. (707. e cod. Monacenſi αἰθέρας

edidi.) VII. 533. rel. Epitheta Homero non usitata sunt μεγακήτης XII. 151. πολυχάνδης I. 525. IV. 475. δουπεῖν simpliciter pro interimi, mori, I. 768. II. 9. III. 192. & alibi; praeiverat tamen Homerus Il. ψ'. 679. ἀΰτειν & ἰάχειν de armis sonantibus, IV. 411. VII. 696. XII. 175. μετόπισθε νίκης βάλλεσθαι, vinci, V. 169. εἰς ἓν ἰέναι, coniungi, VII. 564. νοσφίζειν ἐκ θυμοῦ, vita privare, IX. 79. XIII. 281. 366. κακὰς κῆρας ἐπιάλλειν, III. 347. V. 412. & alibi saepe, exitium inferre. εἰς pro πρὸς IX. 35. XIV. 466. ἐν δὲ pro simul XII. 198. 518. & alibi. Similiter ἀν δὲ aliquoties occurrit in editt. ut VI. 510. ἀν δ' Ἀγαμέμνων δῖος ἐνήρατο πουλὺν ὅμιλον. VIII. 99. XI. 52. 90. Sed hanc formulam, omni loquendi usu destitutam, pro librariorum peccato habere non dubito, de quo vide ad V. 510. Denique ἔκποθεν, quod vocabulum frequentat Quintus, modo pro *ex* ponit, III. 436. IX. 257. ἔκποθεν Οὐλύμποιο, (quod etiam legendum III. 696.) XI. 267. rel. modo absolute est, pro *undecunque, alicunde*, VII. 305. VIII. 61. 253. IX. 242. λέων δ' ἑτέρωθι φανείη ἔκποθεν ἐσσύμενος. Alia minoris momenti hic omitto, ne sim in his longior.

Sectio III.

De auctoribus, quos secutus est poëta in fabulis tradendis.

§. I.

In poëta, qui argumentum tractavit e fabula vetere desumtum, haud parum interest nosse, quos auctores secutus sit, ut tam de doctrina ipsius, quam de ingenio, quo in fabulis tractandis ornandisque usus sit, recte possit iudicari. Etenim communis mos fuit poëtarum, inprimis ab Alexandrinorum inde aetate, ut fabulas a veteribus traditas variarent aut exornarent, pro suo quisque ingenio aut consilio; nec ingenio tantum & dictionis ornatu aestimabatur poëta, sed etiam veteris fabu-

lae & hiſtoriae ſtudio & cognitione, adeo ut non facile eſſet poëta, qui non & grammaticus. Iam noſter quo magis in argumento verſatur a pluribus, diverſisque modis tractato, eo magis disquirendum, quos maxime rerum tradendarum auctores delegerit, cum praeſertim ea res haud parum commendationis & auctoritatis ipſi carmini afferre poſſit, ſiquidem illud ex antiquis cyclicis carminibus expreſſum eſſe probabile ſit, quorum iacturam quodammodo compenſat.

§. II.

Fabulae Troianae, notum eſt, quantum celebratae fuerint in antiquitate carminibus poëtarum & narrationibus hominum. Homerica carmina exceperunt poëtae epici, quorum quosdam cyclicorum nomine appellavit grammaticorum Alexandrinorum aetas. Secuti ſunt hiſtorici, tragici, Alexandrini poëtae & grammatici, de quibus ſingulis multa dici poſſent, ſed nec magnopere attinet ad noſtram disputationem, & dictum iam eſt accurate & copioſe ab Heynio & Iacobs VV. ill. locis ſupra laudatis. Hoc tantum moneo, per omnes aetates maxime viguiſſe rerum Troianarum ſtudium; quod patet ex imitatoribus Colutho, Tryphiodoro, Quinto, & ex iis quos multis poſt ſeculis Tzetzes concinnavit centonibus. Idem ſtudium fuit, quod nobis ſervavit haec carmina, cum tot alia perierint.

Nobis autem, qui in eo poëta verſamur, qui continuationem Homeri ſcripſit, ad eos ſaltem, qui Poſthomerica tractarunt, redit disputatio. Exſtitit in antiquitate ſatis magnus poëmatum numerus de hac rerum Troianarum parte, inprimis de Ilii excidio, quae Ἰλίου πέρσεως ſ. ἁλώσεως nomine laudari ſolent. Spectat huc primo *Arctini Mileſii* Memnon ſ. Aethiopis, de Pentheſileae & Memnonis ad Troiam adventu, usque ad mortem Achillis, & de eius armis certamen. Porro Ilias parva *Leſchei*, res ab armorum inde iudicio usque ad Troiam captam geſtas complexa. Denique laudatur Ἰλίου πέρσις *Arctini*,

Leſchis, *Sacadae* ſ. *Acati Argivi*, & *Steſichori*. Eandem rerum Troianarum partem alii ſcriptores attigerunt, Τρωϊκῶν auctores, ut Hellanicus Lesbius, Dionyſius Mileſius, aliique. Tragici quoque frequenter ex Poſthomericis fabularum argumenta ſumſerunt. Sic *Aeſchyli* tragoediae exſtiterunt Memnon, armorum iudicium, Philoctetes; *Sophoclis* Aiax μαστιγοφόρος & Philoctetes vel nunc ſuperſunt, interciderunt Memnon, Aethiopes (eadem fortaſſe tragoedia), Aiax Locrus, Caſſandra, Λάκαιναι, Nauplius πυρκαεὺς, Polyxena, Troilus, Sinon; *Euripidis* Troades, Neoptolemus, Polyxena, Philoctetes; *Iophontis*, Sophoclis filii, fuit Ἰλίου πέρσις, ſic enim legendum apud Suidam pro Ἴλιος, Περσὶς. *Nicomachus*, teſte eodem Suida, ſcripſerat Neoptolemum & Περσὶς ἢ Πολυξένη, *Timeſitheus* Memnonem, *Chaeremon* Achillem Θερσιτοκτόνον. - - Epicorum iſtorum nulli ad nos pervenerunt, tragicorum paucae fabulae. Servata tantum ſunt fragmenta, argumenta, & vulgaris quaedam & tralatitia fabularum narratio apud poëtas, mythographos & grammaticos, excerpta illa & concinnata ex antiquis illis carminibus. Quare difficile eſt ſtatuere, quos potiſſimum ſecutus ſit auctor, qui de conſilio fabulas poſthomericas tractavit. Inveſtigare tamen rem licet accuratius quam adhuc factum eſt, & coniecturas afferre, quae, ſi invictis rationibus declarari non poſſint, probabilitatis tamen habeant commendationem.

§. III.

Primum igitur affirmare auſim, e Tragicis Quintum noſtrum nihil hauſiſſe, quod quemque docebit Quinti cum Graecorum tragicorum, quae huc ſpectant, reliquiis facta comparatio. Sunt in his tragoediis multa a poëtis praeclare tractata, e quibus plurima ad ornatum carminis petere potuiſſet noſter, & ſumſiſſet ſine dubio, niſi alios potius ante oculos habuiſſet, v. c. in Philoctete e Lemno reducendo, Polyxenae immolatione, in quibus nihil commune habet cum Sophocle &

Euripide. In armorum iudicio Lib. V. quantum diffidet ab Aiace Sophoclis, (cf. vs. 557. 559.) in Helenae rebus ab Euripidis Helena! In aliis, ut Laocoontis fato, diversam a Virgilio, qui e tragicis hausisse videtur, rationem sequitur, ad commovendos horrore & miseratione animos multo minus aptam. Adeoque quo laudatus poëta egregie usus est artificio ad ornatum, gravitatem & maiestatem carmini conciliandam, hoc Quintus noster destituitur. 1 Porro facile observabit aliquis personarum diversitatem non ita descriptam esse & exornatam apud nostrum ac apud alios poëtas. Nam hoc fere est ex artificio seriorum poëtarum, tragicorum inprimis. Hi Paridem mollem fecerunt, Helenam perfidam & luxuriae deditam, Polyxenam magnanimam & generosam. Apud Quintum Paris minime est imbellis, ut nec est apud Homerum; 2 Helena, ut apud eundem, pudica, invita abducta a Paride; Polyxena femineo cum ejulatu ad mortem ducitur. Quae omnia magis veteris epici simplicitatem sapiunt, quam seriorem iudicii elegantiam & tragicam artem. Verbo, nihil est in nostro quod tragicum affectum & dignitatem spiret, omnia ad epicae narrationis indolem composita.

§. IV.

An ex antiquissimis historicis hauserit Quintus, nec affirmari nec rationibus certis negari potest. Sed nec verisimile est, ex iis haurire voluisse poëtam, cui ad manus essent antiqua carmina, & dubitare licet istos Quinti aetate superfuisse. Accedit, quod quae sparsim occurrunt ex Hellanico aliisque excerpta, plerumque a nostro differunt & ab epicorum ratione. Vid. Heyne in Excurss. ad Aen. II. Hoc certum est, eum Sophistas & rhetores, Philostratum & qui Dictyis & Daretis nomi-

1 Cf. Heyne Exc. I. ad Aen. I.

2 Vid. Il. ζ'. fin. v'. 765 sq. Apud Quintum VI. 26. ἀλαπαδνότατος dicitur, sed ab Agamemnone hoste.

ne inſcriptos libellos reliquerunt, non adhibuiſſe, quod facile videbit qui hos libellos cum noſtro carmine comparaverit.

Eo igitur deducti ſumus, ut veteres *epicos* Quintum maxime ſecutum eſſe ſtatuamus, quod iam ante XX. annos & quod excurrit, comparatis exiguis, quibus tum uti licuit, notitiis, in Commentat. de Q. Smyrnaeo utcunque declarare conatus ſum. Nunc poſtquam accuratior horum carminum notitia in Bibliotheca vett. litt. & artium a me edita, data, eſt, aliquanto accuratius & diſertius de his ſtatuere licet, retractando ſimul ea, quae tum temere dicta fuerunt.

§. V.

Igitur in *prima carminis parte*, h. e. rebus a morte Hectoris ad Achillis usque interitum & funus, Lib. I - V. ſecutus eſſe videtur *Aethiopidem Arctini Mileſii.* Valde antiquus fuit hic poëta, quippe qui ab Euſebio referatur ad Ol. IV. a Suida ad Ol. IX. at a Dionyſio Lib. I. 68. antiquiſſimus poëtarum, παλαιότατος ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, ποιητὴς, Ἀρκτῖνος, dicatur. Carmen eius a Memnonis, Aethiopis, cum Achille pugna appellatum, clarum fuit in antiquitate, & diu ſuperfuit, quippe cuius excerpta dedit Proclus ſec. V. ipſumque argumentum picturis, ſculpturis & tragoediis celebratum, ut pro fundo illud habendum ſit fabularum quae huc ſpectant Troianarum. Verſuum numerum docet inſcriptio marmoris Borgiani a coniunctiſſ. *Heeren* illuſtrati, qua dicitur fuiſſe plus quam novies mille verſuum.[1] De argumento autem certiora nunc novimus e Procli excerptis in Bibl. laudata p. 32.[2] Quinque libris continebat illud (I.) Pentheſi-

1 *Expoſitio fragmenti Tabulae marmoreae Muſei Borg.* Romae 1786. 4. Inſcriptio mutila eſt - N T(ON) ΜΙΛΗΣΙΟΝ ΛΕΓΟΥΣΙΝ ΕΠΩΝ ΟΝΤΑ ΘΡ. 9100. Acute coniicit Vir doctiſſ. p. 25. legendum eſſe Ἀρκτῖνον, & ὄντα referendum eſſe ad Μέμνονα, titulum carminis.

2 Obſervandum, in autographo b. Siebenkees, e quo haec par-

leae adventum & cum Achille pugnam. Therſites ab Achille, cui Pentheſileae amorem exprobraverat, caeditur, unde diſſidium inter Achivos ortum. Achilles Lesbum navigat, & ſacris Apollini & Dianae factis, ab Ulyſſe a caede expiatur. (II.) Memnon Troianis auxilio venit, cuius fatum Thetis Achilli praedicit; pugna

ticula typis exſcripta eſt, legi, Πρόκλου χρηστομαθίας γ, τὸ δεύτερον. Αἰθιοπίδων ε' Ἀρκτίνου. Hoc quidem, Αἰθιοπίδων, vitioſe, ſed iſtud γ. aut pro γραμματικῆς ſumendum, ut ſit τὸ δεύτερον τμῆμα; aut γ. eſſe debet τὸ τρίτον τμῆμα, ut τὸ δεύτερον ad alterum Procli librum, βιβλίον, referatur. Prius ut praeferam ſuadet titulus in Cod. Veneto praefixus vitae Homeri: Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς τῶν εἰς δ' διῃρημένων τὸ α'. Ὁμήρου βίος &c. Bibl. p. 31. (Vox γραμματικῆς in editione p. 7. l. c. excidit.) Ex hoc apparet, e duobus Procli libris excerpta facta fuiſſe, in IV. ſectiones diviſa, quarum prima Homeri vitam & argumenta fortaſſe Homericorum carminum cum Telegonia (cf. Bibl. p. 66.) contineret, altera Aethiopidem Arctini & fortaſſe Iliadem parvam Leſchis, tertia νόστους, quarta Ἰλίου πέρσεις varias. Si quidem in ſolis carminum argumentis ſubſtitit epitomatoris ſtudium. Siglam γ. ab ipſo Siebenkees poſitam puto, pro γραμματικῆς, quae vox bis plene ſcripta eſt in Ms. ipſius, primum in titulo excerpti, deinde in hoc ipſo Aethiopidis titulo in deſcriptione Codicis Veneti, (Bibl. I. p. 66.) Erat vir b. in talibus non nimis accuratus, ut qui in deſcriptione Cod. Ven. l. c. p. 65. titulum vitae Homeri praefixum plane omiſerit, & in excerptis Procli νόστων argumentum praemiſerit Telegoniae & Aethiopidi, quod in deſcriptione (p. 66.) quintum locum occupat. Idem Bibl. III. p. 66. Iliadem parvam praeponit Aethiopidi, & hic demum monet quibus locis folia evulſa fuerint in Codice. - Praeterea moneo, in autographo legi ἐπιβάλλει - Ἰλιὰς Ὁμήρου, non Ἰλιάδα, ſequitur Ilias, ut ſupra pag. 23. Caeterum hic de Arctino locus ipſa Procli verba continere videtur. Refertur enim ad librum *priorem*, (ἐν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ) quo de cyclo epico, de theogoniis & omnino antehomericis diſſeruerat Proclus; libro *altero* de Homericis aliisque cyclicis carminibus expoſuerat. Eclogae, e quo noſtra ducta ſunt, priorem Procli librum plane neglexerant, ita ut his vita Homeri *primum* ſegmentum eſſet. In hac p. 11. Bibl. lin. 11. ἦν Ζήνων legendum eſſe, obiter indico.

facta Antilochus a Memnone, hic ab Achille caeditur. Memnoni Aurora, Iove concedente, immortalitatem tribuit. (III.) Achilles Troianos fugat, in porta autem a Paride & Apolline interimitur. Fit acre certamen de Achillis corpore, quod Aiax ad naves reportat, Ulysse interim Troianos arcente. (IV.) Antilochus humatur, Achilli iusta funebria fiunt, eumque lugent Thetis cum Musis & Nereidibus; corpus eius e rogo raptum Thetis in Leucen insulam defert. (V.) Achivi tumulum ipsi faciunt & ludos funebres parant; de armis Achillis dissidium fit inter Aiacem & Ulyssem, (καὶ περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων Ὀδυσσεῖ καὶ Αἴαντι στάσις ἐμπίπτει).

Hoc Aethiopidis argumentum si cum Quinti libris I - V. conferas, vix puto fore qui non utrumque carmen convenire fateatur, non tantum in rerum summa, sed etiam in fabularum ordine ipsaque fortasse librorum divisione, quae ut luculentius pateat, librorum notationem e probabili coniectura adscripsi. Differt quidem utique noster in paucis; v. c. expiationem Achillis, immortalitatem Memnoni datam, Achillis corpus ab Aiace in castra relatum non narrat: sed haec tanti non sunt, ut eum Arctinum ante oculos habuisse dubitemus. Neque enim exscripsit vetera carmina, sed, ut decet liberum imitatorem, pro suo consilio quaedam omisit, alia variavit. Caeterum Arctini carmen multo copiosius tractare debuit hoc argumentum, siquidem illud versuum numero universum Quinti poëma superavit; adeoque episodia intexta fuisse videntur, quorum nulla mentio facta in brevissimis Procli excerptis, ut de Troadibus arma sumentibus, de Glauci & Aeneae cum Aiace pugna, & Deorum interventus, aliaque quae apud Quintum occurrunt. Sane molesta est haec excerpti brevitas, quae facit ut vel in quo substiterit Arctini carmen, ignoremus. Dissidium enim Aiacis & Ulyssis rei initium continent; nec videtur carmen nisi armorum iudicio finito absolvi potuisse, nisi illud omnino a poëta non absolutum fuisse statuas. Igitur nec ap-

paret, an Aethiopidem secutus sit Quintus libro V. nec an arma Achillis descripserit Arctinus? De hoc quidem dubites, cum & Arctini carmen Iliadem continuo excipiat, nec quidquam eorum tangat, quae in Homericis occupata essent, quod ipsum argumento est, haec eum cognita habuisse; & Memnonis potius arma descripserit, qui in excerpto dicitur, ἔχων ἡφαιστότευκτον πανοπλίαν. Nec videtur Proclus eiusque epitomator plane silentio praeteriturus fuisse, si hic Achillis arma denuo descripta offendisset, sive eodem modo quo apud Homerum, sive diverso. Utut sit, Aethiopidem Arctini unitate actionis, quam dicunt, plane destitutam fuisse apparet. Prima enim carminis pars, de Penthesilea, a Memnonis rebus, unde nomen inditum carmini, plane est aliena, ut etiam ea, quae post Memnonis fatum acta narraverat. Adeoque etiam hoc carmen, plane ut Ilias, e carminum sive rhapsodiarum argumenti cognatione connexarum serie constitit, quas serior aetas, a parte insigniore, Memnonis sive Aethiopidis nomine complexa est.

§. VI.

In reliqua carminis parte inprimis ducem habuit *Iliadem parvam*, Ἰλιάδα μικρὰν, cuius auctor traditur *Lesches* Lesbius, Pyrrha aut Mitylena oriundus, [1] qui vixit secundum Eusebium circa Olymp. XXXIII. Celeberrimum erat hoc poëma in vetere Graecia, saepe laudatum Aristoteli, Pausaniae & aliis, & ab Alexandrinis grammaticis in Cyclum epicum relatum. Ex hoc hauserunt tragici, mythographi, & vulgus poëtarum, adeoque pro fundo illud habendum magnae partis fabularum Troianarum. Ipsum carmen periit; sed diu superfuisse constat vel ex hoc, quod a Proclo lectum fuit, & a Scholiastis, qui singulos versus ex eo laudant, imo fortasse a Tzetze, quamquam is versus ex Iliade parva adductos ex antiquioribus potius scholiis hausisse videtur. [2] Argu-

1 Plerumque Πυῤῥαῖος dicitur, in Procli excerptis Μιτυληναῖος.

2 Gratum fortasse fecero lectoribus, si has nobilissimi olim car-

menti ſummam indicat Ariſtoteles, de Poët. cap. XXIV. quo loco Homerum laudat, quod is unum Iliadi ſuae argumentum delegerit, cum alii poëtae epici aut unum heroëm, aut rem tempore ſaltem connexam, aut *μίαν πρᾶξιν πολυμερῆ*, h. e. rem unam, ſed e pluribus partibus compoſitam, carmine proſequantur. Igitur Iliadem uni ſaltem aut duabus tragoediis argumentum praebere, Cypria autem carmina & *Iliadem parvam* multis, & hanc

minis reliquias apponam. Ad primum carminis librum, de armorum iudicio, ſpectant verſus apud Schol. Ariſtoph. Equ. 1053. Narraſſe ibi dicitur ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκὼς, h. e. Leſches, mulierem Troianam dixiſſe

Αἴας μὲν γὰρ ἄειρε καὶ ἔκφερε δηιοτῆτος
ἥρω Πηλείδην οὐδ᾽ ἤθελε δῖος Ὀδυσσεύς.

alteram, Minervae conſilio, reſpondiſſe:

πῶς ἐπιφωνήσω· πῶς οὐ κατὰ κόσμον ἔειπες
ψεῦδος;

Eodem ſpectat ap. Schol. Pind. ad Nem. VI. 85. de Achillis haſta

ἀμφὶ δὲ πόρκης
χρύσεος ἀστράπτει καὶ ἐπ᾽ αὐτῷ δίκροος αἰχμή.

ſic leg. cum Heynio ad Aen. II. Exc. I. p. 277. pro δίκροος δίκ.

Ad ultimum librum ſive Ἰλίου πέρσιν ſpectabat verſus a Tzetze ad Lycophr. vs. 340. p. 42. b. ed. Potteri laudatus

νὺξ μὲν ἔην μέσση, λαμπρὴ δ᾽ ἐπέτελλε σελήνη.

qui in Scholio ad Eurip. Hecub. p. 914. e cod. Urſini adducto a Scaligero L. V. de em. temp. p. 378. ed. 1629. ita legitur: νὺξ μὲν ἔην μεσάτα, λαμπρὰ δ᾽ ἐπέτελλε σελάνα, aeolice, male opinato ſcil. Scholii auctore, Leſchen, ex Aeolide oriundum, aeolice ſcripſiſſe, unde in hanc dialectum verba transtulit. Denique huc referendi undecim verſus ap. eundem Tzetzen ad Lycophr. 1263. e Leſche adlati:

Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς
Ἑκτορέην ἄλοχον κατάγει κοίλας ἐπὶ νῆας,
παῖδα δ᾽ ἑλὼν ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης
ῥίψε, ποδὸς τεταγὼν, ἀπὸ πύργου· τὸν δὲ πεσόντα
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
ἐκ δ᾽ ἕλετ᾽ Ἀνδρομάχην, ἠΰζωνον παράκοιτιν
Ἕκτορος, ἥν τέ οἱ αὐτῷ ἀριστῆες Παναχαιῶν
δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρὶ,
αὐτόν τ᾽ Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο
Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν
ἐκ πάντων Δαναῶν ἀγέμεν γέρας ἔξοχον ἄλλων.

quidem pluribus quam octo, quales laudat: ὅπλων κρίσις, Φιλοκτήτης, Νεοπτόλεμος, Εὐρύπυλος, πτωχεία, Λάκαιναι, Ἰλίου πέρσις, καὶ ἀπόπλους, καὶ Σίνων, καὶ Τρῳάδες. Notandum, Aristotelem hic non tam argumentum carminis indicare voluisse, quam potius tragoediarum nomina, quae ex eo ductae fuerint aut duci possint, quod iam recte vidit Salmasius ad Solin. p. 600 sq. Sic ὅπλων κρίσις exstabat Aeschyli, Φιλοκτήτης Aeschyli, Sophoclis, Euripidis, Νεοπτόλεμος & Ἰλίου πέρσις Nicomachi, Λάκαιναι [1] & Σίνων Sophoclis, Τρῳάδες Euripidis. Tres saltem nominantur, de quibus nihil constat, Εὐρύπυλος, πτωχεία & ἀπόπλους, quae tamen potuerant tum existere; aut si non exstiterunt, Aristoteles eas carminis partes indicavit, e quibus tragoediarum argumenta peti possint. Eurypylum Telephi filium esse, qui e Mysia Troianis auxilio venit, non alterum Evaemonis Thessalum, quod putavit Castelvetrius (*Poëtica d'Aristotele vulgariz. e sposta* ad h. l.) clarum est. Πτωχεία referenda ad Ulyssis, mendici habitu in Troiam ingressum, Odyss. δ'. 244 sqq. Ἀπόπλους, nisi de simulata Achivorum ad Tenedum cum classe navigatione intelligas, Polyxenae & Hecubae fatum, tragoediis celebratum, complectitur. Caeterum Aristotelem in hoc recensu ordinem carminis sequi & per se probabile est, & ex iis quae modo dicentur patescet. Ultimo tantum loco Sinon ante Ἰλίου πέρσιν nominandus fuisse videtur; sed praemisit generalioris nominis tragoediam, in qua etiam Sinonis facinus commemorari debuit. Idem de ἀπόπλῳ dicendum, ad quem, si ultimam Achivorum a Troia navigationem innuit, plurima eorum spectant, quae Troadibus Euripidis continentur.

1 Igitur Λάκαιναι apud Aristotelem non mutandum in Λάκαινα, quod praefert Aldina & Basil. prior, ut referatur ad Helenam, quae alias quoque hoc nomine designatur; vid. Eurip. Troad. 869 sqq. ἥκω δὲ τὴν Λάκαιναν, οὐ γὰρ ἡδέως
ὄνομα δάμαρτος, ἥ ποτ' ἦν ἐμὴ, λέγω,
ἄξων. - - Sophoclis fabula a Choro Lacaenarum nomen habuit, ut aliae plures.

Haec si cum Quinti carmine conferas, apparet easdem esse fabulas, quas hic a libro inde V. exposuit, eumdem quoque in plurimis rerum ordinem, adeoque hactenus saltem illum convenire cum Iliade parva. Qua tamen ratione tractatae fuerint a Lescheo istae fabulae, e nudis hisce titulis non intelligitur. Sed hic lucem nobis accendunt *Procli excerpta*, (Bibl. d. a. Litt. I. p. 35 sq.) quibus docemur, Iliadem parvam complexam fuisse IV. libris [1]

I. Armorum iudicium, quae Ulysses accipit, volente Minerva, Aiacis insaniam & vim sibi illatam. Ulysses ex insidiis Helenum capit, e cuius vaticinio Diomedes e Lemno Philoctetem adducit. Hic a Machaone sanatus Paridem interficit, quem a Menelao *κατaικισθέντα* Troiani humant. (Conf. Quinti Lib. V. IX. X. de Heleno obiter X. 347.)

II. Deiphobus Helenam ducit. Neoptolemus e Scyro adducitur, & patris armis donatur ab Ulysse. Apparet ei Achilles. Troianis Eurypylus auxilio venit, & *ἀριστεύων* a Neoptolemo caeditur. (Conf. Quint. X. 345. de Heleno; VI. 65 sqq. VII. 170 sqq. VIII.)

III. Troiani obsidentur. Epeus Minervae iussu equum ligneum parat. Ulysses speculandi caussa Ilium intrat, ubi ab Helena agnitus cum ea de urbe prodenda paciscitur, caesisque aliquot Troianis ad naves redit. Mox cum Diomede Palladium Ilio effert. (Conf. Quint. X. 350-360. de Palladio ablato. XII. init. de equo ligneo. Reliqua non attigit.)

IV. Fortissimis Achivorum in equum ligneum ingressis, reliqui tentoriis incensis Tenedum navigant. Troiani equum in urbem ducunt, muri parte diruta, & quasi Achivos vicissent, conviviis indulgent. (Quint. XII. 260 sqq. 416 sqq. XIII init.)

Apparet ex his, primo, Leschis carmen Aethiopidem Arctini continuo excepisse, plane ut haec Iliadem, te-

1 Librorum notas adscripsi secundum segmenta in editione facta; in Codice totus locus continua serie scribitur.

lamque ab Arctino institutam pertexuisse. Cum armorum iudicium narraverit Lesches, hic armorum descriptionem, aliquam saltem, intextam fuisse probabile est; eoque spectat versus supra laudatus, de Achillis hasta, ἀμφὶ δὲ πόρκης χρύσεος ἀστράπτει, καὶ ἐπ' αὐτῷ δίκροος αἰχμή. Quod ipsum Quinto armorum iterum describendorum ansam dedisse putem. Porro Procli excerpta, quae cum Aristotelis loco caeteroqui prorsus concinunt, de Ilii excidio, Sinone, reliquisque, quae ab Aristotele ad Iliadem parvam referuntur, plane silent. Scilicet Proclus extremum carminis librum, qui Ἰλίου πέρσιν contineret, pro separato carmine habuit, quo nomine etiam a Pausania laudatur aliquoties. Vid. Heyne ad Aen. II. Exc. I. pag. 281. ed. 1787. Nec dubitandum, eum huius libri excerpta dedisse inter Ἰλίου πέρσεις, quae tamen in Codice Veneto, hac parte mutilato, interciderunt. Denique, quod nobis hic est praecipuum, tantus est Iliadis parvae cum Quinto concentus, ut eum ex isto carmine plurima hausisse vix dubitari possit. Nec tamen presse id secutus est, quippe alia omisit, ut Helenae cum Ulysse de prodenda urbe compositionem; alia leviter tangit, ut Palladium ablatum; alia addidit, Aeneae ἀριστείαν. Aliquando ordinem rerum immutavit, ut cum Philocterem post Eurypylum caesum in castra adductum narrat. Sed de his aliisque, quae libertatem imitandi produnt, ad singula loca melius dicetur.

§. VII.

In extremis libris, qui de *Ilii excidio* agunt, quemnam potissimum auctorem secutus fuerit, difficilius est divinare, quum plura olim de hoc argumento exstiterint carmina, quae sane in summa rei inter se convenire debuerunt. Antiquissimum in his est *Arctini* Milesii Ἰλίου πέρσις, cuius carminis antehac fere ignoti excerpta e Procli bibliotheca publicata exstant in Bibl. vet. lit. Vol. I. inter inedita p. 37 sq. Continebat hoc Troianorum de equo ligneo consultationem, eoque in urbem recepto

laetitiam; filii Laocoontis fatum; Aeneae, hoc portento territi, in Idam discessum, Sinonis dolum, Achivorum a Tenedo reditum, urbem vi captam. Porro Priamum a Neoptolemo caesum in ara Iovis Hercei, Helenam a Menelao receptam, occiso Deiphobo, vim Cassandrae illatam, abstracto simul Minervae simulacro, qua re irati Achivi necem Aiaci minantur. Denique ἀπόπλουν Achivorum & exitium a Minerva ipsis paratum. — Istorum pleraque apud Quintum occurrunt, nisi quod Aiacis facinus brevius attigit, & Aeneam post captam demum urbem discedentem inducit, sive ut τὸ πρέπον servaret, sive alium auctorem secutus.

Leschis Ἰλίου πέρσιν quatenus secutus sit noster, non satis constat, cum istius carminis excerpta a Proclo facta nobis inviderit fortuna, amisso folio codicis Veneti, in quo haec, una cum aliorum de Ilii vastatione carminum argumentis, perscripta fuerant. (Vid. Bibl. vet. lit. I. p. 39.) Plures fabulas a Lesche tractatas memorat Pausanias Libr. X. 25. 26. quas enotavit Heyne Exc. I. ad Aen. II. p. 281. Conveniunt in his cum Quinto, Coroebus a Diomede caesus, Agenor a Neoptolemo. In reliquis fere differt Quintus, qui etiam Priami fatum, Aethrae a filiis factam agnitionem & Astyanactis a turri deiectionem diversa a Lesche ratione narrat, ut videatur alios potius auctores secutus fuisse. Sed quae de Sinone prehenso habet, & de Cassandra equum ligneum ferro flammaque invasura XII. 360. 525 sqq. e Lesche ducta esse, e figuris in Tabula Iliaca probabile fit, de qua mox pluribus dicetur.

Pauca etiam e *Stesichoro* hausisse putem. Huius poëtae, qui Himera Siciliae oriundus, Olymp. L. a. Chr. DC. annis floruit, de Troiae excidio carmen sub Ἰλίου πέρσεως s. πέρσιδος titulo laudatur a Pausania Lib. X. 26. 27. p. 865. [1] Idem p. 864. Ἱμεραίου ᾠδὴν appellat; [2] ut ap-

1 Chrysost. Or. II. de regno p. 25. appellat ἅλωσιν τῆς Τροίας.

2 Dionis Chrys. locus, Troic. p. 158. Rhod. καὶ τὸν μὲν Στησίχορον ἐν τῇ ὕστερον ᾠδῇ λέγειν, ὅτι τὸ παράπαν οὐδὲ πλεύσειεν ἡ

pareat carmen lyricum fuiſſe, quod, ſi omne Troiae excidium complexum fuit, debuit eſſe valde prolixum. Quae confirmantur Quintiliani de hoc poëta iudicio, qui (Inſtit. X. 1. 62.) *Steſichorum*, inquit, *quam ſit ingenio validus, materiae quoque oſtendunt, maxima bella & clariſſimos canentem duces, & epici carminis onera lyra ſuſtinentem. Reddit enim perſonis in agendo ſimul loquendoque debitam dignitatem; ac ſi tenuiſſet modum, videtur aemulari proxime Homerum potuiſſe. Sed redundat atque effunditur: quod, ut eſt reprehendendum, ita copiae vitium eſt.* Mireris, nobiliſſimi carminis nihil ad nos perveniſſe, praeter unicum verſum ſervatum ab Euſtathio ad Il. α'. p. 10. Δεῦρ' ἄγε Καλλιόπεια λιγεῖα, qui primus fuit carminis. 1 Argumentum tamen utcunque nobis exhibet tabula Iliaca, e qua patet, complexum fuiſſe fabulas ab equo durio in urbem recepto usque ad Polyxenae immolationem & Aeneae ἀπόπλουν. Quaedam etiam e Steſichoro laudat Pauſanias Lib. X. Steſichorus Hecubam ab Apolline in Lyciam translatam fuiſſe narraverat, (Pauſ. p. 865.) Meduſam inter Priami filias numeraverat, Clymenem inter captivas (p. 864.) In tabula Iliaca n. 109. Aeneas Troia excedit patrem humero ſuſtinens, qui penates manu tenet, comite uxore & Aſcanio, Mercurio viae duce; idem mox Heſperiam navigat. Quae omnia Quintus aut ignorat, aut alio modo narrat. Cum Steſichoro tamen concinit in fabula de Aethra a filiis agnita, (Tab. Il. 107.) & Polyxenae immolatione (ib. 114.)

Ἑλένη οὐδαμόθι, non ad hoc carmen ſpectat, ſed ad alteram partem Helenae, ſive Palinodiam. Omiſſus hic locus a Cl. Suchfort in Fragmentis Steſichori.

1 Fortaſſe tamen huc ſpectat verſus ſub Steſichori nomine laudatus a Tzetze ad Lycophr. Alex. vs. 113. vulgo ad Helenam referri ſolitus: Τρῶες οἳ τότ' ἔσαν Ἑλένης εἴδωλον ἔχοντες. Qui verſus, ſi vocula fulcias, Τρῶες δ' οἳ, eſt hexameter; nec minus alter iſte apud Euſtath. pro hexametri initio haberi poſſit, ut ſuſpiceris carmen hexametris conſcriptum fuiſſe alternantibus cum iambo aut tetrametro, quales ſunt aliquot Horatii odae, ut I. 7. Epod. 12 ſqq. Sed haec obiter.

Servatum est praeterea fragmentum Ἰλίου πέρσεως incerti auctoris in Cod. Veneto, (vid. Bibl. vet. Lit. I. p. 38.) de Ulysse Astyanactem tollente, Andromache Neoptolemo tributa, Aethra a filiis abducta, urbe incensa, & Polyxena in Achillis tumulo mactata; quorum ultima cum Stesichoro ita conveniunt, ut fortasse ad eius carmen spectaverit hoc argumentum, quod iam vidit Heynii acumen l. c. pag. 40. nisi sit e Sacadae carmine, de quo plane nihil nobis constat. Ad Leschen non spectare, intelligitur ex eo, quod Pausanias (X. p. 861.) memorat, secundum Leschen Astyanactem non ex Achivorum decreto, sed privato Neoptolemi odio, a turri praecipitatum fuisse. [1] Utut haec sint, apparet Quintum in hac extrema carminis parte non unum auctorem secutum esse, sed e diversis cognati argumenti carminibus pro suo consilio hausisse.

§. VIII.

Quae adhuc disputata sunt, egregie confirmantur insigni antiquitatis monumento, quod anaglypho opere omnes fere belli Troiani fabulas, sive cyclum Troicum exhibet, e diversis antiquis poëtis expressas; *Tabulam Iliacam* dico, quae Romae reperta Sec. XVII. medio, primum inter cimelia gentis Spagna fuit, nunc in Capitolio adservatur. Publicavit eam, addito commentario, *Raphaël Fabretti* ad calcem libri *de columna Traiani*, Romae 1683. fol. p. 315 sqq. unde expressit *Montfaucon* in *Antiquit. expliq.* T. IV. fin. Alia imago exstat *in Museo Capitolino* T. IV. Tab. 68. ubi pleraque e Fabretti commentario repetita videas. De quo nobilissimo opere, cuius rationem universam non satis adsecuti esse videntur editores, liceat hic pauca adiicere. Primo igitur in usum adolescentium, qui legendis poëtis graecis, Homero inprimis operam darent, hanc tabulam paratam fuisse ipsa docet, versu infra titulum adiecto, quo admonentur iuve-

1 οὐ μὴν ὑπὸ δόγματός γε Ἑλλήνων, ἀλλ' ἰδίᾳ Νεοπτόλεμον αὐτόχειρα ἐθελῆσαι γενέσθαι. Cf. versus Leschis supra adlatos.

nes, ut mature ordinem Homeri difcant, quo omnis fapientiae modum confequantur :... ωρηιον (ὡραῖον) μαθε ταξιν Ομηρου Οφρα δαεις πασης μετρον εχης σοφιης. Iisdem ufibus infervierunt fimiles tabulae, quarum fragmenta exftant, ut Borgianum, quod ad cyclum epicum, duo Veronenfia, apud Montfaucon, [1] ad cyclum Troianum fpectantia, adeoque cum noftra eiusdem argumenti, & figurarum difpofitione fimillima. Recte de his ill. *Heeren*, [2] » Neque enim haec, inquit, artificii praeftantia, (addo, nec materiae dilectu, funt enim e tectorio opere confectae) ita fe commendant, ut principum luxuriae fatisfacere potuiffent. Crediderim potius iuvenum nobilium inftitutioni inferviiffe, ut in legendis poëtis Graecis, quibus maxime apud Romanos iuvenum ingenia formabantur, haberent puerorum animi quibus delectarentur, atque ipfa rerum veritate oculis fubiecta, quae a poëtis tradita legiffent, memoriae melius inhaererent. « Porro tabula in medio titulum gerit, ΤΡΩΙΚΟΣ, grandioribus literis, ut innuatur titulus generalis; fupple κύκλος. Habemus itaque cyclum Troianum, ex antiquis carminibus ductum, quae mox accuratius indicat copiofior titulus: Ιλιας κατα Ὁμηρον, Αιθιοπις κατα Αρκτινον Μιλησιον, Ιλιας η μικρα λεγομενη κατα Λεσχην Πυρραιον. Denique in medio tabulae Troiae imago exfculpta eft, fubiecto titulo Ἰλίου πέρσις κατὰ Στησίχορον. [3] Scilicet in iftis tabulis in medio folet effe urbs Troia, muris circumdata, circa quam fabulae ex Homero aliisque difpofitae funt. Vid. Montf. Ant. expl. Suppl. Tab. 38. In noftra, cui Homerus inprimis curae fuit, Homerica fuperiorem partem & utrumque latus occuparunt, infcripto praeterea rhapfodiarum argumento duabus columnis, quarum tamen altera una cum imaginibus periit. Iam cum ea,

1 Antiqu. expl. Suppl. T. IV. pl. 38.

2 Expofitio Fragm. Tab. marmor. Borg. p. 28.

3 Inepte editores iungunt: Ιλιου περσις κατα Στησιχορον Τρωϊκος, *Ilii excidium fecundum Stefichorum de bello Troico.* Fabretti p. 342.

quae ad urbem occupatam ſpectant, e Steſichoro ducta ſint, teſte inſcriptione, apparet geminum imaginum ordinem in imo tabulae ad Arctinum & Leſchen ſpectare. Figuris plerumque addita nomina, qui etiam mos fuit veterum Graeciae pictorum, ne dubius haereat ſpectator quid exprimere voluerit artifex. His praemiſſis, imagines, ad quodvis horum carminum ſpectantes, breviſſime recenſebimus, ut appareat magnus Quinti cum hoc anaglypho, adeoque cum antiquis carminibus, quae illud expreſſit, concentus. Unde factum, ut Fabrettius illud e Quinto inprimis illuſtraverit.

§. IX.

Igitur ad *Arctinum* ſpectant in linea prima imae tabulae, cui Fabrettius adſcripſit numerum 80. (ποδαρ)κης, ſic ſupplere licet nomen mutilum e Quinto I. 237 ſqq. ubi Podarces inter primos eſt, quos Pentheſilea interimit. Mox Achilles Pentheſileam cadentem ſuſtinens. Adſcriptum Πενθεσιλεια Αχιλλευς. — N. 81. Αχιλλευς Θερσιτης. Achilles (gladio, ut videtur) Therſitem caedens. (Quint. I. 720.) N. 82. Αχιλλευς Μεμνων Αντιλοχος, hi duo humi iacentes. (Quint. II. 243 ſq. 540.) N. 84. Porta Scaea cum Troianis e muro proſpicientibus. Achilles humi ſedet iam vulneratus, quem Aiax 85. ſcuto obiecto tuetur, adſcr. Αχιλλευς Αιας. Iuxta 86. Οδυσσευς pugnans. 87. Αχιλλεως πτωμα clypeo capiti ſuppoſito: adſtant duo armati, alter manus ad mortuum tendens; Aiacem & Phoenicem lugentes putes. 88. Μουσα Θετις. 89. Αχιλλειον, planctus Thetidis, Muſarum, & Nereidum (ſunt enim tres feminae) ad tumulum Achillis, quem cippus indicat, ut n. 81. 116. Haec omnia apud Quintum ſunt Lib. III.

§. X.

Quae ſequuntur, e *Leſchis Iliade parva* expreſſa eſſe debent, ſiquidem Arctinus, ſecundum Proclum, in diſſidio de armis Achillis ſubſtiterat; ludos funebres autem ex-

clusit spatii in tabula angustia. N. 89. Αιας μανιωδης, saxo insidet meditabundus, (Quint. V. 330 sqq.) 91. cippus, quem pro tumulo Aiacis habent, (Qu. V. 655.) videtur potius esse pars munimentorum, quibus castra Achivorum indicare voluit artifex, ut n. 80. porta, Troiae viciniam. Inferior linea, ut superior, ab initio mutila est, & 92. 93. titulo carent. Iacet humi vulneratus, arcum manu tangens: adstat armatus cum gladio, cippo innixus, post quem advenit alius scipionem tenens sive hastam. Nireum putant ab Eurypylo caesum, cui auxilio venit Machaon, Quint. VI. 372. Malim pro Paride accipere, a Philoctete caeso, ut 93. sit Menelaus Paridem καταικισόμενος, secundum Arctini narrationem. Mirum esset, si insignem carminis partem de Philoctete plane omisisset artifex. — 94. Ευρυπυλος Νεοπτολεμος. Neoptolemus hastam tenet quasi vulnus modo inflixisset, (Qu. VIII. 217.) Eurypyli corpus ab alio sustinetur, f. spoliandi causa. — 95. Οδυσσευς Διομηδης Παλλας. Palladium ablatum, quod Diomedes manu tenet, (Qu. X. 346.) — 96. Δουρηος ἵπ-πος, Τρωαδες και Φρυγες αναγουσι τον ἵππον, longa serie equum funibus trahunt; iuxta 97. vir manum contra extendens, f. Laocoon ab incepto dehortans, (Qu. XII. 395 sqq.) alii se mutuo amplectuntur; laetitia Troianorum. — 98. Πριαμος Σινων, Sinon prehensus & ad Priamum adductus. Posterius hoc non habet Quintus. — 99. Κασσανδρα ad portam urbis, cui σκαιη πυλη inscriptum. Cassandra, a viro correpta, manu aliquid tenet; (Qu. XII. 567. ubi ignem & bipennem ei manibus excutiunt Troiani.) — Videmus hic plura exhiberi in Procli excerptis omissa, quibus adeo Quinti cum Arctino & Lesche concentus clarissime illustratur.

§. XI.

Ad *Stesichori* Ἰλίου πέρσιν pertinent reliqua, quae mediam tabulam implent; non tantum, quae intra urbis muros geruntur, 100 — 109. sed etiam quae extra urbem sunt, Hectoris & Achillis monumenta, navium sta-

tio & Aeneae discessus, ad N. 118. cum Ilii vastatione connexa. Videtur artifex e pluribus Ἰλίου πέρσεσι Stesichori carmen, quamquam in cyclum non relatum, elegisse, quod illud consilio suo aptissimum intelligeret, dum fabulas de hoc rerum Troianarum capite plenius exhiberet; ac si omne carminis argumentum expressit artifex, hoc e tabula plane cognituri eramus, nisi deessent, quod dolendum, subinde inscriptionum tituli, quae res facit ut plurimarum imaginum sensum ignoremus. Caeterum satis eleganter dispositae sunt illae ab artifice per quatuor ordines. Supra est Acropolis, in qua est Minervae templum 101. & prope hoc Aiax cum Cassandra, porro equus durius e quo scala descendunt heroës, ex altera parte Achivi in urbem irruunt; in medio caedes Troianorum. Alter ordo exhibet Priami regiam eiusque interitum. Ad dextram est templum Veneris, ubi armatus in feminam irruit stricto gladio, Menelaum puto & Helenam; conf. Qu. XIII. 388. Ad sinistram Neoptolemus (sago insignis ut n. 94. 106. 114.) Troianum, fort. Agenorem, caedens, Qu. 216. Tertio prope portam est Aethra cum filiis (107.) adscriptum Δη(μοφοων) Αιθρα. & in porta Anchises cum suis Mercurio duce discedens. Denique extra portam est Εκτορος ταφος, cum captivarum numero, adscriptis nominibus, & ναυσταθμον Αχαιων. Ab altera parte Αχιλλεως σημα. Neoptolemus Polyxenam immolat; infra Aeneas cum suis navem conscendens: adscriptum Αινηας συν τοις ιδιοις απαιρων εις την Εσπεριαν. Αγχισης και τα ἱερα. Σειγαιον. Μισηνος. αποπλους Αινηου. Hanc in Aeneae rebus diligentiam & copiam, ne omisso quidem Miseno, facile largior, in gratiam adolescentum Romanorum, quibus destinabatur opera, ab artifice adhibitam fuisse, quamquam nolim cum Fabrettio opinari, eum e Virgilio quaedam hausisse. Quae in hac tabulae parte cum Quinto conveniant, supra indicavi; quare nolo his diutius immorari.

§. XII.

Quum in ea tabulae parte, qūae Arctini Aethiopidem exhibet, initium mutilum sit, felici casu servata est alius similis tabulae fragmentum, a Montefalconio publicatum in Antiquité expl. Suppl. T. IV. Tab. LXXXIV. Restant duae imaginum series aut columnae, quarum exterior ad Iliadem Homericam, interior ad Aethiopidem spectat, servatis inscriptionibus, quas hic, ab amicissimo Fr. Muntero, SS. literarum in universitate Havniensi Professore, olim Veronae accuratius descriptas, & mecum communicatas, exhibeo: 1) Πενθεσιληα Αμαζων παρεγινετο. Penthesilea equo insidens, mutila tamen, ante eam vir genu innixus manibus sublatis; Priamum puto Iovi supplicantem, Quint. I. 181. 2) Αχιλλευς Πενθεσιλειαν αποκτεινει. Sustinet ille equo prolapsam. 3) Μεμνων Αντιλοχον αποκτεινει. In genu procumbit hic, scutum tamen adhuc obtendens hosti. 4) Αχιλλευς Μεμνονα αποκτεινει. Memnon humi sedet, inermis; Achilles contra stat cum scuto. 5) εν ταις Σκαιαις πυλαις Αχιλλευς... Stat Achilles ad portam, prope quam iacent duo Troiani. Haec igitur tabulam Iliacam quodammodo supplent. Tertiae columnae inscriptiones tantum supersunt, quae ad imagines intra Troiae captae muros referebantur, nunc mutilatas: 1) αποκτεινει Πριαμον και Αγηνορα. Ad Neoptolemum haec spectant; cf. Quint. XIII. 226. Eadem supra vidimus a Lesche memorata fuisse, & in tabula Iliaca e Stesichoro exhiberi. 2) Π ολυποιτης Εχειον. Θρασυμηδης Νεωραινετον, ignota haec. 3) Φιλοκτητης Διοπιθην. Deiopites est apud Quintum XIII. 212. sed a Megete caesus. Suspiceris haec ex Ἰλίου πέρσει sive Leschis sive Stesichori ducta esse.

§. XIII.

Sed nimii iam fortasse fuimus in indagandis Quinti fontibus. Restat ut quaeramus quomodo ex iis hauserit poëta, & quantum in suum carmen derivaverit? Equidem

olim coniiciebam eum presse institisse veterum poëtarum vestigiis, interdum horum sententias & imagines expressisse, imo integros locos veterum carminum servasse. Longius processit Cl. Schow, (Epist. crit. p. 59.) » ipsum carmen e variis variorum temporum atque poëtarum fragmentis compositum atque consutum esse censens; multa etiam seriori demum aetate ex margine Codicum inserta esse, aut ab eo, qui has antiquiorum poëtarum reliquias inter se contexuit, innexa, « ut adeo totum carmen pro centone quodam veterum poëtarum habendum esset. Sed fateor, me re accuratius expensa, perlecto saepius carmine, & comparatis veterum cyclicorum excerptis, non posse non existimare, totum illud unum eundemque auctorem habere, quippe quod a principio ad finem eandem vim poëticam, eundem dictionis colorem, eandem sermonis proprietatem referat. Puto igitur, auctorem veteres cyclicos ante oculos habuisse, eosque utique secutum esse, sed ita ut libere imitaretur, non exscriberet aut consueret. Quanta libertate usus sit in imitando, apparet e locis quibus a veteribus discedit, qualia iam supra passim indicavi. Arctinus, v. c. quo eum usum esse vix est dubium, Memnonis arma descripserat, Quintus hoc verbo tangit; apud istum Achilles a Paride & Apolline interficitur, apud Quintum ab Apolline solo. A Lesche quantum in rerum ordine diversus sit, quae omiserit, alia addiderit, supra notata vide. Sed inprimis libertatem poëtae in imitandis veteribus demonstrant ea, quae ex Homero expressit: quo refero armorum Achillis descriptionem Libr. V. pugnam Deorum Libr. XII. Aiacis interitum & munimenta Achivorum a Diis eversa Lib. XIV. quae quomodo variaverit poëta, locorum comparatio docet. Sunt fortasse in his, ut in reliquo carmine, phrases imo hemistichia Homerica, sed nihil quod exscriptum aut consutum dixeris. Iure igitur colligere mihi videor, eum in reliquis carminibus antiquis, quae ante oculos habuit, haud aliter versatum esse.

Sic dum statuo, non nego praestantiora veterum car-

minum loca poëtae noſtri ingenium accendiſſe, atque hinc alias carminis noſtri partes praeſtare aliis. Nec nego, quod Cl. Schow ſtatuit, multa e margine Codicum in textum carminis irrepſiſſe, quales verſus ſuppoſititios quosdam obelo notavi, plures in notis indicavi. Hoc tantum nego, carmen noſtrum e variis diverſorum carminum fragmentis conſutum eſſe, & noſtrum auctores ſuos exſcripſiſſe. In paucis, qui ſervati ſunt, Iliadis parvae verſibus plures ſunt verſus & hemiſtichia Homeri; neque tamen quisquam dixit Leſchen Homericum centonem conſuiſſe. Noſtri autem poëtae ea eſt ingenii ubertas, ut copia magis quam inopia laboret, nec profecto opus habuerit ex aliis exſcribendo conſarcinare.

§. XIV.

Corollarii loco addo haec. Primum, quum e cyclicis poëtis hauſerit Quintus, intelligitur tam cur plerumque vulgarem in tradendis fabulis rationem teneat; haec enim ex iſtis profluxit: quam cur cum Virgilio ſaepe conſentiat, ſcilicet uterque ex iisdem fontibus hauſit, nec facile erit qui cum Tourletio (praef. p. XXX. & Tom. II. p. 240.) Virgilium e Quinto ſumſiſſe exiſtimet. Alterum, Procli excerptis cyclicorum ſupra ita uſus ſum, quaſi integra carminum argumenta ſiſtant. Sed mirum legenti eſſe debet, quod iſta ita inter ſe cohaereant, quaſi unius continui carminis mythici, a pluribus continuati, partes fuiſſent. Sic Arctini Aethiopis ab Hectoris morte pergit ad Ulyſſis & Aiacis diſſidium, Ilias parva ab armorum iudicio ad equum durium in urbem receptum, Ilii πέρσις Arctini a deliberatione Troianorum, quid equo faciendum ſit, ad Troiae usque excidium. De Aethiopidis initio nihil eſt difficultatis: nec enim mirum, fuiſſe qui res poſt Hectorem caeſum, in quo ſubſtiterat Homericum carmen, perſequeretur; ſed offendit, quod Arctinus in diſſidio Aiacis & Ulyſſis ſubſtiterit, non ad finem perducto armorum certamine, & multo magis quod Ἰλίου πέρσις eiusdem poëtae a conſultatione Troianorum ſu-

per equo ligneo incepisse fertur, ὡς τὰ περὶ τὸν ἵππον οἱ Τρῶες ὑπόπτως ἔχοντες, περιστάντες βουλεύονται, ὅ, τι χρὴ ποιεῖν. An putabimus Arctinum alterum carmen in re media abrupisse, alterum ita orsum esse, ut ne equi quidem fabricam memoraverit, & quasi cum Leschis Iliade parva, multo seriore carmine, suum connectere voluerit? Equidem non possum non suspicari, hanc mutuam veterum carminum rationem & cohaerentiam non tam poëtis deberi, quam rhapsodis, diasceuastis, fortasse adeo grammaticis, qui ea ita disposuerint, ut se mutuo exciperent, omissis & resectis iis, quae utrique essent communia. Arctinum igitur putem non tantum ea, quae Proclus ex eo memorat, sed omnino Posthomerica, quamquam strictius, carmine complexum fuisse: horum plurima cum in Iliade parva plenius tractata essent, ea usi sunt rhapsodi in hac rerum Troianarum parte decantanda, omissis Arctini iis, quae huc spectarent. In Ilii excidio utroque usi sunt. Sic servata sunt haec carmina, & in cycli Troiani formam concinnata, adeoque idem his accidit, quod in Homericis factum esse, summi nostra aetate critici probabiliter docuerunt.

Sectio IV.

De editionibus, versionibus, & omnino historia literaria carminis.

§. I.

Carmen nostrum a Bessarione repertum esse, in templo divi Nicolai monasterii Cassulorum prope Hydruntem, constat e vita Coluthi, praefixa Aldinae editioni, quem locum supra iam adduxi. Eadem habentur in Constantini Lascaris ad Quintum praefatione, in Cod. Matritensi LVII. apud Iriarte pag. 193. ἐφ' ἡμῶν δὴ εὑρέθη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς κοινῆς πατρίδος καὶ περιεσώθη καὶ διεδόθη ὑπὸ τοῦ πάντ' ἀγαθοῦ καὶ ὄντως σοφοῦ καὶ τῆς πα-

λαιότητος ἀνακαινιστοῦ Βησσαρίωνος τοῦ Νικαίας Καρδιναλέως μεγίστου ἐφ' ἡμῶν γεγονότος, ἄλλα τε πολλὰ ἀνασώσαντος, καὶ ταύτην τὴν ποίησιν εὑρόντος ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου τῶν Κασούλων, τῷ ἔξω τῆς πόλεως Ὑδρόντου. E quibus apparet, primo, repertum fuisse inter a. 1452. quo capta Constantinopolis, & 1472. quo vita excessit Bessarion; deinde, cum haec cum narratione Colutho Aldino praefixa prorsus conveniant, aut Aldum e Lascaris relatione hausisse; Aldina enim Quinti & Coluthi editio ad a. 1504. spectat, ut modo videbimus, Codex autem Matritensis a. 1496. scriptum se testatur: aut utrumque e vulgata tum fama retulisse. Qualis autem fuerit Codex a Bessarione primum in lucem protractus, docere videri possit Codex Venetus D. Marci, qui olim ad Bessarionem pertinuit. Verum is Codex eleganter scriptus, etsi in quibusdam plenior est editionibus & Codicibus deterioribus, tamen pro primo & fideli Codicis Hydruntini apographo minime est habendus. Nam & lectiones habet editis deteriores, & versus omisit aut contraxit, qui in editis & Codicibus vulgaribus integri leguntur. Sic II. 402-4. omissi, aberrante librario ob homoeoteleuton πέτρην. V. 405. 6. in unum contracti; ne lectiones vitiosas memorem, quae scribam valde indoctum & socordem produnt. Videtur igitur hic Codex ex apographo Hydruntini descriptus esse in usum Bessarionis, sed a librario negligenti. Alia exemplaria sollertius descripta, meliores lectiones servant; sed etiam haec plerumque in aliis aberrarunt, integros versus omiserunt, adeoque vix ullus Codex superesse videtur, qui Hydruntinum, aut eius primum apographum in omnibus referat.

§. II.

Ex hoc autem Hydruntini apographo derivatae tum editiones omnes, quae Aldinum textum servant, tum codices plurimi. Nam & Bessarion carmen a se repertum divulgasse fertur in praefatione Lascaris modo laudata, & ipse Lascaris studiosus in hoc fuit, primum Medio-

lani, ipſo teſte l. c. (ἐς Μεδιόλανον ἀφιγμένος καὶ τὰ ἡμέτερα διδάξας, ἄλλα τε πολλὰ καὶ ταύτην μετὰ δυσκολίας κτησάμενος ἐξέγραψα μετέδωκα καὶ ἐδίδαξα, ὅπερ οἶμαι καὶ τοὺς ἄλλους ποιήσειν φιλανθρώπους ὄντας καὶ φιλοσόφους:) deinde Meſſanae, ubi eius manu aut cura exſcripti ſunt Codices Matritenſes duo, & Vatic. α. β. Alios igitur Laſcaris curae deberi iure ſuſpiceris, quo inprimis refero Eſcurialenſem alterum. Alii ab aliis librariis ſcripti ſunt, ut Pariſinus & Barberinus, Pariſiis ſcriptus a. 1476. Omnes illi communem fontem agnoſcunt, & hoc habent certiſſimum cognationis indicium, quod Lib. I. 540 ſq. quatuor verſus in fine mutili ſunt, lacero fortaſſe aut corrupto Codicis Hydruntini folio; differunt tamen tam lectionum bonitate, quam vocum & verſuum numero, qui haud pauci in deterioribus Codicibus a feſtinantibus librariis omiſſi, in paucis a correctore ſuppleti & ſuppoſiti ſunt.

Sed ex horum Codicum numero eximendi ſunt Neapolitanus, olim Iani Parrhaſii, ſcriptus a. 1311. adeoque plus centum quinquaginta annis ante quam Codex Hydruntinus a Beſſarione repertus & per apographa vulgatus eſſet. Nec tamen illum eſſe ipſum Hydruntinum, quod ſuſpiceris, vel ex eo apparet, quod lacunam habet (L. IV. 523 - 574.) quinquaginta fere verſuum, qui in reliquis Codd. exſtant: ne memorem ſingularem Codicis in reliquis praeſtantiam. Idem dicendum de Monacenſi, qui haud dubie ex antiquiori & pleniori exemplo profluxit. Uterque Codex, e quibus innumeris locis carmen noſtrum reſtituitur & ſuppletur, ad aliam & antiquiorem carminis recenſionem referendi ſunt, & manifeſtum faciunt, non in unico iſto Codice, a Beſſarione in lucem protracto, illud ſervatum eſſe, quod adhuc creditum fuit.

§. III.

Primus typis Quintum vulgavit Aldus Manutius, Venetiis ſub titulo: ΚΟΙΝΤΟΥ ΚΑΛΑΒΡΟΥ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ

ΟΜΗΡΟΥ, ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙΔΕΚΑ. QUINTI CALABRI DERELICTORUM AB HOMERO LIBRI QUATUORDECIM, ſ. l. & a. forma octava. Adiecti ſunt *Tryphiodori* Ἰλίου ἅλωσις, & *Coluthi* raptus Helenae. In titulo & fine libri eſt ancora Aldina. — Haec eſt Quinti & dictorum poëtarum princeps editio. Ad a. 1521. vulgo referunt; ſed iam a. 1504. aut 5. prodiiſſe, nuper docuit Renouardus (in libro *Annales de l'imprimerie des Alde – par Ant. Aug. Renouard.* à Paris 1803. 8. T. II. p. 158.) exhibito catalogo librorum ab Aldo impreſſorum, cui ſua manu Aldus adſcripſit: *Homerus in parva forma. Quintus. Vita & fabellae Aeſopi.* &c. Iam cum Homerus, teſte praefatione a. 1504. prodierit, Aeſopus MDV. in titulo exhibeat, non dubitandum, eum Quinti carmen Homeri editioni in eadem forma continuo quaſi comitem addidiſſe. Quem Codicem exſcripſerit Aldus, non conſtat; fuit autem ille infimae notae, negligentiſſime ſcriptus & lacunoſus, unde innumeris ſcatet haec editio ſcribendi vitiis, multisque locis verſus ſunt mutili. Singuli quoque verſus deſiderantur, qui in Codice Beſſarionis, aliisque melioribus libris reperiuntur. Aldus locis mutilis & corruptis aſteriſcum adpinxit, minime tamen omnibus; lacunas maiores libro IV. & VII. vacuo lineae ſpatio indicavit, quod in Codicibus ſimiliter fieri ſolet.

§. IV.

Hanc editionem ſecuta eſt Freigiana ſ. Baſileenſis: ΚΟΙΝΤΟΥ ΚΑΛΑΒΡΟΥ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΣΟΦΟΤΑΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΟΜΗΡΟΥ ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙΔΕΚΑ. *Quinti Calabri antiquiſſimi & ſapientiſſimi poëtae Praetermiſſorum ab Homero libri quatuordecim: quibus Troianam hiſtoriam ab Homero derelictam graviter & ſplendide proſecutus eſt. Baſileae per Sixtum Henricpetri.* 1569. 8. Adiecti etiam hic Tryphiodorus & Coluthus; omnia ex Aldina expreſſa, paginis etiam paribus. Praemiſſa eſt epiſtola nuncupatoria editoris Freigii, graece ſcripta, de poëſeos praeſtantia. Praeter typorum elegantiam vix

quidquam commendationis habet haec editio, ut quae mendorum numerum novis operarum erroribus auxerit.

§. V.

Exſpectari poterat ut carmini inſigniter corrupto virorum doctorum ſtudia ſuccurrerent, & emendando illud iuvare ſtuderent. Primus *Io. Brodaeus*, Turonenſis canonicus, edidit *Annotationes in Oppianum, Q. Smyrnaeum, & Coluthum.* Baſ. 1552. 8. Uſus iis eſt Rhodomannus, in extrema ſaltem carminis parte: laudat enim Brodaeum ad X. 64. 273. XII. 368. XIII. 128. Praeterea Claud. Dausqueius Brodaei emendationes ſuis adnotamentis integras inſeruit.

Poſt hunc *Guilielmus Canterus Ultraiectinus* quaedam Quinti loca emendavit in libro: *Novarum lectionum libri octo.* 1566. ed. III. recens aucta. Antwerpiae ex officina Chriſtoph. Plantini 1571. Libro I. cap. VII. p. 41-44. Emendationes ſunt XVIII. pleraeque egregiae. Has tantum non omnes Rhodomannus etiam propoſuit, qui tamen eis non uſus eſſe videtur. Laudat quidem, ad Libr. II. 562. Quinti ſui, veriſſimam Canteri coniecturam *πυθομένους*, pro corrupto *τυπτομένους*; ſed haec emendatio in Novarum lectionum libris non occurrit, adeoque aliunde ducta eſſe debet. Vix videtur Rhodomannus reliquis locis omnibus, ut I. 419. VII. 137. 320. Canterum praeteriturus fuiſſe, ſi iſtum librum ad manus habuiſſet.

Alii viri docti coniecturas ſuas editionis Aldinae aut alius margini adſcripſerunt, qualia exempla paſſim in bibliothecis adſervantur. Ut in bibl. Lugduno-Batava exemplar Aldinum *Friderici Sylburgii* manu emendatum: alterum Baſileenſe, cui aliqua adnotavit *Gerartus Falkenburgius*: tertium, edit. Rhodom. cum adnotatis viri docti. (vid. Catalogus libror. Bibl. Lugd. Batavae, p. 261.) *Ioſephi Scaligeri* emendationes ad Quinti lib. I.-IV. 203. cum Pauwio communicavit Sigebertus Havercampius. Porro in Catalogo Mss. Angliae & Hiberniae P. II. pag. 70. inter libros Voſſianos N. 45. eſt *Quintus & Tryphio-*

dorus Aldi, *Fr. Sylburgii* manu emendati, & fortaſſe quae ibidem N. 53. commemoratur *Quinti ed. Baſil. c. var. lect.* ſunt coniecturae viri docti alicuius. Nec dubito eodem referre editionem Aldinam in bibl. Caeſarea Vindobonenſi adſervatam, *notis Io. Curterii* (Angli) *mss. poſtillatam*, quam Cl. Schow (Ep. crit. pag. 61.) ita deſcribit: »in prima pagina Ἰωάννου τοῦ Κουρτηρίου, *emtum Aſſibis* »*MDLXIV*. Iterum in ſecunda pag. Ἰωάννης ὁ Κουρτήριος. »Haec omnia eadem, qua notae marginales, manu exa»rata ſunt. Utrum Curterius Codices mss. conſuluerit, »an ſuas ſolum aliorumque emendationes in margine no»taverit, neſcio; ex ipſis enim notis hac de re nihil ſta»tuere poſſum.« Cum tamen hae notae ea plerumque tangant, quae, metro iubente, haud difficile eſt corrigere, & ſaepe deficiant, ubi Codices, quibuscum conſpirare ſolent, meliores lectiones offerunt; mihi vix alio niſi coniecturarum loco habendae eſſe videntur. Caeterum eas, ſaltem plurimas, exhibuit Cl. Schow l. c. pag. 61 ſqq. aſteriſco indicatas. *Scaligeri* emendationes Pauwius excerptas dedit ad calcem ſuae Quinti editionis. Idem Falkenburgii & Sylburgii adnotationes inſpexit, non tamen dignas habuit, quas ſuae editioni insereret; quod Sylburgianae viri eruditionem, ut ait, minime exprimerent, Falkenburgianae autem ipſo numero ſuo exiguo vel occupatae, vel ab aliis rectius traditae eſſent. Aliter iudicavit Dorvillius: & eſſe in iis haud pauca bonae frugis, tam virorum nomina ſpondent, quam teſtantur exempla a Dorvillio in Vanno critica adlata.

§. VI.

Longe meliorem poſt hos ad Quintum operam contulit *Laurentius Rhodomannus*, Quinti ſoſpitator merito dicendus. Hic in ſchola Ilfeldenſi ſub auſpiciis Michaëlis Neandri poëtarum Graecorum & poëſeos graecae ſtudio quondam imbutus, primum tres libros edidit ſub titulo: *Κοΐντου Σμυρναίου Ἰλίου ἁλώσεως βιβλία δύο, Νόστων βιβλίον ἕν.* id eſt, *Cointi Smyrnaei, popularis Home-*

ri, poëtae vetustissimi & suavissimi, Ilii excidii libri duo, Reditus Graecorum capta Troia liber unus. Expositi olim in schola Ilfeldensi, & editi nunc studio, industria & labore Laurentii Rhodomanni, Cherusci. Lipsiae, ad calcem *Operis aurei* a Neandro editi. Lips. 1577. 4. Sunt libri XII. XIII. XIV. carminis, quorum extremum ad νόστους male retulit. Caeterum hic titulus fraudi fuit viris doctis, ut diversa carmina putarent Paralipomena s. Posthomerica Quinti, & Ἰλίου ἅλωσιν; conf. Fabric. Bibl. Gr. T. I. c. VII. §. VI. p. 362. & suspicor fere, Tourletium, dum extremos tres carminis libros a quibusdam ad alium auctorem referri asserit, (vid. supra Sect. I. §. XVI.) nulla alia re ductum esse, nisi obscura de hac editione fama. Sed in adornanda hac editione Rhodomannus, scholae Luneburgensis tum rector, iam prolusit suo in Quinti carmen studio meritoque. Praefixa sunt cuique libro argumenta versibus graecis & latinis, adscriptae ad marginem emendationes haud paucae, expleti versus mutili, & in his integer versus 127. denique XL. versuum 537 sqq. transpositio facta, ubi etiam pauca in textu correcta. Versio latina Neandrum habet auctorem.

Deinde post triginta annos integrum carmen edidit, inscriptum: Ἰλιὰς Κοΐντου Σμυρναίου; *seu* QUINTI CALABRI *Paraleipomena, id est, derelicta ab Homero, quatuordecim libris comprehensa: in quibus Historiam Belli Troiani ab interitu Hectoris ad excidium, & calamitosi Graecorum reditus, Homerico orationis genere persequitur. Latine olim reddita & correcta a* LAURENTIO RHODOMANNO. *Nunc accessit* Epitome gemina, *tum Homeri & Cointi, tum universa (ae) Historiae Troianae. Itemque* Dionis Chrysostomi *oratio de Ilio non capto. Auctore & interprete eodem.* Hanoviae, *Typis Wechelianis apud Claudium Marnium & heredes Aubrii* MDCIV. 8. — Hic igitur de Quinto ita meritus est, ut quasi revixisse ille videatur, restitutis per totum carmen locis innumeris, & plerumque feliciter. Adeo enim Homerum & Quintum inbiberat Rhodomannus, ut optimus sui temporis poëta graecus haberetur, & de eo Casp. Barthius

(Adverſ. LIX. 1.) dicat: *eum divinum poëtam* (Quintum) *totum in ſe redegerat, adeo ut ſimilia eidem rara felicitate ſcribere poſſet. Quo quidem viro graecum poëtam neminem unquam meliorem habuiſſe Germaniam noſtram exiſtimo, cuius poëmatis, plerisque talibus, ſi nomen abeſſet, nos antiquum auctorem & non de bucconibus aliquem adſcripturum fuiſſe, rectiſſime iudicavit Ioſephus Scaliger.* Inſunt huic editioni poſt praefationem de Quinto eiusque carmine, in qua non multa ſunt memorabilia, Ἰλιὰς μικρὰ, i. e. ſingulor um (Iliadis) Homeri & Cointi librorum periochae, ſive argumenta verſibus graecis & latinis; porro nomenclaturae XIV. Cointi Smyrnaei librorum, quibus ſingulis etiam argumentum verſu hexametro complexum praefixit, ut in Homero factum a grammaticis. Tum carmen ipſum Quinti, p. 128-709. deſcriptum e Baſileenſi exemplari, correcto tamen ad exemplum Aldi, (vid. notam Rhodom. ad XII. 537.) In textu pauciſſima ſunt correcta; pluribus locis quam in Aldina aſteriſci adſcripti, corruptelae aut lacunae indices. Addita a latere nova latina verſio Rhodomanni, cum argumentis & numeri verſuum notatione. In fine eſt index rerum praecipuarum, & alter ſimilium ſive comparationum poëticarum. Hos excipiunt emendationes ad textum carminis, continua ſerie ſcriptae, verſibus tantum indicatis; & Io. Hartungi notae in Quintum, a Sylburgio communicatae, de ſingulorum librorum nomenclatura, de proverbiis, ſententiis Quinti &c. e quibus parum fructus capi poteſt. Addidit his omnibus Rhod. Τρωικὰ, i. e. totius hiſtoriae Troianae epitomen, e variis auctoribus decerptam carmine graeco-latino, (pagg. 124. cum indice) quod carmen ſine auctoris Rhodomanni nomine primum editum a Neandro, 1588. quosdam ita fefellit, ut pro antiquo haberent. (Vid. Fabric. Bibl. Gr. lib. I. c. II. XXIV. 12. p. 280.) Denique eſt Dionis Τρωικὸς cum verſione & ſcholiis; ultimo loco Corrigenda tam in textu, quam in notis & emendationibus, quae ipſa ſaepe emendationes criticas continent. — Sed haec quoque editio, quantivis

ad rem criticam pretii, propter egregias Rhodomanni emendationes, quibus non in locis singulis, sed per totum carmen corrupta emendavit, mutilata explevit, adeoque aliquando ingenio indulgens, & ut ipse ait (ad IX. 497.) iuveniliter ludens, integris versibus sarcire conatus est: tamen textum exhibet corruptissimum, nec Basileensis tantum, sed novis etiam operarum vitiis foedatum. Cum Aldina non uteretur Rhod. factum ut in notis quaedam corrigeret aut expleret, quae in ista recte se habent, ut I. 110. ubi ἄλγος excidit in Bas. & 135. ἄδην; aut suae editionis peccata emendare conaretur, v. c. VIII. 367. τύχησε, quod in τύχησι mutat; at in Ald. & Bas. erat κίχησε. Praeterea valde molestum est, quod emendationes ad finem sunt quaerendae, & saepe duobus aut tribus locis. Denique mireris viri doctissimi inconstantiam, qui cum aliquando versus transponere, ut Lib. XII. 410. sq.[1] XIV. 537 sqq. & coniecturas in textu exhibere cum alibi, ut I. 691. V. 333. 336. 342. VII. 533. &c. tum inprimis in extremo libro, non dubitaverit, tamen plerumque vulgatum textum religiose sequatur cum omnibus vitiis, non minus apertis, quam quae alibi correxit; quamquam saepe in versione emendationem expressit. Sane a viro qui triginta annorum studium, (tot enim annos a versione facta ad editionem effluxisse adfirmat,) huic poëtae, quem alterum poëseos suae parentem vocat, impendisset, novam carminis recensionem exspectare fas erat.

§. VII.

E Rhodomanni editione textum repetiit *Iacobus Lectius* in collectione: *Poëtae Graeci vett. carminis heroici scriptores.* Aureliae Allobrogum 1606. fol. Tom. II. p. 173-306. Adiecta est versio Rhodomanni cum argumentis & notis marginalibus; omissae tamen, quod doleas, emendationes.

Brevi post annotationes ad Quintum edidit Claudius

1 Monitos velim lectores, me in hac commentationis parte laudare numeros versuum e Rhod. aut Pauwii edit.

Dausqueius, Canonicus Turonensis: *In Qu. Calabri seu Cointi Smyrnaei Paralipomenon libros XIV. Cl. Dausqueii Adnotamenta, item in Tryphiodorum & Coluthum.* Francof. 1614. 8. pp. 168. Sed non multa sunt in his, quae poëtam iuvent. Erat in hoc homine multa doctrina, sed parum iudicii, quare plerumque infeliciter rem gerit, ubi aut interpretis aut critici partes suscipit, saepe non perspecta scriptoris sententia. Plurimus est in refellendo Rhodomanno; quaedam tamen habet ad interpretationem utilia, ex auctoribus congesta, aliquando etiam bonam emendationem reperit.

Sunt quaedam Rhodomannianae editionis exempla, quae annum 1614. praeferunt, cum titulo: *Troia expugnata seu supplementum Homeri — auctore Quinto Calabro graece, interprete Laur. Rhodomanno, cum Claudii Dausqueii adnotamentis cet.* Francof. 1614. 8. Sed haec non nova editio putanda est: novum titulum tantum concinnavit librarius, ut facilius venderet, quae adhuc restarent editionis Rhodomannianae exemplaria, una cum notis Dausqueii, recens tum excusis.

Post haec nihil memorabile factum ad Quintum ornandum. Frequens eius mentio in scriptis Ios. Scaligeri, Reinesii, Heinsii, Barthii; sed a seculo inde XVII. medio sensim negligi coepit & fere in oblivionem venire, inprimis in Germania, exsulantibus Graecis Musis per bellorum calamitates & diversam studiorum rationem.

§. VIII.

Tandem apud Belgas ad novam Quinti editionem animum adpulit *I. Corn. de Pauw*, pluribus in re critica scriptis clarus. Prodiit haec editio sub tit. *Quinti Calabri Praetermissorum ab Homero libri XIV. graece, cum versione latina & integris emendationibus Laurentii Rhodomanni; & adnotamentis selectis Claudii Dausqueii; curante Ioanne Cornelio de Pauw, qui suas etiam emendationes addidit.* Lugd. Batav. 1734. 8 mai. Praestat sine dubio omnibus prioribus haec editio, cum typorum elegantia ac fide, tum ad usum com-

moditate. Emendationes enim hic ſtatim ſubiectae ſunt textui, ut facile reperiantur. Verum univerſe non ea talis eſt, qualem dare poterat vir graece doctus & anteceſſore uſus Rhodomanno. Textus deſcriptus eſt e Rhodomanniana, emendatis paucis operarum peccatis, maxime ex Aldina, quam ſe ubique conſuluiſſe, & quae in ea probe excuſa eſſent, reduxiſſe adfirmat. In quo tamen mira inconſtantia dicam an negligentia verſatus eſt. Nam haud raro Baſileenſis vitia, Rhodomannum ſecutus, ſervavit contra Aldinam. Sic III. 223. ἀκάχωνται exhibet, ubi Aldina ἀκάχονται habet, quod ipſe probat. V. 619. βοῶν τ' ἐριχυδέα φῦλα recte Aldus, ipſo Pawio monente. In textu tamen deeſt τ'. Similiter οἱ VII. 247. ἑ XIV. 19. omiſſa cum Rhod. & Baſ. — V. 342. πήματ' ἀνέτλη edidit cum Rhod. at Aldina habet πήμαθ' ὑπέτλη. Pluribus locis textum Rhodomanni emendatum ſecutus eſt, ut I. 691. V. 333. 336. 343. 367. 370. 390. &c. Alibi tamen emendationes non minus certas reſpuit, vetere corruptela relicta. Quaedam tacite mutavit. I. 380. ἐρῆτυε ex Aldo. 631. ἐπιβρίσαντος. II. 600. εἴαρος. ut manifeſtum ſit, eum in textu conſtituendo nullum certum conſilium ſecutum eſſe.

§. IX.

Accedit quod nec Dausqueii nec Rhodomanni notas ſatis diligenter excuſſit; quae autem ipſe adnotavit, plerumque non ſunt talia ut carmen iuvent, nec qualia ab accurato critico exſpectes. Multa ſubitaria opera adſcripta & temere emendata, nulla uſus loquendi, poëtae familiaris, ratione habita; adeo ut Dorvillius adfirmaverit, eum ſcriptorem ſuum typis mandaſſe ante quam totum perlegiſſet, (Vann. Crit. p. 354.) In metris mira licentia verſatur, &, ut aliis poëtis, ita Quinto Creticos obtrudit & Amphimacros, a quibus abhorret heroïcum carmen, (vid. L. I. 280. 383. II. 28. 588. 608. 614. III. 105. &c.) exagitatus hoc nomine a Dorvillio l. c. p. 346 ſqq. Tum, quo erat aſpero ingenio, ſaepe acerbior eſt & ini-

quior tam in auctorem, (vid. ad II. 494. 505. III. 55. V. 119. VII. 708. VIII. 134.) quam in eius sospitatorem Rhodomannum. (vid. I. 279. III. 601. VI. 617. VII. 650. VIII. 4. XIV. 649.) Codicem nullum consuluit, Canteri, Sylburgii, Falkenburgii emendationes neglexit, solo confisus critico acumine; Scaligeri tantum ad priores libros adnotationes excerpsit in fine libri. De carminis summa & ratione universa nihil monuit. Equidem non miror eum negligentius versatum esse in scriptore, quem adeo in contemtu haberet; hoc miror quod eius edendi operam susceperit. Sed talem editionem non probare poterat sui temporis criticis: unde factum ut plures in eum inveherentur; conf. Acta Erud. 1736. p. 113. Acerrimum in his nactus est adversarium Dorvillium, qui edito singulari libro, cui titulum fecit *Vannus critica in inanes I. Cornelii Pavonis paleas*, Amstel. 1737. 8. adnotationes & coniecturas eius temerarias eadem acerbitate perstrinxit, qua is solebat in alios grassari.

§. X.

Memoranda etiam subsidia critica, tam ea quae in editione Pauwii non adhibita sunt, quam recentiorum curae, quae post illam prodierunt. Sed ista quidem Canteri, Scaligeri aliorumque emendationes supra §. V. recensui, quibus adde e Catalogo biblioth. Lugd. Batavae p. 342. *in libr. I. Qu. Smyrnaei Nonni quinque variae lectiones* ex *Adversariis Ios. Scaligeri* laudatas. Quae quid sibi velint, non satis adsequor. Post Pauwii editionem accesserunt 1) DORVILLII *Vannus critica*, qua plura carminis loca emaculantur, & inprimis contra Pauwii coniecturas temerarias vindicantur; 2) *Observationes Miscellaneae* Vol. IX. Tom. 1. Amstelod. 1738. 8. ubi Codicis, nescio cuius, lectiones laudantur, sed quatuor tantum locis, I. 11. 148. 284. XI. 389. 3) In *Io. Piersoni Verisimilium libr. II.* Lugd. Bat. 1752. 8. aliquot Quinti loca egregie emendantur, saltem ingeniose. Sunt novem numero, in indice indicata. 4) IO. IRIARTE in *Regiae bibl. Matritensis Codicum*

Graecor. Mss. Catalogo Vol. I. Matriti 1769. fol. duos Quinti Codd. descripsit N. XXVIII. & LVII. quorum aliquot lectiones excerpsit cum argumentis & praefatione Constantini Lascaris, pag. 125 sqq. 192 sqq. 5) *Commentatio de Qu. Smyrnaei Paralipomenis Homeri*, qua novam carminis editionem indicit *Th. Chr. Tychsen* — Gottingae (1783.) 8. Est iuvenilis conatus, propter operarum festinationem, extremis ante iter instituendum diebus, plurimis vitiis foedatus. Quae ei bona insunt, hac commentatione secundis curis plenius exposita reperient lectores; ut nunc praeter quaedam de carminis ratione universa & auctoribus a poëta expressis observata, maxime a praefixa Heynii epistola, in qua obiter consilia de nova Homeri editione agitantur, commendationem habeat. 6) In *Specimine emendationum in auctores veteres cum Graecos tum Latinos, epistola critica ad virum celeb. Chr. G. Heyne, auctore F. Iacobs.* Gothae 1786. 8. p. 36-40. plura loca Quinti correcta leguntur multo cum acumine, ut non dubitaverim unam atque alteram viri clarissimi emendationem in textum recipere; rogoque lectores, ut Lib. IV. 22. cum Iacobsio legant τεῦ γὰρ ὀΐω, pro ἦ γὰρ, quod me invito locum suum servavit. 7) *Epistolae criticae, una ad Chr. G. Heynium, altera ad Th. Chr. Tychsenium universitatis Gottingensis Professores.* Romae 1790. 4. Auctor huius epistolae, Cl. *Schow*, nunc in Universitate Hafniensi regia Professor, novam Quinti editionem sive commentarium criticum in Quintum se moliri profitetur, cuius parte prima antiquas carminis partes ab additamentis seriorum temporum se distincturum, tum fabularum rationes cum tragicis aliisque comparaturum, denique artis veteris opera caelata cum carmine collaturum esse promittit: alteram partem solas textus emendati atque suppleti rationes complexuram. Praeterea Codicum a se collatorum descriptionem ex iisque selectas per omnes carminis libros lectiones exhibuit, (p. 60-85.) quibus plurima loca emendantur atque supplentur; &, quae est viri clarissimi humanitas, tam in hac epistola quam literis

ad me datis omnem e Codd. collectam lectionum farraginem mihi obtulit. Sed nec commentarius prodiit, nec lectiones, quas ut mecum communicaret, rogaveram, ad me pervenerunt, quippe funesto incendio, quo palatium regium arsit, etiam Cl. Schowii chartas consumtas esse; postea nuntiatum fuit, quod tam viri amicissimi, quam Quinti caussa impense doleo. 8) Denique inter subsidia ad Quintum commemoranda est *Godofredi Hermanni*, Professoris Lipsiensis, *de aetate scriptoris Argonauticorum dissertatio*, subnexa *Orphicis c. notis Stephani, Eschenbachii, Gesneri & Tyrwhitti* ab ipso editis Lips. 1805. 8. p. 673 sqq. Qua dissertatione, quamquam ad Orphica maxime referatur, tamen cum ad alios poëtas graecos tum ad Quintum nostrum tot egregias observationes & acutissimas emendationes, inprimis e rei metricae ratione ductas, proposuit vir in hoc genere praestantissimus, ut iis in textu constituendo saepe usurus fuissem, nisi serius ad me pervenisset liber, apographo meo iam Argentoratum transmisso. Nunc notis reservandae sunt.

§. XI.

Interpretationes s. Versiones carminis exstant satis multae, quae tamen non omnes lucem viderunt. Antiquissima est *Quinti Calabri derelictorum ab Homero libri quatuordecim Iodoco Velaraeo interprete. Coluthi Thebani raptus Helenae eodem interprete. Editio prima. Antverpiae apud Io. Steelsium A. MDXXIX.* 1 Versio haec soluta oratione scripta, non verbum verbo reddit, sed sententias; omissa saepe supplens, effusa restringens, ut ipse ait in praef. & omnino paraphrasi propior. Argumenta praefixa sunt singulis libris, etiam in margine passim adscripta. 2) Libros XII-XIV. in *Opere aureo* editos interpretatus est *Michaël Neander*, scholae Ilfeldensis rector meritissimus. Pressior est haec versio, verbo tenus graeca reddens, ad modum versionum Homeri. Eundem tenorem servat 3) *nova Rhodo-*

1 *Tourletius* (préf. xxiv.) laudat *gallicam* Valaraei (sic) versionem Lugd. (à Lyon) 1541. Sed debet haec esse altera editio latinae.

manni versio, graeco Quinti textui adposita, nisi quod haec aliquando poëtica vocabula sectatur & paullo est liberior, utpote a Rhodomanno iuvene confecta. 4) Carmine latino Quintum vertit *Vincentius Marinerius* Hispanus, qui similiter Iliadem, Odysseam, Hesiodum, Pindarum &c. transtulerat Sec. XVII. medio. Servatur in bibl. Matritensi regia cum reliquis huius viri lucubrationibus mss. *Troia expugnata s. Supplementum Homericorum omnium, quae illi urbi acciderunt, ab interitu Hectoris donec tandem omnino exscinderetur. Auctore* Qu. Calabro *graece, interprete latino* Vincentio Marinerio *Valentino, bibliothecario regio*, paginis 708. versibus hexametris prope XX. millibus. Plura de hoc vid. in *Iriarte* Catal. Bibl. Matr. 1769. fol. p. 514. 5) Aliam interpretationem latino carmine nuper fecisse Paullum Tarenghi Abbatem, Romae olim, nunc Vilnae Professorem, in ephemeridibus literariis memini me legisse. Haec tamen versio lucem non adspexit. Idem 6) dicendum de versione versibus *etruscis* concinnata a *Bernardino Baldo* Urbinate, circa finem Sec. XVI. quae in bibliotheca Albana Romae olim adservata fuit. Vide de ea disserentem *Irenaeum Affò* in *Vita di Monsignore Bernardino Baldi da Urbino, primo Abate di Guastalla*. Parmae 1783. 8. 7) Recentissima versio est Gallica Tourletii: *Guerre de Troie depuis la mort d'Hector jusqu'à la ruine de cette ville, poëme en quatorze chants, par* Quintus de Smyrne, *faisant suite à l'* Iliade, *& traduit pour la première fois du Grec en Français, par* R. Tourlet *Médecin & Membre de la société Académique des sciences séante au Louvre*. Tom. I. II. Paris. an. IX. (1800.) Ex Aldina se interpretatum esse, ita ut vitiosa emendaret, adfirmat auctor (pag. 48. Tom. I.) quas emendationes ab aliis iam factas, absoluto demum labore se intellexisse. Sed ea est versionis licentia, ut in locis dubiae lectionis haud facile, quid in textu legerit, divines; alibi melius Rhodomannum consuluisset, ut IX. 461. *ἤματος αἰθρηροῖο*, quod vertit: *avant la fin du jour*. Singulis libris argumentum praemisit, & notas subiecit, quae plerum-

que mythologica & geographica attingunt satis leviter; rarius verba illustrant. In his aliquando dubites an graeca satis intellexerit interpres, ut cum Lib. IX. 156. εὔληρα, ita enim legi vult, virgam aut scuticam esse docet, T. II. p. 123. Ubi autem interpretis, rei medicae ac naturalis periti, opem desideres, ut XII. 392 sq. IX. 448. X. 132 sqq. plane silent notae. De coniecturis viri docti super carmine universo eiusque aetate supra Sect. I. dictum est. Caeterum haec interpretatio, sermonis puritate & aequabili quadam mediocritate & elegantia commendabilis, grata esse debet iis, qui Graeci sermonis ignari, argumentum saltem carminis cognoscere cupiant.

Germanica interpretatione adhuc caremus; qua si carmen pluribus nunc locis restitutum donare dignetur felicissimus Homeri Virgiliique interpres, Vossius noster, & Quinto honorificum, nec se indignum eum facturum esse, paucos fore puto qui non mecum censeant.

§. XII.

Consideranti quae de editionibus fatisque huius carminis adhuc exposita sunt, mirum videbitur, qui factum sit, ut quum tot alii scriptores, nostro non praestantiores, repetitis editionibus frequentati sint, Quinto per duo fere secula nullus editor obtigerit in Germania. Poterat tamen eius editio parari, prioribus longe melior & ad usum iucundior, vel sine Codicum ope, receptis in textum Rhodomanni aliorumque emendationibus, quae verae haberi possent. Etenim quamvis verissime praecipiatur, ne temere coniecturas in textum reponamus, sine librorum auctoritate: tamen in hoc scriptore, salvis modestiae criticae legibus, paullo liberius versari poterat editoris opera. Nam & vitiis ita est deturpatus, ut sine taedio legi non possit, & praestiterit virorum doctorum coniecturas quam librariorum lapsus legere; &, in poëta metri leges saepissime emendationem flagitant & quasi certam suppeditant, quae innumeris locis vocabulorum

ſimilium & particularum permutatione, ordine verborum inverſo, aliisque haud minus obviis continetur. Accedit quod in nullo alio poëta faciliores ſunt & probabiliores emendationes e conieſtura duſtae, quam in hoc, qui plane Homericam diſtionem expreſſit; quam qui reſte teneat, ut tenuit Rhodomannus, is optimus erit Quinti emendator. Quod tamen nemo poſt Pauwium Quintum edendum ſusceperit, ipſam hanc textus depravati rationem in cauſſa fuiſſe puto, quae negleſtum & contemtum ſcriptori attulit, cum praeſertim, in magna editionis Pauwianae raritate, vulgo in manibus verſaretur Baſileenſis aut Rhodomanni editio, quae utraque ſine faſtidio aut moleſtia legi non poſſunt. Equidem olim, Quinti amore captus, iuvenili audacia eiusmodi editionem meditabar, quae carmen doſtorum virorum conieſturis expolitum ſiſteret, parum auxilii a Codicibus exſpeſtari poſſe ratus. Sed propitiis Muſis melior ſors obtigit Quinto, collatis ad eum ornandum Codicum copiis longe melioribus, quam ipſe tum ſpe concipere auſus eram.

SECTIO V.

De textu carminis e Codicibus reſtituendo, huiusque editionis ratione & conſilio.

§. I.

Quam corruptus ſit in editionibus textus Quinti, nemini qui carmen legerit ignotum eſſe poteſt. Ita enim tulit fortuna, ut in peſſimum Codicem incideret Aldus, ex quo carmen ederet, quod etiam in aliis ſcriptoribus locum habuiſſe novimus. Hinc faſtum, ut in editione principe corruptelae ſint innumerae, quae modo metrum vitiant, modo ſenſum mancum & obſcurum reddunt, quaedam etiam, quae in omnibus Codd. reſte ſe habent, ut I. 361. ὀΐομαι, Ald. ὀΐομεν. IX. 497. τ' redundat in editt. XI. 194. Codd. reſte χεῖρα κραταιήν. Ald. χεῖρας κεκράται.

Praeterea multi verſus mutili ſunt, multae lacunae, omiſſis aut ſingulis verſibus aut integris locis, quales lacunas in toto carmine circiter XL. obſervaſſe mihi videor. Quae corruptelae tantum non omnes in reliquas editiones propagatae ſunt: nam nec Codices ab inſecutis editoribus conſulti ſunt ulli, & quae Rhodomannus & Pauwius in textu correxerunt ſunt pauciſſima; ut nec exſtet in omni antiquitate ſcriptor tam denſa horrens vitiorum ſegete in omnibus editionibus, quam Quintus noſter.

§. II.

Neque multo melius habitus ille eſt in libris manu ſcriptis, quorum plurimi eadem vitia, easdem lacunas exhibent, & praeſtantiores etiam inſigni librariorum oſcitantia ita corrupti ſunt & foedati, ut vix ullus ſit, qui non ſuas habeat non modo librarii aberrationes, id enim commune eſt libris omnibus, ſed etiam lacunas. Sic Venetus, qui eſt e melioribus, ſcriptusque fuit in uſum Beſſarionis, Lib. I. 119. habet καὶ τοὶ ἠδὲ ὅτε δὴ παύσαντο. 486. θάλασσα, pro θύελλα. 597. omittit ἀλλὰ καὶ. 713. εἰδὼς δ'. II. 401-403. III. 498. & alibi integri verſus deſunt, aut duo in unum contracti. Similia occurrunt in Eſcurialenſi 1. Libr. I. 635. II. 365. & plurium verſuum lacunae III. 244-576. 701-710. Quid quod ipſe Codex Neapolitanus praeſtantiſſimus hiat Lib. IV. a verſu 523-574. Alii aut verba ſingula explent, aut verſus integros addunt & corrupta emendant; e quo numero ſunt Laſcaridei, & inprimis Vindobonenſis 1. (Cod. v. apud Neſſelium.) Sed haec plerumque imperitam librarii corrigentis manum ſatis manifeſto produnt. Maior Codicum numerus a textu impreſſo vulgaribus tantum ſcribendi vitiis diſcedit.

§. III.

Sed de harum corruptelarum generibus ac cauſis, quoniam ad criſin Quinti & iudicium cum de ſingulorum Codicum indole & auctoritate, tum in dilectu lectionum

regendum facere poteſt, paucis dicendum. Occurrunt utique ſimilia vitia in aliis veterum auctorum Codicibus, in nullis tamen tanta copia & quaſi conſtantia reperias, quam in hoc carmine. Primum igitur genus ſunt vocabulorum *transpoſitiones:* ut I. 191. 367. πολλὰ κακὰ. VI. 46. μέγα κλέος. 443. ἐσσυμένοισι δυσμενέεσσιν. Adde VII. 170. X. 366. XI. 59. XII. 20. 377. XIII. 198. XIV. 350. 465. 2) Multo frequentiores ſunt *permutationes* tam temporum formarumque, quam vocabulorum ſono aut ſignificatione ſimilium, ut ἀνὰ & κατὰ, ἐπὶ & περὶ. θύελλη & θάλασσα I. 486. in Cod. Ven. VII. 306. in edd. Porro ἦτορ & ἦμαρ I. 288. πόνον & φόνον 206. μειδιᾷν & κυδιᾷν, I. 323. V. 88. Ζηνὸς & Διὸς, I. 709. χερσὶ & φρεσὶ, 549. & innumera alia. 3) Singulorum vocabulorum *omiſſiones*, quibus verſus mutili fiunt, tam frequentes ſunt, ut quavis pagina occurrant. Sufficiat in primo ſaltem libro praecipuas indicaſſe, vs. 16. 33. 218. 296. 449. 538. 539. 544. 547. 616. 673. 4) *Lacunae*, praetermiſſorum ſingulorum aut plurium verſuum, in omnibus propemodum libris occurrunt; in editionibus pleraeque aſteriſco indicatae, in codicibus aliquando vacuo ſpatio aut alio ſigno. Tales lacunae ſunt Libro I. poſt vs. 40. edit. Rhod. ſ. Pauw. poſt 205. 751. II. poſt 75. III. poſt 165. 555. 678. IV. poſt 524. ingens lacuna. 573. V. 157? 231. 501. VI. 127? VII. 225. 449. 458 fortaſſe, 491. 225. VIII. 41. 194. 437. IX. 45? 263. 491. 496. X. 272. XII. 76. 124. 324. 365. 489. XIII. 75. 137. 247. 461. XIV. 121. 164? 467. His locis, qui ſunt numero XXXVIII. cur aliquid excidiſſe putem, & in plurimis ratio manifeſta eſt, & in adnotationibus dicetur, ubi etiam rationes reddam, cur alios locos, quibus defectum ſuſpicati ſunt editores, ut VI. 83. X. 97. 131. 339. hic in cenſum non retulerim. Sunt praeterea ſingulorum Codicum lacunae, de quibus hic brevitatis cauſa ſileo. Porro 5) occurrunt *interpolationes*, verſibus adulterinis in textum illatis. Harum aliae ſunt in ſingulis Codicibus, quas adeo comparatis reliquis facile diſcernas, ac plerumque ipſae

ſuo ſe indicio produnt. Sic IV. 99. plurimi Codices, Ven. Vatic. tres, Laurentiani duo, Cantabr. addunt verſum ἠδὲ Τελαμωνιάδαο μέγα σθένος ἔκτοσθι μίμνειν, quem eſſe ſuppoſititium, in oculos incurrit. Eodem loco vs. 85. Caeſar. 1. addit: ἀντίον ἐλθέμεναι πολεμίζειν μαιμώοντες. Sed hic Codex correctionum & raſurarum plenus, pluribus locis utcunque ſupplet carmen, ut II. 57. VII. 224. & XII. 324. ἵππος, ὃν ἴδρις τεῦξατ' Ἐπειὸς Παλλάδος ἐννεσίῃσιν, ἐπίστατο &c. Aliae interpolationes omnibus libris ſunt communes, ut I. 366. 67. quorum alter ſaltem locum habet; & verſus manifeſto ſpurius poſt I. 387. quem non dubitavi e textu expellere. Porro III. 625-29. 664-69. IV. 428. 29. X. 340. ſuſpecta mihi ſunt, ut plura alia, de quibus ſuo loco monebitur. 6) Denique transpoſiti ſunt verſus; quo inprimis referendus locus libri XIV. 538-577. cum 578-617. in Codd. omnibus, etiam praeſtantiſſimo Monacenſi & Neapolitano. Tum VIII. 347. qui, alieno loco nunc intruſus, poſt 354. ponendus erat. Nec dubito III. 618. 19. poſt 620. reiiciendos eſſe, quamquam in editione ordinem receptum mutare nolui.

§. IV.

Quod tot nominibus depravatum eſt carmen, non ex ultima antiquitate repetitum, eius rei plures ſunt cauſae. Primo enim Codex a Beſſarione repertus ſitu corruptus aut ſaltem pluribus locis lectu difficilis fuiſſe videtur, de quo iam ſupra dictum Sect. IV. §. 1. Deinde ingens vitiorum copia debetur librariorum feſtinationi, quam inprimis Cod. Matrit. 1. teſtatur, e variis plagulis diverſorum librariorum manuſcriptis coagmentatus, vacuis in medio paginis; & Vatic. β. octo diebus poſt alterum, Vat. α. quem ſequitur, abſolutus. Primum iam Codicis Hydruntini apographum deproperatum fuiſſe videtur, ut carminis reperti copia fieret Beſſarioni eiusque amicis; unde debuerunt eius errores in reliqua exemplaria manare, novis librariorum oſcitantiis aucti. Accedit, quod raro collata ſunt exempla facta cum antigraphis unde de-

g

ſcripta eſſent. Nec enim ſupplentur verſus omiſſi & contracti, nec errores corriguntur, niſi forte e coniectura, aut in libris deterioribus, ut Eſcur. 2. Porro ſaepe inter ſcribendum librariis obverſatae ſunt phraſes Homericae aut ipſius Quinti ſimiles, quas illi incauti ſcripſerunt pro iis, quae eſſent in autographo. Sic VI. 572. in Eſcur. 2. eſt ἐξεσάωσεν ὀλέθρου: ſed in marg. ipſe librarius notat γρ. ἄνακτα. Conf. XII. 241. 216. Denique lacunarum propria quaedam cauſa eſt in hoc carmine, quod ſaepe eadem vocabula repetuntur, inprimis in fine verſus, unde exſiſtunt homoeoteleuta, quae facile fallunt incautum & feſtinantem librarium, ut a priore vocabulo ad alterum transiliat. Sic II. 75. verſus omiſſus in pluribus Codicibus, in πολέμοιο deſinens, ut verſus praecedens; VIII. 437. duo verſus ob homoeoteleuton ἄλγος; XII. 365. tres verſus in omnibus libris exciderunt, excepto Monacenſi, propter κάρτος in fine verſuum: ne plura exempla cumulem.

§. V.

Codices huius carminis exſtant ſatis multi in bibliothecis Germaniae, Galliae, Italiae & Hiſpaniae: quorum, qui mihi quidem innotuerunt, omnium, lectionibus niſi omnibus, ſaltem ſelectis, cum ad hanc editionem adornandam, rara fortuna mihi uti conceſſum fuerit, hic brevem indicem ſubiiciam, accuratiorem ſingulorum Codicum deſcriptionem alteri volumini reſervans. Igitur ſervatur

1. Unus in bibl. Regis Bavariae *Monacenſi*. Vid. Montf. Bibl. bibliothecar. p. 105. B. Lectiones eius ſumma fide excerptas mecum communicavit Cl. *Ignatius Hardt*, bibl. regiae praefectus.
2. Duo ſunt in bibl. Caeſarea *Vindobonenſi*. Vid. Neſſel. Catal. bibl. Caeſ. Part. IV. p. 5. & 52. num. v. & XCI. Hos ipſe, quum Vindobonae verſarer, diligenter excuſſi.
3. Unus eſt Pariſiis, a me inſpectus pluribus locis, ſed valde exiguo cum fructu.

4. Duo sunt *Matriti* in bibl. Regia, Cod. XXVIII. & LVII. (vid. Montf. Bibl. bibl. pag. 591. E.) quos locis selectis comparavi, notisque Matr. 1. 2. insignivi.
5. Duo alii in bibl. S. Laurentii *Escurialensi*, qui notam gerunt Σ. II. 6. & 8. Montf. Bibl. bibl. pag. 591. E. Utrumque in monasterio D. Laurentii accurate contuli.
6. Unus est in bibl. *Ambrosiana* Mediolani, a me in locis selectis comparatus.
7. Tres sunt in biblioth. *Vaticana*, num. CIII. MCCCCXX. CXLVII. apud Schow in Epist. crit. notis Vat. A. B. Γ. distincti.
8. Cod. *Barberinus*, num. CLX.
9. Duo Codd. *Laurentiani* s. Medicei Florentiae. Montf. p. 348. 376. Apud Bandinium Catal. bibl. Laur. T. II. p. 330. 646. numerum XXIX. gerunt.
10. Cod. *Nanianus*: Fragmentum viginti priores carminis versus continens. Vid. Mingarelli Catal. Codd. Nan. n. CCLXXXIX.
11. Cod. *Neapolitanus*, in bibl. Augustinianorum S. Ioannis ad Carbonariam adservatus, olim Iani Parrhasii. Vid. Montf. Bibl. bibl. p. 232. B.

   Horum VIII. Codd. 7–11. excerpta dedit Cl. Schow in Ep. crit.
12. Cod. *Venetus*, in bibl. D. Marci. n. CCCCL. Lectiones eius debeo amicitiae b. Siebenkees, Professoris Altorfini, qui tum Venetiis degebat.
13. Cod. *Cantabrigiensis*. Contulit eum vir doctus Anglus curante Cl. Burgess. — Sunt igitur XVIII. Codices, fragmento Naniano non numerato.

§. VI.

Nec tamen omnes Codices eodem loco habendos esse, iam ex iis quae modo dicta sunt intelligitur. Scilicet comparatis inter se librorum lectionibus & indole universa, vidi eos in varias classes discernendos esse. Cum enim plurimi e Codice a Bessarione reperto manaverint, horum alii pleniores sunt & meliores; alii deteriores, &

cum Aldina editione in omnibus, si solennes librariorum lapsus excipias, ita consentientes, ut in conferendis Codd. Vindob. 2. Esc. 2. Ambrosiano, saepe suspicatus sim, descriptos eos esse ex Aldina. Alii a librariis sunt correcti, quamvis in summa rei cum Aldino exemplari congruant. Duo tantum prae reliquis eminent, Monacensis & Neapolitanus, ab Hydruntina ista textus recensione, ita enim dicere liceat, plane diversi, quippe multo integriores, & antiquiorem recensionem exhibentes. Quod si igitur accuratius Codicum recensum agere velimus, in tres illi classes distinguendi erunt.

I. Codices *antiquiores*, *Neapolitanus* & *Monacensis*, hic quidem omnium plenissimus. Quo magis dolendum, eum non integrum carmen continere, sed tantum Lib. I-III. cum parte quarti, & librum XII.

II. Codices ex Hydruntino exemplari, a Bessarione reperto, ducti:

a. Codices accuratius descripti, saltem *pleniores*.

1. *Cod. Venetus*, quondam Bessarionis.
2. *Escurialensis* prior.
3. *Vaticanus*. γ.
4. *Cantabrigiensis*.

b. Codices *deteriores*: e quo genere aliquem Aldus expressit; unde fit, ut hi cum Aldina plane congruant.

1. *Ambrosianus* s. Mediolanensis.
2. *Escurialensis* 2.
3. *Caesareus* s. *Vindobonensis* 2. ap. Nessel. n. 91.
4. *Parisinus*.
5. *Barberinus*.
6. 7. *Laurentianus* s. Florentinus uterque.
8. *Nanianus*, fragmentum XX. versuum.

III. Codices a librariis *correcti*.

a. Codices a Constantino Lascari emendati:

1. *Matritensis* 1.
2. *Matrit.* 2.
3. *Vaticanus* α.
4. *Vatic.* β.

b. Codex *Vindobonensis Caesareus*, Constantinopoli emtus; a Graeco aliquo correctus & suppletus.

Ex hac librorum cognatione & indole ad crisin carminis consequi mihi videtur: 1) Omnes secundae ac tertiae classis Codices in iudicio de lectione aliqua ferendo pro una tantum auctoritate habendi sunt, quippe ex eodem fonte derivati. 2) Ubi inter se differunt, aut librariorum lapsui ac licentiae, aut emendationi imputandum; vera autem lectio comparandis inter se huius familiae libris eruenda. 3) Lectiones singulares tertiae classis Codicum, inprimis supplementa, antiquiorum librorum testimonio haud comprobata, correctoribus debentur, adeoque non lectionum variarum, sed *emendationum* numero habendae sunt: quamquam possunt in his bona esse & vera, feliciter coniectante librario aut emendatore, quod haud semel locum habet in Vindob. 1. cuius lectiones sive emendationes aliquando cum optimis Codicibus conspirant, ut etiam Lascaridei. 4) Lectiones librorum antiquiorum, Monacensis & Neapolitani, reliquis praeferendas esse, nisi aliae rationes criticae obstiterint, per se patet. 5) Horum vel unus tantundem, quin plus auctoritatis habet, quam reliqui omnes, adeoque nihil valet contra eos Codicum consensus. Feliciter vero contigit Quinto, quod meliores Codices Mon. Neapol. Ven. Escur. 1. Vatic. γ. Cantabr. diligentius, & quidam integri collati sunt; quamquam cuperem Neapolitani pleniora excerpta concessa mihi fuisse. Etiam reliquarum classium singuli libri accurate excussi sunt, ut nec horum opibus caritura sit haec editio.

§. VII.

Quantum ex hoc adparatu profecerit Quintus meus, ipso carmine legendo intelligere velim lectores. Accesserunt ei versus XXIII. e Codicibus plenioribus ducti, quorum X. solus Monacensis suppeditavit. Lacunae insigniores expletae sunt XVI. quas hic breviter indicabo. Scilicet huius editionis

I. 40. εὖτ' ἀνέμων εὔδῃσι μένος μέγα, λάβρον ἀέντων. Mon.

206. Τρῶας ἐπεσσυμένους καὶ Ἀρηΐδα Πενθεσίλειαν. Mon.

751. οὐκ ἀγαθὸν βασιλῆας ὑβριζέμεν ἀνδρὶ χέρηϊ. Mon. Neap.

II. 76. οὐ γὰρ νόσφι πόνοιο καὶ ἀργαλέου πολέμοιο.

III. 166. πανσυδίῃ τρομέοντες, ὁ δέ σφισι τοῖον ὁμόκλα. Mon.

556. — φαίης κεν, ἐπὶ γλάγος αἷμα χέασθαι
φοίνιον· ἀγλαΐη δὲ καὶ ἀχνυμένης ἀλεγεινῶς
ἱμερόεν μάρμαιρε. Mon.

681. ἵππους τε χρεμέθοντας ἐϋσθενέας θ' ἅμα ταύρους. Mon.

V. 502. εἶργον· ὁ δ' ἀσχαλόων περικάππεσε τεθνειῶτι,
δάκρυα πολλὰ χέων ἀδινώτερα νηπιάχοιο.

VII. 224. οἵην περ ξείνοισι θέμις παρατεκτήνασθαι·
ἀμφὶ δ' ἐμεῖο γάμοιο θεοῖς rel.

VIII. 438. σοὶ δὲ καὶ εἰ μέμονε κραδίῃ τάδε μηχανάασθαι,
ἔρξον ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν· ἐλαφρότερον δέ μοι ἄλγος.

IX. 264. ὣς ἄρ' ἔφη· δνοφερὸν δὲ νέφος καθύπερθε Κρονίων
εὖτ' ὁμίχλην διέχευε. Neap.

XII. 76. θαρσαλέως μάλα πολλὰ δίϊκεο, χερσὶ πεποιθώς.
ἀλλ' οὔτ' ἀκαμάτοιο τεοῦ πατρὸς ἄτρομος ἀλκὴ
ἔστενεν ὄλβιον ἄστυ διαπραθέειν Πριάμοιο,
οὔθ' ἡμεῖς μάλα πολλὰ πονεύμενοι. Mon. Neap.

128. θήρεσιν οὐκ ἔτι τόσσον ἐπήρατος, ὡς τὸ πάροιθε. Mon.

328. ὅσσους χάνδανεν ἵππος ἐΰξοος ἔντος ἐέργειν·
ἐν δέ σφιν πύματος κατεβήσατο δῖος Ἐπειὸς,
ὅς ῥα καὶ ἵππον ἔτευξεν. Mon.

371. λώβης οὐκ ἀλέγιζεν ἀπεικέος, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
ἔτλη, καὶ πληγῇσι καὶ ἐν πυρὶ τειρόμενός περ
ἀργαλέως· Ἥρη γὰρ ἐνέπνευσε μέγα κάρτος. Mon.

498. καὶ ῥ' ἣ μὲν φίλα τέκνα καὶ ἀνέρα κωκύεσκεν. Mon.

De iis, quae ad farciendos verſus mutilos, corrigendos errores, & omnino ad reſtituendum carmen e Codicibus adlata ſunt, quae ſunt innumera, nihil dico. Satis lautae videri poterunt hae opes, quibus illud locupletatum eſt; ſed fatendum, plures ſupereſſe lacunas libris IV-X. & inprimis Lib. XIII. XIV. quas ſupra §. III. indicatas vide. His Codices adhuc cogniti auxilium negant omnes, & quum vix ſperandum ſit, fore, ut emergat aliquis liber, eadem felicitate, qua Monacenſis libro XII. alias male habito, medelam attulit, haec damna reſarciens, hac parte ſemper imperfectum carmen manſurum eſſe puto.

§. VIII.

Sed in recenſendo carminis textu plus difficultatis faciunt cum interpolationes, quales ſupra indicavi; tum corruptelae quae omnes Codices pervaſerunt, adeoque noſtris libris antiquiores ſunt, ut I. 502. (505.) ἐγχείησιν. XII. 216. ἀκριτόμυθοι. XIV. 531. αἰνόν τε χόλον. Hic igitur iterum ad conie&turam criticam dedu&ti ſumus, deficiente Codicum auxilio. In interpolationibus cavendum, ne ſtatim ſuppoſititia habeamus, quae fortaſſe verboſitati au&toris debentur; & omnino dubito, an pro interpolatis habenda ſint, quae ſi tollas, metrum turbetur & verſus relinquatur imperfe&tus. In aliis ſaepe difficile eſt iudicare, ad quodnam corruptelae genus referendus ſit locus, an permutatum ſit vocabulum aut transpoſitum, praeſertim in librorum eiusdem au&toritatis diſſenſu. Sic IX. 518. στρεπτὸς νόος ἀνδράσι πέλεται ἐσθλοῖς corrupta ſunt ſine dubio, & facile eſt transponere πέλεται νόος. Sed Cod. Eſcur. 1. habet νόος ἀνδράσι γίγνεται, fortaſſe antiquam le&tionem ſervans. Hic tamen, cum alii Codices eiusdem ordinis in πέλεται conſpirent, unum Codicem, nec eum optimum, non ſequendum eſſe puto. XIV. 442. προσέειπε Ζεὺς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν, ferri poteſt; ſed Codd. meliores habent προσέειπεν ἀγανοῖς Ζεὺς ἐπ. parum apto epitheto. Neutra fortaſſe le&tio ve-

ra, ſed transponendum ἀγ. προσ. Ζεὺς ἐπ. I. 710. eſt μνήσαθ' ὅσοι καὶ Διός. Pro quo Neap. Ven. Vat. γ. Caeſar. 1. habent μνήσατο καὶ Διὸς ὅσσοι. At Mon. receptam ſervat & Ζηνὸς legit, quod propter ſummam Codicis praeſtantiam praeferendum eſſe videtur. Sed in talibus non poſſunt non diverſa eſſe iudicia, prout hoc vel illud momentum in expendendis rationibus lancem impulerit.

§. IX.

Reſtat ut de huius editionis conſilio & ratione paucis dicam. Cum mihi propoſitum eſſet carmen ita edere, ut ſine offenſa & cum voluptate legi poſſet; nolui repetere vulgarem priorum editionum textum, qui eſt corruptiſſimus, ſed novam eius recenſionem, ad optimorum Codicum fidem adornatam & ſuppletam, adhibitis, ubi illi auxilium negarent, virorum doctorum emendationibus, parare decrevi. Igitur primo integrum carmen e Pauwiana editione deſcripſi, ita ut meliores librorum lectiones & ſupplementa, de quorum fide dubitari non poſſet, ſtatim in textu reponerem. Deinde, cum plures ſupereſſent naevi, in libris non emendati, criticorum coniecturas conſului, & quae certae viderentur, recepi; cuius conſilii rationes ſupra expoſui Sect. IV. §. XII. Plerumque Rhodomannum ſecutus ſum, a quo tamen haud ſemel diſceſſi, ſi quae alia emendatio probabilior ſuppeteret. Supplementa Rhodomanni, ut par erat, in notas reieci, uno tamen & altero loco, IX. 498. XIV. 122. verſum inſerui, connectendae orationis cauſa, ſed literarum forma a reliquo carmine ſatis discretos. Raro meas ſuſpiciones in locum vocabulorum corruptorum inducere auſus ſum, ut I. 325. κυδιόωσα, 504. ἀφραδίῃσι, 715. πατρὸς νόον. Plura vero intacta reliqui, ubi aut propoſitae coniecturae non ſatisfacerent, aut vulgata lectio defendi poſſet. Similiter antiquum ordinem verſuum revocavi XII. 419-21. (vet. edit. 410-12.) & III. 619 ſq. ſervavi, quamquam hos verſus turbatos eſſe putem; contra libro VIII. 347. (veteris numeri) δὴ γάρ οἱ

μεγάλοιο, post 354. transponendus esse videbatur. Porro formas Ionicas passim restitui, praeeunte inprimis Codice Monacensi praestantissimo: etiam in interpunctione & accentibus ponendis, quae fere neglecta sunt in superioribus editionibus, aliisque quae ad scriptionem pertinent, diligentius studium adhibui, & hac parte spero tersius & nitidius aliquanto carmen nunc prodire. In lectionum delectu secutus sum rationem quae maxime probabilis videretur, nec quidquam probavi nisi diligenter & pluries expensis argumentis. Facile tamen praevideo fore, qui in multis aliter statuant, meumque iudicium improbent. Haec est criticorum fortuna.

§. X.

Adnotationes a textu abesse volui, ut expeditum carmen legenti exhiberem, inprimis cum illae aliquando prolixiores fieri debuerint. Eas igitur alteri volumini reservo, quod tam lectionum variantium farraginem continebit, cum rationibus receptae in textum lectionis, quam coniecturas virorum doctorum, ubi illae requiri poterunt; nec enim lubet omnes priorum editorum notas aut hariolationes repetere, ubi librorum ope res expedita est. Satis tamen apparatus critici aderit iis, qui in expendendis lectionibus & coniecturis studium collocare aut ingenium exercere cupiant. Quamquam autem maxime ad crisin carminis iuvandam composita est opera nostra, tamen non plane aberunt, quae ad illustrandum poëtam faciant, inprimis in iis quae ad fabulam veterem, ad geographiam & antiquitatem spectent, aut alia difficultate laborent. In quo tamen brevitati studebo ita, ut nihil adferam nisi quod ad intelligendum poëtam desiderari putem. Igitur nec antiquae artis opera, quae frequenter fabulas posthomericas expresserunt, ad carmen illustrandum comparare placet: etenim hoc studium, utut iucundum & ad iudicium sensumque pulcri acuendum utile, tamen est ex alio genere, nec nisi imaginibus oculis subiectis multum iuvat. Praeterea Cl. Schow plurima

in hanc rem se collegisse adfirmat, cui lubens cedo hanc provinciam.

Sic igitur hoc carmen, quo iuvenis delectatus sum, excultum & illustratum dedero, quantum fieri potuit ab homine in his literis non habitante. Magis perpoliant illud Wolfii, Iacobsii, Hermanni, Huschkii, aliique in hoc literarum genere excellentes viri: qui si illud studio suo dignum iudicaverint, tam Quinto quam mihi quod gratuler habiturus sum.

§. XI.

Ne molestiam faciat in hac editione, pluribus versibus aucta, reperire versus ad priorum editionum numerum laudatos, subiiciendam duxi tabulam, qua utriusque editionis numeri comparantur.

TABULA
qua comparantur versus huius editionis cum priorum editionum numeris.

Versus inserti.	Numerus vetus.	Numerus huius edit.
	LIBRO I.	
	39	39
1 . .		. . 40
	40	41
	100	101
	204	205
2 . .		. . 206
	205	207
	300	302
	500	502
	748	750
3 . .		. . 751
	749	752
	760	763 &c.
	LIBRO II.	
	75	75
1 . .		. . 76
	76	77
	200	201 &c.

Versus inserti.	Numerus vetus.	Numerus huius edit.
	LIBRO III.	
	165	165
1 . .		. . 166
	166	167
	555	556
2 . .		. . 557
	556	558
	678	680
3 . .		. . 681
	679	682
	680	683
	700	703
	LIBRO V.	
	501	501
1 . .		. . 502
2 . .		. . 503
	502	504
	520	522
	600	602
	LIBRO VII.	
	224	224
1 . .		. . 225
	225	226
	300	301
	LIBRO VIII.	
	437	437
1 . .		. . 438
2 . .		. . 439
	438	440
	500	502
	LIBRO IX.	
	263	263
1 . .		264
	264	265
	300	301
	400	401
	450	451
	496	497
2 . .		. . 498 Rh.
	497	499
	500	502

Verſus inſerti.	Numerus vetus.	Numerus huius edit.
	LIBRO XII.	
	76	76
1 . .		. . 77
2 . .		. . 78
3 . .		. . 79
	77	80
	97	100
	124	127
4 . .		. . 128
	125	129
	150	154
	200	204
	250	254
	300	304
	324	328
5 . .		. . 329
	325	330
	365	370
6 . .		. . 371
7 . .		. . 372
8 . .		. . 373
	366	374
	400	408
	450	458
	489	497
9 . .		. . 498
	490	499
	500	509
	550	559
	LIBRO XIV.	
	121	121
1 . .		. . 122 Rh.
	122	123
	200	201 &c.

Not. In libris IV. VI. X. XI. XIII. non variant numeri.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΒΙΒΛΙΑ ΙΔ.

ARGUMENTUM

LIBRI I.

HECTORE caeso cum Achillis metu non amplius in aciem prodire sustinerent Troiani (vs. 1 — 17), Penthesilea cum Amazonibus adveniens animos iis auget, Priamo inprimis — 97. Andromache tamen iactantiam eius aegre ferente — 117. Penthesilea somnio a Pallade immisso instigata ad certamen cum Achille ineundum, belli dux fit Troianis — 181. Priamo pro ea vota facienti Iupiter sinistrum augurium obiicit, — 204. Fit pugna, qua premuntur Achivi, Penthesilea omnia prosternente, — 402. hinc Hippodamia auctore ipsae Troianae mulieres arma sumunt, Amazonum exemplo suis opem laturae, quas tamen retinet Theano, — 475. Tandem fugientibus Achivis, adlato ad naves clamore, Aiax & Achilles, qui, Patroclum lugentes, proelio abstinebant, excitantur, & contra Amazones pergunt — 537. Aiax reliquas Amazones, Achilles Penthesileam caedit — 629. Troianis in urbem fugientibus. — 640. Achilles caesae Amazoni primum insultans, mox, pulchritudine eius tactus, interemtam dolet — 674. Interea Mars filiam ulturus contra Achivos festinat, sed Iovis fulmine absterretur. 675 — 715. Achillem Penthesileae fatum miserantem conviciis incessit Thersites, quem is pugno inflicto necat — 765. quod aegre ferentem Diomedem Achivi a pugna cum Achille retinent — 781. Corpora Amazonum ab Atridis Priamo redduntur, quorum deinde luctus & exsequiae describuntur — 810. Achivi, mortuis crematis, ad naves se recipiunt. *ad fin.*

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

Εὖθ' ὑπὸ Πηλείωνι δάμη θεοείκελος Ἕκτωρ,
καί ἑ πυρὴ κατέδαψε καὶ ὀστέα γαῖα κέκευθε·
δὴ τότε Τρῶες ἔμιμνον ἀνὰ Πριάμου πτολίεθρον,
δειδιότες μένος ἠῢ θρασύφρονος Αἰακίδαο.
Ἠΰτ' ἐνὶ ξυλόχοισι βόες βλοσυροῖο λέοντος
ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλουσιν ἐναντίαι, ἀλλὰ φέβονται
ἰληδὸν, πτώσσουσαι ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά·
ὡς οἱ ἀνὰ πτολίεθρον ὑπέτρεσαν ὄβριμον ἄνδρα,
μνησάμενοι προτέρων· ὁπόσων ἀπέταμνε κάρηνα,
θύων Ἰδαίοιο περὶ προχοῇσι Σκαμάνδρου,
ἠδ' ὅσσους φεύγοντας ὑπαὶ μέγα τεῖχος ὄλεσσεν,
Ἕκτορά θ' ὡς ἐδάμασσε, καὶ ἀμφ' εἴρυσσε πόληϊ,
ἄλλους θ' ὡς ἐδάϊξε δι' ἀκαμάτοιο θαλάσσης,
ὁππότε δὴ ταπρῶτα φέρε Τρώεσσιν ὄλεθρον·
τῶν οἵγε μνησθέντες, ἀνὰ πτολίεθρον ἔμιμνον·
ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσι πένθος ἀνιηρὸν πεπότητο,
ὡς ἤδη στονόεντι καταιθομένης πυρὶ Τροίης.

Καὶ τότε Θερμώδοντος ἀπ' εὐρυπόροιο ῥοάων
ἤλυθε Πενθεσίλεια, θεῶν ἐπιειμένη εἶδος,
ἄμφω, καὶ στονόεντος ἐελδομένη πολέμοιο,
καὶ μέγ' ἀλευαμένη στυγερὴν καὶ ἀεικέα φῆμιν,
μή τίς ἑ ὃν κατὰ δῆμον ἐλεγχείῃσι χαλέψῃ
ἀμφὶ κασιγνήτης, ἧς εἵνεκα πένθος ἄεξεν,
Ἱππολύτης· τὴν γάρ ῥα κατέκτανε δουρὶ κραταιῷ,
οὐ μὲν δή τό γ' ἑκοῦσα, τιτυσκομένη δ' ἐλάφοιο.
Τοὔνεκ' ἄρα Τροίης ἐρικυδέος ἵκετο γαῖαν.
πρὸς δ' ἔτι οἱ τόδε θυμὸς ἀρήϊος ὡρμαίνεσκεν,
ὄφρα καθηραμένη περὶ λύματα λυγρὰ φόνοιο,
σμερδαλέας θυέεσσιν Ἐριννύας ἱλάσηται,
αἵ οἱ ἀδελφειῆς κεχολωμέναι αὐτίχ' ἕποντο
ἄφραστοι· κεῖναι γὰρ ἀεὶ περὶ ποσσὶν ἀλιτρῶν
στρωφῶντ', οὐδέ νυ ἐστὶ θεὰς ἀλιτόνθ' ὑπαλύξαι.
σὺν δέ οἱ ἄλλαι ἕποντο δυώδεκα, πᾶσαι ἀγαυαὶ,
πᾶσαι ἐελδόμεναι πόλεμον καὶ ἀεικέα χάρμην,
αἵ οἱ δμωΐδες ἔσκον, ἀγακλειταί περ ἐοῦσαι·
ἀλλ' ἄρα πασάων μέγ' ὑπείρεχε Πενθεσίλεια.
ὡς δ' ὅτ' ἀν' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν ἀστράσι δῖα σελήνη
ἐκπρέπει, ἐν πάντεσσιν ἀρίζηλος γεγαυῖα,
αἰθέρος ἀμφιραγέντος ὑπαὶ νεφέων ἐριδούπων,
εὖτ' ἀνέμων εὕδῃσι μένος μέγα, λάβρον ἀέντων·
ὣς ἥ γ' ἐν πάσῃσι μετέπρεπεν ἐσσυμένῃσιν.
ἔνθ' ἄρ' ἔην Κλονίη, Πολεμοῦσά τε, Δηριόνη τε,
Εὐάνδρη τε, καὶ Ἀντάνδρη, καὶ δῖα Βρέμουσα,

ἠδὲ καὶ Ἱπποθόη, μετὰ δ' Ἁρμοθόη κυανῶπις,
Ἀλκιβίη τε, καὶ Ἀντιβρότη, καὶ Δηριμάχεια,
ταῖς δ' ἐπὶ Θερμώδοσσα μέγ' ἔγχεϊ κυδιόωσα.
τόσσαι ἄρ' ἀμφιέποντο δαΐφρονι Πενθεσιλείῃ.
οἵη δ' ἀκαμάτοιο κατέρχεται Οὐλύμποιο
Ἠὼς, μαρμαρέοισιν ἀγαλλομένη φρένας ἵπποις,
Ὡράων μετ' ἐϋπλοκάμων, μετὰ δὲ σφισι πάσαις
ἐκπρέπει ἀγλαὸν εἶδος, ἀμωμήτοις περ ἐούσαις·
τοίη Πενθεσίλεια μόλεν ποτὶ Τρώϊον ἄστυ,
ἔξοχος ἐν πάσῃσιν Ἀμαζόσιν. ἀμφὶ δὲ Τρῶες,
πάντοθεν ἐσσύμενοι, μέγ' ἐθάμβεον, εὖτ' ἐσίδοντο
Ἄρεος ἀκαμάτοιο βαθυκνήμιδα θύγατρα,
εἰδομένην μακάρεσσιν, ἐπεί ῥά οἱ ἀμφὶ προσώπῳ,
ἄμφω, σμερδαλεόν τε καὶ ἀγλαὸν εἶδος ὀρώρει,
μειδιόωσ' ἐρατεινὸν, ὑπ' ὀφρύσι δ' ἱμερόεντες
ὀφθαλμοὶ μάρμαιρον ἀλίγκιον ἀκτίνεσσιν,
αἰδὼς δ' ἀμφερύθηνε παρήϊα, τῶν δ' ἐφύπερθεν
θεσπεσίη ἐπέκειτο χάρις, καταειμένη ἀλκήν·
λαοὶ δ' ἀμφεγάνυντο, καὶ ἀχνύμενοι τοπάροιθεν.
Ὡς δ' ὁπότ' ἀθρήσαντες ἀπ' οὔρεος ἀγροιῶται
Ἶριν ἀνεγρομένην ἐξ εὐρυπόροιο θαλάττης,
ὄμβρου ὅτ' ἰσχανόωσι θεουδέος, ὁππότ' ἀλωαὶ
ἤδη ἀπαυαίνονται, ἐελδόμεναι Διὸς ὕδωρ,
ὀψὲ δ' ὑπαχλύνθη μέγας οὐρανὸς, οἱ δ' ἐσιδόντες
ἐσθλὸν σῆμ' ἀνέμοιο, καὶ ὑετοῦ ἐγγὺς ἐόντος,
χαίρουσι, τοπάροιθεν ἐπιστενάχοντες ἀρούραις·

ὣς ἄρα Τρώϊοι υἷες ὅτ' ἔδρακον ἔνδοθι πάτρης
δεινὴν Πενθεσίλειαν, ἐπὶ πτόλεμον μεμαυῖαν,
γήθεον. ἐλπωρὴ γὰρ ὅτ' ἐς φρένας ἀνδρὸς ἵκηται
ἀμφ' ἀγαθοῦ, στονόεσσαν ἀμαλδύνει κακότητα.
τοὔνεκα καὶ Πριάμοιο νόος πολέα στενάχοντος,
καὶ μέγ' ἀκηχεμένοιο, περὶ φρεσὶ τυτθὸν ἰάνθη.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀλαοῖσιν ἐπ' ὄμμασι πολλὰ μογήσας,
ἱμείρων ἰδέειν ἱερὸν φάος ἢ θανέεσθαι,
ἢ πόνῳ ἰητῆρος ἀμύμονος, ἠὲ θεοῖο
ὄμματ' ἀπαχλύσαντος, ἴδῃ φάος ἠριγενείης,
οὐ μὲν ὅσον τοπάροιθεν, ὅμως δ' ἄρα βαιὸν ἰάνθη
πολλῆς ἐκ κακότητος, ἔχει δ' ἔτι πήματος ἄλγος
αἰνὸν ὑπὸ βλεφάροισι λελειμμένον· ὣς ἄρα δεινὴν
υἱὸς Λαομέδοντος ἐσέδρακε Πενθεσίλειαν.
παῦρον μὲν γήθησε, τὸ δὲ πλέον εἰσέτι παίδων
ἄχνυτ' ἀποκταμένων, ἄγε δ' εἰς ἑὰ δώματ' ἄνασσαν·
καί μιν προφρονέως τίεν ἔμπεδον, ὥστε θύγατρα,
τηλόθε νοστήσασαν ἐεικοστῷ λυκάβαντι·
καί οἱ δόρπον ἔτευξε πανείδατον, οἷον ἔδουσι
κυδάλιμοι βασιλῆες, ὅτ', ἔθνεα δῃώσαντες,
δαίνυντ' ἐν θαλίῃσιν, ἀγαλλόμενοι περὶ νίκης.
δῶρα δέ οἱ πόρε καλὰ, καὶ ὄλβια, πολλὰ δ' ὑπέστη
δωσέμεν, ἢν Τρώεσσι δαϊζομένοις ἐπαμύνῃ·
ἡ δ' ἄρ' ὑπέσχετο ἔργον, ὃ οὔποτε θνητὸς ἐώλπει,
δῃώσειν Ἀχιλῆα, καὶ εὐρέα λαὸν ὀλέσσειν
Ἀργείων, νῆας δὲ πυρὸς καθύπερθε βαλέσθαι.

Νηπίη, οὐδέ τι ᾔδη ἐϋμμελίην Ἀχιλῆα,
ὅσσον ὑπέρτατος ἦεν ἐνὶ φθισήνορι χάρμῃ.
Τῆς δ' ὡς οὖν ἐσάκουσεν ἐῢς πάϊς Ἠετίωνος,
Ἀνδρομάχη, μάλα τοῖα ἑῷ προσελέξατο θυμῷ·
Ἆ δειλή, τί νυ τόσσα μέγα φρονέουσ' ἀγορεύεις;
οὐ γάρ τοι σθένος ἐστὶν ἀταρβέϊ Πηλείωνι
μάρνασθ', ἀλλά σοι ὦκα φόνον, καὶ λοιγὸν ἐφήσει.
λευγαλέη, τί μέμηνας ἀνὰ φρένας; ἦ νυ τοι ἄγχι
ἕστηκεν θανάτοιο τέλος, καὶ δαίμονος αἶσα.
Ἕκτωρ γὰρ σέο πολλὸν ὑπέρτερος ἔπλετο δουρί·
ἀλλ' ἐδάμη κρατερός περ ἐών, μέγα δ' ἤκαχε Τρῶας,
οἵ ἑ θεὸν ὣς πάντες ἀνὰ πτόλιν εἰσορόωντο·
καί μοι ἔην μέγα κῦδος, ἰδ' ἀντιθέοις τοκέεσσιν,
ζωὸς ἐών· ὡς εἴ με χυτὴ κατὰ γαῖα κεκεύθει,
πρίν σφε δι' ἀνθερεῶνος ὑπ' ἔγχεϊ θυμὸν ὀλέσσαι.
Νῦν δ' ἄρ' ἀάσπετον ἄλγος ὀϊζυρῶς ἐσάθρησα,
κεῖνον ὅτ' ἀμφὶ πόληα ποδώκεες εἷρυον ἵπποι
ἀργαλέως Ἀχιλῆος, ὅ μ' ἀνέρος εὖνιν ἔθηκε
κουριδίου, τό μοι αἰνὸν ἄχος πέλει ἤματα πάντα.
Ὣς φάθ' ἑὸν κατὰ θυμὸν ἐΰσφυρος Ἠετιώνη,
μνησαμένη πόσιος· μάλα γὰρ μέγα πένθος ἀέξει
ἀνδρὸς ἀποφθιμένοιο σαόφροσι θηλυτέρῃσιν.
Ἠέλιος δὲ θοῇσιν ἑλισσόμενος περὶ δίνης,
δῦσατ' ἐς ὠκεανοῖο βαθὺν ῥόον, ἤνυτο δ' ἠώς.
Οἱ δ' ὅτε δὴ παύσαντο ποτοῦ δαιτός τ' ἐρατεινῆς,
δὴ τότε που δμωαὶ στόρεσαν θυμήρεα λέκτρα,

ἐν Πριάμοιο δόμοισι, θρασύφρονι Πενθεσιλείῃ·
ἡ δὲ κιοῦσ' εὕδεσκεν, ὕπνος δέ οἱ ὄσσ' ἐκάλυψεν
νήδυμος ἀμφιπεσών. μόλε δ' αἰθέρος ἐξ ὑπάτοιο,
Παλλάδος ἐννεσίῃσι, μένος δολόεντος Ὀνείρου,
ὅππως μιν λεύσσουσα, κακὸν Τρώεσσι γένηται,
οἷ τ' αὐτῇ, μεμαυῖα ποτὶ πτολέμοιο φάλαγγας.
Καὶ τὰ μὲν ὣς ὥρμαινε δαΐφρων Τριτογένεια.
τῇ δ' ἄρα λυγρὸς Ὄνειρος ἐφίστατο, πατρὶ ἐοικὼς,
καί μιν ἐποτρύνεσκε ποδάρκεος ἄντ' Ἀχιλῆος
θαρσαλέως μάρνασθαι ἐναντίον· ἡ δ' ἀΐουσα,
γήθεεν ἐν φρεσὶ πάμπαν· ὀΐσσατο γὰρ μέγα ἔργον
ἐκτελέσειν αὐτῆμαρ ἀνὰ μόθον ὀκρυόεντα·
νηπίη, ἥ ῥ' ἐπίθησεν ὀϊζυρῷ περ Ὀνείρῳ
ἑσπερίῳ, ὃς φῦλα πολυτλήτων ἀνθρώπων
θέλγει ἐν λεχέεσσιν ἄδην ἐπικέρτομα βάζων·
ὅς μιν ἄρ' ἐξαπάφησεν, ἐποτρύνων πονέεσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐπόρουσε ῥοδόσφυρος Ἠριγένεια,
δὴ τότε Πενθεσίλεια μέγ' ἐνθεμένη φρεσὶ κάρτος,
ἐξ εὐνῆς ἀνέπαλτο, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἔδυνε
τεύχεα δαιδαλόεντα, τά οἱ θεὸς ὤπασεν Ἄρης.
πρῶτα μὲν ἂρ κνήμῃσιν ἐπ' ἀργυρέῃσιν ἔθηκε
κνημῖδας χρυσέας, αἵ οἱ ἔσαν εὖ ἀραρυῖαι·
ἕσσατο δ' αὖ θώρηκα παναίολον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοις
θήκατο κυδιόωσα μέγα ξίφος, ᾧ πέρι πάντη
κουλεὸς εὖ ἤσκητο δι' ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος·
ἂν δ' ἔθετ' ἀσπίδα δῖαν, ἀλίγκιον ἄντυγι μήνης,

ἠ θ' ὑπὲρ ὠκεανοῖο βαθυῤῥόου ἀντέλλησιν,
ἥμισυ πεπληθυῖα περὶ γναμπτῇσι κεραίης,
τοίη μαρμαίρεσκεν ἀάσπετον· ἀμφὶ δὲ κρατὶ
θῆκε κόρυν κομόωσαν ἐθείρησι χρυσέῃσιν.
ὣς ἡ μὲν μορόεντα περὶ χροῒ θήκατο τεύχη;
ἀστεροπῇ δ' ἀτάλαντος ἐείδετο, τὴν ἀπ' Ὀλύμπου
ἐς γαῖαν προΐησι Διὸς μένος ἀκαμάτοιο,
δεικνὺς ἀνθρώποισι μένος βαρυηχέος ὄμβρου,
ἠὲ πολυῤῥοίζων ἀνέμων ἄλληκτον ἰωήν.
αὐτίκα δ', ἐγκονέουσα δι' ἐκ μεγάροιο νέεσθαι,
δοιοὺς εἵλετ' ἄκοντας ὑπ' ἀσπίδα· δεξιτερῇ δὲ,
ἀμφίτυπον βουπλῆγα, τόν οἱ Ἔρις ὤπασε δεινὴ,
θυμοβόρου πολέμοιο πελώριον ἔμμεναι ἄλκαρ·
τῷ ἐπικαγχαλόωσα, τάχ' ἤλυθεν ἔκτοθι πύργων,
Τρῶας ἐποτρύνουσα μάχην ἐς κυδιάνειραν
ἐλθέμεναι· οἱ δ' ὦκα συναγρόμενοι πεπίθοντο,
ἄνδρες ἀριστῆες, καίπερ πάρος οὐκ ἐθέλοντες
στήμεναι ἄντ' Ἀχιλῆος· ὁ γὰρ περὶ δάμνατο πάντας.
ἡ δ' ἄρα κυδιάασκεν ἀάσχετα. ἕζετο δ' ἵππῳ
καλῷ τ', ὠκυτάτῳ τε, τόν οἱ ἄλοχος Βορέαο
ὤπασεν Ὠρείθυια πάρος, Θρῄκηνδε κιοῦσα,
ξείνιον, ὅς τε θοῇσι μετέπρεπεν Ἁρπυίῃσι·
τῷ ῥα τόθ' ἑζομένη, λίπεν ἄστεος αἰπὰ μέλαθρα
ἐσθλὴ Πενθεσίλεια· λυγραὶ δέ μιν ὠτρύνεσκον
Κῆρες, ὁμῶς πρώτην τε καὶ ὑστατίην ἐπὶ δῆριν
ἐλθέμεν· ἀμφὶ δὲ Τρῶες ἀνοστήτοισι πόδεσσι

πολλοὶ ἕποντ' ἐπὶ δῆριν ἀναιδέα· τλήμονι κούρῃ
ἰλαδὸν, ἠΰτε μῆλα μετὰ κτίλον, ὅς θ' ἅμα πάντων
νισσομένων προθέῃσι, δαημοσύνῃσι νομῆος·
ὣς ἄρα τῇ γ' ἐφέποντο βίῃ μέγα μαιμώοντες
Τρῶες ἐϋσθενέες, καὶ Ἀμαζόνες ὀβριμόθυμοι.
Ἡ δ' οἵη Τριτωνὶς, ὅτ' ἤλυθεν ἄντα Γιγάντων,
ἢ Ἔρις ἐγρεκύδοιμος, ἀνὰ στρατὸν ἀΐσσουσα·
τοίη ἐνὶ Τρώεσσι θοὴ πέλε Πενθεσίλεια.
Καὶ τότε δὴ Κρονίωνι πολυτλήτους ἀναείρας
χεῖρας Λαομέδοντος ἐῢς γόνος ἀφνειοῖο,
εὔχετ' ἐς ἱερὸν ἠῢ τετραμμένος Ἰδαίοιο
Ζηνὸς, ὃς Ἴλιον αἰὲν ἑοῖς ἐπιδέρκεται ὄσσοις·
Κλῦθι, πάτερ, καὶ λαὸν Ἀχαιϊκὸν ἤματι τῷδε
δὸς πεσέειν ὑπὸ χερσὶν Ἀρηϊάδος βασιλείης,
καὶ δή μιν παλίνορσον ἐμὸν ποτὶ δῶμα σάωσον,
ἁζόμενος τεὸν υἷα, πελώριον, ὄβριμον Ἄρην,
αὐτήν θ', οὕνεκ' ἔοικεν ἐπουρανίῃσι θεῇσιν·
ἐκπάγλως δ' ἡ σεῖο, θεοῦ γένος, ἐστὶ γενέθλης·
αἴδεσσαι δ' ἐμὸν ἦτορ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ τέτληκα,
παίδων ὀλλυμένων, οὕς μοι περὶ κῆρες ἔμαρψαν,
Ἀργείων παλάμῃσι, κατὰ στόμα δηϊοτῆτος·
αἴδεο δ', ὡς ἔτι παῦροι ἀφ' αἵματος ἐσμὲν ἀγαυοῦ
Δαρδάνου, ὡς ἀδάϊκτος ἔτι πτόλις, ὄφρα καὶ ἡμεῖς
ἐκ φόνου ἀργαλέοιο καὶ Ἄρεος ἀμπνεύσωμεν.
Ἦ ῥα μέγ' εὐχόμενος· τῷ δ' αἰετὸς, ὀξὺ κεκληγὼς,
ἤδη ἀποπνείουσαν ἔχων ὀνύχεσσι πέλειαν,

ἐσσυμένως οἴμησεν ἀριστερός· ἀμφὶ δὲ θυμῷ
τάρβησε Πριάμοιο νόος, φάτο δ' οὐκ ἔτ' ἀθρήσειν
ζωὴν Πενθεσίλειαν, ἀπὸ πτολέμοιο κιοῦσαν·
καὶ τὸ μὲν ὡς ἤμελλον ἐτήτυμον ἤματι κείνῳ
Κῆρες ὑπεκτελέειν. ὁ δ' ἄρ' ἄχνυτο θυμὸν ἐαγώς.
Ἀργεῖοι δ' ἀπάνευθεν ἐθάμβεον, εὖτ' ἐσίδοντο
Τρῶας ἐπεσσυμένους, καὶ Ἀρηΐδα Πενθεσίλειαν,
τοὺς μὲν δὴ θήρεσσιν ἐοικότας, οἵ τ' ἐν ὄρεσσιν
ποίμνης εἰροπόκοισι φόνον στονόεντα φέρουσι,
τὴν δὲ πυρὸς ῥιπῇ ἐναλίγκιον, ἥ τ' ἐπὶ θάμνοις
μαίνεται ἀζαλέοισιν, ἐπειγομένου ἀνέμοιο·
καί τις ἄμ' ἀγρομένοισιν ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν·
Τίς δὴ Τρῶας ἄγειρε μεθ' Ἕκτορα δῃωθέντα,
οὓς φαμὲν οὐκ ἔτι νῶϊν ὑπαντιάσειν μεμαῶτας;
νῦν δ' ἄφαρ ἀΐσσουσι λιλαιόμενοι μέγα χάρμης.
καί νύ τις ἐν μέσσοισιν ἐποτρύνει πονέεσθαι·
φαίης κεν θεὸν ἔμμεν', ἐπεὶ μέγα μήδεται ἔργον.
ἀλλ' ἄγε θάρσος ἄατον ἐνὶ στέρνοισι λαβόντες,
ἀλκῆς μνησώμεσθα δαΐφρονος· οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς
νόσφι θεῶν Τρώεσσι μαχησόμεθ' ἤματι τῷδε.
Ὣς φάτο. τοὶ δὲ φαεινὰ περὶ σφίσι τεύχεα θέντες,
νηῶν ἐξεχέοντο, μένος καταειμένοι ὤμοις·
σὺν δ' ἔβαλον θήρεσσιν ἐοικότες ὠμοβόροισι,
δῆριν ἐς αἱματόεσσαν, ὁμοῦ δ' ἔχον ἔντεα καλὰ,
ἔγχεα, καὶ θώρηκας, ἐϋσθενέας τε βοείας,
καὶ κόρυθας βριαρὰς, ἕτερος δ' ἑτέρου χρόα χαλκῷ

τύπτον ἀπηλεγέως· τὸ δ' ἐρεύθετο Τρώϊον οὖδας.
Ἔνθ' ἕλε Πενθεσίλεια Μόλωνά τε, Περσίνοόν τε,
Εἴλισσόν τε, καὶ Ἀντίθεον, καὶ ἀγήνορα Λέρνον,
Ἵππαλμόν τε, καὶ Αἱμονίδην, κρατερόν τ' Ἐλάσιππον·
Δηριόνη δ' ἕλε Λαογόνον· Κλονίη δὲ Μένιππον,
ὅς ῥα πάρος Φυλακῆθεν ἐπέσπετο Πρωτεσιλάῳ,
ὅππως κεν Τρώεσσιν ἐϋσθενέεσσι μάχοιτο·
τοῦ δ' ἄρ' ἀποφθιμένοιο, Ποδάρκεϊ θυμὸς ὀρίνθη
Ἰφικληϊάδῃ· τὸν γὰρ μέγα φίλαθ' ἑταίρων·
αἶψα δ' ἄγ' ἀντιθέην Κλονίην βάλε· τῆς δὲ διὰ πρὸ
ἦλθε δόρυ στιβαρὸν κατὰ νηδύος· ἐκ δέ οἱ ὦκα
δουρὶ χύθη μέλαν αἷμα· συνέσπετο δ' ἔγκατα πάντα.
τῆς δ' ἄρα Πενθεσίλεια χολώσατο, καί ῥα Ποδάρκεα
οὔτασεν ἐς μυῶνα παχὺν, περιμήκεϊ δουρὶ,
χειρὸς δεξιτερῆς, διὰ δὲ φλέβας αἱματοέσσας
κέρσε· μέλαν δέ οἱ αἷμα δι' ἕλκεος οὐταμένοιο
ἔβλυσεν ἐσσυμένως· ὁ δ' ἄρα, στενάχων, ἀπόρουσεν
εἰσοπίσω· μάλα γάρ οἱ ἐδάμνατο θυμὸν ἀνίη.
Τοῦ δ' ἄρ' ἀπεσσυμένοιο, ποθὴ Φυλάκεσσιν ἐτύχθη
ἄσπετος· ὃς δ' ἄρα, βαιὸν ἀπὸ πτολέμοιο λιασθεὶς,
κάτθανε καρπαλίμως σφετέρων ἐν χερσὶν ἑταίρων.
Ἰδομενεὺς δὲ Βρέμουσαν ἐνήρατο δούρατι μακρῷ,
δεξιτερὸν παρὰ μαζόν· ἄφαρ δέ οἱ ἦτορ ἔλυσεν.
ἡ δ' ἔπεσεν, μελίῃ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσι
δρυοτόμοι τέμνουσιν ὑπείροχον· ἡ δ' ἀλεγεινὸν
ῥοῖζον ὁμῶς καὶ δοῦπον ἐρειπομένη προΐησιν·

ὣς ἣ ἀνοιμώξασα πέσεν, τῆς δ' ἅψεα πάντα
λῦσε μόρος, ψυχὴ δ' ἐμίγη πολυαέσιν αὔραις.
Εὐάνδρην δ' ἄρα Μηριόνης, ἰδὲ Θερμώδουσαν
εἷλεν ἐπεσσυμένας ὀλοὴν ἀνὰ δηϊοτῆτα·
τῇ μὲν ἄρ' ἐς κραδίην ἐλάσας δόρυ, τῇ δ' ὑπὸ νηδὺν
φάσγανον ἐγχρίμψας· τὰς δ' ἐσσυμένως λίπεν ἦτορ.
Δηριόνην δ' ἐδάμασσεν Ὀϊλέος ὄβριμος υἱὸς,
ἔγχεϊ ὀκρυόεντι διὰ κληῖδα τυχήσας.
Ἀλκιβίης δ' ἄρα Τυδείδης, καὶ Δηριμαχείης,
ἄμφω κρᾶτ' ἀπέκοψε σὺν αὐχέσιν, ἄχρις ἐπ' ὤμους,
ἄορι λευγαλέῳ· ταὶ δ', ἠΰτε πόρτιες, ἄμφω
κάππεσον, ἅς τ' αἰζηὸς ἄφαρ ψυχῆς ἀπαμέρσῃ,
κόψας αὐχενίους στιβαρῷ βουπλῆγι τένοντας·
ὣς αἱ Τυδείδαο πέσον παλάμῃσι δαμεῖσαι,
Τρώων ἀμπεδίον, σφετέρων ἀπὸ νόσφι καρήνων.
τῇσι δ' ἐπὶ Σθένελος κρατερὸν κατέπεφνε Κάβειρον,
ὅς κίεν ἐκ Σηστοῖο, λιλαιόμενος πολεμίζειν
Ἀργείοις, οὐδ' αὖθις ἑὴν νοστήσατο πάτρην.
τοῦ δὲ Πάρις κραδίην ἐχολώσατο δῃωθέντος,
καί ῥ' ἔβαλε Σθενέλοιο καταντίον· οὐδ' ἄρα τόν γε
οὔτασεν, ἐσσύμενός περ, ἀπεπλάγχθη γὰρ ὀϊστὸς
ἄλλῃ, ὅπῃ μιν Κῆρες ἀμείλιχοι ἰθύνεσκον·
κτεῖνε γὰρ ἐσσυμένως Εὐήνορα χαλκεομίτρην,
ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίοιο κίεν Τρώεσσι μάχεσθαι.
Τοῦ δ' ἄρ' ἀποφθιμένοιο, πάϊς Φυλῆος ἀγαυὸς
ὠρίνθη· μάλα δ' ὦκα, λέων ὡς πώεσι μήλων,

ἔνθορε· τοὶ δ' ἄρα πάντες ὑπέτρεσαν ὄβριμον ἄνδρα.
Κτεῖνε γὰρ Ἰτυμονῆα, καὶ Ἱππασίδην Ἀγέλαον,
οἵ ῥ' ἀπὸ Μιλήτοιο φέρον Δαναοῖσιν ὁμοκλὴν,
Νάστῃ ἅμ' ἀντιθέῳ, καὶ ὑπ' Ἀμφιμάχῳ μεγαθύμῳ,
οἳ Μυκάλην ἐνέμοντο, Λάτμοιό τε λευκὰ κάρηνα,
Βράγχου τ' ἄγκεα μακρὰ, καὶ ἠιόεντα Πάνορμον,
Μαιάνδρου τε ῥέεθρα βαθυῤῥόου, ὅς ῥ' ἐπὶ γαῖαν
Καρῶν ἀμπελόεσσαν ἀπὸ Φρυγίης πολυμήλου
εἶσι, πολυγνάμπτῃσιν ἑλισσόμενος προχοῇσιν.
καὶ τοὺς μὲν κατέπεφνε Μέγης ἐν δηϊοτῆτι·
ἄλλους δ' αὖτ' ἐδάμασσεν, ὅσους κίχε δουρὶ κελαινῷ·
ἐν γάρ οἱ στέρνοισι θράσος βάλε Τριτογένεια,
ὄφρα γε δυσμενέεσσιν ὀλέθριον ἦμαρ ἐφείῃ.
Δρησαῖον δ' ἐδάμασσεν ἀρηΐφιλος Πολυποίτης,
τὸν τέκε δῖα Νέαιρα περίφρονι Θειοδάμαντι
μιχθεῖσ' ἐν λεχέεσσιν, ὑπαὶ Σιπύλῳ νιφόεντι,
ἧχι θεοὶ Νιόβην λᾶαν θέσαν, ἧς ἔτι δάκρυ
πουλὺ μάλα στυφελῆς καταλείβεται ὑψόθι πέτρης,
καί οἱ συστοναχοῦσι ῥοαὶ πολυηχέος Ἕρμου,
καὶ κορυφαὶ Σιπύλου περιμήκεες, ὧν καθύπερθεν
ἐχθρὴ μηλονόμοισιν ἀεὶ περιΐπτατ' ὁμίχλη·
ἡ δὲ πέλει μέγα θαῦμα παρεσσυμένοισι βροτοῖσιν,
οὕνεκ' ἔοικε γυναικὶ πολυστόνῳ, ἥτ', ἐπὶ λυγρῷ
πένθεϊ μυρομένη, μάλα μυρία δάκρυα χεύει·
καὶ τὸ μὲν ἀτρεκέως φῇς ἔμμεναι, ὁππότ' ἄρ' αὐτὴν
τηλόθεν ἀθρήσειας· ἐπὴν δέ οἱ ἐγγὺς ἵκηαι,

φαίνεται αἰπήεσσα πέτρη, Σιπύλοιο τ' ἀποῤῥώξ.
ἀλλ' ἡ μὲν, μακάρων ὀλοὸν χόλον ἐκτελέουσα,
μύρεται ἐν πέτρῃσιν, ἔτ' ἀχνυμένῃ εἰκυῖα.
Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλοισι φόνον καὶ κῆρ' ἐτίθεντο
ἀργαλέον· δεινὸς γὰρ ἐνεστρωφᾶτο κυδοιμὸς
λαοῖς ἐν μέσσοισιν· ἀταρτηρὸν δέ οἱ ἄγχι
εἱστήκει θανάτοιο τέλος· περὶ δέ σφισι Κῆρες
λευγαλέαι στρωφῶντο, φόνον στονόεντα φέρουσαι.
Πολλῶν δ' ἐν κονίῃσι λύθη κέαρ ἤματι κείνῳ
Τρώων, Ἀργείων τε· πολὺς δ' ἀλαλητὸς ὀρώρει·
οὐ γάρ πως ἀπέληγε μένος μέγα Πενθεσιλείης,
ἀλλ' ὥς τίς τε βόεσσι κατ' οὔρεα μακρὰ λέαινα
ἐνθόρῃ, ἀΐξασα βαθυσκοπέλου διὰ βήσσης,
αἵματος ἱμείρουσα, τό οἱ μάλα θυμὸν ἰαίνει·
ὣς τῆμος Δαναοῖσιν Ἀρηϊὰς ἔνθορε κούρη.
οἱ δ' ὀπίσω χάζοντο, τεθνηότα θυμὸν ἔχοντες,
ἡ δ' ἕπετ', ἠΰτε κῦμα βαρυγδούποιο θαλάσσης
νήεσιν ὠκείῃσιν, ὅθ' ἱστία λευκὰ πετάσσῃ
οὖρος ἐπειγόμενος· βοόωσι δὲ πάντοθεν ἄκραι
πόντου ἐρευγομένοιο ποτὶ χθονὸς ἠόνα μακρήν.
ὣς ἡ γ' ἑσπομένη Δαναῶν ἐδάϊζε φάλαγγας,
καί σφιν ἐπηπείλησε, μέγα φρεσὶ κυδιόωσα·
Ὦ κύνες, οἱ Πριάμοιο κακὴν ἀποτίσετε λώβην
σήμερον· οὐ γάρ πώ τις, ἐμὸν σθένος ἐξυπαλύξας,
χάρμα φίλοις τοκέεσσι, καὶ υἱάσιν, ἠδ' ἀλόχοισιν
οἴσεται· οἰωνοῖς δὲ βόσις καὶ θηρσὶ θανόντες

κείσεσθ'· οὐδέ τι τύμβος ἐφ' ὑμέας ἵξεται αἴης.
πῆ νῦν Τυδεΐδαο βίη, πῆ δ' Αἰακίδαο,
ποῦ δ' Αἴαντος ἔβη; τοὺς γὰρ φάτις ἔμμεν' ἀρίστους·
ἀλλ' ἐμοὶ οὐ τλήσονται ἐναντία δηριάασθαι,
μή σφιν ἀπὸ μελέων ψυχὰς φθιμένοισι κεδάσσω.
Ἦ ῥα· καὶ Ἀργείοισι μέγα φρονέουσ' ἐνόρουσε,
Κηρὶ βίην εἰκυῖα· πολὺν δ' ὑπεδάμνατο λαὸν,
ἄλλοτε μὲν βουπλῆγι βαθυστόμῳ, ἄλλοτε δ' αὖτε
πάλλουσ' ὀξὺν ἄκοντα· φέρεν δέ οἱ αἰόλος ἵππος
ἰοδόκον, καὶ τόξον ἀμείλιχον, εἴ που ἄρ' αὐτῇ
χρειὼ ἀν' αἱματόεντα μόθον βελέων ἀλεγεινῶν
καὶ τόξοιο πέλοιτο· θοοὶ δέ μιν ἄνδρες ἕποντο,
Ἕκτορος ἀγχεμάχοιο κασίγνητοί τε, φίλοι τε,
ὄβριμον ἐν στέρνοισιν ἀναπνείοντες Ἄρηα,
οἳ Δαναοὺς ἐδάϊζον ἐΰξέστῃς μελίῃσιν·
τοὶ δὲ, θοοῖς φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψεκάδεσσιν,
πῖπτον ἐπασσύτεροι· μέγα δ' ἔστενεν ἄσπετος αἶα,
αἵματι δευομένη νεκύεσσί τε πεπληθυῖα.
ἵπποι δ', ἀμφὶ βέλεσσι πεπαρμένοι, ἠ μελίῃσιν,
ὑστάτιον χρεμέτιζον, ἑὸν μένος ἐκπνείοντες.
οἱ δὲ, κόνιν δραγμοῖσι δεδραγμένοι, ἀσπαίρεσκον·
τοὺς δ' ἄρα Τρώϊοι ἵπποι, ἐπεσσύμενοι μετόπισθεν,
ἄντλον ὅπως, στείβεσκον ὁμοῦ κταμένοισι πεσόντας.
Καί τις ἐνὶ Τρώεσσιν ἀγάσσατο μακρὰ γεγηθὼς,
ὡς ἴδε Πενθεσίλειαν ἀνὰ στρατὸν ἀΐσσουσαν,
λαίλαπι κυανέῃ ἐναλίγκιον, ἥτ' ἐνὶ πόντῳ

μαίνεθ᾽, ὅτ᾽ αἰγοκερῆϊ συνέρχεται ἠελίου ἴς·
καί ῥ᾽ ὅγε μαψιδίῃσιν ἐπ᾽ ἐλπωρῇσιν ἔειπεν·
Ὦ φίλοι, ὡς ἀναφανδὸν ἀπ᾽ οὐρανοῦ εἰλήλουθε
σήμερον ἀθανάτων τις, ἵν᾽ Ἀργείοισι μάχηται,
ἡμῖν ἦρα φέρουσα, Διὸς κρατερόφρονι βουλῇ,
ὅς τάχα που μέμνηται ἐϋσθενέος Πριάμοιο,
ὅς ῥά οἱ εὔχεται εἶναι ἀφ᾽ αἵματος ἀθανάτοιο.
οὐ γὰρ τήνδε γυναῖκά γ᾽ ὀΐομαι εἰσοράασθαι
αὔτως θαρσαλέην τε καὶ ἀγλαὰ τεύχε᾽ ἔχουσαν,
ἀλλ᾽ ἄρ᾽ Ἀθηναίην, ἢ καρτερόθυμον Ἐνυώ,
ἢ Ἔριδ᾽, ἢ κλειτὴν Λητωΐδα· καί μιν ὀΐω
σήμερον Ἀργείοισι φόνον στονόεντα βαλέσθαι,
νῆάς τ᾽ ἐμπρήσειν ὀλοῷ πυρὶ, τῇσι πάροιθεν
ἤλυθον ἐς Τροίην, νῶϊν κακὰ πολλὰ φέροντες.
ἤλυθον ἄσχετον ἄμμιν ἐπ᾽ Ἄρεϊ πῆμα φέροντες·
ἀλλ᾽ οὐ μὰν παλίνορσοι ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
πάτρην εὐφρανέουσιν, ἐπεὶ θεὸς ἄμμιν ἀρήγει.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη Τρώων τις, ἐνὶ φρεσὶ πάγχυ γεγηθώς·
νήπιος· οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἐφράσσατ᾽ ἐπεσσύμενον βαρὺ πῆμα
οἱ αὐτῷ, καὶ Τρωσὶ, καὶ αὐτῇ Πενθεσιλείῃ·
οὐ γάρ πώ τι μόθοιο δυσηχέος ἀμφὶ πέπυστο
Αἴας ὀβριμόθυμος, ἰδὲ πτολίπορθος Ἀχιλλεὺς,
ἀλλ᾽ ἄμφω περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο κέχυντο,
μνησάμενοι ἑτάροιο· γόος δ᾽ ἔχεν ἄλλυδις ἄλλον.
Τοὺς γὰρ δὴ μακάρων τις ἐρήτυε νόσφι κυδοιμοῦ,
ὄφρ᾽ ἀλεγεινὸν ὄλεθρον ἀναπλήσωσι δαμέντες

πολλοὶ ὑπὸ Τρώεσσι, καὶ ἐσθλῇ Πενθεσιλείῃ·
ἣ σφιν ἐπεσσυμένη κακὰ μήδετο· καί οἱ ἄεξεν
ἀλκὴ ὁμῶς καὶ θάρσος ἐπιπλέον· οὐδέ οἱ αἰχμὴ
μαψιδίη ποτὲ θῦνεν, ἀεὶ δ' ἢ νῶτα δάϊξε
φευγόντων, ἢ στέρνα καταντίον ἀϊσσόντων·
θερμῷ δ' αἵματι πάμπαν ἐδεύετο, γυῖα δ' ἐλαφρὰ
ἔπλετ' ἐπεσσυμένης· κάματος δ' οὐ δάμνατο θυμὸν
ἄτρομον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχεν μένος· εἰσέτι γάρ μιν
Αἶσα λυγρὴ κύδαινεν, ἀπόπροθι δ' ἑστηυῖα
χάρμης, κυδιάασκεν ὀλέθριον, οὕνεκ' ἔμελλε
κούρην οὐ μετὰ δηρὸν ὑπ' Αἰακίδαο χέρεσσι
δάμνασθ'. ἀμφὶ δέ μιν ζόφος ἔκρυφε· τὴν δ' ὀρόθυνεν
αἰὲν ἄϊστος ἐοῦσα, καὶ ἐς κακὸν ἦγεν ὄλεθρον
ὕστατα κυδαίνουσ'· ἡ δ' ἄλλοθεν ἄλλον ἔναιρεν.
ὡς δ' ὁπότ' ἑρσήεντος ἔσω κήποιο θοροῦσα,
ποίης ἐλδομένη θυμηδέος εἴαρι, πόρτις,
ἀνέρος οὐ παρέοντος, ἐπέσσυται ἄλλοθεν ἄλλῃ,
σινομένη φυτὰ πάντα, νέον μάλα τηλεθόωντα,
καὶ τὰ μὲν ἂρ κατέδαψε, τὰ δ' ἐν ποσὶν ἠμάλδυνεν·
ὣς ἄρ' Ἀχαιῶν υἷας ἐπεσσυμένη καθ' ὅμιλον
κούρη Ἐνυαλίη, τοὺς μὲν κτάνε, τοὺς δ' ἐφόβησε.
Τρωϊάδες δ' ἀπάνευθεν Ἀρήϊα ἔργα γυναικὸς
θαύμαζον, πολέμοιο δ' ἔρως λάβεν Ἱπποδάμειαν,
Ἀντιμάχοιο θύγατρα, μενεπτολέμοιο δ' ἄκοιτιν
Τισιφόνου· κρατερῇσι δ' ὑπὸ φρεσὶν ἐμμεμαυῖα,
θαρσαλέον φάτο μῦθον, ὁμήλικας ὀτρύνουσα

δῆριν ἐπὶ στονόεσσαν· ἔγειρε δέ οἱ θράσος ἀλκήν·
Ὦ φίλαι, ἄλκιμον ἦτορ ἐπὶ στέρνοισι βαλοῦσαι
ἀνδράσιν ἡμετέροισιν ὁμοίϊον, οἳ περὶ πάτρης
δυσμενέσιν μάρνανται, ὑπὲρ τεκέων τε, καὶ ἡμῶν,
οὔποτ᾽ ἀναπνείοντες ὀϊζύος — ἀλλὰ καὶ αὐταὶ
παρθέμεναι φρεσὶ θυμὸν, ἴσης μνησώμεθα χάρμης.
οὐ γὰρ ἀπόπροθεν εἰμὲν ἐϋσθενέων αἰζηῶν,
ἀλλ᾽ οἷον κείνοισι πέλει μένος, ἔστι καὶ ἡμῖν·
ἶσοι δ᾽ ὀφθαλμοὶ, καὶ γούνατα, πάντα δ᾽ ὁμοῖα·
ξυνὸν δ᾽ αὖ πάντεσσι φάος, καὶ νήχυτος ἀήρ·
φορβὴ δ᾽ οὐχ ἑτέρη· τί δ᾽ ἐπ᾽ ἀνδράσι λώϊον ἄλλο
θῆκε θεός; τῷ μή τι φεβώμεθα δηϊοτῆτος.
ἢ οὐχ ὁρᾶατε γυναῖκα, μέγ᾽ αἰζηῶν προφέρουσαν
ἀγχεμάχων; τῆς δ᾽ οὔ τι πέλει σχεδὸν, οὔτε γενέθλη,
οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἑὸν πτολίεθρον· ὑπὲρ ξείνοιο δ᾽ ἄνακτος
μάρναται ἐκ θυμοῖο, καὶ οὐκ ἐμπάζεται ἀνδρῶν,
ἐνθεμένη φρεσὶ θάρσος, ἀταρτηρόν τε νόημα·
ἡμῖν δ᾽ ἄλλοθεν ἄλλα παραὶ ποσὶν ἄλγεα κεῖται·
τῇ μὲν γὰρ φίλα τέκνα, καὶ ἀνέρες ἀμφὶ πόληϊ
ὄλλυνθ᾽, αἱ δὲ τοκῆας ὀδυρόμεθ᾽ οὐκ ἔτ᾽ ἐόντας·
ἄλλαι δ᾽ αὖτ᾽ ἀκάχηνται ἀδελφειῶν ἐπ᾽ ὀλέθρῳ
καὶ πηῶν· οὐ γάρ τις ὀϊζυρῆς κακότητος
ἄμμορος· ἐλπωρὴ δὲ πέλει, καὶ δούλιον ἦμαρ
εἰσιδέειν. τῷ μή τις ἔτ᾽ ἀμβολίη πολέμοιο
εἴη τειρομένῃσιν· ἔοικε γὰρ ἐν δαῒ μᾶλλον
τεθνάμεν, ἢ μετόπισθεν ὑπ᾽ ἀλλοδαποῖσιν ἄγεσθαι,

νηπιάχοις ἅμα παισὶν, ἀνιηρῇ ἐπ' ἀνάγκῃ,
ἄστεος αἰθομένοιο, καὶ ἀνδρῶν οὐκ ἔτ' ἐόντων.
Ὣς ἄρ' ἔφη· πάσῃσι δ' ἔρως στυγεροῖο μόθοιο
ἔμπεσεν· ἐσσυμένως δὲ πρὸ τείχεος ὡρμαίνεσκον
βήμεναι ἐν τεύχεσσιν, ἀρηγέμεναι μεμαυῖαι
ἄστεϊ, καὶ λαοῖσιν· ὀρίνετο δέ σφισι θυμός.
ὡς δ' ὅτ' ἔσω σίμβλοιο μέγ' ἰΰζωσι μέλισσαι,
χείματος οὐκ ἔτ' ἐόντος, ὅτ' ἐς νομὸν ἐντύνονται
ἐλθέμεν, οὐδ' ἄρα τῇσι φίλον πέλει ἔνδοθι μίμνειν,
ἄλλη δ' αὖ ἑτέρην προκαλίζεται ἐκτὸς ἄγεσθαι·
ὡς ἄρα Τρωϊάδες ποτὶ φύλοπιν ἐγκονέουσαι,
ἀλλήλας ὄτρυνον· ἀπόπροθι δ' εἴρια θέντο,
καὶ ταλάρους· ἀλεγεινὰ δ' ἐπ' ἔντεα χεῖρας ἴαλλον.
Καί νύ κεν ἄστεος ἐκτὸς ἅμα σφετέροισιν ὄλοντο
ἀνδράσι, καὶ σθεναρῇσιν Ἀμαζόσιν, ἐν δαῒ, κεῖναι,
εἰ μὴ σφέας κατέρυξε πύκα φρονέουσα Θεανὼ
ἐσσυμένας, πινυτοῖσι παραυδήσασ' ἐπέεσσιν·
Τίπτε ποτὶ κλόνον αἰνὸν, ἐελδόμεναι πονέεσθαι,
σχέτλιαι, οὔτι πάροιθε πονησάμεναι περὶ χάρμης,
ἀλλ' ἄρα νήϊδες, ἔργον ἐπ' ἄτλητον μεμαυῖαι,
ὄρνυσθ' ἀφραδέως; οὐ γὰρ σθένος ἔσσεται ἶσον
ὑμῖν, καὶ Δαναοῖσιν ἐπισταμένοισι μάχεσθαι.
αὐτὰρ Ἀμαζόσι δῆρις ἀμείλιχος ἱππασίαι τε
εὔαδον ἐξαρχῆς, καὶ ὅσ' ἀνέρος ἔργα πέλονται·
τοὔνεκ' ἄρα σφίσι θυμὸς Ἀρήϊος αἰὲν ὄρωρεν,
οὐδ' ἀνδρῶν δεύονται, ἐπεὶ πόνος εἰς μέγα κάρτος

θυμὸν ἀνέξησε, καὶ ἄτρομα γούνατ' ἔθηκε.
τὴν δὲ φάτις καὶ, Ἄρηος ἔμεν κρατεροῖο θύγατρα·
τῷ οἱ θηλυτέρην τιν' ἐριζέμεν οὔτι ἔοικεν·
ἠὲ τάχ' ἀθανάτων τις ἐπήλυθεν εὐχομένοισιν.
πᾶσι δ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ὁμὸν γένος· ἀλλ' ἐπὶ ἔργα
στρωφῶντ', ἄλλος ἐπ' ἄλλα· πέλει δ' ἄρα κεῖνο φέριστον
ἔργον, ὅ, τι φρεσὶν ᾗσιν ἐπιστάμενος πονέηται·
τοὔνεκα δηϊοτῆτος ἀποσχόμεναι κελαδεινῆς,
ἱστὸν ἐπεντύνεσθε ἑῶν ἔντοσθι μελάθρων·
ἀνδράσι δ' ἡμετέροισι περὶ πτολέμοιο μελήσει.
ἐλπωρὴ δ' ἀγαθοῖο τάχ' ἔσσεται, οὕνεκ' Ἀχαιοὺς
δερκόμεθ' ὀλλυμένους· μέγα δὲ κράτος ὄρνυται ἀνδρῶν
ἡμετέρων. οὐδ' ἔστι κακῶν δέος· οὔτι γὰρ ἄστυ
δήϊοι ἀμφὶς ἔχουσιν ἀνηλέες, οὔτ' ἀλεγεινὴ
γίγνετ' ἀναγκαίη καὶ θηλυτέρῃσι μάχεσθαι.
Ὣς φάτο· ταὶ δ' ἐπίθοντο παλαιοτέρῃ περ ἐούσῃ·
ὑσμίνην δ' ἀπάνευθεν ἐσέδρακον. Ἡ δ' ἔτι λαοὺς
δάμνατο Πενθεσίλεια, περιτρομέοντο δ' Ἀχαιοὶ,
οὐδέ σφιν θανάτοιο πέλε στονόεντος ἄλυξις·
ἀλλ' ἅτε μηκάδες αἶγες ὑπὸ βλοσυρῇσι γένυσσι
παρδάλιος κτείνοντο, ποθὴ δ' ἔχεν οὐκ ἔτι χάρμης
ἀνέρας, ἀλλὰ φόβοιο, καὶ ἄλλυδις ἤϊεν ἄλλος,
οἱ μὲν ἀποῤῥίψαντες ἐπὶ χθόνα τεύχε' ἀπ' ὤμων,
οἱ δ' ἄρα σὺν τεύχεσσι· καὶ ἡνιόχων ἀπάνευθεν
ἵπποι ἔσαν φεύγοντες· ἐπεσσυμένοις δ' ἄρα χάρμα
ἔπλετ', ἀπολλυμένων δὲ πολὺς στόνος· οὐδέ τις ἀλκὴ

γίγνετο τειρομένοισι· μινυνθάδιοι δὲ πέλοντο
πάντες, ὅσους ἐκίχανεν ἀνὰ κρυερὸν στόμα χάρμης.
ὡς δ' ὅτ' ἐπιβρίσασα μέγα στονόεσσα θύελλα,
ἄλλα μὲν ἐκ ῥιζῶν χαμάδις βάλε δένδρεα μακρὰ
ἄνθεσι τηλεθόωντα, τὰ δ' ἐκ πρέμνοιο κέδασσεν
ὑψόθεν· ἀλλήλοισι δ' ἐπὶ κλασθέντα κέχυνται·
ὡς Δαναῶν κέκλιτο πολὺς στρατὸς ἐν κονίῃσι
Μοιράων ἰότητι, καὶ ἔγχεϊ Πενθεσιλείης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ νῆες ἐνιπρήσεσθαι ἔμελλον
χερσὶν ὑπὸ Τρώων, τότε που μενεδήϊος Αἴας
οἰμωγῆς ἐσάκουσε, καὶ Αἰακίδην προσέειπεν·
Ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ δή μοι ἀπείριτος ἤλυθεν αὐδὴ
οὔασιν, ὡς πολέμοιο συνεσταότος μεγάλοιο·
ἀλλ' ἴομεν, μὴ Τρῶες, ὑποφθάμενοι παρὰ νηυσὶν,
Ἀργείους ὀλέσωσι, καταφλέξωσι δὲ νῆας.
νῶϊν δ' ἀμφοτέροισιν ἐλεγχείη ἀλεγεινὴ
ἔσσεται· οὐ γὰρ ἔοικε Διὸς μεγάλου γεγαῶτας,
αἰσχύνειν πατέρων ἱερὸν γένος, οἵ ῥα καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἀγλαὸν ἄστυ διέπραθον, ἀφραδίῃσι
τὸ πρὶν, ἅμ' Ἡρακλῆϊ δαΐφρονι, Λαομέδοντος·
ὥσπερ νῦν τελέεσθαι ὑφ' ἡμετέρῃσιν ὀΐω
χερσὶν, ἐπεὶ μέγα κάρτος ἀέξεται ἀμφοτέροισιν.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἐπίθησε θρασὺ σθένος Αἰακίδαο·
κλαγγὴν γὰρ στονόεσσαν ὑπέκλυεν οὔασιν οἷσιν.
ἄμφω δ' ὡρμήθησαν ἐπ' ἔντεα μαρμαίροντα·
καὶ τὰ μὲν ἑσσάμενοι, κατεναντίον ἔσταν ὁμίλου·

τῶν δ᾽ ἄρα τεύχεα καλὰ μέγ᾽ ἔβραχε· μαίνετο δέ σφιν
ἶσον θυμὸς Ἄρηϊ· τόσον σθένος ἀμφοτέροισι
δῶκεν ἐπειγομένοισι σακέσπαλος Ἀτρυτώνη.
Ἀργεῖοι δ᾽ ἐχάρησαν, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρε κραταιὼ,
εἰδομένω παίδεσσιν Ἀλωῆος μεγάλοιο,
οἵ ποτ᾽ ἐπ᾽ εὐρὺν Ὄλυμπον ἔφαν θέμεν οὔρεα μακρὰ,
Ὄσσαν τ᾽ αἰπεινὴν καὶ Πήλιον ὑψικάρηνον,
ὅππως δὴ μεμαῶτε καὶ οὐρανὸν εἰσαφίκωνται·
τοῖοι ἄρ᾽ ἀντέστησαν ἀταρτηροῦ πολέμοιο
Αἰακίδαι, μέγα χάρμα λιλαιομένοισιν Ἀχαιοῖς,
ἄμφω ἐπειγόμενοι δηΐων ἀπὸ λαὸν ὀλέσσαι.
πολλοὺς δ᾽ ἐγχείῃσιν ἀμαιμακέτῃσι δάμασσαν.
ὡς δ᾽ ὅτε πίονα μῆλα βοοδμητῆρε λέοντε
εὑρόντ᾽ ἐν ξυλόχοισι, φίλων ἀπάνευθε νομήων,
πανσυδίῃ κτείνωσιν, ἄχρις, μέλαν αἷμα πιόντες,
σπλάγχνων ἐμπλήσονται ἑὴν πολυχανδέα νηδύν·
ὡς οἵγ᾽ ἄμφω ὄλεσσαν ἀπειρέσιον στρατὸν ἀνδρῶν.
  Ἔνθ᾽ Αἴας ἕλε Δηΐοχον, ἠδὲ Ἀρήϊον Ὕλλον,
Εὐρύνομόν τε φιλοπτόλεμον, καὶ Ἐνυέα δῖον.
Ἀντάνδρην δ᾽ ἄρα Πηλείδης ἕλε, καὶ Πολέμουσαν,
ἠδὲ καὶ Ἀντιβρότην, μετὰ δ᾽ Ἱπποθόην ἐρίθυμον,
τῇσι δ᾽ ἐφ᾽ Ἁρμοθόην· ἐπὶ δ᾽ ᾤχετο λαὸν ἅπαντα
σὺν Τελαμωνιάδῃ μεγαλήτορι· τῶν δ᾽ ὑπὸ χερσὶ
πυκναί τε σθεναραί τε κατηρείποντο φάλαγγες
ῥεῖα καὶ ὀτραλέως, ὡσεὶ πυρὶ δάσκιος ὕλη
οὔρεος ἐν ξυλόχοισιν, ἐπισπέρχοντος ἀήτεω.

Τοὺς δ᾽ ὁπότ᾽ εἰσενόησε δαΐφρων Πενθεσίλεια
θῆρας ὅπως θύνοντας ἀνὰ μόθον ὀκρυόεντα,
ἀμφοτέρων ὥρμησε καταντίον, ἠΰτε λυγρὴ
πάρδαλις ἐν ξυλόχοισιν, ὀλέθριον ἦτορ ἔχουσα,
αἰνὰ περισσαίνουσα, θορεῖ κατέναντ᾽ ἐπιόντων
ἀγρευτῶν, οἵπερ μιν ἐν ἔντεσι θωρηχθέντες,
ἐσσυμένην μίμνουσι, πεποιθότες ἐγχείῃσιν·
ὣς ἄρα Πενθεσίλειαν Ἀρήϊον ἄνδρες ἔμιμνον,
δούρατ᾽ ἀειράμενοι· περὶ δέ σφισι χαλκὸς ἀΰτει
κινυμένων· πρώτη δ᾽ ἔβαλεν περιμήκετον ἔγχος
ἐσθλὴ Πενθεσίλεια· τὸ δ᾽ ἐς σάκος Αἰακίδαο
ἷξεν, ἀπεπλάγχθη δὲ διατρυφὲν εὖτ᾽ ἀπὸ πέτρης·
τοῖ᾽ ἔσαν Ἡφαίστοιο περίφρονος ἄμβροτα δῶρα.
ἡ δ᾽ ἕτερον μετὰ χερσὶ τιτύσκετο θοῦρον ἄκοντα
Αἴαντος κατέναντα, καὶ ἀμφοτέροισιν ἀπείλει·
Νῦν μὲν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἐτώσιον ἔκθορεν ἔγχος·
ἀλλ᾽ οἴω, τάχα τῷδε μένος καὶ θυμὸν ὀλέσσειν
ὑμέων ἀμφοτέρων, οἵ τ᾽ ἄλκιμοι εὐχετάασθε
ἔμμεναι ἐν Δαναοῖσιν· ἐλαφροτέρη δὲ μόθοιο
ἔσσεται ἱπποδάμοισι μετὰ Τρώεσσιν ὀϊζύς.
Ἀλλά μοι ἆσσον ἵκεσθε ἀνὰ κλόνον, ὄφρ᾽ ἐσίδεσθε,
ὅσσον Ἀμαζόσι κάρτος ἐνὶ στήθεσσιν ὄρωρεν·
καὶ γάρ μευ γένος ἐστὶν Ἀρήϊον· οὐδέ με θνητὸς
γείνατ᾽ ἀνὴρ, ἀλλ᾽ αὐτὸς Ἄρης, ἀκόρητος ὁμοκλῆς·
τοὔνεκά μοι μένος ἐστὶ πολὺ προφερέστατον ἀνδρῶν.
Ἦ. μέγα τοὶ δ᾽ ἐγέλασσαν· ἄφαρ δέ οἱ ἤλασεν αἰχμὴ

Αἴαντος κνημῖδα πανάργυρον· οὐδέ οἱ εἴσω
ἤλυθεν ἐς χρόα καλὸν, ἐπειγομένη περ ἱκέσθαι·
οὐ γὰρ δὴ πέπρωτο μιγήμεναι αἵματι κείνου
δυσμενέων στονόεσσαν ἐνὶ πτολέμοισιν ἀκωκήν.
Αἴας δ' οὐκ ἀλέγιζεν Ἀμαζόνος, ἀλλ' ἄρα Τρώων
ἐς πληθὺν ἀνόρουσε· λίπε δ' ἄρα Πηλείωνι
οἴῳ Πενθεσίλειαν, ἐπεί ῥά οἱ ἐν φρεσὶ θυμὸς
ᾔδεεν, ὡς Ἀχιλῆϊ, καὶ ἰφθίμη περ ἐοῦσα,
ῥηΐδιος πόνος ἔσσεθ', ὅπως ἴρηκι πέλεια.
Ἡ δὲ μέγα στονάχησεν, ἐτώσια δοῦρα βαλοῦσα·
καί μιν κερτομέων προσεφώνεε Πηλέος υἱός·
Ὦ γύναι, ὡς ἀλίοισιν ἀγαλλομένη ἐπέεσσιν
ἡμέων ἤλυθες ἄντα, λιλαιομένη πολεμίζειν,
οἳ μέγα φέρτατοι εἰμὲν ἐπιχθονίων ἡρώων·
ἐκ γὰρ δὴ Κρονίωνος ἐριγδούποιο γενέθλης
εὐχόμεθ' ἐκγεγάμεν· τρομέεσκε δὲ καὶ θοὸς Ἕκτωρ
ἡμέας, εἰ καὶ ἄπωθεν ἐσέδρακεν ἀΐσσοντας
δῆριν ἐπὶ στονόεσσαν· ἐμὴ δέ μιν ἔκτανεν αἰχμὴ,
καὶ κρατερόν περ ἐόντα. Σὺ δ' ἐν φρεσὶ πάγχυ μέμηνας,
ἣ μέγ' ἔτλης, καὶ νῶϊν ἐπηπείλησας ὄλεθρον
σήμερον· ἀλλά σοι εἶθαρ ἐλεύσεται ὕστατον ἦμαρ·
οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐτός σε πατὴρ ἔτι ῥύσεται Ἄρης
ἐξ ἐμέθεν· τίσεις δὲ κακὸν μόρον, εὖτ' ἐν ὄρεσσι
κεμμὰς ἀπαντήσασα βοοδμήτηρι λέοντι.
ἢ οὔπω τόδ' ἄκουσας, ὅσων ὑποκάππεσε γυῖα
Ξάνθου πὰρ προχοῇσιν ὑφ' ἡμετέρης παλάμῃσιν;

ἢ σεῦ πευθομένης μάκαρες φρένας ἐξείλοντο,
καὶ νόον, ὄφρα σε Κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφιχέωνται;
Ὣς εἰπὼν, οἴμησε, κραταιῇ χειρὶ τιταίνων
λαοφόνον δόρυ μακρὸν ὑπαὶ Χείρωνι πονηθέν·
αἶψα δ' ὑπὲρ μαζοῖο δαΐφρονα Πενθεσίλειαν
οὔτασε δεξιτεροῖο· μέλαν δέ οἱ ἔῤῥεεν αἷμα
ἐσσυμένως· ἡ δ' εἶθαρ ὑπεκλάσθη μελέεσσιν·
ἐκ δ' ἔβαλεν χειρὸς πέλεκυν μέγαν· ἀμφὶ δέ οἱ νὺξ
ὀφθαλμοὺς ἤχλυσε, καὶ ἐς φρένα δῦσαν ἀνίαι.
ἀλλὰ καὶ ὣς ἄμπνυε, καὶ εἴσιδε δήϊον ἄνδρα,
ἤδη μιν μέλλοντα καθελκέμεν ὠκέος ἵππου·
ὥρμηνεν δ' ἢ, χειρὶ μέγα ξίφος εἰρύσασα,
μεῖναι ἐπεσσυμένοιο θοοῦ Ἀχιλῆος ἐρωὴν,
ἢ, κραιπνῶς ἵπποιο κατ' ὠκυτάτοιο θοροῦσα,
λίσσεσθ' ἀνέρα δῖον, ὑποσχέσθαι δέ οἱ ὦκα
χαλκὸν ἅλις, καὶ χρυσὸν, ἅ τε φρένας ἔνδον ἰαίνει
θνητῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰ μάλα τὶς θρασὺς εἴη·
τοῖς ἤν πως πεπίθοιτ' ὀλοὸν σθένος Αἰακίδαο·
ἢ καὶ ὁμηλικίην αἰδεσσάμενος κατὰ θυμὸν,
δῴη νόστιμον ἦμαρ ἐελδομένῃ περ ἀλύξαι.
Καὶ τὸ μὲν ὣς ὥρμαινε· θεοὶ δ' ἑτέρωσε βάλοντο.
τῇ γὰρ ἐπεσσυμένῃ μέγ' ἐχώσατο Πηλέος υἱὸς,
καί οἱ ἄφαρ σὺν ἔπειρεν ἀελλόποδος δέμας ἵππου·
εὖτέ τις ἀμφ' ὀβελοῖσιν ὑπαὶ πυρὸς αἰθαλόεντος
σπλάγχνα διαμπείρῃσιν, ἐπειγόμενος, ποτὶ δόρπον,
ἠδ' ὥς τις στονόεντα βαλὼν ἐν ὄρεσσιν ἄκοντα

θηρητὴρ, ἐλάφοιο μέσην διὰ νηδύα κέρσῃ
ἐσσυμένως, πταμένη δὲ διαμπερὲς ὄβριμος αἰχμὴ
πρέμνον ἐς ὑψικόμοιο πάγῃ δρυὸς, ἢ ἐνὶ πεύκῃ·
ὣς ἄρα Πενθεσίλειαν ὁμῶς περικαλλέϊ ἵππῳ
ἀντικρὺ διάμησεν ὑπ' ἔγχεϊ μαιμώωντι
Πηλείδης. ἡ δ' ὦκα μίγη κονίῃ καὶ ὀλέθρῳ,
εὐσταλέως ἐριποῦσα κατ' οὔδεος· οὐ δέ οἱ αἰδὼς
ἤσχυνεν δέμας ἠΰ· τάθη δ' ἐπὶ νηδύα μακρὴν,
δουρὶ περισπαίρουσα, θοῷ δ' ἐπικέκλιτο ἵππῳ·
εὖτ' ἐλάτη κλασθεῖσα βίῃ κρυεροῦ Βορέαο,
ἥν τέ που αἰπυτάτην ἀνὰ τ' ἄγκεα μακρὰ, καὶ ὕλην,
οἷ αὐτῇ μέγ' ἄγαλμα, τρέφει περὶ πίδακι γαῖα·
τοίη Πενθεσίλεια κατ' ὠκέος ἤριπεν ἵππου
θνητή περ ἐοῦσα· κατεκλάσθη δέ οἱ ἀλκή.
Τρῶες δ' ὡς ἐσίδοντο δαϊκταμένην ἐνὶ χάρμῃ,
πανσυδίη, τρομέοντες, ἐπὶ πτόλιν ἐσσεύοντο,
ἄσπετ' ἀκηχέμενοι μεγάλῳ περὶ πένθεϊ θυμόν.
ὡς δ' ὅτ' ἂν εὐρέα πόντον ἐπιβρίσαντος ἀήτεω
ναῦται, νῆ' ὀλέσαντες, ὑπεκπροφύγωσιν ὄλεθρον,
παῦροι, πολλὰ καμόντες ὀϊζυρῆς ἁλὸς εἴσω,
ὀψὲ δ' ἄρα σφίσι γαῖα φάνη σχεδὸν, ἠδὲ καὶ ἄστυ,
τοὶ δὲ μόγῳ στονόεντι τετρυγμένοι, αἶψά γε πάντες
ἐξ ἁλὸς ἀΐσσουσι, μέγ' ἀχνύμενοι περὶ νηὸς,
ἠδ' ἑτάρων, οὓς αἰνὸν ὑπὸ ζόφον ἤλασε κῦμα·
ὣς Τρῶες ποτὶ ἄστυ πεφυζότες ἐκ πολέμοιο,
κλαῖον πάντες Ἄρηος ἀμαιμακέτοιο θύγατρα,

καὶ λαοὺς, οἳ δῆριν ἀνὰ στονόεσσαν ὄλοντο.
Τῇ δ' ἐπικαγχαλόων, μεγάλ' εὔχετο Πηλέος υἱός·
Κεῖσό νυν ἐν κονίῃσι κυνῶν βόσις, ἠδ' οἰωνῶν,
δειλαίη· τίς γάρ σε παρήπαφεν ἀντί' ἐμεῖο
ἐλθέμεν; ἦπου ἔφησθα, μάχης ἀπονοστήσασα,
οἴσειν ἄσπετα δῶρα παρὰ Πριάμοιο γέροντος,
κτείνασ' Ἀργείους· ἀλλ' οὐ τόδε σοί γε νόημα
ἀθάνατοι ἐτέλεσσαν, ἐπεὶ μέγα φέρτατοι εἰμὲν
ἡρώων, Δαναοῖσι φάος μέγα, Τρωσὶ δὲ πῆμα
ἠδὲ σοὶ αἰνομόρῳ, ἐπειή νύ σε Κῆρες ἐρεμναὶ,
καὶ νόος ἐξορόθυνε, γυναικῶν ἔργα λιποῦσαν,
βήμεναι ἐς πόλεμον, τόν περ τρομέουσι καὶ ἄνδρες.
Ὣς εἰπὼν, μελίην ἐξείρυσε Πηλέος υἱὸς
ὠκέος ἐξ ἵπποιο, καὶ αἰνῆς Πενθεσιλείης·
ἄμφω δ' ἀσπαίρεσκον, ὑφ' ἓν δορὶ δῃωθέντες·
ἀμφὶ δέ οἱ κρατὸς κόρυν εἵλετο μαρμαίρουσαν,
ἠελίου ἀκτῖσιν ἀλίγκιον, ἢ Διὸς αἴγλῃ.
τῆς δὲ, καὶ ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι πεπτηυίης,
ἐξεφάνη ἐρατῇσιν ὑπ' ὀφρύσι καλὰ πρόσωπα,
καί περ ἀποκταμένης· οἱ δ' ὡς ἴδον ἀμφιέποντες
Ἀργεῖοι, θάμβησαν, ἐπεὶ μακάρεσσιν ἐῴκει.
Κεῖτο γὰρ ἐν τεύχεσσι κατὰ χθονὸς, ἠΰτ' ἀτειρὴς
Ἄρτεμις ὑπνώουσα, Διὸς τέκος, εὖτε κάμῃσι
γυῖα, κατ' οὔρεα μακρὰ θοοὺς βάλλουσα λέοντας·
αὐτὴ γάρ μιν ἔτευξε καὶ ἐν φθιμένοισιν ἀγητὴν
Κύπρις ἐϋστέφανος, κρατεροῦ παράκοιτις Ἄρηος,

ὄφρα τι καὶ Πηλῆος ἀμύμονος υἷ᾽ ἀκαχήσῃ.
Πολλοὶ δ᾽ εὐχετόωντο, κατ᾽ οἰκία νοστήσαντες
τοίης καὶ ἀλόχοιο παραὶ λεχέεσσιν ἰαῦσαι·
καὶ δ᾽ Ἀχιλεὺς ἀλίαστον ἑῷ ἐνετείρετο θυμῷ,
οὕνεκά μιν κατέπεφνε, καὶ οὐκ ἄγε δῖαν ἄκοιτιν
Φθίην εἰς εὔπωλον, ἐπεὶ μέγεθός τε καὶ εἶδος
ἔπλετ᾽ ἀμώμητός τε, καὶ ἀθανάτῃσιν ὁμοίη.
Ἄρεϊ δ᾽ ἔμπεσε πένθος ἀάπλετον, ἀμφὶ θυγατρὸς
θυμὸν ἀκηχεμένῳ· τάχα δ᾽ ἔκθορεν Οὐλύμποιο,
σμερδαλέῳ ἀτάλαντος ἀεικτυπέοντι κεραυνῷ,
ὅν τε Ζεὺς προΐησιν, ὁ δ᾽ ἀκαμάτης ἀπὸ χειρὸς
ἔσσυται ἢ ἐπὶ πόντον ἀπείριτον, ἢ ἐπὶ γαῖαν,
μαρμαίρων, τῷ δ᾽ ἀμφὶ μέγας πελεμίζετ᾽ Ὄλυμπος·
τοῖος Ἄρης ταναοῖο δι᾽ ἠέρος, ἀσχαλόων κῆρ,
ἔσσυτο σὺν τεύχεσσιν, ἐπεὶ μόρον αἰνὸν ἄκουσε
παιδὸς ἑῆς· τῷ γάρ ῥα, κατ᾽ οὐρανὸν εὐρὺν ἐόντι,
Αὖραι μυθήσαντο, θοαὶ Βορέαο θύγατρες,
κούρης αἰνὸν ὄλεθρον. ὁ δ᾽, ὡς κίεν, ἶσος ἀέλλῃ,
Ἰδαίων ὀρέων ἐπεβήσετο· τοῦ δ᾽ ὑπὸ ποσσὶν
ἄγκεα κίνυτο μακρὰ, βαθύῤῥωχμοί τε χαράδραι,
καὶ ποταμοὶ, καὶ πάντες ἀπειρέσιοι πόδες Ἴδης.
Καί νύ κε Μυρμιδόνεσσι πολύστονον ὤπασεν ἦμαρ,
εἰ μή μιν Ζεὺς αὐτὸς ἀπ᾽ Οὐλύμποιο φόβησεν
σμερδαλέῃς στεροπῇσι, καὶ ἀργαλέοισι κεραυνοῖς,
οἵ οἱ πρόσθε ποδῶν θαμέες ποτόωντο δι᾽ αἴθρης,
δεινὸν ἀπαιθομένοι· ὁ δ᾽ ἄρ᾽ εἰσορόων, ἐνόησε

πατρὸς ἐριγδούποιο μέγα βρομέουσαν ὁμοκλήν·
ἔστη δ', ἐσσύμενός περ ἐπὶ πτολέμοιο κυδοιμόν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' ἠλιβάτου σκοπιῆς περιμηκέα λᾶαν
λάβρος ὁμῶς ἀνέμοισιν ἀποῤῥήξῃ Διὸς ὄμβρος,
ὄμβρος ἄρ', ἠὲ κεραυνὸς, ἐπικτυπέουσι δὲ βῆσσαι
λάβρα κυλινδομένοιο, ὁ δ' ἀκαμάτῳ ὑπὸ ῥοίβδῳ
ἔσσυτ' ἀναθρώσκων μάλα ταρφέα, μέχρις ἵκηται
χῶρον ἐπ' ἰσόπεδον, σταίη δ' ἄφαρ οὐκ ἐθέλων περ·
ὣς Διὸς ὄβριμος υἱὸς Ἄρης ἀέκοντί γε θυμῷ
ἔστη, ἐπειγόμενός περ· ἐπεὶ μακάρων μεδέοντι
πάντες ὁμῶς εἴκουσιν Ὀλύμπιοι, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῶν
πολλὸν ὑπέρτατός ἐστι, πέλει δέ οἱ ἄσπετος ἀλκή.
Πολλὰ δὲ πορφύροντα, θοὸς νόος ὠτρύνεσκεν,
ἄλλοτε μὲν, Κρονίδαο μέγ' ἀσχαλόωντος ἐνιπὴν
σμερδαλέην τρομέοντα, πρὸς οὐρανὸν ἀπονέεσθαι,
ἄλλοτε δ' οὐκ ἀλέγειν σφετέρου πατρὸς, ἀλλ' Ἀχιλῆϊ
μῖξαι ἐν αἵματι χεῖρας ἀτειρέας· ὀψὲ δέ οἱ κῆρ
μνήσαθ', ὅσοι καὶ Ζηνὸς ἐνὶ πτολέμοισι δάμησαν
υἱέες, οἷς οὐδ' αὐτὸς ἐπήρκεσεν ὀλλυμένοισιν.
τοὔνεκ' ἀπ' Ἀργείων ἑκὰς ἤϊεν· ἦ γὰρ ἔμελλεν
κεῖσθαι ὁμῶς Τιτῆσι, δαμεὶς στονόεντι κεραυνῷ·
εἰδὼς δ' ἀθανάτοιο πατρὸς νόον ἄλλα μενοίνα.
Καὶ τότ' Ἀρήϊοι υἷες ἐϋσθενέων Ἀργείων
σύλεον ἐσσυμένως βεβροτωμένα τεύχεα νεκρῶν,
πάντῃ ἐπεσσύμενοι· μέγα δ' ἄχνυτο Πηλέος υἱὸς
κούρης εἰσορόων ἐρατὸν σθένος ἐν κονίῃσιν·

τοὔνεκά οἱ κραδίην ὀλοαὶ κατέδαπτον ἀνίαι,
ὁππόσον ἀμφ' ἑτάροιο πάρος Πατρόκλοιο δαμέντος.
Θερσίτης δέ μιν ἄντα κακῷ μέγα νείκεσε μύθῳ·
Ὦ Ἀχιλεῦ, φρένας αἰνὲ, τίη νύ σευ ἤκαχε δαίμων
θυμὸν ἐνὶ στέρνοισιν Ἀμαζόνος οὕνεκα λυγρῆς,
ἣ νῶϊν κακὰ πολλὰ λιλαίετο μητίσασθαι;
καί τοι, ἐνὶ φρεσὶ σῇσι γυναιμανὲς ἦτορ ἔχοντι,
μέμβλετο ὡς ἀλόχοιο πολύφρονος, ἥν τ' ἐπὶ ἕδνοις
κουριδίην μνήστευσας, ἐελδόμενος γαμέεσθαι.
ὥς σ' ὄφελον κατὰ δῆριν ὑποφθαμένη βάλε δουρὶ,
οὕνεκα θηλυτέρῃσιν ἄδην ἐπιτέρπεαι ἦτορ·
οὐδέ νυ σοί τι μέμηλεν ἐνὶ φρεσὶν οὐλομένῃσιν
ἀμφ' ἀρετῆς κλυτὸν ἔργον, ἐπὴν ἐσίδῃσθα γυναῖκα.
σχέτλιε, ποῦ νύ τοι ἐστὶ πέρι σθένος, ἠὲ νόημα;
πῆ δὲ βίη βασιλῆος ἀμύμονος; οὐδέ τι οἶσθα,
ὅσσον ἄχος Τρώεσσι γυναιμανέουσι τέτυκται.
οὐ γὰρ τερπωλῆς ὀλοώτερον ἄλλο βροτοῖσιν
ἐς λέχος ἱεμένης, ἥτ' ἄφρονα φῶτα τίθησι,
καὶ πινυτόν περ ἐόντα· πόνῳ δ' ἄρα κῦδος ὀπηδεῖ.
ἀνδρὶ γὰρ αἰχμητῇ νίκη κλέος, ἔργα τ' Ἄρηος
τερπνά· φυγοπτολέμῳ δὲ γυναικῶν εὔαδεν εὐνή.
Ἦ, μέγα νεικείων· ὁ δέ οἱ περιχώσατο θυμῷ
Πηλείδης ἐρίθυμος· ἄφαρ δέ ἑ χειρὶ κραταιῇ
τύψε κατὰ γναθμοῖο καὶ οὔατος· οἱ δ' ἅμα πάντες
ἐξεχύθησαν ὀδόντες ἐπὶ χθόνα, κάππεσε δ' αὐτὸς
πρηνής· ἐκ δέ οἱ αἷμα διὰ στόματος πεφόρητο

ἀθρόον· αἶψα δ' ἄναλκις ἀπὸ μελέων φύγε θυμὸς
ἀνέρος οὐτιδανοῖο. χάρη δ' ἄρα λαὸς Ἀχαιῶν·
τοὺς γὰρ νείκεε πάμπαν ἐπεσβολίῃσι κακῇσιν,
αὐτὸς ἐὼν λωβητός· ὁ γὰρ Δαναῶν πέλεν αἰδώς.
Καί ῥά τις ὧδ' εἴπεσκεν ἀρηϊθόων Ἀργείων·
Οὐκ ἀγαθὸν βασιλῆας ὑβριζέμεν ἀνδρὶ χέρηϊ
ἀμφαδὸν, οὔτε κρυφηδὸν, ὅπη χόλος αἰνὸς ὀπηδεῖ.
ἔστι θέμις, καὶ γλῶσσαν ἀναιδέα τίνυται ἄτη,
ἥτ' αἰεὶ μερόπεσσιν ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγος ἀέξει.
Ὣς ἄρ ἔφη Δαναῶν τις· ὁ δ' ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ
Πηλείδης ἐρίθυμος, ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν·
Κεῖσό νυν ἐν κονίῃσι, λελασμένος ἀφροσυνάων.
οὐ γὰρ ἀμείνονι φωτὶ χρεὼν κακὸν ἀντιφερίζειν·
ὅς καί που προπάροιθεν Ὀδυσσῆος ταλαὸν κῆρ
ἀργαλέως ὤρινας, ἐλέγχεα μυρία βάζων.
ἀλλ' οὐ Πηλείδης τοι ὁμοίϊος ἐξεφαάνθη,
ὅς σεῦ θυμὸν ἔλυσα, καὶ οὐκ ἐπὶ χειρὶ βαρείῃ
πληξάμενος· σὲ δὲ πότμος ἀμείλιχος ἀμφεκάλυψεν·
σῇ δ' ὀλιγοδρανίῃ θυμὸν λίπες· ἀλλ' ἀπ' Ἀχαιῶν
ἔῤῥε, καὶ ἐν φθιμένοισιν ἐπεσβολίας ἀγόρευε.
Ὣς ἔφατ' Αἰακίδαο θρασύφρονος ἄλκιμος υἱός·
Τυδείδης δ' ἄρα μοῦνος ἐν Ἀργείοις Ἀχιλῆϊ
χώετο, Θερσίταο δεδουπότος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
εὔχετ' ἀφ' αἵματος εἶναι, ἐπεὶ πέλεν ὃς μὲν ἀγαυοῦ
Τυδέος ὄβριμος υἱὸς, ὁ δ' Ἀγρίου ἰσοθέοιο,
Ἀγρίου, ὅς τ' Οἰνῆος ἀδελφεὸς ἔπλετο δίου·

Οἰνεὺς δ' υἱέα γείνατ', ἀρήϊον ἐν Δαναοῖσι,
Τυδέα· τοῦ δ' ἐτέτυκτο πάϊς σθεναρὸς Διομήδης.
τοὔνεκα Θερσίταο περὶ κταμένοιο χαλέφθη.
Καί νύ κε Πηλείωνος ἐναντίον ἤρατο χεῖρας,
εἰ μή μιν κατέρυξαν Ἀχαιῶν φέρτατοι υἷες,
πολλὰ παρηγορέοντες ὁμιλαδόν· ὡς δὲ καὶ αὐτὸν
Πηλείδην ἑτέρωθεν ἐρήτυον· ἦ γὰρ ἔμελλον
ἤδη καὶ ξιφέεσσιν ἐριδμαίνειν οἱ ἄριστοι
Ἀργείων· τοὺς γάρ ῥα κακὸς χόλος ὠτρύνεσκεν.
ἀλλ' οἱ μὲν πεπίθοντο παραιφασίῃσιν ἑταίρων.
Οἱ δὲ μέγ' οἰκτείραντες ἀγαυὴν Πενθεσίλειαν
Ἀτρεΐδαι βασιλῆες, ἀγασσάμενοι δὲ καὶ αὐτοὶ,
Τρωσὶ δόσαν ποτὶ ἄστυ φέρειν ἐρικυδέος Ἴλου
σὺν σφοῖσιν τεύχεσσιν, ἐπεὶ Πριάμοιο νόησαν
ἀγγελίην προϊέντος· ὁ γὰρ φρεσὶν ἧσι μενοίνα
κούρην ὀβριμόθυμον, ὁμῶς τεύχεσσι καὶ ἵππῳ,
ἐς μέγα σῆμα βαλέσθαι ἀφνειοῦ Λαομέδοντος·
καί οἱ πυρκαϊὴν νήσατο πρόσθε πόληος
ὑψηλὴν, εὐρεῖαν· ὕπερθε δὲ θήκατο κούρην
πολλοῖς σὺν κτεάτεσσιν, ὅσα κταμένῃ ἐπεῴκει
ἐν πυρὶ συγχεύασθαι ἐϋκτεάνῳ βασιλείῃ.
Καὶ τὴν μὲν κατέδαψε μένος μέγα Ἡφαίστοιο,
φλὸξ ὀλοή· λαοὶ δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλοι
πυρκαϊὴν σβέσσαντο θοῶς εὐώδεϊ οἴνῳ·
ὀστέα δ' ἀλλέξαντες, ἄδην ἐπέχευαν ἄλειφαρ
ἡδὺ, καὶ ἐς κοίλην χηλὸν θέσαν· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοῖς,

πίονα δημὸν ὕπερθ' ἔβαλον βοὸς, ἥ τ' ἀγέλῃσιν
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι μετέπρεπε φερβομένῃσι.
Τρῶες δ', ὥστε θύγατρα φίλην περικωκύσαντες,
ἀχνύμενοι τάρχυσαν ἐΰδμητον περὶ τεῖχος,
πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι, παρ' ὀστέα Λαομέδοντος,
ἦρα φέροντες Ἄρηϊ, καὶ αὐτῇ Πενθεσιλείῃ.
Καί οἱ πὰρ κατέθαψαν Ἀμαζόνας, ὅσσαι ἅμ' αὐτῇ
ἑσπόμεναι, περὶ δῆριν ὑπ' Ἀργείοισι δάμησαν·
οὐ γὰρ σφὶν τύμβοιο πολυκλαύτοιο μέγηραν
Ἀτρεΐδαι, Τρώεσσι δ' ἐϋπτολέμοισιν ὄπασσαν
ἐκ βελέων ἐρύσασθαι, ὁμῶς κταμένοισι καὶ ἄλλοις.
Οὐ γὰρ ἐπὶ φθιμένοισι πέλει κότος, ἀλλ' ἐλεεινοὶ
δήϊοι οὐκ ἔτ' ἐόντες, ἐπὴν ἀπὸ θυμὸς ὄληται.
Ἀργεῖοι δ' ἀπάνευθε δόσαν πυρὶ πολλὰ κάρηνα
ἡρώων, οἵ δή σφιν ὁμοῦ κτάθεν, ἠδ' ἐδάμησαν,
Τρώων ἐν παλάμῃσιν, ἀνὰ στόμα δηϊοτῆτος,
πολλὰ μάλ' ἀχνύμενοι κταμένων ὕπερ, ἔξοχα δ' ἄλλων
ἀμφ' ἀγαθοῦ μύροντο Ποδάρκεος· οὐ γὰρ ἔτ' ἐσθλοῦ
δεύετ' ἀδελφειοῖο μάχῃ ἐνὶ Πρωτεσιλάου·
ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη πρόσθεν ὑφ' Ἕκτορι κεῖτο δαϊχθεὶς
ἠΰς Πρωτεσίλαος· ὁ δ' ἔγχεϊ Πενθεσιλείης
βλήμενος, Ἀργείοισι λυγρὸν περικάββαλε πένθος.
Τοὔνεκά οἱ πληθὺν μὲν ἀπόπροθι ταρχύσαντο
τεθνεώτων· κείνῳ δὲ πέριξ ἐβάλοντο καμόντες
οἴῳ σῆμ' ἀρίδηλον, ἐπεὶ θρασὺς ἔπλετο θυμῷ.
Νόσφι δὲ Θερσίταο λυγρὸν δέμας οὐτιδανοῖο

θάψαντες, ποτὶ νῆας ἐϋπρώρους ἀφίκοντο,
Αἰακίδην Ἀχιλλῆα μέγα φρεσὶ κυδαίνοντες.
ἦμος δ' αἰγλήεσσα κατ' ὠκεανοῖο βεβήκει
Ἠὼς, ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἐκίδνατο θεσπεσίη νὺξ,
δὴ τότ' ἄρ' ἐν κλισίῃς Ἀγαμέμνονος ἀφνειοῖο
δαίνυτο Πηλείδαο βίη· σὺν δ' ἄλλοι ἄριστοι
τέρποντ' ἐν θαλίῃς, μέχρις ἠῶ δῖαν ἱκέσθαι.

ARGUMENTUM

LIBRI II.

TROIANIS post mortem Penthesileae metu & moerore perculsis Thymoetes auctor est, ut urbem deserant. Priamus Memnonis & Aethiopum auxilia exspectare iubet; Polydamas Helenam cum opibus & muneribus tradere suadet, obnitente Paride. vs. 1—99. Advenit Memnon cum Aethiopum exercitu, & a Priamo laute excipitur — 182. Postero die pugna commissa multi utrinque cadunt; Memnon inter alios Antilochum caedit, Nestoris filium — 259. de cuius corpore gravis pugna oritur. Nestor cum suis cedere cogitur, ab ipso Memnone monitus, ne cum fortiori congrediatur — 345. Fugientibus Achivis Achilles adest, a Nestore vocatus, praeliumque restituit — 387. Congressus ille cum Memnone hunc, diu ancipiti certamine, caedit, & Troianos in fugam vertit — 549. Memnonis corpus Venti auferunt, comitantibus Aethiopibus, ad Aesepum fluvium; e sanguinis guttis confluentibus fit amnis Paphlagonius — 591. Sub noctem ad lugendum Memnonem coelo descendit Aurora cum Horis & Pleiadibus, in coelum redire renuens — 626. Troianis in urbem compulsis Achivi in campo noctem agunt — 633. Sepelitur Memnon ab Aethiopibus, qui ab Aurora in aves Memnonides mutantur — 655. Ipsa, Iovis minis territa, coelum repetit diemque terris reducit, *ad fin.*

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κορυφὰς ὀρέων ὑπερηχηέντων
λαμπρὸν ὑπὲρ φάος ἦλθεν ἀτειρέος ἠελίοιο,
οἱ μὲν ἄρ' ἐν κλισίῃσιν Ἀχαιῶν ὄβριμοι υἷες
γήθεον, ἀκαμάτῳ μέγ' ἐπευχόμενοι Ἀχιλῆϊ·
Τρῶες δ' αὖ μύροντο κατὰ πτόλιν· ἀμφὶ δὲ πύργους
ἑζόμενοι, σκοπίασκον, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας,
μὴ δήπου μέγα τεῖχος ὑπερθόρῃ ὄβριμος ἀνὴρ,
αὐτούς τε κτείνῃ, κατά τε πρήσῃ πυρὶ πάντα.
Τοῖσι δ' ἄρ' ἀχνυμένοισι, γέρων μετέειπε Θυμοίτης·
Ὦ φίλοι, οὐκ ἔτ' ἔγωγε περὶ φρεσὶν οἶδα νοῆσαι,
ὅππως ἔσσεται ἄλκαρ ἀνιηροῦ πολέμοιο,
Ἕκτορος ἀγχεμάχοιο δεδουπότος, ὃς μέγα Τρώων
κάρτος ἔην τοπάροιθε· καὶ οὐδ' ὅ γε κῆρας ἄλυξεν,
ἀλλ' ἐδάμη παλάμῃσιν Ἀχιλλέος, ᾧ περ ὀΐω
καὶ θεὸν ἀντιάσαντα μάχῃ ἔνι δῃωθῆναι.
οἵην τήνδ' ἐδάμασσεν ἀνὰ κλόνον, ἥν περ οἱ ἄλλοι
Ἀργεῖοι φοβέοντο, δαΐφρονα Πενθεσίλειαν·

καὶ γὰρ ἔην ἔκπαγλος. ἔγωγέ μιν ὡς ἐνόησα,
ὠϊσάμην μακάρων τίν' ἀπ' οὐρανοῦ ἐνθάδ' ἱκέσθαι,
ἡμῖν χάρμα φέρονταν. ὃ δ' οὐκ ἄρ' ἐτήτυμον ἦεν.
ἀλλ' ἄγε φραζώμεσθα, τί λώϊον ἄμμι γένηται,
ἢ ἔτι που στυγεροῖσι μαχώμεθα δυσμενέεσσιν,
ἢ ἤδη φεύγωμεν ἀπ' ἄστεος ὀλλυμένοιο.
Οὐ γὰρ ἔτ' Ἀργείοισι δυνησόμεθ' ἀντιφερίζειν,
μαρναμένου κατὰ δῆριν ἀμειλίκτου Ἀχιλῆος.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' υἱὸς ἀμείβετο Λαομέδοντος·
Ὦ φίλος, ἠδ' ἄλλοι Τρῶες, σθεναροί τ' ἐπίκουροι,
μὴ νύ τι δειμαίνοντες, ἑῆς χαζώμεθα πάτρης,
μηδ' ἔτι δυσμενέεσσι μαχώμεθα τῆλε πόληος,
ἀλλά πω ἐκ πύργων, καὶ τείχεος, εἰσόκεν ἔλθῃ
Μέμνων ὀβριμόθυμος, ἄγων ἀπερείσια φῦλα
λαῶν, οἳ ναίουσι μελάμβροτον Αἰθιόπειαν.
ἤδη γάρ ῥα καὶ αὐτὸν οἴομαι ἀγχόθι γαίης
ἔμμεναι ἡμετέρης. ἐπεί νυ οἱ οὔτι νέον γε
ἀγγελίην προέηκα, μέγ' ἀχνύμενος περὶ θυμῷ·
αὐτὰρ ὅγ' ἀσπασίως μοι ὑπέσχετο πάντα τελέσσαι,
ἐλθὼν ἐς Τροίην· καί μιν σχεδὸν ἔλπομαι εἶναι.
ἀλλ' ἄγε τλῆτ' ἔτι βαιὸν, ἐπεὶ πολὺ λώϊον ἐστὶ
θαρσαλέως ἀπολέσθαι ἀνὰ κλόνον, ἠὲ φυγόντας
ζώειν ἀλλοδαποῖσι παρ' ἀνδράσιν, αἴσχε' ἔχοντας.
Ἦ ῥ' ὁ γέρων· ἀλλ' οὔτι σαόφρονι Πουλυδάμαντι
ἥνδανεν εἰσέτι δῆρις· ἐΰφρονα δ' ἔκφατο μῦθον·
Εἰ μὲν δὴ Μέμνων τοι ἀριφραδέως κατένευσεν.

ἡμέων αἰνὸν ὄλεθρον ἀπωσέμεν, οὔτι μεγαίρω
μίμνειν ἀνέρα δῖον ἀνὰ πτόλιν, ἀλλ' ἄρα θυμῷ
δείδω, μὴ σὺν ἑοῖσι κιὼν ἑτάροισι δαμείη
κεῖνος ἀνὴρ, πολλοῖς δὲ καὶ ἄλλοις πῆμα γένηται
ἡμετέροις. δεινὸν γὰρ ἐπὶ σθένος ὄρνυτ' Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ἄγε, μήτε πόληος ἑῆς ἀπὸ τῆλε φυγόντες
αἴσχεα πολλὰ φέρωμεν ἀναλκείῃ ὑπὸ λυγρῇ,
ἀλλοδαπὴν περόωντες ἐπὶ χθόνα, μήδ' ἐνὶ πάτρῃ
μίμνοντες, κτεινώμεθ' ὑπ' Ἀργείων ὀρυμαγδοῦ,
ἀλλ' ἤδη Δαναοῖσι, καὶ εἰ βραδὺ, λώϊον εἴη
εἰσέτι κυδαλίμην Ἑλένην, καὶ κτήματ' ἐκείνης,
ἠ μὲν ὅσα Σπάρτηθεν ἀνήγαγεν, ἠδὲ καὶ ἄλλα,
διττάκι τόσσα φέροντας ὑπὲρ πόλιός τε καὶ αὐτῶν,
ἐκδόμεν, ἕως οὐ κτῆσιν ἀνάρσια φῦλα δέδασται
ἡμετέρην, οὐδ' ἄστυ κατήνυκε πῦρ ἀΐδηλον.
νῦν δ' ἄγ' ἐμοὶ πείθεσθε ἐνὶ φρεσίν· οὐ γὰρ ὀΐω
ἄλλον ἀμείνονα μῆτιν ἐνὶ Τρώεσσι φράσασθαι·
αἴθ' ὄφελεν, καὶ πρόσθεν ἐμῆς ἐπάκουσεν ἐφετμῆς
Ἕκτωρ, ὁππότε μιν κατερήτυον ἔνδοθι πάτρης.
Ὣς φάτο Πουλυδάμαντος ἐῢ σθένος. ἀμφὶ δὲ Τρῶες
ἤνεον εἰσαΐοντες ἐνὶ φρεσίν. οὐδ' ἀναφανδὸν
μῦθον ἔφαν. πάντες γὰρ ἑὸν τρομέοντες ἄνακτα
ἅζοντ', ἠδ' Ἑλένην, κείνης ἕνεκ' ὀλλύμενοί περ.
τὸν δὲ, καὶ ἐσθλὸν ἐόντα, Πάρις μέγα νείκεσεν ἄντην·
Πουλυδάμα, σὺ μὲν ἐσσὶ φυγοπτόλεμος, καὶ ἄναλκις·
οὐδέ σοι ἐν στέρνοισι πέλει μενεδήϊον ἦτορ,

ἀλλὰ δέος, καὶ φύζα. σὺ δ' εὔχεαι εἶναι ἄριστος
ἐν βουλῇ· πάντων δὲ χερείονα μήδεα οἶδας.
ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ μὲν αὐτὸς ἀπόσχεο δηϊοτῆτος·
μίμνε δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος. αὐτὰρ οἱ ἄλλοι,
ἀμφ' ἐμὲ θωρήξονται ἀνὰ πτόλιν, εἰσόκε μῆχος
εὕρωμεν θυμῆρες ἀνηλεγέος πολέμοιο.
οὐ γὰρ νόσφι πόνοιο καὶ ἀργαλέου πολέμοιο
ἀνθρώποις μέγα κῦδος ἀέξεται, ἠδὲ καὶ ἔργον.
φύζα δὲ νηπιάχοισι μάλ' εὔαδεν, ἠδὲ γυναιξί.
κείνης θυμὸν ἔοικας. ἐγὼ δέ τοι οὔτι πέποιθα
μαρναμένῳ· πάντων γὰρ ἀμαλδύνεις θρασὺ κάρτος.
Ἦ μέγα νεικείων. ὁ δὲ χωόμενος, φάτο μῦθον
Πουλυδάμας. οὐ γάρ οἱ ἐναντίον ἅζετ' αὖσαι:
κεῖνος ἐπεὶ στυγερὸς, καὶ ἀτάσθαλος, ἠδ' ἀεσίφρων,
ὃς φίλα μὲν σαίνῃσιν ἐνωπαδὸν, ἄλλα δὲ θυμῷ
πορφύρει, καὶ κρύβδα τὸν οὐ παρέοντα χαλέπτει.
τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μέγα νείκεσε δῖον ἄνακτα·
Ὦ μοι ἐπιχθονίων πάντων ὀλοώτατε φωτῶν,
σὸν θράσος ἤγαγε νῶϊν ὀϊζύα. σὸς νόος ἔτλη
δῆριν ἀπειρεσίην, καὶ τλήσεται, εἰσόκε πάτρην
σὺν λαοῖς σφετέροισι δαϊζομένην ἐσίδηαι.
ἀλλ' ἐμὲ μὴ τοιόνδε λάβοι θράσος, ἀμφὶ δὲ τάρβος
ἀσφαλὲς αἰὲν ἔχοιμι· σόον δέ μοι οἶκον ὀφέλλοι.
Ὣς ὅ γ' ἔφη. ὁ δ' ἄρ' οὔτι προσέννεπε Πουλυδάμαντα.
μνήσατο γὰρ, Τρώεσσιν ὅσας ἐφέηκεν ἀνίας,
ἠδ' ὁπόσας ἔτ' ἔμελλεν· ἐπεί ῥά οἱ αἰθόμενον κῆρ

μᾶλλον ἐφώρμαινεν θανέειν, ἢ νόσφι γενέσθαι
ἀντιθέης Ἑλένης, ἧς εἵνεκα Τρώϊοι υἷες
ὑψόθεν ἐσκοπίαζον ἀπ' ἄστεος αἰπεινοῖο,
δέγμενοι Ἀργείους, ἠδ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
Τοῖσι δ' ἄρ' οὐ μετὰ δηρὸν ἀρήϊος ἤλυθε Μέμνων,
Μέμνων, κυανέοισι μετ' Αἰθιόπεσσιν ἀνάσσων,
ὃς κίε λαὸν ἄγων ἀπερείσιον. ἀμφὶ δὲ Τρῶες
γηθόσυνοί μιν ἴδοντο κατὰ πτόλιν, ἠΰτε ναῦται
χείματος ἐξ ὀλοοῖο, δι' αἰθέρος ἀθρήσωσιν
ἤδη τειρόμενοι, Ἑλίκης περιηγέος αἴγλην.
ὣς λαοὶ κεχάροντο περισταδόν. ἔξοχα δ' ἄλλων,
Λαομεδοντιάδης. μάλα γάρ νυ οἱ ἦτορ ἐώλπει,
δηώσειν πυρὶ νῆας ὑπ' ἀνδράσιν Αἰθιόπεσσιν·
οὕνεκ' ἔχον βασιλῆα πελώριον, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
πολλοὶ ἔσαν, καὶ πάντες ἐς Ἄρεα μαιμώωντες.
τῷ ῥ' ἄμοτον κύδαινεν ἐὺν γόνον Ἠριγενείης
δωτίνης ἀγαθῇσι, καὶ εὐφροσύνῃ τεθαλυίῃ·
ἀλλήλοις δ' ὀάριζον ἐπ' εἰλαπίνῃ καὶ ἐδωδῇ,
ὃς μὲν, ἀριστῆας Δαναῶν, καὶ ὅσ' ἄλγε' ἀνέτλη,
ἐξενέπων· ὁ δὲ πατρὸς ἑοῦ, καὶ μητέρος Ἠοῦς
ἀθάνατον βίον αἰὲν, ἀπειρεσίης τε ῥέεθρα
Τηθύος, ὠκεανοῦ τε βαθυῤῥόου ἱερὸν οἶδμα,
ἠδὲ καὶ ἀκαμάτου πέρατα χθονὸς, ἀντολίας τε
ἠελίου, καὶ πᾶσαν ἀπ' ὠκεανοῖο κέλευθον,
μέχρις ἐπὶ Πριάμοιο πόλιν, καὶ πρώονας Ἴδης.
ἠδὲ καὶ ὡς ἐδάϊξεν ὑπὸ στιβαρῇσι χέρεσσιν

ἀργαλέων Σολύμων ἱερὸν στρατὸν, οἵ μιν ἰόντα
εἶργον· ὃ καὶ σφίσι πῆμα, καὶ ἄσχετον ὤπασε πότμον.
καὶ τὰ μὲν, ὡς ἀγόρευε, καὶ, ὡς ἴδεν ἔθνεα φωτῶν
μυρία. τοῦ δ' ἀΐοντος ὑπὸ φρεσὶ τέρπετο θυμὸς,
καί ἑ καθαπτόμενος, γεραρῷ προσεφώνεε μύθῳ·
Ὦ Μέμνων, τὸ μὲν ἄρ' με θεοὶ ποίησαν ἰδέσθαι
σὸν στρατὸν, ἠδὲ καὶ αὐτὸν ἐν ἡμετέροισι μελάθροις·
ὥς μοι ἔτι κρήνειαν, ἵν' Ἀργείους ἐσίδωμαι
ὀλλυμένους ἅμα πάντας ὑπ' ἐγχείῃσι τεῇσιν·
καὶ γὰρ δὴ μακάρεσσιν ἀπειρέσι πάντα ἔοικας
ἐκπάγλως, ὡς οὔτις ἐπιχθονίων ἡρώων.
τῷ σ' ὀΐω κείνοισι φόνον στονόεντα βαλέσθαι·
νῦν δ' ἄγε τέρπεο θυμὸν ἐν εἰλαπίνῃσιν ἐμῇσιν
σήμερον. αὐτὰρ ἔπειτα μαχήσεαι, ὡς ἐπέοικεν.
Ὣς εἰπὼν, παλάμῃσι δέπας πολυχανδὲς ἀείρας,
Μέμνονα προφρονέως στιβαρῷ δείδεκτο κυπέλλῳ
χρυσείῳ, τό ῥα δῶκε περίφρων ἀμφιγυήεις
Ἥφαιστος, κλυτὸν ἔργον, ὅτ' ἤγετο Κυπρογένειαν,
Ζηνὶ μεγασθενέϊ. ὁ δ' ἄρ' ὤπασεν υἱέϊ δῶρον
Δαρδάνῳ ἀντιθέῳ. ὁ δ' Ἐριχθονίῳ πόρε παιδί·
Τρωῒ δ' Ἐριχθόνιος μεγαλήτορι. αὐτὰρ ὁ Ἴλῳ
κάλλιπε σὺν κτεάτεσσιν· ὁ δ' ὤπασε Λαομέδοντι·
αὐτὰρ ὁ Λαομέδων Πριάμῳ πόρεν, ὅς μιν ἔμελλεν
υἱέϊ δωσέμεναι· τὸ δέ οἱ θεὸς οὐκ ἐτέλεσσεν.
κεῖνο δέπας περικαλλὲς ἐθάμβεεν ἐν φρεσὶ Μέμνων,
ἀμφαφόων, καὶ τοῖον ὑποβλήδην φάτο μῦθον·

Οὐ μὲν χρὴ παρὰ δαιτὶ πελώριον εὐχετάασθαι,
οὐδ᾽ ἄρ᾽ ὑποσχεσίην καταχευέμεν, ἀλλὰ ἕκηλον
δαίνυσθ᾽ ἐν μεγάροισι, καὶ ἄρτια μηχανάασθαι.
εἴτε γὰρ ἐσθλός τ᾽ εἰμὶ, καὶ ἄλκιμος, εἴτε καὶ οὐκὶ,
γνώσῃ ἐνὶ πτολέμῳ, ὁπότ᾽ ἀνέρος εἴδεται ἀλκή·
νῦν δ᾽ ἄγε δὴ κοίτοιο μεδώμεθα· μήδ᾽ ἀνὰ νύκτα
πίνωμεν. χαλεπὸς γὰρ ἐπειγομένῳ μάχεεσθαι
οἶνος ἀπειρέσιος, καὶ ἀϋπνοσύνη ἀλεγεινή.
Ὣς φάτο. τὸν δ᾽ ὁ γεραιὸς ἀγασσάμενος προσέειπεν·
Αὐτὸς ὅπως ἐθέλεις μεταδαίνυσο· πείθεο δ᾽ αὐτῷ.
οὐ γὰρ ἐγώ σ᾽ ἀέκοντα βιήσομαι. οὐ γὰρ ἔοικεν
οὔτ᾽ ἀπίοντ᾽ ἀπὸ δαιτὸς ἐρυκέμεν, οὔτε μένοντα
σεύειν ἐκ μεγάροιο. θέμις νύ τοι ἀνδράσιν αὔτως.
Ὣς φάθ᾽. ὁ δ᾽ ἐκ δόρποιο μεθίστατο· βῆ δὲ πρὸς εὐνὴν
ὑστατίην. ἅμα δ᾽ ἄλλοι ἔβαν κοίτοιο μέδεσθαι
δαιτυμόνες· τάχα δέ σφιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.
Αὐτὰρ ἐνὶ μεγάροισι Διὸς στεροπηγερέταο
ἀθάνατοι δαίνυντο· πατὴρ δ᾽ ἐν τοῖσι Κρονίων,
εὖ εἰδὼς, ἀγόρευε δυσηχέος ἔργα μόθοιο·
Ἴστε θεοὶ πέρι πάντες ἐπεσσύμενον βαρὺ πῆμα
αὔριον ἐν πολέμῳ· μάλα γὰρ πολέων μένος ἵππων
ὄψεσθ᾽ ἀμφ᾽ ὀχέεσφι δαϊζομένων ἑκάτερθεν,
ἄνδρας τ᾽ ὀλλυμένους. τῶν καὶ περὶ κηδόμενός τις
μιμνέτω ὑμείων, μήδ᾽, ἀμφ᾽ ἐμὰ γούναθ᾽ ἱκάνων,
λισσέσθω· Κῆρες γὰρ ἀμείλιχοι εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
Ὣς ἔφατ᾽ ἐν μέσσοισιν, ἐπισταμένοισι καὶ αὐτοῖς,

ὄφρα κεν ἀσχαλόων τις ἀπὸ πτολέμοιο τράπηται,
μηδ' ἓ λισσόμενος περὶ υἱέος ἠὲ φίλοιο,
μαψιδίως ἀφίκηται ἀπειρέος ἔνδον Ὀλύμπου.
Καὶ τὰ μὲν ὡς ἐσάκουσαν ἐριγδούπου Κρονίδαο,
τλῆσαν ἐνὶ στέρνοισι, καὶ οὐ βασιλῆος ἔναντα
μῦθον ἔφαν· μάλα γάρ μιν ἀπειρέσιον τρομέεσκον·
ἀχνύμενοι δ' ἵκανον ὅπῃ δόμος ἦεν ἑκάστου,
ἐς λέχος· ἀμφὶ δὲ τοῖσι, καὶ ἀθανάτοις περ ἐοῦσιν,
ὕπνου βληχρὸν ὄνειαρ ἐπὶ βλεφάροισι τανύσθη.
Ἦμος δ' ἠλιβάτων ὀρέων ὑπερέσσυται ἄκρης
λαμπρὸς ἀν' οὐρανὸν εὐρὺν ἑωσφόρος, ὅς τ' ἐπὶ ἔργον,
ἡδὺ μάλα κνώσσοντας, ἀμαλλοδετῆρας ἐγείρει·
τῆμος ἀρήϊον υἷα φαεσφόρου Ἠριγενείης
ὕστερος ὕπνος ἀνῆκεν· ὁ δ' ἐν φρεσὶ κάρτος ἀέξων,
ἤδη δυσμενέεσσι λιλαίετο δηριάασθαι.
Ἠὼς δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἀνήϊεν οὐκ ἐθέλουσα.
καὶ τότε Τρῶες ἕσαντο περὶ χροῒ δήϊα τεύχη,
τοῖσι δ' ἅμ' Αἰθίοπές τε, καὶ ὁππόσα φῦλα πέλοντο.
ἀμφὶ βίην Πριάμοιο συναγρομένων ἐπικούρων
πανσυδίῃ· μάλα δ' ὦκα πρὸ τείχεος ἐσσεύοντο,
κυανέοις νεφέεσσιν ἐοικότες, οἷα Κρονίων,
χείματος ὀρνυμένοιο, κατ' ἠέρα πουλὺν ἀγείρει.
αἶψα δ' ἄρ' ἐπλήσθη πεδίον ἅπαν· οἱ δ' ἐκέχυντο
ἀκρίσι πυροβόροις ἐναλίγκιοι, αἵ τε φέρονται
ὡς νέφος, ἢ πολὺς ὄμβρος, ὑπὲρ χθονὸς εὐρυπέδοιο,
ἄπλητοι, μερόπεσσιν ἀεικέα λιμὸν ἄγουσαι·

ὣς οἳ ἔσαν πολλοί τε, καὶ ὄβριμοι, ἀμφὶ δ᾽ ἀγυιὰ
στείνετ᾽ ἐπεσσυμένων, ὑπὸ δ᾽ ἔγρετο ποσσὶ κονίη.
Ἀργεῖοι δ᾽ ἀπάνευθεν ἐθάμβεον, εὖτ᾽ ἐσίδοντο
ἐσσυμένους. εἶθαρ δὲ περὶ χροῒ χαλκὸν ἕσαντο,
κάρτεϊ Πηλείδαο πεποιθότες. ὃς δ᾽ ἐνὶ μέσσοις
ἤϊε, Τιτήνεσσι πολυσθενέεσσιν ἐοικὼς,
κυδιόων ἵπποις καὶ ὄχεσφιν· τοῦ δ᾽ ἄρα τεύχη
πάντη μαρμαίρεσκον ἀλίγκιον ἀστεροπῇσιν.
οἷος δ᾽ ἐκ περάτων γαιόχου ὠκεανοῖο
ἔρχεται ἠέλιος φαεσίμβροτος οὐρανὸν εἴσω,
παμφαίνων, τραφερὴ δὲ γελᾷ πέρι γαῖα, καὶ αἰθήρ·
τοῖος ἐν Ἀργείοισι τότ᾽ ἔσσυτο Πηλέος υἱός.
ὣς δὲ καὶ ἐν Τρώεσσιν ἀρήϊος ἤϊε Μέμνων,
Ἄρεϊ μαιμώοντι πανείκελος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
προφρονέως ἐφέποντο, παρεσσύμενοι βασιλῆϊ.
Αἶψα δ᾽ ἄρ᾽ ἀμφοτέρων δολιχαὶ πονέοντο φάλαγγες
Τρώων, καὶ Δαναῶν· μετὰ δ᾽ ἔπρεπον Αἰθιοπῆες·
σὺν δ᾽ ἔπεσον καναχηδὸν ὁμῶς, ἅτε κύματα πόντου,
πάντοθεν ἀγρομένων ἀνέμων, ὑπὸ χείματος ὥρῃ·
ἀλλήλους δ᾽ ἐδάϊζον, ἐϋξέστης μελίῃσιν
βάλλοντες, μετὰ δέ σφι γόος καναχή τε δεδήει.
ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐρίγδουποι ποταμοὶ μεγάλα στενάχωσιν,
εἰς ἅλα χευόμενοι, ὅτε λαβρότατος πέλει ὄμβρος
ἐκ Διὸς, εὖτ᾽ ἀλίαστον ἐπὶ νέφεα κτυπέωσι
θηγόμεν᾽ ἀλλήλοισι, πάρος δ᾽ ἐξέσσυτ᾽ ἀϋτμή·
ὡς τῶν μαρναμένων, μέγ᾽ ὑπαὶ ποσὶ γαῖα πελώρη

ἔβραχε, θεσπεσίου δὲ δι' ἠέρος ἔσσυτ' ἀϋτὴ
σμερδαλέη· δεινὸν γὰρ ἀΰτεον ἀμφοτέρωθεν.
ἔνθ' ἕλε Πηλεΐδης Θάλιον, καὶ ἀμύμονα Μέντην,
ἄμφω ἀριγνώτω· βάλε δ' ἄλλων πολλὰ κάρηνα.
εὖτ' ἄνεμος μελάθροισιν ὑποχθόνιος ἐπορούσῃ
λάβρος, ἄφαρ δέ τε πάντα κατὰ χθονὸς ἀμφιχέηται
ἐκ θεμέθλων· μάλα γάρ ῥα περιτρομέει βαρὺ γαῖα·
ὣς οἵ γ' ἐν κονίῃσι κατήριπον ὠκέϊ πότμῳ,
αἰχμῇ Πηλείωνος· ὁ γὰρ μέγα μαίνετο θυμῷ.
Ὣς δ' αὔτως ἑτέρωθεν ἐῢς πάϊς Ἠριγενείης
Ἀργείους ἐδάϊζε, κακῇ ἐναλίγκιος αἴσῃ,
ἥ τε φέρει λαοῖσι κακὸν, καὶ ἀεικέα λοιγόν.
Πρῶτον δ' εἷλε Φέρωνα διὰ στέρνοιο τυχήσας
δούρατι λευγαλέῳ, ἐπὶ δ' ἔκτανε δῖον Ἔρευθον,
ἄμφω ἐελδομένω πόλεμον καὶ ἀεικέα χάρμην,
οἳ Θρύον ἀμφενέμοντο παρ' Ἀλφειοῖο ῥεέθροις,
καί ῥ' ὑπὸ Νέστορι βῆσαν ἐς Ἰλίου ἱερὸν ἄστυ.
τοὺσδ' ὁπότ' ἐξενάριξεν, ἐπῴχετο Νηλέος υἱὸν,
κτεῖναί μιν μεμαώς. τοῦ δ' Ἀντίλοχος θεοειδὴς
πρόσθ' ἐλθὼν, ἴθυνε μακρὸν δόρυ, καί οἱ ἅμαρτε,
τυτθὸν ἀλευαμένοιο. φίλον δέ οἱ εἷλεν ἑταῖρον,
Αἴθοπα Πυῤῥασίδην. ὁ δὲ χωσάμενος κταμένοιο,
Ἀντιλόχῳ ἐπιᾶλτο, λέων ὣς ὀβριμόθυμος
καπρίῳ, ὅς ῥα καὶ αὐτὸς ἐναντίον οἶδε μάχεσθαι
ἀνδράσι, καὶ θήρεσσι, πέλει δέ οἱ ἄσπετος ὁρμή·
ὣς ὁ θοῶς ἐπόρουσεν. ὁ δ' εὐρέϊ μιν βάλε πέτρῳ

Ἀντίλοχος· τοῦ δ᾽ οὔτι λύθη κέαρ, οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ αὐτοῦ
ἀλγινόεντ᾽ ἀπάλαλκε φόνον κρατερὴ τρυφάλεια·
σμερδαλέον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνθη,
βλημένου. ἀμφὶ δέ οἱ κόρυς ἴαχε· καί ῥ᾽ ἔτι μᾶλλον
μαίνετ᾽ ἐπ᾽ Ἀντιλόχῳ· κρατερὴ δέ οἱ ἔζεεν ἀλκή·
τοὔνεκα Νέστορος υἷα, καὶ αἰχμητήν περ ἐόντα,
τύψεν ὑπὲρ μαζοῖο· διήλασε δ᾽ ὄβριμον ἔγχος
ἐς κραδίην, θνητοῖσιν ὅπῃ πέλει ὠκὺς ὄλεθρος.
Τοῦ δ᾽ ὑποδμηθέντος, ἄχος Δαναοῖσιν ἐτύχθη
πᾶσι, μάλιστα δὲ πατρὶ περὶ φρένας ἤλυθε πένθος
Νέστορι, παιδὸς ἑοῖο παρ᾽ ὀφθαλμοῖσι δαμέντος.
οὐ γὰρ δὴ μερόπεσσι κακώτερον ἄλγος ἔπεισιν,
ἢ ὅτε παῖδες ὄλωνται ἑοῦ πατρὸς εἰσορόωντος.
τοὔνεκα, καὶ στερεῇσιν ἀρηράμενος φρεσὶ θυμὸν,
ἄχνυτο, παιδὸς ἑοῖο κακῇ περὶ κηρὶ δαμέντος.
κέκλετο δ᾽ ἐσσυμένως Θρασυμήδεα, νόσφιν ἐόντα·
Ὄρσο μοι, ὦ Θρασύμηδες ἀγακλεὲς, ὄφρα φονῆα
σεῖο κασιγνήτοιο, καὶ υἱέος ἡμετέροιο,
νεκροῦ ἑκὰς σεύωμεν ἀεικέος, ἠὲ καὶ αὐτοὶ
ἀμφ᾽ αὐτῷ στονόεσσαν ἀναπλήσωμεν ὀϊζύν.
εἰ δέ σοι ἐν στέρνοισι πέλει δέος, οὐ σύ γ᾽ ἐμεῖο
υἱὸς ἔφυς, οὐδ᾽ ἐσσὶ Περικλυμένοιο γενέθλης,
ὅς τε καὶ Ἡρακλῆϊ καταντίον ἐλθέμεν ἔτλη.
ἀλλ᾽ ἄγε δὴ πονεώμεθ᾽, ἐπεὶ μέγα κάρτος ἀνάγκη
πολλάκι μαρναμένοισι καὶ οὐτιδανοῖσιν ὀπάζει.
Ὣς φάτο. τοῦ δ᾽ ἀΐοντος ὑπὸ φρεσὶ σύγχυτο θυμὸς

πένθεος λευγαλέοισιν· ἄφαρ δέ οἱ ἤλυθεν ἄγχι
Φηρεὺς, ὅν ῥα καὶ αὐτὸν, ἀποκταμένοιο ἄνακτος,
εἷλεν ἄχος· κρατεροῖο δ' ἐναντία δηριάασθαι
Μέμνονος ὡρμήθησαν ἀν' αἱματόεντα κυδοιμόν.
ὡς δ' ὅταν ἀγρευτῆρες ἀνὰ πτύχας ὑλήεσσας
οὔρεος εὐρυβάτοιο λιλαιόμενοι μέγα θήρης,
ἢ συὸς, ἢ ἄρκτοιο καταντίον ἀΐσσουσι,
κτεινέμεναι μεμαῶτες· ὁ δ' ἀμφοτέρωσ' ἐπορούσας
θυμῷ μαιμώωντι, βίην ἀπαμύνεται ἀνδρῶν·
ὣς τότε καὶ Μέμνων φρόνεεν μέγα. τοὶ δέ οἱ ἄγχι
ἤλυθον. ἀλλά μιν οὔτι κατακτανέειν ἐδύναντο
μακρῇσι μελίῃσιν. ἀπέπλαγχθεν γάρ οἱ αἰχμαὶ
τῆλε χρόος· μάλα γάρ που ἀπέτραπεν Ἠριγένεια.
δούρατα δ' οὐχ ἁλίως χαμάδις πέσεν· ἀλλ' ὁ μὲν ὦκα
ἐμμεμαὼς, κατέπεφνε Πολύμνιον, υἷα Μέγητος,
Φηρεὺς ὀβριμόθυμος· ὁ δ' ἔκτανε Λαομέδοντα
Νέστορος ὄβριμος υἱὸς, ἀδελφειοῖο χολωθεὶς,
ὃν Μέμνων ἐδάϊξε κατὰ μόθον, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτῃσι λύεν παγχάλκεα τεύχη,
οὔτε βίην ἀλέγων Θρασυμήδεος, οὔτε μὲν ἐσθλοῦ
Φηρέος, οὕνεκα πολλὸν ὑπείροχος. οἱ δ' ἅτε θῶες,
ἀμφ' ἔλαφον βεβαῶτε, μέγαν φοβέοντο λέοντα,
οὔτι πρόσω μεμαῶτ' ἔτι ἐλθέμεν. αἰνὰ δὲ Νέστωρ,
ἐγγύθεν εἰσορόων, ὀλοφύρετο· κέκλετο δ' ἄλλους
σφοὺς ἑτάρους δηΐοισιν ἐπελθέμεν· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς
ὥρμαινεν πονέεσθαι ἀφ' ἅρματος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν

παιδὸς ἀποφθιμένοιο ποθὴ ποτὶ μῶλον ἄγεσκε;
πὰρ δύναμιν. μέλλεν δὲ φίλῳ περὶ παιδὶ καὶ αὐτὸς
κεῖσθαι ὁμῶς κταμένοις, ἐναλίγκιον, εἰ μὴ ἄρ' αὐτὸν
Μέμνων ὀβριμόθυμος ἐπεσσύμενον προσέειπεν,
αἰδεσθεὶς ἀνὰ θυμὸν ὁμήλικα πατρὸς ἑοῖο·
Ὦ γέρον, οὔ μοι ἔοικε καταντία σεῖο μάχεσθαι,
πρεσβυτέροιο γεγῶτος, ἐπεί γε μὲν οἶδα νοῆσαι.
ἦ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην σε νέον καὶ ἀρήϊον ἄνδρα
ἀντιάαν δηΐοισι· θρασὺς δέ μοι ἔλπετο θυμὸς,
χειρὸς ἐμῆς καὶ δουρὸς ἐπάξιον ἔμμεναι ἔργον·
ἀλλ' ἀναχάζεο τῆλε μόγου, στυγεροῦ τε φόνοιο·
χάζεο, μή σε βάλοιμι, καὶ οὐκ ἐθέλων περ ἀνάγκῃ,
μηδὲ τεῷ περὶ παιδὶ πέσῃς, μεγ' ἀμείνονι φωτὶ
μαρνάμενος, μὴ δή σε καὶ ἄφρονα μυθήσωνται
ἀνέρες. οὐ γὰρ ἔοικεν ὑπερτέρῳ ἀντιάασθαι.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἑτέρωθι γέρων ἠμείβετο μύθῳ·
Ὦ Μέμνων, τὰ μὲν ἄρ' που ἐτώσια πάντ' ἀγορεύεις.
οὐ μὲν γὰρ δηΐοισι πονεύμενον εἵνεκα παιδὸς
ἀφραίνειν ἐρέει τις, ἀνηλέα παιδοφονῆα
νεκροῦ ἑκὰς σεύοντα κατὰ μόθον. ὡς ὄφελόν μοι
ἀλκὴ ἔτ' ἔμπεδος ἦεν, ἵνα γνώῃς ἐμὸν ἔγχος.
νῦν δὲ σὺ μὲν μάλα πάγχυ μέγ' εὔχεαι, οὕνεκα θυμὸς
θαρσαλέος νέου ἀνδρὸς, ἐλαφρότερόν τε νόημα.
τῷ ῥα καὶ, ὑψηλὰ φρονέων, ἀποφώλια βάζεις.
εἰ δέ μοι ἡβώοντι κατ' ἀντίον εἰληλούθεις,
οὐκ ἄν τοι κεχάροντο φίλοι κρατερῷ περ ἐόντι

νῦν δ' ὥς τίς τε λέων ὑπὸ γήραος ἄχθομαι αἰνοῦ,
ὅν τε κύων σταθμοῖο πολυῤῥήνοιο δίηται
θαρσαλέως· ὁ δ' ἄρ' οὔτι, λιλαιόμενός περ, ἀμύνει
οἷ αὐτῷ· οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἔμπεδοι εἰσὶν ὀδόντες,
οὐδὲ βίη, κρατερὸν δὲ χρόνῳ ἀμαθύνεται ἦτορ.
ὣς ἐμοὶ οὐκ ἔτι κάρτος ἐνὶ στήθεσσιν ὄρωρεν,
οἷόν περ τοπάροιθεν· ὅμως δ' ἔτι φέρτερός εἰμι
πολλῶν ἀνθρώπων, παύροισι δὲ γῆρας ὑπείκει.
Ὣς εἰπὼν, ἀπὸ βαιὸν ἐχάσσατο. λεῖπε δ' ἄρ' υἷα
κείμενον ἐν κονίῃσιν, ἐπεὶ νύ τοι οὐκ ἔτι πάμπαν
γναμπτοῖς ἐν μελέεσσι πέλε σθένος, ὡς τοπάροιθεν·
γήραϊ γὰρ καθύπερθε πολυτλήτῳ βεβάρητο.
ὣς δ' αὔτως ἀπόρουσεν ἐϋμμελίης Θρασυμήδης,
Φηρεύς τ' ὀβριμόθυμος, ἰδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι,
δειδιότες. μάλα γάρ σφιν ἐπῴχετο λοίγιος ἀνήρ.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλων ὀρέων ποταμὸς βαθυδίνης,
καχλάζων φορέηται ἀπειρεσίῳ ὀρυμαγδῷ,
ὁππότε συννεφὲς ἦμαρ ἐπ' ἀνθρώποισι τανύσσῃ
Ζεὺς κλονέων μέγα χεῖμα, περικτυπέουσι τε πάντῃ
βρονταὶ ὁμῶς στεροπῇσιν, ἄδην νεφέων συνιόντων
θεσπεσίων, κοῖλαι δὲ περικλύζονται ἄρουραι,
ὄμβρου ἐπεσσυμένοιο δυσηχέος, ἀμφὶ δὲ μακραὶ
σμερδαλέον βοόωσι κατ' οὔρεα πάντα χαράδραι·
ὣς Μέμνων σεύεσκεν ἐπ' ἠόνας Ἑλλησπόντου
Ἀργείους· μετόπισθε δ' ἐπισπόμενος, κεράϊζε.
πολλοὶ δ' ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι θυμὸν ἔλειπον,

Αἰθιόπων ὑπὸ χερσί· λύθρῳ δ' ἐφορύνετο γαῖα
ὀλλυμένων Δαναῶν. μέγα δ' ἐν φρεσὶ γήθεε Μέμνων
αἰὲν ἐπεσσύμενος δηΐων στίχας. ἀμφὶ δὲ νεκρῶν
στείνετο Τρώϊον οὖδας· ὁ δ' οὐκ ἀπέληγε κυδοιμοῦ·
ἔλπετο γὰρ Τρώεσσι φάος, Δαναοῖσι δὲ πῆμα
ἔσσεσθ'. ἀλλά ἑ μοῖρα πολύστονος ἠπερόπευεν
ἐγγύθεν ἱσταμένη, καὶ ἐπὶ κλόνον ὀτρύνουσα.
Ἀμφὶ δέ οἱ θεράποντες ἐϋσθενέες πονέοντο,
Ἀλκυονεύς, Νύχιός τε, καὶ Ἀσιάδης ἐρίθυμος,
αἰχμητής τε Μένεκλος, Ἀλέξιππός τε, Κλάδων τε,
ἄλλοι τ' ἰωχμοῖο μεμαότες, οἵ ῥα καὶ αὐτοὶ
καρτύναντ' ἀνὰ δῆριν, ἑῷ πίσυνοι βασιλῆϊ.
Καὶ τότε δή ῥα Μένεκλον ἐπεσσύμενον Δαναοῖσι
Νηλείδης κατέπεφνεν. ὁ δ', ἀσχαλόων ἑτάροιο,
Μέμνων ὀβριμόθυμος ἐνήρατο πουλὺν ὅμιλον.
ὡς δ' ὅτε τις κραιπνῇσιν ἐπιβρίσῃ ἐλάφοισι
θηρητὴρ ἐν ὄρεσσι, λίνων ἔντοσθεν ἐρεμνῶν,
Ἰλαδὸν ἀγρομένῃσιν ἐς ὑστάτιον δόλον ἄγρης
αἰζηῶν ἰότητι, κύνες δ' ἐπικαγχαλόωσιν,
πυκνὸν ὑλακτιόωντες· ὁ δ' ἐμμεμαὼς ὑπ' ἄκοντι
κεμμάσιν ὠκυτάτῃσι φόνον στονόεντα τίθησιν·
ὣς Μέμνων ἐδάϊζε πολὺν στρατόν. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
γήθεον· Ἀργεῖοι δὲ περικλυτὸν ἄνδρ' ἐφέβοντο.
ὡς δ' ὁπότ' ἐξεριπόντος ἀπ' οὔρεος ἠλιβάτοιο
πέτρου ἀπειρεσίοιο, τὸν ὑψόθεν ἀκάματος Ζεὺς
ὤσῃ ἀπὸ κρημνοῖο, βαλὼν στονόεντι κεραυνῷ,

τοῦ δ' ἄρ' ἀνὰ δρυμὰ πυκνὰ, καὶ ἄγκεα μακρὰ, ῥαγέντος
βῆσσαι ἐπικτυπέουσι, περιτρομέουσι δ' ἀν' ὕλην,
εἴ που μῆλ' ὑπένερθε κυλινδομένοιο νέμονται,
ἢ βόες, ἠέ τι ἄλλο, καὶ ἐξαλέονται ἰόντος
ῥιπὴν ἀργαλέην καὶ ἀμείλιχον· ὣς ἄρ' Ἀχαιοὶ
Μέμνονος ὄβριμον ἔγχος ἐπεσσυμένοιο φέβοντο.
Καὶ τότε δὴ κρατεροῖο μόλε σχεδὸν Αἰακίδαο
Νέστωρ· ἀμφὶ δὲ παιδὶ, μέγ' ἀχνύμενος, φάτο μῦθον·
Ὦ Ἀχιλεῦ, μέγα ἕρκος ἐϋσθενέων Ἀργείων,
ὤλετό μοι φίλος υἱὸς, ἔχει δέ μοι ἔντεα Μέμνων
τεθνεῶτος· δείδω δὲ κυνῶν μὴ κῦρμα γένηται.
ἀλλὰ θοῶς ἐπάμυνον, ἐπεὶ φίλος, ὅς τις ἑταίρου
μέμνηται κταμένοιο, καὶ ἄχνυται οὐκ ἔτ' ἐόντος.
Ὣς φάτο· τοῦ δ' ἀΐοντος ὑπὸ φρένας ἔμπεσε πένθος·
Μέμνονα δ' ὡς ἐνόησεν ἀνὰ στονόεντα κυδοιμὸν
Ἀργείους ἰληδὸν ὑπ' ἔγχεϊ δηϊόωντα,
αὐτίκα κάλλιπε Τρῶας, ὅσους ὑπὸ χερσὶ δάϊξεν,
ἀμφ' ἄλλῃσι φάλαγξι, καὶ, ἰσχανόων πολέμοιο,
ἤλυθέν οἱ κατέναντι, χολούμενος Ἀντιλόχοιο
ἠδ' ἄλλων κταμένων. ὁ δ' ἄρ' εἵλετο χείρεσι πέτρην,
τήν ῥα βροτοὶ θέσαν οὖρον ἐϋστάχυος πεδίοιο,
καὶ βάλεν ἀκαμάτοιο κατ' ἀσπίδα Πηλείωνος
δῖος ἀνήρ· ὁ δ' ἄρ', οὔτι τρέσας περιμήκεα πέτρην,
αὐτίκα οἱ σχεδὸν ἦλθε, μακρὸν δόρυ πρόσθε τιταίνων,
πεζὸς, ἐπεί ῥά οἱ ἵπποι ἔσαν μετόπισθε κυδοιμοῦ·
καί οἱ δεξιὸν ὦμον ὑπὲρ σάκος ἐστυφέλιξεν·

ὃς δὲ, καὶ οὐτάμενος, ἀταρβέϊ μαίνετο θυμῷ,
τύψε δ' ἄῤ Αἰακίδαο βραχίονα δουρὶ κραταιῷ·
τοῦ δ' ἐχύθη φίλον αἷμα, χάρη δ' ἄῤ ἐτώσιον ἥρως,
καί μιν ἄφαρ προσέειπεν ὑπερφιάλοις ἐπέεσσιν·
Νῦν σ' ὀΐω μόρον αἰνὸν ἀναπλήσειν ὑπ' ὀλέθρῳ,
χερσὶν ἐμῇσι δαμέντα, καὶ οὐκ ἔτι μῶλον ἀλύξαι.
σχέτλιε, τίπτε σὺ Τρῶας ἀνηλεγέως ὀλέεσκες,
πάντων εὐχόμενος πολὺ φέρτερος ἔμμεναι ἀνδρῶν,
μητρός τ' ἀθανάτης Νηρηΐδος; ἀλλά σοι ἤδη
ἤλυθεν αἴσιμον ἦμαρ, ἐπεὶ θεόθεν γένος εἰμὶ,
Ἠοῦς ὄβριμος υἱὸς, ὃν ἔκποθι λειριόεσσαι
Ἑσπερίδες θρέψαντο παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο.
τοὔνεκα σεῦ κατὰ δῆριν ἀμείλιχον οὐκ ἀλεγίζω,
εἰδὼς μητέρα δῖαν, ὅσον προφερεστέρα ἐστὶν
Νηρηΐδος, τῆς αὐτὸς ἐπεύχεαι ἔκγονος εἶναι.
ἡ μὲν γὰρ μακάρεσσι καὶ ἀνθρώποισι φαείνει·
τῇ ἐπὶ πάντα τελεῖται, ἀπείρεος ἔνδον Ὀλύμπου,
ἐσθλά τε καὶ κλυτὰ ἔργα, τά τ' ἀνδράσι γίνετ' ὄνειαρ·
ἡ δ' ἐν ἁλὸς κευθμῶσι καθημένη ἀτρυγέτοισιν,
ναίει ὁμῶς κήτεσσι, μετ' ἰχθύσι κυδιόωσα,
ἄπρηκτος καὶ ἄϊστος· ἐγὼ δέ μιν οὐκ ἀλεγίζω,
οὐδέ μιν ἀθανάτῃσιν ἐπουρανίῃσιν εἴσκω.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ἐνένισπε θρασὺς πάϊς Αἰακίδαο·
Ὦ Μέμνον, πῇ νῦν σε κακαὶ φρένες ἐξορόθυναν
ἐλθέμεν ἀντί' ἐμεῖο, καὶ ἐς μόθον ἰσοφαρίζειν;
ὃς σέο φέρτερός εἰμι βίῃ, γενεῇ τε, φυῇ τε,

Ζηνὸς ὑπερθύμοιο λαχὼν ἀριδείκετον αἷμα,
καὶ σθεναροῦ Νηρῆος, ὃς εἰναλίας τέκε κούρας
Νηρηΐδας, τὰς δή ῥα θεοὶ τίουσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
πασάων δὲ μάλιστα Θέτιν κλυτὰ μητιόωσαν,
οὕνεκά που Διόνυσον ἑοῖς ὑπέδεκτο μελάθροις,
ὁππότε δειμαίνεσκε βίην ὀλοοῖο Λυκούργου·
ἠδὲ καὶ ὡς Ἥφαιστον, ἐΰφρονα χαλκεοτέχνην,
δέξατο οἷσι δόμοισιν ἀπ' Οὐλύμποιο πεσόντα·
αὐτόν τ' Ἀργικέραυνον ὅπως ὑπελύσατο δεσμῶν·
τῶν μιμνησκόμενοι πανδερκέες Οὐρανίωνες,
μητέρ' ἐμὴν τίουσι Θέτιν ζαθέῳ ἐν Ὀλύμπῳ.
γνώσῃ δ' ὡς θεός ἐστιν, ἐπὴν δόρυ χάλκεον εἴσω
ἐς τεὸν ἧπαρ ἵκηται, ἐμῇ βεβλημένος ἀλκῇ.
Ἕκτορα γὰρ Πατρόκλοιο, σὲ δ' Ἀντιλόχοιο χολωθεὶς,
τίσομαι· οὐ γὰρ ὄλεσσας ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταῖρον.
ἀλλὰ τί νηπιάχοισιν ἐοικότες ἀφραδίεσσιν,
ἕσταμεν, ἡμετέρων μυθεύμενοι ἔργα τοκήων,
ἠδ' αὐτῶν; ἐγγὺς καὶ Ἄρης, ἐγγὺς δὲ καὶ ἀλκή.
Ὣς εἰπὼν, παλάμῃσι λάβεν πολυμήκετον ἄορ,
Μέμνων δ' αὖθ' ἑτέρωθε, καὶ ὀτραλέως συνόρουσαν·
τύπτον δ' ἀλλήλων, ἄμοτον, φρεσὶ κυδιόωντες,
ἀσπίδας, ἃς Ἥφαιστος ὑπ' ἀμβροσίῃ κάμε τέχνῃ,
πυκνὰ συναΐσσοντες· ἐπέψαυον δὲ λόφοισιν
ἀλλήλαις ἑκάτερθεν ἐρειδόμεναι τρυφάλειαι.
Ζεὺς δὲ μέγ' ἀμφοτέροισι, φίλα φρονέων, βάλε κάρτος,
τεῦξε δ' ἄρ' ἀκαμάτους, καὶ μείζονας, οὐδὲν ὁμοίους

ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν· Ἔρις δ' ἐπεγήθεεν ἀμφοῖν.
οἱ δ' αἰχμὴν μεμαῶτες ἄφαρ χροὸς ἐντὸς ἐλάσσαι,
μεσσηγὺς σάκεός τε, καὶ ὑψιλόφου τρυφαλείης,
πολλάκις ἰθύνεσκον ἑὸν μένος· ἄλλοτε δ' αὖτε
βαιὸν ὑπὲρ κνημῖδος, ἔνερθε δὲ δαιδαλέοιο
θώρηκος, βριαροῖσιν ἀρηρότος ἀμφὶ μελέσσιν,
ἄμφω ἐπειγόμενοι· περὶ δέ σφισιν ἄμβροτα τεύχη
ἀμφ' ὤμοις ἀράβησε· βοὴ δ' ἵκετ' αἰθέρα δῖον
Τρώων, Αἰθιόπων τε, καὶ Ἀργείων ἐριθύμων,
μαρναμένων ἑκάτερθε· κόνις δ' ὑπὸ ποσσὶν ὀρώρει
ἄχρις ἐς οὐρανὸν εὐρὺν, ἐπεὶ μέγα κίνυτο ἔργον.
Εὖτ' ὁμίχλη κατ' ὄρεσφιν ὀρινομένου ὑετοῖο,
ὁππότε δὴ κελάδοντες ἐνιπλήθονται ἔναυλοι
ὕδατος ἐσσυμένοιο, βρέμει δ' ἄρα πᾶσα χαράδρη
ἄσπετον, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπιτρομέουσι νομῆες
χειμάῤῥους, ὁμίχλην τε, φίλην ὀλοοῖσι λύκοισιν
ἠδ' ἄλλοις θήρεσσιν, ὅσους τρέφει ἄσπετος ὕλη·
ὣς τῶν ἀμφὶ πόδεσσι κόνις πεπότητ' ἀλεγεινὴ,
ἥ ῥά τε καὶ φάος ἠῢ κατέκρυφεν ἠελίοιο,
αἰθέρ' ἐπισκιάουσα· κακὴ δ' ὑπεδάμνατ' ὀϊζὺς
λαοὺς, ἐν κονίῃ τε, καὶ αἰνομόρῳ ὑσμίνῃ.
καὶ τὴν μὲν μακάρων τις ἀπώσατο δηϊοτῆτος
ἐσσυμένως· ὀλοαὶ δὲ θοὰς ἑκάτερθε φάλαγγας
Κῆρες ἐποτρύνεσκον, ἀπειρέσιον πονέεσθαι
δῆριν ἀνὰ στονόεσσαν· Ἄρης δ' οὐ λῆγε φόνοιο
λευγαλέου, πάντη δὲ πέριξ ἐφορύνετο γαῖα.

αἵματος ἐκχυμένοιο· μέλας δ' ἐπετέρπετ' Ὄλεθρος·
στείνετο δὲ κταμένων πεδίον μέγα, ἱππόβοτόν τε,
ὁππόσον ἀμφὶ ῥοαῖς Σιμόεις καὶ Ξάνθος ἐέργει,
Ἴδηθεν κατιόντες ἐς ἱερὸν Ἑλλήσποντον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολλὴ μὲν ἄδην μηκύνετο δῆρις
μαρναμένων, ἶσον δὲ μένος τέτατ' ἀμφοτέροισι,
δὴ τότε τούς γ' ἀπάνευθεν Ὀλύμπιοι εἰσορόωντες,
οἱ μὲν θυμὸν ἔτερπον ἀτειρέϊ Πηλείωνι,
οἱ δ' ἄρα Τιθωνοῖο καὶ Ἠοῦς υἱέϊ δίῳ·
ὕψοθε δ' οὐρανὸς εὐρὺς ὑπέβραχεν· ἀμφὶ δὲ πόντος
ἴαχε· κυανέη δὲ πέριξ ἐλελίζετο γαῖα
ἀμφοτέρων ὑπὸ ποσσί· περιτρομέοντο δὲ πᾶσαι
ἀμφὶ Θέτιν Νηρῆος ὑπερθύμοιο θύγατρες
ὀβρίμου ἀμφ' Ἀχιλῆος, ἰδ' ἄσπετα δειμαίνοντο.
δείδιε δ' Ἠριγένεια φίλῳ περὶ παιδὶ καὶ αὐτὴ,
ἵπποις ἐμβεβαυῖα δι' αἰθέρος· αἱ δέ οἱ ἄγχι
Ἠελίοιο θύγατρες ἐθάμβεον ἑστηυῖαι
θεσπέσιον περὶ κύκλον, ὃν ἠελίῳ ἀκάμαντι
Ζεὺς πόρεν εἰς ἐνιαυτὸν ἐὸν δρόμον, ᾧ πέρι πάντα
ζώει τε, φθινύθει τε, περιπλομένοιο κατ' ἦμαρ
νωλεμέως αἰῶνος, ἑλισσομένων ἐνιαυτῶν.
καί νύ κε δὴ μακάρεσσιν ἀμείλιχος ἔμπεσε δῆρις,
εἰ μὴ ὑπ' ἐννεσίῃσι Διὸς μεγαλοβρεμέταο
δοιαὶ ἄρ' ἀμφοτέροισι θοῶς ἑκάτερθε παρέσταν
Κῆρες· ἐρεμναίη μὲν ἔβη ποτὶ Μέμνονος ἦτορ,
φαιδρὴ δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα· τοὶ δ' ἐσιδόντες

ἀθάνατοι μέγ' ἄϋσαν· ἄφαρ δ' ἕλε τοὺς μὲν ἀνίη
λευγαλέη, τοὺς δ' ἠῢ καὶ ἀγλαὸν ἔλλαβε χάρμα.
ἥρωες δ' ἐμάχοντο καθ' αἱματόεντα κυδοιμὸν,
ἔμπεδον, οὐδέ τι Κῆρας ἐποιχομένας ἐνόησαν,
θυμὸν καὶ μέγα κάρτος ἐπ' ἀλλήλοισι φέροντες.
φαίης κε στονόεντα κατὰ μόθον ἤματι κείνῳ
μάρνασθ', ἠὲ Γίγαντας ἀτειρέας, ἠὲ κραταιοὺς
Τιτῆνας· σθεναρὴ δ' ἄρ' ἐπὶ σφίσι δῆρις ὀρώρει,
ἢ μὲν ὅτε ξιφέεσσι συνέδραμον, ἢ δ' ὅτε λάας
βάλλον ἐπεσσύμενοι περιμήκεας· οὐδέ τις αὐτῶν
χάζετο βαλλομένων, οὐδ' ἔτρεσαν, ἀλλ' ἅτε πρῶνες
ἔστασαν ἀδμῆτες, καταείμενοι ἄσπετον ἀλκήν·
ἄμφω γὰρ μεγάλοιο Διὸς γένος εὐχετόωντο·
τοὔνεκ' ἄρα σφίσι δῆριν ἴσην ἐτάνυσσεν Ἐνυὼ,
πολλὸν ἐρειδομένοισιν ἐπὶ χρόνον, ἐν δαῒ κείνῃ,
αὐτοῖς, ἠδ' ἑτάροισιν ἀταρβέσιν, οἳ μέτ' ἀνάκτων
νωλεμέως πονέοντο μεμαότες, ἄχρι καμόντων
αἰχμαὶ ἀνεγνάμφθησαν ἐν ἀσπίσιν· οὐδέ τις ἦεν
θεινομένων ἑκάτερθεν ἀνούτατος, ἀλλ' ἄρα πάντων
ἐκ μελέων εἰς οὖδας ἀπέῤῥεεν αἷμα καὶ ἱδρὼς,
αἰὲν ἐρειδομένων· κεκάλυπτο δὲ γαῖα νέκυσσιν,
οὐρανὸς ὡς νεφέεσσιν, ἐς αἰγοκερῆα κιόντος
ἠελίου, ὅτε πόντον ὑποτρομέει μέγα ναύτης·
τοὺς δ' ἵπποι χρεμέθοντες, ἐπεσσυμένοις ἅμα λαοῖς,
τεθνεῶτας στείβεσκον, ἅτ' ἄσπετα φύλλα κατ' ἄλση
χείματος ἀρχομένου, μετὰ τηλεθόωσαν ὀπώρην.

Οἱ δέ που ἐν νεκύεσσι καὶ αἵματι δηριόωντο
υἱῆες μακάρων ἐρικυδέες, οὐδ' ἀπέληγον
ἀλλήλοις κοτέοντες. Ἔρις δ' ἴθυνε τάλαντα
ὑσμίνης ἀλεγεινά. τὰ δ' οὐκ ἔτι ἶσα πέλοντο·
ἀλλ' ἄρα Μέμνονα δῖον ὑπὸ στέρνοιο θέμεθλα
Πηλείδης οὔτησε· τὸ δ' ἀντικρὺ μέλαν ἄορ
ἐξέθορε· τοῦ δ' αἶψα λύθη πολυήρατος αἰών·
κάππεσε δ' εἰς μέλαν αἷμα· βράχε δέ οἱ ἄσπετα τεύχη·
γαῖα δ' ἐπεσμαράγησε, καὶ ἀμφεφόβηθεν ἑταῖροι·
τὸν δ' ἄρα Μυρμιδόνες μὲν ἐσύλεον· ἀμφὶ δὲ Τρῶες
φεῦγον· ὁ δ' αἶψα δίωκε, μένος μέγα λαίλαπι ἶσος.
Ἠὼς δ' ἐστονάχησε, καλυψαμένη νεφέεσσιν,
ἠχλύνθη δ' ἄρα γαῖα· θοοὶ δ' ἅμα πάντες ἀῆται,
μητρὸς ἐφημοσύνῃσι, μίῃ φορέοντο κελεύθῳ
ἐς πεδίον Πριάμοιο, καὶ ἀμφεχέοντο θανόντι·
οἳ καὶ ἀνηρείψαντο θοῶς Ἠῷον υἷα,
καί ἑ φέρον πολιοῖο δι' ἠέρος· ἄχνυτο δέ σφι
θυμὸς, ἀδελφειοῖο δεδουπότος· ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰθὴρ
ἔστενε· τοῦ δ' ἐπὶ γαῖαν ὅσαι πέσον αἱματόεσσαι
ἐκ μελέων ῥαθάμιγγες, ἐν ἀνθρώποισι τέτυκται
σῆμα καὶ ἐσσομένοις· τὰς γὰρ θεοὶ, ἄλλοθεν ἄλλην,
εἰς ἓν ἀγειράμενοι, ποταμὸν θέσαν ἠχήεντα,
τόν ῥά τε Παφλαγόνειον ἐπιχθόνιοι καλέουσι
πάντες, ὅσοι ναίουσι μακρῆς ὑπὸ δειράσιν Ἴδης·
ὅς τε καὶ αἱματόεις τραφερὴν ἐπινίσσεται αἶαν,
ὁππότε Μέμνονος ἦμαρ ἔῃ λυγρὸν, ᾧ ἔνι κεῖνος

κάτθανε· λευγαλέη δὲ, καὶ ἄσχετος ἔσσυται ὀδμὴ
ἐξ ὕδατος· φαίης κεν ἔθ' ἕλκεος οὐλομένοιο
πυθομένους ἰχῶρας ἀποπνείειν ἀλεγεινόν.
ἀλλὰ τὸ μὲν βουλῇσι θεῶν γένεθ'· οἱ δ' ἐπέτοντο
Ἠοῦς ὄβριμον υἷα θοοὶ φορέοντες ἀῆται
τυτθὸν ὑπὲρ γαίης, δνοφερῇ κεκαλυμμένον ὄρφνῃ.
Οὐδὲ μὲν Αἰθιοπῆες, ἀποκταμένοιο ἄνακτος,
νόσφιν ἀπεπλάγχθησαν, ἐπεὶ θεὸς αἶψα καὶ αὐτοὺς
ἦγε, λιλαιομένοισι βαλὼν τάχος, οἷον ἔμελλον
οὐ μετὰ δηρὸν ἔχοντες, ὑπηέριοι φορέεσθαι.
τοὔνεχ' ἕποντ' ἀνέμοισιν, ὀδυρόμενοι βασιλῆα·
ὡς δ' ὅταν ἀγρευτῆρος, ἐνὶ ξυλόχοισι δαμέντος,
ἢ συὸς ἠὲ λέοντος ὑπὸ βλοσυρῇσι γένυσσι,
σῶμ' ἀναγειρόμενοι μογεροὶ φορέουσιν ἑταῖροι
ἀχνύμενοι, μετὰ δὲ σφι κύνες, ποθέοντες ἄνακτα,
κνυζηθμῷ ἐφέπονται, ἀνιηρῆς ἕνεκ' ἄγρης·
ὡς οἵ γε προλιπόντες ἀνηλέα δηϊοτῆτα,
λαιψηροῖς ἐφέποντο μέγα στενάχοντες ἀήταις,
ἀχλύϊ θεσπεσίῃ κεκαλυμμένοι. ἀμφὶ δὲ Τρῶες
καὶ Δαναοὶ θάμβησαν, ἅμα σφετέρῳ βασιλῆϊ
πάντας ἀϊστωθέντας· ἀπειρεσίῃ δ' ἀνὰ θυμὸν
ἀμφασίῃ βεβόληντο. νέκυν δ' ἀκάμαντες ἀῆται
Μέμνονος ἀγχεμάχοιο θέσαν, βαρέα στενάχοντες,
πὰρ ποταμοῖο ῥέεθρα βαθυῤῥόου Αἰσήποιο,
ἧχι τε Νυμφάων καλλιπολκάμων πέλει ἄλσος
καλὸν, ὃ δὴ μετόπισθε μακρὸν περὶ σῆμ' ἐβάλοντο

Αἰσηποῖο θύγατρες, ἅδην πεπυκασμένον ὕλῃ
παντοίῃ. καὶ πολλὰ θεαὶ περικωκύσαντο,
υἱέα κυδαίνουσαι ἐϋθρόνου Ἠριγενείης.

Δύσετο δ' ἠελίοιο φάος, κατὰ δ' ἤλυθεν Ἠὼς
οὐρανόθεν, κλαίουσα φίλον τέκος· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῇ
κοῦραι ἐϋπλόκαμοι δυοκαίδεκα, τῇσι μέμηλεν
αἰὲν ἑλισσομένου Ὑπερίονος αἰπὰ κέλευθα,
νύξ τε, καὶ ἠριγένεια, καὶ ἐκ Διὸς ὁππόσα βουλῆς
γίγνεται, οἳ περὶ δῶμα καὶ ἀῤῥήκτους πυλεῶνας
στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα, πέριξ λυκάβαντα φέρουσαι
καρποῖσι βρίθοντα, κυλινδομέναι περὶ κύκλου
χειμῶνος κρυεροῖο, καὶ εἴαρος ἀνθεμόεντος,
ἠδὲ θέρους ἐρατοῖο, πολυσταφύλοιό τ' ὀπώρης·
αἳ τότε δὴ κατέβησαν ἀπ' αἰθέρος ἠλιβάτοιο,
ἄσπετ' ὀδυρόμεναι περὶ Μέμνονα, σὺν δ' ἄρα τῇσι
Πληϊάδες μύροντο, περίαχε δ' οὔρεα μακρὰ,
καὶ ῥόος Αἰσήποιο, γόος δ' ἄλληκτος ὀρώρει.
ἡ δ' ἄρ' ἐνὶ μέσσῃσιν, ἑῷ περὶ παιδὶ χυθεῖσα,
μακρὸν ἀνεστονάχησε πολύστονος Ἠριγένεια·
Ὤλεό μοι, φίλε τέκνον· ἐῇ δ' ἄρα μητέρι πένθος
ἀργαλέον περίθηκας· ἐγὼ δ' οὐ, σεῖο δαμέντος,
τλήσομαι ἀθανάτοισιν ἐπουρανίοισι φαείνειν,
ἀλλὰ καταχθονίων ἐσδύσομαι αἰνὰ βέρεθρα,
ψυχὴ ὅπου σέο νόσφιν ἀποφθιμένου πεπότηται,
πάντ' ἐπικιδναμένου χάεος, καὶ ἀεικέος ὄρφνης,
ὄφρα τι καὶ Κρονίδαο περὶ φρένας ἄλγος ἵκηται.

οὐ γὰρ ἀτιμοτέρη Νηρηΐδος, ἢ Διὸς αὐτοῦ,
πάντ᾽ ἐπιδερκομένη, πάντ᾽ ἐς τέλος ἄχρις ἄγουσα·
μαψιδίως· οὔτ᾽ ἄρ᾽ κεν ἐμὸν φάος ὀπίσατο Ζεύς.
τοὔνεχ᾽ ὑπὸ ζόφον εἶμι· Θέτιν δ᾽ ἐπ᾽ Ὄλυμπον ἀγέσθω
ἐξ ἁλὸς, ὄφρα θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι φαείνῃ·
αὐτὰρ ἐμοὶ στονόεσσα μετ᾽ οὐρανὸν εὔαδεν ὄρφνη,
μὴ ἵνα σεῖο φονῆϊ φάος περὶ σῶμα βάλοιμι.
Ὣς φαμένης ῥέε δάκρυ κατ᾽ ἀμβροσίοιο προσώπου
ἀενάῳ ποταμῷ ἐναλίγκιον. ἀμφὶ δὲ νεκρῷ
δεύετο γαῖα μέλαινα· συνάχνυτο δ᾽ ἀμβροσίη Νὺξ
παιδὶ φίλῃ, καὶ πάντα κατέκρυφεν οὐρανὸς ἄστρα
ἀχλύϊ καὶ νεφέεσσι, φέρειν χάριν Ἠριγενείῃ.
Τρῶες δ᾽ ἄστεος ἔνδον ἔσαν περὶ Μέμνονι θυμῷ
ἀχνύμενοι· πόθεον γὰρ ὁμῶς ἑτάροισιν ἄνακτα.
οὐδὲ μὲν Ἀργεῖοι μέγ᾽ ἐγήθεον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ,
ἐν πεδίῳ κταμένοισι παρ᾽ ἀνδράσιν αὖλιν ἔχοντες,
ἄμφω, ἐϋμμελίην μὲν Ἀχιλλέα κυδαίνεσκον,
Ἀντίλοχον δ᾽ ἄρα κλαῖον· ἔχον δ᾽ ἅμα χάρματι πένθος.
Παννυχίη δ᾽ ἀλεγεινὸν ἀνεστονάχιζε γοῶσα
Ἠώς· ἀμφὶ δέ οἱ κέχυτο ζόφος· οὐδ᾽ ἔτι θυμῷ
ἀντολίης ἀλέγιζε, μέγαν δ᾽ ἤχθηρεν Ὄλυμπον·
ἄγχι δέ οἱ μάλα πολλὰ ποδώκεες ἔστενον ἵπποι,
γαῖαν ἐπιστείβοντες ἀναυθέα, καὶ βασίλειαν
ἀχνυμένην ὁρόωντες, ἐελδόμενοι μέγα νόστου.
Ζεὺς δ᾽ ἄμοτον βρόντησε χολούμενος· ἀμφὶ δὲ γαῖα
κινήθη πέρι πᾶσα· τρόμος δ᾽ ἕλεν ἄμβροτον Ἠῶ.

τὸν δ' ἄρα καρπαλίμως μελανόχροες Αἰθιοπῆες
θάψαν ὀδυρόμενοι. τοὺς δ' Ἠριγένεια βοῶπις,
πολλ' ὀλοφυρομένους, κρατεροῦ περὶ σήματι παιδὸς
οἰωνοὺς ποίησε, καὶ ἠέρι δῶκε φέρεσθαι·
τοὺς δὴ νῦν καλέουσι βροτῶν ἀπερείσια φῦλα
Μέμνονας· οἵ ῥ' ἔτι τύμβον ἐπὶ σφετέρου βασιλῆος
ἐσσύμενοι γοόωσι, κόνιν καθύπερθε χέοντες
σήματος· ἀλλήλοις δὲ περικλονέουσι κυδοιμὸν,
Μέμνονι ἦρα φέροντες· ὁ δ' εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
ἠέ που ἐν μακάρεσσι κατ' Ἠλύσιον πέδον αἴης,
καγχαλάα· καὶ θυμὸν ἰαίνεται ἄμβροτος Ἠὼς
δερκομένη· τοῖσιν δὲ πέλει πόνος, ἄχρι καμόντες
εἷς ἕνα δηώσωνται ἀνὰ κλόνον, ἠὲ καὶ ἄμφω
πότμον ἀναπλήσωσι, πονεύμενοι ἀμφὶς ἄνακτι.

Καὶ τὰ μὲν, ἐννεσίῃσι φαεσφόρου Ἠριγενείης,
οἰωνοὶ τελέουσι θοοί. τότε δ' ἄμβροτος Ἠὼς
οὐρανὸν εἰσανόρουσεν ὁμῶς πολυαλδέσιν Ὥραις,
αἵ ῥά μιν οὐκ ἐθέλουσαν ἀνήγαγον ἐς Διὸς οὖδας,
παρφάμεναι μύθοισιν, ὅσοις βαρὺ πένθος ὑπείκει,
καί περ ἔτ' ἀχνυμένην· ἡ δ' οὐ λάθεθ' οἷο δρόμοιο·
δείδιε γὰρ δὴ Ζηνὸς ἄδην ἄλληκτον ἐνιπὴν,
ἐξ οὗ πάντα πέλονται, ὅσ' ὠκεανοῖο ῥέεθρα
ἐντὸς ἔχει, καὶ γαῖα, καὶ αἰθομένων ἕδος ἄστρων.
τῆς ῥα Πληϊάδες πρότεραι ἴσαν· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ,
αἰθερίας ὤϊξε πύλας· ἐκέδασσε δ' ἄρ' αἴγλην.

ARGUMENTUM

LIBRI III.

Achivi iuſta faciunt Antilocho; Achilles autem, amici interemti dolore accenſus, Troianos ad certamen prodeuntes magna cum ſtrage in urbem repellit vs. 1 — 30. Quem Apollo, a caedendis Troianis verbis deterrere fruſtra conatus, tandem minis, quas ille regerebat, iratus, ſagitta in talum adacta ſternit, — 66. Agnoſcit Achilles Deum vulneris auctorem, & expletum vaticinium, ad Scaeam portam ſibi moriendum eſſe, — 85. Apollo, telo a Ventis reddito, in Olympum redux, a Iunone graviter obiurgatur, a reliquis Diis diverſis ſtudiis excipitur, — 138. Interea Achilles, receptis viribus, nihilo minus Troianis inſtat, plures caedit, alios minis terret, tandem exanimis procidit, — 178. Paventes adhuc Troianos Paris, ut Achillis corpore potiantur, exhortatur, quod tamen Aiax ſtrenue tuetur — 216. & inter alios Glaucum occidit, — 281. Aeneam vulnerat — 292. Sed etiam Ulyſſes, pro Achillis corpore pugnans, vulneratur; ipſe tamen Alconem, vulneris auctorem, caedit, — 321. Poſt gravem pugnam, qua Paridem, ſagittam in ſe tendentem, ſaxo occupat Aiax & proſternit, tandem fugiunt Troiani, perſequente Aiace, — 380. Finita pugna in caſtra reportatur Achilles, cui luctum faciunt Achivi. Deſcribitur luctus Aiacis, — 426. Phoenicis, — 460. Agamemnonis, — 490. Neſtoris monitu exſequiae parantur, — 515. Corpori vigorem & decus addit Pallas, — 544. Plangunt eum ca-

privae, inprimis Briseis, — 585. Mox ad funus adsunt Thetis cum Nereidibus & Musis, quae Thetidem solantur, — 663. Die sequenti, rogo instructo cum inferiis, crematur corpus, Iove ambrosiam adspergente, ventisque, eius iussu, flammam augentibus, — 718. Leguntur ossa & aurea urna reconduntur, tumulusque in litore Hellesponti excitatur, — 740. Thetidem solatur Neptunus, ostensis divinis honoribus Achilli exhibendis, — *fin.* Interseritur de equis Achillis moerentibus narratio vs. 740 — 763.

ΚΟΙΝΤΟΥ
ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ Γ.

Αὐτὰρ, ἐπεὶ φάος ἦλθεν ἐϋθρόνου Ἠριγενείης,
δὴ τότ' ἄρ' Ἀντιλόχοιο νέκυν ποτὶ νῆας ἔνεικαν
αἰχμηταὶ Πύλιοι, μεγάλα στινάχοντες ἄνακτα·
καί μιν ταρχύσαντο παρ' ἠόσιν Ἑλλησπόντου,
πολλὰ μάλ' ἀχνύμενοι· περὶ δ' ἔστενον ὄβριμοι υἷες
Ἀργείων. πάντας γὰρ ἀμείλιχον ἄμφεχε πένθος
Νέστορι ἦρα φέροντας· ὁ δ' οὐ μέγα δάμνατο θυμῷ.
ἀνδρὸς γὰρ πινυτοῖο, περὶ φρεσὶ τλήμεναι ἄλγος
θαρσαλέως, καὶ μή τι κατηφιόωντ' ἀκαχῆσθαι.
Πηλείδης δ' ἑτάροιο χολούμενος Ἀντιλόχοιο,
σμερδνὸν ἐπὶ Τρώεσσι κορύσσετο· τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ,
καί περ ὑποτρομέοντες ἐϋμμελίην Ἀχιλῆα,
τείχεος ἐξεχέοντο μεμαότες, οὕνεκ' ἄρα σφι
Κῆρες ἐπὶ στέρνοισι θράσος βάλον. ἦ γὰρ ἔμελλον
πολλοὶ ἀνοστήτοιο κατελθέμεν Ἀϊδωνῆος,
χερσὶν ὑπ' Αἰακίδαο δαΐφρονος, ὅς ῥα καὶ αὐτὸς
φθεῖσθαι ὁμῶς ἤμελλε παρὰ Πριάμοιο πόληϊ.

αἶψα δ' ἄρ' ἀμφοτέρωθε συνήλυθον εἰς ἕνα χῶρον
Τρώων ἔθνεα πολλὰ, μενεπτολέμων τ' Ἀργείων,
μαιμώοντ' ἐς Ἄρηα δἰεγρομένου πολέμοιο.
Πηλείδης δ' ἐν τοῖσι πολὺν περιδάμνατο λαὸν
δυσμενέων· πάντη δὲ φερέσβιος αἵματι γαῖα
δεύετο, καὶ νεκύεσσι περιστείνοντο ῥέεθρα
Ξάνθου, καὶ Σιμόεντος· ὁ δ' ἑσπόμενος κεράϊζε,
μέχρις ἐπὶ πτολίεθρον, ἐπεὶ φόβος ἄμφεχε λαούς.
καί νύ κε πάντας ὄλεσσε, πύλας δ' εἰς οὖδας ἔρεισε
θαιρῶν ἐξερύσας, ἢ καὶ συνέαξεν ὀχῆας,
δόχμιος ἐγχριμφθεὶς, Δαναοῖσι δ' ἔθηκε κέλευθον
ἐς Πριάμοιο πόληα, διέπραθε δ' ὄλβιον ἄστυ,
εἰ μή οἱ μέγα Φοῖβος ἀνηλέϊ χώσατο θυμῷ,
ὡς ἴδεν ἄσπετα φῦλα δαϊκταμένων ἡρώων.
αἶψα δ' ἀπ' Οὐλύμποιο κατήλυθε θηρὶ ἐοικὼς,
ἰοδόκην ὤμοισιν ἔχων καὶ ἀναλθέας ἰούς·
ἔστη δ' Αἰακίδαο καταντίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοῦ
γωρυτὸς καὶ τόξα μέγ' ἴαχεν· ἐκ δέ οἱ ὄσσων
πῦρ ἄμοτον μάρμαιρε· ποσὶν δ' ὑπεκίνυτο γαῖα·
σμερδαλέον δ' ἤϋσε μέγας θεὸς, ὄφρ' Ἀχιλῆα
τρέψῃ ἀπὸ πτολέμοιο, θεοῦ ὄπα ταρβήσαντα
θεσπεσίην, καὶ Τρῶας ὑπ' ἐκ θανάτοιο σαώσῃ·
Χάζεο Πηλείδη Τρώων ἑκὰς, οὐ γάρ ἔοικεν
ὡς σ' ἔτι δυσμενέεσσι κακὰς ἐπὶ χεῖρας ἰάλλειν,
μή σε καὶ ἀθανάτων τις ἀπ' Οὐλύμποιο χαλέψῃ.
Ὣς ἄρ' ἔφη· ὁ δ' ἄρ' οὔτι θεοῦ τρέσεν ἄμβροτον αὐδήν·

ἤδη γάρ οἱ Κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφεποτῶντο·
τοὔνεκ' ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε θεοῦ· μέγα δ' ἴαχεν ἄντην·
Φοῖβε, τίη με θεοῖσι, καὶ οὐ μεμαῶτα, μάχεσθαι
ὀτρύνεις, Τρώεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνων;
ἤδη γὰρ καὶ πρόσθε μ', ἀποστρέψας ὀρυμαγδοῦ,
ἤπαφες, ὁππότε πρῶτον ὑπεξεσάωσας ὀλέθρου
Ἕκτορα, τῷ μέγα Τρῶες ἀνὰ πτόλιν εὐχετόωντο.
ἀλλ' ἀναχάζεο τῆλε, καὶ ἐς μακάρων ἕδος ἄλλων
ἔρχεο, μή σε βάλοιμι, καὶ ἀθάνατόν περ ἐόντα.
Ὣς εἰπὼν, ἀπάτερθε θεὸν λίπε, βῆ δ' ἐπὶ Τρῶας,
οἵ ῥ' ἔτι που φεύγεσκον ἅμα προπάροιθε πόληος,
καὶ τοὺς μὲν σεύεσκεν· ὁ δ' ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ
Φοῖβος, ἑὸν κατὰ θυμὸν ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν·
Ὢ πόποι, ὡς ὅγε μαίνετ' ἀεὶ φρένας· ἀλλά ἑ οὔτι
οὐδ' αὐτὸς Κρονίδης ἔτ' ἀνέξεται, οὔτε τις ἄλλος,
οὕτω μαργαίνοντα, καὶ ἀντιόωντα θεοῖσι.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ ἄϊστος ὁμοῦ νεφέεσσιν ἐτύχθη·
ἠέρα δ' ἰσσάμενος, στυγερὸν προέηκε βέλεμνον·
καί ἑ θοῶς οὔτησε κατὰ σφυρόν· αἶψα δ' ἀνίαι
δῦσαν ὑπὸ κραδίην· ὁ δ' ἀνετράπετ' ἠΰτε πύργος,
ὅν τε βίη τυφῶνος ὑποχθονίῃ στροφάλιγγι
ῥήξῃ ὑπὲρ δαπέδοιο, κραδαινομένης βαθὺ γαίης·
ὣς ἐκλίθη δέμας ἠῢ κατ' οὔδεος Αἰακίδαο·
ἀμφὶ δὲ παπτήνας, ὀλοὸν καὶ ἄκρατον ὁμόκλα·
Τίς νύ μοι αἰνὸν ὀϊστὸν ἐπιπροέηκε κρυφηδόν;
τλήτω μευ κατέναντα, καὶ εἰς ἀναφανδὸν ἱκέσθω,

ὄφρα κέ τοι μέλαν αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα χυθείη
ἡμετέρῳ περὶ δουρὶ, καὶ ἄϊδα λυγρὸν ἵκηται·
οἶδα γὰρ ὡς οὔτις με δυνήσεται, ἐγγύθεν ἐλθὼν,
ἐγχείῃ δαμάσασθαι ἐπιχθονίων ἡρώων,
οὐδ᾽ εἴπερ στέρνοισι μάλ᾽ ἄτρομον ἦτορ ἔχῃσιν,
ἄτρομον ἦτορ ἔχῃσι λίην, καὶ χάλκεος εἴη.
κρύβδα δ᾽ ἀνάλκιδες αἰὲν ἀγαυοτέρους λοχόωσι·
τῷ μευ ἴτω κατέναντα, καὶ εἰ θεὸς εὔχεται εἶναι
χωόμενος Δαναοῖς, ἐπεί νύ μοι ἦτορ ἔολπεν
ἔμμεναι Ἀπόλλωνα λυγρῇ κεκαλυμμένον ὄρφνῃ.
ὡς γάρ μοι τοπάροιθε φίλη διεπέφραδε μήτηρ,
κείνου ὑπαὶ βελέεσσιν ὀϊζυροῖς ἀπολέσθαι
Σκαιῇς ἀμφὶ πύλῃσι· τὸ δ᾽ οὐκ ἀνεμώλιον ἦεν.
Ἦ, καὶ λυγρὸν ὀϊστὸν ἀμειλίκτοισι χέρεσσιν
ἕλκεος ἐξείρυσσεν ἀναλθέος, ἐκ δέ οἱ αἷμα
ἔσσυτο τειρομένου· πότμος δέ οἱ ἦτορ ἐδάμνα·
ἀσχαλόων δ᾽ ἔῤῥιψε βέλος· τὸ δ᾽ ἄρ᾽ αἶψα κιοῦσαι
πνοιαὶ ἀνηρείψαντο, δόσαν δέ μιν Ἀπόλλωνι
ἐς Διὸς οἰχομένῳ ζάθεον πέδον· οὐ γὰρ ἐῴκει
ἄμβροτον ἰὸν ὀλέσθαι ἀπ᾽ ἀθανάτοιο μολόντα.
δεξάμενος δ᾽ ὅγε, κραιπνὸς ἀφίκετο μακρὸν Ὄλυμπον,
ἄλλων ἀθανάτων ἐς ὁμήγυριν, ἧχι μάλιστα
πανσυδίῃ ἀγέροντο, μάχην ἐσορώμενοι ἀνδρῶν·
οἱ μὲν γὰρ Τρώεσσι μενοίνεον εὖχος ὀρέξαι,
οἱ δ᾽ ἄρ᾽ Ἀχαιοῖς, οἱ δὲ διάνδιχα μητιόωντες,
δέρκοντο κτείνοντας ἀνὰ μόθον, ὀλλυμένους τε.

Τὸν δ᾽ ὁπότ᾽ εἰσενόησε Διὸς πινυτὴ παράκοιτις,
αὐτίκα μιν νείκεσσεν ἀνιηροῖς ἐπέεσσιν·
Φοῖβε, τίη τόδ᾽ ἔρεξας ἀτάσθαλον ἤματι τῷδε;
λησάμενος κείνοιο, τὸν ἀθάνατοι γάμον αὐτοὶ
ἀντιθέῳ Πηλῆϊ συνάρσαμεν, ἐν δὲ σὺ μέσσοις
δαινυμένοις ἤειδες, ὅπως Θέτιν ἀργυρόπεζαν
Πηλεὺς ἤγετ᾽ ἄκοιτιν, ἁλὸς μέγα λαῖτμα λιποῦσαν,
καί σευ φορμίζοντος ἐπήϊεν ἀθρόα φῦλα,
θῆρές τ᾽, οἰωνοί τε, βαθυσκόπελοί τε κολῶναι,
καὶ ποταμοὶ, καὶ πᾶσα βαθύσκιος ἤϊεν ὕλη·
ἀλλὰ τά γ᾽ ἐξελάθου, καὶ ἀμείλιχον ἔργον ἔρεξας
κτείνας ἀνέρα δῖον, ὃν, ἀθανάτοισι σὺν ἄλλοις
νέκταρ ἀποσπένδων, ἠρήσαο παῖδα γενέσθαι
ἐκ Θέτιδος Πηλῆϊ· τεῆς δ᾽ ἐπελήσαο ἀρῆς,
ἦρα φέρων λαοῖσι κραταιοῦ Λαομέδοντος,
ᾧ πάρα βουκολέεσκες· ὁ δ᾽ ἀθάνατόν περ ἐόντα,
θνητὸς ἐὼν, ἀκάχιζε· σὺ δ᾽ ἀφρονέων ἐνὶ θυμῷ,
ἦρα φέρεις Τρώεσσι, λελασμένος ὅσσ᾽ ἐμόγησας.
σχέτλιε, οὐ νύ τοι οἶδας ἐνὶ φρεσὶ λευγαλέῃσιν,
οὔθ᾽ ὅτις ἀργαλέος, καὶ ἐπάξιος ἄλγεα πάσχειν,
οὔθ᾽ ὅτις ἀθανάτοισι τετιμένος· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
ἤπιος ἄμμι τέτυκτο, καὶ ἐξ ἡμέων γένος ἦεν.
ἀλλ᾽ οὐ μὰν Τρώεσσιν ἐλαφρότερον πόνον οἴω
ἔσσεσθ᾽ Αἰακίδαο δεδουπότος· οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ αὐτοῦ
υἱὸς ἀπὸ Σκύροιο θοῶς ἐς ἀπηνέα δῆριν
Ἀργείοις ἐπαρωγὸς ἐλεύσεται, εἴκελος ἀλκὴν

πατρὶ ἑῷ· πολέσιν δὲ κακὸν δηΐοισι πελάσσει.
ἦ νύ σοι οὐ Τρώων ἐπιμέμβλεται, ἀλλ' Ἀχιλῆϊ
ἀμφ' ἀρετῆς ἐμέγηρας, ἐπεὶ πέλε φέρτατος ἀνδρῶν.
νήπιε, πῶς ἔτι σοῖσιν ἐν ὄμμασι Νηρηΐνην
ὄψει ἐν ἀθανάτοισι Διὸς ποτὶ δώματ' ἰοῦσαν,
ἥ σε πάρος κύδαινε, καὶ ὡς φίλον ἔδρακεν υἷα;
Ἦ, μέγα νεικείουσα πολυσθενέος Διὸς υἷα,
Ἥρη ἀκηχεμένη· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπαμείβετο μύθῳ·
ἅζετο γὰρ παράκοιτιν ἑοῦ πατρὸς ἀκαμάτοιο·
οὐδέ οἱ ὀφθαλμοῖσι καταντίον εἰσοράασθαι
ἔσθενεν, ἀλλ' ἀπάνευθε θεῶν ἄλληκτον ἐόντων,
ἧστο κατωπιόων· ἄμοτον δέ οἱ ἐσκύζοντο
ἀθάνατοι κατ' Ὄλυμπον, ὅσοι Δαναοῖσιν ἄμυνον·
ὅσσοι δ' αὖ Τρώεσσι μενοίνεον εὖχος ὀρέξαι,
κεῖνοί μιν κύδαινον, ἐνὶ φρεσὶ καγχαλόωντες,
κρύβδ' Ἥρης· πάντες γὰρ ἐναντίον Οὐρανίωνες
ἅζοντ' ἀσχαλόωσαν. ὁ δ' οὔπω λήθετο θυμοῦ
Πηλείδης· ἔτι γάρ οἱ ἀμαιμακέτοις ἐνὶ γυίοις
ἔζεεν αἷμα κελαινὸν, ἐελδομένοιο μάχεσθαι·
οὐδ' ἄρα οἱ Τρώων τις ἐτόλμα ἐγγὺς ἱκέσθαι,
βλημένου, ἀλλ' ἀπάνευθεν ἀφέστασαν, εὖτε λέοντος
ἀγρόται ἐν ξυλόχοισι τεθηπότες, ὅν τε βάλῃσι
θηρητήρ· ὁ δ' ἄρ' οὔτι, πεπαρμένος ἦτορ ἄκοντι,
λήθεται ἠνορέης, ἀλλὰ στρέφετ' ἄγριον ὄμμα,
σμερδαλέον βλοσυρῇσιν ὑπαὶ γενύεσσι βεβρυχώς·
ὡς ἄρα Πηλείδαο, χόλος καὶ λοίγιον ἔγχος,

θυμὸν ἄδην ὀρόθυνε· θεοῦ δέ μιν ἰὸς ἐδάμνα·
ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνόρουσε, καὶ ἔνθορε δυσμενέεσσι,
πάλλων ὄβριμον ἔγχος· ἕλεν δ' Ὀρυθάονα δῖον
Ἕκτορος ἐσθλὸν ἑταῖρον, ἐπὶ κροτάφοιο τυχήσας·
οὐ γάρ οἱ κόρυς ἔσχε μακρὸν δόρυ, καὶ μεμαῶτος,
ἀλλὰ δι' αὐτῆς αἶψα καὶ ὀστέου ἔνδον ἵκανεν
ἶνας ἐς ἐγκεφάλοιο· κέασσε δέ οἱ θαλερὸν κῆρ.
Ἱππόνοον δ' ἐδάμασσε, κατ' ὀφρύος ἔνδον ἐρείσας
ἐς θέμεθλ' ὀφθαλμοῖο· χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε γλήνη
ἐκ βλεφάρων· ψυχὴ δὲ κατ' ἄϊδος ἐξεποτήθη.
Ἀλκιθόου δ' ἄρ' ἔπειτα, διὰ γναθμοῖο περήσας,
γλῶσσαν ὅλην ἀπέκερσεν· ὁ δ' ἐς πέδον ἤριπε γαίης
ἀμπνείων· αἰχμὴ δὲ δι' οὔατος ἐξεφαάνθη.
καὶ τοὺς μὲν κατέπεφνε, καταντίον ἀΐσσοντας,
δῖος ἀνήρ· πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων θυμὸν ἔλυσε.
φευγόντων· ἔτι γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶν ἔζεεν αἷμα.
Ἀλλ' ὅτε οἱ ψύχοντο μέλη, καὶ ἀπήϊε θυμὸς,
ἔστη, ἐρεισάμενος μελίῃ ἔπι. τοὶ δ' ἐφέβοντο,
πανσυδίῃ τρομέοντες, ὁ δέ σφισι τοῖον ὁμόκλα·
Ἆ δειλοὶ Τρῶες, καὶ Δάρδανοι, οὐδὲ θανόντος
ἔγχος ἐμὸν φεύξεσθε ἀμείλιχον, ἀλλ' ἅμα πάντες
τίσεσθ' αἰνὸν ὄλεθρον Ἐρινύσιν ἡμετέρῃσιν.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἀΐοντες ὑπέτρεσαν, εὖτ' ἐν ὄρεσσι
φθόγγον ἐριβρύχοιο νεβροὶ τρομέωσι λέοντος,
δείλαιοι, μέγα θῆρα πεφυζότες· ὣς ἄρα λαοὶ
Τρώων ἱπποπόλων, ἠδ' ἀλλοδαπῶν ἐπικούρων,

ὑστατίην Ἀχιλῆος ὑποτρομέεσκον ὁμοκλὴν,
ἐλπόμενοί μιν ἔτ' ἔμμεν' ἀνούτατον· ὃς δ', ὑπὸ πότμῳ
θυμὸν τολμήεντα καὶ ὄβριμα γυῖα βαρυνθεὶς,
ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν, ἀλίγκιος οὔρεϊ μακρῷ·
γαῖα δ' ὑπεπλατάγησε, καὶ ἄσπετον ἔβραχε τεύχη,
Πηλεΐδαο πεσόντος ἀμύμονος. οἱ δ' ἔτι θυμῷ,
δήϊον εἰσορόωντες, ἀπειρέσιον τρομέεσκον.
ὡς δ' ὅτε θῆρα δαφοινὸν, ὑπ' αἰζηοῖσι δαμέντα,
μῆλα περιτρομέουσι, περὶ σταθμὸν ἀθρήσαντα
βλημένον, οὐδέ οἱ ἄγχι παρελθέμεναι μεμάασιν,
ἀλλά ἑ, ὡς ζώοντα, νέκυν περιπεφρίκασιν·
ὡς Τρῶες φοβέοντο, καὶ οὐκ ἔτ' ἐόντ' Ἀχιλῆα.
Ἀλλὰ καὶ ὡς, ἐπέεσσι Πάρις μέγα θαρσύνεσκε
λαὸν, ἐπεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἐγήθεεν· ἦ γὰρ ἐώλπει
Ἀργείους παύσασθαι ἀμαιμακέτοιο κυδοιμοῦ,
Πηλεΐδαο πεσόντος· ὁ γὰρ Δαναοῖς πέλεν ἀλκή·
Ὦ φίλοι, εἰ ἐτεόν μοι ἀρήγετε εὐμενέοντες,
σήμερον ἠὲ θάνωμεν ὑπ' Ἀργείοισι δαμέντες,
ἠὲ σαωθέντες, ποτὶ Ἴλιον εὐρύσωμεν
ἵπποις Ἑκτορέοισι δεδουπότα Πηλείωνα,
οἵ μ' ἐς δηϊοτῆτα, κασιγνήτοιο θανόντος,
ἀχνύμενοι φορέουσιν, ἑὸν ποθέοντες ἄνακτα.
τοῖς εἴ πως ἐρύσαιμεν Ἀχιλλέα δῃωθέντα,
ἵπποις μὲν μέγα κῦδος ὀρέξομεν, ἠδὲ καὶ αὐτῷ
Ἕκτορι, εἴ γε τίς ἐστι κατ' ἄϊδος ἀνθρώποισιν
ἢ νόος, ἠὲ θέμιστες· ὁ γὰρ κακὰ μήσατο Τρῶας·

καί μιν Τρωϊάδες, μεγάλα φρεσὶ καγχαλόωσαι,
ἀμφιπεριστήσονται ἀνὰ πτόλιν, ἠΰτε λυγραὶ
παρδάλιες τεκέων κεχολωμέναι, ἠὲ λέαιναι,
ἀνδρὶ πολυκμήτῳ μογερῆς ἐπιΐστορι θήρης·
ὣς Τρωαὶ περὶ νεκρὸν ἀποκταμένου Ἀχιλῆος
ἀθρόαι ἀΐξουσιν, ἀπειρέσιον κοτέουσαι·
αἱ μὲν ὑπὲρ τοκέων κεχολωμέναι, αἱ δὲ καὶ ἀνδρῶν·
αἱ δ᾽ ἄρ᾽ ὑπὲρ παίδων, αἱ δὲ γνωτῶν ἐριτίμων.
γηθήσει δὲ μάλιστα πατὴρ ἐμὸς, ἠδὲ γέροντες,
ὅσσους οὐκ ἐθέλοντας ἐν ἄστεϊ γῆρας ἐρύκει·
τόνδ᾽ ἡμεῖς εἴπερ τε, ποτὶ πτόλιν εἰρύσαντες,
θήσομεν οἰωνοῖσιν ἀεροιπέτῃσιν ἐδωδήν.

Ὣς φάτο· τοὶ δὲ νέκυν κρατερόφρονος Αἰακίδαο
ἀμφέβαν ἐσσυμένως, οἵ μιν φοβέοντο πάροιθεν,
Γλαῦκος τ᾽, Αἰνείας τε, καὶ ὀβριμόθυμος Ἀγήνωρ,
ἄλλοι τ᾽ οὐλομένοιο δαήμονες ἰωχμοῖο,
εἰρῦσαι μεμαῶτες ἐς Ἰλίου ἱερὸν ἄστυ.
ἀλλά οἱ οὐκ ἀμέλησε θεοῖς ἐναλίγκιος Αἴας,
ἀλλὰ θοῶς περίβη· πάντας δ᾽ ἀπὸ δούρατι μακρῷ
ὦθει ἀπὸ νέκυος· τοὶ δ᾽ οὐκ ἀπέληγον ὁμοκλῆς,
ἀλλά οἱ ἀμφεμάχοντο περισταδὸν, ἀΐσσοντες
αἰὲν ἐπασσύτεροι, τανυχειλέες εὖτε μέλισσαι,
αἵ τε ἑὸν περὶ σίμβλον ἀπειρέσιαι ποτέονται,
ἄνδρ᾽ ἀπαμυνόμεναι, ὁ δ᾽ ἄρ᾽ οὐκ ἀλέγων ἐπιούσας,
κηροὺς ἐκτάμνησι μελίχροας, αἱ δ᾽ ἀκάχονται
καπνοῦ ὕπαι ῥιπῆς ἠδ᾽ ἀνέρος, ἀλλ᾽ ἄρα καὶ ὣς

ἀντίαι ἀΐσσουσιν, ὁ δ' οὐκ ὄθετ', οὐδ' ἄρα βαιόν·
ὣς Αἴας τῶν οὔτι μάλ' ἐσσυμένων ἀλέγιζεν,
ἀλλ' ἄρα πρῶτον ἐνήραθ', ὑπὲρ μαζοῖο τυχήσας,
Μαιονίδην Ἀγέλαον· ἔπειτα δὲ Θέστορα δῖον·
εἷλε δ' ἄρ' Ἀρχύθοον, καὶ Ἀγέστρατον, ἠδ' Ἀγάνιππον,
Ζωρόν τε, Νίσσον τε, περικλειτόν τ' Ἐρύμαντα,
ὃς Λυκίηθεν ἵκανεν ὑπαὶ μεγαλήτορι Γλαύκῳ·
ναῖε δ' ὅγ' αἰπεινὸν Μελανίππιον, ἱερὸν Ἀθήνης,
ἀντία Μασσικύτοιο, Χελιδονίης σχεδὸν ἄκρης,
τὴν μέγ' ὑποτρομέουσι τεθηπότες εἰν ἁλὶ ναῦται,
εὖτε περιγνάμπτωσι μάλα στυφελὰς περὶ πέτρας·
τοῦ δ' ἄρ' ἀποφθιμένοιο, κλυτὸς πάϊς Ἱππολόχοιο
παχνώθη κατὰ θυμόν, ἐπεί ῥά οἱ ἔσκεν ἑταῖρος·
καί ῥα θοῶς Αἴαντα κατ' ἀσπίδα πουλυβόειαν
οὔτασεν· ἀλλά οἱ οὔτι διήλασεν ἐς χρόα καλόν·
ῥινοὶ γάρ μιν ἔρυντο βοῶν, καὶ ὑπ' ἀσπίδι θώρηξ,
ὅς ῥά οἱ ἀκαμάτοισι περὶ μελέεσσιν ἀρήρει·
Γλαῦκος δ' οὐκ ἀπέληγεν ἀταρτηροῖο κυδοιμοῦ,
Αἰακίδην Αἴαντα δαμασσέμεναι μενεαίνων,
καί οἱ ἐπευχόμενος μέγ' ἀπείλεεν ἄφρονι θυμῷ·
Αἶαν, ἐπεί νύ σε φασὶ μέγ' ἔξοχον ἔμμεναι ἄλλων
Ἀργείων, σοὶ δ' αἰὲν ἔπι φρονέουσι μάλιστα
ἄσπετον, ὡς Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, τῷ σε θανόντι
ποιῶ συνθανέεσθαι ἐπ' ἤματι τῷδε καὶ αὐτόν.
Ὣς ἔφατ' ἀκράαντον ἱεὶς ἔπος· οὐδέ τι ᾔδη,
ὅσσον ἀμείνονος ἀνδρὸς ἐναντίον ἔγχος ἐνώμα.

Τὸν δ' ὑποδερκόμενος, προσέφη μενεδήϊος Αἴας·
Ἆ δείλ', οὔτοι οἶδας, ὅσον σέο φέρτερος Ἕκτωρ
ἔπλετ' ἐνὶ πτολέμοισι; μένος δ' ἀλέεινε καὶ ἔγχος
ἡμέτερον· πινυτὸν γὰρ ὁμῶς ἔχε κάρτεϊ θυμόν·
σοὶ δ' ἤτοι νόος ἐστὶ ποτὶ ζόφον, ὅς ῥά μοι ἔτλης
ἐς μόθον ἐλθέμεναι, μέγ' ἀμείνονί περ γεγαῶτι.
οὐ γάρ μευ ξεῖνος πατρώϊος εὔχεαι εἶναι,
οὐδέ με, δωτίνῃσι παραιφάμενος, πολέμοιο
νόσφιν ἀποστρέψεις, ὡς Τυδέος ὄβριμον υἷα.
ἀλλὰ καὶ εἰ κείνοιο φύγες μένος, οὔ σέ τ' ἔγω γε
ζωὸν ἀπὸ πτολέμοιο μεθήσομαι ἀπονέεσθαι.
ἢ ἄλλοισι πέποιθας ἀνὰ κλόνον, οἵ μετὰ σεῖο,
μυίαις οὐτιδανῇσιν ἐοικότες, ἀΐσσουσιν
ἀμφὶ νέκυν Ἀχιλῆος ἀμύμονος; ἀλλ' ἄρα καὶ τοῖς
δώσω ἐπεσσυμένοις θάνατον, καὶ κῆρας ἐρεμνάς.
Ὣς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐπεστρωφᾶτο, λέων ὣς
ἐν κυσὶν ἀγρευτῇσι, κατ' ἄγκεα μακρὰ καὶ ὕλην·
πολλοὺς δ' αἶψ' ἐδάμασσε, μεμαότας εὖχος ἀρέσθαι,
Τρῶας ὁμῶς Λυκίοισι· περιτρομέοντο δὲ λαοὶ,
ἰχθύες ὡς ἀνὰ πόντον, ἐπερχομένου ἀλεγεινοῦ
κήτεος, ἢ δελφῖνος ἁλιτρεφέος μεγάλοιο·
ὣς Τρῶες φοβέοντο βίην Τελαμωνιάδαο,
αἰὲν ἐπεσσυμένοιο κατὰ κλόνον· ἀλλ' ἄρα καὶ ὣς
μάρναντ', ἀμφὶ δὲ νεκρὸν Ἀχιλλέος ἄλλοθεν ἄλλοι
μυρίοι ἐν κονίῃσιν, ὅπως σύες ἀμφὶ λέοντα,
κτείνοντ'· οὐλομένη δὲ περὶ σφίσι δῆρις ὀρώρει.

ἔνθα καὶ Ἱππολόχοιο δαΐφρονα δάμνατο παῖδα
Αἴας ὀβριμόθυμος· ὁ δ' ὕπτιος ἀμφ' Ἀχιλῆα
κάππεσεν, εὖτ' ἐν ὄρεσσι περὶ στερεὴν δρύα θάμνος·
ὣς ὅγε δουρὶ δαμεὶς, περικάππεσε Πηλείωνι
βλήμενος· ἀμφὶ δέ οἱ κρατερὸς πάϊς Ἀγχίσαο
πολλὰ πονησάμενος, σὺν ἀρηϊφίλοις ἑτάροισιν,
εἴρυσεν εἰς Τρῶας, καὶ ἐς Ἰλίου ἱερὸν ἄστυ
δῶκε φέρειν ἑτάροισι, μέγ' ἀχνυμένοις περὶ θυμῷ·
αὐτὸς δ' ἀμφ' Ἀχιλῆϊ μαχέσκετο· τὸν δ' ἄρα δουρὶ
μυῶνος καθύπερθεν ἀρήϊος οὔτασεν Αἴας
χειρὸς δεξιτερῆς· ὁ δ' ἄρ' ἐσσυμένως ἀπόρουσεν
ἐξ ὀλοοῦ πολέμοιο· κίεν δ' ἄφαρ ἄστεος εἴσω·
ἀμφὶ δέ οἱ πονέοντο περίφρονες ἰητῆρες,
οἵ ῥά οἱ αἷμα κάθηραν ἀφ' ἕλκεος, ἀλλά τε πάντα
τεῦχον, ὅσ' οὐταμένων ὀλοὰς ἀκέονται ἀνίας.

Αἴας δ' αἰὲν ἐμάρνατ', ἀλίγκιος ἀστεροπῇσι,
κτείνων ἄλλοθεν ἄλλον, ἐπεὶ μέγα τείρετο θυμῷ,
ἀχνύμενος δὴ αἰὲν ἀνεψιοῖο δαμέντος.
ἄγχι δὲ Λαέρταο δαΐφρονος υἱὸς ἀμύμων
μάρνατο δυσμενέεσσι· φοβοῦντο δέ μιν μέγα λαοί·
κτεῖνε δὲ Πείσανδρόν τε θοὸν, καὶ Ἀρήϊον υἷα
Μαινάλου, ὃς ναίεσκε περικλυτὸν οὖδας Ἀβύδου·
τῷ δ' ἔπι δῖον ἔπεφνεν Ἀτύμνιον, ὃν ποτε Νύμφη
Πηγασὶς ἠΰκομος σθεναρῷ τέκεν Ἠμαλίωνι,
Γρηνίκου ποταμοῖο παρὰ ῥόον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Πρωτέος υἷα δάϊξεν Ὀρέσβιον, ὅς τε μακεδνῆς

Ἴδης ναιετάασκεν ὑπὸ πτύχας, οὐδέ ἑ μήτηρ
δέξατο νοστήσαντα περικλειτὴ Πανάκεια,
ἀλλ' ἐδάμη παλάμῃσιν Ὀδυσσέος, ὅς τε καὶ ἄλλων
πολλῶν θυμὸν ἔλυσεν ὑπ' ἔγχεϊ μαιμώωντι,
κτείνων ὅν κε κίχησι περὶ νέκυν· ἀλλά μιν Ἄλκων,
υἱὸς ἀρηϊθόοιο Μεγακλέος, ἔγχεϊ τύψε
πὰρ γόνυ δεξιτερὸν, περὶ δὲ κνημῖδα φαεινὴν
ἔβλυσεν αἷμα κελαινόν· ὁ δ' ἕλκεος οὐκ ἀλέγιζεν,
ἀλλ' ἄφαρ οὐτήσαντι κακὸν γένεθ', οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν,
ἱέμενον πολέμοιο, δι' ἀσπίδος οὔτασε δουρί·
ὦσε δέ μιν μεγάλῃ τε βίῃ, καὶ κάρτεϊ χειρὸς
ὕπτιον ἐς γαῖαν· κανάχησε δέ οἱ περὶ τεύχη,
βλημένου ἐν κονίῃσι· περὶ μελέεσσι δὲ θώρηξ
δεύετο φοινήεντι λύθρῳ· ὁ δὲ λοίγιον ἔγχος
ἐκ χροὸς ἐξείρυσσε, καὶ ἀσπίδος· ἕσπετο δ' αἰχμῇ
θυμὸς ἀπαὶ μελέων, ἔλιπεν δέ μιν ἄμβροτος αἰών.
τοῦ δ' ἑτάροις ἐπόρουσε, καὶ οὐταμενός περ, Ὀδυσσεὺς,
οὐδ' ἀπέληγε μόθοιο δυσηχέος· ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
πάντες ὁμῶς ἐπιμὶξ Δαναοὶ μέγαν ἀμφ' Ἀχιλῆα
προφρονέως ἐμάχοντο, πολὺν δ' ὑπὸ χείρεσι λαὸν
ἐσσυμένως ἐδάϊζον ἐϋξέστῃς μελίῃσιν.
εὖτ' ἄνεμοι θοὰ φύλλα κατὰ χθονὸς ἀμφιχέωνται,
λάβρον ἐπιβρίσαντες ἐπ' ἄλσεα ὑλήεντα,
ἀρχομένου λυκάβαντος, ὅτε φθινύθουσιν ὀπῶραι·
ὣς τοὺς ἐγχείῃσι βάλον Δαναοὶ μενεχάρμαι·
μέμβλετο γὰρ πάντεσσιν Ἀχιλλέος ἀμφὶ θανόντος.

ἐκπάγλως δ' Αἴαντι δαΐφρονι· τοὔνεκ' ἄρ' ἔμπης
Τρῶας ἄδην ἐδάϊζε, κακῇ ἐναλίγκιος αἴσῃ.
τῷ δ' ἐπὶ τόξ' ἐτίταινε Πάρις· τὸν δ' αἶψα νοήσας
κάββαλε χερμαδίῳ κατὰ κράατος· ἐν δ' ἄρα θλάσσεν
ἀμφίφαλον κυνέην ὀλοὸς λίθος· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
μάρψεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι κατήριπεν, οὐδέ οἱ ἰοὶ
ἤρκεσαν ἱεμένῳ· ἐκέχυντο γὰρ ἄλλυδις ἄλλοι
ἐν κονίῃ· κενεὴ δὲ παρεκτετάνυστο φαρέτρη·
τόξον δ' ἔκφυγε χεῖρε· φίλοι δέ μιν ἁρπάξαντες,
ἵπποις Ἑκτορέοισι φέρον ποτὶ Τρώϊον ἄστυ
βαιὸν ἔτ' ἐμπνείοντα, καὶ ἀργαλέον στενάχοντα·
οὐδὲ μὲν ἔντε' ἄνακτος ἑκὰς λίπον, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ
ἐκ πεδίοιο κόμισσαν ἑῷ βασιλῆϊ φέροντες.
τῷ δ' Αἴας ἐπὶ μακρὸν ἀΰτεεν ἀσχαλόωντι·
Ὦ κύον, ὡς θανάτοιο βαρὺ σθένος ἐξυπάλυξας
σήμερον· ἀλλά σοι εἶθαρ ἐλεύσεται ὕστατον ἦμαρ,
ἤ τινος Ἀργείων ὑπὸ χείρεσιν, ἢ ἐμεῦ αὐτοῦ·
νῦν δ' ἐμοὶ ἄλλα μέμηλε περὶ φρεσὶν, ὡς Ἀχιλῆος
ἐκ φόνου ἀργαλέοιο νέκυν Δαναοῖσι σαώσω.
Ὣς εἰπὼν, δηΐοισι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἴαλλεν,
οἵ τ' ἔτι δηριόωντο νέκυν πέρι Πηλείωνος.

Οἱ δέ οἱ ὡς ἄθρησαν ὑπὸ σθεναρῇσι χέρεσσι
πολλοὺς ἐκπνείοντας, ὑπέτρεσαν, οὐδ' ἔτι μίμνον,
οὐτιδανοῖς γύπεσσιν ἐοικότες, οὕς τε φοβήσῃ
αἰετὸς οἰωνῶν προφερέστατος, εὖτ' ἐν ὄρεσσι
πώεα δαρδάπτωσι λύκοις ὑποδμηθέντα·

ὣς τοὺς, ἄλλυδις ἄλλον, ἀπεσκέδασε θρασὺς Αἴας
χερμαδίοισι θοοῖσι, καὶ ἄορι, καὶ μένεϊ ᾧ·
οἱ δὲ μέγα τρομέοντες, ἀπὸ πτολέμοιο φέβοντο
πανσυδίῃ, ψήρεσσιν ἐοικότες, οὕς τε δαΐζων
κίρκος ἐπισσεύει· τοὶ δ᾽ ἰλαδὸν ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ
ταρφέες ἀΐσσουσιν, ἀλευόμενοι μέγα πῆμα·
ὣς οἵγ᾽ ἐκ πολέμοιο ποτὶ Πριάμοιο πόληα
φεῦγον ὀϊζυρῶς ἐπιειμένοι ἀκλέα φύζαν,
Αἴαντος μεγάλοιο περιτρομέοντες ὁμοκλὴν,
ὃς ῥ᾽ ἕπετ᾽ ἀνδρομέῳ πεπαλαγμένος αἵματι χεῖρας.
καί νύ κε δὴ μάλα πάντας ἐπασσυτέρους ἀπόλεσσεν,
εἰ μὴ πεπταμένῃσι πύλῃς ἐπέχυντο πόληος,
βαιὸν ἀναπνείοντες, ἐπεὶ φόβος ἦτορ ἵκανεν.
τοὺς δ᾽ ἔλσας ἀνὰ ἄστυ, νομεὺς ὡς αἰόλα μῆλα,
ἤϊεν ἐς πεδίον, χθόνα δ᾽ οὐ ποσὶ μάρπτεν ἑοῖσιν,
ἐμβαίνων τεύχεσσι καὶ αἵματι καὶ κταμένοισι·
κεῖτο γὰρ εὐρὺς ὅμιλος ἀπειρεσίη ἐπὶ γαίῃ
ἄχρις ἐφ᾽ Ἑλλήσποντον ἀπ᾽ εὐρυχόροιο πόληος
αἰζηῶν κταμένων, ὁπόσους λάχε δαίμονος αἶσα.
ὡς δ᾽ ὅτε λήϊον αὖον ὑπ᾽ ἀμητῆρσι πέσῃσι,
πυκνὸν ἐὸν, τὰ δὲ πολλὰ καταυτόθι δράγματα κεῖται
βριθόμενα σταχύεσσι, γέγηθε δὲ θυμὸς ἐπ᾽ ἔργῳ
ἀνέρος εἰσορόωντος, ὅ τις κλυτὸν οὖδας ἔχῃσιν·
ὣς οἱ ἀμφοτέρωθε κακῷ δμηθέντες ὀλέθρῳ
κεῖντο, πολυκλαύτοιο λελασμένοι ἰωχμοῖο,
πρηνέες· οὐδέ τι Τρῶας Ἀχαιῶν φέρτατοι υἷες

σύλεον ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι δῃωθέντας,
πρὶν Πηλήϊον υἷα πυρῇ δόμεν, ὅς σφιν ὄνειαρ
ἔπλετ' ἐνὶ πτολέμοισιν, ἑῷ μέγα κάρτεϊ θύων.
τοὔνεκά μιν βασιλῆες ἀπὸ πτολέμου ἐρύσαντες,
ἀμφὶ νέκυν πονέοντο ἀπείριτον, εὖτε φέροντες
κάτθεσαν ἐν κλισίῃσι, νεῶν προπάροιθε θοάων·
ἀμφὶ δέ μιν μάλα πάντες ἀγειράμενοι στενάχοντο,
ἀχνύμενοι κατὰ θυμόν· ὁ γὰρ πέλε κάρτος Ἀχαιῶν·
δὴ τότ' ἐνὶ κλισίῃσι λελασμένος ἐγχειάων,
κεῖτο βαρυγδούποιο παρ' ἠόσιν Ἑλλησπόντου·
οἷος ὑπερφίαλος Τιτυὸς πέσεν, ὁππότε Λητὼ
ἐρχομένην Πυθῶδε βιάζετο, καί ἑ χολωθεὶς,
ἀκάματόν περ ἐόντα, θοῶς ὑπεδάμνατ' Ἀπόλλων
λαιψηροῖς βελέεσσιν, ὁ δ' ἀργαλέῳ ἐνὶ λύθρῳ
πουλυπέλεθρος ἔκειτο κατὰ χθονὸς εὐρυπέδοιο
μητρὸς ἑῆς· ἡ δ' υἷα περιστονάχησε πεσόντα,
ἐχθόμενον μακάρεσσι, γέλασσε δὲ πότνια Λητώ·
τοῖος ἄρ' Αἰακίδης δηΐων ἐπικάππεσε γαίῃ,
χάρμα φέρων Τρώεσσι, γόον δ' ἀλίαστον Ἀχαιοῖς,
λαῶν μυρομένων· περὶ δ' ἔβρεμε βένθεα πόντου·
θυμὸς δ' αὐτίκα πᾶσι κατεκλάσθη φίλος ἔνδον,
ἐλπομένων κατὰ δῆριν ὑπὸ Τρώεσσιν ὀλέσθαι.
μνησάμενοι δ' ἄρα τοίγε φίλων παρὰ νηυσὶ τοκήων,
τοὺς λίπον ἐν μεγάροισι, νεοδμήτων τε γυναικῶν,
αἵ που ὀδυρόμεναι μίνυθον κενεοῖς λεχέεσσιν,
νηπιάχοις σὺν παισὶ, φίλους ποτιδέγμεναι ἄνδρας,

μᾶλλον ἀνεστενάχοντο· γόου δ' ἔρος ἔμπεσε θυμῷ·
κλαῖόν τ' αὖ ἀλίαστον, ἐπὶ ψαμάθοισι βαθείαις
πρηνέες ἐκχύμενοι, μεγάλῳ παρὰ Πηλείωνι,
χαίτας ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους δηϊόωντες·
χευάμενοι δ' ᾔσχυναν ἄδην ψαμάθοισι κάρηνα.
οἵη δ', ἐκ πολέμοιο βροτῶν ἐς τεῖχος ἀλέντων,
οἰμωγὴ πέλεται, ὅτε δήϊοι ἐμμεμαῶτες
καίωσιν μέγα ἄστυ, κατακτείνωσι δὲ λαοὺς
πανσυδίῃ, πάντῃ δὲ διὰ κτῆσιν φορέωνται·
τοίη τοι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν ἔπλετ' ἀϋτὴ,
οὕνεκ' ἀοσσητὴρ Δαναῶν, πάϊς Αἰακίδαο,
κεῖτο μέγας παρὰ νηυσὶ θεοκμήτοισι βελέμνοις,
οἷος Ἄρης, ὅτε μιν δεινὴ θεὸς ὀβριμοπάτρη
Τρώων ἐν πεδίῳ πολυαχθέϊ κάββαλε πέτρῃ.
Μυρμιδόνες δ' ἄλληκτον ἀνεστενάχοντ' Ἀχιλῆα,
εἰλόμενοι περὶ νεκρὸν ἀμύμονος οἷο ἄνακτος,
ἠπίου, ὃς πάντεσσιν ἴσος πάρος ἦεν ἑταῖρος·
οὐ γὰρ ὑπερφίαλος πέλεν ἀνδράσιν, οὐδ' ὀλοόφρων,
ἀλλὰ σαοφροσύνῃ καὶ κάρτεϊ πάντ' ἐκέκαστο.
Αἴας δ' ἐν πρώτοισι, μέγα στενάχων, ἐγεγώνει,
πατροκασιγνήτοιο φίλον ποθέων ἅμα παῖδα,
βλήμενον ἐκ θεόφιν· θνητῶν γε μὲν οὔ τινι βλητὸς
ἦεν, ὅσοι ναίουσιν ἐπὶ χθονὸς εὐρυπέδοιο·
τὸν τότε κῆρ ἀχέων ὀλοφύρετο φαίδιμος Αἴας,
ἄλλοτε μὲν κλισίας Πηληϊάδαο δαμέντος
ἐσφοιτῶν, ὅτε δ' αὖτε παρὰ ψαμάθοισι θαλάσσης

ἰκχύμενος μάλα πουλὺς, ἔπος δ' ὀλοφύρατο τοῖον·
Ὦ Ἀχιλεῦ, μέγα ἕρκος ἐϋσθενέων Ἀργείων,
κάτθανες ἐν Τροίῃ Φθίης ἑκὰς εὐρυπέδοιο,
ἔκποθεν ἀπροφάτοιο λυγρῷ βεβλημένος ἰῷ,
τόν ῥα ποτὶ κλόνον ἄνδρες ἀνάλκιδες ἰθύνουσιν.
οὐ γάρ τις πισυνός γε σάκος μέγα νωμήσασθαι,
ἠδὲ περὶ κροτάφοισιν ἐπιστάμενος ἐς Ἄρηα
εὖ θέσθαι πήληκα, καὶ ἐν παλάμῃ δόρυ πῆλαι,
καὶ χαλκὸν δηΐοισι περὶ στέρνοισι δαΐξαι,
ἰοῖσιν γ' ἀπάνευθεν ἐπεσσυμένως πολεμίζει.
εἰ γάρ σευ κατέναντα τότ' ἤλυθεν, ὅς σ' ἔβαλέν περ,
οὐκ ἂν ἀνουτητί γε τεοῦ φύγεν ἔγχεος ὁρμήν.
ἀλλὰ Ζεὺς τάχα που νῦν μήδετο πάντ' ἀπολέσσαι,
ἡμέων δ' ἐν καμάτοισιν ἐτώσια ἔργα τίθησιν·
ἤδη γὰρ Τρώεσσι κατ' Ἀργείων τάχα νίκην
νεύσει, ἐπεὶ τόσσον περ Ἀχαιῶν ἕρκος ἀπηύρα.
ὢ πόποι, ὡς ἄρα πάγχυ γέρων ἐν δώμασι Πηλεὺς
ὀχθήσει μέγα πένθος, ἀτερπέϊ γήραϊ κύρσας·
αὐτῇ σὺν φήμῃ μιν ἀποῤῥαίσει μεγάθυμον·
ὧδε δέ οἱ καὶ ἄμεινον ὀϊζύος αἶψα λαθέσθαι·
εἰ δέ κεν οὐ φθίσει ἑ κακὴ περὶ υἱέος αἶσα,
ἆ δειλὸς, χαλεποῖς ἐνὶ πένθεσι γῆρας ἰάψει,
αἰὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν βίοτον κατέδων ὀδύνῃσι,
Πηλεὺς, ὃς μακάρεσσι φίλος περιώσιος ἦεν·
ἀλλ' οὐ πάντα τελοῦσι θεοὶ μογεροῖσι βροτοῖσιν.
Ὣς ὁ μὲν ἀσχαλόων ὀλοφύρετο Πηλείωνα·

Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γεραιὸς ἀάσπετα κωκύεσκεν,
ἀμφιχυθεὶς δέμας ἠῢ θρασύφρονος Αἰακίδαο·
καί ῥ' ὀλοφυδνὸν ἄϋσε μέγ' ἀχνύμενος πινυτὸν κῆρ·
Ὤλεό μοι, φίλε τέκνον, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄφυκτον
κάλλιπες· ὡς ὄφελέν με χυτὴ κατὰ γαῖα κεκεύθει,
πρὶν σέο πότμον ἰδέσθαι ἀμείλιχον· οὐ γὰρ ἔμοι γε
ἄλλο χερειότερόν ποτ' ἐσήλυθεν ἐς φρένα πῆμα,
οὐδ' ὅτε πατρίδ' ἐμὴν λιπόμην, ἀγανούς τε τοκῆας,
φεύγων ἐς Πηλῆα δι' Ἑλλάδος, ὅς μ' ὑπέδεκτο,
καί μοι δῶρα πόρεν, Δολόπεσσι δ' ἔθηκεν ἀνάσσειν·
καί σέ γ' ἐν ἀγκοίνῃσι φορεύμενος ἀμφὶ μέλαθρον,
κόλπῳ ἐμῷ κατέθηκε, καὶ ἐνδυκέως ἐπέτελλεν
νηπίαχον κομέειν, ὡσεὶ φίλον υἷα γεγῶτα.
τῷ πιθόμην· σὺ δ' ἐμοῖσι περὶ στέρνοισι γεγηθὼς,
πολλάκι παππάζεσκες, ἔτ' ἄκριτα χείλεσι βάζων·
καί μευ νηπιέῃσιν ὑπ' ἐννεσίῃσι δίηνας
στήθεα τ' ἠδὲ χιτῶνας· ἔχον δέ σε χερσὶν ἐμῇσι
πολλὸν καγχαλόων, ἐπεί νύ μοι ἦτορ ἐώλπει
θρέψειν κηδεμονῆα βίου, καὶ γήραος ἄλκαρ.
καὶ τὰ μὲν ἐλπομένῳ βαιὸν χρόνον ἔπλετο πάντα·
νῦν δ' οἴχῃ μὲν ἄϊστος ὑπὸ ζόφον· ἀμφὶ δ' ἐμὸν κῆρ
ἄχνυτ' ὀϊζυρῶς, ἐπεί νύ με πένθος ἰάπτει
λευγαλέον· τό με εἴθε καταφθίσειε γοῶντα,
πρὶν Πηλῆα πυθέσθαι ἀμύμονα, τόν περ ὀΐω
κωκύσειν ἀλίαστον, ὅτ' ἀμφί ἑ φῆμις ἵκηται·
οἴκτιστον γὰρ νῶϊν ὑπὲρ σέθεν ἔσσεται ἄλγος,

πατρί τε σῷ καὶ ἐμοὶ, τοί περ, μέγα σεῖο θανόντος
ἀχνύμενοι, τάχα γαῖαν ὑπὲρ Διὸς ἄσπετον αἶσαν
δυσόμεθ᾽ ἐσσυμένως· καί κεν πολὺ λώϊον εἴη,
ἢ ζώειν ἀπάνευθεν ἀοσσητῆρος ἑοῖο.
Ἦ ῥ᾽ ὁ γέρων, ἀλίαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἀέξων·
πὰρ δέ οἱ Ἀτρείδης ὀλοφύρετο δάκρυα χεύων·
ὤμωξεν δ᾽, ὀδύνῃσι μέγ᾽ αἰθόμενος κέαρ ἔνδον·
Ὤλεο Πηλείδη Δαναῶν μέγα φέρτατε πάντων,
ὤλεο, καὶ στρατὸν εὐρὺν ἀνερκέα θῆκας Ἀχαιῶν·
ῥηΐτεροι δ᾽ ἄρα σεῖο καταφθιμένου πελόμεσθα
δυσμενέσιν· σὺ δὲ χάρμα πεσὼν Τρώεσσιν ἔθηκας,
οἵ σε πάρος φοβέοντο, λέονθ᾽ ὡς αἰόλα μῆλα·
νῦν δ᾽ ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι λιλαιόμενοι μαχέονται.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ βροτοὺς ψευδέσσι λόγοισι
θέλγεις, ὅς κατένευσας ἐμοὶ Πριάμοιο ἄνακτος
ἄστυ διαπραθέειν· νῦν δ᾽ οὐ τελέεις ὅσ᾽ ὑπέστης,
ἀλλὰ λίην ἀκάχησας ἐμὰς φρένας· οὐ γὰρ ὀΐω
εὑρέμεναι πολέμοιο τέκμωρ φθιμένου Ἀχιλῆος.
Ὣς ἔφατ᾽, ἀχνύμενος κέαρ ἔνδοθεν· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
κώκυον ἐκ θυμοῖο θρασὺν περὶ Πηλείωνα·
τοῖς δ᾽ ἄρ᾽ ἐπεβρόμεον νῆες παρὰ μυρομένοισιν·
ἠχὴ δ᾽ ἄσπετος ὦρτο δι᾽ αἰθέρος ἀκαμάτοιο.
ὡς δ᾽ ὅτε κύματα μακρὰ βίῃ μεγάλου ἀνέμοιο
ὀρνύμεν᾽ ἐκ πόντοιο, πρὸς ἠϊόνας φορέονται
σμερδαλέον, πάντῃ δὲ, προσαγνυμένης ἁλὸς αἰεὶ,
ἀκταὶ ὁμῶς ῥηγμῖσιν ἀπειρέσιαι βοόωσι·

τοῖος ἄρ᾽ ἀμφὶ νέκυν Δαναῶν στόνος αἰνὸς ὀρώρει,
μυρομένων ἄλληκτον ἀταρβέα Πηλείωνα.
Καί σφιν ὀδυρομένοισι τάχ᾽ ἤλυθε κυανέη νὺξ,
εἰ μὴ ἄρ᾽ Ἀτρείδην προσεφώνεε Νηλέος υἱὸς
Νέστωρ, ὅς ῥά τ᾽ ἔχεσκεν ἐνὶ φρεσὶ μυρίον ἄλγος,
μνησάμενος σφοῦ παιδὸς ἐΰφρονος Ἀντιλόχοιο·
Ἀργείων σκηπτοῦχε μέγα κρατέων, Ἀγάμεμνον,
νῦν μὲν ἀποσχώμεσθα δυσηχέος αἶψα γόοιο
σήμερον· οὐ γὰρ ἔτ᾽ αὖθις ἐρωήσει τις Ἀχαιοὺς
κλαυθμοῦ ἄδην κορέσασθαι, ἐπ᾽ ἤματα πολλὰ γοῶντας·
ἀλλ᾽ ἄγε δὴ βρότον αἰνὸν ἀταρβέος Αἰακίδαο
λούσαντες, λεχέεσσ᾽ ἐνὶ θείομεν· οὐ γὰρ ἔοικεν
αἰσχύνειν ἐπὶ δηρὸν ἀκηδείῃσι θανόντας.
Καὶ τὰ μὲν ὡς ἐπέτελλε περίφρων Νηλέος υἱός·
αὐτὰρ ὁ, οἷς ἑτάροισιν ἐπισπέρχων ἐκέλευεν,
ὕδατος ἐν πυρὶ θέντας ἄφαρ κρυεροῖο λέβητας
θερμῆναι, λοῦσαί τε νέκυν, περὶ θ᾽ εἵματα ἕσσαι
καλὰ, τά οἱ πόρε παιδὶ φίλῳ ἁλιπόρφυρα μήτηρ
ἐς Τροίην ἀνιόντι· θοῶς δ᾽ ἐπίθησαν ἄνακτι·
ἐνδυκέως δ᾽ ἄρα πάντα πονησάμενοι, κατὰ κόσμον,
κάτθεσαν ἐν κλισίῃσι δεδουπότα Πηλείωνα.
τὸν δ᾽ ἐσιδοῦσ᾽ ἐλέησε περίφρων Τριτογένεια·
στάζε δ᾽ ἄρ᾽ ἀμβροσίην κατὰ κρατὸς, ἥν ἄρα φασὶ
δηρὸν ἐρυκακέειν νεκρὸν χρόα κηρὶ δαμέντων·
θῆκε δ᾽ ἄρ᾽ ἐρσήεντα, καὶ εἴκελον ἀμπνείοντι·
σμερδαλέον δ᾽ ἄρα τεῦξεν ἐπισκύνιον περὶ νεκρῷ,

οἷον, ὅτ' ἀμφ' ἑτάροιο δαϊκταμένου, Πατρόκλοιο,
χωομένου ἐπέκειτο κατὰ βλοσυροῖο προσώπου·
βριθύτερον δ' ἄρα θῆκε δέμας, καὶ ἄρειον ἰδέσθαι·
Ἀργείους δ' ἕλε θάμβος, ὁμιλαδὸν ἀθρήσαντας
Πηλείδην, ζώοντι πανείκελον· ὅς ῥ' ἐπὶ λέκτροις
ἐκχύμενος, μάλα πουλὺς, ἅδην εὕδοντι ἐῴκει.
Ἀμφὶ δέ μιν μογεραὶ ληΐτιδες, ἅς ῥά ποτ' αὐτὸς,
Λῆμνόν τε ζαθέην, Κιλίκων τ' αἰπὺ πτολίεθρον
Θήβην Ἠετίωνος ἑλὼν, ληΐσσατο κούρας,
ἱστάμεναι γοάασκον, ἀμύσσουσαι χρόα καλόν·
στήθεά τ' ἀμφοτέρῃσι πεπληγυῖαι παλάμῃσιν,
ἐκ θυμοῦ στενάχεσκον ἐΰφρονα Πηλείωνα·
τὰς γὰρ δὴ τίεσκε, καὶ ἐκ δηΐων περ ἐούσας.
πασάων δ' ἔκπαγλον ἀκηχεμένη κέαρ ἔνδον
Βρισηΐς, παράκοιτις ἐϋπτολέμου Ἀχιλῆος,
ἀμφὶ νέκυν στρωφᾶτο, καὶ ἀμφοτέρῃς παλάμῃσι
δρυπτομένη χρόα καλὸν, ἀΰτεεν· ἐκ δ' ἁπαλοῖο
στήθεος αἱματόεσσαι ἀνὰ σμώδιγγες ἄερθεν
θεινομένης· φαίης κεν ἐπὶ γλάγος αἷμα χέασθαι
φοίνιον· ἀγλαΐη δὲ καὶ ἀχνυμένης ἀλεγεινῶς
ἱμερόεν μάρμαιρε· χάρις δέ οἱ ἄμφεχεν εἶδος·
τοῖον δ' ἔκφατο μῦθον ὀϊζυρὸν γοόωσα·
Ὤ μοι ἐγὼ πάντων περιώσιον αἰνὰ παθοῦσα·
οὐ γάρ μοι τόσσον περ ἐπήλυθεν ἄλλοτε πῆμα,
οὔτε κασιγνήτων, οὔτ' εὐρυχόρου περὶ πάτρης,
ὅσσον σεῖο θανόντος· ἐπεὶ σύ μοι ἱερὸν ἦμαρ,

καὶ φάος ἠελίοιο πέλες, καὶ μείλιχος αἰών,
ἐλπωρή τ' ἀγαθοῖο, καὶ ἄσπετον ἄλκαρ ἀνίης·
πάσης τ' ἀγλαΐης πολὺ φέρτερος, ἠδὲ τοκήων
ἔπλεο· πάντα γὰρ οἶος ἔης δμωῇ περ ἐούσῃ·
καί ῥά μ' ἔθηκας ἄκοιτιν, ἑλὼν ἀπὸ δούλια ἔργα·
νῦν δέ τις ἐν νήεσσιν Ἀχαιῶν ἄξεται ἄλλος
Σπάρτην εἰς ἐρίβωλον, ἢ ἐς πολυδίψιον Ἄργος·
καί νύ κεν ἀμφιπολεῦσα, κακὰς ὑποτλήσομ' ἀνίας
σεῦ ἀπονοσφισθεῖσα, δυσάμμορος· ὡς ὄφελόν με
γαῖα χυτὴ ἐκάλυψε, πάρος σέο πότμον ἰδέσθαι.
Ὣς ἡ μὲν δμηθέντ' ὀλοφύρετο Πηλείωνα
δμωῇς σὺν μογερῇσι, καὶ ἀχνυμένοισιν Ἀχαιοῖς,
μυρομένη καὶ ἄνακτα, καὶ ἀνέρα· τῆς δ' ἀλεγεινὸν
οὔ ποτ' ἐτέρσετο δάκρυ, κατείβετο δ' ἄχρις ἐπ' οὖδας
ἐκ βλεφάρων, ὡσεί τε μέλαν κατὰ πίδακος ὕδωρ
πετραίης, ἧς πουλὺς ὕπερ παγετός τε, χίων τε,
ἐκκέχυται στυφελοῖο κατ' οὔδεος, ἀμφὶ δὲ πάχνη
τήκεθ' ὁμῶς Εὔρῳ τε, καὶ ἠελίοιο βολῇσι.
Καὶ τότε δή ῥ' ἐσάκουσαν ἐρινομένοιο γόοιο
θυγατέρες Νηρῆος, ὅσαι μέγα βένθος ἔχουσι·
πάσῃσιν δ' ἀλεγεινὸν ὑπὸ κραδίην πέσεν ἄλγος·
οἰκτρὸν δ' ἐστονάχησαν, ἐπίαχε δ' Ἑλλήσποντος·
ἀμφὶ δὲ κυανέοισι καλυψάμεναι χρόα πέπλοις,
ἐσσυμένως οἴμησαν, ὅπῃ στόλος ἔπλετ' Ἀχαιῶν,
πανσυδίῃ πολιοῖο δι' οἴδματος· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
νισσομένῃσι θάλασσα διΐστατο· ταὶ δ' ἐφέροντο.

κλαγγηδὸν, κραιπνῇσιν ἐειδόμεναι γεράνοισιν,
ὀσσομένης μέγα χεῖμα· περιστενάχοντο δὲ λυγρὸν
κήτεα μυρομένῃσιν· ἔβαν δ' ἄφαρ ἧχι νέοντο,
παῖδα κασιγνήτης κρατερόφρονα κωκύουσαι
ἐκπάγλως. Μοῦσαι δὲ θοῶς Ἑλικῶνα λιποῦσαι,
ἤλυθον, ἄλγος ἄλαστον ἐνὶ στέρνοισιν ἔχουσαι,
ἀρνύμεναι τιμὴν ἑλικώπιδι Νηρηΐνῃ.
Ζεὺς δὲ μέγ' Ἀργείοισι καὶ ἄτρομον ἔμβαλε θάρσος,
ὄφρα μὴ ἐσθλὸν ὅμιλον ὑποδδείσωσι θεάων,
ἀμφαδὸν ἀθρήσαντες ἀνὰ στρατόν· αἱ δ' Ἀχιλῆος
ἀμφὶ νέκυν στενάχοντο καὶ ἀθάνατοί περ ἐοῦσαι,
πᾶσαι ὁμῶς· ἀκταὶ δὲ περίαχον Ἑλλησπόντου·
δεύετο δὲ χθὼν πᾶσα περὶ νέκυν Αἰακίδαο
δάκρυσι, καὶ μέγα βένθος ἀνέστενεν· ἀμφὶ δὲ λαῶν
μυρομένων, δάκρυσσι φορύνετο τεύχεα πάντα,
καὶ κλισίαι, καὶ νῆες, ἐπεὶ μέγα πένθος ὀρώρει.
μήτηρ δ' ἀμφιχυθεῖσα, κύσε στόμα Πηλείωνος,
παιδὸς ἑοῦ, καὶ τοῖον ἔπος φάτο δακρυχέουσα·
Γηθείτω ῥοδόπεπλος ἀν' οὐρανὸν Ἠριγένεια,
γηθείτω φρεσὶν ᾗσι, μεθεὶς χόλον Ἀστεροπαίου,
Ἄξιος εὐρυρέεθρος, ἰδὲ Πριάμοιο γενέθλη·
αὐτὰρ ἐγὼ πρὸς Ὄλυμπον ἀφίξομαι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
κείσομαι ἀθανάτοιο Διὸς μεγάλα στενάχουσα,
οὕνεκά μ' οὐκ ἐθέλουσαν ὑπ' ἀνέρι δῶκε δαμῆναι,
ἀνέρι, ὃν τάχα γῆρας ἀμείλιχον ἀμφιμέμαρφε,
Κῆρές τ' ἐγγὺς ἔασι, τέλος θανάτοιο φέρουσαι.

ἀλλά μοι οὐ κείνοιο μέλει τόσον, ὡς Ἀχιλῆος,
ὅν μοι Ζεὺς κατένευσεν, ἐν Αἰακίδαο δόμοισιν
ἴφθιμον θήσειν, ἐπεὶ οὔτι μοι ἥνδανεν εὐνή·
ἄλλοτε μὲν ζαὴς ἄνεμος πέλον, ἄλλοτε δ' ὕδωρ,
ἄλλοτε δ' οἰωνῷ ἐναλίγκιος, ἢ πυρὸς ὁρμῇ·
οὐ μοι θνητὸς ἀνὴρ δύνατ' ἐν λεχέεσσι μιγῆναι
γιγνομένῃ, ὅσα γαῖα καὶ οὐρανὸς ἐντὸς ἐέργει,
μέσφ' ὅτε μοι κατένευσεν Ὀλύμπιος, υἱέα δῖον
ἔκπαγλον θήσειν, καὶ ἀρήϊον· ἀλλὰ τὰ μέν που
ἀτρεκέως ἐτέλεσσεν· ὁ γὰρ πέλε φέρτατος ἀνδρῶν·
ἀλλά μιν ὠκύμορον ποιήσατο, καί μ' ἀκάχησεν.
τοὔνεκ' ἐς οὐρανὸν εἶμι· Διὸς δ' ἐς δώματ' ἰοῦσα,
κωκύσω φίλον υἷα, καὶ, ὁππόσα πρόσθ' ἐμόγησα
ἀμφ' αὐτῷ, καὶ παισὶν ἀεικέα τειρομένοισιν,
μνήσω ἀκηχεμένη, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνω.
Ὣς ἔφατ', αἰνὰ γοῶσ' ἁλίη Θέτις· ἡ δέ οἱ αὐτὴ
Καλλιόπη φάτο μῦθον ἀρηραμένη φρεσὶ θυμόν·
Ἴσχεο κωκυτοῖο, θεὰ Θέτι, μηδ' ἀλύουσα,
εἵνεκα παιδὸς ἑοῖο, θεῶν μηδέοντι καὶ ἀνδρῶν
σκύζεο· καὶ γὰρ Ζηνὸς ἐριβρεμέταο ἄνακτος
υἷες ὁμῶς ἀπόλοντο, κακῇ περὶ κηρὶ δαμέντες.
κάτθανε δ' υἱὸς ἐμεῖο, καὶ αὐτῆς ἀθανάτοιο,
Ὀρφεὺς, οὗ μολπῇσιν ἐφέσπετο πᾶσα μὲν ὕλη,
πᾶσα δ' ἄρ' ὀκρυόεσσα πέτρη, ποταμῶν τε ῥέεθρα,
πνοιαί τε λιγέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀέντων,
οἰωνοί τε θοῇσι διεσσύμενοι πτερύγεσσιν.

ἀλλ᾽ ἔτλην μέγα πένθος, ἐπεὶ θεὸν οὔτιν᾽ ἔοικεν
πένθεσι λευγαλέοισι καὶ ἄλγεϊ θυμὸν ἀχεύειν.
τῷ σε καὶ ἀχνυμένην μεθέτω γόος υἷος ἐσθλοῦ·
καὶ γάρ οἱ κλέος αἰὲν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ
καὶ μένος ἀείσουσιν, ἐμῇ ἰότητι καὶ ἄλλων
Πιερίδων· σὺ δὲ μή τι κελαινῷ πένθεϊ θυμὸν
δάμνασο, θηλυτέρῃσιν ἴσον γοόωσα γυναιξίν·
ἢ οὐκ ἀΐεις ὅτι πάντας, ὅσοι χθονὶ ναιετάουσιν,
ἀνθρώπους, ὀλοὴ περιπέπταται ἄσχετος Αἶσα,
οὐδὲ θεῶν ἀλέγουσα; τόσον σθένος ἔλλαχε μούνη·
ἢ καὶ νῦν Πριάμοιο πολυχρύσοιο πόληα
ἐκπέρσει, Τρώων τε καὶ Ἀργείων ὀλέσασα
ἀνέρας, ὅττε θέλῃσι· θεῶν δ᾽ οὔτις μιν ἐρύξει.
Ὣς φάτο Καλλιόπη, πινυτὰ φρεσὶ μητιόωσα·
ἠέλιος δ᾽ ἀπόρουσεν ἐς ὠκεανοῖο ῥέεθρα·
ὦρτο δὲ νὺξ μεγάλοιο κατ᾽ ἠέρος ὀρφνήεσσα,
ἥ τε καὶ ἀχνυμένοισι πέλει θνητοῖσιν ὄνειαρ.
αὐτοῦ δ᾽ ἐν ψαμάθοισιν Ἀχαιῶν ἔδραθον υἷες
ἰλαδὸν, ἀμφὶ νέκυν, μεγάλῃ βεβαρηότες ἄτῃ·
ἀλλ᾽ οὐχ ὕπνος ἔμαρπτε θοὴν Θέτιν. ἄγχι δὲ παιδὸς
ἧστο σὺν ἀθανάτῃς Νηρηΐσιν· ἀμφὶ δὲ Μοῦσαι
ἀχνυμένην ἀνὰ θυμὸν ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλη,
πολλὰ παρηγορέεσκον, ὅπως λελάθοιτο γόοιο.
Ἀλλ᾽ ὅτε καγχαλόωσα δι᾽ αἰθέρος ἤλυθεν ἠὼς,
λαμπρότατον τε φάος πᾶσι Τρώεσσι φέρουσα,
καὶ Πριάμῳ, Δαναοὶ δὲ, μέγ᾽ ἀχνύμενοι, Ἀχιλῆα

κλαῖον ἐπ' ἤματα πολλὰ, περιστενάχοντο δὲ μακραὶ
ἠϊόνες πόντοιο, μέγας δ' ὀλοφύρετο Νηρεὺς,
ἦρα φέρων κούρῃ Νηρηΐδι, σὺν δέ οἱ ἄλλοι
εἰνάλιοι μύροντο θεοὶ, φθιμένου Ἀχιλῆος,
καὶ τότε δὴ μεγάλοιο νέκυν Πηληϊάδαο
Ἀργεῖοι πυρὶ δῶκαν, ἀάσπετα νήσαντες
δοῦρα, τά οἱ φορέοντες ἀπ' οὔρεος Ἰδαίοιο
πάντες ὁμῶς ἐμόγησαν, ἐπεὶ σφέας ὀτρύνοντες
Ἀτρεῖδαι προέηκαν ἀπείριτον οἰσέμεν ὕλην,
ὄφρα θοῶς καίοιτο νέκυς κταμένου Ἀχιλῆος.
ἀμφὶ δὲ τεύχεα πολλὰ πυρῇ περινηήσαντο
αἰζηῶν κταμένων· πολλοὺς δ' ἐφύπερθε βάλοντο
Τρώων δηώσαντες ὁμῶς περικαλλέας υἷας,
ἵππους τε χρεμέθοντας ἐϋσθενέας θ' ἅμα ταύρους,
σὺν δ' οἶας τε σύας τ' ἔβαλον βρίθοντας ἀλοιφῇ·
φάρεα δ' ἐκ χηλῶν φέρον ἄσπετα κωκύουσαι
δμωϊάδες, καὶ πάντα πυρῆς καθύπερθε βάλοντο·
χρυσόν τ' ἤλεκτρόν τ' ἐπενήνεον· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Μυρμιδόνες κείραντο, νέκυν δ' ἐκάλυψαν ἄνακτος·
καὶ δ' αὐτὴ Βρισηῒς, ἀκηχεμένη περὶ νεκρῷ,
κειραμένη πλοκάμους πύματον πόρε δῶρον ἄνακτι.
πολλοὺς δ' ἀμφιφορῆας ἀλείφατος ἀμφιχέοντο·
ἄλλους δ' ἀμφὶ πυρῇ μέλιτος θέσαν, ἠδὲ καὶ οἴνου
ἡδέος, οὗ μέθυ λαρὸν ὀδώδει νέκταρι ἶσον·
ἄλλα δὲ πολλὰ βάλοντ' εὐώδεα, θαῦμα βροτοῖσιν,
ὅσσα χθὼν φέρει ἐσθλὰ, καὶ ὁππόσα δῖα θάλασσα.

Ἀλλ' ὅτε δὴ περὶ πάγχυ πυρὴν διεκοσμήσαντο,
πεζοὶ ἅμ' ἱππήεσσι, σὺν ἔντεσιν, ἐῤῥώσαντο
ἀμφὶ πυρὴν πολύδακρυν· ὁ δ' ἐκ τόθεν Οὐλύμποιο
Ζεὺς ψεκάδας κατέχευεν ὑπὲρ νέκυν Αἰακίδαο
ἀμβροσίας, δίῃ τε φέρων Νηρηΐδι τιμὴν
Ἑρμείην προέηκεν ἐς Αἴολον, ὄφρα καλέσσῃ
λαιψηρῶν ἀνέμων ἱερὸν μένος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
καίεσθ' Αἰακίδαο νέκυς· τοῦ δ' αἶψα μολόντος,
Αἴολος οὐκ ἀπίθησε· καλεσσάμενος δ' ἀλεγεινὸν
καρπαλίμως Βορέην, Ζεφύροιό τε λάβρον ἀήτην,
ἐς Τροίην προέηκε, θοῇ θύοντας ἀέλλῃ·
οἱ δὲ θοῶς οἴμησαν ὑπὲρ πόντοιο φέρεσθαι
ῥιπῇ ἀπειρεσίῃ· περὶ δ' ἴαχεν ἐσσυμένοισι
πόντος ὁμοῦ καὶ γαῖα· περικλονέοντο δ' ὕπερθε
πάντα νέφη, μεγάλοιο δι' αἰθέρος ἀΐσσοντα.
οἱ δὲ, Διὸς βουλῇσι, δαϊκταμένου Ἀχιλῆος
αἶψα πυρῇ ἐνόρουσαν ἀολλέες· ὦρτο δ' ἀϋτμὴ
Ἡφαίστου μαλεροῖο· γόος δ' ἀλίαστος ὀρώρει
Μυρμιδόνων· ἄνεμοι δὲ, καὶ ἐσσύμενοί περ ἀέλλῃ,
πανῆμαρ καὶ νύκτα νέκυν περιποιπνύοντες,
καῖον ἐῢ πνείοντες ὁμῶς· ἀνὰ δ' ἔγρετο πουλὺς
καπνὸς ἐς ἠέρα δῖον, ἐπέστενε δ' ἄσπετος ὕλη
δαμναμένη πυρὶ πᾶσα, μέλαινα δ' ἐγίγνετο τέφρη.
οἱ δὲ μέγ' ἐκτελέσαντες ἀτειρέες ἔργον ἀῆται,
εἰς ἑὸν ἄντρον ἕκαστος ὁμοῦ νεφέεσσι φέροντο.

Μυρμιδόνες δ', ὅτ' ἄνακτα πελώριον, ὕστατον ἄλλων,

ἤνυσε πῦρ ἀΐδηλον, ἀποκταμένων περὶ νεκρῷ,
ἵππων τ', αἰζηῶν τε, καὶ, ἄλλ' ὅσα δακρυχέοντες
ὄβριμον ἀμφὶ νέκυν κειμήλια θῆκαν Ἀχαιοὶ,
δὴ τότε πυρκαϊὴν οἴνῳ σβέσαν· ὀστέα δ' αὐτοῦ
φαίνετ' ἀριφραδέως, ἐπεὶ οὐχ ἑτέροισιν ὁμοῖα
ἦν, ἀλλ' οἷα γίγαντος ἀτειρέος· οὐδὲ μὲν ἄλλα
σὺν κείνοις ἐμέμικτ', ἐπειὴ βόες, ἠδὲ καὶ ἵπποι,
καὶ παῖδες Τρώων, μίγδα κταμένοισι καὶ ἄλλοις,
βαιὸν ἄπωθε κέοντο περὶ νέκυν· ὃς δ' ἐνὶ μέσσοις
ῥιπῇ ὑφ' Ἡφαίστοιο δεδμημένος, οἷος ἔκειτο.
τοῦ δὲ καὶ ὀστέα πάντα περιστενάχοντες ἑταῖροι
ἄλλεγον ἐς χηλὸν πολυχανδέα τε βριαρήν τε,
ἀργυρέην· χρυσῷ δὲ διαυγέϊ πᾶσ' ἐκέκαστο·
καὶ τὰ μὲν ἀμβροσίῃ, καὶ ἀλείφατι πάγχυ δίηναν
κοῦραι Νηρῆος, μέγ' Ἀχιλλέα κυδαίνουσαι·
ἐς δὲ βοῶν δημὸν θέσαν, ἀθρόα ταρχύσασαι
σὺν μέλιτι λιαρῷ· μήτηρ δέ οἱ ἀμφιφορῆα
ὤπασε, τόν ῥα πάροιθε Διώνυσος πόρε δῶρον,
Ἡφαίστου κλυτὸν ἔργον ἐΰφρονος· ᾧ ἔνι θῆκαν
ὀστέ' Ἀχιλλῆος μεγαλήτορος· ἀμφὶ δὲ τύμβον
Ἀργεῖοι καὶ σῆμα πελώριον ἀμφεβάλοντο
ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου,
Μυρμιδόνων βασιλῆα θρασὺν περικωκύοντες.
Οὐδὲ μὲν ἄμβροτοι ἵπποι ἀταρβέος Αἰακίδαο
μίμνον ἀδάκρυτοι παρὰ νήεσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
μύροντο σφετέροιο δαϊκταμένου βασιλῆος·

οὐδ᾽ ἔθελον μεγάροισιν ἔτ᾽ ἀνδράσιν, οὐδὲ μὲν ἵπποις
μίσγεσθ᾽ Ἀργείων, ὀλοὸν πέρι πένθος ἔχοντες,
ἀλλ᾽ ὑπὲρ ὠκεανοῖο ῥοὰς, καὶ Τηθύος ἄντρα,
ἀνθρώπων ἀπάτερθεν ὀϊζυρῶν, φορέεσθαι,
ἧχι σφέας τοπάροιθεν ἐγείνατο δῖα Ποδάργη,
ἄμφω ἀελλόποδας, Ζεφύρῳ κελάδοντι μιγεῖσα.
καί νύ κεν αἶψ᾽ ἐτέλεσσαν ὅσα σφίσι μήδετο θυμὸς,
εἰ μὴ σφέας κατέρυξε θεῶν νόος, ὄφρ᾽ Ἀχιλῆος
ἔλθοι ἀπὸ Σκύροιο θοὸς πάϊς, ὅν ῥα καὶ αὐτοὶ
δέχνυνθ᾽, ὁππόθ᾽ ἵκοιτο ποτὶ στρατόν· οὕνεκ᾽ ἄρα σφιν
θέσφατα γιγνομένοισι Χάους ἱεροῖο θύγατρες
Μοῖραι ἐπεκλώσαντο, καὶ ἀθανάτοις περ ἐοῦσι,
πρῶτα Ποσειδάωνι δαμήμεναι· αὐτὰρ ἔπειτα
θαρσαλέῳ Πηλῆϊ, καὶ ἀκαμάτῳ Ἀχιλῆϊ·
τέτρατον αὖτ᾽ ἐπὶ τοῖσι, Νεοπτολέμῳ μεγαθύμῳ,
τὸν καὶ ἐς Ἠλύσιον πεδίον μετόπισθεν ἔμελλον
Ζηνὸς ὑπ᾽ ἐννεσίῃσι φέρειν, μακάρων ἐπὶ γαῖαν·
τοὔνεκα, καὶ στυγερῇ βεβολημένοι ἦτορ ἀνίῃ,
μίμνον παρ νήεσσιν, ἑὸν κατὰ θυμὸν ἄνακτα
τὸν μὲν ἀκηχέμενοι, τὸν δ᾽ αὖ ποθέοντες ἰδέσθαι.
Καὶ τότ᾽ ἐριγδούποιο λιπὼν ἁλὸς ὄβριμον οἶδμα,
ἤλυθεν Ἐννοσίγαιος ἐπ᾽ ἠόνας· οὐδέ μιν ἄνδρες
ἔδρακον, ἀλλὰ θεῇσι παρίστατο Νηρηΐνῃς·
καί ῥα Θέτιν προσέειπεν ἔτ᾽ ἀχνυμένην Ἀχιλῆος·
Ἴσχεο νῦν περὶ παιδὸς ἀπειρέσιον γοόωσα·
οὐ γὰρ ὅγε φθιμένοισι μετέσσεται, ἀλλὰ θεοῖσιν,

ὡς ἠῢς Διόνυσος, ἰδὲ σθένος Ἡρακλῆος.
οὐ γάρ μιν μόρος αἰνὸς ὑπὸ ζόφον αἰὲν ἐρύξει,
οὐδ᾽ Ἀΐδης, ἀλλ᾽ αἶψα καὶ ἐς Διὸς ἵξεται αὐγάς·
καί οἱ δῶρον ἔγω γε θεουδέα νῆσον ὀπάσσω
Εὔξεινον κατὰ πόντον, ὅπη θεὸς ἔσσεται αἰὲν
σὸς πάϊς· ἀμφὶ δὲ φῦλα περικτιόνων μέγα λαῶν
κεῖνον κυδαίνοντα θυηπολίῃς ἐρατεινῇς,
ἶσον ἐμοὶ τίσουσι· σὺ δ᾽ ἴσχεο κωκύουσα
ἐσσυμένως, καὶ μή τι χαλέπτεο πένθεϊ θυμόν.
Ὣς εἰπὼν, ἐπὶ πόντον ἀπήϊεν εἴκελος αὔρῃ,
παρφάμενος μύθοισι Θέτιν· τῆς δ᾽ ἐν φρεσὶ θυμὸς
βαιὸν ἀνέπνευσεν. τὰ μέν οἱ θεὸς ἐξετέλεσσεν·
Ἀργεῖοι δὲ γοῶντες ἀπήϊον, ἧχι ἑκάστῳ
νῆες ἔσαν, τὰς ἦγον ἀφ᾽ Ἑλλάδος· αἱ δ᾽ Ἑλικῶνα
Πιερίδες νίσσοντο, καὶ εἰς ἅλα Νηρηΐναι
δῦσαν, ἑὸν στενάχουσαι ἐΰφρονα Πηλείωνα.

ARGUMENTUM

LIBRI IV.

GLAUCO funus celebrant Troiani; Apollo autem eius corpus in Lyciam transfert, ubi ſub eius ſepulcro Glaucus fluvius emanat, 1 — 14. Deſcribuntur Achivorum ob caeſum Achillem moeror, ſpes metusque Troianorum, & in Olympo diverſa Deorum ſtudia, — 56. Poſtero die Achivos, Diomede hortante, urbem oppugnaturos, Aiax retinet; Thetidis iuſſu ludos funebres Achilli inſtituendos eſſe monens, — 110. Propoſitis a Thetide certaminum praemiis, primus Neſtor laudationem habet Achillis, — 180. Sequuntur reliqua certamina: curſu vincit Aiax Oilei fil. — 215. Lucta Diomedes & Aiax Telamonius, partito praemio, — 283. Pugilatu Idomeneus ἀκονιτί; Neſtore tamen hortante certant Epeus & Acamas, quos dirimunt Achivi, — 404. Arcu vincit Teucer, — 435. diſco Aiax Telamonius, — 455. ſaltu Agapenor, — 470. iaculo Euryalus, — 478. pancratio iterum Aiax Telam. ἀκονιτὶ, — 499. Curru Menelaus, — 544. (eſt autem haec pars lacunoſa;) ſingulari equo Agamemnon, — *fin.*

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Δ.

Οὐδὲ μὲν Ἱππολόχοιο δαΐφρονος ὄβριμον υἱὸν
Τρῶες ἀδάκρυτον δειλοὶ λίπον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Δαρδανίης προπάροιθε πύλης ἐρικυδέα φῶτα
πυρκαϊῆς καθύπερθε βάλον· τὸν δ᾽ αὐτὸς Ἀπόλλων
ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο μάλ᾽ ἐσσυμένως ἀναείρας,
δῶκε θοοῖς Ἀνέμοισι φέρειν Λυκίης σχεδὸν αἴης·
οἱ δέ μιν αἶψ᾽ ἀπένεικαν ὑπ᾽ ἄγκεα Τηλάνδροιο
χῶρον ἐς ἱμερόεντα, πέτρην δ᾽ ἐφύπερθε βάλοντο
ἄῤῥηκτον· Νύμφαι δὲ περίβλυσαν ἱερὸν ὕδωρ
ἀενάου ποταμοῖο, τὸν εἰσέτι φῦλ᾽ ἀνθρώπων
Γλαῦκον ἐπικλείουσιν ἐΰῤῥοον· ἀλλὰ τὰ μέν που
ἀθάνατοι τεύξαντο γέρας Λυκίων βασιλῆϊ·
Ἀργεῖοι δ᾽ ἐρίθυμον ἀνεστενάχοντ᾽ Ἀχιλῆα
νηυσὶ παρ᾽ ὠκυπόροισιν· ἔτειρε δὲ πάντας ἀνίη
λευγαλέη, καὶ πένθος, ἐπεί ῥά μιν ὡς ἑὸν υἷα
δίζοντ᾽, οὐδέ τις ἦεν ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ἄδακρυς·
Τρῶες δ᾽ αὖ ἀλίαστον ἐγήθεον, εἰσορόωντες

τοὺς μὲν ἀκηχεμένους, τὸν δ' ἐν πυρὶ δηωθέντα·
καί τις ἐπευχόμενος, μῦθον ποτὶ τοῖον ἔειπεν·
Νῦν πάντεσσιν ἄελπτον ἀπ' Οὐλύμποιο Κρονίων
ἡμῖν ὤπασε χάρμα, λιλαιομένοισιν ἰδέσθαι
ἐν Τροίῃ Ἀχιλῆα δεδουπότα· ἦ γὰρ ὀΐω
βλημένου ἀμπνεύσειν Τρώων ἐρικυδέα φῦλα,
αἵματος ἐξ ὀλοοῖο, καὶ ἀνδροφόνου ὑσμίνης·
αἰεὶ γάρ οἱ χερσὶν ἐμαίνετο λοίγιον ἔγχος,
λύθρῳ ὑπ' ἀργαλέῳ πεπαλαγμένον· οὐδέ τις ἡμέων
κείνῳ ἔναντ' ἐλθὼν, ἔτ' ἐπέδρακεν Ἠριγένειαν·
νῦν δ' ὀΐω φεύξεσθαι Ἀχαιῶν ὄβριμα τέκνα
νηυσὶν ἐϋπρώροισι, δαϊκταμένου Ἀχιλῆος·
ὡς ὄφελον μένος ἦεν ἔθ' Ἕκτορος, ὄφρ' ἅμα πάντας
Ἀργείους σφετέρῃσιν ἐνὶ κλισίῃσιν ὄλεσσῃ.
Ὣς ἄρ' ἔφη Τρώων τις, ἐνὶ φρεσὶ πάγχυ γεγηθώς·
ἄλλος δ' αὖ ἑτέρωθε, πύκα φρονέων, φάτο μῦθον·
Φῆσθα σὺ μὲν Δαναῶν ὀλοὸν στρατὸν ἔνδοθι νηῶν,
πόντον ἐπ' ἠερόεντα, πεφυζότας αἶψα νέεσθαι·
ἀλλ' οὐ μὰν δείσουσι, λιλαιόμενοι μέγα χάρμης·
εἰσὶν γὰρ κρατεροί τε καὶ ὄβριμοι ἀνέρες ἄλλοι,
Τυδεΐδης, Αἴας τε, καὶ Ἀτρέος ὄβριμοι υἷες·
τοὺς ἔτ' ἐγὼ δείδοικα, κατακταμένου Ἀχιλῆος.
τοὺς εἴθ' ἀργυρότοξος ἀναιρήσειεν Ἀπόλλων,
καί κεν ἀνάπνευσις πολέμου, καὶ ἀεικέος οἴτου,
ἡμῖν εὐχομένοισιν ἐλεύσεται ἤματι κείνῳ.
Ὣς ἔφατ'· ἀθάνατοι δὲ κατ' οὐρανὸν ἐστενάχοντο,

ὅσσοι ἔσαν Δαναοῖσιν ἐϋσθενέεσσιν ἀρωγοί·
ἀμφὶ δὲ κρᾶτ' ἐκάλυψαν ἀπειρεσίοις νεφέεσσι,
θυμὸν ἀκηχέμενοι· ἑτέρωθε δ' ἐγήθεον ἄλλοι,
εὐχόμενοι Τρώεσσι τέρας θυμηδὲς ὀρέξαι.
καὶ τότε δὴ Κρονίωνα κλυτὴ προσεφώνεεν Ἥρη·
Ζεῦ πάτερ ἀργικέραυνε, τίη Τρώεσσιν ἀρήγεις,
κούρης ἠϋκόμοιο λελασμένος, ἥν ῥα πάροιθεν
ἀντιθέῳ Πηλῆϊ πόρες θυμήρε' ἄκοιτιν,
Πηλίου ἐν βήσσῃσι; γάμον δέ οἱ αὐτὸς ἔτευξας
ἄμβροτον· οἱ δέ νυ πάντες ἐδαινύμεθ' ἤματι κείνῳ
ἀθάνατοι, καὶ πολλὰ δόμεν περικαλλέα δῶρα·
ἀλλὰ τά γ' ἐξελάθου· μέγα δ' Ἑλλάδι μήσαο πένθος.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὴν δ' οὔτι προσέννεπεν ἀκάματος Ζεύς·
ἧστο γὰρ ἀχνύμενος κραδίην, καὶ πολλὰ μενοινῶν,
οὕνεκεν ἤμελλον Πριάμου πόλιν ἐξαλαπάξειν
Ἀργεῖοι, τοῖς αἰνὸν ἐμήδετο λοιγὸν ὀπάσσαι
ἐν πολέμῳ στονόεντι, καὶ ἐν βαρυηχέϊ πόντῳ·
καὶ τὰ μὲν ὣς ὥρμαινε, τὰ δὴ μετόπισθε τέλεσσεν.

Ἠὼς δ' ὠκεανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσαφίκανεν·
κυανέην δ' ἄρα γαῖαν ἐπήϊεν ἄσπετος ὄρφνη,
ἦμος ἀναπνείουσι βροτοὶ βαιὸν καμάτοιο·
Ἀργεῖοι δ' ἐπὶ νηυσὶν ἐδόρπεον, ἀχνύμενοί περ.
οὐ γὰρ νηδύος ἐστὶν ἀπωσέμεναι μεμαυίης
λιμὸν ἀτάρτηρὸν, ὁπόταν στέρνοισιν ἵκηται,
ἀλλ' εἶθαρ θοὰ γυῖα βαρύνεται, οὐδέ τι μῆχος
γίγνεται, ἢν μή τις κορέσῃ θυμαλγέα νηδύν·

τοὔνεκα δή τ' ἐπάσαντο, καὶ ἀχνύμενοι Ἀχιλῆος·
αἰνὴ γὰρ μάλα πάντας ἐποτρύνεσκεν ἀνάγκη.
τοῖσι δὲ πασσαμένοισιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος,
λῦσε δ' ἀπὸ μελέων ὀδύνας, ἐπὶ δὲ σθένος ὦρσεν.
  Ἀλλ' ὅτε δὴ κεφαλὰς μὲν ἐπ' ἀντολίην ἔχον ἄρκτοι,
δέγμεναι ἠελίοιο θοὸν φάος, ἔγρετο δ' Ἠὼς,
δὴ τότ' ἀνέγρετο λαὸς ἐϋσθενέων Ἀργείων,
πορφύρων Τρώεσσι φόνον, καὶ κῆρ' ἀΐδηλον·
κίνυτο δ' ἠΰτε πόντος ἀπείριτος Ἰκαρίοιο,
ἠδὲ καὶ αὐαλέον βαθὺ λήϊον, ὁππόθ' ἵκηται
ῥιπὴ ἀπειρεσίη νεφεληγερέος Ζεφύροιο·
ὣς ἄρα κίνυτο λαὸς ἐπ' ἠόσιν Ἑλλησπόντου.
καὶ τότε Τυδέος υἱὸς ἐελδομένοισιν ἔειπεν·
  Ὦ φίλοι, εἰ ἐτεόν γε μενεπτόλεμοι πελόμεσθα,
νῦν μᾶλλον στυγεροῖσι μαχώμεθα δυσμενέεσσι,
μή πως θαρσήσωσιν, Ἀχιλλέος οὐκ ἔτ' ἐόντος·
ἀλλ' ἄγε σὺν τεύχεσσι καὶ ἅρμασιν, ἠδὲ καὶ ἵπποις
ἴομεν ἀμφὶ πόληα· πόνος δ' ἄρα κῦδος ὀρέξει.
  Ὣς ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν. ἀμείβετο δ' ὄβριμος Αἴας·
Τυδείδη, σὺ μὲν ἐσθλὰ καὶ οὐκ ἀνεμώλια βάζεις,
ὀτρύνων Τρώεσσιν ἐϋπτολέμοισι μάχεσθαι
ἀγχεμάχους Δαναοὺς, οἵπερ μεμάασι καὶ αὐτοί·
ἀλλὰ χρὴ ἐν νήεσσι μένειν, ἄχρις ἐξ ἁλὸς ἔλθῃ
δῖα Θέτις· μάλα γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶν ἥδεται ἦτορ
υἷεος ἀμφὶ τάφῳ περικαλλέα θεῖναι ἄεθλα·
ὣς χθιζή μοι ἔειπεν, ὅτ' εἰς ἁλὸς ἤιε βένθος,

νόσφ' ἄλλων Δαναῶν· καί ἑ σχεδὸν ἔλπομαι εἶναι
ἐσσυμένην. Τρῶες δὲ, καὶ εἰ θάνε Πηλέος υἱὸς,
οὐ μάλα θαρσήσουσιν, ἔτι ζώοντος ἐμεῖο,
καί σευ, ἠδὲ καὶ αὐτοῦ ἀμύμονος Ἀτρείδαο.
Ὣς ἄρ' ἔφη Τελαμῶνος ἐῢς πάϊς, οὐδέ τι ἤδη
ὅττι ῥά οἱ μετ' ἄεθλα κακὸς μόρον ἔντυε δαίμων
ἀργαλέον· τὸν δ' αὖθις ἀμείβετο Τυδέος υἱός·
Ὦ φίλος, εἰ ἐτεὸν Θέτις ἔρχεται ἤματι τῷδε
υἷεος ἀμφὶ τάφῳ περικαλλέα θεῖναι ἄεθλα,
παρ νήεσσι μένωμεν, ἐρυκανόωντε καὶ ἄλλους·
καὶ γὰρ δὴ μακάρεσσι θεοῖς πείθεσθαι ἔοικε·
καὶ δ' ἄλλως Ἀχιλῆϊ, καὶ ἀθανάτων ἀέκητι,
αὐτοὶ φραζώμεσθα δόμεν θυμηδέα τιμήν.
Ὣς φάτο Τυδεΐδαο δαΐφρονος ὄβριμον ἦτορ·
καὶ τότ' ἄρ' ἐκ πόντοιο κίεν Πηλῆος ἄκοιτις,
αὔρῃ ὑπηῴῃ ἐναλίγκιος· αἶψα δ' ἵκανεν
Ἀργείων ἐς ὅμιλον, ὅπῃ μεμαῶτες ἔμιμνον,
οἱ μὲν ἀεθλεύσοντες ἀπειρεσίῳ ἐν ἀγῶνι,
οἱ δὲ φρένας καὶ θυμὸν ἀεθλητῆρσιν ἰῆναι·
τοῖσι δ' ἅμ' ἀγρομένοισι Θέτις κυανοκρήδεμνος
θῆκεν ἄεθλα φέρουσα, καὶ ὀτρύνεσκεν Ἀχαιοὺς
αὐτίκ' ἀεθλεύειν· τοὶ δ' ἀθανάτῃ πεπίθοντο.
Πρῶτος δ' ἐν μέσσοισιν ἀνίστατο Νηλέος υἱὸς,
οὐ μὲν πυγμαχίῃσι λιλαιόμενος πονέεσθαι,
οὔτε παλαισμοσύνῃ πολυτειρέϊ· τοῦ γὰρ ὕπερθε
γυῖα καὶ ἅψεα πάντα λυγρὸν κατεδάμνατο γῆρας·

ἀλλά οἱ ἐν στέρνοισιν ἔτ' ἔμπεδος ἔπλετο θυμὸς
καὶ νόος· οὐδέ τις ἄλλος ἐριδμαίνεσκεν Ἀχαιῶν
κείνῳ, ὅτ' εἰν ἀγορῇ ἐπέων πέρι δῆρις ἐτύχθη·
τῷ καὶ Λαέρταο κλυτὸς πάϊς εἵνεκα μύθων
εἰν ἀγορῇ ὑπόεικε, καὶ, ὃς βασιλεύτατος ἦεν
πάντων Ἀργείων, μέγ' ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων·
τοὔνεκ' ἐνὶ μέσσοισιν ἐΰφρονα Νηρηΐνην
ὕμνεεν, ὡς πάσῃσι μετέπρεπεν εἰναλίῃσιν,
εἵνεκ' ἐϋφροσύνης, καὶ εἴδεος· ἡ δ' ἀΐουσα
τέρπεθ'· ὁ δ' ἱμερόεντα γάμον Πηλῆος ἔνισπε,
τόν ῥά οἱ ἀθάνατοι μάκαρες συνετεκτήναντο
Πηλίου ἀμφὶ κάρηνα· καὶ ἄμβροτον ὡς ἐπάσαντο
δαῖτα παρ' εἰλαπίνῃσιν, ὅτ' εἴδατα θεῖα φέρουσαι
χερσὶν ὑπ' ἀμβροσίῃσι θεαὶ παρενήνεον Ὧραι
χρυσείοις κανέοισι, Θέμις δ' ἄρα καγχαλόωσα,
ἀργυρέας ἐτίταινεν ἐπισπέρχουσα τραπέζας,
πῦρ δ' Ἥφαιστος ἔκαιεν ἀκήρατον, ἀμφὶ δὲ Νύμφαι
ἀμβροσίην ἐκέραιρον ἐνὶ χρυσέοισι κυπέλλοις,
αἳ δ' ἄρ' ἐς ὀρχηθμὸν Χάριτες τράπεν ἱμερόεντα,
Μοῦσαι δ' ἐς μολπὴν, ἐπετέρπετο δ' οὔρεα πάντα,
καὶ ποταμοὶ, καὶ θῆρες, ἰαίνετο δ' ἄφθιτος αἰθὴρ,
ἄντρα τε Χείρωνος περικαλλέα, καὶ θεοὶ αὐτοί.
Καὶ τὰ μὲν ἂρ Νηλῆος ἐῢς πάϊς Ἀργείοισι
πάντα μάλ' ἱεμένοις κατελέξατο· τοὶ δ' ἀΐοντες
τέρπονθ', ὅσσ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἄφθιτα ἔργα
μέλπε μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ' ἀμφίαχε λαὸς

ἀσπασίως· ὁ δ' ἄρ' ἔνθεν ἑλὼν ἐρικύδεα φῶτα
ἐκπάγλως κύδαινεν ἀρηραμένοις ἐπέεσσιν·
δώδεχ' ὅπως διέπερσε κατὰ πλόον ἄστεα φωτῶν,
ἕνδεκα δ' αὖ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον· ὡς ἐδάϊξεν
Τήλεφον, ἠδὲ βίην ἐρικυδέος Ἠετίωνος
Θήβης ἐν δαπέδοισι, καὶ ὡς Κύκνον ἔκτανε δουρὶ
υἷα Ποσειδάωνος, ἰδ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
καὶ Τρωΐλον θηητὸν, ἀμύμονά τ' Ἀστεροπαῖον·
αἵματι δ' ὡς ἐρύθηνεν ἄδην ποταμοῖο ῥέεθρα
Ξάνθου, καὶ νεκύεσσιν ἀπειρεσίοισι κάλυψεν
πάντα ῥόον κελάδοντα, Λυκάονος ὁππότε θυμὸν
νοσφίσατ' ἐκ μελέων, ποταμοῦ σχεδὸν ἠχήεντος·
Ἕκτορά θ' ὡς ἐδάμασσε, καὶ ὡς ἕλε Πενθεσίλειαν,
ἠδὲ καὶ υἱέα δῖον ἐϋθρόνου Ἠριγενείης·
καὶ τὰ μὲν Ἀργείοισιν ἐπισταμένοισι καὶ αὐτοῖς
μέλπε, καὶ ὡς ἐτέτυκτο πελώριος, ὥς τέ οἱ οὔτις
ἔσθενε δηριάασθαι ἐναντίον, οὔτ' ἐν ἀέθλοις
αἰζηῶν, ὅτε ποσσὶ νέοι περιδηριόωνται,
οὐδὲ μὲν ἱππασίῃ, οὐδὲ σταδίῃ ἐνὶ χάρμῃ·
κάλλεϊ θ' ὡς Δαναοὺς μέγ' ὑπείρεχεν, ὥς τέ οἱ ἀλκὴ
ἔπλετ' ἀπειρεσίη, ὁπότ' Ἄρεος ἔσσυτο δῆρις·
εὔχετο δ' ἀθανάτοισι, καὶ υἱέα τοῖον ἰδέσθαι
κείνου, ἀπὸ Σκύροιο πολυκλύστοιο μολόντα.
Ἀργεῖοι δ' ἄρα πᾶσιν ἐπευφήμησαν ἔπεσσιν,
αὐτή τ' ἀργυρόπεζα Θέτις, καί οἱ πόρεν ἵππους
ὠκύποδας, τοὺς πρόσθεν ἐϋμμελίῃ Ἀχιλῆϊ·

Τήλεφος ὤπασε δῶρον ἐπὶ προχοῇσι Καΐκου,
εὖτέ ἑ μοχθίζοντα κακῷ περὶ ἕλκεϊ θυμὸν
ἠκέσατ' ἐγχείῃ, τῇ μιν βάλε δηριόωντα
αὐτὸς ἔσω μηροῖο· διήλασε δ' ὄβριμον αἰχμήν.
καὶ τοὺς μὲν Νέστωρ Νηλήϊος οἷς ἑτάροισιν
ὤπασεν· οἱ δ' ἐς νῆας ἄγον μέγα κυδαίνοντες
ἀντίθεον βασιλῆα. Θέτις δ' ἐς μέσσον ἀγῶνα
θῆκεν ἄρ' ἀμφὶ δρόμοιο βόας δέκα· τῇσι δὲ πάσῃς
καλαὶ πόρτιες ἦσαν ὑπὸ μαζοῖσιν ἰοῦσαι·
τάς ποτε Πηλεΐδαο θρασὺ σθένος ἀκαμάτοιο
ἤλασεν ἐξ Ἴδης, μεγάλῳ περὶ δουρὶ πεποιθώς.
Τῶν πέρι οἵδε ἀνέσταν, ἐελδόμενοι μέγα νίκης·
Τεῦκρος μὲν πρῶτος Τελαμώνιος, ἠδὲ καὶ Αἴας,
Αἴας, ὅς τε Λοκροῖσι μετέπρεπεν ἰοβόλοισιν·
ἀμφὶ δ' ἄρα ζώσαντο θοῶς περὶ μήδεα χερσὶν
φάρεα· πάντα δ' ἔνερθεν, ἅπερ θέμις, ἐκρύψαντο,
αἰδόμενοι Πηλῆος ἐϋσθενέος παράκοιτιν,
ἄλλας τ' εἰναλίας Νηρηΐδας, ὅσσαι ἅμ' αὐτῇ
ἤλυθον, Ἀργείων κρατεροὺς ἐσιδέσθαι ἀέθλους.
τοῖσι δὲ σημαίνεσκε δρόμου τέλος ὠκυτάτοιο
Ἀτρεΐδης, ὃς πᾶσι μετ' Ἀργείοισιν ἄνασσε·
τοὺς δ' Ἔρις ὠτρύνεσκεν ἀκήρατος· οἱ δ' ἀπὸ νύσσης
καρπαλίμως οἴμησαν, ἐοικότες ἰρήκεσσιν·
τῶν δὲ καὶ ἀμφήριστος ἔην δρόμος· οἱ δ' ἑκάτερθεν
Ἀργεῖοι λεύσσοντες ἐπίαχον, ἄλλυδις ἄλλος.
ἀλλ' ὅτε τέρματ' ἔμελλον ἱκανέμεναι μεμαῶτες,

δὴ τότε που Τεύκροιο μένος καὶ γυῖα πέδησαν
ἀθάνατοι· τὸν γάρ ῥα θεὸς βάλεν, ἠέ τις ἄτη,
ὄζον ἐς ἀλγινόεντα βαθυῤῥίζοιο μυρίκης·
τῷ δ' ἄρ' ἐνιχριμφθεὶς, χαμάδις πέσε· τοῦ δ' ἀλεγεινῶς
ἄκρον ἀνεγνάμφθη λαιοῦ ποδὸς, αἱ δ' ὑπανέσταν
οἰδαλέαι ἑκάτερθε περὶ φλέβες· οἱ δ' ἰάχησαν
Ἀργεῖοι κατ' ἀγῶνα· παρήϊξεν δέ μιν Αἴας
γηθόσυνος· λαοὶ δὲ συνέδραμον, οἵ οἱ ἕποντο,
Λοκροί· αἶψα δὲ χάρμα περὶ φρένας ἤλυθε πάντων·
ἐκ δ' ἔλασαν μετὰ νῆας ἄγειν βόας, ὄφρα νέμωνται.
Τεῦκρον δ' ἐσσυμένως ἕταροι περιποιπνύοντες,
ἦγον ἐπισκάζοντα· θοῶς δέ οἱ ἰητῆρες
ἐκ ποδὸς αἷμ' ἀφέλοντο, θέσαν δ' ἐφύπερθε μοτάων
εἴρια, συνδεύσαντες ἀλείφασιν· ἀμφὶ δὲ μίτρην
δῆσαντ' ἐνδυκέως· ὀλοὰς δ' ἐκέδασσαν ἀνίας.
"Αλλω δ' αὖθ' ἑτέρωθε παλαισμοσύνης ὑπερόπλου
καρπαλίμως μνώοντο δύω κρατερόφρονε φῶτε,
Τυδέος ἱπποδάμοιο πάϊς, καὶ ὑπέρβιος Αἴας,
οἵ ῥ' ἴσαν ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν ἀθρήσαντας
Ἀργείους· ἄμφω γὰρ ἔσαν μακάρεσσιν ὁμοῖοι·
σὺν δ' ἔβαλον θήρεσσιν ἐοικότες, οἵ τ' ἐν ὄρεσσιν
ἀμφ' ἐλάφοιο μάχονται, ἐδητύος ἰσχανόωντες·
ἶσον δ' ἀμφοτέροισι πέλει σθένος· οὐδέ τις αὐτῶν
λείπεται οὐδ' ἠβαιὸν, ἀταρτηρῶν μάλ' ἐόντων·
ὣς οἵ γ' ἶσον ἔχον κρατερὸν μένος· ὀψὲ δ' ἄρ' Αἴας
Τυδείδην συνέμαρψεν, ἐνὶ στιβαρῇσι χέρεσσι

ἄγξαι ἐπειγόμενος· ὁ δ' ἄρ' ἰδρείῃ τε καὶ ἀλκῇ,
πλευρὸν ὑποκλίνας, Τελαμώνιον ὄβριμον υἷα
ἐσσυμένως ἀνάειρεν, ὑπὲρ μυῶνος ἐρείσας
ὦμον, καὶ ποδὶ μηρὸν ὑποπλήξας ἑτέρωσε,
κάββαλεν ὄβριμον ἄνδρα κατὰ χθονός· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
ἕζετο· τοὶ δ' ὁμάδησαν· ὁ δ' ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ
Αἴας ὀβριμόθυμος ἀνίστατο, δεύτερον αὖτις
ὁρμαίνων ἐς δῆριν ἀμείλιχον· αἶψα δὲ χερσὶ
σμερδαλέῃσι κόνιν κατεχεύατο· καὶ μέγα θύων,
Τυδεΐδην ἐς μέσσον ἀΰτεεν· ὃς δέ μιν οὔτι
ταρβήσας, οἴμησε καταντίον· ἀμφὶ δὲ πολλὴ
ποσσὶν ὑπ' ἀμφοτέρων κόνις ὤρνυτο· τοὶ δ' ἑκάτερθεν
ταῦροι ὅπως συνόρουσαν ἀταρβέες, οἵ τ' ἐν ὄρεσσι
θαρσαλέου μένεος πειρώμενοι, εἰς ἓν ἵκωνται,
ποσσὶ κονιόμενοι· περὶ δὲ βρομέουσι κολῶναι
βρυχμῇ ὑπ' ἀμφοτέρων· τοὶ δ' ἄσχετα μαιμώοντες,
κράατα συμφορέουσιν ἀτειρέα, καὶ μέγα κάρτος,
θυμῷ ἐπ' ἀλλήλοισι πονεύμενοι· ἐκ δὲ μόγοιο
λάβρον ἀνασθμαίνοντες, ἀμείλιχα δηϊόωνται·
πουλὺς δ' ἐκ στομάτων χαμάδις κατεχεύατο ἀφρός·
ὣς οἵγε στιβαρῇσιν ἄδην πονέοντο χέρεσσιν·
ἀμφοτέρων δ' ἄρα νῶτα, καὶ αὐχένες ἀλκήεντες
χερσὶ περικτυπέοντο τετριγότες, εὖτ' ἐν ὄρεσσι
δένδρ' ἐπ' ἀλλήλοισι βάλωντ' ἐριθηλέας ὄζους.
πολλάκι δ' Αἴαντος μεγάλου στιβαροὺς ὑπὸ μηροὺς
κάββαλε Τυδεΐδης κρατερὰς χέρας· ἀλλά μιν οὔτι

ἂψ ὤσαι δύνατο στιβαροῖς ποσὶν ἐμβεβαῶτα·
τὸν δ' Αἴας, καθύπερθεν ἐπεσσύμενος, ποτὶ γαῖαν
ἐξ ὤμων ἐτίνασσε, κατὰ χθονὸς οὖδας ἐρείδων·
ἄλλοτε δ' ἀλλοίως ὑπὸ χείρεσι δηριόωντο.
λαοὶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα μέγ' ἴαχον εἰσορόωντες,
οἱ μὲν Τυδείδην ἐρικυδέα θαρσύνοντες,
οἱ δὲ βίην Αἴαντος· ὁ δ' ἄλκιμον ἄνδρα τινάξας
ἐξ ὤμων ἑκάτερθε, βαλὼν δ' ὑπὸ νηδύα χεῖρα,
ἐσσυμένως ἐφέηκε κατὰ χθονὸς, ἠΰτε πέτρην,
ἀλκῇ ὑπὸ σθεναρῇ· μέγα δ' ἴαχε Τρώϊον οὖδας
Τυδείδαο πεσόντος· ἐπηΰτησε δὲ λαός.
ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνόρουσεν, ἐελδόμενος πονέεσθαι
τὸ τρίτον ἀμφ' Αἴαντα πελώριον· ἀλλ' ἄρα Νέστωρ
ἔστη ἐν μέσσοισι, καὶ ἀμφοτέροισι μετηύδα·
Ἴσχεσθ', ἀγλαὰ τέκνα, παλαισμοσύνης ὑπερόπλου·
ἴδμεν γὰρ δὴ πάντες, ὅσον προφερέστεροι ἐστὲ
Ἀργείων, μεγάλοιο καταφθιμένου Ἀχιλῆος.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἔσχοντο πονεύμενοι· ἐκ δὲ μετώπων
χερσὶν ἄδην μόρξαντο κατεσσύμενόν περ ἱδρῶτα·
κύσσαν δ' ἀλλήλους· φιλότητι δὲ δῆριν ἔθεντο.
τοῖς δ' ἄρα ληϊάδας πίσυρας πόρε πότνα θεάων
δῖα Θέτις· τὰς δ' αὐτοὶ ἐθηήσαντο ἰδόντες
ἥρωες κρατεροὶ καὶ ἀταρβέες, οὕνεκα πασέων
ληϊάδων προφέρεσκον ἐϋφροσύνῃ τε, καὶ ἔργοις,
νόσφιν ἐϋπλοκάμου Βρισηΐδος, ἅς ποτ' Ἀχιλλεὺς
ληΐσατ' ἐκ Λέσβοιο· νόον δέ γ' ἐτέρπετο τῇσι·

καί ῥ' ἡ μὲν δόρποιο πέλεν ταμίη καὶ ἐδωδῆς·
ἡ δ' ἄρα δαινυμένοισι παροινοχόει μέθυ λαρόν·
ἄλλη δ' αὖ μετὰ δόρπον ὕδωρ ἐπέχευε χέρεσσι·
ἡ δ' ἑτέρη ἀπὸ δαιτὸς ἀεὶ φορέεσκε τράπεζαν·
τὰς δ' ἄρα Τυδείδαο μένος καὶ ὑπέρβιος Αἴας,
δασσάμενοι, προέηκαν ἐϋπρώρους ἐπὶ νῆας.
Ἀμφὶ δὲ πυγμαχίης πρῶτον σθένος Ἰδομενῆος
ὤρνυτ', ἐπεί οἱ θυμὸς ἴδρις πέλε παντὸς ἀέθλου·
τῷ δ' οὔτις κατέναντα κίεν· μάλα γάρ μιν ἅπαντες
αἰδόμενοι ὑπόειξαν, ἐπεί ῥα γεραίτερος ἦεν·
τῷ δ' ἄρ' ἐνὶ μέσσοισι Θέτις πόρεν ἅρμα, καὶ ἵππους
ὠκύποδας, τοὺς πρόσθε βίη μεγάλου Πατρόκλοιο
ἤλασεν ἐκ Τρώων, Σαρπηδόνα δῖον ὀλέσσας·
καὶ τοὺς μὲν θεράποντι πόρεν ποτὶ νῆας ἄγεσθαι
Ἰδομενεύς· αὐτὸς δὲ κλυτῷ ἐν ἀγῶνι μένεσκε.
Φοῖνιξ δ' Ἀργείοισιν ἐϋσθενέεσσι μετηύδα·
Νῦν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆϊ θεοὶ δόσαν ἐσθλὸν ἄεθλον
αὔτως, οὐ κάμνοντι βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ὤμοις,
ἀλλ' ἄρ' ἀναιμωτὶ, προγενέστερον ἄνδρα τίοντες·
ἀλλ' ἄλλοι νέοι ἄνδρες ἐπεντύνεσθε ἄεθλον,
χεῖρας ἐπ' ἀλλήλοισι δαήμονας ἰθύνοντες
πυγμαχίης, καὶ θυμὸν ἰήνατε Πηλείωνος.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἀΐοντες, ἐπέδρακον ἀλλήλοισιν·
ἦκα δὲ πάντες ἔμιμνον ἀναινόμενοι τὸν ἄεθλον,
εἰ μὴ σφέας ἐνένισπεν ἀγαυοῦ Νηλέος υἱός·
Ὦ φίλοι, οὔτι ἔοικε δαήμονας ἄνδρας ἀϋτῆς,

πυγμαχίην ἀλέασθαι ἐπήρατον, ἥ τε νέοισι
τερπωλὴ πέλεται, καμάτῳ δ᾽ ἐπὶ κῦδος ἀγινεῖ.
ὡς εἴθ᾽ ἐν γυίοισιν ἐμοῖς ἔτι κάρτος ἔκειτο,
οἷον ὅτ᾽ ἀντίθεον Πελίην κατεθάπτομεν ἡμεῖς,
αὐτὸς ἐγὼ, καὶ Ἄκαστος, ἀνεψιοὶ, εἰς ἓν ἰόντες,
ὁππότ᾽ ἄρ᾽ ἀμφήριστος ἐγὼ Πολυδεύκεϊ δίῳ
πυγμαχίῃ γενόμην, ἔλαβον δέ οἱ ἶσον ἄεθλον·
ἐν δὲ παλαισμοσύνῃ με, καὶ ὁ κρατερώτερος ἄλλων
Ἀγκαῖος θάμβησε καὶ ἔτρεσεν· οὐδέ μοι ἔτλη
ἀντίον ἐλθέμεναι νίκης ὕπερ, οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ αὐτὸν
ἤδη που τοπάροιθε παρ᾽ ἀγχεμάχοισιν Ἐπειοῖς
νίκησ᾽ ἠῢν ἐόντα· πεσὼν δ᾽ ἐκονίσσατο νῶτα,
σῆμα παρὰ φθιμένου Ἀμαρυγκέος, ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ
πολλοὶ θηήσαντο βίην, καὶ κάρτος ἐμεῖο·
τῷ νύ μοι οὐκ ἔτι κεῖνος ἐναντίον ἤρατο χεῖρας,
καὶ κρατερός περ ἐών· ἔλαβον δ᾽ ἀκόνιτος ἄεθλον.
νῦν δέ με γῆρας ἔπεισι, καὶ ἄλγεα· τοὔνεκ᾽ ἄνωγα
ὑμέας, οἷσιν ἔοικεν, ἀέθλια χερσὶ φέρεσθαι·
κῦδος γὰρ νέῳ ἀνδρὶ φέρειν ἀπ᾽ ἀγῶνος ἄεθλον.
Ὣς φαμένοιο γέροντος ἀνίστατο θαρσαλέος φὼς,
υἱὸς ὑπερθύμοιο καὶ ἀντιθέου Πανοπῆος,
ὅς τε καὶ ἵππον ἔτευξε, κακὸν Πριάμοιο πόληϊ,
ὕστερον· ἀλλ᾽ οὔθ᾽ οἵ τις ἐτόλμα ἔνεγγυς ἱκέσθαι
εἵνεκα πυγμαχίης· πολέμου δ᾽ οὐ πάγχυ δαήμων
ἔπλετο λευγαλέου, ὁπότ᾽ Ἄρεος ἔσσυτο δῆρις.
καὶ κεν ἀνιδρωτὶ περικαλλέα δῖος Ἐπειὸς

ἤμελλεν τότ' ἄεθλα φέρειν ποτὶ νῆας Ἀχαιῶν,
εἰ μή οἱ σχεδὸν ἦλθεν ἀγαυοῦ Θησέος υἱὸς,
αἰχμητὴς Ἀκάμας· μέγα δ' ἐν φρεσὶ κάρτος ἀέξων
ἀζαλέους ἱμάντας ἔχεν περὶ χερσὶ θοῇσι,
τούς οἱ ἐπισταμένως Εὐηνορίδης Ἀγέλαος
ἀμφέβαλεν παλάμῃσιν, ἐποτρύνων βασιλῆα·
ὡς δ' αὔτως ἕταροι Πανοπηϊάδαο ἄνακτος
θαρσύνεσκον Ἐπειόν· ὁ δ' ἐν μέσσοισι, λέων ὣς,
εἱστήκει, περὶ χερσὶν ἔχων βοὸς ἶφι δαμέντος
ῥινοὺς ἀζαλέας· μέγα δ' ἴαχον ἔνθα καὶ ἔνθα
λαοὶ, ἐποτρύνοντες ἐϋσθενέων μένος ἀνδρῶν
μῖξαι ἐν αἵματι χεῖρας ἀτειρέας· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
ἔσταν μαιμώωντες ἐνὶ ξυνοχῇσιν ἀγῶνος,
ἄμφω χεῖρας ἑὰς πειρώμενοι, εἴπερ ἔασιν
ὡς ποτ' ἐΰτρόχαλοι, μηδ' ἐκ πολέμου βαρύθοιεν·
αἶψα δ' ἄρ' ἀλλήλοισι καταντία χεῖρας ἄειραν
ταρφέα παπταίνοντες· ἐπ' ἀκροτάτοις δὲ πόδεσσι
βαίνοντες, κατὰ βαιὸν ἐὸν γόνυ γουνὸς ἄμειβον,
ἀλλήλων ἐπὶ δηρὸν ἀλευόμενοι μέγα κάρτος·
σὺν δ' ἔβαλον νεφέλῃσιν ἐοικότες αἰψηρῇσιν,
αἵτ' ἀνέμων ῥιπῇσιν ἐπ' ἀλλήλῃσι θοροῦσαι,
ἀστεροπὴν προϊᾶσι, μέγας δ' ὀροθύνεται αἰθὴρ
θεινομένων νεφέων, βαρὺ δὲ κτυπέουσιν ἄελλαι·
ὡς τῶν ἀζαλέῃσι περικτυπέοντο γένεια
ῥινοῖς· αἷμα δὲ πουλὺ κατέῤῥεεν· ἐκ δὲ μετώπων,
ἱδρὼς αἱματόεις θαλερὰς ἐρύθαινε παρειάς·

οἱ δ' ἄμοτον πονέοντο μεμαότες· οὐδ' ἄρ' Ἐπειὸς
λῆγεν, ἐπέσσυτο δ' αἰὲν ἑῷ περὶ κάρτεϊ θύων·
τὸν δ' ἄρα Θησέος υἱὸς, ἐϋφρονέων ἐν ἀέθλῳ,
πολλάκις ἐς κενεὸν κρατερὰς χέρας ἰθύνεσθαι
θῆκε· καὶ ἰδρείῃσι διατμήξας ἑκάτερθε
χεῖρας, ἐς ὀφρύα τύψεν ἐπάλμενος, ἄχρις ἱκέσθαι
ὀστέον· ἐκ δέ οἱ αἷμα κατέῤῥεεν ὀφθαλμοῖο·
ἀλλὰ καὶ ὣς Ἀκάμαντα, βαρείῃ χειρὶ τυχήσας,
τύψε κατὰ κροτάφοιο· χαμαὶ δέ οἱ ἤλασε γυῖα·
αὐτὰρ ὅγ' αἶψ' ἀνόρουσε, καὶ ἔνθορε φωτὶ κραταιῷ·
πλῆξε δέ οἱ κεφαλήν· ὁ δ' ἄρ' ἔμπαλιν ἀΐσσοντος,
βαιὸν ὑποκλίνας, σκαιῇ χερὶ τύψε μέτωπον·
ἄλλῃ δ' ἤλασε ῥῖνας ἐπάλμενος· ὡς δὲ καὶ αὐτὸς
μήτι παντοίῃ χέρας ὤρεγε· τοὺς δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
ἀλλήλων ἀπέρυξαν, ἐελδομένους πονέεσθαι
νίκης ἀμφ' ἐρατῆς· τῶν δ' ἐσσυμένων θεράποντες
ῥινοὺς αἱματόεντας ἄφαρ σθεναρῶν ἀπὸ χειρῶν
λῦσαν· τοὶ δ' ἄρα τυτθὸν ἀνέπνευσαν καμάτοιο,
μορξάμενοι σπόγγοισι πολυτρήτοισι μέτωπα·
τοὺς δ' ἕταροί τε φίλοι τε, παρηγορέοντες, ἄγεσκον
ἄντικρυς ἀλλήλων, ὡς κεν χόλου ἀλγινόεντος
ἐσσυμένως λελάθωνται, ἀρεσσάμενοι φιλότητι·
ἀλλ' οἱ μὲν πεπίθοντο παραιφασίῃσιν ἑταίρων·
ἀνδράσι γὰρ πινυτοῖσι πέλει νόος ἤπιος αἰεί·
κύσσαν δ' ἀλλήλους· ἔριδος δ' ἐπελήθετο θυμὸς
λευγαλέης. τοῖς δ' αἶψα Θέτις κυανοκρήδεμνος

ἀργυρέους κρητῆρας ἐελδομένοισιν ὄπασσεν,
δοιώ, τοὺς Εὔνηος Ἰάσονος ὄβριμος υἱὸς
ὦνον ὑπὲρ κρατεροῖο Λυκάονος ἐγγυάλιξεν
ἀντιθέῳ Ἀχιλῆϊ περικλύστῳ ἐνὶ Λήμνῳ·
τοὺς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἀριπρεπέϊ Διονύσῳ
δῶρον, ὅτ' εἰς Οὔλυμπον ἀνήγαγε δῖαν ἄκοιτιν,
Μίνωος κούρην ἐρικυδέα, τήν ποτε Θησεὺς
κάλλιπεν οὐκ ἐθέλων γε περικλύστῳ ἐνὶ Δίῃ·
τοὺς δ' ἠΰς Διόνυσος ἑῷ πόρεν υἱέϊ δῶρον
νέκταρος ἐμπλήσας· ὁ δ' ἄρ' ὤπασεν Ὑψιπυλείῃ
πολλοῖς σὺν κτεάτεσσι Θόας· ἡ δ' υἱέϊ δίῳ
κάλλιπεν· ὃς δ' Ἀχιλῆϊ Λυκάονος εἵνεκα δῶκε.
τῶν δ' ἕτερον μὲν ἔχεσκεν ἀγαυοῦ Θησέος υἱός,
ἄλλον δ' ἠΰς Ἐπειὸς ἑὰς ἐπὶ νῆας ἴαλλεν
γηθόσυνος· τῶν δ' ἀμφιτετρυμμένα τύμματα πάντα
ἠκέσατ' ἐνδυκέως Ποδαλείριος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸς
πρῶτα μὲν ἐκμύζησεν, ἔπειτα δὲ χερσὶν ἑῇσιν
ῥάψεν ἐπισταμένως· καθύπερθε δὲ φάρμακα θῆκε
κεῖνα, τά οἱ προπάροιθε πατὴρ ἑὸς ἐγγυάλιξε·
τοῖσι δ' ἄρ' ἐσσυμένως καὶ ἀναλθέα τύμματα φωτῶν
αὐτῆμαρ μορόεντος ὑπὲκ κακοῦ ἰαίνονται·
τῶν δ' ἄφαρ ἀμφὶ πρόσωπα, καὶ εὐκομόωντα κάρηνα,
τύμματ' ἀπαλθαίνοντο· κατηπιόωντο δ' ἀνῖαι.
Ἀμφὶ δὲ τοξοσύνης, Τεῦκρος καὶ Ὀϊλέος υἱὸς
ἔστασαν, οἳ καὶ πρόσθε δρόμου πέρι πειρήσαντο·
τῶν δ' ἄρα τηλόσε θῆκεν ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων

ἱππόκομον τρυφάλειαν· ἔφη δὲ, ἑ πολλὸν ἀμείνω
ἔσσεσθ᾽, ὅς κέρσειεν ἀπὸ τρίχας ὀξέϊ χαλκῷ.
Αἴας δ᾽ αὐτίκα πρῶτος ἑὸν προέηκε βέλεμνον·
πλῆξε δ᾽ ἄρα τρυφάλειαν· ἐπηΰτησε δὲ χαλκὸς
ὀξύτατον· Τεῦκρος δὲ μέγ᾽ ἐγκονέων ἐνὶ θυμῷ,
δεύτερος ἧκεν ὀϊστόν· ἄφαρ δ᾽ ἀπέκερσεν ἐθείρας
ὀξὺ βέλος· λαοὶ δὲ μέγ᾽ ἴαχον ἀθρήσαντες·
καί μιν κυδαίνεσκον ἀπείριτον, οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ αὐτὸν
πληγὴ ἐπαλγύνεσκε θοοῦ ποδός· ἀλλά μιν οὔτι
βλάψεν ὑπαὶ παλάμῃσι θοὸν βέλος ἰθύνοντα.
καί οἱ τεύχεα καλὰ πόρεν Πηλῆος ἄκοιτις
ἀντιθέου Τρωΐλοιο, τὸν ἠϊθέων μέγ᾽ ἄριστον
Τροίῃ ἐν ἠγαθέῃ Ἑκάβη τέκετ᾽, οὐδ᾽ ἀπόνητο,
ἀγλαόν· ἤδη γάρ μιν ἀταρτηροῦ Ἀχιλῆος
ἔγχος ὁμοῦ καὶ κάρτος ἀπήμερσαν βιότοιο·
ὡς δ᾽ ὁπόθ᾽, ἑρσήεντα καὶ εὐθαλέοντ᾽ ἀνὰ κῆπον,
ὑδρηλῆς καπέτοιο μάλ᾽ ἀγχόθι τηλεθάοντα
ἢ στάχυν, ἢ μήκωνα, πάρος καρποῖο τυχῆσαι,
κέρσῃ τις δρεπάνῳ νεοθηγέϊ, μήδ᾽ ἄρ᾽ ἐάσῃ
ἐς τέλος ἡδὺ μολεῖν, μήδ᾽ ἐς σπόρον ἄλλον ἱκέσθαι,
ἀμήσας κενεόν τε καὶ ἄσπορον αἴθοπι χαλκῷ,
μέλλονθ᾽ ἑρσήεντος ὑπ᾽ εἴαρος ἀλδαίνεσθαι·
ὡς υἱὸν Πριάμοιο, θεοῖς ἐναλίγκιον εἶδος,
Πηλείδης κατέπεφνεν ἔτ᾽ ἄχνοον, εἰσέτι νύμφης
νήϊδα, νηπιάχοισιν ὁμῶς ἔτι κουρίζοντα·
ἀλλά μιν εἰς πόλεμον φθισίμβροτον ἤγαγε μοῖρα

ἥβης ἀρχόμενον πολυγηθέος, ὁππότε φῶτες
θαρσαλέοι τελέθουσιν, ὅτ' οὐκέτι δεύεται ἦτορ.
Αὐτίκα δ' αὖτε σόλον περιμήκεά τε βριαρόν τε
πολλοὶ πειρήσαντο θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἰῆλαι·
τὸν δ' οὔτις βαλέειν δύνατο στιβαρὸν μάλ' ἐόντα
Ἀργείων· οἶος δ' ἔβαλεν μενεδήϊος Αἴας
χειρὸς ἀπὸ κρατερῆς, ὡσεὶ δρυὸς ἀγρονόμοιο
ὄζον ἀπαυανθέντα, θέρους εὐθαλπέος ὥρῃ,
ὁππότε λήϊα πάντα κατὰ χθονὸς αὐαίνηται·
θάμβησαν δ' ἄρα πάντες, ὅσον χερὸς ἐξεποτήθη
χαλκὸς, ὃν ἀνέρε χερσὶ δύω μογέοντες ἄειραν·
τόν ῥα μὲν Ἀνταίοιο βίη ῥίπτασκε πάροιθεν
ῥηϊδίως ἀπὸ χειρὸς, ἑῆς πειρώμενος ἀλκῆς,
πρὶν κρατερῇσι χέρεσσι δαμήμεναι Ἡρακλῆος·
Ἡρακλέης δέ μιν ἠὺς ἑλὼν, σὺν ληΐδι πολλῇ,
ἀκαμάτης ἔχε χειρὸς ἀέθλιον· ἀλλά μιν ἐσθλῷ
ὕστερον Αἰακίδῃ δῶρον πόρεν, ὁππότ' ἄρ' αὐτῷ
Ἰλίου εὐπύργοιο συνέπραθε κύδιμον ἄστυ·
κεῖνος δ' υἱέϊ δῶκεν· ὁ δ' ὠκυπόροις ἐνὶ νηυσὶν
ἐς Τροίην μιν ἔνεικεν, ἵνα σφετέροιο τοκῆος
μνωόμενος, Τρώεσσιν ἐϋσθενέεσσι μάχοιτο
προφρονέως, εἴη δὲ πόνος πειρωμένῳ ἀλκῆς·
τόν ῥ' Αἴας μάλα πολλὸν ἀπὸ στιβαρῆς βάλε χειρός.
καὶ τότε οἱ Νηρηῒς ἀγακλυτὰ τεύχεα δῶκεν
Μέμνονος ἀντιθέοιο, τὰ καὶ μέγα θηήσαντο
Ἀργεῖοι· λίην γὰρ ἔσαν περιμήκεα πάντα·

καὶ τάγε καγχαλόων ὑπεδέξατο κύδιμος ἀνήρ·
οἵῳ γὰρ κείνῳ γε περὶ βριαροῖσι μέλεσσιν
ἥρμοσεν ἀπλήτοιο κατὰ χροὸς ἀμφιτεθέντα·
αὐτὸς δ' αὖτ' ἀνάειρε μέγαν σόλον, ὄφρα οἱ εἴη
τερπωλὴ, μένος ἠΰ λιλαιομένῳ πονέεσθαι.
Οἱ δ' ἄρα δηριόωντες ἐφ' ἅλματι πολλοὶ ἀνέσταν·
τῶν ἄρ' ὑπέρθορε πολλὸν ἐϋμμελίης Ἀγαπήνωρ
σήματα· τοὶ δ' ὁμάδησαν ἐπ' ἀνέρι μακρὰ θορόντι·
καί οἱ τεύχεα καλὰ πόρε μεγάλοιο Κύκνοιο
δῖα Θέτις· τὸν γάρ ῥα, φόνῳ ἐπὶ Πρωτεσιλάου
πολλῶν θυμὸν ἑλόντα, κατέκτανε Πηλέος υἱὸς
πρῶτον ἀριστήων· Τρῶας δ' ἄχος ἀμφεκάλυψεν.
Αἰγανέῃ δ' ἄρα πολλὸν ὑπέρβαλε δηριόωντας
Εὐρύαλος· λαοὶ δὲ μέγ' ἴαχον· οὐ γὰρ ἔφαντο
κεῖνον ὑπερβαλέειν, οὐδὲ πτερόεντι βελέμνῳ·
τοὔνεκά οἱ φιάλην πολυχανδέα δῶκε φέρεσθαι
μήτηρ Αἰακίδαο δαΐφρονος, ἥν ποτ' Ἀχιλλεὺς
ἀργυρέην κτεάτισσε, βαλὼν ὑπὸ δουρὶ Μύνητα,
ὁππότε Λυρνησσοῖο διέπραθε Τρώϊον ἄστυ.
Αἴας δ' ὀβριμόθυμος, ἐελδόμενος πονέεσθαι
χερσὶν ὁμῶς καὶ ποσσὶν, ἀνιστάμενος, καλέεσκεν
ἐς μέσον ἡρώων τὸν ὑπέρτατον· οἱ δ' ὁρόωντες,
θάμβεον ὄβριμον ἄνδρα καὶ ἄλκιμον· οὐδέ τις ἔτλη
ἄντα μολεῖν· πάντων γὰρ ὑπέκλασε δεῖμ' ἀλεγεινὸν
ἠνορέην· φοβέοντο δ' ἀνὰ φρένα, μή τινα χερσὶ
τύψας ἀκαμάτῃσιν, ὑπὸ πληγῇσι πρόσωπον

συγχέῃ ἐσσυμένως, μέγα δ᾽ ἀνέρι πῆμα γένηται.
ὀψὲ δὲ πάντες ἔλευσσον ἐπ᾽ Εὐρυάλῳ μενεχάρμῃ,
ἴδμονι πυγμαχίης, εὖ εἰδότι· ὃς δ᾽ ἐνὶ μέσσοις
τοῖον ἔπος προέηκεν, ὑποτρομέων θρασὺν ἄνδρα·
Ὦ φίλοι, ἄλλον μέν τιν᾽ Ἀχαιῶν, ὅν κε θέλητε,
τλήσομαι ἀντιόωντα, μέγαν δ᾽ Αἴαντα τέθηπα·
πολλὸν γὰρ προβέβηκε· διαῤῥαίσει δέ μοι ἦτορ,
ἤν μιν ἐπιβρίσαντα λάβῃ χόλος· οὐ γὰρ ὀΐω
ἀνδρὸς ἀπ᾽ ἀκαμάτοιο σόος ποτὶ νῆας ἱκέσθαι.
Ὣς φαμένοιο, γέλασσαν· ὁ δ᾽ ἐν φρεσὶ πάμπαν ἰάνθη
Αἴας ὀβριμόθυμος· ἄειρε δὲ δοιὰ τάλαντα
ἀργύρου αἰγλήεντος, ἅ οἱ Θέτις εἵνεκ᾽ ἀέθλου
δῶκεν ἄτερ καμάτοιο· φίλου δ᾽ ἐμνήσατο παιδὸς
Αἴαντ᾽ εἰσορόωσα· γόος δέ οἱ ἔμπεσε θυμῷ.
Οἳ δ᾽ αὖθ᾽ ἱππασίῃ μεμελημένον ἦτορ ἔχοντες,
ἐσσυμένως ἀνόρουσαν ἐποτρύνοντος ἀέθλου·
πρῶτος μὲν Μενέλαος, ἰδ᾽ Εὐρύπυλος θρασυχάρμης,
Εὔμηλός τε, Θόας τε, καὶ ἰσόθεος Πολυποίτης.
ἵπποις δ᾽ ἀμφὶ λέπαδνα βάλον, καὶ ὑφ᾽ ἅρματ᾽ ἔρυσσαν
πάντες ἐπειγόμενοι, πολυγηθέος εἵνεκα νίκης·
αἶψα δ᾽ ἄρ᾽ εἰς δῆριν ξύνισαν βεβαῶτ᾽ ἐνὶ δίφροις,
χῶρον ἀν᾽ ἠμαθόεντ᾽· ἐπὶ νύσσης δ᾽ ἔσταν ἕκαστοι·
καρπαλίμως δ᾽ εὔληρα λάβον κρατερῇς παλάμῃσιν·
ἵπποι δ᾽ ἐγχριμφθέντες ἐν ἅρμασι ποιπνύεσκον,
ὅππως τις προάλοιτο· πόδας δ᾽ ὑπεκίνυον αὔτως·
οὔατα δ᾽ ὀρθώσαντο, καὶ ἄμπυκα δεύεσαν ἀφρῷ·

οἱ δ' ἄφαρ ἐγκονέοντες ἐλαφροπόδων μένος ἵππων
μάστιον· οἱ δὲ, θοῇσιν ἐοικότες Ἁρπυίῃσιν,
καρπαλίμως ζεύγλῃσι μέγ' ἔκθορον ἀσχαλόωντες·
ἅρματα δ' ὦκα φέρεσκον, ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα·
οὐ δ' ἁρματροχίας ἰδέειν ἦν, οὐδὲ ποδοῖϊν
ἐν χθονὶ σήματα· τόσσον ὑπεξέφερον δρόμον ἵπποι·
πουλὺς δ' αἰθέρ' ἵκανε κονίσσαλος ἐκ πεδίοιο,
καπνῷ ἢ ὁμίχλῃ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσιν
ἀμφιχέῃ πρώνεσσι Νότου μένος, ἢ Ζεφύροιο,
χείματος ἐγρομένου, ὁπότ' οὔρεα δεύεται ὄμβρῳ.
ἵπποι δ' Εὐμήλοιο μέγ' ἔνθορον· αἳ δ' ἐφέποντο
ἀντιθέοιο Θόαντος· ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἀΰτει
ἅρματι· τοὶ δ' ἐφέροντο δι' εὐρυχόρου πεδίοιο.

— — — — — — —

— — — — — — —

ὅντινα δήϊοι ἄνδρες ὑποτρομέουσι μάλιστα.

— — — — — — —

Ἤλιδος ἐκ δίης, ἐπεὶ μέγα ἔργον ἔρεξεν
παρφθάμενος θοὸν ἅρμα κακόφρονος Οἰνομάοιο,
ὅς ῥα τότ' ἠϊθέοισιν ἀνηλέα τεῦχεν ὄλεθρον,
κούρης ἀμφὶ γάμοιο, περίφρονος Ἱπποδαμείης·
ἀλλ' οὐ μὲν κεῖνός γε καὶ ἱππασίῃσι μεμηλὼς,
ἵππους ὠκύποδας τοίους ἔχεν, ἀλλ' ἄρα πολλὸν
ποσσὶν ἀφαυροτέρους· οἱ γάρ τ' εἴδοντ' ἀνέμοισιν.
Ἦ, μέγα κυδαίνων ἵππων μένος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
Ἀτρείδην· ὁ γὰρ ἧσι περὶ φρεσὶ γήθεε θυμῷ·

τοὺς δὲ, μέγ' ἀσθμαίνοντας, ἄφαρ θεράποντες ἔλυσαν
ζεύγλης· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀελλόποδας λύον ἵππους
πάντες, ὅσοις ἐν ἀγῶνι δρόμου πέρι δῆρις ἐτύχθη.
ἀντίθεον δὲ Θόαντα, καὶ Εὐρύπυλον μενεχάρμην
ἠκέσατ' ἐσσυμένως Ποδαλείριος ἕλκεα πάντα,
ὅσσα περιδρύφθησαν, ἀπ' ἐκ δίφροιο πεσόντες.
Ἀτρείδης δ' ἀλίαστον ἐγήθεεν εἵνεκα νίκης·
καί οἱ ἐϋπλόκαμος Θέτις ὤπασε καλὸν ἄλεισον
χρύσεον, ἀντιθέοιο μέγα κτέαρ Ἠετίωνος,
πρὶν Θήβης κλυτὸν ἄστυ διαπραθέειν Ἀχιλῆα.
Ἄλλοι δ' αὖθ' ἑτέρωθε μονάμπυκας ἔντυον ἵππους
ἐς δρόμον ἰθύνοντες· ἕλοντο δὲ χερσὶ βοείας
μάστιγας· καὶ πάντες ἀναΐξαντες ἐφ' ἵππων,
ἕζοντ'· οἱ δὲ χαλινὰ γενειάσιν ἀφρίζοντες
δάπτον, καὶ ποσὶ γαῖαν ἐπέκτυπον, ἐγκονέοντες
ἐκθορέειν· τοῖς δ' αἶψα δρόμος τέταθ'. οἱ δ' ἀπὸ νύσσης
καρπαλίμως οἴμησαν, ἐριδμαίνειν μεμαῶτες,
εἴκελοι ἢ Βορέαο μέγα πνείοντος ἀέλλῃς,
ἠὲ Νότου κελάδοντος, ὅτ' εὐρέα πόντον ὀρίνει
λαίλαπι καὶ ῥιπῇσι, θυτήριον εὖτ' ἀλεγεινὸν
ἀντέλλῃ, ναύτῃσι φέρον πολύδακρυν ὀϊζύν·
ὣς οἵ γ' ἐσσεύοντο κόνιν ποσὶ καρπαλίμοισιν
ἐν πεδίῳ κλονέοντες ἀπείριτον· οἱ δ' ἐλατῆρες
ἵπποις οἷσιν ἕκαστος ἐκέκλετο, τῇ μὲν ἱμάσθλῃ
ταρφέα πεπληγὼς, ἑτέρῃ δ' ἐν χειρὶ τινάσσων
νωλεμὲς ἀμφὶ γένυσσι μέγα κτυπέοντα χαλινόν·

ἵπποι δ' ἐῤῥώοντο· βοὴ δ' ἀνὰ λαὸν ὀρώρει
ἄσπετος· οἱ δ' ἐπέτοντο διὰ πλατέος πεδίοιο.
καί νύ κεν ἐσσυμένως ἐξ Ἄργεος αἰόλος ἵππος
νίκησεν μάλα πολλὸν, ἐφεζομένου Σθενέλοιο,
εἰ μὴ ἄρ' ἐξήρπαξε δρόμον, πεδίον δ' ἀφίκανε
πολλάκις· οὐδέ μιν ἐσθλὸς ἐὼν Καπανήϊος υἱὸς
κάμψαι ἐπέσθενε χερσὶν, ἐπεί ῥ' ἔτι νῆϊς ἀέθλων
ἵππος ἔην· γενεῇ δὲ μάλ' οὐ κακὸς, ἀλλὰ θοοῖο
θεσπέσιον γένος ἔσκεν Ἀρίονος, ὃν τέκεν ἵππων
Ἅρπυια Ζεφύρῳ πολυηχέϊ, φέρτατον ἄλλων
πολλὸν, ἐπεὶ ταχέεσσιν ἐριδμαίνεσκε πόδεσσι
πατρὸς ἑοῖο θοῇσι καταιγίσι· καί μιν Ἄδρηστος
ἐκ μακάρων ἔχε δῶρον, ὅθεν γένος ἔπλετο κείνου·

— — — — — — —

καί μιν Τυδέος υἱὸς ἑῷ πόρε δῶρον ἑταίρῳ
Τροίῃ ἐνὶ ζαθέῃ· ὁ δέ οἱ μέγα ποσσὶ πεποιθὼς,
ὠκὺν ἐόντ' ἐς ἀγῶνα καὶ εἰς ἔριν ἤγαγεν ἵππων,
αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ὀϊόμενος μέγα κῦδος
ἱππασίης ἀνελέσθαι· ὁ δ' οὔτι οἱ ἦτορ ἴηνεν
ἀμφ' Ἀχιλῆος ἄεθλα πονεύμενος· ἦ γὰρ ἵκανεν
δεύτερος· Ἀτρείδης δὲ παρήλασεν ὠκὺν ἐόντα
ἰδρείῃ· λαοὶ δ' Ἀγαμέμνονα κυδαίνεσκον,
ἵππον τε Σθενελοῖο θρασύφρονος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν,
οὕνεκα δεύτερος ἦλθε, καὶ εἰ μάλα πολλάκι νύσσης
ἐξέθορεν, μεγάλῳ περὶ κάρτεϊ οἷς ποσὶ θύων.
Καὶ τότ' ἄρ' Ἀτρείδῃ Θέτις ὤπασε καγχαλόωντι

ἀργύρεον θώρηκα θεηγενέος Πολυδώρου·
δῶκε δ' ἄρα Σθενέλῳ βριαρὴν κόρυν Ἀστεροπαίου
χαλκείην, καὶ δοῦρε δύω, καὶ ἀτειρέα μίτρην·
ἄλλοις δ' ἱππήεσσι, καὶ ὁππόσοι ἤματι κείνῳ
ἦλθον ἀεθλήσοντες Ἀχιλλῆος ποτὶ τύμβῳ,
δῶρα πόρεν πάντεσσιν. ἐπὶ σφίσι δ' ἄχνυτο θυμὸν
υἱὸς Λαέρταο δαΐφρονος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν,
ἀλκῆς ἱέμενον, κρατερῶν ἀπέρυξεν ἀέθλων
ἕλκος ἀνιηρὸν, τό μιν οὔτασεν ὄβριμος Ἄλκων,
ἀμφὶ νέκυν κρατεροῖο πονεύμενον Αἰακίδαο.

ARGUMENTUM

LIBRI V.

Finitis ludis arma Achillis a Thetide proponuntur, praemium futura ei, qui Achillis corpus servaverit, & fortissimus sit Achivorum. Intexta hîc est satis prolixa armorum, clypei inprimis, descriptio, vs. 1—127. Surgunt competitores Ulysses & Aiax Telamonius, uterque ad Idomenei, Nestoris & Agamemnonis iudicium provocans, — 138. Hi Nestoris consilio iudicii invidiam declinantes, captivos Troianos iudices constituunt, — 180. in quorum consessu primus Aiax, se solum armis dignum esse contendit, — 236. cui respondet Ulysses — 290. Iterum obloquitur Aiax — 305. & Ulysses — 316. Troiani arma tribuunt Ulyssi: quo facto Aiax, attonitus & mente conturbatus, a sociis ad naves reducitur, — 331. Sub noctem Thetis discedit cum Nereidibus, Aiax autem ira & dolore in Ulyssem & Achivos saeviens, a Minerva, quae Ulyssi periculum timet, in furorem agitur, & die orto in oves, quas pro Achivis habet, irruit, Ulyssem a se interfectum esse opinatus, — 450. Mox mente recepta errorem agnoscens, vitae pertaesus violentas sibi manus infert, — 486. Lugent eius fatum Achivi, Teucrus inprimis & Tecmessa, etiam Ulysses, — 596. Tandem ei, Nestore monente, iusta funebria fiunt, — *ad fin.*

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Ε.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πολλοὶ μὲν ἀπηνύσθησαν ἄεθλοι,
δὴ τότ' Ἀχιλλῆος μεγαλήτορος ἄμβροτα τεύχη
θῆκεν ἐνὶ μέσσοισι θεὰ Θέτις· ἀμφὶ δὲ πάντη
δαίδαλα μαρμαίρεσκεν, ὅσα σθένος Ἡφαίστοιο
ἀμφὶ σάκος ποίησε θρασύφρονος Αἰακίδαο.
καὶ τὰ μὲν εὖ ἤσκητο θεοκμήτῳ ἐπὶ ἔργῳ·
Οὐρανὸς, ἠδ' αἰθὴρ, γαίῃ δ' ἅμα κεῖτο θάλασσα:
ἐν δ' ἄνεμοι, νεφέλαι τε, σελήνη τ', ἠέλιός τε,
κεκριμέν' ἄλλυδις ἄλλα· τέτυκτο δὲ τείρεα πάντα,
ὁππόσα δινήεντα κατ' οὐρανὸν ἀμφιφέρονται.
τῶν δ' ἄρ' ὁμῶς ὑπένερθεν ἀπειρέσιος κέχυτ' ἀήρ:
ἐν τῷ δ' ὄρνιθες τανυχειλέες ἀμφεποτῶντο·
φαίης κεν ζώοντας ἅμα πνοιῇσι φέρεσθαι.
Τηθὺς δ' ἀμφιτέτυκτο, καὶ ὠκεανοῦ βαθὺ χεῦμα:
τῷ δ' ἄφαρ ἐξεχέοντο ῥοαὶ ποταμῶν κελαδεινῶν,
κυκλόθεν ἄλλυδις ἄλλη, ἑλισσομένων διὰ γαίης.
ἀμφὶ δ' ἄρ' εὖ ἤσκηντο κατ' οὔρεα μακρὰ λέοντες

σμερδαλέοι, καὶ θῶες ἀναιδέες· ἐν δ' ἀλεγειναὶ
ἄρκτοι, παρδάλιές τε, σύες δ' ἅμα τῇσι πέλοντο
ὄβριμοι, ἀλγινόεντας ὑπὸ βλοσυρῇσι γένυσσι
θήγοντες καναχηδὸν εὐκτυπέοντας ὀδόντας·
ἐν δ' ἀγρόται μετόπισθε κυνῶν μένος ἰθύνοντες·
ἄλλοι δ' αὖ, λάεσσι καὶ αἰγανέῃσι θοῇσι
βάλλοντες, πονέοντο καταντίον, ὡς ἐτεόν περ.
ἐν δ' ἄρα καὶ πόλεμοι φθισήνορες· ἐν δὲ κυδοιμοὶ
ἀργαλέοι ἐνέκειντο· περικτείνοντο δὲ λαοὶ
μίγδα ἑοῖς ἵπποισι· πέδον δ' ἅπαν αἵματι πολλῷ
δευομένῳ ἤικτο, κατ' ἀσπίδος ἀκαμάτοιο·
ἐν δὲ Φόβος, καὶ Δεῖμος ἔσαν, στονόεσσά τ' Ἐνυώ,
αἵματι λευγαλέῳ πεπαλαγμένη ἄψεα πάντα·
ἐν δ' Ἔρις οὐλομένη, καὶ Ἐριννύες ὀβριμόθυμοι,
ἡ μὲν ἐποτρύνουσα ποτὶ κλόνον ἄσχετον ἄνδρας
ἐλθέμεν, αἱ δ' ὀλοοῖο πυρὸς πνείουσαι ἀϋτμήν·
ἀμφὶ δὲ Κῆρες ἔθυνον ἀμείλιχοι· ἐν δ' ἄρα τῇσι
φοίτα λευγαλέου θανάτου μένος· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ,
ὑσμῖναι ἐνέκειντο δυσηχέες· ὧν πέρι πάντη
ἐκ μελέων εἰς οὖδας ἀπέῤῥεεν αἷμα καὶ ἱδρώς·
ἐν δ' ἄρα Γοργόνες ἔσκον ἀναιδέες· ἀμφὶ δ' ἄρα σφὶν
σμερδαλέοι πεπόνηντο περὶ πλοχμοῖσι δράκοντες,
αἰνὸν λιχμώωντες· ἀπειρέσιον δ' ἄρα θαῦμα
δαίδαλα κεῖνα πέλοντο, μέγ' ἀνδράσι δεῖμα φέροντα,
οὕνεκ' ἔσαν ζωοῖσιν ἐοικότα κινυμένοισι.
καὶ τὰ μὲν ἄρ πολέμοιο τεράατα πάντα τέτυκτο·

εἰρήνης δ' ἀπάνευθεν ἔσαν περικαλλέος ἔργα·
ἀμφὶ δὲ μυρία φῦλα πολυτλήτων ἀνθρώπων
ἄστεα καλὰ νέμοντο· δίκη δ' ἐπίἶχετο πάντα·
ἄλλοι δ' ἄλλ' ἐπὶ ἔργα χέρας φέρον· ἀμφὶ δ' ἀλωαὶ
καρποῖσι βρίθοντο· μέλαινα δὲ γαῖα τεθήλει·
αἰπύτατον δὲ τέτυκτο θεοδμήτῳ ἐπὶ ἔργῳ
καὶ τρηχὺ ζαθέης Ἀρετῆς ὄρος· ἐν δὲ καὶ αὐτὴ
εἱστήκει φοίνικος ἐπεμβεβαυῖα κατ' ἄκρης,
ὑψηλὴ, ψαύουσα πρὸς οὐρανόν· ἀμφὶ δὲ πάντες
ἀτραπιτοὶ θαμέεσσι διειργόμενοι σκοπέλοισι,
ἀνθρώπων ἀπέρυκον ἐὺν πάτον· οὕνεκα πολλοὶ
εἰσοπίσω χάζοντο, τεθηπότες αἰπὰ κέλευθα,
παῦροι δ' ἱερὸν οἶμον ἀνήϊον ἱδρώοντες.
ἐν δ' ἔσαν ἀμητῆρες ἀνὰ πλατὺν ὄγμον ἰόντες,
σπεύδοντες δρεπάνῃσι νεηκέσι· τῶν δ' ὑπὸ χερσὶ,
πολλοὶ ἀμαλλοδετῆρες· ἀέξετο δ' ἐς μέγα ἔργον·
ἐν δὲ βόες ζεύγλῃσιν ὑπ' αὐχένας αἰὲν ἔχοντες
οἱ μὲν ἀπήνας εἷλκον ἐϋσταχύεσσιν ἀμάλλαις
βριθομένας· οἱ δ' αὖθις ἀροτρεύεσκον ἀρούρας·
τῶν δὲ πέδον μετόπισθε μελαίνετο· τοὶ δ' ἐφέποντο
αἰζηοὶ μετὰ τοῖσι, βοοσσόα κέντρα φέροντες
χερσὶν ἀμοιβαδίης· ἀνεφαίνετο δ' ἄσπετον ἔργον.
ἐν δ' αὐλοὶ, κιθάραι τε, παρ' εἰλαπίνῃσι πέλοντο·
ἐν δὲ χοροὶ ἵσταντο νέων παρὰ ποσσὶ γυναικῶν·
αἳ δ' ἄρ' ἔσαν ζωῇσιν ἀλίγκια ποιπνύουσαι·
ἄγχι δ' ἄρ' ὀρχηθμοῦ τε, καὶ εὐφροσύνης ἐρατεινῆς,

ἀφρὸν ἔτ' ἀμφὶ κόμῃσιν ἔχουσ', ἀνεδύετο πόντου
Κύπρις ἐϋστέφανος, τὴν δ' Ἵμερος ἀμφεποτᾶτο,
μειδιόωσ' ἐρατεινὰ σὺν ἠϋκόμοις Χαρίτεσσιν.
ἐν δ' ἄρ' ἔσαν Νηρῆος ὑπερθύμοιο θύγατρες,
ἐξ ἁλὸς εὐρυπόροιο κασιγνήτην ἀνάγουσαι
ἐς γάμον Αἰακίδαο δαΐφρονος· ἀμφὶ δὲ πάντες
ἀθάνατοι δαίνυντο μακρὴν ἀνὰ Πηλίου ἄκρην·
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὑδρηλοί τε καὶ εὐθαλέες λειμῶνες
ἔσκον, ἀπειρεσίοισι κεκασμένοι ἄνθεσι ποίης·
ἄλσεά τε, κρῆναί τε, διειδέες ὕδατι καλῷ.
νῆες δὲ στονόεσσαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο,
αἱ μὲν ἄρ' ἐσσύμεναι ἐπικάρσιαι, αἱ δὲ κατ' ἰθὺ
νισσόμεναι· περὶ δέ σφιν ἀέξετο κῦμ' ἀλεγεινὸν,
ὀρνύμενον· ναῦται δὲ τεθηπότες ἄλλοθεν ἄλλος
ἐσσυμένας φοβέοντο καταιγίδας, ὡς ἐτεόν περ,
λαίφεα λεύκ' ἐρύοντες, ἵν' ἐκ θανάτοιο φύγωσιν·
οἱ δ' ἕζοντ' ἐπ' ἐρετμὰ πονεύμενοι· ἀμφὶ δὲ νηυσὶ,
πυκνὸν ἐρεσσομένῃσι, μέλας λευκαίνετο πόντος·
τοῖς δ' ἔπι κυδιόων μετὰ κήτεσιν εἰναλίοισιν
ἤσκητ' Ἐννοσίγαιος· ἀελλόποδες δέ μιν ἵπποι,
ὡς ἐτεὸν σπεύδοντες, ὑπὲρ πόντοιο φέρεσκον,
χρυσείῃ μάστιγι πεπληγότες· ἀμφὶ δὲ κῦμα
στόρνυτ' ἐπεσσυμένων· ὁμαλὴ δ' ἄρα πρόσθε γαλήνη
ἔπλετο· τοὶ δ' ἑκάτερθεν ἀολλέες ἀμφὶς ἄνακτα
ἀγρόμενοι δελφῖνες ἀπειρέσιον κεχάροντο,
σαίνοντες βασιλῆα· κατ' ἠερόεν δ' ἁλὸς οἶδμα

νηχομένοις εἴδοντο, καὶ ἀργύρεοί περ ἐόντες·
ἄλλα δὲ μυρία κεῖτο κατ' ἀσπίδα τεχνηέντως,
χερσὶν ὑπ' ἀθανάτῃς πυκινόφρονος Ἡφαίστοιο.
πάντα δ' ἄρ' ἐστεφάνωτο βαθὺς ῥόος ὠκεανοῖο·
οὕνεκ' ἔην ἔκτοσθε κατ' ἄντυγος· ᾗ ἔνι πᾶσα
ἀσπὶς ἐνεστήρικτο, δέδεντο δὲ δαίδαλα πάντα.
τῇ δ' ἄρα πὰρ κατέκειτο κόρυς μέγα βεβριθυῖα·
Ζεὺς δέ οἱ ἀμφετέτυκτο, μέγ' ἀσχαλόωντι ἐοικὼς,
οὐρανῷ ἐμβεβαώς· περὶ δ' ἀθάνατοι πονέοντο,
Τιτήνων ἐριδαινομένων, Διῒ συμμεμαῶτες·
τοὺς δ' ἤδη κρατερὸν πῦρ ἄμφεχεν· ἐκ δὲ κεραυνοὶ
ἄλληκτοι, νιφάδεσσιν ἐοικότες, ἐξεχέοντο
οὐρανόθεν· Ζηνὸς γὰρ ἀάσπετον ὄρνυτο κάρτος·
οἱ δ' ἄρ' ἔτ', αἰθομένοισιν ἐοικότες, ἀμπνείεσκον.
ἀμφὶ δὲ θώρηκος γύαλον παρεκέκλιτο καλὸν,
ἄῤῥηκτον βριαρόν τε, τὸ χάνδανε Πηλείωνα.
κνημῖδες δ' ἤσκηντο πελώριαι· ἀμφὶ δ' ἐλαφραὶ
μούνῳ ἔσαν Ἀχιλῆϊ, μάλα στιβαραί περ ἐοῦσαι.
ἀγχόθι δ' ἄσχετον ἆορ ἅδην περιμαρμαίρεσκε,
χρυσείῳ τελαμῶνι κεκασμένον, ἀργυρέῳ τε
κουλεῷ· ᾧ ἔπι κώπη ἀρηραμένη ἐλέφαντος,
θεσπεσίοις τεύχεσσι μετέπρεπε, παμφανόωσα.
τοῖς δὲ παρεκτετάνυστο κατὰ χθονὸς ὄβριμον ἔγχος,
Πηλιὰς, ὑψικόμῃσιν ἐειδομένη ἐλάτῃσι,
λύθρου ἔτι πνείουσα, καὶ αἵματος Ἑκτορέοιο.
καὶ τότ' ἐν Ἀργείοισι Θέτις κυανοκρήδεμνος

θεσπέσιον φάτο μῦθον, ἀκηχεμένη Ἀχιλῆος·
Νῦν μὲν δὴ κατ' ἀγῶνος ἀέθλια πάντα τελέσθη,
ὅσσ' ἐπὶ παιδὶ θανόντι μέγ' ἀχνυμένη κατέθηκα·
ἀλλ' ἴτω ὅς κ' ἐσάωσε νέκυν, καὶ ἄριστος Ἀχαιῶν,
καί νύ κεν οἱ θνητὰ, καὶ ἄμβροτα, τεύχη ἕσασθαι
δώσω, ἃ καὶ μακάρεσσι μετεύαδεν ἀθανάτοισι.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἀνόρουσαν ἐριδμαίνοντ' ἐπέεσσιν,
υἱὸς Λαέρταο, καὶ ἀντιθέου Τελαμῶνος
Αἴας, ὃς μέγα πάντας ὑπείρεχεν ἐν Δαναοῖσιν·
ἀστὴρ ὡς ἀρίδηλος ἀν' οὐρανὸν αἰγλήεντα
Ἕσπερος, ὃς μέγα πᾶσι μετ' ἀστράσι παμφαίνῃσι·
τῷ εἰκὼς, τεύχεσσι παρίστατο Πηλείδαο·
ᾔτεε δ' Ἰδομενῆ αὐτὸν, καὶ Νηλέος υἷα,
ἠδ' ἄρα μητιόεντ' Ἀγαμέμνονα· τοὺς γὰρ ἐώλπει
ἴδμεναι ἀτρεκέως ἐρικυδέος ἔργα μόθοιο.
ὡς δ' αὔτως Ὀδυσεὺς κείνοις ἔπι πάγχυ πεποίθει·
οἳ γὰρ ἔσαν πινυτοὶ, καὶ ἀμύμονες ἐν Δαναοῖσι.
Νέστωρ δ' Ἰδομενῆϊ καὶ Ἀτρέος υἱέϊ δίῳ,
ἄμφω ἐελδομένοισιν, ἔπος φάτο, νόσφιν ἀπ' ἄλλων·
Ὦ φίλοι, ἦ μέγα πῆμα, καὶ ἄσχετον ἤματι τῷδε
ἡμῖν συμφορέουσιν ἀκηδέες Οὐρανίωνες,
Αἴαντος μεγάλοιο περιφραδέος τ' Ὀδυσῆος
ἐσσυμένων ἐπὶ δῆριν ἀάσχετον ἀργαλέην τε·
τῶν γάρ θ' ὁπποτέρῳ δώῃ θεὸς εὖχος ἀρέσθαι,
γηθήσει κατὰ θυμόν· ὁ δ' αὖ μέγα πένθος ἀέξει,
πάντας ἀτεμβόμενος Δαναούς· περὶ δ' ἔξοχα πάντων

ἡμέας· οὐδ᾽ ἔτι κεῖνος ἐν ἡμῖν ὡς τὸ πάροιθε
στήσεται ἐν πολέμῳ· μέγα δ᾽ ἔσσεται ἄλγος Ἀχαιοῖς,
κείνων ὅντινα δεινὸς ἕλῃ χόλος· οὕνεκα πάντων
ἡρώων προφέρουσιν, ὃ μὲν πολέμῳ, ὃ δὲ βουλῇ.
ἀλλ᾽ ἄγ᾽ ἐμοὶ πείθεσθον, ἐπεί ῥα γεραίτερός εἰμι
λίην, οὐκ ὀλίγον περ· ἔχω δ᾽ ἐπὶ γήραϊ πολλῷ
καὶ νόον, οὕνεκεν ἐσθλὰ καὶ ἄλγεα πολλὰ μόγησα·
αἰεὶ δ᾽ ἐν βουλῇσι γέρων πολυΐδρις ἀμείνων
ὁπλοτέρου πέλει ἀνδρὸς, ἐπεὶ μάλα μυρία οἶδε·
τοὔνεκα Τρωσὶν ἐφῶμεν ἐΰφροσι τήνδε δικάσσαι
ἀντιθέῳ τ᾽ Αἴαντι, φιλοπτολέμῳ τ᾽ Ὀδυσῆϊ,
ἠδ᾽ ὅτις ἐξεσάωσε νέκυν Πηληϊάδαο
ἐξ ὀλοοῦ πολέμοιο· δορύκτητοι γὰρ ἐν ἡμῖν
πολλοὶ Τρῶες ἔασι, νεοδμήτῳ ὑπ᾽ ἀνάγκῃ·
οἵ ῥα δίκην ἰθεῖαν ἐπὶ σφίσι ποιήσονται,
οὔτινι ἦρα φέροντες, ἐπεὶ μάλα πάντας Ἀχαιοὺς
ἶσον ἀπεχθαίρουσι, κακῆς μεμνημένοι ἄτης.
Ὣς φάμενον προσέειπεν ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων,
Ὦ γέρον, ὡς οὔτις πινυτώτερος ἄλλος ἐν ἡμῖν
σεῖο πέλει Δαναῶν, οὔτ᾽ ἂρ νέος, οὔτε παλαιὸς,
ὃς φῂς Ἀργείοισιν ἀνηλεγέως χαλεπῆναι
ἀνέρα, ὅντινα τῶνδε θεοὶ μετόπισθε βάλωνται
νίκης· οἱ γὰρ ἄριστοι ἐνί σφισι δηριόωνται·
καί ῥά μοι ἔνδοθεν ἦτορ ἐνὶ φρεσὶ ταῦτα μενοινᾷ,
ὄφρα δορυκτήτοισι δικασπολίην ὀπάσωμεν·
τοὺς καὶ ἀτεμβόμενός τις, ὀλέθρια μήσεται ἔργα

Τρωσὶν ἐϋπτολέμοισι, χόλον δ' οὐκ ἄμμιν ὀπάσσει.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἕνα θυμὸν ἐνὶ στέρνοισιν ἔχοντες,
ἀμφαδὸν ἠνήναντο δικασπολίην ἐρατεινήν·
τῶν δ' ἄρ' ἀναινομένων, Τρώων ἐρικυδέες υἷες
ἕζοντ' ἐν μέσσοισι, δορύκτητοί περ ἐόντες,
ὄφρα θέμιν, καὶ νεῖκος ἀρήϊον, ἰθύνωσιν·
Αἴας δ' ἐν μέσσοισι, μέγ' ἀσχαλόων, φάτο μῦθον·
Ὦ Ὀδυσεῦ φρένας αἰνὲ, τί τοι νόον ἤπαφε δαίμων
ἶσον ἐμοὶ φρονέειν περὶ κάρτεος ἀκμήτοιο;
ἢ φῂς αἰνὸν ὅμιλον ἐρυκακέειν Ἀχιλῆος
βλημένου ἐν κονίῃσιν, ὅτ' ἀμφί ἑ Τρῶες ἔβησαν,
ὁππότ' ἐγὼ κείνοισι φόνον στονόεντ' ἐφέηκα
σεῖο καταπτώσσοντος; ἐπεί νύ σε γείνατο μήτηρ
δείλαιον, καὶ ἄναλκιν, ἀφαυρότερόν περ ἐμεῖο,
ὅσσον τίς τε κύων μεγαλοβρύχοιο λέοντος·
οὐ γάρ τοι στέρνοισι πέλει μενεδήϊον ἦτορ,
ἀλλά σοι ἀμφιμέμηλε θράσος, καὶ ἀτάσθαλα ἔργα.
ἦε τόδ' ἐξελάθου, ὅτ' ἐς Ἰλίου ἱερὸν ἄστυ
ἐλθέμεναι ἀλέεινες ἅμ' ἀγρομένοισιν Ἀχαιοῖς,
καί σε καταπτώσσοντα, καὶ οὐκ ἐθέλοντ' ἐφέπεσθαι,
ἤγαγον Ἀτρεΐδαι; ὡς μὴ ὤφειλες ἱκέσθαι
σῇς γὰρ ὑπ' ἐννεσίῃσι κλυτὸν Ποιάντιον υἷα
Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ λίπομεν μεγάλα στενάχοντα.
οὐχ οἴῳ δ' ἄρα τῷγε λυγρὴν ἐπεμήσαο λώβην,
ἀλλὰ καὶ ἀντιθέῳ Παλαμήδεϊ θῆκας ὄλεθρον,
ὃς σέο φέρτερος ἔσκε βίῃ, καὶ ἐΰφρονι βουλῇ·

νῦν δ' ἤδη καὶ ἐμεῖο καταντίον ἐλθέμεν ἔτλης,
οὔτ' εὐεργεσίης μεμνημένος, οὔτε τι θυμῷ
ἀζόμενος σέο πολλὸν ὑπέρτερον· ὅς σ' ἐνὶ χάρμῃ
ἐξεσάωσα πάροιθεν, ὑποτρομέοντα κυδοιμὸν
δυσμενέων, ὅτε σ' ἄλλοι ἀνὰ μόθον οἰωθέντα
κάλλιπον ἐν δηΐων ὁμάδῳ, φεύγοντα καὶ αὐτόν.
ὡς ὄφελον καὶ ἐμεῖο θρασὺ σθένος ἐν δαῒ κείνῃ
αὐτὸς Ζεὺς ἐφόβησεν ἀπ' αἰθέρος, ὄφρα σε Τρῶες
ἀμφιτόμοις ξιφέεσσι διαμελεϊστὶ κέδασσαν
δαῖτα κυσὶ σφετέροισι· καὶ οὐκ ἂν ἐμεῖο μενοίνας
ἐλθέμεναι κατέναντα, δολοφροσύνῃσι πεποιθώς.
σχέτλιε, τίπτε βίῃ πολὺ φέρτατος ἔμμεναι ἄλλων
εὐχόμενος, μέσσοισιν ἔχες νέας, οὐδέ τι θυμῷ
ἔτλης, ὥσπερ ἔγωγε, θοὰς ἔκτοσθεν ἐρύσσαι
νῆας; ἐπεὶ νύ σε τάρβος ἐπήϊεν· οὐδὲ μὲν αἰνὸν
πῦρ νηῶν ἀπάλαλκες· ἐγὼ δ' ὑπ' ἀταρβέϊ θυμῷ
ἔστην καὶ πυρὸς ἄντα, καὶ Ἕκτορος, ὅς μ' ὑπόεικε
πάντη ἐν ὑσμίνῃ· σὺ δέ μιν περιδείδιες αἰεί·
ὡς ὄφελον τόδε νῶϊν ἐνὶ πτολέμῳ τις ἄεθλον
θῆκεν, ὅτ' ἀμφ' Ἀχιλῆϊ δεδουπότι δῆρις ὀρώρει,
ὄφρ' ἐκ δυσμενέων με καὶ ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ
ἔδρακες ἔντεα καλὰ ποτὶ κλισίας φορέοντα
αὐτῷ ὁμῶς Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι· νῦν δ' ἄρα μύθων
ἰδρείῃ πίσυνος, μεγάλων ἐπιμαίεαι ἔργων·
οὐ γάρ τοι σθένος ἐστὶν ἐν ἔντεσιν ἀκαμάτοισιν
δύμεναι Αἰακίδαο δαΐφρονος, οὐδὲ μὲν ἔγχος

νωμῆσαι παλάμῃσιν· ἐμοὶ δ' ἄρα πάντα τέτυκται
ἄρτια, καί μοι ἔοικε φορήμεναι ἀγλαὰ τεύχη,
οὔτι καταισχύνοντι θεοῦ περικαλλέα δῶρα.
ἀλλὰ τίη, μύθοισιν ἐριδμαίνοντε κακοῖσιν,
ἕσταμεν ἀμφ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀγλαὰ τεύχη;

— — — — — — —

ὅς τις φέρτερός ἐστιν ἐνὶ φθισήνορι χάρμῃ·
ἀλκῆς γὰρ τόδ' ἄεθλον ἀρήϊον, οὐκ ἀλεγεινῶν
θῆκεν ἐνὶ μέσσοις ἐπέων Θέτις ἀργυρόπεζα·
μύθων δ' εἰν ἀγορῇ χρειὼ πέλει ἀνθρώποισιν·
οἶδα γὰρ ὡς σέο πολλὸν ἀγαυότερος, καὶ ἀρείων,
εἰμί· γένος δέ μοι ἐστὶν, ὅθεν μεγάλῳ Ἀχιλῆϊ.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἀλεγεινὰ παραβλήδην ἐνένισπεν
υἱὸς Λαέρταο, πολύτροπα μήδεα νωμῶν·
Αἶαν ἀμετροεπὲς, τί νύ μοι τόσα μὰψ ἀγορεύεις;
οὐτιδανόν τε μ' ἔφησθα, καὶ ἀργαλέον καὶ ἄναλκιν
ἔμμεναι, ὅς σέο πολλὸν ὑπέρτερος εὔχομαι εἶναι
μήδεσι, καὶ μύθοισι, τά τ' ἀνδράσι κάρτος ἀέξει·
καὶ γάρ τ' ἠλίβατον πέτρην, ἄῤῥηκτον ἐοῦσαν,
μήτι ὑποτμήγουσιν ἐν οὔρεσι λατόμοι ἄνδρες
ῥηϊδίως, μήτι δὲ μέγαν βαρυηχέα πόντον
ναῦται ὑπεκπερόωσιν, ὅτ' ἄσπετα κυμαίνηται·
τέχνῃσι δ' ἀγρόται κρατεροὺς δαμόωσι λέοντας,
παρδάλιας τε, σύας τε, καὶ ἄλλων ἔθνεα θηρῶν·
ταῦροι δ' ὀβριμόθυμοι ὑπὸ ζεύγλῃς δαμόωνται
ἀνθρώπων ἰότητι· νόῳ δέ τε πάντα τελεῖται·

αἰεὶ δ' ἀφραδίος πέλει ἀνέρος, ἀμφὶ πόνοισι
πᾶσι, καὶ ἐν βουλῇσιν, ἀνὴρ πολύϊδρις ἀμείνων.
τοὔνεκ' ἐΰφρονέοντα θρασὺς πάϊς Οἰνείδαο
λέξατό μ' ἐκ πάντων ἐπιτάῤῥοθον, ὄφρ' ἀφίκωμαι
ἐς φύλακας· μέγα δ' ἔργον ὁμῶς ἐτελέσσαμεν ἄμφω.
καὶ δ' αὐτὸν Πηλῆος ἐϋσθενέα κλυτὸν υἷα
ἤγαγον Ἀτρείδῃσιν ἐπίῤῥοθον· ἢν δὲ καὶ ἄλλου
ἥρωος χρειώ τις ἐν Ἀργείοισι πέληται,
οὐδ' ὅγε χερσὶ τεῇσιν ἐλεύσεται, οὐδὲ μὲν ἄλλων
Ἀργείων βουλῇσιν· ἐγὼ δέ ἑ μοῦνος Ἀχαιῶν
ἄξω, μειλιχίοισι παραυδήσας ἐπέεσσι,
δῆριν ἐς αἰζηῶν· μέγα γὰρ κράτος ἀνδράσι μῦθος
γίγνεται, εὐφροσύνῃσι μεμιγμένος· ἠνορέη δὲ
ἄπρηκτος τελέθει, μέγεθός τ' εἰς οὐδὲν ἀέξει
ἀνέρος, εἰ μή οἱ πινυτὴ ἐπὶ μῆτις ἕπηται.
αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ κάρτος ὁμῶς, καὶ μῆτιν, ὄπασσαν
ἀθάνατοι· τεῦξαν δὲ μέγ' Ἀργείοισιν ὄνειαρ.
οὐδὲ μὲν, ὡς σύ μ' ἔφησθα, πάρος φεύγοντα σάωσας
δηΐου ἐξ ἐνοπῆς· οὐ γὰρ φύγον, ἀλλ' ἅμα πάντας
Τρῶας ἐπεσσυμένους μένον ἔμπεδον· οἱ δ' ἐπέχυντο
ἀλκῇ μαιμώωντες· ἐγὼ δ' ὑπὸ κάρτεϊ χειρῶν
πολλῶν θυμὸν ἔλυσα· σὺ δ' οὐκ ἂρ ἐτήτυμα βάζεις·
οὐ γάρ μοί γ' ἐπάμυνας ἀνὰ μόθον, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
ἔστης ἦρα φέρων, μή τίς νύ σε δουρὶ δαμάσσῃ
φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο· νέας δ' ἐς μέσσον ἔρυσσα,
οὔ τι περιτρομέων δηΐων μένος, ἀλλ' ἵνα μῆχος

αἰὲν ἅμ' Ἀτρείδῃσιν ὑπὲρ πολέμοιο φέρωμαι·
καὶ σὺ μὲν ἔκτοσθι στήσας νέας· αὐτὰρ ἔγωγε,
αὐτὸν ἀεικίσσας πληγῇς ὑπὸ λευγαλέῃσιν,
ἐς Τρώων πτολίεθρον ἐσήλυθον, ὄφρα πύθωμαι
ὁππόσα μητιόωντο ὑπὲρ πολέμου ἀλεγεινοῦ·
οὐδὲ μὲν Ἕκτορος ἔγχος ἐδείδιον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
ἐν πρώτοις ἀνόρουσα, μαχέσσασθαι μενεαίνων
κείνῳ, ὅτ' ἠνορέῃ πίσυνος προκαλέσσατο πάντας.
νῦν δέ σευ ἀμφ' Ἀχιλῆϊ πολὺ πλέονας κτάνον ἄνδρας
δυσμενέων· ἐσάωσα δ' ὁμῶς τεύχεσσι θανόντα.
οὐδὲ μὲν ἐγχείην τρομέω σέθεν, ἀλλά με λυγρὸν
ἕλκος ἔτ' ἀμφ' ὀδύνῃς περινίσσεται, εἵνεκα τευχέων
τῶνδέ περ αὐτηθέντα, δαϊκταμένου Ἀχιλῆος.
καὶ δέ μοι, ὡς Ἀχιλῆϊ, πέλει Διὸς ἔξοχον αἷμα.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' αὖθις ἀμείβετο καρτερὸς Αἴας·
Ὦ Ὀδυσεῦ δολομῆτα, καὶ ἀργαλεώτατε πάντων,
οὔ νύ σ' ἐκεῖσ' ἐνόησα πονεύμενον, οὐδέ τις ἄλλος
Ἀργείων, ὅτε Τρῶες Ἀχιλλέα δῃωθέντα
ἑλκέμεναι μενέαινον· ἐγὼ δ', ὑπὸ δουρὶ καὶ ἀλκῇ,
τῶν μὲν γούνατ' ἔλυσα κατὰ μόθον, οὓς δ' ἐφόβησα,
αἰὲν ἐπεσσύμενος· τοὶ δ' ἀργαλέως φοβέοντο,
χήνεσιν ἢ γεράνοισιν ἐοικότες, οἷς ἐπορούσῃ
αἰετὸς ἠϊόεν πεδίον καταβοσκομένοισιν·
ὣς Τρῶες, πτώσσοντες ἐμὸν δόρυ καὶ θοὸν ἄορ,
Ἴλιον ἐς κατέδυσαν, ἀλευάμενοι μέγα πῆμα·
σοὶ δὲ καὶ εἰ τότε κάρτος ἐπήλυθεν, οὔτι μευ ἄγχι

μάρναο δυσμενέεσσιν· ἑκὰς δέ που ἦσθα, καὶ αὐτὸς
ἀμφ' ἄλλῃσι φάλαγξι πονεύμενος, οὐ περὶ νεκρῷ
ἀντιθέου Ἀχιλῆος, ὅπου μάλα δῆρις ὀρώρει.
Ὣς φάτο. τὸν δ' Ὀδυσῆος ἀμείβετο κερδαλέον κῆρ·
Αἶαν, ἐγὼν οὐ σεῖο κακώτερος ἔλπομαι εἶναι
οὐ νόον, οὐδὲ βίην, εἰ καὶ μάλα φαίδιμος ἐσσί·
ἀλλὰ νόον μὲν ἔγωγε πολὺ προφερέστερος εἰμὶ
σεῖο μετ' Ἀργείοισι, βίῃ δέ κεν ἀμφήριστος,
ἢ καὶ ἀγαυότερος· τὸ δέ που καὶ Τρῶες ἴσασιν,
οἵ με μέγα τρομέουσι, καὶ ἢν ἀπάτερθεν ἴδωνται.
καὶ δ' αὐτὸς σάφα οἶδας ἐμὸν μένος, ἠδὲ καὶ ἄλλοι,
ἀμφὶ παλαισμοσύνῃ πολυτειρέϊ πολλὰ μογήσας,
ὁππότε δὴ περὶ σῆμα δαϊκταμένου Πατρόκλοιο
Πηλείδης ἐρίθυμος ἀγακλυτὰ θῆκεν ἄεθλα.
Ὣς φάτο Λαέρταο κλυτὸς πάϊς ἀντιθέοιο·
καὶ τότε Τρώϊοι υἷες ἔριν δικάσαντ' ἀλεγεινὴν
αἰζηῶν· νίκην δὲ καὶ ἄμβροτα τεύχεα δῶκαν,
πάντες ὁμοφρονέοντες, ἐϋπτολέμῳ Ὀδυσῆϊ·
τοῦ δ' ἄμοτον γήθησε νόος· στονάχησε δὲ λαός·
παχνώθη δ' Αἴαντος ἐῢ σθένος· αἶψα δ' ἄρ αὐτῷ
ἄτη ἀνιηρὴ περικάππεσε· πᾶν δέ οἱ εἴσω
ἔζεσε φοίνιον αἷμα· χολὴ δ' ὑπερέβλυσεν αἰνή·
ἥπατι δ' ἔγκατ' ἔμικτο· περὶ κραδίῃ δ' ἀλεγεινὸν
ἷξεν ἄχος, καὶ δριμὺ δι' ἐγκεφάλοιο θεμέθλων
ἐσσύμενον, μήνιγγας ἄδην ἀμφήλυθεν ἄλγος·
σὺν δ' ἔχεεν νόον ἀνδρός· ἐπὶ χθονὶ δ' ὄμματα πήξας,

ἔστη ἀκινήτῳ ἐναλίγκιος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
ἀχνύμενοί μιν ἄγεσκον ἐϋπρώρους ἐπὶ νῆας,
πολλὰ παρηγορέοντες· ὁ δ' ὑστατίην ποσὶν οἶμον
ἤϊεν, οὐκ ἐθέλων· σχεδόθεν δέ οἱ ἕσπετο Μοῖρα.

Ἀλλ' ὅτε δὴ μετὰ νῆας ἔβαν καὶ ἀτειρέα πόντον
Ἀργεῖοι, δόρποιο μεμαότες ἠδὲ καὶ ὕπνου,
δὴ τότ' ἔσω μεγάλοιο Θέτις κατεδύσετο πόντου·
σὺν δέ οἱ ἄλλαι ἴσαν Νηρηΐδες· ἀμφὶ δ' ἄρα σφὶν
νήχετο κήτεα πολλὰ, τά τε τρέφει ἁλμυρὸν οἶδμα.
αἱ δὲ μέγα σκύζοντο Προμηθέϊ μητιόεντι,
μνώμεναι, ὡς κείνοιο θεοπροπίῃσι Κρονίων
δῶκε Θέτιν Πηλῆϊ, καὶ οὐκ ἐθέλουσαν, ἄγεσθαι.
Κυμοθόη δ' ἐνὶ τῇσι, μέγ' ἀσχαλόωσ', ἀγόρευεν·
Ὦ πόποι, ὡς ὅγε λυγρὸς ἐπάξια πήμαθ' ὑπέτλη
δεσμῷ ἐν ἀῤῥήκτῳ, ὅτε οἱ μέγας αἰετὸς ἧπαρ
κεῖρεν ἀεξόμενον, κατὰ νηδύος ἔνδοθι βαίνων.

Ὣς φατο Κυμοθόη κυανοπλοκάμοις ἁλίῃσιν·
ἠέλιος δ' ἀπόρουσεν, ἐπεσκιόωντο δ' ἀλωαὶ,
νυκτὸς ἐπεσσυμένης, ἐπεκίδνατο δ' οὐρανὸν ἄστρα·
Ἀργεῖοι δ' ἐπὶ νηυσὶ τανυπρώροισιν ἴαυον,
ὕπνῳ ὑπ' ἀμβροσίῳ δεδμημένοι, ἠδὲ καὶ οἴνῳ
ἡδεῖ, τὸν Κρήτηθε παρ' Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ
ναῦται ὑπὲρ πόντοιο πολυκλύστοιο φέρεσκον.
Αἴας δ' Ἀργείοισι χολούμενος, οὔτ' ἄρα δόρπου
μνήσατ' ἐνὶ κλισίῃ μελιηδέος, οὔτε μιν ὕπνος
ἄμφεχεν, ἀλλά γ' ἑοῖσιν ἐν ἔντεσι δύσατο θύων·

εἵλετο δὲ ξίφος ὀξὺ, καὶ ἄσπετα πορφύρεσκεν,
ἢ ὅγ' ἐνιπρήσῃ νῆας, καὶ πάντας ὀλέσσῃ
Ἀργείους, ἢ μοῦνον ὑπὸ ξίφεϊ στονόεντι
δηώσῃ μελεϊστὶ θοῶς δολόεντ' Ὀδυσῆα.
καὶ τὰ μὲν ὡς ὥρμαινε, τὰ δὴ τάχα πάντ' ἐτέλεσσεν,
εἰ μή οἱ Τριτωνὶς ἀάσχετον ἔμβαλε λύσσαν·
κήδετο γὰρ φρεσὶν ᾗσι πολυτλήτου Ὀδυσῆος,
ἱρῶν μνωομένη, τά οἱ ἔμπεδα κεῖνος ὄρεξεν
τοὔνεκα δὴ μεγάλοιο μένος Τελαμωνιάδαο
τρέψεν ἀπ' Ἀργείων· ὁ δ' ἄρ' ᾔιε λαίλαπι ἶσος
σμερδαλέῃ, στυγερῇσι καταιγίσι βεβριθυίῃ,
ἥτε φέρει ναύτῃσι τέρας κρυεροῖο φόβοιο,
Πληϊὰς εὖτ' ἀκάμαντος ἐς ὠκεανοῖο ῥέεθρα
δύεθ', ὑποπτώσσουσα περικλυτὸν Ὠρίωνα,
ἠέρα συγκλονέουσα, μέμηνε δὲ χείματι πόντος·
τῇ εἰκὼς οἴμησεν, ὅπῃ μιν γυῖα φέρεσκον·
πάντῃ δ' ἀμφιθέεσκεν, ἀναιδέϊ θηρὶ ἐοικὼς,
ὅς τε βαθυσκοπέλοιο διέσσυται ἄγκεα βήσσης,
ἀφριόων γενύεσσι, καὶ ἄλγεα πολλὰ μενοινῶν
ἢ κυσὶν, ἢ ἀγρόταις, οἵ οἱ τέκνα δηώσωνται,
ἄντρων ἐξερύσαντες· ὁ δ' ἀμφιθέῃσι βεβρυχὼς,
εἴπου ἔτ' ἐν ξυλόχοισιν ἴδοι θυμήρεα τέκνα·
τῷ δ' εἴ τις κύρσειε, μεμηνότα θυμὸν ἔχοντι,
αὐτοῦ οἱ βιότοιο λυγρὸν περιτέλλεται ἦμαρ·
ὣς ὅγ' ἀμείλιχα θῦνε, μέλαν δέ οἱ ἔζεεν ἦτορ,
εὖτε λέβης ἀλίαστον ἐπ' ἐσχάρῃ Ἡφαίστοιο

ῥοιβδηδὸν μαίνηται ὑπαὶ πυρὸς αἰθομένοιο,
γάστρην ἀμφί γε πᾶσαν ὅτε ξύλα πολλὰ θέρηται,
ἐννεσίῃς δρηστῆρος, ἐπειγομένου ἐνὶ θυμῷ,
εὐτραφέος σιάλοιο περὶ τρίχας ὥς κεν ἀμέρσῃ·
ὣς τοῦ ὑπὸ στέρνοισι πελώριος ἔζεε θυμός·
μαίνετο δ' ἠΰτε πόντος ἀπείριτος, ἠδὲ θύελλα,
ἢ πυρὸς ἀκαμάτοιο θοὸν μένος, εὖτ' ἀλίαστον
μαίνηται κατ' ὄρεσφι βίῃ μεγάλου ἀνέμοιο,
πίπτῃ δ' αἰθομένη πυρὶ πάντοθεν ἄσπετος ὕλη·
ὣς Αἴας ὀδύνῃσι πεπαρμένος ὄβριμον ἦτορ,
μαίνετο λευγαλέως· ἄπλετος δέ οἱ ἔῤῥεεν ἀφρὸς
ἐκ στόματος· βρυχὴ δὲ περὶ γναθμοῖσιν ὀρώρει·
τεύχεα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ὑπέβραχε· τοὶ δ' ὁρόωντες
πάντες ὁμῶς ἑνὸς ἀνδρὸς ὑπετρομέεσκον ὁμοκλήν.
Καὶ τότ' ἀπ' ὠκεανοῖο κίεν χρυσήνιος Ἠώς·
Ὕπνος δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἀνήϊεν, εἴκελος αὔρῃ·
Ἥρῃ δὲ ξύμβλητο νέον πρὸς Ὄλυμπον ἰούσῃ
Τηθύος ἐξ ἱερῆς, ὅθι που προτέρῃ μόλεν ἠοῖ·
ἡ δέ ἑ κύσσεν ἑλοῦσ', ἐπεί οἱ πέλε γαμβρὸς ἀμύμων,
ἐξ οὗ οἱ Κρονίωνα κατεύνασεν ἐν λεχέεσσιν
Ἴδης ἀμφὶ κάρηνα, χολούμενον Ἀργείοισιν·
αἶψα δ' ἄρ' ἡ μὲν ἔβη Ζηνὸς δόμον, ὃς δ' ἐπὶ λέκτρα
Πασιθέης οἴμησεν· ἀνέγρετο δ' ἔθνεα φωτῶν.
Αἴας δ' ἀκαμάτῳ ἐναλίγκιος Ὠρίωνι,
φοίτα, ἐνὶ στέρνοισιν ἔχων ὀλοόφρονα λύσσαν·
ἐν δ' ἔθορε μήλοισι, λέων ὣς ὀβριμόθυμος,

λιμῷ ὑπ᾿ ἀργαλέῳ δεδμημένος ἄγριον ἦτορ·
καὶ τὰ μὲν ἐν κονίῃσιν ἐπασσύτερ᾿ ἄλλοθεν ἄλλα
κάββαλεν, ἠΰτε φύλλα μένος κρατεροῦ Βορέαο
χεύῃ, ὅτ᾿ ἀνομένου θέρεος μετὰ χεῖμα τράπηται.
ὣς Αἴας μήλοισι, μέγ᾿ ἀσχαλόων, ἐνόρουσεν,
ἐλπόμενος Δαναοῖσι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰάλλειν·
καὶ τότε δὴ Μενέλαος ἀδελφεῷ ἄγχι παραστὰς,
κρύβδ᾿ ἄλλων Δαναῶν, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
Σήμερον ἦ τάχα πᾶσιν ὀλέθριον ἔσσεται ἦμαρ,
Αἴαντος μεγάλοιο περὶ φρεσὶ μαινομένοιο,
ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει, κτανέει δὲ καὶ ἡμᾶς
πάντας ἐνὶ κλισίῃσι, κοτεσσάμενος περὶ τευχέων.
ὡς ὄφελον μὴ τῶνδε Θέτις πέρι δῆριν ἔθηκε,
μήδ᾿ ἄρα Λαέρταο πάϊς μέγ᾿ ἀμείνονι φωτὶ
ἔτλη δηριάασθαι ἐναντίον ἄφρονι θυμῷ·
νῦν δὲ μέγ᾿ ἀασάμεσθα, κακὸς δέ τις ἤκαχε δαίμων·
ἕρκος γὰρ πολέμοιο, δεδουπότος Αἰακίδαο,
μοῦνον ἔτ᾿ ἦν Αἴαντος ἐΰ σθένος· ἀλλ᾿ ἄρα καὶ τὸν
ἡμῖν ἐξολέσουσι θεοὶ, κακὰ νῶϊν ἄγοντες,
ὥς κεν πάντες ἄϊστον ἀναπλήσωμεν ὄλεθρον.
  Ὣς φάμενον, προσέειπεν ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων·
Μὴ νῦν, ὦ Μενέλαε, μέγ᾿ ἀχνύμενος περὶ θυμῷ,
σκύζεο μητιόεντι Κεφαλλήνων βασιλῆϊ·
οὐ γὰρ ὅ γ᾿ αἴτιός ἐστιν, ἐπεὶ μάλα πολλάκις ἡμῖν
γίγνεται ἐσθλὸν ὄνειαρ, ἄχος δ᾿ ἄρα δυσμενέεσσιν.
  Ὣς οἱ μὲν Δαναῶν, ἀκαχήμενοι, ἠγορόωντο·

μηλονόμοι δ᾽ ἀπάνευθε παρὰ Ξάνθοιο ῥεέθροις
πτῶσσον ὑπαὶ μυρίκησιν, ἀλευάμενοι βαρὺ πῆμα.
ὡς δ᾽ ὅταν αἰετὸν ὠκὺν ὑποπτώσσουσι λαγωοὶ,
θάμνοις ἐν λασίοισιν, ὅτ᾽ ἐγγύθεν ὀξὺ κεκληγὼς
πωτᾶτ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα, τανυσσάμενος πτερύγεσσιν·
ὡς οἵ γ᾽ ἄλλοθεν ἄλλος ὑπέτρεσαν ὄβριμον ἄνδρα.
ὀψὲ δ᾽ ὅ γ᾽ ἀρνείοιο κατακταμένου σχεδὸν ἔστη,
καὶ ῥ᾽ ὀλοὸν γελάσας, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε·
Κεῖσό νυν ἐν κονίῃσι, κυνῶν βόσις ἠδ᾽ οἰωνῶν·
οὐ γάρ σ᾽ οὔτ᾽ Ἀχιλῆος ἐρύσσατο κύδιμα τεύχη,
ὧν ἕνεκ᾽ ἀφραδέων μέγ᾽ ἀμείνονι δηριάασκες·
κεῖσο, κύων· σὲ γὰρ οὔτι γοήσεται ἀμφιπεσοῦσα
κουριδίη μετὰ παιδὸς ἀάσχετον ἀσχαλόωσα,
οὐ τοκέες· τοῖς οὔτι μετέσσεαι ἐλπομένοισι
γήραος ἐσθλὸν ὄνειαρ, ἐπεί νύ σε τῆλ᾽ ἀπὸ πάτρης
οἰωνοί τε, κύνες τε, δεδουπότα δαρδάψουσιν.
Ὣς ἄρ ἔφη, δολόεντα μετὰ κταμένοις Ὀδυσῆα
κεῖσθαι ὀϊόμενος, μεμορυγμένον αἵματι πολλῷ.
καὶ τότε οἱ Τριτωνὶς ἀπὸ φρενὸς ἠδὲ καὶ ὄσσων
ἐσκέδασεν Μανίην, βλοσυρὸν πνείουσαν ὄλεθρον·
ἡ δὲ θοῶς ἵκανε ποτὶ Στυγὸς αἰνὰ ῥέεθρα,
ἧχι θοαὶ ναίουσιν Ἐριννύες, αἵ τε βροτοῖσιν
αἰὲν ὑπερφιάλοισι κακὰς ἐφιᾶσιν ἀνίας.
Αἴας δ᾽, ὡς ἴδε μῆλα κατὰ χθονὸς ἀσπαίροντα,
θάμβεεν ἐν φρεσὶ πάμπαν· ὀΐσσατο γὰρ χόλον εἶναι
ἐκ μακάρων· πάντεσσι δ᾽ ὑπεκλάσθη μελέεσσι,

βλήμενος ἄλγεσι θυμὸν ἀρήϊον· οὐδ᾽ ἄρα πρόσσω
ἔσθενεν ἀσχαλόων ἐπιβήμεναι, αὖτ᾽ ἄρ᾽ ὀπίσσω,
ἀλλ᾽ ἔστη, σκοπιῇ ἐναλίγκιος, ἥ τ᾽ ἐν ὄρεσσι
πασάων μάλα πολλὸν ὑπερτέρη ἐῤῥίζωται.
ἀλλ᾽ ὅτε οἱ πάλι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη,
λυγρὸν ἀνεστονάχησεν· ἔπος δ᾽ ὀλοφύρετο τοῖον·
Ὤ μοι ἐγὼν, τί νυ τόσσον ἀπέχθομαι ἀθανάτοισιν,
οἵ με φρένας βλάψαντο, κακὴν δ᾽ ἐπὶ λύσσαν ἔθεντο,
μῆλα κατακτεῖναι, τά μοι οὐκ ἔσαν αἴτια, θυμῷ;
ὡς ὄφελον τίσασθαι Ὀδυσσέος ἀργαλέον κῆρ
χείρεσσ᾽ ἐμαῖς, ἐπεί με κακῇ περικάββαλεν ἄτῃ,
λυγρὸς ἐὼν μάλα πάγχυ· πάθοι δέ κεν ἄλγεα θυμῷ,
ὁππόσα μητιόωνται Ἐριννύες ἀνθρώποισιν
ἀργαλέοις· δοῖεν δὲ καὶ ἄλλοις Ἀργείοισιν
ὑσμίνας ὀλοὰς καὶ πένθεα δακρυόεντα,
αὐτῷ τ᾽ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι· μηδ᾽ ὅς ἀπήμων
ἔλθοι ἐὸν ποτὶ δῶμα, λιλαιόμενός περ ἱκέσθαι.
ἀλλὰ τί μοι στυγεροῖσι μετέμμεναι, ἐσθλὸν ἐόντα;
ἐῤῥέτω Ἀργείων ὀλοὸς στρατός· ἐῤῥέτω αἰὼν
ἄσχετος· οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἐσθλὸς ἔχει γέρας, ἀλλὰ χερείων
τιμήεις τε πέλει, καὶ φίλτερος· ἢ γὰρ Ὀδυσσεὺς
τίετ᾽ ἐν Ἀργείοισιν, ἐμεῦ δ᾽ ἐπὶ πάγχυ λάθοντο
ἔργων, ὁππόσ᾽ ἔρεξα καὶ ἔτλην εἵνεκα λαῶν.
Ὣς εἰπὼν παῖς ἐσθλὸς ἐϋσθενέος Τελαμῶνος
Ἑκτόρεον ξίφος ὦσε δι᾽ αὐχένος· ἐκ δέ οἱ αἷμα
ἐσσύμενον κελάρυζεν· ὁ δ᾽ ἐν κονίῃσι τανύσθη

Τυφὼν ὡς, τὸν Ζηνὸς ἐνεπρήσαντο κεραυνοί·
ἀμφὶ δὲ γαῖα μέλαινα μέγα στονάχησε πεσόντος.
Καὶ τότε δὴ Δαναοὶ κίον ἀθρόοι, ὡς ἐσίδοντο
κείμενον ἐν κονίῃσι· πάρος δέ οἱ οὔτις ἵκανεν
ἐγγὺς, ἐπεὶ μάλα πάντας ἔχεν δέος εἰσορόωντας·
αἶψα δ᾽ ἄρα κταμένου περικάππεσον· ἀμφὶ δὲ κρᾶτα
πρηνέες ἐκχύμενοι κόνιν ἄσπετον ἀμφεχέοντο,
καί σφιν ὀδυρομένοις γόος αἰθέρα δῖον ἵκανεν.
ὡς δ᾽ ὅταν εἰροπόκων οἴων ἀπὸ νήπια τέκνα
ἀνέρες ἐξελάσωσιν, ἵνα σφίσι δαῖτα κάμωνται,
αἱ δὲ μέγ᾽ ἀσκαίρουσι διηνεκέως μεμακυῖαι
μητέρες ἐκ τεκέων σηκοὺς πέρι χηρωθέντας·
ὡς οἵ γ᾽ ἀμφ᾽ Αἴαντα μέγα στένον ἤματι κείνῳ
πανσυδίῃ· μέγα δέ σφιν ἐπέβραχε δάσκιος Ἴδη,
καὶ πεδίον, καὶ νῆες, ἀπειρεσίη τε θάλασσα.
Τεῦκρος δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτῷ μάλα μήδετο κῆρας ἐπισπεῖν
ἀργαλέας· τὸν δ᾽ ἄλλοι ἀπὸ ξίφεος μεγάλοιο
εἶργον· ὁ δ᾽ ἀσχαλόων περικάππεσε τεθνειῶτι
δάκρυα πολλὰ χέων, ἀδινώτερα νηπιάχοιο,
ὅς τε παρ᾽ ἐσχαρεῶνι, τέφρην περιειμένος ὤμοις
κακκεφαλῆς, μάλα πάμπαν ὀδύρεται ὀρφανὸν ἦμαρ,
μητρὸς ἀποφθιμένης, ἥ μιν τρέφε νήιδα πατρός·
ὡς ὅγε κωκύεσκε, κασιγνήτοιο δαμέντος,
ἑρπύζων περὶ νεκρὸν, ἔπος δ᾽ ὀλοφύρετο τοῖον·
Αἶαν καρτερόθυμε, τίη νύ σοι ἔβλαβεν ἦτορ,
οἱ αὐτῷ στονόεντα φόνον καὶ πῆμα βαλέσθαι;

ἢ ἵνα Τρώϊοι υἷες ὀϊζύος ἀμπνεύσωσιν,
Ἀργείους δ᾽ ὀλέσωσι, σέθεν κταμένοιο κιόντες;
οὐ γὰρ τοῖς δ᾽ ἔτι θάρσος, ὅσον πάρος, ὀλλυμένοισιν
ἔσσεται ἐν πολέμῳ· σὺ γὰρ ἔπλεο πήματος ἄλκαρ·
οὐδέ τ᾽ ἐμοὶ νόστοιο τέλος σέο δεῦρο θανόντος
ἀνδάνει, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὀΐομαι ἐνθάδ᾽ ὀλέσθαι,
ὄφρα με σὺν σοὶ γαῖα φερέσβιος ἀμφικαλύπτῃ·
οὐ γάρ μοι τοκέων τόσσον μέλει, εἴ πω ἔτ᾽ εἰσὶν,
εἴπου ἔτ᾽ ἀμφινέμονται ἔτι ζωοὶ Σαλαμῖνα,
ὅσσον σεῖο θανόντος, ἐπεί σύ μοι ἔπλεο κῦδος.
Ἢ ῥα μέγα στενάχων· ἐπὶ δ᾽ ἔστενε δῖα Τέκμησσα,
Αἴαντος παράκοιτις ἀμύμονος, ἥν περ ἐοῦσαν
ληϊδίην, σφετέρην ἄλοχον θέτο, καί μιν ἁπάντων
τεῦξεν ἄνασσαν ἔμεν, ὅσσων ἀνὰ δῶμα γυναῖκες
ἑδνωταὶ μεδέουσι, παρ᾽ ἀνδράσι κουριδίοισιν·
ἡ δέ οἱ ἀκαμάτῃσιν ὑπ᾽ ἀγκοίνῃσι δαμεῖσα,
Εὐρυσάκην τέκεθ᾽ υἱὸν, ἐοικότα πάντα τοκῆϊ·
ἀλλ᾽ ὁ μὲν οὖν ἔτι τυτθὸς ἐνὶ λεχέεσσι λέλειπτο.
ἡ δὲ μέγα στενάχουσα, φίλῳ περικάππεσε νεκρῷ
ἐντυπὰς ἐν κονίῃσι, καλὸν δέμας αἰσχύνουσα·
καὶ ῥ᾽ ὀλοφυδνὸν ἄϋσε, μέγ᾽ ἀχνυμένη κέαρ ἔνδον·
Ὤ μοι ἐγὼ δύστηνος, ἐπεὶ θάνες, οὔτι δαϊχθεὶς
δυσμενέων παλάμῃσιν ἀνὰ μόθον, ἀλλά οἱ αὐτῷ·
τῷ μοι πένθος ἄλαστον ἐποίχεται· οὐ γὰρ ἐώλπειν
σεῖο καταφθιμένοιο πολύστονον ἦμαρ ἰδέσθαι
ἐν Τροίῃ· τὰ δὲ πάντα κακαὶ διὰ Κῆρες ἔχευαν.

ὡς μ' ὄφελον τοπάροιθ' ἀμφὶ τραφερὴ χάνε γαῖα,
πρὶν σέο πότμον ἰδέσθαι ἀμείλιχον· οὐ γὰρ ἔμοιγε
ἄλλο χερειότερόν ποτ' ἐσήλυθεν εἰς φρένα πῆμα,
οὐδ' ὅτε με πρώτιστον ἐμῆς ἀπὸ τηλόθι πάτρης,
καὶ τοκέων εἴρυσσας, ἅμ' ἄλλης ληϊάδεσσι,
πολλ' ὀλοφυρομένην, ἐπειὴ νύ με, τοπρὶν ἄνασσαν
αἰδοίην περ ἐοῦσαν, ἐπήϊε δούλιον ἦμαρ.
ἀλλά μοι οὔτε πάτρης θυμηδέος, οὔτε τοκήων
μέμβλεται οἰχομένων, ὁπόσον σέο δῃωθέντος,
οὕνεκά μοι δειλῇ θυμήρεα πάντα μενοίνας,
καί ῥά μ' ἔθηκας ἄκοιτιν ὁμόφρονα· καὶ γὰρ ἔφησθα
τεύξειν αὐτίκ' ἄνασσαν ἐϋκτιμένης Σαλαμῖνος,
νοστήσας Τροίηθε· τὰ δ' οὐ θεὸς ἄμμι τέλεσσεν·
ἀλλὰ σὺ νῦν μὲν ἄϊστος ἀποίχεαι, οὐδέ νύ σοί περ
μέμβλετ' ἐμεῦ, καὶ παιδὸς, ὃς οὐ πατρὶ τέρψεται ἦτορ,
οὐ σέο κοιρανίης ἐπιβήσεται, ἀλλά μιν ἄλλοι
δμῶα λυγρὸν τεύξουσιν, ἐπεὶ πατρὸς οὐκ ἔτ' ἐόντος,
νηπίαχοι κομέονται ὑπ' ἀνδρέσσιν μάλα πολλὸν
χειροτέροις· ὀλοῇ γὰρ ἐπ' ὀρφανίῃ βαρὺς αἰὼν
πᾶσι πέλει, καὶ πήματ' ἐπ' ἄλλοθεν ἄλλα χέονται.
καὶ δέ με δειλαίην τάχα δούλιον ἵξεται ἦμαρ,
οἰχομένου σέο πρόσθεν, ὅ μοι, θεὸς ὥς, ἐτέτευξο.
 Ὣς φαμένην, προσέειπε φίλα φρονέων Ἀγαμέμνων·
Ὦ γύναι, οὔ νύ σέ τις δμωὴν ἔτι θήσεται ἄλλος,
Τεύκρου ἔτι ζώοντος ἀμύμονος, ἠδ' ἐμεῦ αὐτοῦ,
ἀλλά σε τίσομεν αἰὲν ἀπειρεσίοις γεράεσσι,

τίσομεν ὥς τε θεὴν, καὶ σὸν τέκος, ὡς ἔτ' ἐόντος
ἀντιθέου Αἴαντος, ὃς ἔπλετο κάρτος Ἀχαιῶν.
αἴθ' ὄφελον μήδ' ἄλγος Ἀχαιΐδι θήκατο πάσῃ
αὐτὸς ἑῇ ὑπὸ χειρὶ δαμείς· οὐ γάρ μιν ἀπείρων
δυσμενέων σθένε λαὸς ὑπ' Ἄρεϊ δῃώσασθαι.
Ὣς ἔφατ', ἀχνύμενος κέαρ ἔνδοθεν· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
οἰκτρὸν ἀνεστονάχησαν, ἐπίαχε δ' Ἑλλήσποντος
μυρομένων, ὀλοὴ δὲ περί σφισι πέπτατ' ἀνίη·
καὶ δ' αὐτὸν λάβε πένθος Ὀδυσσέα μητιόεντα
κείνου ἀποκταμένοιο· καὶ ἀχνύμενος κατὰ θυμὸν,
τοῖον ἔπος μετέειπεν ἀκηχεμένοισιν Ἀχαιοῖς·
Ὦ φίλοι, ὡς οὔ πώ τι κακώτερον ἄλλο χόλοιο
γίγνεται, ὅς τε βροτοῖσι κακὴν ἐπὶ δῆριν ἀέξει·
ὃς καὶ νῦν Αἴαντα πελώριον ἐξορόθυνεν,
ἀμφ' ἐμοὶ ἐν φρεσὶν ᾗσι χολούμενον. ὡς ὄφελόν μοι
μή ποτε Τρώϊοι υἷες Ἀχιλλέος εἵνεκα τευχέων
νίκην ἀμφεβάλοντ' ἐρικυδέα, τῆς πέρι θυμὸν
ἀχνύμενος πάϊς ἐσθλὸς ἐϋσθενέος Τελαμῶνος,
ὤλετο χερσὶν ἑῇσι· χόλου δέ οἱ οὔτι ἔγωγε
αἴτιος, ἀλλά τις αἶσα πολύστονος, ἥ μιν ἐδάμνα·
εἰ γάρ μοι κέαρ ἔνδον ἐνὶ στέρνοισιν ἐώλπει
κεῖνον ἀλαστήσειν καθ' ἑὸν νόον, οὔτ' ἂν ἔγωγε
ἦλθον ἐριδμαίνων νίκης ὕπερ, οὔτε τιν' ἄλλων
ἐν Δαναοῖσιν ἔασα, μεμαότα δηριάασθαι·
ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔγωγε θεουδέα τεύχε' ἀείρας,
προφρονέως ἂν ὄπασσα, καὶ εἴ τι περ ἄλλο μενοίνα.

νῦν δέ μιν οὔτι ἔγωγε μέγ' ἀχνύμενον χαλεπῆναι
ὠϊσάμην μετόπισθεν, ἐπεί ῥά οἱ οὔτε γυναικὸς,
οὔτε περὶ πτόλιος μαχόμην, οὔτ' εὐρέος ὄλβου,
ἀλλά μοι ἀμφ' ἀρετῆς νεῖκος πέλεν, ἧς πέρι δῆρις
τερπνὴ γίγνεται αἰὲν ἐΰφροσιν ἀνθρώποισι·
κεῖνος δ' ἐσθλὸς ἐὼν, στυγερῇ ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ
ἤλιτεν· οὐ γὰρ ἔοικε μέγ' ἀσχαλάαν ἐνὶ θυμῷ·
ἀνδρὸς γὰρ πινυτοῖο, καὶ ἄλγεα πόλλ' ἐπιόντα
τλῆναι ὑπὸ κραδίῃ στερεῇ φρενὶ, μήδ' ἀκάχησθαι.
Ὣς φάτο Λαέρταο κλυτὸς πάϊς ἀντιθέοιο·
ἀλλ' ὅτε δὴ κορέσαντο γόου, καὶ πένθεος αἰνοῦ,
δὴ τότε Νηλέος υἱὸς ἔτ' ἀχνυμένοισιν ἔειπεν·
Ὦ φίλοι, ὡς ἄρα Κῆρες, ἀνηλέα θυμὸν ἔχουσαι,
ἡμῖν αἶψα βάλοντο λυγρῷ ἐπὶ πένθεϊ πένθος,
Αἴαντος φθιμένοιο, πολυσθενέος τ' Ἀχιλῆος,
ἄλλων τ' Ἀργείων, ἠδ' υἷεος ἡμετέροιο,
Ἀντιλόχου· ἀλλ' οὔτι θέμις κταμένους ἐνὶ χάρμῃ
κλαίειν ἤματα πάντα, καὶ ἀσχαλάαν ἐνὶ θυμῷ,
ἀλλὰ γόου λήσασθαι ἀεικέος· οὕνεκ' ἄμεινον
ἔρδειν, ὅσσα βροτοῖσιν ἐπὶ φθιμένοισιν ἔοικεν,
πυρκαϊὴν καὶ σῆμα, καὶ ὀστέα ταρχύσασθαι·
νεκρὸς δ' οὔτι γόοισιν ἀνέγρεται, οὐδέ τι οἶδε
φράσσασθ', εὖτέ ἑ Κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφικάνωσιν.
Ἦ ῥα, παρηγορέων· περὶ δ' ἀντίθεοι βασιλῆες
ἀθρόοι αἶψ' ἀγέροντο, μέγ' ἀχνύμενοι κέαρ ἔνδον,
καί ἑ, μέγαν περ ἐόντα, θοὰς ποτὶ νῆας ἔνεικαν,

πολλοὶ ἀείραντες κατὰ δὲ σπείροισι κάλυψαν,
αἷμ' ἀποφαιδρύναντες, ὅ οἱ βριαροῖς μελέεσσι
τερσόμενον περίκειτο, σὺν ἔντεσι, καὶ κονίῃσι·
καὶ τότ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων φέρον ἄσπετον ὕλην
αἰζηοί· πάντη δὲ νέκυν πέρι δινήσαντο·
πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκαν ξύλα, πολλὰ δὲ μῆλα,
φάρεά τ' εὐποίητα, βοῶν τ' ἐρικυδέα φῦλα,
ἠδὲ καὶ ὠκυτάτοισιν ἀγαλλομένους ποσὶν ἵππους,
χρυσόν τ' αἰγλήεντα, καὶ ἄσπετα τεύχεα φωτῶν,
ὅσσα πάρος κταμένων ἀποαίνυτο φαίδιμος ἀνήρ·
ἤλεκτρόν τ' ἐπὶ τοῖσι διειδέα, τόν ῥά τε φασὶν
ἔμμεναι Ἠελίοιο πανομφαίοιο θυγατρῶν
δάκρυ· τὸ δὴ Φαέθοντος ὑπὲρ κταμένοιο χέαντο,
μυρόμεναι μεγάλοιο παρὰ ῥόον Ἠριδάνοιο·
καὶ τὸ μὲν Ἠέλιος γέρας ἄφθιτον υἱέϊ τεύχων,
ἤλεκτρον ποίησε, μέγα κτέαρ ἀνθρώποισιν·
τόν ῥα τότ' εὐρυπέδοιο πυρῆς καθύπερθε βάλοντο
Ἀργεῖοι, κλυτὸν ἄνδρα δεδουπότα κυδαίνοντες
Αἴαντ'· ἀμφὶ δέ οἱ, μέγαλα στενάχοντες, ἔθεντο
τιμήεντ' ἐλέφαντα καὶ ἄργυρον ἱμερόεντα,
ἠδὲ καὶ ἀμφιφορῆας ἀλείφατος, ἄλλα τε πάντα,
ὁππόσα κυδήεντα καὶ ἀγλαὸν ὄλβον ὀφέλλει.
ἐν δ' ἔβαλον κρατεροῖο πυρὸς μένος· ἦλθε δὲ πνοιὴ
ἐξ ἁλὸς, ἣν προέηκε θεὰ Θέτις, ὄφρα θέροιτο
Αἴαντος μεγάλοιο βίη· ὁ δὲ νύκτα καὶ ἠῶ
καίετο παρ νήεσσιν, ἐπειγομένου ἀνέμοιο·

οἷός που τοπάροιθε Διὸς στονόεντι κεραυνῷ
Ἐγκέλαδος δέδμητο κατ' ἀκαμάτοιο θαλάσσης,
Θρινακίης ὑπένερθεν, ὅλη δ' ὑπετύφετο νῆσος·
ἠδ' οἷον ζώοντα μέλη πυρὶ δῶκε θέρεσθαι
Ἡρακλέης, Νέσσοιο δολοφροσύνῃσι χαλεφθεὶς,
ὁππότ' ἔτλη μέγα ἔργον, ὅλη δ' ἀμφέστενεν Οἴτη
ζωοῦ καιομένοιο, μίγη δέ οἱ αἰθέρι θυμὸς,
ἄνδρα λιπὼν ἀρίδηλον, ἐνεκρίνθη δὲ θεοῖσιν
αὐτὸς, ἐπεί οἱ σῶμα πολύκμητος χάδε γαῖα·
τοῖος ἄρ' ἐν πυρὶ κεῖτο, λελασμένος ἰωχμοῖο,
Αἴας σὺν τεύχεσσι· πολὺς δ' ἐστείνετο λαὸς
αἰγιαλοῖς· Τρῶες δὲ γάνυντ', ἀκάχοντο δ' Ἀχαιοί.
ἀλλ' ὅτε δὴ δέμας ἠΰ κατήνυσε πῦρ ἀΐδηλον,
δὴ τότε πυρκαϊὴν οἴνῳ σβέσαν· ὀστέα δ' αὐτοῦ
χηλῷ ἐνὶ χρυσέῃ θῆκαν· περὶ δέ σφισι γαῖαν
χεῦαν ἀπειρεσίην, Ῥοιτηΐδος οὐχ ἑκὰς ἀκτῆς·
αὐτίκα δ' ἐσκίδναντο πολυσκάρθμους ἐπὶ νῆας,
θυμὸν ἀκηχέμενοι· τὸν γὰρ τίον ἶσον Ἀχιλλεῖ.
νὺξ δ' ἐπόρουσε μέλαινα, μετ' ἀνέρας ὕπνον ἄγουσα·
οἱ δ' ἄρα δαῖτα πάσαντο, καὶ ἠριγένειαν ἔμιμνον,
βαιὸν ἀποβρίξαντες ἀραιοῖσιν βλεφάροισιν·
αἰνῶς γὰρ φοβέοντο κατὰ φρένα, μή σφισι Τρῶες
νυκτὸς ἐπέλθωσιν, Τελαμωνιάδαο θανόντος.

ARGUMENTUM

LIBRI VI.

Cum mortuis fortiſſimis Achivorum, Achille & Aiace Telamonio, deſperandum eſſe videretur de urbe capienda, Agamemnon, convocata concione, ſimulatis verbis reditum ſuadet, ut exploraret Achivorum animos. vs. 1 — 39. Obiurgat eum Diomedes & ad pugnam hortatur; — 56. ſed Calchante monente, Neoptolemum, Achillis filium e Scyro inſula arceſſendum eſſe, magno conſenſu haec legatio decernitur. Proficiſcuntur Ulyſſes & Diomedes, Achivis interim arma parantibus, — 115. Troianis interea auxilio venit Eurypylus, Herculis e Telepho nepos, cum Ceteorum Myſorum exercitu, qui a Paride excipitur, — 165. Poſtero die ad pugnam procedunt Troiani, duce Eurypylo, cuius clypeus deſcribitur, laboribus Herculis inſculptus, — 335. Hic praeter alios Nireum & Machaonem caedit — 435. de quorum corpore ingens certamen oritur. Multis caeſis Achivi ad naves ſe recipiunt — 501. Atridae tamen praelium aliquamdiu reſtituunt, quibus auxilio veniunt Teucer, Idomeneus aliique. — 544. Sed ſtrenua pugna edita, cum non amplius Eurypyli impetum ſuſtinerent Achivi, fit fuga ad naves. Fugientes magna cum caede inſequuntur Troiani, qui haud procul a navibus caſtra capiunt, — *ad fin.*

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΣΤ.

Ἠὼς δ' ὠκεανοῖο ῥόον, καὶ λέκτρα λιποῦσα
Τιθωνοῦ, προσέβη μέγαν οὐρανόν· ἀμφὶ δὲ πάντη
κίδνατο παμφανόωσα· γέλασσε δὲ γαῖα, καὶ αἰθήρ.
τοὶ δ' εἰς ἔργα τράποντο βροτοὶ ῥεῖα φθινύθοντες·
ἄλλοι δ' ἀλλοίοισιν ἐπῴχοντ'· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
εἰς ἀγορὴν ἐχέοντο, καλεσσαμένου Μενελάου.
καί ῥ' ὅτε δὴ μάλα πάντες ἀνὰ στρατὸν ἠγερέθοντο,
δὴ τότ' ἐνὶ μέσσοισιν ἀγειρομένοισι μετηύδα·
  Κέκλυτε μῦθον ἐμεῖο, θεηγενέες βασιλῆες,
ὡς ἐρέω· μέγα γάρ μοι ἐνὶ φρεσὶ τείρεται ἦτορ,
λαῶν ὀλλυμένων· οἵ ῥ' ἤλυθον εἵνεκ' ἐμεῖο
δηριν ἐς ἀργαλέην· τοὺς οὐχ' ὑποδέξεται οἶκος,
οὐ τοκέες· πολέας γὰρ ὑπέκλασε δαίμονος αἶσα.
ὡς ὄφελον θανάτοιο βαρὺ σθένος ἀτλήτοιο
αὐτῷ μοι ἐπόρουσε, πρὶν ἐνθάδε λαὸν ἀγεῖραι·
νῦν δέ μοι ἀλλήκτους ὀδύνας ἐνεθήκατο δαίμων,
ὄφρ' ὁρόω κακὰ πολλά· τίς ἂν φρεσὶ γηθήσειεν,

εἰσορόων ἐπὶ δηρὸν ἀμήχανα ἔργα μόθοιο;
ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽ ὅσσοι ἔτ᾽ εἰμὲν, ἐπ᾽ ὠκυπόροισι νέεσσι,
καρπαλίμως φεύγωμεν ἑὴν ἐπὶ γαῖαν ἕκαστος,
Αἴαντος φθιμένοιο, πολυσθενέος τ᾽ Ἀχιλῆος,
τῶν ἐγὼ οὐκ ὀΐω κταμένων ὑπαλύξαι ὄλεθρον
ἡμέας, ἀλλ᾽ ὑπὸ Τρωσὶ δαμήμεναι ἀργαλέοισιν,
εἵνεκ᾽ ἐμεῦ, Ἑλένης τε κυνώπιδος, ἧς νύ μοι οὔτι
μέμβλεται, ὡς ὑμέων, ὁπότε κταμένους ἐσίδωμαι
ἐν πολέμῳ· κείνη δ᾽ ἀλαπαδνοτάτῳ σὺν ἀκοίτῃ
ἐῤῥέτω· ἐκ γάρ οἱ πινυτὰς φρένας εἵλετο δαίμων
ἐκ κραδίης, ὅτ᾽ ἐμεῖο λίπεν δόμον, ἠδὲ καὶ εὐνήν.
ἀλλὰ τὰ μὲν κείνης Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ μελήσει·
ἡμεῖς δ᾽ αἶψα νεώμεθ᾽, ἐπεὶ πολὺ λώϊόν ἐστιν
ἐκφυγέειν πολέμοιο δυσηχέος, ἢ ἀπολέσθαι.

Ὣς ἔφατ᾽, Ἀργείων πειρώμενος· ἄλλα δέ οἱ κῆρ
καὶ κραδίη πόρφυρε περὶ ζηλήμονι θυμῷ,
Τρῶας ὅπως ὀλέσῃ, καὶ τείχεα μακρὰ πόληος
ῥήξῃ ἐκ θεμέθλων, μάλα δ᾽ αἵματος ἄσῃ Ἄρηα,
δίου Ἀλεξάνδρειο μετὰ φθιμένοισι πεσόντος·
οὐ γάρ τοι ζήλοιο πέλει στυγερώτερον ἄλλο.

Καὶ τὰ μὲν ὣς ὥρμαινεν· ἑῇ δ᾽ ἐπιΐζανεν ἕδρῃ·
καὶ τότε Τυδείδης ἐγχέσπαλος ὦρτ᾽ ἐνὶ μέσσοις,
καί ῥα θοῶς νείκεσσεν ἀρηΐφιλον Μενέλαον·

Ἆ δείλ᾽ Ἀτρέος υἱὲ, τίη νύ σε δεῖμα κιχάνει
ἀργαλέον, καὶ τοῖα μετ᾽ Ἀργείοις ἀγορεύεις,
ὡς πάϊς, ἠὲ γυνὴ, τῶν περ σθένος ἔστ᾽ ἀλαπαδνόν;

ἀλλά σοι οὐ πείσονται Ἀχαιῶν φέρτατοι υἷες,
πρὶν Τροίης κρήδεμνα ποτὶ χθόνα πάντα βαλέσθαι·
θάρσος γὰρ μερόπεσσι κλέος μέγα, φύζα δ' ὄνειδος.
εἰ δ' ἄρα τις καὶ τῶνδ' ἐπιπείσεται, ὡς ἐπιτέλλεις,
αὐτίκα οἱ κεφαλὴν τεμέω ἰόεντι σιδήρῳ,
ῥίψω δ' οἰωνοῖσιν ἀερσιπέτῃσιν ἐδωδήν.
ἀλλ' ἄγεθ' οἷσι μέμηλεν ὀρινέμεναι μένε' ἀνδρῶν,
λαοὺς αὐτίκα πάντας ὀτρυνάντων κατὰ νῆας
δούρατα θηγέμεναι, παρά τ' ἀσπίδας ἄλλα τε πάντα
εὖ θέσθαι, καὶ δεῖπνον ἐφοπλίσσασθαι ἅπαντας
ἀνέρας, ἠδ' ἵππους, οἵ τ' ἐς πόλεμον μεμάασιν·
ἐν πεδίῳ δ' ὤκιστα διακρινέει μένος Ἄρης.
Ὣς φάτο Τυδείδης· κατὰ δ' ἕζετο, ἧχι πάρος περ·
τοῖσι δὲ Θέστορος υἱὸς ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν,
ἀνστὰς ἐν μέσσοισιν, ὅπη θέμις ἔστ' ἀγορεύειν·
Κέκλυτε μεῦ φίλα τέκνα μενεπτολέμων Ἀργείων·
ἴστε γὰρ, ὡς σάφα οἶδα θεοπροπίας ἀγορεύειν·
ἤδη μὲν καὶ πρόσθ' ἐφάμην δεκάτῳ λυκάβαντι
πέρσειν Ἴλιον αἰπύ· τόδε δὴ νῦν ἐκτελέουσιν
ἀθάνατοι· νίκη δὲ πέλει παρὰ ποσσὶν Ἀχαιῶν.
ἀλλ' ἄγε Τυδέος υἷα, μενεπτόλεμόν τ' Ὀδυσῆα
πέμψωμεν Σκύρονδε θοῶς ἐνὶ νηῒ μελαίνῃ,
οἵ ῥα παραιπεπιθόντες Ἀχιλλέος ὄβριμον υἷα
ἄξουσιν, μέγα δ' ἄμμι φάος πάντεσσι πελάσσει.
Ὣς φάτο Θέστορος υἱὸς ἐΰφρονος· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
γηθόσυνοι κελάδησαν, ἐπεί σφισιν ἦτορ ἐώλπει.

Κάλχαντος φάτιν ἔμμεν ἐτήτυμον, ὡς ἀγόρευε.
καὶ τότε Λαέρταο πάϊς μετέειπεν Ἀχαιοῖς·
Ὦ φίλοι, οὐκ ἔτ' ἔοικε μεθ' ὑμῖν πόλλ' ἀγορεύειν
σήμερον· ἐν γὰρ δὴ κάματος πέλει ἀχνυμένοισιν·
οἶδα γὰρ ὡς λαοῖσι κεκμηκόσιν οὐδ' ἀγορητὴς
ἁνδάνει, οὔτ' ἄρ' ἀοιδὸς, ὃν ἀθάνατοι φιλέουσι
Πιερίδες· παύρων δ' ἐπέων ἔρος ἀνθρώποισι·
νῦν δ', ὅπερ εὔαδε πᾶσι κατὰ στρατὸν Ἀργείοισι,
Τυδείδαο μάλιστα συνεσπομένου τελέσαιμεν·
ἄμφω γάρ κεν ἰόντε φιλοπτολέμου Ἀχιλῆος
ἄξομεν ὄβριμον υἷα, παρακλίναντ' ἐπέεσσιν,
εἴ κέν μιν μάλα πολλὰ κινυρομένη κατερύκει
μήτηρ ἐν μεγάροισιν· ἐπεὶ κρατεροῖο τοκῆος
ἔλπομ' ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀρήϊον ἔμμεναι υἷα.
Ὣς φάμενον, προσέειπε πύκα φρονέων Μενέλαος·
Ὦ Ὀδυσεῦ, μέγ' ὄνειαρ ἐϋσθενέων Ἀργείων,
ἤνπερ Ἀχιλλῆος μεγαλόφρονος ὄβριμος υἱὸς
ἔλθοι ἀπὸ Σκύροιο, πόροι δέ τις οὐρανιώνων
νίκην εὐχομένοισι, καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἱκέσθαι·
δώσω οἱ παράκοιτιν ἐμὴν ἐρικυδέα κούρην
Ἑρμιόνην, καὶ πολλὰ καὶ ὄλβια δῶρα σὺν αὐτῇ
προφρονέως· οὐ γάρ μιν ὀΐομαι οὔτε γυναῖκα,
οὔτ' ἄρα πενθερὸν ἐσθλὸν ὑπερφιάλως ὀνόσασθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη· Δαναοὶ δὲ συνευφήμησαν ἔπεσσι·
καὶ τότε λῦτ' ἀγορή· τοὶ δ' ἐσκίδναντ' ἐπὶ νῆας,
ἱέμενοι δείπνοιο, τὸ δὴ πέλει ἀνδράσιν ἀλκή.

καί ῥ' ὅτε δὴ παύσαντο, κορεσσάμενοι μέγ' ἐδωδῆς,
δὴ τόθ' ὁμῶς Ὀδυσῆϊ περίφρονι Τυδέος υἱὸς
νῆα θοὴν εἴρυσσεν ἀπειρεσίης ἁλὸς εἴσω·
καρπαλίμως δ' ἤϊα, καὶ ἄρμενα πάντα βαλόντες,
ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ ἔβαν· μετὰ δέ σφισιν εἴκοσι φῶτες,
ἴδμονες εἰρεσίης, ὁπότ' ἀντίαι εἰσὶν ἄελλαι,
ἠδ' ὁπότ' εὐρέα πόντον ὑποστορέῃσι γαλήνη.
καί ῥ' ὅτε δὴ κληῖσιν ἐπ' εὐτύκτοισι κάθισσαν,
τύπτον ἁλὸς μέγα κῦμα· πολὺς δ' ἀμφέζεεν ἀφρός·
ὑγραὶ δ' ἀμφ' ἐλάτῃσι διαπρήσσοντο κέλευθοι,
νηὸς ἐπεσσυμένης· τοὶ δ' ἱδρώοντες ἔρεσσον.
ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ζεύγλῃσι βόες μέγα κεκμηῶτες
δουρατέην ἐρύσωσι πρόσω μεμαῶτες ἀπήνην,
ἄχθεϊ τετριγυῖαν ὑπ' ἄξονι δινήεντι,
τειρόμενοι, πουλὺς δὲ κατ' αὐχένας, ἠδὲ καὶ ὤμους
ἱδρὼς ἀμφοτέροισι κατέσσυται ἄχρις ἐπ' οὖδας·
ὣς τῆμος μογέεσκον ὑπὸ στιβαρῇς ἐλάτῃσιν
αἰζηοί· μάλα δ' ὦκα διήνυον εὐρέα πόντον·
τοὺς δ' ἄλλοι μὲν Ἀχαιοὶ ἀποσκοπίαζον ἰόντας·
θῆγον δ' αἰνὰ βέλεμνα, καὶ ἔγχεα, τοῖσι μάχοιντο.
Τρῶες δ' ἄστεος ἐντὸς ἀταρβέες ἐντύνοντο
ἐς πόλεμον μεμαῶτες, ἰδ' εὐχόμενοι μακάρεσσι
λωφῆσαί τε φόνοιο, καὶ ἀμπνεῦσαι καμάτοιο.
τοῖσι δ' ἐελδομένοισι θεοὶ μέγα πήματος ἄλκαρ
ἤγαγον, Εὐρύπυλον, κρατεροῦ γένος Ἡρακλῆος·
καί οἱ λαοὶ ἕποντο δαήμονες ἰωχμοῖο

πολλοὶ, ὅσοι δολιχοῖο παρὰ προχοῇσι Καΐκου
ναίεσκον, κρατερῇσι πεποιθότες ἐγχείῃσιν.
ἀμφὶ δέ οἱ κεχάροντο μέγα φρεσὶ Τρώϊοι υἷες.
ὡς δ' ὁπόθ', ἕρκεος ἐντὸς ἐεργμένοι ἀθρήσωσιν
ἥμενοι ἀνέρα χῆνες, ὅτις σφίσιν εἴδατα βάλλοι,
σαίνουσιν, τοῦ δ' ἦτορ ἰαίνεται εἰσορόωντος·
ὣς ἄρα Τρώϊοι υἷες ἐγήθεον, εὖτ' ἐσίδοντο
ὄβριμον Εὐρύπυλον· τοῦ δ' ἐν φρεσὶ θαρσαλέον κῆρ
τέρπετ' ἀγειρομένοισιν· ἀπὸ προθύρων δὲ γυναῖκες
θάμβεον ἀνέρα δῖον· ὁ δ' ἔξοχος ἔσπετο λαῶν,
ἠΰτε τις θώεσσι λέων ἐν ὄρεσσι μετελθών.
τὸν δὲ Πάρις δείδεκτο, τίεν δέ μιν Ἕκτορι ἶσον·
τοῦ γὰρ ἀνεψιὸς ἔσκεν, ἰῆς δ' ἐτέτυκτο γενέθλης·
τὸν γὰρ δὴ τέκε δῖα κασιγνήτη Πριάμοιο
Ἀστυόχη, κρατερῇσιν ὑπ' ἀγκοίνῃσι μιγεῖσα
Τηλέφου, ὅν ῥα καὶ αὐτὸν ἀταρβέϊ Ἡρακλῆϊ
λάθρη ἑοῖο τοκῆος ἐϋπλόκαμος τέκεν Αὔγη·
καί μιν τυτθὸν ἐόντα, καὶ ἰσχανόωντα γάλακτος,
θρέψε θοή ποτε κεμμὰς, ἑῷ δ' ἴσα φίλατο νεβρῷ,
μαζὸν ὑποσχομένη, βουλῇ Διός· οὐ γὰρ ἐῴκει
ἔκγονον Ἡρακλῆος ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι.
τοῦ δ' ἄρα κύδιμον υἷα Πάρις μάλα πρόφρονι θυμῷ
ἦγεν ἑὸν ποτὶ δῶμα δι' εὐρυχόροιο πόληος,
σῆμα παρ' Ἀσσαράκοιο, καθ' Ἕκτορος αἰπὰ μέλαθρα,
νηόν τε ζάθεον Τριτωνίδος, ἔνθα οἱ ἄγχι
δώματ' ἔσαν καὶ βωμὸς ἀκήρατος Ἑρκείοιο·

καί μιν ἀδελφειῶν πηῶν θ' ὕπερ, ἠδὲ τοκήων,
ἤρετο προφρονέως· ὁ δέ οἱ μάλα πάντ' ἀγόρευεν·
ἄμφω δ' ὡς ὀάριζον, ἅμ' ἀλλήλοισι κιόντες,
ἤλυθον ἐς μέγα δῶμα καὶ ὄλβιον, ἔνθ' ἄρα ἧστο
ἀντιθέη Ἑλένη, Χαρίτων ἐπιειμένη εἶδος·
καί ῥά μιν ἀμφίπολοι πίσυρες περιποιπνύεσκον,
ἄλλαι δ' αὖτ' ἀπάνευθεν ἔσαν κλειτοῦ θαλάμοιο,
ἔργα τιτυσκόμεναι, ὁπόσα δμωῇσιν ἔοικεν.
Εὐρύπυλον δ' Ἑλένη μέγ' ἐθάμβεεν εἰσορόωσα·
κεῖνος δ' αὖθ' Ἑλένην· μετὰ δ' ἀλλήλους ἐπέεσσιν
ἄμφω δεικανόωντο, δόμῳ ἐνὶ κηώεντι·
δμῶες δ' αὖτε θρόνους δοιὼ θέσαν ἐγγὺς ἀνάσσης·
αἶψα δ' Ἀλέξανδρος κατ' ἄρ' ἕζετο· πὰρ δ' ἄρα τῷγε,
Εὐρύπυλος. Δαναοὶ δὲ πρὸ ἄστεος αὖλιν ἔθεντο,
ἧχι φυλακτῆρες Τρώων ἔσαν ὀβριμόθυμοι·
αἶψα δὲ τεύχεα θῆκαν ἐπὶ χθόνα, πὰρ δὲ καὶ ἵππους
στῆσαν, ἔτι πνείοντας ὀϊζυροῖο μόγοιο·
ἐν δὲ φάτνῃσι βάλοντο, τά τ' ὠκέες ἵπποι ἔδουσι.
Καὶ τότε νὺξ ἐπόρουσε, μελαίνετό τ' αἶα καὶ αἰθήρ·
οἱ δ' ἄρα δαῖτ' ἐπάσαντο πρὸ τείχεος αἰπεινοῖο
Κήτειοι Τρῶές τε· πολὺς δ' ἐνὶ μῦθος ὀρώρει
δαινυμένων· πάντη δὲ πυρὸς μένος αἰθαλόεντος
δαίετο πὰρ κλισίῃσιν· ἐπίαχε δ' ἠπύτα σύριγξ,
αὐλοί τε, λιγυροῖσιν ἀρηράμενοι καλάμοισιν,
ἀμφὶ δὲ φορμίγγων ἰαχὴ πέλεν ἱμερόεσσα.
Ἀργεῖοι δ' ἀπάνευθεν ἐθάμβεον, εἰσαΐοντες

αὐλῶν φορμίγγων τ' ἰαχὴν, αὐτῶν τε, καὶ ἵππων,
σύριγγός θ', ἣ δαιτὶ μεταπρέπει, ἠδὲ νομεῦσι·
τοὔνεκ' ἄρ' ᾗσιν ἕκαστος ἐνὶ κλισίῃσι κέλευσε
νῆας ἀμοιβαίῃσι φυλασσέμεν, ἄχρις ἐς ἠῶ,
μὴ σφέας Τρῶες ἀγαυοὶ ἐνιπρήσωσι κιόντες,
οἵ ῥα τότ' αἰπεινοῖο πρὸ τείχεος εἰλαπίναζον.
Ὣς δ' αὔτως κατὰ δώματ' Ἀλεξάνδροιο δαΐφρων
δαίνυτο Τηλεφίδης μετ' ἀγακλειτῶν βασιλήων·
πολλὰ δ' ἄρα Πρίαμός τε, καὶ ἄλλοι Τρώϊοι υἷες
ἑξείης ηὔχοντο μιγήμεναι Ἀργείοισιν
αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ· ὃ δ' ὑπέσχετο πάντα τελέσσειν.
αὐτὰρ ἐπεὶ δόρπησαν, ἔβαν ποτὶ δῶμαθ' ἕκαστος·
Εὐρύπυλος δ' αὐτοῦ κατελέξατο βαιὸν ἄπωθεν,
ἐς τέγος εὐποίητον, ὅπῃ πάρος αὐτὸς ἴαυεν
ἠὺς Ἀλέξανδρος μετ' ἀγακλειτῆς ἀλόχοιο·
κεῖνο γὰρ ἔκπαγλόν τε, καὶ ἔξοχον ἔπλετο πάντων·
ἔνθ' ὅγε λέξατ' ἰών· τοὶ δ' ἄλλοσε κοῖτον ἕλοντο,
μέχρις ἐπ' Ἠριγένειαν ἐΰθρονον· αὐτὰρ ἅμ' ἠοῖ
Τηλεφίδης ἀνόρουσε, καὶ ἐς στρατὸν εὐρὺν ἵκανεν
σύν τ' ἄλλοις βασιλεῦσιν, ὅσοι κατὰ Ἴλιον ἦσαν·
λαοὶ δ' αὐτίκα ἴσαν ἐν ἔντεσι μαιμώωντες,
πάντες ἐνὶ πρώτοισι λιλαιόμενοι πονέεσθαι·
ὡς δὲ καὶ Εὐρύπυλος μεγάλοις περὶ κάτθετο γυίοις
τεύχεα μαρμαρέῃσιν ἐειδόμενα στεροπῇσι·
καί οἱ δαίδαλα πολλὰ κατ' ἀσπίδα δῖαν ἔκειτο,
ὁππόσα πρόσθεν ἔρεξε θρασὺ σθένος Ἡρακλῆος·

ἐν μὲν ἔσαν, βλοσυρῇσι γενειάσι λιχμώωντες
δοιὼ, κινυμένοισιν ἐοικότες οἶμα, δράκοντες,
σμερδαλέον μεμαῶτες· ὁ δέ σφεας, ἄλλοθεν ἄλλον,
νηπιαχός περ ἐὼν, ὑπεδάμνατο· καί οἱ ἀταρβὴς
ἔσκε νόος καὶ θυμὸς, ἐπεὶ Διῒ κάρτος ἐῴκει
ἐξ ἀρχῆς· οὐ γάρ τι θεῶν γένος οὐρανιώνων
ἄπρηκτον τελέθει, καὶ ἀμήχανον, ἀλλά οἱ ἀλκὴ
ἕσπετ' ἀπειρεσίη, καὶ νηδύος ἔνδον ἐόντι.
ἐν δὲ Νεμειαίοιο βίη ἐτέτυκτο λέοντος,
ὀβρίμου Ἡρακλῆος ἐπὶ στιβαρῇσι χέρεσσι
τειρομένου κρατερῶς· βλοσυρῆς δέ οἱ ἀμφὶ γένυσσιν
αἱματόεις ἀφρὸς ἔσκεν· ἀποπνείοντι δ' ἐῴκει.
ἄγχι δέ οἱ πεπόνητο μένος πολυδειράδος Ὕδρης,
αἰνὸν λιχμώωσα· καρήατα δ' ἀλγινόεντα,
ἄλλα μέν οἱ δέδμητο κατὰ χθονὸς, ἄλλα δ' ἄεξεν
ἐξ ὀλίγων μάλα πολλά· πόνος δ' ἔχεν Ἡρακλῆα,
θαρσαλέον τ' Ἰόλαον· ἐπεὶ κρατερὰ φρονέοντε
ἄμφω, ὁ μὲν τέμνεσκε καρήατα μαιμώωντα,
ἅρπῃ ὑπ' ἀγκυλόδοντι θοῶς· ὁ δὲ καῖε σιδήρῳ
αἰθομένῳ· κρατερὴ δὲ κατήνυτο θηρὸς ὁμοκλή.
ἑξείης δ' ἐτέτυκτο βίη συὸς ἀκαμάτοιο,
ἀφριόων γενύεσσι· φέρεν δέ μιν, ὡς ἐτεόν περ,
ζωὸν ἐς Εὐρυσθῆα μέγα σθένος Ἀλκείδαο·
κεμμὰς δ' εὖ ἤσκητο θοὴ πόδας, ἥτ' ἀλεγεινὸν
ἀμφὶ περικτιόνων μέγ' ἐτίνυτο πᾶσαν ἀλωήν·
καὶ τὴν μὲν χρυσοῖο κεράατος ὄβριμος ἥρως

ἀμφέχεν, οὐλομένοιο πυρὸς πνείουσαν ἀϋτμήν.
ἀμφὶ δ᾽ ἄρα στυγεραὶ Στυμφαλίδες· αἱ μὲν ὀϊστοῖς
βλήμεναι, ἐν κονίῃσιν ἀπέπνεον, αἱ δ᾽ ἔτι φύζης
μνωόμεναι, πολιοῖο δι᾽ ἠέρος ἐσσεύοντο·
τῇσι δ᾽ ἐφ᾽ Ἡρακλέης, κεχολωμένος, ἄλλον ἐπ᾽ ἄλλῳ
ἰὸν ἐπιπροΐαλλε, μάλα σπεύδοντι ἐοικώς.
ἐν δὲ καὶ Αὐγείαο μέγας σταθμὸς ἀντιθέοιο
τεχνήεις ἤσκητο κατ᾽ ἀκαμάτοιο βοείης·
τῷ δ᾽ ἄρα θεσπεσίοιο βαθὺν ῥόον Ἀλφειοῖο
ὄβριμος Ἡρακλέης ἐπαγίνεεν· ἀμφὶ δὲ Νύμφαι
θάμβεον ἄσπετον ἔργον. ἀπόπροθι δ᾽ ἔπλετο ταῦρος
πυρπνόος, ὅν ῥα καὶ αὐτὸν, ἀμαιμάκετόν περ ἐόντα,
γνάμπτε βίῃ, κρατεροῖο κεράατος· οἱ δὲ οἱ ἄμφω
ἀκάματοι μυῶνες ἐρειδομένοιο τέταντο·
καί ῥ᾽ ὁ μὲν ὡς μυκηθμὸν ἱεὶς πέλεν· ἄγχι δ᾽ ἄρ᾽ αὐτοῦ
ἀμφὶ σάκος πεπόνητο, θεῶν ἐπιειμένη εἶδος,
Ἱππολύτη· καὶ τὴν μὲν ὑπὸ κρατερῇσι χέρεσσι,
δαιδαλέου ζωστῆρος ἀμερσέμεναι μενεαίνων,
εἷλκε κόμης ἵπποιο κατ᾽ ὠκέος· αἱ δ᾽ ἀπάτερθεν
ἄλλαι ὑποτρομέεσκον Ἀμαζόνες. ἀμφὶ δὲ λυγραὶ
Θρηϊκίην ἀνὰ γαῖαν ἔσαν Διομήδεος ἵπποι
ἀνδροβόροι· καὶ τὰς μὲν ὑπὸ στυγερῇσι φάτνῃσι
αὐτῷ σὺν βασιλῆϊ κακὰ φρονέοντι δάϊξεν.
ἐν δὲ καὶ ἀκαμάτοιο δέμας πέλε Γηρυονῆος,
τεθνεῶτος παρὰ βουσί· καρήατα δ᾽ ἐν κονίῃσιν
αἱματόεντα κέχυντο, βίῃ ῥοπάλοιο δαμέντα·

πρόσθε δέ οἱ δέδμητο κύων ὀλοώτατος ἄλλων,
Ὄρθρος, ἀνηρῷ ἐναλίγκιος, ὄβριμος ἀλκήν,
Κερβέρῳ, ὅς ῥά οἱ ἔσκεν ἀδελφεός· ἀμφὶ δ' ἔκειτο
βουκόλος Εὐρυτίων μεμορυγμένος αἵματι πολλῷ.
ἀμφὶ δὲ χρύσεα μῆλα τετεύχατο, μαρμαίροντα
Ἑσπερίδων, ἀνὰ πρέμνον ἀκήρατον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ,
σμερδαλέος δέδμητο δράκων· ταὶ δ' ἄλλοθεν ἄλλαι
πτώσσουσαι, θρασὺν υἷα Διὸς μεγάλοιο φέβοντο.
ἐν δ' ἄρ' ἔην μέγα δεῖμα καὶ ἀθανάτοισιν ἰδέσθαι,
Κέρβερος, ὅν ῥ' ἀκάμαντι Τυφωέϊ γείνατ' Ἔχιδνα
ἄντρῳ ὑπ' ὀκρυόεντι, μελαίνης ἀγχόθι Νυκτὸς,
ἀμφ' ὀλοῇσι πύλῃσι πολυκλαύτου Ἀΐδαο,
εἴργων νεκρὸν ὅμιλον ὑπ' ἠερόεντι βερέθρῳ·
ῥεῖα δέ μιν Διὸς υἱὸς ὑπὸ πληγῇσι δαμάσσας,
ἦγε καρηβαρέοντα παρὰ Στυγὸς αἰπὰ ῥέεθρα,
ἕλκων οὐκ ἐθέλοντα βίῃ πρὸς ἀήθεα χῶρον,
θαρσαλέως. ἐτέτυκτο δ' ἀπόπροθεν ἄγκεα μακρὰ
Καυκάσου· ἀμφὶ δὲ δεσμὰ Προμηθέος ἄλλυδις ἄλλα,
αὐτῇς σὺν πέτρῃσιν ἀναῤῥήξας ἅμα γυίοις,
λῦε μέγαν Τιτῆνα· λυγρὸς δέ οἱ ἀγχόθι κεῖτο
αἰετὸς ἀλγινόεντι δέμας βεβλημένος ἰῷ.
Κενταύρων δ' ἐτέτυκτο πολυσθενέων μέγα κάρτος
ἀμφὶ Φόλοιο μέλαθρον· ἔρις δ' ὀρόθυνε καὶ οἶνος
ἀντίον Ἡρακλῆϊ τεράατα κεῖνα μάχεσθαι·
καί ῥ' οἱ μὲν πεύκῃσι περιδμηθέντες ἔκειντο,
τὰς ἔχον ἐν χείρεσσι, μάχης ἄκος· οἱ δ' ἔτι μακρῆς

δηριόωντ' ἐλάτῃσι μεμαότες, οὐδ' ἀπέληγον
ὑσμίνης· πάντων δὲ καρήατα δεύετο λύθρῳ,
θεινομένων ἀνὰ δῆριν ἀμείλιχον, ὡς ἐτεόν περ·
οἴνῳ δ' αἷμα μέμικτο, συνηλλοίωτο δὲ πάντα
εἴδατα, καὶ κρητῆρες, ἐΰξεστοί τε τράπεζαι·
Νέσσον δ' αὖ ἑτέρωθε παρὰ ῥόον Εὐηνοῖο,
κείνης ἐκπροφυγόντα μάχης, ὑπεδάμνατ' ὀϊστῷ,
ἀμφ' ἐρατῆς ἀλόχοιο χολούμενος. ἐν δ' ἐτέτυκτο
ὀβρίμου Ἀνταίοιο μέγα σθένος, ὅν ῥα καὶ αὐτὸν,
ἀμφὶ παλαισμοσύνης ἄμοτον περιδηριόωντα,
ὑψοῦ ἀειράμενος, κρατερῇς συνέαξε χέρεσσι.
κεῖτο δ' ἐπὶ προχοῇσιν ἐϋῤῥόου Ἑλλησπόντου
ἀργαλέον μέγα κῆτος, ἀμειλίκτοισιν ὀϊστοῖς
βλήμενον· Ἡσιόνης δὲ κακοὺς ἀπελύετο δεσμούς.
Ἄλλα δ' ἄρ' Ἀλκείδαο θρασύφρονος ἄσπετα ἔργα
ἀμφέχεν Εὐρυπύλοιο διοτρεφέος σάκος εὐρύ.
φαίνετο δ' ἶσος Ἄρηϊ, μετὰ στίχας ἀΐσσοντι·
Τρῶες δ' ἀμφιέποντες ἐγήθεον, εὖτ' ἐσίδοντο
τεύχεα, ἠδὲ καὶ ἄνδρα, θεῶν ἐπιειμένον εἶδος·
τὸν δὲ Πάρις ποτὶ δῆριν ἐποτρύνων, προσέειπε·
Χαίρω σεῖο κιόντος, ἐπεί νύ μοι ἦτορ ἔωλπεν
Ἀργείους μάλα πάντας ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι
αὐτῇς σὺν νήεσσιν, ἐπεὶ βροτὸν οὔποτε τοῖον
ἔδρακον ἐν Τρώεσσιν, ἐϋπτολέμοισί τ' Ἀχαιοῖς·
ἀλλὰ σὺ, πρὸς μεγάλοιο καὶ ὀβρίμου Ἡρακλῆος,
τῷ μέγεθός τε, βίην τε, καὶ ἀγλαὸν εἶδος ἔοικας,

κείνου μνωόμενος, φρονέων τ' ἀντάξια ἔργα,
θαρσαλέως Τρώεσσι δαϊζομένοις ἐπάμυνον,
ἤν πως ἀμπνεύσωμεν· ἐπεὶ σέ γε μοῦνον ὀΐω
ἄστεος ὀλλυμένοιο κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀλέξαι.
Ἦ, μέγ' ἐποτρύνων· ὁ δέ μιν προσεφώνεε μύθῳ·
Πριαμίδη μεγάθυμε, δέμας μακάρεσσιν ἐοικὼς,
ταῦτα μὲν ἀθανάτων ἐνὶ γούνασιν ἐστήρικται,
ὅς τε θάνῃ κατὰ δῆριν ὑπέρβιον, ἠὲ σαωθῇ·
ἡμεῖς δ' ὥσπερ ἔοικε, καὶ ὡς σθένος ἐστὶ μάχεσθαι,
στησόμεθα πρὸ πόληος· ἔπειτα δὲ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,
μὴ πρὶν ὑποστρέψειν, πρὶν ἢ κτάμεν, ἢ ἀπολέσθαι.
Ὣς φάτο θαρσαλέως· Τρῶες δ' ἐπὶ μακρὰ χάροντο·
καὶ τότ' Ἀλέξανδρόν τε, καὶ Αἰνείαν ἐρίθυμον,
Πολυδάμαντά τ' ἐϋμμελίην, καὶ Πάμμονα δῖον,
Δηΐφοβόν τ' ἐπὶ τοῖσι, καὶ Αἴθικον, ὃς περὶ πάντων
Παφλαγόνων ἐκέκαστο μάχῃ ἐνὶ τλῆναι ὅμιλον,
τοὺς ἅμα λέξατο πάντας, ἐπισταμένους πονέεσθαι,
ὅππως δυσμενέεσσιν ἐνὶ πρώτοισι μάχωνται
ἐν πολέμῳ· μάλα δ' ὦκα κίον προπάροιθεν ὁμίλου·
προφρονέως δ' οἴμησαν ἀπ' ἄστεος· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
πολλοὶ ἕπονθ', ὡσεί τε μελισσάων κλυτὰ φῦλα
ἡγεμόνεσσιν ἑοῖσι διηρεφέος σίμβλοιο
ἐσσύμεναι καναχηδὸν, ὅτ' εἴαρος ἦμαρ ἵκηται·
ὣς ἄρα τοῖσιν ἕποντο βροτοὶ, ποτὶ δῆριν ἰοῦσι·
τῶν δ' ἄρα νισσομένων πολὺς αἰθέρα δοῦπος ὀρώρει,
αὐτῶν ἠδ' ἵππων· περὶ δ' ἔβρεμεν ἄσπετα τεύχη.

Ὡς δ᾽ ὁπόταν μεγάλοιο βίη ἀνέμοιο θοροῦσα
κινήσῃ προθέλυμνον ἁλὸς βυθὸν ἀτρυγέτοιο,
κύματα δ᾽ ὦκα κελαινὰ, πρὸς ἠϊόνας βοόωντα,
φῦκος ἀποπτύωσιν, ἐρευγομένοιο κλύδωνος,
ἠχὴ δ᾽ ἀτρυγέτοισι παρ᾽ αἰγιαλοῖσιν ὄρωρεν·
ὣς τῶν ἐσσυμένων μέγ᾽ ὑπέβραχε γαῖα πελώρη.
Ἀργεῖοι δ᾽ ἀπάνευθε πρὸ τείχεος ἐξεχέοντο
ἀμφ᾽ Ἀγαμέμνονα δῖον· ἀϋτὴ δ᾽ ἔπλετο λαῶν,
ἀλλήλοις ἐπικεκλομένων, ὀλοοῦ πολέμοιο
ἀντιάαν, καὶ μή τι, καταπτώσσοντας, ἐνιπὴν
μίμνειν, παρ νήεσσιν, ἐπειγομένων μαχέεσθαι.
Τρωσὶ δ᾽ ἄρ᾽ ἐσσυμένοισι συνήντεον, εὖτε βόεσσι
πόρτιες, ἐκ ξυλόχοιο ποτὶ σταθμὸν ἐρχομένῃσιν
ἐκ νομοῦ εἰαρινοῖο κατ᾽ οὔρεος, ὁππότ᾽ ἄρουραι
πυκνὸν τηλεθάουσι, βρύει δ᾽ ἅλις ἄνθεσι γαῖα,
πλήθει δ᾽ αὖτε κύπελλα βοῶν γλάγος, ἠδὲ καὶ οἰῶν,
μυκηθμός τε πολὺς μάλ᾽ ὀρίνεται ἔνθα καὶ ἔνθα
μισγομένων, γάνυται δὲ μετά σφισι βουκόλος ἀνήρ·
ὣς, τῶν ἀλλήλοισι μετεσσυμένων, ὀρυμαγδὸς
ὠρώρει. δεινὸν γὰρ ἀΰτεον ἀμφοτέρωθεν·
σὺν δὲ μάχην ἐτάνυσσαν ἀπείριτον. ἐν δὲ κυδοιμὸς
στρωφᾶτ᾽ ἐν μέσσοισι μετ᾽ ἀργαλέοιο φόνοιο·
σὺν δ᾽ ἔπεσον ῥινοί τε, καὶ ἔγχεα, καὶ τρυφάλειαι
πλησίον· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἴσον πυρὶ μαρμαίρεσκεν·
φρίξε δ᾽ ἄρ᾽ ἐγχείῃσι μάχη· περὶ δ᾽ αἵματι πάντῃ
δεύετο γαῖα μέλαινα δαϊζομένων ἡρώων,

ἵππων τ' ὠκυπόδων, οἳ δ' ἅρμασιν ἀμφεκέχυντο,
οἱ μὲν ἔτ' ἀσπαίροντες ὑπ' ἔγχεσιν, οἱ δ' ἐφύπερθεν
πίπτοντες· στυγερὴ δὲ δι' ἠέρος ἔσσυτ' ἀϋτή·
ἐν γὰρ δὴ χάλκειος ἔρις πέσεν ἀμφοτέροισι.
καί ῥ' οἱ μὲν λάεσσιν ἀταρτηρῶς ἐμάχοντο·
οἱ δ' αὖτ' αἰγανέῃσι νεηκέσιν, ἠδὲ βέλεσσιν
ἄλλοι δ' ἀξίνῃσι, καὶ ἀμφιτόμοις πελέκεσσι,
καὶ κρατεροῖς ξιφέεσσι, καὶ ἀγχεμάχοις δοράτεσσιν·
ἄλλος δ' ἄλλο χέρεσσι μάχης ἀλκτήριον εἶχε.
Πρῶτοι δ' Ἀργεῖοι Τρώων ὤσαντο φάλαγγας
βαιὸν ἀπὸ σφείων· τοὶ δ', ἔμπαλιν ὁρμήσαντες,
αἵματι δεῦον Ἄρηα, μετ' Ἀργείοισι θορόντες·
Εὐρύπυλος δ' ἐν τοῖσι, μελαίνῃ λαίλαπι ἶσος,
λαὸν ἐπῴχετο πάντα, καὶ Ἀργείους ἐνάριζε
θαρσαλέως· μάλα γάρ οἱ ἀάσχετον ὤπασε κάρτος
Ζεὺς, ἐπίηρα φέρων ἐρικυδέϊ Ἡρακλῆϊ.
ἔνθ' ὅγε καὶ Νιρῆα, θεοῖς ἐναλίγκιον ἄνδρα,
μαρνάμενον Τρώεσσι βάλεν περιμήκεϊ δουρὶ,
βαιὸν ὑπὲρ πρότμησιν· ὁ δ' ἐς πέδον ἤριπε γαίης·
ἐκ δέ οἱ αἷμ' ἐχύθη, δεύοντο δέ οἱ κλυτὰ τεύχη·
δεύετο δ' ἀγλαὸν εἶδος ἅμ' εὐθαλέεσσι κόμῃσι·
κεῖτο γὰρ ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι, σὺν κταμένοισιν,
ἔρνος ὅπως ἐριθηλὲς ἐλαίης εὐκεάτοιο,
ἥν τε βίη ποταμοῖο κατὰ ῥόον ἠχήεντα
σύν τ' ὄχθης ἐλάσῃσι, βόθρον διὰ πάντα κεδάσσας
ῥιζόθεν· ἡ δ' ἄρα κεῖται ὑπ' ἄνθεσι βεβριθυῖα·

ὡς τῆμος Νιρῆος ἐπὶ χθονὸς ἄσπετον οὖδας
ἐξεχύθη δέμας ἠΰ καὶ ἀγλαΐη ἐρατεινή·
τῷ δ' ἔπι Εὐρύπυλος μεγάλ' εὔχετο δῃωθέντι·
Κεῖσό νυν ἐν κονίῃσιν, ἐπεί νύ τοι εἶδος ἀγητὸν
οὔτι λιλαιομένῳ περ ἐπήρκεσεν, ἀλλά σ' ἔγωγε
νοσφισάμην βιότοιο, λιλαιόμενόν περ ἀλύξαι·
σχέτλιε, οὐδ' ἐνόησας ἀμείνονος ἀντίον ἐλθών·
οὐ γὰρ κάρτεϊ κάλλος ἀνὰ κλόνον ἰσοφαρίζει.
Ὣς εἰπὼν, κταμένοιο περικλυτὰ τεύχε' ἑλέσθαι
μήδετ' ἐπεσσύμενος· τοῦ δ' ἀντίος ἦλθε Μαχάων,
χωόμενος Νιρῆος, ὅς οἱ σχεδὸν αἶσαν ἀνέτλη·
δουρὶ δέ μιν στονόεντι κατ' εὐρέος ἤλασεν ὤμου
δεξιτεροῦ, σύτο δ' αἷμα, πολυσθενέος περ ἐόντος·
ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπόρουσεν ἀταρτηροῖο κυδοιμοῦ,
ἀλλ' ὥς τίς τε λέων, ἢ ἄγριος οὔρεσι κάπρος,
μαίνετ' ἐνὶ μέσσοισιν ἕως κ' ἐπιόντα δαμάσσῃ,
ὅς ῥά μιν οὔτασε πρῶτος, ὑποφθάμενος δι' ὁμίλου·
τὰ φρονέων, ἐπόρουσε Μαχάονι· καί ῥά μιν ὦκα
οὔτασεν ἐγχείῃ περιμήκεΐ τε στιβαρῇ τε,
δεξιτερὸν κατὰ γλουτόν. ὁ δ' οὐκ ἀνεχάζετ' ὀπίσσω,
οὐδ' ἐπιόντ' ἀλέεινε, καὶ αἵματος ἐσσυμένοιο·
ἀλλ' ἄρα καρπαλίμως περιμήκεα λᾶαν ἀείρας
κάββαλε κακκεφαλὴν μεγαθύμου Τηλεφίδαο·
τοῦ δὲ κόρυς στονόεντα φόνον, καὶ κῆρ', ἀπάλαλκεν
ἐσσυμένως. ὁ δ' ἔπειτα κραταιῷ χώσατο φωτὶ
Εὐρύπυλος μεγάθυμος, ἰδ' ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ,

ὠκὺ διὰ στέρνοιο Μαχάονος ἤλασεν ἔγχος·
αἰχμὴ δ' αἱματόεσσα μετάφρενον ἄχρις ἵκανεν·
ἤριπε δ' ὡς ὅτε ταῦρος ὑπὸ γναθμοῖο λέοντος·
ἀμφὶ δέ οἱ μελέεσσι μέγ' ἔβραχεν αἰόλα τεύχη.
Εὐρύπυλος δέ οἱ αἶψα πολύστονον εἰρύσατ' αἰχμὴν
ἐκ χροὸς οὐταμένοιο· καὶ εὐχόμενος, μέγ' ἄϋτει·
Ἆ δεῖλ', οὔ νύ τοι ἦτορ ἀρηράμενον φρεσὶ πάμπαν
ἔπλετ', ὃς οὐτιδανός περ ἐὼν, μέγ' ἀμείνονι φωτὶ
ἄντα κίες· τῷ καί σε κακὴ λάχε δαίμονος αἶσα·
ἀλλά σοι ἔσσετ' ὄνειαρ, ὅτ' οἰωνοὶ δατέονται
σάρκα τεὴν κταμένοιο κατὰ μόθον. ἢ ἔτι ἔλπῃ
νοστήσειν, καὶ ἐμεῖο μένος καὶ χεῖρας ἀλύξειν;
ἐσσὶ μὲν ἰητὴρ, μάλα δ' ἤπια φάρμακα οἶδας·
τοῖς πίσυνος, τάχ' ἔωλπας ὑπεκφυγέειν κακὸν ἦμαρ·
ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' αὐτὸς ἀπ' ἠερόεντος Ὀλύμπου
σεῖο πατὴρ τεὸν ἦτορ ἔτ' ἐκ θανάτοιο σαώσει,
οὐδ' εἴ τοι νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην καταχεύῃ.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ὅγε βαιὸν ἀναπνείων προσέειπεν·
Εὐρύπυλ', οὐδ' ἄρα σοί γε πολὺν χρόνον αἴσιμόν ἐστι
ζώειν, ἀλλά σοι ἄγχι παρίσταται οὐλομένη Κὴρ
Τρώϊον ἀμπεδίον, τῷ περ νῦν αἴσυλα ῥέζεις.
Ὣς φάμενον λίπε θυμός· ἔβη δ' ἄφαρ ἄϊδος εἴσω.
τὸν δὲ, καὶ οὐκ ἔτ' ἐόντα, προσηύδα κύδιμος ἀνήρ·
Νῦν μὲν δὴ σύ γε κεῖσο κατὰ χθονός· αὐτὰρ ἔγωγε
ὕστερον, οὐκ ἀλέγω, καὶ εἰ παρὰ ποσσὶν ὄλεθρος
σήμερον ἡμετέροισι πέλει λυγρός· οὔτι γὰρ ἄνδρες

ζώομεν ἤματα πάντα· πότμος δ' ἐπὶ πᾶσι τέτυκται.
Ὣς εἰπὼν, οὔταζε νέκυν· μέγα δ' ἴαχε Τεῦκρος,
ὡς ἴδεν ἐν κονίῃσι Μαχάονα· τοῦ γὰρ ἄπωθεν
εἱστήκει, μάλα πάγχυ πονεύμενος. ἐν γὰρ ἔκειτο
δῆρις ἐνὶ μέσσοισιν· ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ὀρώρει·
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀμέλησε δεδουπότος ἀνδρὸς ἀγαυοῦ,
Νιρῆός τ', ὃς κεῖτο παρ' αὐτόθι· τὸν δ' ἐνόησεν
ὕστερον ἀντιθέοιο Μαχάονος ἐν κονίῃσιν.
αἶψα δ' ὅγ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὰ βοήσας·
Ἔσσυσθ' Ἀργεῖοι, μηδ' εἴκετε δυσμενέεσσιν
ἐσσυμένοις· νῶϊν γὰρ ἀάσπετον ἔσσετ' ὄνειδος,
αἴκε Μαχάονα δῖον ἅμ' ἀντιθέῳ Νιρῆϊ
Τρῶες ἐρυσσάμενοι, ποτὶ Ἴλιον ἀπονέωνται.
ἀλλ' ἄγε δυσμενέεσσι μαχώμεθα πρόφρονι θυμῷ,
ὄφρα δαϊκταμένους εἰρύσσομεν, ἤ ῥα καὶ αὐτοὶ
κείνοις ἀμφὶ θάνωμεν, ἐπεὶ θέμις ἀνδράσιν αὕτη,
οἷσιν ἀμυνέμεναι, μηδ' ἄλλοις κύρμα γενέσθαι·
οὐ γὰρ ἀνιδρωτί γε μετ' ἀνδράσι κῦδος ἀέξει.
Ὣς ἄρ' ἔφη· Δαναοῖσι δ' ἄχος γένετ'· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοῖς
πολλοὶ γαῖαν ἔρευθον ὑπ' Ἄρεϊ δῃωθέντες,
μαρναμένων ἑκάτερθεν· ἴση δ' ἐπὶ δῆρις ὀρώρει.
ὀψὲ δ' ἀδελφειοῖο φόνον στονόεντα νόησεν
βλημένου ἐν κονίῃ Ποδαλείριος, οὕνεκα νηυσὶν
ἧστο παρ' ὠκυπόροισι, τετυγμένα δούρατι φωτῶν
ἕλκη ἀκειόμενος· περὶ δ' ἔντεα δύσατο πάντα,
θυμὸν ἀδελφειοῖο χολούμενος· ἐν δέ οἱ ἀλκὴ

σμερδαλέον στέρνοισιν ἀέξετο, μαιμώωντι
ἐς πόλεμον στονόεντα· μέλαν δέ οἱ ἔζεεν αἷμα
λάβρον ὑπὸ κραδίῃ· τάχα δ' ἔνθορε δυσμενέεσσι,
χερσὶ θοῇσιν ἄκοντα τανυγλώχινα τινάσσων.
εἷλε δ' ἄρ' ἐσσυμένως Ἀγαμήστορος υἷεα δῖον
Κλεῖτον, ὃν ἠΰκομος Νύμφη τέκεν ἀμφὶ ῥεέθροις
Παρθενίου, ὅς τ' εἶσι διὰ χθονὸς, ἠΰτ' ἔλαιον,
πόντον ἐπ' Εὔξεινον προχέων καλλίῤῥοον ὕδωρ·
ἄλλον δ' ἀμφὶ κασιγνήτῳ κτάνε δήϊον ἄνδρα
Λᾶσσον, ὃν ἀντίθεον Προνόη τέκεν ἀμφὶ ῥεέθροις
Νυμφαίου ποταμοῖο, μάλα σχεδὸν εὐρέος ἄντρου,
ἄντρου θηητοῖο, τὸ δὴ φάτις ἔμμεναι αὐτῶν
ἱρὸν Νυμφάων, ὁπόσαι περὶ μακρὰ νέμονται
οὔρεα Παφλαγόνων, καὶ ὅσαι περὶ Βοτρυόεσσαν
ναίουσ' Ἡράκλειαν· ἔοικε δ' ἐκεῖνο θεοῖσιν
ἄντρον, ἐπεί ῥα τέτυκται, ἀπειρέσιον μὲν ἰδέσθαι,
λαΐνεον, ψυχρὸν δὲ διὰ σπέος ἔρχεται ὕδωρ,
κρυστάλλῳ ἀτάλαντον, ἐνὶ μυχάτοισι δὲ πάντῃ
λαΐνεοι κρητῆρες ἐπὶ στυφελῇσι πέτρῃσιν,
αἰζηῶν ὡς χερσὶ τετυγμένοι, ἰνδάλλονται
ἀμφ' αὐτοῖσι δὲ Πᾶνες ὁμῶς Νύμφαι τ' ἐρατειναὶ,
ἱστοί τ', ἠλακάται τε, καὶ ἄλλ' ὅσα τεχνήεντα
ἔργα πέλει θνητοῖσι, τὰ καὶ πέρι θαῦμα βροτοῖσιν
εἴδεται, ἐρχομένοισιν ἔσω ἱεροῖο μυχοῖο·
τῷ ἔνι δοιαὶ ἔνεισι καταιβασίαι τ', ἄνοδοί τε,
ἡ μὲν πρὸς Βορέαο τεταγμένη ἠχήεντος

πνοιὰς, ἡ δὲ νότοιο καταντίον ὑγρὸν ἀέντος·
τῇ θνητοὶ νίσσονται ὑπὸ σπέος εὐρὺ θεάων,
ἡ δ' ἑτέρη μακάρων πέλεται ὁδὸς, οὐδέ μιν ἄνδρες
ῥηϊδίως πατέουσιν, ἐπεὶ χάος εὐρὺ τέτυκται
μέχρις ἐπ' Ἀϊδονῆος ὑπερθύμοιο βέρεθρον·
ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσι πέλει θέμις εἰσοράασθαι.
ἀμφὶ Μαχάονα δ' ἐσθλὸν ἰδ' Ἀγλαΐης κλυτὸν υἷα
μαρναμένων ἑκάτερθεν ἀπέφθιτο πουλὺς ὅμιλος·
ὀψὲ δὲ δὴ Δαναοί σφεας εἴρυσαν, ἀθλήσαντες
πολλά περ· αἶψα δὲ νῆας ἐπὶ σφετέρας ἐκόμισσαν
παῦροι· ἐπεὶ πλεόνεσσι κακὴ περιπέπτατ' ὀϊζὺς
ἀργαλέου πολέμοιο· πόνῳ δ' ἐνέμιμνον ἀνάγκῃ.
ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πολλοὶ ἐνεπλήσαντο κελαινὰς
κῆρας, ἀν' αἱματόεντα καὶ ἀλγινόεντα κυδοιμὸν,
δὴ τότε γ' Ἀργείων πολέες φύγον ἔνδοθι νηῶν,
ὅσσους Εὐρύπυλος μέγ' ἐπῴχετο πῆμα κυλίνδων·
παῦροι δ' ἀμφ' Αἴαντα, καὶ Ἀτρέος υἷε κραταιὼ
μίμνον ἐν ὑσμίνῃ. καὶ δὴ τάχα πάντες ὄλοντο
δυσμενέων παλάμῃσι περιστροφέοντες ὁμίλῳ,
εἰ μὴ Ὀϊλέος υἱὸς ἐΰφρονα Πουλυδάμαντα
ἔγχεϊ τύψε παρ' ὦμον ἀριστερὸν, ἀγχόθι μαζοῦ·
ἐκ δέ οἱ αἷμ' ἐχύθη· ὁ δ' ἐχάσσατο τυτθὸν ὀπίσσω.
Δηΐφοβον δ' οὔταζε περικλειτὸς Μενέλαος
δεξιτερὸν παρὰ μαζόν· ὁ δ' ἔκφυγε ποσσὶ θοοῖσιν.
ἔνθ' Ἀγαμέμνων δῖος ἐνήρατο πουλὺν ὅμιλον
πληθύος ἐξ ὀλοῆς· μετὰ δ' Αἴθικον ᾤχετο δῖον

θύων ἐγχείῃσιν· ὁ δ' εἰς ἑτάρους ἀλέεινε.
τοὺς δ' ὁπότ' Εὐρύπυλος λαοσσόος εἰσενόησε
χαζομένους ἅμα πάντας ἀπὸ στυγεροῖο κυδοιμοῦ,
αὐτίκα κάλλιπε λαὸν, ὅσον κατὰ νῆας ἔλασσεν·
καί ῥα θοῶς οἴμησεν ἐπ' Ἀτρέος υἷε κραταιὼ,
παῖδά τε καρτερόθυμον Ὀϊλέος, ὃς περὶ μὲν θεῖν
ἔσκε θοὸς, πέρι δ' αὖτε μάχῃ ἐνὶ φέρτατος ἦεν.
τοῖς ἔπι κραιπνὸν ὄρουσεν, ἔχων περιμήκετον ἔγχος·
σὺν δέ οἱ ἦλθε Πάρις τε καὶ Αἰνείας ἐρίθυμος,
ὅς ῥα θοῶς Αἴαντα βάλεν περιμήκεϊ πέτρῃ
κακκόρυθα κρατερήν· ὁ δ' ἄρ' ἐν κονίῃσι τανυσθεὶς,
ψυχὴν οὔτι κάπυσσεν, ἐπεί νύ οἱ αἴσιμον ἦμαρ
ἐν νόστῳ ἐτέτυκτο Καφηρίσιν ἀμφὶ πέτρῃσι·
καί ῥά μιν ἁρπάξαντες ἀρηΐφιλοι θεράποντες,
βαιὸν ἔτ' ἐμπνείοντα φέρον ποτὶ νῆας Ἀχαιῶν.
καὶ τότ' ἄρ' οἰώθησαν ἀγακλειτοὶ βασιλῆες
Ἀτρεΐδαι· πὰρ δέ σφιν ὀλέθριος ἵσταθ' ὅμιλος
βαλλόντων ἑκάτερθεν, ὅ τ' ἔσθενε χερσὶν ἑλέσθαι·
οἱ μὲν γὰρ στονόεντα βέλη χέον, οἱ δέ νυ λᾶας,
ἄλλοι δ' αἰγανέας· τοὶ δ' ἐν μέσσοισιν ἐόντες,
στρωφῶντ', εὖτε σύες μέσῳ ἕρκεϊ, ἠδὲ λέοντες,
ἤματι τῷ, ὅτ' ἄνακτες ἀολλίσωσ' ἀνθρώπους,
ἀργαλέως τ' εἰλῶσι, κακὸν τεύχοντες ὄλεθρον
θηρσὶν ὑπὸ κρατεροῖς· οἱ δ', ἕρκεος ἐντὸς ἐόντες,
δμῶας δαρδάπτουσιν, ὅ τις σφίσιν ἐγγὺς ἵκηται·
ὣς οἵγ' ἐν μέσσοισιν ἐπεσσυμένους ἐδάϊζον.

ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὡς μένος εἶχον, ἐελδόμενοί περ, ἀλύξαι,
εἰ μὴ Τεῦκρος ἵκανε, καὶ Ἰδομενεὺς ἐρίθυμος,
Μηριόνης τε, Θόας τε, καὶ ἰσόθεος Θρασυμήδης·
οἵ ῥα πάρος φοβέοντο θρασὺ σθένος Εὐρυπύλοιο,
καί κε φύγον κατὰ νῆας, ἀλευάμενοι βαρὺ πῆμα,
εἰ μὴ ἄρ᾽ Ἀτρείδῃσι περιδδείσαντες ἵκοντο
ἄντην Εὐρυπύλοιο· μάχη δ᾽ ἀρίδηλος ἐτύχθη.
ἔνθα τότ᾽ Αἰνείαο κατ᾽ ἀσπίδος ἔγχος ἔρεισε
Τεῦκρος ἐϋμμελίης· τοῦ δ᾽ οὐ χρόα καλὸν ἴαψεν·
ἤρκεσε γάρ οἱ πῆμα σάκος μέγα τετραβόειον·
ἀλλὰ καὶ ὥς, δείσας, ἀνεχάσσατο τυτθὸν ὀπίσσω.
Μηριόνης δ᾽ ἐπόρουσεν ἀμύμονι Λαοφόωντι
Παιονίδῃ, τὸν ἐγείνατ᾽ ἐϋπλόκαμος Κλεομήδη
Ἀξιοῦ ἀμφὶ ῥέεθρα· κίεν δ᾽ ὅγ᾽ ἐς Ἴλιον ἱρὴν
Τρωσὶν ἀρηξέμεναι μετ᾽ ἀμύμονος Ἀστεροπαίου·
τὸν δ᾽ ἄρα Μηριόνης νύξ᾽ ἔγχεϊ ὀκριόεντι
αἰδοίων ἐφύπερθε· θοῶς δέ οἱ εἴρυσεν αἰχμὴ
ἔγκατα· τοῦ δ᾽ ὤκιστα ποτὶ ζόφον ἔσσυτο θυμός.
Αἴαντος δ᾽ ἄρ ἑταῖρος Ὀϊλιάδαο δαΐφρων,
Ἀλκιμέδης, ἐς ὅμιλον ἐϋσθενέων βάλε Τρώων·
ἧκε δ᾽ ἐπευξάμενος δηΐων ἐς φύλοπιν αἰνὴν
σφενδόνῃ ἀλγινόεντα λίθον· δία δ᾽ ἔτρεσαν ἄνδρες,
ῥοῖζον ὁμῶς καὶ λᾶα περιδδείσαντες ἰόντα.
τὸν δ᾽ ὀλοὴ φέρε Μοῖρα ποτὶ θρασὺν ἡνιοχῆα
Πάμμονος Ἱππασίδην· τὸν δ᾽ ἡνία χερσὶν ἔχοντα,
πλῆξε κατὰ κροτάφοιο· θοῶς δέ μιν ἔκβαλε δίφρου,

πρόσθεν ἑοῖο τροχοῖο, θοὸν δέ οἱ ἅρμα πεσόντος
λυγρὸν ἐπισσώτροισι δέμας διελίσσετ᾽, ὀπίσσω
ἵππων ἱεμένων· θάνατος δέ μιν αἰνὸς ἐδάμνα
ἐσσυμένως, μάστιγα καὶ ἡνία νόσφι λιπόντα.
Πάμμονι δ᾽ ἔμπεσε πένθος· ἄφαρ δέ ἑ θῆκεν ἀνάγκη
ἄμφω, καὶ βασιλῆα, καὶ ἡνιοχεῖν θοὸν ἅρμα·
καί νύ κεν αὐτοῦ κῆρα καὶ ὕστατον ἦμαρ ἀνέτλη,
εἰ μή οἱ Τρώων τις ἀνὰ κλόνον αἱματόεντα
ἡνία δέξατο χερσὶ, καὶ ἐξεσάωσεν ἄνακτα,
ἤδη τειρόμενον δηΐων ὀλοῇσι χέρεσσιν.
ἀντίθεον δ᾽ Ἀκάμαντα καταντίον ἀΐσσοντα,
Νέστορος ὄβριμος υἱὸς ὑπὲρ γόνυ δούρατι τύψεν·
ἕλκεϊ δ᾽ οὐλομένῳ στυγερὰς ὑπεδύσατ᾽ ἀνίας·
χάσσατο δ᾽ ἐκ πολέμοιο· λίπεν δ᾽ ἑτάροισι κυδοιμὸν
δακρυόεντ᾽· οὐ γάρ οἱ ἔτι πτολέμοιο μεμήλει.
καὶ τότε δὴ θεράπων ἐρικυδέος Εὐρυπύλοιο
τύψε Θόαντος ἑταῖρον Ἐχέμμονα δηϊοτῆτι
ὤμου τυτθὸν ἔνερθε· περὶ κραδίην δέ οἱ ἔγχος
ἷξεν ἀνιηρόν· σὺν δ᾽ αἵματι κήκιεν ἱδρὼς
ψυχρὸς ἀπὸ μελέων· καί μιν στρεφθέντα φέρεσθαι
εἰς ὀπίσω, κατέμαρψε μέγα σθένος Εὐρυπύλοιο·
κόψε δέ οἱ θοὰ νεῦρα· πόδες δ᾽ ἀέκοντες ἔμιμνον
αὐτοῦ, ὅπη μιν τύψε· λίπεν δέ μιν ἄμβροτος αἰών.
ἐσσυμένως δὲ Θόας νύξεν Πάριν ὀξέϊ δουρὶ
δεξιτερὸν κατὰ μηρόν· ὁ δ᾽ ᾤχετο τυτθὸν ὀπίσσω
οἰσόμενος θοὰ τόξα, τά οἱ μετόπισθε λέλειπτο.

Ἰδομενεὺς δ᾽ ἄρα λᾶαν, ὅσον σθένε, χερσὶν ἀείρας,
κάββαλεν Εὐρυπύλοιο βραχίονα· τοῦ δὲ χαμᾶζε
κάππεσε λοίγιον ἔγχος· ἄφαρ δ᾽ ἀνεχάσσατ᾽ ὀπίσσω
οἰσέμεν ἐγχείην· τὴν γάρ ῥ᾽ ἔχεν, ἔκβαλε χειρός.
Ἀτρεΐδαι δ᾽ ἄρα τυτθὸν ἀνέπνευσαν πολέμοιο.
τῷ δὲ θοῶς θεράποντες ἔβαν σχεδὸν, οἵ οἱ ἔνεγκαν
ἀαγὲς δόρυ μακρὸν, ὃ πολλῶν γούνατ᾽ ἔλυσε·
δεξάμενος δ᾽ ὅγε, λαὸν ἐπῴχετο, κάρτεϊ θύων,
κτείνων ὃν κε κίχησε· πολὺν δ᾽ ὑπεδάμναθ᾽ ὅμιλον.
ἔνθ᾽ οὔτ᾽ Ἀτρεΐδαι μένον ἔμπεδον, οὔτε τις ἄλλος
ἀγχεμάχων Δαναῶν· μάλα γάρ δέος ἔλλαβε πάντας
ἀργαλέον· πᾶσιν γὰρ ἐπέσσυτο πῆμα κορύσσων
Εὐρύπυλος· μετόπισθε δ᾽ ἐπεσσύμενος κεράϊζε·
κέκλετο δ᾽ αὖ Τρώεσσι καὶ ἱπποδάμοις ἑτάροισιν·
Ὦ φίλοι, εἰ δ᾽ ἄγε θυμὸν ἕνα στέρνοισι βαλόντες,
τεύξωμεν Δαναοῖσι φόνον καὶ κῆρ᾽ ἀΐδηλον,
οἳ δὴ νῦν, μήλοισιν ἐοικότες, ἀπονέονται
νῆας ἐπὶ σφετέρας· ἀλλὰ μνησώμεθα πάντες
ὑσμίνης ὀλοῆς, ἧς παιδόθεν ἴδμονες εἰμέν.
Ὣς φάτο· τοὶ δ᾽ ἐπόρουσαν ἀολλέες Ἀργείοισιν·
οἱ δὲ, μέγα τρομέοντες, ἀπ᾽ ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ
φεῦγον· τοὶ δ᾽ ἐφέποντο, κύνες ὡς ἀργιόδοντες
κεμμάσιν ἀγροτέρησιν ἐπ᾽ ἄγκεα μακρὰ καὶ ὕλην·
πολλοὺς δ᾽ ἐν κονίῃσι βάλον, μάλα περ μεμαῶτας
ἐκφυγέειν ὀλοοῖο φόνου στονόεσσαν ὁμοκλήν.
Εὐρύπυλος μὲν ἔπεφνεν ἀμύμονα Βουκολίωνα,

Νῆσόν τε, Χρόμιόν τε, καὶ Ἄντιφον· οἱ δὲ Μυκήνην
ᾤκεον εὐκτέανον, τοὶ δ' ἐν Λακεδαίμονι ναῖον.
τοὺς ἄρ' ὅγ' ἐξενάριξεν, ἀριγνώτους περ ἐόντας·
ἐκ δ' ἄρα πληθύος εἷλεν ἀάσπετα φῦλ' ἀνθρώπων,
ὅσσα μοι οὐ σθένος ἐστὶ λιλαιομένῳ περ ἀεῖσαι,
οὐδ' εἴ μοι στέρνοισι σιδήρεον ἦτορ ἐνείη.
Αἰνείας δὲ Φέρητα, καὶ Ἀντίμαχον κατέπεφνεν,
ἀμφοτέρους Κρήτηθεν ἅμ' Ἰδομενῆϊ κιόντας.
αὐτὰρ Ἀγήνωρ δῖος, ἀμύμονα Μῶλον ἔπεφνεν,
ὅσπερ ἀπ' Ἄργεος ἦλθεν ὑπὸ Σθενέλῳ βασιλῆϊ·
τὸν βάλεν αἰγανέῃ νεοθηγέϊ πολλὸν ὀπίσσω
φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο, τυχὼν ὑπὸ νείατα κνήμης
δεξιτερῆς· αἰχμὴ δὲ διὰ πλατὺ νεῦρον ἔκερσεν,
ἀντικρὺ ἱεμένη· παρὰ δ' ἔθρισεν ὀστέα φωτὸς
ἀργαλέως· ὀδύνῃ δ' ἐμίγη μόρος, ἔφθιτο δ' ἀνήρ.
ἔνθα Πάρις Μόνυσόν τ' ἔβαλεν, καὶ ἀγήνορα Φόρκυν,
ἄμφω ἀδελφειοὺς, οἵ τ' ἐκ Σαλαμῖνος ἵκοντο
Αἴαντος νήεσσι, καὶ οὐκέτι νόστον ἕλοντο.
τοῖσι δ' ἔπι, Κλεόλαον ἐὺν, θεράποντα Μέγητος,
εἷλε βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
μάρψε κακὴ, καὶ θυμὸς ἀπέπτατο· τοῦ δὲ δαμέντος,
ἔνδον ὑπὸ στέρνοισιν ἔτι κραδίη ἀλεγεινὴ
ταρφέα παλλομένη, πτερόεν πελέμιξε βέλεμνον.
ἄλλον δ' ἰὸν ἄρ ἧκεν ἐπὶ θρασὺν Ἠετίωνα
ἐσσυμένως· τοῦ δ' αἶψα διὰ γναθμοῖο πέρησε
χαλκός· ὁ δὲ στονάχησε· μίγη δέ οἱ αἵματι δάκρυ.

ἄλλος δ' ἄλλον ἔπεφνε· πολὺς δ' ἐστείνετο χῶρος,
Ἀργείων ἰληδὸν ἐπ' ἀλλήλοισι πεσόντων.
Καί νύ κε δὴ τότε Τρῶες ἐνέπρησαν πυρὶ νῆας,
εἰ μὴ νὺξ ἐπόρουσε θοὴ βαθὺν ἠέρ' ἄγουσα.
χάσσατο δ' Εὐρύπυλος, σὺν δ' ἄλλοι Τρώϊοι υἷες
νηῶν βαιὸν ἄπωθε, ποτὶ προχοὰς Σιμόεντος,
ἧχί περ αὖλιν ἔθεντο γεγηθότες· οἱ δ' ἐνὶ νηυσὶν
Ἀργεῖοι γοάασκον, ἐπὶ ψαμάθοισι πεσόντες,
πολλὰ μάλ' ἀχνύμενοι κταμένων ὕπερ, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
πολλοὺς ἐν κονίῃσι μέλας ἐκιχήσατο πότμος.

ARGUMENTUM

LIBRI VII.

SEQUENTI die ſtatim renovatur certamen ad naves, dum interea Machaoni & Nireo iuſta perſolvuntur, communi tumulo conditis. Podalirium fratris Machaonis caſum non ferentem ſolatur Neſtor 1—96. Iam Eurypylus magnam Achivorum ſtragem edit, & in his Peneleum interficit: fugiunt illi & intra munimenta ſe recipiunt, quae, Minerva animos addente, contra oppugnantes ſtrenue defendunt—150. Legatione tamen ad Eurypylum miſſa inducias obtinent per biduum, ſepeliendis mortuis, Eurypylo interea a navibus non recedente—168. Haec dum ad Troiam geruntur, Ulyſſes ac Diomedes Scyrum perveniunt, & Neoptolemum inde abducunt, magno cum matris, Deidamiae, luctu,—344. Navigationem a Scyro ad Troiam narrat poëta—413. Adpellunt illi dum in ſummo diſcrimine verſatur res Achivorum, Eurypylo navium munimenta oppugnante. Propere arma ſumunt Diomedes & Ulyſſes, qui Neoptolemum Achillis, patris, armis donat—450. Nunc animos ſumunt Achivi, & repelluntur Troiani, inprimis a Neoptolemo, qui Achillis ſpeciem referens, terrorem iis iniicit; Eurypylo tamen ad pugnam eos inſtigante—555. Iam Minerva ab Olympo deſcendit in Sigeum promontorium, pugnae ſpectatrix, inprimis Neoptolemi virtutis, quam magnifice deſcribit poëta—605. Abſumto inter certamina die Eurypylus cum ſuis a munimentis paullum recedit—625. Gratulationes & honores fiunt Neoptolemo a Phoenice, ab Achivis, qui muneribus eum ornant,—685. & ab ipſo Agamemnone—705. Poſt haec in Achillis tentorium ſe recipientem miratur Briſeis, patri ſimillimum,—727. Eurypylum celebrant Troiani; excubiae utrinque fiunt—*ad fin.*

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Ζ.

Ἦμος δ᾽ οὐρανὸς ἄστρα κατέκρυφεν, ἔγρετο δ᾽ ἠὼς
λαμπρὸν παμφανόωσα, κνέφας δ᾽ ἀνεχάσσατο νυκτὸς,
δὴ τότ᾽ ἀρήϊοι υἷες ἐϋσθενέων Ἀργείων,
οἱ μὲν ἔβαν προπάροιθε νεῶν κρατερὴν ἐπὶ δῆριν,
ἀντίον Εὐρυπύλοιο μεμαότες, οἱ δ᾽ ἀπάτερθεν
αὐτοῦ πὰρ νήεσσι Μαχάονα ταρχύσαντο,
Νιρέα θ᾽, ὃς μακάρεσσιν ἀειγενέεσσιν ἐῴκει
κάλλεΐ τ᾽, ἀγλαΐῃ τε· βίῃ δ᾽ οὐκ ἄλκιμος ἦεν·
οὐ γὰρ ἅμ᾽ ἀνθρώποισι θεοὶ τελέουσιν ἅπαντα·
ἀλλ᾽ ἐσθλῷ κακὸν ἄγχι παρίσταται, ἔκ τινος αἴσης.
ὣς Νιρῆϊ ἄνακτι παρ᾽ ἀγλαΐῃ ἐρατεινῇ
κεῖτ᾽ ἀλαπαδνοσύνη. Δαναοὶ δέ οἱ οὐκ ἀμέλησαν,
ἀλλά ἑ ταρχύσαντο, καὶ ὠδύραντ᾽ ἐπὶ τύμβῳ,
ὅσσα Μαχάονα δῖον, ὃν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἶσον ἀεὶ τίεσκον, ἐπεὶ πυκνὰ μήδεα ᾔδει·
ἀλλὰ γὰρ ἀμφοτέροις ταυτὸν πέρι σῆμ᾽ ἐβάλοντο.
Καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ ἐν πεδίῳ ἔτι μαίνετο λοίγιος Ἄρης·

ὦρτο δ' ἄρ' ἀμφοτέρωθε μέγας κόναβος καὶ ἀϋτὴ,
ῥηγνυμένων λάεσσι καὶ ἐγχείῃσι βοειῶν.
καί ῥ' οἱ μὲν πονέοντο πολυκμήτῳ ὑπ' Ἄρηϊ·
νωλεμέως δ' ἄρ' ἄπαστος ἐδητύος ἐν κονίῃσι
κεῖτο μέγα στενάχων Ποδαλείριος· οὐδ' ὅγε σῆμα
λεῖπε κασιγνήτοιο· νόος δέ οἱ ὡρμαίνεσκε
χερσὶν ὑπὸ σφετέρῃσιν ἀνηλεγέως ἀπολέσθαι·
καί ῥ' ὁτὲ μὲν βάλε χεῖρας ἐπὶ ξίφος, ἄλλοτε δ' αὖτε
δίζετο φάρμακον αἰνόν· ἑοὶ δέ μιν εἶργον ἑταῖροι,
πολλὰ παρηγορέοντες. ὁ δ' οὐκ ἀπέληγεν ἀνίης,
καί νύ κε θυμὸν ἑῇσιν ὑπὸ παλάμῃσιν ὄλεσσεν,
ἐσθλοῦ ἀδελφειοῖο νεοκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
εἰ μὴ Νηλέος υἱὸς ἐπέκλυεν, οὐδ' ἀμέλησεν
αἰνῶς τειρομένοιο. κίχεν δέ μιν ἄλλοτε μέν που
ἐκχύμενον περὶ σῆμα πολύστονον, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἀμφὶ κάρη χεύοντα κόνιν, καὶ στήθεα χερσὶ
θεινόμενον κρατερῇσι, καὶ οὔνομα κικλήσκοντα
οἷο κασιγνήτοιο· περιστενάχοντο δ' ἄνακτα
δμῶες ὁμῶς ἑτάροισι· κακὴ δ' ἔχε πάντας ὀϊζύς.
καί ῥ' ὅγε μειλιχίοισι μέγ' ἀχνύμενον προσέειπεν·

Ἴσχεο λευγαλέοιο πόνου, καὶ πένθεος αἰνοῦ,
ὦ τέκος· οὐ γὰρ ἔοικε, περίφρονα φῶτα γεγῶτα,
μύρεσθ' οἷα γυναῖκα, παρ' οὐκ ἔτ' ἐόντι πεσόντα·
οὐ γὰρ ἀναστήσεις μιν ἔτ' ἐς φάος, οὕνεκ' ἄϊστος
ψυχή οἱ πεπότηται ἐς ἠέρα, σῶμα δ' ἄνευθεν
πῦρ ὀλοὸν κατέδαψε, καὶ ὀστέα δέξατο γαῖα·

αὔτως δ', ὡς ἀνέθηλε, καὶ ἔφθιτο· τέτλαθι δ' ἄλγος
ἄσπετον, ὥσπερ ἔγωγε Μαχάονος οὔτι χερείω
παῖδ' ὀλέσας, δηΐοισιν ὑπ' ἀνδράσιν, εὖ μὲν ἄκοντι,
εὖ δὲ σαοφροσύνῃσι κεκασμένον· οὐδέ τις ἄλλος
αἰζηῶν φιλέεσκεν ἑὸν πατέρ', ὡς ἐμὲ κεῖνος·
κάτθανε δ' εἵνεκ' ἐμεῖο, σαωσέμεναι μενεαίνων
ὃν πατέρ'· ἀλλά οἱ εἶθαρ ἀποκταμένοιο, πάσασθαι
σῖτον ἔτλην, καὶ ζωὸς ἔτ' ἠριγένειαν ἰδέσθαι,
εὖ εἰδὼς, ὅτι πάντες ὁμὴν Ἀΐδαο κέλευθον
νισσόμεθ' ἄνθρωποι, πᾶσιν τ' ἐπὶ τέρματα κεῖται
λυγρὰ μόρου στονόεντος· ἔοικε δὲ θνητὸν ἐόντα
πάντα φέρειν, ὁπόσ' ἐσθλὰ διδοῖ θεὸς, ἠδ' ἀλεγεινά.
Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἀχνύμενός μιν ἀμείβετο· τοῦ δ' ἀλεγεινὸν
ἔζεεν εἰσέτι δάκρυ, καὶ ἀγλαὰ δεῦε γένεια·
Ὦ πάτερ, ἄσχετον ἄλγος ἐμὸν καταδάμναται ἦτορ
ἀμφὶ κασιγνήτοιο περίφρονος, ὅς μ' ἀτίταλλεν,
οἰχομένοιο τοκῆος ἐς οὐρανὸν, ὡς ἑὸν υἷα
σφῇσιν ἐν ἀγκοίνῃσι, καὶ ἰητήρια νούσων
ἐκ θυμοῖο δίδαξε· μιῇ δ' ἐνὶ δαιτὶ καὶ εὐνῇ
τερπόμεθα, ξυνοῖσιν ἰαινόμενοι κτεάτεσσι.
τῷ μοι πένθος ἄλαστον ἐποίχεται· οὐδέ τι κείνου
τεθνεότος φάος ἐσθλὸν ἐέλδομαι εἰσοράασθαι.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ὁ γεραιὸς ἀκηχέμενον προσέειπεν·
Πᾶσι μὲν ἀνθρώποισιν ἴσον κακὸν ὤπασε δαίμων
ὀρφανίης, πάντας δὲ καὶ ἡμέας αἶα καλύψει,
οὐ μὲν ἄρ' ἐκτελέσαντας ὁμὴν βιότοιο κέλευθον,

οὐδ' ἦν εἷς τις ἕκαστος ἐέλδεται· οὕνεχ' ὕπερθεν
ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια θεῶν ἐν γούνασι κεῖται
Μοίρης εἰς ἓν πάντα μεμιγμένα· καὶ τὰ μὲν οὔτις
δέρκεται ἀθανάτων, ἀλλ' ἀπροτίοπτα τέτυκται
ἀχλύϊ θεσπεσίῃ κεκαλυμμένα, τοῖς ἐπὶ χεῖρας
οἴη Μοῖρα τίθησι, καὶ οὐχ ὁρόωσ' ἀπ' Ὀλύμπου
ἐς γαῖαν προΐησι· τὰ δ' ἄλλυδις ἄλλα φέρονται,
πνοιῇ ὡς ἀνέμοιο· καὶ ἀνέρι πολλάκις ἐσθλῷ
ἀμφεχύθη μέγα πῆμα, λυγρῷ δ' ἐπὶ κάππεσεν ὄλβος
οὔτοι ἑκών· ἄλλος δὲ πέλει βίος ἀνθρώποισι.
τοὔνεκ' ἄρ' ἀσφαλέως οὐ νίσσεται, ἀλλὰ πόδεσσι
πυκνὰ ποτιπταίει· τρέπεται δέ οἱ αἰόλον εἶδος,
ἄλλοτε μὲν ποτὶ πῆμα πολύστονον, ἄλλοτε δ' αὖτε
εἰς ἀγαθόν· μερόπων δὲ πανόλβιος οὔτις ἐτύχθη
ἐς τέλος ἐξ ἀρχῆς· ἑτέρῳ δ' ἕτερ' ἀντιόωσι.
παῦρον δὲ ζώοντας, ἐν ἄλγεσιν οὔτοι ἔοικε
ζώεμεν· ἔλπειν δ' αἰὲν ἀρείονα, μήδ' ἐπὶ λυγρῷ
θυμὸν ἔχειν. καὶ γάρ ῥα πέλει φάτις ἀνθρώποισιν,
ἐσθλὸν μὲν νίσσεσθαι ἐς οὐρανὸν ἄφθιτον αἰεὶ,
ἀργαλέον δὲ ποτὶ στυγερὸν ζόφον· ἔπλετο δ' ἄμφω
σεῖο κασιγνήτῳ· καὶ μείλιχος ἔσκε βροτοῖσι,
καὶ πάϊς ἀθανάτοιο· θεῶν δ' ἐς φῦλον ὀΐω
κεῖνον ἀνελθέμεναι σφετέρου πατρὸς ἐννεσίῃσιν.
Ὣς εἰπών μιν ἔγειρεν ἀπὸ χθονὸς, οὐκ ἐθέλοντα,
παρφάμενος μύθοισιν, ἄγεν δ' ἀπὸ σήματος αἰνοῦ
ἐντροπαλιζόμενον, καὶ ἔτ' ἀργαλέα στενάχοντα.

ἐς δ᾽ ἄρα νῆας ἵκοντο· πόνον δ᾽ ἔχον ἄλλοι Ἀχαιοὶ
ἀργαλέον, καὶ Τρῶες, ὀρινομένου πολέμοιο.

Εὐρύπυλος δ᾽, ἀτάλαντος ἀτειρέα θυμὸν Ἄρηϊ,
χερσὶν ὑπ᾽ ἀκαμάτῃσι καὶ ἔγχεϊ μαιμώωντι
δάμνατο δήϊα φῦλα· νεκρῶν δ᾽ ἐστείνετο γαῖα,
κτεινομένων ἑκάτερθεν· ὁ δ᾽ ἐν νεκύεσσι βεβηκὼς,
μάρνατο θαρσαλέως, πεπαλαγμένος αἵματι χεῖρας
καὶ πόδας· οὐδ᾽ ἀπέληγεν ἀταρτηροῖο κυδοιμοῦ·
ἀλλ᾽ ὅγε Πηνέλεων κρατερόφρονα δουρὶ δάμασσεν,
ἀντιόωντ᾽ ἀνὰ δῆριν ἀμείλιχον· ἀμφὶ δὲ πολλοὺς
ἔκτανεν. οὐδ᾽ ὅγε χεῖρας ἀπέτρεπε δηϊοτῆτος,
ἀλλ᾽ ἕπετ᾽ Ἀργείοισι χολούμενος, εὖτε πάροιθεν
ὄβριμος Ἡρακλέης Φολόης ἀνὰ μακρὰ κάρηνα
Κενταύροις ἐπόρουσεν, ἑῷ μέγα κάρτεϊ θύων,
τοὺς ἅμα πάντας ἔπεφνε, καὶ ὠκυτάτους περ ἐόντας,
καὶ κρατεροὺς, ὀλοοῦ τε δαήμονας ἰωχμοῖο.
ὡς ὅγ᾽ ἐπασσύτερον Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
δάμνατ᾽ ἐπεσσύμενος· τοὶ δ᾽ ἰλαδὸν, ἄλλοθεν ἄλλος,
ἀθρόοι ἐν κονίῃσι δεδουπότες ἐξεχέοντο.

Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐπιβρίσαντος ἀπειρεσίου ποταμοῖο
ὄχθαι ἀποτμήγονται ἐπὶ ψαμμώδεϊ χώρῳ
μυρίαι ἀμφοτέρωθεν, ὁ δ᾽ εἰς ἁλὸς ἔσσυται οἶδμα,
παφλάζων ἀλεγεινὸν ἀνὰ ῥόον, ἀμφὶ δὲ πάντη
κρημνοὶ ἐπικτυπέουσι, βρέμει δ᾽ ἄρα μακρὰ ῥέεθρα
αἰὲν ἐρειπομένων, εἴκει δέ οἱ ἕρκεα πάντα·
ὡς ἄρα κύδιμοι υἷες ἐϋπτολέμων Ἀργείων

πολλοὶ ὑπ' Εὐρυπύλοιο κατήριπον ἐν κονίῃσι,
τοὺς κίχεν αἱματόεντα κατὰ μόθον· οἱ δ' ὑπάλυξαν
ὅσσους ἐξεσάωσε ποδῶν μένος· ἀλλ' ἄρα καὶ ὣς
Πηνέλεων ἐρύσαντο δυσηχέος ἐξ ὁμάδοιο
νῆας ἐπὶ σφετέρας, καί περ ποσὶ καρπαλίμοισι
κῆρας ἀλευόμενοι στυγερὰς καὶ ἀνηλέα πότμον·
πανσυδίῃ δ' ἔντοσθε νεῶν φύγον· οὐδέ τι θυμῷ
ἔσθενον Εὐρυπύλοιο κάταντία δηριάασθαι,
οὕνεκ' ἄρα σφίσι φύζαν ὀϊζυρὴν ἐφέηκεν
Ἡρακλέης, υἱωνὸν ἀτειρέα πάμπαν ἀέξων.
Οἱ δ' ἄρα τείχεος ἐντὸς ὑποπτώσσοντες ἔμιμνον,
αἶγες ὅπως ὑπὸ πρῶνα φοβεύμεναι αἰνὸν ἀήτην,
ὅς τε φέρει νιφετόν τε πολὺν, κρυερήν τε χάλαζαν
ψυχρὸς ἐπαΐσσων, ταὶ δ' ἐς νομὸν ἐσσύμεναί περ,
ῥιπῆς οὔτι κατιθὺς ὑπερκύπτουσι κολώνης,
ἀλλ' ἄρα χεῖμα μένουσιν ὑπὸ σκέπας, ἠδὲ φάραγγας
ἀγρόμεναι θάμνοισιν ὑπὸ σκιεροῖσι νέμονται
ἰλαδὸν, ὄφρ' ἀνέμοιο κακαὶ λήξωσιν ἄελλαι·
ὣς Δαναοὶ πύργοισιν ὑπὸ σφετέροισιν ἔμιμνον,
Τηλέφου ὄβριμον υἷα μετεσσύμενον τρομέοντες.
Αὐτὰρ ὁ νῆας ἔμελλε θοὰς καὶ λαὸν ὀλέσσειν,
εἰ μὴ Τριτογένεια θράσος βάλεν Ἀργείοισιν
ὀψέ περ. οἱ δ' ἄλληκτον ἀφ' ἕρκεος αἰπεινοῖο
δυσμενέας βάλλοντες ἀνιηροῖς βελέεσσι
κτεῖνον ἐπασσυτέρους· δεύοντο δὲ τείχεα λύθρῳ
λευγαλέῳ· στοναχὴ δὲ δαϊκταμένων πέλε φωτῶν.

αὔτως δ᾽ αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα δηριόωντο
Κήτειοι Τρῶές τε καὶ Ἀργεῖοι μενεχάρμαι,
ἄλλοτε μὲν προπάροιθε νεῶν, ὁτὲ δ᾽ ἀμφὶ μακεδνὸν
τεῖχος, ἐπεὶ πέλε μῶλος ἀάσχετος. ἀλλ᾽ ἄρα καὶ ὣς,
ἤματα δοιὰ φόνοιο καὶ ἀργαλέης ὑσμίνης
παύσανθ᾽, οὕνεχ᾽ ἵκανεν ἐς Εὐρύπυλον βασιλῆα
ἀγγελίη Δαναῶν, ὥς κεν, πολέμοιο μεθέντες,
πυρκαϊῇ δώωσι δαϊκταμένους ἐνὶ χάρμῃ.
αὐτὰρ ὅγ᾽ αἶψ᾽ ἐπίθησε, καὶ, ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ
παυσάμενοι ἑκάτερθε, νεκροὺς περιταρχύσαντο
ἐν κονίῃ ἐριπόντας. Ἀχαιοὶ δ᾽ ἔξοχα πάντων
Πηνέλεων μύροντο· βάλον δ᾽ ἐπὶ σῆμα θανόντι
εὐρὺ μάλ᾽, ὑψηλόν τε, καὶ ἐσσομένοις ἀρίδηλον.
πληθὺν δ᾽ αὖτ᾽ ἀπάνευθε δαϊκταμένων ἡρώων
θάψαν, ἀκηχέμενοι μεγάλῳ περὶ πένθεϊ θυμὸν,
πυρκαϊὴν ἅμα πᾶσι μίην περινηήσαντες,
καὶ τάφον. ὣς δὲ καὶ αὐτοὶ ἀπόπροθι Τρώϊοι υἷες
τάρχυσαν κταμένους. ὀλοὴ δ᾽ Ἔρις οὐκ ἀπέληγεν,
ἀλλ᾽ ἔτ᾽ ἐποτρύνεσκε θρασὺ σθένος Εὐρυπύλοιο
ἀντιάαν δηΐοισιν· ὁ δ᾽ οὔπω χάζετο νηῶν,
ἀλλ᾽ ἔμενεν, Δαναοῖσι κακὴν ἔπι δῆριν ἀέξων.
Τοὶ δ᾽ ἐς Σκῦρον ἵκοντο, μελαίνῃ νηῒ θέοντες·
εὗρον δ᾽ υἱ᾽ Ἀχιλῆος ἑοῦ προπάροιθε δόμοιο,
ἄλλοτε μὲν βελέεσσι καὶ ἐγχείῃσιν ἱέντα,
ἄλλοτε δ᾽ αὖθ᾽ ἵπποισι πονεύμενον ὠκυπόδεσσι.
γήθησαν δ᾽ ἐσιδόντες ἀταρτηροῦ πολέμοιο

ἔργα μετοιχόμενον, καί περ μέγα τειρόμενον κῆρ
ἀμφὶ πατρὸς κταμένοιο· τὸ γὰρ προπάροιθε πέπυστο.
αἶψα δέ οἱ κίον ἄντα τεθηπότες, οὕνεχ᾽ ὁρῶντο
θαρσαλέῳ Ἀχιλῆϊ δέμας περικαλλὲς ὁμοῖον·
τοὺς δ᾽ ἄρ᾽ ὑποφθάμενος, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
Ὦ ξεῖνοι, μέγα χαίρετ᾽, ἐμὸν ποτὶ δῶμα κιόντες·
εἴπατε δ᾽ ὁππόθεν ἐστὲ, καὶ οἵ τινες, ἠδ᾽ ὅ τι χρειὼ
ἤλθετ᾽ ἔχοντες ἐμεῖο δι᾽ οἴδματος ἀτρυγέτοιο.
Ὣς ἔφατ᾽ εἰρόμενος· ὁ δ᾽ ἀμείβετο δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἡμεῖς τοι φίλοι εἰμὲν ἐϋπτολέμου Ἀχιλῆος·
τῷ νύ σε φασὶ τεκέσθαι ἐΰφρονα Δηϊδάμειαν·
καὶ δ᾽ αὐτοὶ τεὸν εἶδος ἐΐσκομεν ἀνέρι κείνῳ
πάμπαν· ὁ δ᾽ ἀθανάτοισιν ἐϋσθενέεσσιν ἐῴκει.
εἰμὶ δ᾽ ἐγὼν Ἰθάκηθεν, ὁ δ᾽ Ἄργεος ἱπποβότοιο,
εἴ ποτε Τυδείδαο δαΐφρονος οὔνομ᾽ ἄκουσας,
ἢ καὶ Ὀδυσσῆος πυκιμήδεος, ὅς νύ σοι ἄγχι
αὐτὸς ἐγὼν ἕστηκα, θεοπροπίης ἕνεκ᾽ ἐλθών.
ἀλλ᾽ ἐλέαιρε τάχιστα, καὶ Ἀργείοις ἐπάμυνον
ἐλθὼν ἐς Τροίην· ὣς γάρ τέλος ἔσσετ᾽ Ἄρηϊ.
καί τοι δῶρ᾽ ὀπάσουσιν ἀάσπετα δῖοι Ἀχαιοί·
τεύχεα δ᾽ αὐτὸς ἐγώγε τεοῦ πατρὸς ἀντιθέοιο
δώσω, ἅπερ φορέων μέγα τέρψεαι. οὐ γὰρ ἔοικε
θνητῶν τεύχεα κεῖνα· θεοῦ δέ που Ἄρεος ὅπλοις
ἶσα πέλει· πουλὺς δὲ περί σφισι πάμπαν ἄρηρε
χρυσὸς, δαιδαλέοισι κεκασμένος· οἷσι καὶ αὐτὸς
Ἥφαιστος μέγα θυμὸν ἐν ἀθανάτοισιν ἰάνθη,

τεύχων ἄμβροτα κεῖνα, τά σοι μέγα θαῦμα ἰδόντι
ἔσσεται, οὕνεκα γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα
ἀμφὶ σάκος πεπόνηται, ἀπειρεσίῳ περὶ κύκλῳ·
ζῶα πέριξ ἤσκηνται, ἐοικότα κινυμένοισι,
θαῦμα καὶ ἀθανάτοισι· βροτῶν δ᾽ οὐ πώποτε τοῖα
οὔτε τις ἔδρακε πρόσθεν ἐν ἀνδράσιν, οὔτ᾽ ἐφόρησεν,
εἰ μὴ σός γε πατὴρ, τὸν ἶσον Διῒ τῖον Ἀχαιοὶ
πάντες· ἐγὼ δὲ μάλιστα, φίλα φρονέων, ἀγάπαζον,
καί οἱ, ἀποκταμένοιο, νέκυν ποτὶ νῆας ἔνεικα,
πολλοῖς δυσμενέεσσιν ἀνηλέα πότμον ὀπάσσας·
τοὔνεκά μοι κείνοιο περικλυτὰ τεύχεα δῶκε
δῖα Θέτις. τὰ δ᾽ ἄρ᾽ αὖθις, ἐελδόμενός περ, ἔγωγε
δώσω προφρονέως, ὁπότ᾽ Ἴλιον εἰσαφίκηαι.
καί νύ σε καὶ Μενέλαος, ἐπὴν, Πριάμοιο πόληα
πέρσαντες, νήεσσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσωμεν,
αὐτίκα οἱ γαμβρὸν ποιήσεται, ἤν κ᾽ ἐθέλῃσθα,
ἀμφ᾽ εὐεργεσίης· δώσει δέ τοι ἄσπετ᾽ ἄγεσθαι
κτήματά τε, χρυσόν τε, μετ᾽ ἠϋκόμοιο θυγατρὸς,
ὅσσ᾽ ἐπέοικεν ἕπεσθαι ἐϋκτεάνῳ βασιλῆϊ.
Ὣς φάμενον προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
Εἰ μὲν δὴ καλέουσι θεοπροπίῃσιν Ἀχαιοὶ,
αὔριον αἶψα νεώμεθ᾽ ἐπ᾽ εὐρέα βένθεα πόντου,
ἤν τι φάος Δαναοῖσι λιλαιομένοισι γένωμαι·
νῦν δ᾽ ἴομεν ποτὶ δώματ᾽ ἐΰξεινόν τε τράπεζαν,
οἵην περ ξείνοισι θέμις παρατεκτήνασθαι·
ἀμφὶ δ᾽ ἐμοῖο γάμοιο θεοῖς μετόπισθε μελήσει.

Ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ᾽· οἱ δ᾽, ἑσπόμενοι, μέγα χαῖρον·
καὶ δὴ ὅτ᾽ ἐς μέγα δῶμα κίον καὶ κάλλιμον αὐλὴν,
εὗρον Δηϊδάμειαν ἀκηχεμένην ἐνὶ θυμῷ,
τηκομένην θ᾽, ὡσεί τε χιὼν κατατήκετ᾽ ὄρεσσιν
εὔρου ὕπαι λιγέος καὶ ἀτειρέος ἠελίοιο·
ὣς ἥ γε φθινύθεσκε, δεδουπότος ἀνδρὸς ἀγαυοῦ.
καί μιν, ἔτ᾽ ἀχνυμένην περ, ἀγακλειτοὶ βασιλῆες
ἀσπάζοντ᾽ ἐπέεσσι· παῖς δέ οἱ, ἐγγύθεν ἐλθὼν,
μυθεῖτ᾽ ἀτρεκέως γενεὴν καὶ οὔνομ᾽ ἑκάστου·
χρειὼ δ᾽, ἥν τιν᾽ ἵκανον, ἐπέκρυφε μέχρις ἐς ἠῶ,
ὄφρα μὴ ἀχνυμένην μιν ἕλῃ πολύδακρυς ἀνίη,
καί μιν ἐπεσσύμενον μάλα λισσομένη κατερύκῃ.
αἶψα δὲ δαῖτ᾽ ἐπάσαντο, καὶ ὕπνῳ θυμὸν ἴηναν
πάντες, ὅσοι Σκύροιο πέδον περιναιετάασκον
εἰναλίης, τὴν μακρὰ περιβρομέουσι θαλάσσης
κύματα, ῥηγνυμένοιο πρὸς ἠόνας Αἰγαίοιο.
ἀλλ᾽ οὐ Δηϊδάμειαν ἐπήρατον ὕπνος ἔμαρπτεν,
οὔνομα κερδαλέου μιμνησκομένην Ὀδυσῆος,
ἠδὲ καὶ ἀντιθέου Διομήδεος, οἵ ῥά μιν ἄμφω
εὖνιν ποιήσαντο φιλοπτολέμου Ἀχιλῆος,
παρφάμενοι κείνοιο θρασὺν νόον, ὄφρ᾽ ἀφίκηται
δήϊον εἰς ἐνοπήν· τῷ δ᾽ ἄτροπος ἤντετο μοῖρα,
ἥ οἱ ὑπέκλασε νόστον· ἀπειρέσιον δ᾽ ἄρα πένθος
πατρὶ πόρεν Πηλῆϊ, καὶ αὐτῇ Δηϊδαμείῃ.
τοὔνεκά μιν κατὰ θυμὸν ἀάσπετον ἄμφεχε δεῖμα,
παιδὸς ἐπεσσυμένοιο ποτὶ πτολέμοιο κυδοιμὸν,

μή οἱ λευγαλέῳ ἐπὶ πένθεϊ πένθος ἵκηται.
  Ἠὼς δ' εἰσανέβη μέγαν οὐρανόν· οἱ δ' ἀπὸ λέκτρων
καρπαλίμως ὄρνυντο· νόησε δὲ Δηϊδάμεια·
αἶψα δ' υἱοῦ στέρνοισι περὶ πλατέεσσι χυθεῖσα,
ἀργαλέως γοάασκεν ἐς αἰθέρα, μακρὰ βοῶσα.
ἠΰτε βοῦς ἐν ὄρεσσιν, ἀπειρέσιον μεμακυῖα,
πόρτιν ἑὴν δίζηται ἐν ἄγκεσιν, ἀμφὶ δὲ μακρὰ
οὔρεος αἰπεινοῖο περιβρομέουσι κολῶναι·
ὣς ἄρα μυρομένης, ἀμφίαχεν αἰπὺ μέλαθρον
πάντοθεν ἐκ πυμάτων, μέγα δ' ἀσχαλόωσ' ἀγόρευε·
  Τέκνον, ποῖ δὴ νῦν σοι ἐῢς νόος ἐκπεπότηται,
Ἴλιον ἐς πολύδακρυ μετὰ ξείνοισιν ἕπεσθαι,
ἧχι πολεῖς ὀλέκοντο ὑπ' ἀργαλέης ὑσμίνης,
καί περ ἐπιστάμενοι πόλεμον, καὶ ἀεικέα χάρμην;
νῦν δὲ σὺ μὲν νέος ἐσσὶ, καὶ οὔπω δήϊα ἔργα
οἶδας, ἅ τ' ἀνθρώποισιν ἀλάλκουσιν κακὸν ἦμαρ.
ἀλλὰ σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἑοῖς δ' ἐνὶ μίμνε δόμοισι,
μὴ δή μοι Τροίηθε κακὴ φάτις οὔαθ' ἵκηται
σεῖο καταφθιμένοιο κατὰ μόθον· οὐ γὰρ ὀΐω
ἐλθέμεναί σ' ἔτι δεῦρο μετάτροπον ἐξ ὁμάδοιο.
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ πατὴρ τεὸς ἔκφυγε κῆρ' ἀΐδηλον,
ἀλλ' ἐδάμη κατὰ δῆριν, ὅπερ καὶ σεῖο καὶ ἄλλων
ἡρώων προφέρεσκε, θεὰ δέ οἱ ἔπλετο μήτηρ,
τῶνδε δολοφροσύνῃ καὶ μήδεσιν, οἵ σε καὶ αὐτὸν
δῆριν ἐπὶ στονόεσσαν ἐποτρύνουσι νέεσθαι.
τοὔνεκ' ἐγὼ δείδοικα, περὶ κραδίῃ τρομέουσα,

μή μοι, καὶ σέο, τέκνον, ἀποφθιμένοιο, πέληται
εὔνιν καλλειφθεῖσαν, ἀεικέα πήματα πάσχειν.
οὐ γάρ πώ τι γυναικὶ κακώτερον ἄλγος ἔπεισιν,
ἢ ὅτε παῖδες ὄλωνται, ἀποφθιμένοιο καὶ ἀνδρὸς,
χηρωθῇ δὲ μέλαθρον ὑπ' ἀργαλέου θανάτοιο.
αὐτίκα γὰρ πέρι φῶτες ἀποτμήγουσιν ἀρούρας,
κείρουσιν δέ τε πάντα, καὶ οὐκ ἀλέγουσι θέμιστας·
οὕνεκεν οὔτι τέτυκται ὀϊζυρώτερον ἄλλο
χήρης ἐν μεγάροισιν, ἀκιδνότερόν τε, γυναικός.
Ἦ, μέγα κωκύουσα· πάϊς δέ μιν ἀντίον ηὔδα·
Θάρσει μῆτερ ἐμεῖο, κακὴν δ' ἀποπέμπεο φήμην·
οὐ γὰρ ὑπὲρ κῆράς τις ὑπ' Ἄρεϊ δάμναται ἀνήρ·
εἰ δέ μοι αἴσιμόν ἐστι δαμήμεναι, οὕνεκ' Ἀχαιῶν
τεθναίην, ῥέξας τι καὶ ἄξιον Αἰακίδῃσιν.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄγχιστα κίεν γεραρὸς Λυκομήδης,
καί ῥά μιν ἰωχμοῖο λιλαιόμενον προσέειπεν·
Ὦ τέκος ὀβριμόθυμον, ἑῷ πατρὶ κάρτος ἐοικὼς,
οἶδ' ὅτι καρτερὸς ἐσσὶ, καὶ ὄβριμος· ἀλλ' ἄρα καὶ ὣς
καὶ πόλεμον δείδοικα πικρὸν, καὶ κῦμα θαλάσσης
λευγαλέον· ναῦται γὰρ ἀεὶ σχεδὸν εἰσὶν ὀλέθρου.
ἀλλὰ σὺ δείδιε, τέκνον, ἐπὴν πλόον εἰσαφίκηαι
ὕστερον, ἢ Τροίηθεν, ἢ ἄλλοθεν, οἷά τε πολλὰ,
τῆμος, ὅτ' αἰγοκερῆϊ συνέρχεται ἠερόεντι
ἠέλιος, μετόπισθε βαλὼν ῥυτῆρα βελέμνων,
τοξευτὴν, ὅτε χεῖμα λυγρὸν κλονέουσιν ἄελλαι,
ἠδ' ὁπότ' ὠκεανοῖο κατὰ πλατὺ χεῦμα φέρονται

ἄστρα, κατερχομένοιο ποτὶ κνέφας Ὠρίωνος·
δείδιε δ' ἐν φρεσὶν ἧσιν ἰσημερίην ἀλεγεινὴν,
ᾗ ἔνι συμφορέονται, ἀν' εὐρέα βένθεα πόντου,
ἔκποθεν ἀΐσσουσαι ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θύελλαι,
ἢ ὅτε Πληϊάδων πέλεται δύσις, ἣν ῥα καὶ αὐτὴν
δείδιθι μαιμώωσαν ἔσω ἁλός· ἐν δὲ καὶ ἄλλα
ἄστρα, τά που μογεροῖσι πέλει δέος ἀνθρώποισι
δυόμεν' ἠδ' ἀνιόντα κατὰ πλατὺ χεῦμα θαλάσσης.
Ὣς εἰπὼν, κύσε παῖδα, καὶ οὐκ ἀνέεργε κελεύθου,
ἱμείροντα μόθοιο δυσηχέος· ὃς δ', ἐρατεινὸν
μειδιόων, ἐπὶ νῆα θοῶς ὥρμαινε νέεσθαι.
ἀλλά μιν εἰσέτι μητρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἔρυκε
δακρυόεις ὀαρισμὸς, ἐπισπεύδοντα πόδεσσιν.
ὡς δ' ὅτε τις θοὸν ἵππον ἐπὶ δρόμον ἰσχανόωντα
εἴργει ἐφεζόμενος, ὁ δ' ἐρυκανόωντα χαλινὸν
δάπτει ἐπιχρεμέθων, στέρνον δέ οἱ ἀφριόωντος
δεύεται, οὐδ' ἵστανται ἐελδόμενοι πόδες οἴμης,
πουλὺς δ' ἀμφοτέρωθεν ἐλαφροτάτοις ὑπὸ πόσσι
ταρφέα κινυμένοιο πέλει κτύπος, ἀμφὶ δὲ χαῖται
ῥώοντ' ἐσσυμένοιο, κάρη δ' εἰς ὕψος ἀείρει
φυσιόων μάλα πολλὰ, νόος δ' ἐπιτέρπετ' ἄνακτος·
ὣς ἄρα κύδιμον υἷα μενεπτολέμου Ἀχιλῆος
μήτηρ μὲν κατέρυκε, πόδες δέ οἱ ἐγκονέεσκον·
ἡ δὲ, καὶ ἀχνυμένη περ, ἑῷ ἐπαγάλλετο παιδί.
Ὃς δέ μιν ἀμφικύσας μάλα μυρία, κάλλιπε μούνην
μυρομένην ἀλεγεινὰ, φίλου κατὰ δώματα πατρός.

οἵη δ' ἀμφὶ μέλαθρα μέγ' ἀσχαλόωσα χελιδὼν
μύρεται αἰόλα τέκνα, τά που μάλα τετριγῶτα
αἰνὸς ὄφις κατέδαψε, καὶ ἤκαχε μητέρα κεδνὴν,
ἡ δ' ὁτὲ μὲν χήρη περιπέπταται ἀμφὶ καλίην,
ἄλλοτε δ' εὐτύκτοισι περὶ προθύροισι ποτᾶται,
αἰνὰ κινυρομένη τεκέων ὕπερ· ὡς ἄρα κεῖνον
μύρετο Δηϊδάμεια· καὶ υἱέος ἄλλοτε μέν που
εὐνὴν ἀμφιχυθεῖσα, μέγ' ἴαχεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
κλαῖεν ἐπὶ φλιῇσι· φίλῳ δ' ἐγκάτθετο κόλπῳ,
εἴ τι ἐνὶ μεγάροισι τετυγμένον ἦεν ἄθυρμα,
ᾧ ἔπι, τυτθὸς ἐὼν, μεγάλας φρένας ἰαίνεσκεν·
ἀμφὶ δέ οἱ καὶ ἄκοντα λελειμμένον εἴ που ἴδοιτο,
ταρφέα μὲν φιλέεσκε, καὶ εἴ τι περ ἄλλο γοῶσα
ἔδρακε παιδὸς ἑοῖο δαΐφρονος. οὐ δ' ὅγε μητρὸς
ἄσπετ' ὀδυρομένης ἔτ' ἐπέκλυεν, ἀλλ' ἀπάτερθε
βαῖνε θοὴν ἐπὶ νῆα, φέρον δέ μιν ὠκέα γυῖα
ἀστέρι παμφανόωντι πανείκελον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
ἕσπετ' ὁμῶς Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι Τυδέος υἱός·
λαοῦ δ' εἴκοσι φῶτες, ἀρηράμενοι φρεσὶ θυμὸν,
τοὺς ἔχε κεδνοτάτους ἐνὶ δώμασι Δηϊδάμεια,
καί σφεας ᾧ πόρε παιδὶ θοοὺς ἔμεναι θεράποντας,
οἳ τότ' Ἀχιλλέος υἷα θρασὺν περιποιπνύεσκον
ἐσσύμενον ποτὶ νῆα δι' ἄστεος· ὃς δ' ἐνὶ μέσσοις
ἤϊε καγχαλόων· κεχάροντο δὲ Νηρήϊναι
ἀμφὶ Θέτιν· καὶ δ' αὐτὸς ἐγήθεε Κυανοχαίτης,
εἰσορόων Ἀχιλῆος ἀμύμονος ὄβριμον υἷα.

ὃς δ' ἤδη πολέμοιο λιλαίετο δακρυόεντος,
καίπερ ἐὼν ἔτι παιδνὸς, ἔτ' ἄχνοος· ἀλλά μιν ἀλκὴ
καὶ μένος ὀτρύνεσκεν· ἕης δ' ἐξέσσυτο πάτρης,
οἷος Ἄρης, ὅτε μῶλον ἐπέρχεται αἱματόεντα,
χωόμενος δηΐοισι, μέμηνε δέ οἱ μέγα θυμὸς,
καί οἱ ἐπισκύνιον βλοσυρὸν πέλει· ἀμφὶ δ' ἄρ αὐτῷ
ὄμματα μαρμαίρουσιν ἴσον πυρὶ, τοῦ δὲ παρειαὶ
κάλλος ὁμοῦ κρυόεντι φόβῳ καταειμέναι αἰὲν
φαίνοντ' ἐσσυμένου· τρομέουσι δὲ οἱ θεοὶ αὐτοί·
τοῖος ἔην Ἀχιλῆος ἐῢς πάϊς. οἱ δ' ἀνὰ ἄστυ
εὔχοντ' ἀθανάτοισι σαωσέμεν ἐσθλὸν ἄνακτα,
ἀργαλέου παλίνορσον ἀπ' Ἄρεος· οἱ δ' ἐσάκουσαν
εὐχομένων· ὁ δὲ πάντας ὑπείρεχεν, οἵ οἱ ἕποντο.
Ἐλθόντες δ' ἐπὶ θῖνα βαρυγδούποιο θαλάσσης,
εὗρον ἔπειτ' ἐλατῆρας ἐϋξόου ἔνδοθι νηὸς
ἱστία τ' ἐντείνοντας, ἐπειγομένους τ' ἀνὰ νῆα.
αἶψα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔβη· οἱ δ' ἔκτοθι πείσματ' ἔλυσαν,
εὐνάς θ', αἳ νήεσσι μέγα σθένος αἰὲν ἕπονται.
τοῖσι δ' ἄρ' εὐπλοΐην πόσις ὤπασεν Ἀμφιτρίτης
προφρονέως· μάλα γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχαιῶν
τειρομένων ὑπὸ Τρωσὶ, καὶ Εὐρυπύλῳ μεγαθύμῳ.
οἱ δ' Ἀχιλήϊον υἷα, παρεζόμενοι ἑκάτερθεν,
τέρπεσκον μύθοισιν, ἑοῦ πατρὸς ἔργ' ἐνέποντες,
ὅσσα τ' ἀνὰ πλόον εὐρὺν ἐμήσατο, καὶ ποτὶ γαίῃ
Τηλέφου ἀγχεμάχοιο, καὶ ὁππόσα Τρῶας ἔρεξεν,
ἀμφὶ πόλιν Πριάμοιο φέρων, καὶ ὅσ' Ἀτρείδῃσι.

τοῦ δ' ἰαίνετο θυμὸς ἐελδομένοιο καὶ αὐτοῦ
πατρὸς ἀταρβήτοιο μένος καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἡ δέ που ἐν θαλάμῃσιν ἀκηχεμένη περὶ παιδὶ
ἐσθλὴ Δηϊδάμεια πολύστονα δάκρυα χεῦεν·
καί οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ὑπ' ἀργαλέῃσιν ἀνίῃς
τήκεθ', ὅπως ἀλαπαδνὸς ἐπ' ἀνθρακίῃσι μόλιβδος,
ἠὲ τρύφος κηροῖο· γόος δέ μιν οὔποτ' ἔλειπε
δερκομένην ἐπὶ πόντον ἀπείριτον· οὕνεκα μήτηρ
ἄχνυθ' ἑῷ περὶ παιδὶ, καὶ ἢν ἐπὶ δαῖτ' ἀφίκηται·
καί ῥά οἱ ἱστία νηὸς, ἀπόπροθι πολλὸν ἰούσης,
ἤδη ἀπεκρύπτοντο, καὶ ἠέρι φαίνεθ' ὁμοῖα.
ἀλλ' ἡ μὲν στονάχιζε, πανημερίη γοόωσα·
νηῦς δ' ἔθεεν κατὰ πόντον, ἐπισπομένου ἀνέμοιο,
τυτθὸν ἐπιψαύουσα πολυῤῥοθίοιο θαλάσσης
πορφύρεον δ' ἑκάτερθε περὶ τρόπιν ἔβραχε κῦμα.
αἶψα δὲ νηῦς μέγα λαῖτμα διήνυσε ποντοποροῦσα·
ἀμφὶ δέ οἱ πέσε νυκτὸς ἔπι κνέφας· ἡ δ' ὑπ' ἀήτῃ
πλῶε κυβερνήτῃ τε, διαπρήσσουσα θαλάσσης
βένθεα. θεσπεσίη δὲ πρὸς οὐρανὸν ἤλυθεν ἠώς·
τοῖσι δ' ἄρ' Ἰδαίων ὀρέων φαίνοντο κολῶναι,
Χρύσα τε, καὶ Σμίνθειον ἕδος, καὶ Σιγιὰς ἄκρη,
τύμβος τ' Αἰακίδαο δαΐφρονος· ἀλλά μιν οὔτι
υἱὸς Λαέρταο πύκα φρονέων ἐνὶ θυμῷ
δεῖξε Νεοπτολέμῳ, ἵνα οἱ μὴ πένθος ἀέξῃ
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι. παρημείβοντο δὲ νήσους
αἶψα Καλυδναίας· Τένεδος δ' ἀπελείπετ' ὀπίσσω·

φαίνετο δ' αὖθ' Ἐλεοῦντος ἕδος, οὗ Πρωτεσιλάου
σῆμα πέλει πτελέῃσι κατάσκιον αἰπεινῇσιν·
αἵ ῥ' ὁπότ' ἀθρήσωσιν, ἀνερχόμεναι δαπέδοιο,
Ἴλιον, αὐτίκα τῇσι θοῶς αὐαίνεται ἄκρα.
νῆα δ' ἐρεσσομένην ἄνεμος φέρεν ἀγχόθι Τροίης·
ἵκετο δ' ἧχι καὶ ἄλλαι ἔσαν παρὰ θίνεσι νῆες
Ἀργείων, οἳ τῆμος ὀϊζυρῶς πονέοντο
μαρνάμενοι περὶ τεῖχος, ὅπερ πάρος αὐτοὶ ἔδειμαν
νηῶν ἔμμεναι ἕρκος, ἐϋσθενέων θ' ἅμα λαῶν,
ἐν πολέμῳ. τὸ δ' ἄρ' ἤδη ὑπ' Εὐρυπύλοιο χέρεσσι
μέλλεν ἀμαλδύνεσθαι ἐρειπόμενον ποτὶ γαίῃ·
εἰ μὴ ἄρ' αἶψ' ἐνόησε κραταιοῦ Τυδέος υἱὸς
βαλλόμεν' ἕρκεα μακρὰ, θοῆς δ' ἄφαρ ἔκθορε νηὸς,
θαρσαλέως δ' ἐβόησεν, ὅσον χάδεν οἱ κέαρ ἔνδον·
Ὦ φίλοι, ἦ μέγα πῆμα κυλίνδεται Ἀργείοισι
σήμερον· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἐς αἰόλα τεύχεα δύντες,
ἴομεν ἐς πολέμοιο πολυκμήτοιο κυδοιμόν·
ἤδη γὰρ πύργοισιν ἐφ' ἡμετέροισι μάχονται
Τρῶες ἐϋπτόλεμοι, τοὶ δὲ τάχα τείχεα μακρὰ
ῥηξάμενοι, πυρὶ νῆας ἐνιπρήσουσι μάλ' αἰνῶς·
νῶϊν δ' οὐκ ἔτι νόστος, ἐελδομένοις ἀνὰ θυμὸν,
ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπὲρ μόρον αἶψα δαμέντες,
κεισόμεθ' ἐν Τροίῃ, τεκέων ἑκὰς ἠδὲ γυναικῶν.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ὤκιστα θοῆς ἐκ νηὸς ὄρουσαν
πανσυδίῃ· πάντας γὰρ ἕλε τρόμος εἰσαΐοντας,
νόσφι Νεοπτολέμοιο δαΐφρονος, οὕνεκ' ἐῴκει

πατρὶ φίλῳ μέγα κάρτος· ἔρως δέ οἱ ἔμπεσε χάρμης.
καρπαλίμως δ' ἵκοντο ποτὶ κλισίην Ὀδυσῆος·
ἡ γὰρ ἔην ἄγχιστα νεὼς κυανοπρώροιο·
πολλὰ δ' ἄρ ἐξημοιβὰ παρ' αὐτόθι τεύχεα κεῖτο,
ἠ μὲν Ὀδυσσῆος πυκιμήδεος, ἠδὲ καὶ ἄλλων
ἀντιθέων ἑτάρων, ὁπόσα κταμένων ἀφέλοντο.
ἔνθ' ἐσθλὸς μὲν ἔδυ καλὰ τεύχεα, τοὶ δὲ χέρεια
δῦσαν, ὅσοις ἀλαπαδνὸν ὑπὸ κραδίῃ πέλεν ἦτορ.
αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς δῦσαθ' ἅ οἱ Ἰθάκηθεν ἕποντο·
δῶκε δὲ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κάλλιμα τεύχη
κεῖνα, τὰ δὴ Σώκοιο βίην εἴρυσσε πάροιθεν.
υἱὸς δ' αὖτ' Ἀχιλῆος ἐδύσατο τεύχεα πατρὸς,
καί οἱ φαίνετο πάμπαν ἀλίγκιος· ἀμφὶ δ' ἐλαφρὰ
Ἡφαίστου παλάμῃσι περὶ μελέεσσιν ἀρήρει,
καίπερ ἐόνθ' ἑτέροισι πελώρια· τῷ δ' ἅμα πάντα
φαίνετο τεύχεα κοῦφα· κάρη δέ μιν οὔτι βάρυνε
πήληξ.... ἀλλά ἑ χερσὶ, καὶ ἠλίβατόν περ ἐοῦσαν,
ῥηϊδίως ἀνάειρεν, ἔθ' αἵματος ἰσχανόωσαν.

Ἀργείων δέ μιν ὅσσοι ἐπέδρακον, οὔτι δύναντο,
καίπερ ἐελδόμενοι, σχεδὸν ἐλθέμεν, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοὺς
πᾶν περὶ τεῖχος ἔτειρε βαρὺς πολέμοιο κυδοιμός.
ὡς δ' ὅτ' ἀν' εὐρέα πόντον, ἐρημαίῃ περὶ νήσῳ,
ἀνθρώπων ἀπάτερθεν ἐεργμένοι, ἀσχαλόωσιν
ἀνέρες, οὓς τ' ἀνέμοιο καταιγίδες ἀντιόωσαι
εἴργουσιν μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον, οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
νηῒ περιτρωχῶσι, καταφθινύθει δ' ἄρα πάντα

νῆα, τειρομένοισι δ᾽ ἐπιπνεύσῃ λιγὺς οὖρος·
ὡς ἄρ᾽ Ἀχαιῶν ἔθνος, ἀκηχέμενον τοπάροιθεν,
ἀμφὶ Νεοπτολέμοιο βίῃ κεχάροντο μολόντι,
ἐλπόμενοι στονόεντος ἀναπνεύσειν καμάτοιο.
ὄσσε δέ οἱ μάρμαιρεν, ἀναίδεος εὖτε λέοντος,
ὅς τε κατ᾽ οὔρεα μακρὰ, μέγ᾽ ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ,
ἔσσυται ἀγρευτῆρσιν ἐναντίον, οἵ τε οἱ ἤδη
ἄντρῳ ἐπεμβαίνωσιν, ἐρύσσασθαι μεμαῶτες
σκύμνους οἰωθέντας, ἑῶν ἀπὸ τῆλε τοκήων,
βήσσῃ ἐνὶ σκιερῇ· ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ὑψόθεν ἔκ τινος ἄκρης
ἀθρήσας ὀλοοῖσιν ἐπέσσυται ἀγρευτῆρσι,
σμερδαλέον βλοσυρῇσιν ὑπαὶ γενύεσσι βεβρυχώς·
ὡς ἄρα φαίδιμος υἱὸς ἀταρβέος Αἰακίδαο
θυμὸν ἐπὶ Τρώεσσιν ἐϋπτολέμοισιν ὄρινεν.
οἴμησεν δ᾽ ἄρα πρῶτον, ὅπη μάλα δῆρις ὀρώρει
ἀμπεδίον· τῇ γὰρ μὲν ἐπέπλετο τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥηΐτερον δηΐοισι μετὰ κλόνον ἐσσυμένοισιν,
οὕνεκ᾽ ἀκιδνοτέρῃσιν ἐπάλξεσιν ἠρήρειστο.
σὺν δέ οἱ ἄλλοι ἔβαν μέγα μαιμώωντες Ἄρηϊ·
εὗρον δ᾽ Εὐρύπυλον κρατερόφρονα· τῷ δ᾽ ἅμ᾽ ἑταίρους
πύργῳ ἐπεμβεβαῶτας, ὀϊομένους περὶ θυμῷ
ῥήξειν τείχεα μακρὰ, καὶ Ἀργείους ἀπολέσσειν
πανσυδίῃ. τοῖς δ᾽ οὔτι θεοὶ τελέεσκον ἐέλδωρ.
ἀλλὰ σφέας Ὀδυσεύς τε ἰδὲ σθεναρὸς Διομήδης,
ἰσόθεός τε Νεοπτόλεμος, δῖός τε Λεοντεὺς,
αἶψ᾽ ἀπὸ τείχεος ὦσαν ἀπειρεσίοις βελέεσσιν.

Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀπὸ σταθμοῖο κύνες μογεροί τε νομῆες
κάρτεϊ καὶ φωνῇ κρατεροὺς σεύουσι λέοντας,
πάντοθεν ἐσσύμενοι, τοὶ δ᾽ ὄμμασι γλαυκιόωντες,
στρωφῶντ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα, λιλαιόμενοι μέγα θυμῷ
πόρτιας ἠδὲ βόας μετὰ γαμφηλῇσι λαφύξαι,
ἀλλὰ καὶ ὡς εἴκουσι, κυνῶν ὑπὸ καρτεροθύμων
σευόμενοι· μάλα γάρ σφιν ἐπαΐσσουσι νομῆες·
— — — — —
βαιὸν, ὅσον τις ἵησι χερὸς περιμήκεα λᾶαν,
οὐ γὰρ Τρῶας ἔα νηῶν ἀπὸ νόσφι φέβεσθαι
Εὐρύπυλος, δηΐων δὲ μάλα σχεδὸν ὀτρύνεσκε
μίμνειν, εἰσόκε νῆας ἕλῃ, καὶ πάντας ὀλέσσῃ
Ἀργείους· Ζεὺς γάρ οἱ ἀπειρέσιον βάλε κάρτος.
αὐτίκα δ᾽ ὀκρυόεσσαν ἑλὼν καὶ ἀτειρέα πέτρην,
ἧκεν ἐπεσσυμένως κατὰ τείχεος ἠλιβάτοιο·
σμερδαλέον δ᾽ ἄρα πάντα περιπλατάγησε θέμεθλα
ἕρκεος αἰπεινοῖο· δέος δ᾽ ἕλε πάντας Ἀχαιοὺς,
τείχεος ὡς ἤδη συνοχωκότος ἐν κονίῃσιν.
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὡς ἀπόρουσαν ἀταρτηροῖο κυδοιμοῦ,
ἀλλ᾽ ἔμενον θώεσσιν ἐοικότες, ἠὲ λύκοισι,
μήλων ληϊστῆρσιν ἀναιδέσιν, εὖτ᾽ ἐν ὄρεσσι
ἄντρων ἐξελάσωσιν ὁμῶς κυσὶν ἀγροιῶται,
ἱέμενοι σκύμνοισι φόνον στονόεντα βαλέσθαι
ἐσσυμένως, τοὶ δ᾽ οὔτι βιαζόμενοι βελέεσσι
χάζοντ᾽, ἀλλὰ μένοντες, ἀμύνουσιν τεκέεσσιν.
ὡς ἄρ᾽ ἀμυνόμενοι νηῶν ὕπερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,

μίμνον ἐν ὑσμίνῃ· τοῖς δ' Εὐρύπυλος θρασυχάρμης
ἠπείλει μέγα πᾶσι νηῶν προπάροιθε θοάων·
Ἆ δειλοὶ, καὶ ἄναλκιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
οὐκ ἂν δή με βελέσσι νεῶν ἄπο ταρβήσαντα
ἠλάσατ', εἰ μὴ τεῖχος ἐμὴν ἀπέρυκεν ὁμοκλήν·
νῦν δέ μοι, εὖτε λέοντι κύνες, πτώσσοντες ἐν ὕλῃ,
μάρνασθ' ἔνδον ἐόντες, ἀλευόμενοι φόνον αἰπύν.
ἢν δέ ποτ' ἐκ νηῶν ἐς Τρώϊον οὖδας ἵκησθε,
ὡς τὸ πάρος, μεμαῶτες ἐπὶ μόθον, οὔ νύ τις ὑμέας
ῥύσεται ἐκ θανάτοιο δυσηχέος, ἀλλ' ἅμα πάντες
κείσεσθ' ἐν κονίῃσιν ἐμοῦ ὕπο δηωθέντες.
Ὣς ἔφατ', ἀκράαντον ἱεὶς ἔπος· οὐδέ τι ᾔδει
ὅττι ῥά οἱ μέγα πῆμα κυλίνδετο βαιὸν ἄπωθεν,
χερσὶ Νεοπτολέμοιο θρασύφρονος, ὅς μιν ἔμελλε
δάμνασθ' οὐ μετὰ δηρὸν ὑπ' ἔγχεϊ μαιμώωντι.
οὐδὲ μὲν οὐδὲ τότ' ἔσκεν ἄτερ κρατεροῖο πόνοιο,
ἀλλὰ Τρῶας ἔναιρεν ἀφ' ἕρκεος· οἱ δ' ἐφέβοντο
βαλλόμενοι καθύπερθε· περικλονέοντο δ' ἀνάγκῃ
Εὐρυπύλῳ· πάντας γὰρ ἀνιηρὸν δέος ᾕρει.
ὡς δ' ὅτε νηπίαχοι περὶ γούνασι πατρὸς ἑοῖο
πτώσσουσι βροντὴν μεγάλου Διὸς ἀμφὶ νέφεσσι
ῥηγνυμένην, ὅτε δεινὸν ἐπιστοναχίζεται ἀήρ·
ὣς ἄρα Τρώϊοι υἷες ἐν ἀνδράσι Κητείοισιν
ἀμφὶ μέγαν βασιλῆα, Νεοπτόλεμον φοβέοντο·
πᾶν, ὅ, τι χερσὶν ἔηκεν, ἐς ἰθὺ γὰρ ἔπτατο πῆμα,
δυσμενέων κεφαλῇσι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα·

οἱ δ' ἄρ' ἀμηχανίῃ βεβολημένοι ἔνδοθεν ἦτορ
Τρῶες, ἔφαντ' Ἀχιλῆα πελώριον εἰσοράασθαι
αὐτὸν ὁμῶς τεύχεσσι· καὶ ἀμφασίην ἀλεγεινὴν
κεῦθον ὑπὸ κραδίῃ, ἵνα μὴ δέος αἰνὸν ἵκηται
ἐς φρένα Κητείων, μηδ' Εὐρυπύλοιο ἄνακτος·
αὐτοὶ δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀπειρέσιον τρομέοντες,
μεσσηγὺς κακότητος ἔσαν, κρυεροῦ τε φόβοιο·
αἰδὼς γὰρ κατέρυκεν ὁμῶς, καὶ δεῖμ' ἀλεγεινόν.
ὡς δ' ὅτε παιπαλόεσσαν ὁδὸν κατὰ ποσσὶν ἰόντες
ἀνέρες ἀθρήσωσιν ἀπ' οὔρεος ἀΐσσοντα
χείμαῤῥον, καναχῇ δὲ περιβρομέει περὶ πέτρῃ,
οὐδέ τι οἱ μεμάασιν ἀνὰ ῥόον ἠχήεντα
βήμεναι ἐγκονέοντες, ἐπεὶ παρὰ ποσσὶν ὄλεθρον
δερκόμενοι τρομέουσι, καὶ οὐκ ἀλέγουσι κελεύθου·
ὣς ἄρα Τρῶες ἔμιμνον, ἐελδόμενοί περ ἀϋτῆς,
τεῖχος ὑπ' Ἀργείων. τοὺς δ' Εὐρύπυλος θεοειδὴς
αἰὲν ἐποτρύνεσκε ποτὶ κλόνον· ἦ γὰρ ἐώλπει
πολλοὺς δηϊόωντα πελώριον ἐν δαῒ φῶτα
χεῖρα καμεῖν καὶ κάρτος· ὁ δ' οὐκ ἀπέληγε μόθοιο.
Τῶν δ' ἄρ' Ἀθηναίη κρατερὸν πόνον εἰσορόωσα,
κάλλιπεν Οὐλύμπου εὐώδεος αἰπὰ μέλαθρα·
βῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς ὀρέων· οὐδ' ἴχνεσι γαίης
ψαῦε, μέγ' ἐγκονέουσα· φέρεν δέ μιν ἱερὸς ἀὴρ,
εἰδομένην νεφέεσσιν, ἐλαφροτέρην δ' ἀνέμοιο.
Τροίην δ' αἶψ' ἐκίχανε, πόδας δ' ἐπέθηκε κολώνῃ
Σιγέου ἠνεμόεντος· ἐδέρκετο δ' ἔνθεν ἀϋτὴν

ἀγχεμάχων ἀνδρῶν· κύδαινε δὲ πολλὸν Ἀχαιούς.
υἱὸς δ' αὖτ' Ἀχιλῆος ἔχεν πολὺ φέρτατον ἄλλων
θάρσος ὁμοῦ καὶ κάρτος, ἅ τ' ἀνδράσιν, εἰς ἓν ἰόντα,
τεύχουσιν μέγα κῦδος· ὁ δ' ἀμφοτέροισι κέκαστο,
οὕνεκ' ἔην Διὸς αἷμα, φίλῳ δ' ἤϊκτο τοκῆϊ·
τῷ καὶ ἄτρεστος ἐὼν πολέας κτάνεν ἀγχόθι πύργων.
Ὡς δ' ἁλιεὺς κατὰ πόντον ἀνὴρ λελιημένος ἄγρης,
τεύχων ἰχθύσι πῆμα, φέρει μένος Ἡφαίστοιο
νηὸς ἑῆς ἔντοσθε, διεγρόμενον δ' ὑπ' ἀϋτμῆς
μαρμαίρει περὶ νῆα πυρὸς σέλας, οἱ δὲ κελαίνης
ἐξ ἁλὸς ἀΐσσουσι, μεμαότες ὕστατον αἴγλην
εἰσιδέειν· τοὺς γάρ ῥα τανυγλώχινι τριαίνῃ
κτείνει ἐπεσσυμένους, γάνυται δέ οἱ ἦτορ ἐπ' ἄγρῃ·
ὣς ἄρα κύδιμος υἱὸς ἐϋπτολέμου Ἀχιλῆος
λάϊνεον περὶ τεῖχος ἐδάμνατο δήϊα φῦλα
ἀντί' ἐπεσσυμένων· πονέοντο δὲ πάντες Ἀχαιοὶ
ἄλλοι ὁμῶς ἄλλῃσιν ἐπάλξεσιν· ἔβραχε δ' εὐρὺς
αἰγιαλὸς, καὶ νῆες· ἐπεστενάχοντο δὲ μακρὰ
τείχεα βαλλομένων· κάματος δ' ὑπεδάμνατο λαοὺς
ἄσπετος ἀμφοτέρωθε· λύοντο δὲ γυῖα καὶ ἀλκὴ
αἰζηῶν· ἀλλ' οὔτι μενεπτολέμου Ἀχιλῆος
ἄμφεχεν υἷα δῖον, ἐπεί ῥά οἱ ὄβριμον ἦτορ
πάμπαν ἔην ἄτρυτον· ἀνιηρὸν δέ οἱ οὔτι
ἥψατο μαρναμένοιο· μένος δ' ἀκάμαντι ἐοικὼς
ἀενάῳ ποταμῷ, τὸν ἀπειρεσίη πυρὸς ὁρμὴ
οὔ ποτ' ἰοῦσ' ἐφόβησε, καὶ ἢν μέγα μαίνετ' ἀήτης,

Ἡφαίστου κλονέων ἱερὸν μένος· ἢν γὰρ ἵκηται
ἐγγὺς ἐπὶ προχοῇσι, μαραίνεται, οὐδέ οἱ ἀλκὴ
ἄψασθ' ἀργαλέη σθένει ὕδατος ἀκαμάτοιο.
ὣς ἄρα Πηλείδαο δαΐφρονος υἷεος ἐσθλοῦ,
οὔτε μόγος στονόεις, οὔτ' ἂρ δέος ἥψατο γούνων,
αἰὲν ἐρειδομένοιο, καὶ ὀτρύνοντος ἑταίρους.
οὐ μὴν οὐδὲ βέλος κείνου χρόα καλὸν ἵκανε,
πολλῶν βαλλομένων· ἀλλ', ὡς νιφάδες περὶ πέτρην,
πολλάκις ἠΰτησαν ἐτώσια· πάντα γὰρ εὐρὺ
εἶργε σάκος, βριαρή τε κόρυς, κλυτὰ δῶρα θεοῖο.
τοῖς ἐπικαγχαλόων κρατερὸς πάϊς Αἰακίδαο,
φοίτα μακρὰ βοῶν περὶ τείχεϊ, πολλὰ κελεύων
ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἀταρβέα· οὕνεκα πάντων
πολλὸν ἔην ὄχ' ἄριστος, ἔχεν δ' ἔτι θυμὸν ὁμοκλῆς
λευγαλέης ἀκόρητον· ἑοῦ δ' ἄρα μήδετο πατρὸς
τίσεσθ' ἀλγινόεντα φόνον. κεχάροντο δ' ἄνακτι
Μυρμιδόνες· στυγερὴ δὲ πέλεν περὶ τεῖχος ἀϋτή.
Ἔνθα δύω κτάνε παῖδε πολυχρύσοιο Μέγητος,
ὃς γόνος ἔσκε Δύμαντος, ἔχεν δ' ἐρικυδέας υἷας,
εἰδότας εὖ μὲν ἄκοντα βαλεῖν, εὖ δ' ἵππον ἐλάσσαι
ἐν πολέμῳ, καὶ μακρὸν ἐπισταμένως δόρυ πῆλαι·
τοὺς τέκεν οἱ Περίβοια μιῇ ὠδῖνι παρ' ὄχθης
Σαγγαρίου, Κέλτον τε, καὶ Εὔβιον· οὐδ' ἀπόναντο
ὄλβου ἀπειρεσίοιο πολὺν χρόνον, οὕνεκα Μοῖραι
παῦρον ἐπὶ σφίσι πάγχυ τέλος βιότοιο βάλοντο.
ἄμφω δ' ὡς ἴδον ἦμαρ ὁμοῦ, ὡς κάτθανον ἄμφω.

χερσὶ Νεοπτολέμοιο θρασύφρονος, ὃς μὲν ἄκοντι
βλήμενος ἐς κραδίην, ὁ δὲ χερμαδίῳ ἀλεγεινῷ
κακκεφαλῆς· βριαρὴ δὲ περιθρυφθεῖσα καρήνῳ,
ἐθραύσθη τρυφάλεια, καὶ ἐγκέφαλον συνέχευεν.

Ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσι φῦλα περικτείνοντο καὶ ἄλλων
μυρία δυσμενέων· μέγα δ' Ἄρεος ἔργον ὀρώρει,
μέσφ' ὅτε δὴ βουλυτὸς ἐπήλυθεν, ἤνυτο δ' ἠὼς
ἀμβροσίη, καὶ λαὸς ἀταρβέος Εὐρυπύλοιο
χάσσατο τυτθὸν ἄπωθε νεῶν· οἱ δ' ἀγχόθι πύργων
βαιὸν ἀνέπνευσαν· καὶ δ' αὐτοὶ Τρώϊοι υἷες
ἀμπαύοντο μόθοιο δυσαλγέος, οὕνεκ' ἐτύχθη
φύλοπις ἀργαλέη περὶ τείχεϊ· καί νύ χ' ἀπάντες
Ἀργεῖοι τότε νηυσὶν ἔπι σφετέρῃσιν ὄλοντο,
εἰ μὴ Ἀχιλλῆος κρατερὸς πάϊς ἤματι κείνῳ,
δυσμενέων ἀπάλαλκε πολὺν στρατὸν, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
Εὐρύπυλον. τῷ δ' αἶψα γέρων σχεδὸν ἤλυθε Φοῖνιξ,
καί μιν ἰδὼν, θάμβησεν, ἐοικότα Πηλείωνι·
ἀμφὶ δέ οἱ μέγα χάρμα, καὶ ἄσπετον ἄλγος ἵκανεν·
ἄλγος μὲν, μνησθέντι ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλῆος·
χάρμα δ' ἂρ, οὕνεκά οἱ κρατερὸν παῖδ' εἰσενόησε·
κλαῖε δ' ὅγ' ἀσπασίως, ἐπεὶ οὔποτε φῦλ' ἀνθρώπων
νόσφι γόου ζώουσι, καὶ εἴ ποτε χάρμα φέρονται·
ἀμφεχύθη δέ οἱ, εὖτε πατὴρ περὶ παιδὶ χυθείη,
ὅς τε, θεῶν ἰότητι πολὺν χρόνον ἄλγε' ἀνατλὰς,
ἔλθοι ἑὸν ποτὶ δῶμα, φίλῳ μέγα χάρμα τοκῆϊ·
ὣς ὁ Νεοπτολέμοιο κάρη καὶ στήθεα κῦσεν

ἀμφιχυθείς· καὶ τοῖον, ἀγαζόμενος, φάτο μῦθον·
Χαῖρέ μοι, ὦ τέκος ἐσθλὸν Ἀχιλλέος, ὅν ποτ᾽ ἔγωγε,
τυτθὸν ἐόντ᾽, ἀτίταλλον ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐμῇσι
προφρονέως· ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ὦκα, θεῶν ἐρικυδέϊ βουλῇ,
ἔρνος ὅπως ἐριθηλὲς, ἀέξετο· καί οἱ ἔγωγε
γήθεον εἰσορόων ἠμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδήν·
ἔσκε δέ μοι μέγ᾽ ὄνειαρ· ἶσον δέ ἑ παιδὶ τίεσκον
τηλυγέτῳ· ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἶσον ἑῷ πατρὶ τίεν ἐμὸν κῆρ·
κείνῳ μὲν γὰρ ἔγωγε πατὴρ, ὁ δ᾽ ἄρ᾽ υἱὸς ἔμοιγε
ἔσκεν, ὅπως φήσασκεν ἰδὼν, ἑνὸς αἵματος ἔμμεν,
εἵνεχ᾽ ὁμοφροσύνης· ἀρετῇ δ᾽ ὅγε φέρτερος ἦεν
πολλὸν, ἐπεὶ μακάρεσσι δέμας καὶ κάρτος ἐῴκει.
τῷ σύγε πάμπαν ἔοικας· ἐγὼ δ᾽ ἄρ κεῖνον ὀΐω
ζωὸν ἔτ᾽ Ἀργείοισι μετέμμεναι· οὗ μ᾽ ἄχος ὀξὺ
ἀμφέχει ἤματα πάντα, λυγρῷ δ᾽ ἐπὶ γήραϊ θυμὸν
τείρομαι· ὡς ὄφελόν με χυτὴ κατὰ γαῖα κέκευθε
κείνου ἔτι ζώοντος· ὃ γὰρ πέλει ἀνέρι κῦδος
κηδεμονῆος ἑοῦ ὑπὸ χείρεσι ταρχυθῆναι.
ἀλλὰ, τέκος, κείνου μὲν ἐγὼ οὐ λήσομαι, ἦτορ
ἀχνύμενος· σὺ δὲ μή τι χαλέπτεο πένθεϊ θυμόν·
ἀλλ᾽ ἄγε Μυρμιδόνεσσι, καὶ ἱπποδάμοισιν Ἀχαιοῖς
τειρομένοις ἐπάμυνε, μέγ᾽ ἀμφ᾽ ἀγαθοῖο τοκῆος
χωόμενος δηΐοισι· κλέος δέ τοι ἔσσεται ἐσθλὸν
Εὐρύπυλον δαμάσαντι, μάχης ἀκόρητον ἐόντα·
τοῦ γὰρ ὑπέρτερος ἐσσὶ, καὶ ἔσσεαι, ὅσσον ἀρείων
σεῖο πατὴρ κείνοιο πέλεν μογεροῖο τοκῆος.

Ὣς φάμενον, προσέειπε πάϊς ξανθοῦ Ἀχιλῆος·
Ὦ γέρον, ἡμετέρην ἀρετὴν ἀνὰ δηϊοτῆτα
Αἶσα διακρινέει κρατερὴ, καὶ ὑπέρβιος Ἄρης.
Ὣς εἰπὼν, αὐτῆμαρ ἐέλδετο τείχεος ἐκτὸς
σεύεσθ᾽ ἐν τεύχεσσιν ἑοῦ πατρός· ἀλλά μιν ἔσχε
νὺξ, ἥ τ᾽ ἀνθρώποισι λύσιν καμάτοιο φέρουσα
ἔσσυτ᾽ ἀπ᾽ ὠκεανοῖο, καλυψαμένη δέμας ὄρφνῃ.
Ἀργείων δέ μιν υἷες ἴσον κρατερῷ Ἀχιλῆϊ
κύδαινον παρὰ νηυσὶ γεγηθότες· οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ αὐτοὺς
θαρσαλέους κατέτευξεν ἰὼν ἐπὶ δῆριν ἑτοίμως·
τοὔνεκά μιν τίεσκον ἀγακλειτοῖς γεράεσσιν,
ἄσπετα δῶρα διδόντες, ἅ τ᾽ ἀνέρι πλοῦτον ὀφέλλει.
οἱ μὲν γὰρ χρυσόν τε, καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ γυναῖκας
δμωΐδας, οἱ δ᾽ ἄρα χαλκὸν ἀάσπετον, οἱ δὲ σίδηρον,
ἄλλοι δ᾽ οἶνον ἐρυθρὸν ἐν ἀμφιφορεῦσιν ὄπασσαν,
ἵππους τ᾽ ὠκύποδας, καὶ ἀρήϊα τεύχεα φωτῶν,
φάρεά τ᾽ εὐποίητα, γυναικῶν κάλλιμα ἔργα·
τοῖς ἔπι θυμὸν ἴαινε Νεοπτολέμοιο φίλον κῆρ.
καί ῥ᾽ οἱ μὲν δόρποιο ποτὶ κλισίῃσι μέλοντο,
υἱὸν Ἀχιλλῆος θεοειδέα κυδαίνοντες
ἶσον ἐπουρανίοισιν ἀτειρέσι· τῷ δ᾽ Ἀγαμέμνων,
πόλλ᾽ ἐπικαγχαλόων, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
Ἀτρεκέως πάϊς ἐσσὶ θρασύφρονος Αἰακίδαο,
ὦ τέκος, οὕνεκά οἱ κρατερὸν μένος, ἠδὲ καὶ εἶδος,
καὶ μέγεθος, καὶ θάρσος, ἰδὲ φρένας ἔνδον ἔοικας·
τῷ σοι ἐγὼ μέγα θυμὸν ἰαίνομαι· ἦ γὰρ ἔωλπα

σῇσιν ὑπαὶ παλάμῃσι, καὶ ἔγχεϊ, δήϊα φῦλα
καὶ Πριάμοιο πόληα περικλειτὴν ἐναρίξαι,
οὕνεκα πατρὶ ἔοικας· ἐγὼ δ' ἄρα κεῖνον ὀΐω
εἰσοράαν παρὰ νηυσὶν, ὅτε Τρώεσσιν ὁμόκλα,
χωόμενος Πατρόκλοιο δεδουπότος· ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
ἐστὶ σὺν ἀθανάτοισι· σὲ δ' ἐκ μακάρων προέηκε,
σήμερον Ἀργείοισιν ἀπολλυμένοις ἐπαμῦναι.
Ὣς φάμενον, προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
Εἴθε μιν, ὦ Ἀγαμέμνον, ἔτι ζώοντα κίχανον,
ὄφρα καὶ αὐτὸς ἄθρησεν ἑὸν θυμήρεα παῖδα,
οὔτι καταισχύνοντα βίην πατρὸς, ὥσπερ ὀΐω
ἔσσεσθ', ἤν με σάωσιν ἀκηδέες Οὐρανίωνες.
Ὣς ἄρ ἔφη, πινυτῇσιν ἀρηράμενος φρεσὶ θυμόν·
λαοὶ δ' ἀμφιέποντες ἐθάμβεον ἀνέρα δῖον.
ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο καὶ εἰλαπίνης κορέσαντο,
δὴ τότ' ἄρ Αἰακίδαο θρασύφρονος ὄβριμος υἱὸς
ἀνστὰς ἐκ δόρποιο, ποτὶ κλισίην ἀφίκανεν
πατρὸς ἑοῦ· τὰ δὲ πολλὰ δαϊκταμένων ἡρώων
ἔντεά οἱ παρέκειντ'· αἱ δ' ἀμφί μιν ἄλλοθεν ἄλλαι
χῆραι ληϊάδες κλισίην ἐπιπορσύνεσκον,
ὡς ζώοντος ἄνακτος. ὁ δ' ὡς ἴδεν ἔντεα Τρώων,
καὶ δμωὰς, στονάχησεν· ἔρως δέ μιν εἷλε τοκῆος.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὰ δρυμὰ πυκνὰ, καὶ ἄγκεα ῥωπήεντα,
σμερδαλέοιο λέοντος, ὑπ' ἀγρευτῆρσι δαμέντος,
σκύμνος ἐς ἄντρον ἵκηται ἐΰσκιον, ἀμφὶ δὲ πάντη
ταρφέα παπταίνει κενεὸν σπέος, ἀθρόα δ' αὖτε

ὀστέα δερκόμενος κταμένων πάρος οὐκ ὀλίγων περ
ἵππων, ἠδὲ βοῶν, μεγάλ᾽ ἄχνυται ἀμφὶ τοκῆος·
ὡς ἄρα θαρσαλέοιο πάϊς τότε Πηλείδαο
θυμὸν ἐπαχνώθη. δμωαὶ δέ μιν ἀμφ᾽ ἀγάσαντο·
καὶ δ᾽ αὐτὴ Βρισηῒς, ὅτ᾽ ἔδρακεν υἷ᾽ Ἀχιλῆος,
ἄλλοτε μὲν θυμῷ μέγ᾽ ἐγήθεεν, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
ἄχνυτ᾽, Ἀχιλλῆος μεμνημένη· ἐν δέ οἱ ἦτορ
ἀμφασίῃ βεβόλητο κατὰ φρένας, ὡς ἐτεόν περ
αὐτοῦ ἔτι ζώοντος ἀταρβέος Αἰακίδαο.
Τρῶες δ᾽ αὖτ᾽ ἀπάνευθε γεγηθότες, ὄβριμον ἄνδρα
Εὐρύπυλον κύδαινον ἐνὶ κλισίῃσι καὶ αὐτοὶ,
ὁππόσον Ἕκτορα δῖον, ὅτ᾽ Ἀργείους ἐδάϊξε,
ῥυόμενος πτολίεθρον ἑὸν καὶ κτῆσιν ἅπασαν.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ μερόπεσσιν ἐπὶ γλυκὺς ἤλυθεν ὕπνος,
δὴ τότε Τρώϊοι υἷες, ἰδ᾽ Ἀργεῖοι μενεχάρμαι,
νόσφι φυλακτήρων, εὗδον, βεβαρηότες ὕπνῳ.

ARGUMENTUM
LIBRI VIII.

Luce orta continuatur certamen, Neoptolemo & Eurypylo ducibus, quorum ille Achillis equis vectus e castris prodit, — 37. Describitur pugna, qua multi cadunt, tam Neoptolemi manu, — 92. quam aliorum heroum, inprimis Eurypyli, — 133. Congrediuntur tandem Neoptolemus & Eurypylus, qui post ingens certamen configitur, — 216. Fugientibus Troianis Mars adest, & clamore sublato ad pugnandum instigat, — 250. Quo audito Helenus Troianos ad certamen revocat. Sic restituitur pugna & aliquamdiu paribus viribus sustinetur, — 325. Martis clamore consternantur Achivi, praeter Neoptolemum, quem cum Mars iratus aggressurus esset, obviam ei se offert Minerva, ab Olympo adveniens; Deos tamen a certamine deterret Iupiter ab aethere tonans, — 358. Inclinatis nunc Troianorum rebus, hi in urbem fugiunt, — 368. Achivi muros oppugnant, quos Troiani defendunt, cum mutua strage, — 425. Cum in eo esset ut perfringerentur portae, Ganymedis precibus motus Iupiter, nubibus urbem obducit; quare Achivi, Nestoris suasu, recedunt, tunc mortuos sepeliunt & corpora curant, — 488. Excubiae ab utraque parte per noctem disponuntur — *ad fin.*

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Η.

Ἦμος δ' ἠελίοιο φάος περικίδναται αἶαν
ἐκ περάτων ἀνιόντος, ὅθι σπέος Ἠριγενείης,
δὴ τότε που Τρῶες, καὶ Ἀχαιῶν ὄβριμοι υἷες,
θωρήσσονθ' ἑκάτερθεν, ἐπειγόμενοι περὶ δῆριν.
τοὺς μὲν δὴ πάϊς ἐσθλὸς Ἀχιλλέος ὀτρύνεσκεν
ἀντιάαν Τρώεσσιν, ἀταρβέα θυμὸν ἔχοντας·
τοὺς δ' ἄρα Τηλεφίδαο μέγα σθένος· ἦ γὰρ ἐώλπει
τεῖχος μὲν χαμάδις βαλέειν, νῆάς τ' ἀμαθύνειν
ἐν πυρὶ λευγαλέῳ, λαοὺς δ' ὑπὸ χερσὶ δαΐξαι.
ἀλλά οἱ ἐλπωρὴ μὲν ἔην ἐναλίγκιος αὔρῃ
μαψιδίῃ· Κῆρες δὲ, μάλα σχεδὸν ἑστηκυῖαι,
πολλὸν καγχαλάασκον ἐτώσια μητιόωντι.
καὶ τότε Μυρμιδόνεσσιν Ἀχιλλέος ἄτρομος υἱὸς
θαρσαλέον φάτο μῦθον, ἐποτρύνων πονέεσθαι·
Κέκλυτέ μευ θεράποντες, ἀρήϊον ἐν φρεσὶ θυμὸν
θέντες, ἵν' Ἀργείοισιν ἄκος πολέμου ἀλεγεινοῦ,
δυσμενέεσσι δὲ πῆμα γενώμεθα· μηδέ τις ἡμέων

ταρβείτω· κρατερὴ γὰρ ἄδην ἐκ θάρσεος ἀλκὴ
γίγνεται ἀνθρώποισι· δέος δὲ βίην ἀμαθύνει,
καὶ νόον. ἀλλ' ἄγε πάντες ἐς ἄρεα καρτύνεσθε,
ὄφρα μὴ ἀμπνεύσῃ Τρώων στρατὸς, ἀλλ' Ἀχιλῆα
φαίη ἔτι ζώοντα μετέμμεναι Ἀργείοισιν.
Ὣς εἰπὼν, ὤμοισι πατρώϊα δύσατο τεύχη
πάντοθε μαρμαίροντα· Θέτις δ' ἠγάλλετο θυμῷ,
ἐξ ἁλὸς εἰσορόωσα μέγα σθένος υἱωνοῖο.
καί ῥα θοῶς οἴμησε πρὸ τείχεος αἰπεινοῖο,
ἐμβεβαὼς ἵπποισιν ἑοῦ πατρὸς ἀθανάτοισιν.
οἷος δ' ἐκ περάτων ἀμφαίνεται ὠκεανοῖο
ἠέλιος, θνητὸν ἐπὶ χθόνα πῦρ ἀμαρύσσων,
πῦρ, ὅτε οἱ πώλοισι καὶ ἅρματι συμφέρετ' ἀστὴρ
Σείριος, ὅς τε βροτοῖσι φέρει πολυκηδέα νοῦσον·
τοῖος ἐπὶ Τρώων στρατὸν ἤϊεν ὄβριμος ἥρως,
υἱὸς Ἀχιλλῆος· φόρεον δέ μιν ἄμβροτοι ἵπποι,
τούς οἱ, ἐελδομένῳ νηῶν ἄπο λαὸν ἐλάσσαι,
ὤπασεν Αὐτομέδων· ὃς γὰρ σφέας ἡνιόχευεν·
ἵπποι δ' αὖτ' ἐχάρησαν, ἑὸν φορέοντες ἄνακτα
εἴκελον Αἰακίδῃ· τῶν δ' ἄφθιτον ἦτορ ἐώλπει,
ἔμμεναι ἀνέρα κεῖνον Ἀχιλλέος οὔτι χερείω.
ὡς δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγα καγχαλόωντες ἄγερθεν
ἀμφὶ Νεοπτολέμοιο βίην, ἄμοτον μεμαῶτες,
λευγαλέοις σφήκεσσιν ἐοικότες, οἵτε κλονήσει
χηραμοῦ ἐκποτέονται, ἐελδόμενοι χρόα θείνειν
ἀνδρόμεον, πάντες δὲ περὶ στένος ὁρμαίνοντες,

τεύχουσιν μέγα πῆμα παρεσσυμένοισι βροτοῖσιν·
ὣς οἵγ' ἐκ νηῶν καὶ τείχεος ἐξεχέοντο
μαιμώωντες Ἄρηϊ· πολὺς δ' ἐστείνετο χῶρος·
πᾶν πεδίον δ' ἀπάνευθεν ἐλάμπετο τεύχεσι φωτῶν,
ἠελίου καθύπερθεν ὑπ' αἰθέρι μαρμαίροντος·
οἷον δὴ νέφος εἶσι δι' ἠέρος ἀπλήτοιο,
πνοιῇσιν μεγάλῃσιν ἐλαυνόμενον Βορέαο,
ἦμος δὴ νιφετός τε πέλει, καὶ χείματος ὥρη
ἀργαλέη, πάντη δὲ περιστέφει οὐρανὸν ὄρφνη·
ὣς τῶν πλήθετο γαῖα συνερχομένων ἑκάτερθεν
νηῶν βαιὸν ἄπωθε· κόνις δ' εἰς οὐρανὸν εὐρὺν
πέπτατ' ἀειρομένη· κανάχιζε δὲ τεύχεα φωτῶν,
σὺν δὲ καὶ ἅρματα πολλά· διεσσύμενοι δ' ἐπὶ μῶλον
ἵπποι ὑπεχρεμέτιζον· ἐὴ δ' ἐκέλευεν ἕκαστον
ἀλκὴ, ἀνιηρὴν ἐς φύλοπιν ὀτρύνουσα.

Ὡς δ' ὅτε κύματα μακρὰ δύο κλονέουσιν ἀῆται,
σμερδαλέον βρομέοντες ἀνὰ πλατὺ χεῦμα θαλάσσης,
ἔκποθεν ἀλλήλοισι περιῤῥηγνύντες ἀέλλας,
ὁππότε χεῖμ' ἀλεγεινὸν ἀν' εὐρέα βένθεα πόντου
μαίνετ', ἀμαιμακέτη δὲ περιστένει Ἀμφιτρίτη
κύμασι λευγαλέοισι, τὰ δ' ἄλλοθεν ἄλλα φέρονται,
οὔρεσιν ἠλιβάτοισιν ἐοικότα, τῶν δ' ἀλεγεινὴ
ὀρνυμένων ἑκάτερθε πέλει κατὰ πόντον ἰωή·
ὣς οἵγ' ἀμφοτέρωθεν ἐπ' ἄρεα συμφορέοντο,
σμερδαλέον μεμαῶτες· Ἔρις δ' ὀρόθυνε καὶ αὐτή·
σὺν δ' ἔβαλον, βροντῇσιν ἐοικότες ἢ στεροπῇσιν,

αἵ τε μέγα κτυπέουσι δι᾽ ἠέρος, ὁππότ᾽ ἀῆται
λάβροι ἐριδμαίνωσι, καὶ ὁππότε λάβρον ἀέντες,
σὺν νέφεα ῥήξωσι Διὸς μέγα χωομένοιο
ἀνδράσιν, οἵ τ᾽ ἐρίθυμον ὑπὲρ Θέμιν ἔργα κάμωνται·
ὣς οἵγ᾽ ἀλλήλοισιν ἐπέχραον· ἔγχεϊ δ᾽ ἔγχος
συμφέρετ᾽, ἀσπίδι δ᾽ ἀσπίς· ἐπ᾽ ἀνέρα δ᾽ ἤιεν ἀνήρ.
Πρῶτος δ᾽ ὄβριμος υἱὸς ἐϋπτολέμου Ἀχιλῆος
δάμνατ᾽ ἐῢν Μελανῆα, καὶ ἀγλαὸν Ἀλκιδάμαντα,
υἷας Ἀλεξινόμοιο δαΐφρονος, ὅς τ᾽ ἐνὶ κοίλῃ
Καύνῳ ναιετάεσκε, δίειδέος ἀγχόθι λίμνης,
Ἴμβρῳ ὑπαὶ νιφόεντι, παραὶ ποσὶ Ταρβήλοιο·
κτεῖνε δὲ Κασσάνδροιο θοὸν ποσὶ παῖδα Μέννητα,
ὃν τέκε δῖα Κρέουσα παρὰ προχοῇς ποταμοῖο
Λίνδου ἐϋῤῥείταο, μενεπτολέμων ὅθι Καρῶν
πείρατα, καὶ Λυκίης ἐρικύδεος ἄκρα πέλονται·
εἷλε δ᾽ ἄῤ αἰχμητῆρα Μόρυν Φρυγίηθε μολόντα·
τῷ δ᾽ ἄῤ ὁμῶς Πολυνόν τε καὶ Ἱππομέδοντα κατέκτα,
τὸν μὲν ὑπὸ κραδίην, τὸν δὲ κληῖδα τυχήσας·
δάμνατο δ᾽ ἄλλοθεν ἄλλον· ἐπέστενε δ᾽ αἶα νέκυσσι
Τρώων· οἱ δ᾽ ὑπόεικον ἐοικότες αὐαλέοισι
θάμνοις, οὓς ὀλοοῖο πυρὸς κατεδάμνατ᾽ ἀϋτμὴ
ῥηϊδίως, ἐπιόντος ὀπωρινοῦ Βορέαο,
ὣς τοῦ ἐπεσσυμένοιο, κατηρείποντο φάλαγγες.
Αἰνείας δ᾽ ἐδάμασσεν Ἀριστόλοχον μενεχάρμην,
πλήξας χερμαδίῳ κατὰ κρατός· ἐν δ᾽ ἀνέθλασσεν
ὀστέα σὺν πήληκι· λίπεν δ᾽ ἄφαρ ὀστέα θυμός.

Τυδείδης δ' Εὔμαιον ἕλεν θοόν, ὅς ποτ' ἔναιεν
Δάρδανον αἰπήεσσαν, ἵν' Ἀγχίσαο πέλονται
εὐναί, ὅπου Κυθέρειαν ἐν ἀγκοίνῃσι δάμασσεν.
Ἔνθ' Ἀγαμέμνων κτεῖνεν ἐὺν Στράτον· οὐδ' ὅγε Θρήκην
ἵκετ' ἀπὸ πτολέμοιο, φίλης δ' ἑκὰς ἔφθιτο πάτρης.
Μηριόνης δ' ἐδάμασσε Χλέμον Πεισήνορος υἷα,
ἀντιθέου Γλαύκοιο φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
ὅς ῥά τε ναιετάεσκε παρὰ προχοῇς Λιμυροῖο,
καί ῥά μιν ὡς βασιλῆα περικτίονες τίον ἄνδρες,
Γλαύκου ἀποκταμένοιο, καὶ οὐκ ἔτι κοιρανέοντος,
πάντες, ὅσοι Φοίνικος ἕδος περὶ πάγχυ νέμονται,
αἰπύ τε Μασσικύτοιο ῥίον, βωμόν τε Χιμαίρης.
Ἄλλος δ' ἄλλον ἔπεφνε κατὰ μόθον· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Εὐρύπυλος πολέεσσι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἴαλλε
δυσμενέσιν· πρῶτον δὲ μενεπτόλεμον κατέπεφνε
Εὔρυτον, αὐτὰρ ἔπειτα Μενοίτιον αἰολομίτρην,
ἀντιθέους ἑτάρους Ἐλεφήνορος· ἀμφὶ δ' ἄρα σφὶν
Ἅρπαλον, ὅς ῥ' Ὀδυσῆος ἐχέφρονος ἔσκεν ἑταῖρος.
ἀλλ' ὁ μὲν οὖν ἀπάτερθεν ἔχεν πόνον, οὐδ' ἐπαμύνειν
ἔσθενεν ᾧ θεράποντι δεδουπότι· τοῦ δ' ἄρ' ἑταῖρος
Ἄντιφος ὀβριμόθυμος ἀποκταμένοιο χολώθη,
καὶ βάλεν Εὐρυπύλοιο καταντίον· ἀλλά μιν οὔτι
οὔτασεν, οὕνεκά οἱ κρατερὸν δόρυ τυτθὸν ἄπωθεν
ἔμπεσε Μειλανίωνι δαΐφρονι, τόν ποτε μήτηρ
γείνατο πὰρ προχοῇσιν ἐϋῤῥείταο Καΐκου,
Κλειτὴ καλλιπάρηος, ὑποδμηθεῖσ' Ἐρυλάῳ.

Εὐρύπυλος δ' ἑτάροιο χολωσάμενος κταμένοιο,
Ἀντίφῳ αἶψ' ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἔκφυγε ποσσὶ θοοῖσιν
ἐς πληθὺν ἑτάρων· κρατερὸν δέ μιν οὔτι δάμασσεν
ἔγχος Τηλεφίδαο δαΐφρονος, οὕνεκ' ἔμελλεν
ἀργαλέως ὀλέεσθαι ὑπ' ἀνδροφόνοιο Κύκλωπος
ὕστερον· ὣς γάρ που στυγερῇ ἐπιήνδανε Μοίρῃ.
Εὐρύπυλος δ' ἑτέρωθεν ἐπῴχετο· τοῦ δ' ὑπὸ δουρὶ
αἰὲν ἐπεσσυμένοιο κατήριπε πουλὺς ὅμιλος.
ἠΰτε δένδρεα μακρὰ, βίῃ δμηθέντα σιδήρου,
οὔρεσιν ἐν λασίοισιν, ἀναπλήσωσι φάραγγας,
κεκλιμέν' ἄλλοθεν ἄλλα κατὰ χθονός· ὣς ἄρ' Ἀχαιοὶ
δάμναντ' Εὐρυπύλοιο δαΐφρονος ἐγχείῃσιν,
μέσφ' ὅτε οἱ κίεν ἄντα μέγα φρονέων ἐνὶ θυμῷ
υἱὸς Ἀχιλλῆος· τὼ δ' ἄμφω δούρατα μακρὰ
ἐν παλάμῃσι τίνασσον, ἐπὶ σφίσι μαιμώωντες.
Εὐρύπυλος δὲ πρῶτος ἀνειρόμενος προσέειπε·
Τίς; πόθεν εἰλήλουθας, ἐναντίον ἄμμι μάχεσθαι;
ἦ σε πρὸς ἄϊδα Κῆρες ἀμείλικτοι φορέουσιν·
οὐ γάρ τις μ' ὑπάλυξεν ἐν ἀργαλέῃ ὑσμίνῃ·
ἀλλά μοι ὅσσοι ἔναντα, λιλαιόμενοι μάχεσασθαι,
δεῦρο κίον, πάντεσσι φόνον στονόεντ' ἐφέηκα
ἀργαλέως· πάντων δὲ παρὰ Ξάνθοιο ῥέεθρα
ὀστέα τε, σάρκας τε, κύνες διὰ πάντ' ἐδάσαντο.
ἀλλά μοι εἰπὲ, τίς ἐσσὶ, τίνος δ' ἐπαγάλλεαι ἵπποις;
Ὣς φάμενον προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
τίπτε μ' ἐπισπεύδοντα ποτὶ κλόνον αἱματόεντα,

ἐχθρὸς ἐών, ὡσεί τε φίλα φρονέων, ἐρεείνεις
εἰπέμεναι γενεήν, ἥνπερ μάλα πολλοὶ ἴσασιν;
υἱὸς Ἀχιλλῆος κρατερόφρονος, ὅς τε τοκῆα
σεῖο πάροιθ' ἐφόβησε, βαλὼν περιμήκεϊ δουρί·
καί νύ κέ μιν θανάτοιο κακαὶ περὶ Κῆρες ἔμαρψαν,
εἰ μή οἱ στονόεντα θοῶς ἤισατ' ὄλεθρον·
ἵπποι δ' οἵ φορέουσιν, ἐμοῦ πατρὸς ἀντιθέοιο,
οὓς τέκεθ' Ἅρπυια, Ζεφύρῳ πάρος εὐνηθεῖσα·
οἵ τε καὶ ἀτρύγετον πέλαγος διὰ ποσσὶ θέουσιν,
ἀκρονύχων ψαύοντες, ἴσον δ' ἀνέμοισι φέρονται.
νῦν δ', ἐπεὶ οὖν γενεὴν ἐδάης ἵππων τε, καὶ αὐτοῦ,
καὶ δόρατος πείρησαι ἀτειρέος ἡμετέροιο
γνώμεναι ἄντα βίην· γενεὴ δέ οἱ ἐν κορυφῇσι
Πηλίου αἰπεινοῖο, τομὴν ὅθι λεῖπε, καὶ εὐνήν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ἵππων χαμάδις θόρε κύδιμος ἀνήρ,
πάλλων ἐγχείην περιμήκετον. ὃς δ' ἑτέρωθεν
χερσὶν ὑπὸ κρατερῇσιν ἀπειρεσίην λάβε πέτρην,
καί ῥα Νεοπτολέμοιο κατ' ἀσπίδος ἧκε φέρεσθαι
χρυσείης· τὸν δ' οὔτι, προσεσσυμένη, στυφέλιξεν,
ἀλλ' ἅτε πρὼν εἱστήκει ἀπείριτος οὔρεϊ μακρῷ,
τόν ῥα διϊπετέων ποταμῶν μένος, οὐδ' ἅμα πάντων,
ἂψ ὦσαι δύναται· ὁ γὰρ ἔμπεδον ἐῤῥίζωται·
ὣς μένεν ἄτρομος υἱὸς Ἀχιλλέος ὀβριμοθύμου.
ἀλλ' οὐδ' ὣς τάρβησε θρασὺ σθένος Εὐρυπύλοιο
ἄσπετον υἷ' Ἀχιλῆος, ἐπεί ῥά μιν ὀτρύνεσκε
θάρσος ἑόν, καὶ Κῆρες· ὑπὸ κραδίῃσι τε θυμὸς

ἔζεεν ἀμφοτέροισι· περὶ σφίσι δ' αἰόλα τεύχη
ἔβραχεν. οἱ δ' ἅτε θῆρες ἐπήεσαν ἀλλήλοισι
σμερδαλέοι, τοῖσίν τε κατ' οὔρεα δῆρις ἀέξει,
ὁππότε, λευγαλέῳ λιμῷ βεβολημένοι ἦτορ,
ἢ βοὸς, ἢ ἐλάφοιο πέρι κταμένου πονέωνται,
ἄμφω παιφάσσοντες, ἐπικτυπέουσι δὲ βῆσσαι
μαρναμένων· ὣς οἵγε συνήεσαν ἀλλήλοισι,
δῆριν συμφορέοντες ἀμείλιχον· ἀμφὶ δὲ μακραὶ
λαῶν ἀμφοτέρωθεν ἄδην πονέοντο φάλαγγες
ἐς μόθον, ἀργαλέη δὲ περί σφισι δῆρις ὀρώρει·
οἱ δ' ἀνέμων ῥιπῇσιν ἐοικότες αἰψηρῇσι,
σὺν ῥ' ἔβαλον μελίῃσι, μεμαότες αἷμα κεδάσσαι
ἀλλήλων· τοὺς δ' αἰὲν ἐποτρύνεσκεν Ἐνυὼ,
ἐγγύθεν ἱσταμένη· τοὶ δ' οὐκ ἀπέληγον ὁμοκλῆς,
ἀλλά σφεας ἐδάϊζον ἐς ἀσπίδας· ἄλλοτε δ' αὖτε
οὔταζον κνημῖδας, ἰδ' ὑψιλόφους τρυφαλείας·
καί τις καὶ χροὸς ἥψατ', ἐπεὶ πόνος αἰνὸς ἔπειγε
θαρσαλέους ἥρωας. Ἔρις δ' ἐπετέρπετο θυμῷ
κείνους εἰσορόωσα· πολὺς δ' ἐξέρρεεν ἱδρὼς
ἀμφοτέρων· οἱ δ' αἰὲν ἐκαρτύνοντο μένοντες·
ἄμφω γὰρ μακάρων ἔσαν αἵματος· οἱ δ' ἀπ' Ὀλύμπου...
οἱ μὲν γὰρ κύδαινον Ἀχιλλέος ὄβριμον υἷα,
οἱ δ' αὖτ' Εὐρύπυλον θεοειδέα. τοὶ δ' ἑκάτερθεν
μάρναντ', ἀκμήτοισιν ἐειδόμενοι σκοπέλοισιν
ἠλιβάτων ὀρέων· μέγα δ' ἔβραχον ἀμφοτέρωθεν
θεινόμεναι μελίῃσι τότ' ἀσπίδες. ὀψὲ δὲ μακρὴ

πηλιὰς Εὐρυπύλοιο διήλυθεν ἀνθερεῶνος,
πολλὰ πονησαμένη· τοῦ δ' ἔκχυτο φοίνιον αἷμα
ἐσσυμένως· ψυχὴ δὲ δι' ἕλκεος ἐξεποτήθη
ἐκ μελέων, ὀλοὴ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν πέσεν ὄρφνη.
ἤριπε δ' ἐν τεύχεσσι κατὰ χθονὸς, ἠΰτε βλωθρὴ
ἢ πίτυς, ἢ ἐλάτη, κρυεροῦ Βορέαο βίηφι
ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα· τόσην ἐπὶ κάππεσε γαῖαν
Εὐρυπύλοιο δέμας· μέγα δ' ἔβραχε Τρώϊον οὖδας,
καὶ πεδίον· χλοερὴ δὲ θοῶς κατεχεύατο νεκρῷ
ἀχροίη, καὶ καλὸν ἀπημάλδυνεν ἔρευθος.
τῷ δ' ἐπικαγχαλόων, μεγάλ' εὔχετο καρτερὸς ἥρως·
Εὐρύπυλ', ἦπου ἔφης Δαναῶν νέας ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
δῃώσειν, καὶ πάντας ὀϊζυρῶς ἀπολέσσειν
ἡμέας· ἀλλά σοι οὔτι θεοὶ τελέεσκον ἐέλδωρ,
ἀλλ' ὑπ' ἐμοί σ' ἐδάμασσε, καὶ ἀκάματόν περ ἐόντα,
πατρὸς ἐμοῖο μέγ' ἔγχος, ὅπερ βροτὸς οὔτις ἄλυξεν
ἡμῖν ἄντα μολὼν, οὐδ' εἰ παγχάλκεος ἦεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νέκυος περιμήκετον εἴρυσεν αἰχμὴν
ἐσσυμένως· Τρῶες δὲ μέγ' ἔτρεσαν εἰσορόωντες
ἀνέρα καρτερόθυμον. ὁ δ' αὐτίκα τεύχε' ἀπούρας,
δῶκε θοοῖς ἑτάροισι φέρειν ποτὶ νῆας Ἀχαιῶν·
αὐτὸς δ' εἰς θοὸν ἅρμα θορὼν, καὶ ἀτειρέας ἵππους,
ἤϊεν, οἷός τ' εἶσι δι' αἰθέρος ἀπλήτοιο
ἐκ Διὸς ἀκαμάτοιο σὺν ἀστεροπῇσι κεραυνὸς,
ὅν τε περιτρομέουσι καὶ ἀθάνατοι κατιόντα,
νόσφι Διὸς μεγάλοιο· ὁ δ' ἐσσυμένος ποτὶ γαῖαν,

δένδρεά τε ῥήγνυσι, καὶ οὔρεα παιπαλόεντα·
ὣς ὁ θοῶς Τρώεσσιν ἐπέσσυτο, πῆμα κορύσσων·
δάμνατο δ' ἄλλοθεν ἄλλος, ὅσους κίχον ἄμβροτοι ἵπποι·
πλήθετο δὲ χθονὸς οὖδας, ἄδην δ' ἐρυθαίνετο λύθρῳ.
Ὡς δ' ὅτε μυρία φύλλα κατ' οὔρεος ἐν βήσσῃσι
ταρφέα πεπτηῶτα, χύδην κατὰ γαῖαν ἐρέψῃ·
ὣς Τρώων τότε λαὸς ἀάσπετος ἐν χθονὶ κεῖτο
χερσὶ Νεοπτολέμοιο, καὶ Ἀργείων ἐριθύμων,
ὧν ἄπλετον μετὰ χερσὶν ὑπέῤῥεεν αἷμα κελαινὸν,
αὐτῶν, ἠδ' ἵππων· μάλα δ' ἄντυγες, ἀμφ' ὀχέεσφι
κινύμεναι, δεύοντο περὶ στροφάλιγξιν ἔησι.
Καί νύ κε Τρώϊοι υἷες ἔσω πυλέων ἀφίκοντο,
πόρτιες εὖτε λέοντα φοβεύμεναι, ἢ σύες ὄμβρον,
εἰ μὴ Ἄρης ἀλεγεινὸς, ἀρηγέμεναι μενεαίνων
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι, κατήλυθεν Οὐλύμποιο
κρύβδ' ἄλλων μακάρων· φόρεον δέ μιν ἐς μόθον ἵπποι
Αἴθων, καὶ Φλόγιος, Κόναβος δ' ἐπὶ τοῖσι, Φόβος τε·
τοὺς Βορέῃ κελάδοντι τέκε βλοσυρῶπις Ἐριννὺς,
πῦρ ὀλοὸν πνείοντας· ὑπέστενε δ' αἰόλος αἰθὴρ
ἐσσυμένων ποτὶ δῆριν. ὁ δ' ὀτραλέως ἀφίκανεν
ἐς Τροίην· ὑπὸ δ' αἶα μέγ' ἔκτυπε, θεσπεσίοισιν
ἵππων ἀμφὶ πόδεσσι. μολὼν δ' ἄγχιστα κυδοιμοῦ,
πῆλε δόρυ βριαρόν· μέγα δ' ἴαχε, Τρωσὶ κελεύων
ἀντιάαν δηΐοισι κατὰ κλόνον. οἱ δ' ἀΐοντες
θεσπεσίην ὄπα, πάντες ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἴδοντο
ἄμβροτον ἀθανάτοιο θεοῦ δέμας, οὐδὲ μὲν ἵππους·

πηλιὰς Εὐρυπύλοιο διήλυθεν ἀνθερεῶνος,
πολλὰ πονησαμένη· τοῦ δ' ἔκχυτο φοίνιον αἷμα
ἐσσυμένως· ψυχὴ δὲ δι' ἕλκεος ἐξεποτήθη
ἐκ μελέων, ὀλοὴ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν πέσεν ὄρφνη.
ἤριπε δ' ἐν τεύχεσσι κατὰ χθονὸς, ἠΰτε βλωθρὴ
ἢ πίτυς, ἢ ἐλάτη, κρυεροῦ Βορέαο βίηφι
ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα· τόσην ἐπὶ κάππεσε γαῖαν
Εὐρυπύλοιο δέμας· μέγα δ' ἔβραχε Τρώϊον οὖδας,
καὶ πεδίον· χλοερὴ δὲ θοῶς κατεχεύατο νεκρῷ
ἀχροίη, καὶ καλὸν ἀπημάλδυνεν ἔρευθος.
τῷ δ' ἐπικαγχαλόων, μεγάλ' εὔχετο καρτερὸς ἥρως·
Εὐρύπυλ', ἤπου ἔφης Δαναῶν νέας ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
δῃώσειν, καὶ πάντας ὀϊζυρῶς ἀπολέσσειν
ἡμέας· ἀλλά σοι οὔτι θεοὶ τελέεσκον ἐέλδωρ,
ἀλλ' ὑπ' ἐμοί σ' ἐδάμασσε, καὶ ἀκάματόν περ ἐόντα,
πατρὸς ἐμοῖο μέγ' ἔγχος, ὅπερ βροτὸς οὔτις ἄλυξεν
ἡμῖν ἄντα μολὼν, οὐδ' εἰ παγχάλκεος ἦεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νέκυος περιμήκετον εἴρυσεν αἰχμὴν
ἐσσυμένως· Τρῶες δὲ μέγ' ἔτρεσαν εἰσορόωντες
ἀνέρα καρτερόθυμον. ὁ δ' αὐτίκα τεύχε' ἀπούρας,
δῶκε θοοῖς ἑτάροισι φέρειν ποτὶ νῆας Ἀχαιῶν·
αὐτὸς δ' εἰς θοὸν ἅρμα θορὼν, καὶ ἀτειρέας ἵππους,
ἤϊεν, οἷός τ' εἶσι δι' αἰθέρος ἀπλήτοιο
ἐκ Διὸς ἀκαμάτοιο σὺν ἀστεροπῇσι κεραυνὸς,
ὅν τε περιτρομέουσι καὶ ἀθάνατοι κατιόντα,
νόσφι Διὸς μεγάλοιο· ὁ δ' ἐσσυμένος ποτὶ γαῖαν,

δένδρεά τε ῥήγνυσι, καὶ οὔρεα παιπαλόεντα·
ὣς ὁ θοῶς Τρώεσσιν ἐπέσσυτο, πῆμα κορύσσων·
δάμνατο δ' ἄλλοθεν ἄλλος, ὅσους κίχον ἄμβροτοι ἵπποι·
πλήθετο δὲ χθονὸς οὖδας, ἄδην δ' ἐρυθαίνετο λύθρῳ.
Ὡς δ' ὅτε μυρία φύλλα κατ' οὔρεος ἐν βήσσῃσι
ταρφέα πεπτηῶτα, χύδην κατὰ γαῖαν ἐρέψῃ·
ὣς Τρώων τότε λαὸς ἀάσπετος ἐν χθονὶ κεῖτο
χερσὶ Νεοπτολέμοιο, καὶ Ἀργείων ἐριθύμων,
ὧν ἄπλετον μετὰ χερσὶν ὑπέῤῥεεν αἷμα κελαινὸν,
αὐτῶν, ἠδ' ἵππων· μάλα δ' ἄντυγες, ἀμφ' ὀχέεσφι
κινύμεναι, δεύοντο περὶ στροφάλιγξιν ἔῃσι.
Καί νύ κε Τρώϊοι υἷες ἔσω πυλέων ἀφίκοντο,
πόρτιες εὖτε λέοντα φοβεύμεναι, ἢ σύες ὄμβρον,
εἰ μὴ Ἄρης ἀλεγεινὸς, ἀρηγέμεναι μενεαίνων
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι, κατήλυθεν Οὐλύμποιο
κρύβδ' ἄλλων μακάρων· φόρεον δέ μιν ἐς μόθον ἵπποι
Αἴθων, καὶ Φλόγιος, Κόναβος δ' ἐπὶ τοῖσι, Φόβος τε·
τοὺς Βορέῃ κελάδοντι τέκε βλοσυρῶπις Ἐριννὺς,
πῦρ ὀλοὸν πνείοντας· ὑπέστενε δ' αἰόλος αἰθὴρ
ἐσσυμένων ποτὶ δῆριν. ὁ δ' ὀτραλέως ἀφίκανεν
ἐς Τροίην· ὑπὸ δ' αἶα μέγ' ἔκτυπε, θεσπεσίοισιν
ἵππων ἀμφὶ πόδεσσι. μολὼν δ' ἄγχιστα κυδοιμοῦ,
πῆλε δόρυ βριαρόν· μέγα δ' ἴαχε, Τρωσὶ κελεύων
ἀντιάαν δηΐοισι κατὰ κλόνον. οἱ δ' ἀΐοντες
θεσπεσίην ὄπα, πάντες ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἴδοντο
ἄμβροτον ἀθανάτοιο θεοῦ δέμας, οὐδὲ μὲν ἵππους·

ἠέρι γὰρ κεκάλυπτο· νόησε δὲ θέσκελον αὐδὴν,
ἔκποθεν ἀΐσσουσαν ἄδην εἰς οὔατα Τρώων,
ἀντιθέου Ἑλένοιο κλυτὸς νόος· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
γήθησεν, καὶ λαὸν ἀπεσσύμενον μέγ' ἄϋτει·
Ἆ δειλοὶ, τί φέβεσθε φιλοπτολέμου Ἀχιλῆος
υἱέα θαρσαλέον; θνητός νύ τίς ἐστι καὶ αὐτός·
οὐδέ οἱ ἶσον Ἄρηϊ πέλει σθένος, ὃς μὲν ἀρήγει
ἧμιν ἐελδομένοισι· βοᾷ δ' ὅγε μακρὰ κελεύων
μάρνασθ' Ἀργείοισι κατὰ κλόνον. ἀλλ' ἄγε θυμῷ
τλῆτε φίλοι, καὶ θάρσος ἐνὶ στήθεσσι βάλεσθε·
οὐ γὰρ ἀμείνονα Τρωσὶν ὀΐομαι ἄλλον ἱκέσθαι
ἀλκτῆρα πτολέμοιο· τί γὰρ ποτὶ δῆριν Ἄρηος
λώϊον, εὖτε βροτοῖσι κορυσσομένοις ἐπαμύνει,
ὡς νῦν ἧμιν ἵκανεν ἐπίῤῥοθος; ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
μνήσασθε πτολέμοιο, δέος δ' ἀπὸ νόσφι βάλεσθε.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἵσταντο καταντίον Ἀργείοισιν.
ἠΰτ' ἐνὶ ξυλόχοισι κύνες κατέναντα λύκοιο,
φεύγοντες τοπάροιθε, βίην τρέψωσι μάχεσθαι,
ταρφέα μηλονόμοιο παροτρύνοντος ἔπεσσιν·
ὣς ἄρα Τρώϊοι υἷες ἀνὰ μόθον αἰνὸν Ἄρηος
δείματος ἐκτὸς ἔσαν· κατὰ δ' ἀντίον ἀνέρος ἀνὴρ
μάρνατο θαρσαλέως. περὶ δ' ἔκτυπεν ἔντεα φωτῶν
θεινόμενα ξιφέεσσι, καὶ ἔγχεσι, καὶ βελέεσσιν·
αἰχμαὶ δ' ἐς χρόα δῦνον· ἐδεύετο δ' αἵματι πολλῷ
δεινὸς Ἄρης. ὀλέκοντο δ' ἀνὰ μόθον ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
μαρναμένων ἑκάτερθε· μάχη δ' ἔχεν ἶσα τάλαντα.

Ὡς δ' ὁπότ' αἰζηοὶ μεγάλης ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς
ὄρχατον ἀμπελόεντα διατμήξωσι σιδήρῳ
σπερχόμενοι, τῶν δ' ἶσον ἀέξεται εἰς ἔριν ἔργον,
οὕνεκ' ἶσοι τελέθουσιν ὁμηλικίῃ τε βίῃ τε·
ὣς τῶν ἀμφοτέρωθε μάχης ἀλεγεινὰ τάλαντα
ἶσα πέλεν. Τρῶες γὰρ ὑπέρβιον ἐνθέμενοι κῆρ
μίμνον, ἀταρβήτοιο πεποιθότες Ἄρεος ἀλκῇ·
Ἀργεῖοι δ' ἄρα παιδὶ μενεπτολέμου Ἀχιλῆος.
κτεῖνον δ' ἀλλήλους. ὀλοὴ δ' ἀνὰ μέσσον Ἐνυὼ
στρωφᾶτ', ἀλγινόεντι λύθρῳ πεπαλαγμένη ὤμους,
καὶ χέρας· ἐκ δέ οἱ αἰνὸς ἀπὸ μελέων ῥέεν ἱδρώς·
οὐδ' ἑτέροισιν ἄμυνεν, ἴσῃ δ' ἐπετέρπετο χάρμῃ,
ἁζομένη φρεσὶν ἦσι Θέτιν καὶ δῖον Ἄρηα.
Ἔνθα Νεοπτόλεμος τηλέκλειτον Περιμήδεα
δάμναθ', ὃς οἰκί' ἔναιε παρὰ Σμινθήϊον ἄλσος·
τῷ δ' ἔπι Κέστρον ἔπεφνε, μενεπτόλεμόν τε Φάληρον,
καὶ κρατερὸν Περίλαον, ἐϋμμελίην τε Μενάλκην,
ὃν τέκετ' Ἰφιάνασσα παρὰ ζάθεον πόδα Κίλλης
τεχνήεντι Μέδοντι, δαήμονι τεκτοσυνάων·
ἀλλ' ὁ μὲν οἴκοι ἔμιμνε φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ·
παιδὸς δ' οὐκ ἀπόνητο· πόνον δέ οἱ, ἔργα τε πάντα,
χηρωσταὶ μετόπισθεν, ἀποφθιμένοιο, δάσαντο.
Δηΐφοβος δὲ Λυκῶνα, μενεπτόλεμόν γε, κατέκτα,
τυτθὸν ὑπὲρ βουβῶνα τυχών· περὶ δ' ἔγχεϊ μακρῷ
ἔγκατα πάντ' ἐχύθησαν· ὅλη δ' ἐξέσσυτο νηδύς.
Αἰνείας δὲ Δάμαντα κατέκτανεν, ὅς τε πάροιθεν

Αὐλίδα ναιετάεσκε, συνέσπετο δ᾽ Ἀρκεσιλάῳ
ἐς Τροίην· ἀλλ᾽ οὔτι φίλην πάλιν ἔδρακεν αἶαν.
Εὐρύαλος δ᾽ ἐδάμασσε βαλὼν ἀλεγεινὸν ἄκοντι
Ἀστραῖον· τοῦ δ᾽ αἶψα διὰ στέρνοιο ποτήθη
αἰχμὴ ἀνιηρὴ, στομάχου δ᾽ ἀπέκερσε κελεύθους,
ἀνέρι κῆρα φέρουσα· μίγη δέ οἱ εἴδατα λύθρῳ.
Τοῦ δ᾽ ἄρα βαιὸν ἄπωθεν, ἕλεν μεγάθυμος Ἀγήνωρ
Ἱππομένην, Τεύκροιο δαΐφρονος ἐσθλὸν ἑταῖρον,
τύψας ἐς κληῗδα θοῶς· σὺν δ᾽ αἵματι θυμὸς
ἔκθορεν ἐκ μελέων· ὀλοὴ δέ μιν ἀμφεχύθη νύξ.
Τεύκρῳ δ᾽ ἔμπεσε πένθος, ἀποκταμένου ἑτάροιο,
καὶ βάλεν ὠκὺν ὀϊστὸν, Ἀγήνορος ἄντα τανύσσας·
ἀλλά οἱ οὔτι τύχησεν, ἀλευαμένου μάλα τυτθόν·
ἔμπεσε δ᾽ ἐγγὺς ἐόντι δαΐφρονι Δηϊοφόντῃ
λαιὸν ἐς ὀφθαλμὸν, διὰ δ᾽ οὔατος ἐξεπέρησεν
δεξιτεροῦ, γλήνην δὲ διέτμαγεν· οὕνεκα Μοῖραι
ἀργαλέον βέλος ὦσαν ὅπη θέλον. ὃς δ᾽ ἔτι ποσσὶν
ὀρθὸς ἀνεσκαίρεσκε· βαλὼν δ᾽ ὅγε δεύτερον ἰὸν,
λαιμῷ ἐπεῤῥοίβδησε· διέθρισε δ᾽ αὐχένος ἶνας
ἀντικρὺς ἀΐξας· τὸν δ᾽ ἀργαλέη κίχε μοῖρα.
Ἄλλος δ᾽ ἄλλῳ τεῦχε μόρον· κεχάροντο δὲ Κῆρες,
καὶ Μόρος· ἀλγινόεσσα δ᾽ Ἔρις μέγα μαιμώωσα,
ἤϋσεν μάλα μακρόν· Ἄρης δέ οἱ ἀντεβόησε
σμερδαλέον, Τρώεσσι δ᾽ ἐνέπνευσεν μέγα θάρσος,
Ἀργείοισι δὲ φύζαν· ἄφαρ δ᾽ ἐλέλιξε φάλαγγας.
ἀλλ᾽ οὐχ υἷα φόβησεν Ἀχιλλέος· ἀλλ᾽ ὅγε μίμνων,

μάρνατο θαρσαλέως, ἐπὶ δ' ἔκτανεν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ.
ὡς δ' ὅτε τις μυίῃσι, περὶ γλάγος ἐρχομένῃσι,
χεῖρα περιῤῥήσσῃ κοῦρος νέος, αἱ δ' ὑπὸ πληγῇ
θᾶττον δαμνάμεναι, σχεδὸν ἀθρόαι ἄλλοθεν ἄλλαι
θυμὸν ἀποπνείουσι, πάϊς δ' ἐπιτέρπεται ἔργῳ·
ὡς ἄρα φαίδιμος υἱὸς ἀμειλίκτου Ἀχιλῆος
γήθεεν ἀμφὶ νέκυσσι, καὶ οὐκ ἀλέγιζεν Ἄρηος
Τρῶας ἐποτρύνοντος· ἐτίνυτο δ' ἄλλοθεν ἄλλους,
λαὸν ἐπαΐσσοντας· ὅπως δ' ἀνέμοιο θύελλας
μίμνῃ ἐπεσσυμένας ὄρεος μεγάλοιο κολώνη,
ὡς ἄρα μίμνεν ἄτρεστος. Ἄρης δέ οἱ ἐμμεμαῶτι
χώετο, καί οἱ ἔμελλεν ἐναντία δηριάασθαι
αὐτὸς, ἀποῤῥίψας ἱερὸν νέφος, εἰ μὴ Ἀθήνη
ἔκποθεν Οὐλύμποιο θόρεν ποτὶ δάσκιον Ἴδην·
ἔτρεμε δὲ χθὼν δῖα, καὶ ἠχήεντα ῥέεθρα
Ξάνθου· τόσσον ἔδεισε· δέος δ' ἀμφέκλασε θυμὸν
Νυμφάων· φοβέοντο δ' ὑπὲρ Πριάμοιο πόληος·
τεύχεσι δ' ἀμβροσίοισι πέρι στεροπαὶ ποτέοντο·
σμερδαλέοι δὲ δράκοντες ἀπ' ἀσπίδος ἀκαμάτοιο
πῦρ ἄμοτον πνείεσκον· ἄνω δ' ἔψαυε νέφεσσι
θεσπεσίη τρυφάλεια· θοῶς δ' ἤμελλεν Ἄρηϊ
μάρνασθ' ἐσσυμένως, εἰ μὴ Διὸς ἠΰ νόημα
ἀμφοτέρους ἐφόβησεν, ἀπ' αἰθέρος αἰπεινοῖο
βροντήσας ἀλεγεινόν. Ἄρης δ' ἀπεχάζετο χάρμης,
δὴ γάρ οἱ μεγάλοιο Διὸς διεφαίνετο θυμός·
ἵκετο δ' ἐς Θρήκην δυσχείμερον, οὐδ' ἔτι Τρώων

μέμβλετό οἱ κατὰ θυμὸν ὑπέρβιον. οὐδὲ μὲν ἐσθλὴ
Παλλὰς ἐνὶ πεδίῳ Τρώων μένεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
ἷξεν Ἀθηναίων ἱερὸν πέδον. οὐδ᾽ ἔτι χάρμης
μνώοντ᾽ οὐλομένης, δεύοντο δὲ Τρώϊοι υἷες
ἀλκῆς· Ἀργεῖοι δὲ μέγ᾽ ἱέμενοι πολέμοιο,
χαζομένοισιν ἕποντο κατ᾽ ἴχνιον, ἠΰτ᾽ ἀῆται
νήεσιν, ἐσσυμένης ἅμα λαίφεσιν εἰς ἁλὸς οἶδμα,
ὄβριμον ἢ θάμνοισι πυρὸς μένος, ἢ κεμάδεσσιν
ὀτρηροὶ κατ᾽ ὄρεσφι κύνες λελιημένοι ἄγρης·
ὣς Δαναοὶ δηΐοισιν ἐπήϊον, οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ αὐτοὺς
υἱὸς Ἀχιλλῆος μεγάλῳ δορὶ θαρσύνεσκε,
κτείνων ὅν κε κίχησε κατὰ κλόνον· οἱ δ᾽ ὑπὸ φύζαν
χασσάμενοι, κατέδυσαν ἐς ὑψίπυλον πτολίεθρον.
Ἀργεῖοι δ᾽ ἄρα τυτθὸν ἀνέπνευσαν πολέμοιο,
ἔλσαντες Πριάμοιο κατὰ πτόλιν ἔθνεα Τρώων,
ἄρνας ὅπως σταθμοῖσιν ἐπ᾽ οἰοπόλοισι νομῆες.
ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ ἀμπνείωσι βόες μέγα κεκμηῶτες,
ἄχθος ἀνειρύσσαντες ἄνω ποτὶ δύσβατον ἄκρην,
πυκνὸν ἀνασθμαίνοντες ὑπὸ ζυγόν· ὣς ἄρ᾽ Ἀχαιοὶ
ἄμπνεον ἐν τεύχεσσι κεκμηκότες. ἀμφὶ δὲ πύργους
μάρνασθαι μεμαῶτες, ἐκυκλώσαντο πόληα·
οἱ δ᾽ ἄρα ἧσι πύλῃσιν ἐπειρύσσαντες ὀχῆας,
ἐν τεύχεσσιν ἔμιμνον ἐπεσσυμένων μένος ἀνδρῶν.
ὡς δ᾽ ὅτε μηλοβοτῆρες ἐνὶ σταθμοῖσι μένωσι
λαίλαπα κυανέην, ὅτε χείματος ἦμαρ ἵκηται
λάβρον ὁμοῦ στεροπῇσι, καὶ ὕδατι, καὶ νεφέεσσι

ταρφέσιν, οἱ δὲ μάλ' οὔτι, λιλαιόμενοί περ ἱκέσθαι,
ἐς νομὸν ἀΐσσουσιν, ἄχρις μέγα λωφήσειε
χεῖμα, καὶ εὐρύποροι ποταμοὶ μεγάλα βρομέοντες·
ὣς οἵγ' ἐν τείχεσσι μένον τρομέοντες ὁμοκλὴν
δυσμενέων· λαοὶ δὲ θοῶς ἐπέχυντο πόληϊ.
ὡς δ' ὁπότε ψῆρες τανυσίπτεροι, ἠὲ κολοιοὶ,
καρπῷ ἐλαϊνέῳ θαμέες περὶ πάγχυ πέσωσι,
βρώμης ἱέμενοι θυμηδέος, οὐδ' ἄρα τούς γε
αἰζηοὶ βοόωντες ἀποτρωπῶσι φέβεσθαι,
πρὶν φαγέειν, λιμὸς γὰρ ἀναιδέα θυμὸν ἀέξει·
ὣς Δαναοὶ Πριάμοιο τότ' ἀμφεχέοντο πόληϊ
ὄβριμοι· ἐν δὲ πύλησι πέσον, μεμαῶτες ἐρύσσαι
ἔργον ἀπειρέσιον κρατερόφρονος Ἐννοσιγαίου.
Τρῶες δ' οὐ λήθοντο μάχης, μάλα περ δεδιῶτες,
ἀλλὰ καὶ ὣς, πύργοισιν ἐφεστῶτες, πονέοντο
νωλεμέως· ἰοὶ δὲ πολυκμήτων ἀπὸ τειχῶν
θρῶσκον ὁμῶς λάεσσι, καὶ αἰγανέῃσι θοῇσι
δυσμενέων ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ σφίσι τλήμονα Φοῖβος
ἧκε βίην· αἰεὶ γάρ οἱ ἤθελε θυμὸς ἀμύνειν
Τρωσὶν ἐϋπτολέμοισι, καὶ Ἕκτορος οἰχομένοιο.
Ἔνθ' ἄρα Μηριόνης στυγερὸν προέηκε βέλεμνον,
καὶ βάλε Φυλοδάμαντα φίλον κρατεροῖο Πολίτου,
τυτθὸν ὑπὸ γναθμοῖο· πάγη δ' ὑπὸ λαιμὸν ὀϊστός.
κάππεσε δ' αἰγυπιῷ ἐναλίγκιος, ὅν τ' ἀπὸ πέτρης
ἰῷ εὐγλώχινι βαλὼν αἰζηὸς ὀλέσσῃ,
ὣς ὁ θοῶς πύργοιο κατήριπεν αἰπεινοῖο·

γυῖα δέ οἱ λίπε θυμός· ἐπέβραχε δ' ἔντεα νεκροῦ.
τῷ δ' ἐπικαγχαλόων υἱὸς κρατεροῖο Μόλοιο,
ἄλλον ἐφῆκεν ὀϊστὸν, ἐελδόμενος μέγα θυμῷ
υἷα βαλεῖν Πριάμοιο πολυτλήτοιο Πολίτην·
ἀλλ' ὁ μὲν αἶψ' ἀλέεινε, παρακλίνας ἑτέρωθεν
ὃν δέμας, οὐδέ οἱ ἰὸς ἐπὶ χρόα καλὸν ἴαψεν.
ὡς δ' ὅθ' ἁλὸς κατὰ πόντον ἐπειγομένης νεὸς οὔρῳ,
ναύτης παιπαλόεσσαν ἰδὼν ἐνὶ χεύματι πέτρην,
νῆα παρατρέψῃ, λελιημένος ἐξυπαλύξαι,
χειρὶ παρακλίνας οἰήϊον, ἧχί ἑ θυμὸς
ὀτρύνει, τυτθὴ δὲ βίη μέγα πῆμ' ἀπερύκει·
ὡς ἄρ' ὅγε, προϊδὼν ὀλοὸν βέλος, ἔκφυγε πότμον.
Οἱ δ' αἰεὶ μάρναντο· λύθρῳ δ' ἐρυθαίνετο τείχη,
πύργοι θ' ὑψηλοὶ καὶ ἐπάλξιες, ἧχί τε Τρῶες
ἰοῖσι κτείνοντο πολυσθενέων ὑπ' Ἀχαιῶν.
οὔτι μὲν οἵγ' ἀπάνευθε πόνων ἔσαν, ἀλλ' ἄρα καὶ τῶν
πολλοὶ γαῖαν ἔρευθον· ὀρώρει δ' αἰπὺς ὄλεθρος,
βαλλομένων ἑκάτερθε. λυγρὴ δ' ἐπετέρπετ' Ἐνυὼ
δῆριν ἐπικλονέουσα, κασιγνήτη Πολέμοιο·
καὶ νύ κε δὴ ῥήξαντο πύλας, καὶ τείχεα Τροίης
Ἀργεῖοι, μάλα γὰρ σφὶν ἀάσπετον ἔπλετο κάρτος,
εἰ μὴ ἄρ' αἶψ' ἐβόησεν ἀγακλειτὸς Γανυμήδης,
οὐρανοῦ ἐκκατιδών· μάλα γὰρ περιδείδιε πάτρῃ·
Ζεῦ πάτερ, εἰ ἐτεόν γε τεῆς ἐξ εἰμὶ γενέθλης,
σῇσι δ' ὑπ' ἐννεσίῃσι λιπὼν ἐρικυδέα πάτρην,
εἰμὶ μετ' ἀθανάτοισι, πέλει δέ μοι ἄμβροτος αἰών·

τῷ μευ νῦν ἐσάκουσον, ἀκηχεμένου μέγα θυμῷ.
οὐ γὰρ τλήσομαι ἄστυ καταιθόμενον προσιδέσθαι,
οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἀπολλυμένην γενεὴν ἐν δηϊοτῆτι
λευγαλέῃ, τῆς οὔτι χερειότερον πέλει ἄλγος.
σοὶ δὲ καὶ εἰ μέμονε κραδίῃ τάδε μηχανάασθαι,
ἔρξον ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν· ἐλαφρότερον δέ μοι ἄλγος
ἔσσεται, ἤν μὴ ἐγώγε μετ᾽ ὄμμασιν οἷσιν ἴδωμαι·
κεῖνο γὰρ οἴκτιστον, καὶ κύντατον, ὁππότε πάτρην
δυσμενέων παλάμῃσιν ἐρειπομένην τις ἴδηται.
Ἦ ῥα, μέγα στενάχων Γανυμήδεος ἀγλαὸν ἦτορ·
καὶ τότ᾽ ἄρα Ζεὺς αὐτὸς ἀπειρεσίοις νεφέεσσι
νωλεμέως ἐκάλυψε κλυτὴν Πριάμοιο πόληα·
ἠχλύνθη δὲ μάχη φθισίμβροτος, οὐδέ τις αὐτῶν
ἐξιδέειν ἐπὶ τεῖχος ἔτ᾽ ἔσθενεν, ἧχι τέτυκτο·
ταρφέσι γὰρ νεφέεσσι διηνεκέως κεκάλυπτο·
ἀμφὶ δ᾽ ἄρα βρονταί τε, καὶ ἀστεροπαὶ κτυπέοντο
οὐρανόθεν· Δαναοὶ δὲ Διὸς κτύπον εἰσαΐοντες,
θάμβεον· ἐν δ᾽ ἄρα τοῖσι μέγ᾽ ἴαχε Νηλέος υἱός·
Ὦ κλυτοὶ Ἀργείων σημάντορες, οὐκ ἔτι νῶϊν
ἔσσεται ἔμπεδα γυῖα, Διὸς μέγα θαρσαλέοισι
Τρωσὶν ἀμύνοντος· μάλα γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδει
ἡμῖν· ἀλλ᾽ ἄγε θᾶττον ἑὰς ἐπὶ νῆας ἰόντες,
παυσώμεσθα πόνοιο, καὶ ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ,
μὴ δὴ πάντας ἐνιπρήσῃ μάλα περ μενεαίνων.
τοῖσιν μὲν τεράεσσι πιθώμεθα· τῷ γὰρ ἔοικεν
πάντας ἐπιπείθεσθαι, ἐπεὶ μάλα φέρτατός ἐστιν

ἰφθίμων τε θεῶν, ὀλιγοσθενέων τ᾽ ἀνθρώπων.
καὶ γὰρ Τιτήνεσσιν ὑπερφιάλοισι χολωθεὶς,
οὐρανόθεν κατέχευε πυρὸς μένος· ἡ δ᾽ ὑπένερθεν
καίετο πάντοθε γαῖα· καὶ ὠκεανοῦ πλατὺ χεῦμα
ἔζεεν ἐκ βυσσοῖο, καὶ ἐς πέρατ᾽ ἄχρις ἱκέσθαι·
καὶ ποταμῶν τέρσοντο ῥοαὶ μάλα μακρὰ ῥεόντων·
δάμνατο δ᾽ ὁππόσα φῦλα φερέσβιος ἔτρεφε γαῖα,
ἠδ᾽ ὅσα πόντος ἔφερβεν ἀπείριτος, ἠδ᾽ ὁπόσ᾽ ὕδωρ
ἀενάων ποταμῶν· ἐπὶ δέ σφισιν ἄσπετος αἰθὴρ
τέφρῃ ὑπεκρύφθη καὶ λιγνύϊ· τείρετο δὲ χθών.
τοὔνεκ᾽ ἐγὼ δείδοικα Διὸς μένος ἤματι τῷδε.
ἀλλ᾽ ἴομεν ποτὶ νῆας, ἐπεὶ Τρώεσσιν ἀρήγει
σήμερον· αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἡμῖν κῦδος ὀρέξει·
ἄλλοτε γάρ τε φίλη πέλει ἠὼς, ἄλλοτε δ᾽ ἐχθρή·
καὶ δ᾽ οὔπω τοι μοῖρα διαπραθέειν κλυτὸν ἄστυ,
εἰ ἐτεὸν Κάλχαντος ἐτήτυμος ἔπλετο μῦθος,
τόν ῥα πάρος κατέλεξεν ὁμηγερέεσσιν Ἀχαιοῖς,
δῃῶσαι Πριάμοιο πόλιν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ.
Ὣς φάτο· τοὶ δ᾽ ἀπάνευθε περικλυτὸν ἄστυ λιπόντες,
χάσσαντ᾽ ἐκ πολέμοιο, Διὸς τρομέοντες ὁμοκλήν·
ἀνέρι γὰρ πεπίθοντο παλαιῶν ἵστορι μύθων.
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὡς ἀμέλησαν ἀποκταμένων ἐνὶ χάρμῃ·
ἀλλὰ σφέας τάρχυσαν, ἀπὸ πτολέμου ἐρύσαντες.
οὐ γὰρ δὴ κείνους νέφος ἄμφεχεν, ἀλλὰ πόληα
ὑψηλὴν, καὶ τεῖχος ἀνέμβατον, ᾧ πέρι πολλοὶ
Τρώων υἷες ἄρηϊ, καὶ Ἀργείων, ἐδάμησαν.

ἐλθόντες δ' ἐπὶ νῆας, ἀρήϊα τεύχε' ἔθεντο,
καί ῥα κόνιν, καὶ ἱδρῶτα, λύθρον τ' ἀποφαιδρύναντο,
κύμασιν ἐμβεβαῶτες ἐϋῤῥόου Ἑλλησπόντου.
'Ἠέλιος δ' ἀκάμαντας ὑπὸ ζόφον ἤλασεν ἵππους·
νὺξ δ' ἐχύθη περὶ γαῖαν, ἀπέτραπε δ' ἀνέρας ἔργων·
Ἀργεῖοι δ' Ἀχιλῆος ἐϋπτολέμου θρασὺν υἷα
ἶσα τοκῆϊ τίεσκον· ὁ δ' ἐν κλισίῃσιν ἀνάκτων
δαίνυτο καγχαλόων· κάματος δέ μιν οὔτι βάρυνεν,
οὕνεκά οἱ στονόεντα Θέτις μελεδήματα γυίων
ἐξέλετ', ἀκμήτῳ δ' ἐναλίγκιον εἰσοράασθαι
τεῦξεν. ὁ δ' ἐκ δόρποιο, κορεσσάμενος κρατερὸν κῆρ,
ἐς κλισίην ἀφίκανεν ἑοῦ πατρὸς, ἔνθα οἱ ὕπνος
ἀμφεχύθη· Δαναοὶ δὲ νεῶν προπάροιθεν ἴαυον,
αἰὲν ἀμειβόμενοι φυλακάς· φοβέοντο γὰρ αἰνῶς
Τρώων μή ποτε λαὸς, ἢ ἀγχεμάχων ἐπικούρων,
νῆας ἐνιπρήσῃ, νόστου δ' ἀπὸ πάντας ἀμέρσῃ.
ὣς δ' αὔτως Πριάμοιο κατὰ πτόλιν ἔθνεα Τρώων
ἀμφὶ πύλας καὶ τεῖχος ἀμοιβαδὶς ὑπνώεσκον,
Ἀργείων στονόεσσαν ὑποτρομέοντες ὁμοκλήν.

ARGUMENTUM
LIBRI IX.

Postero die cum Troiani, hesternae calamitatis metu perculsi, extra muros prodire non auderent, Antenor Iovi supplicat, ut Neoptolemum avertat, aut belli finem maturet, — 30. Comburuntur mortui utriusque partis, pactione facta inter reges Agamemnona & Priamum; Eurypylo tamen honoris causa seorsum tumulus excitatur, — 45. Interim Neoptolemus Achillis sepulcrum invisit, pietatis causa; diesque sine certamine exigitur, — 66. Sequenti die Achivi ad muros subeunt: Troianos metu torpentes excitat Deiphobus & in praelium educit, — 125. Atroci pugna commissa, Deiphobus strenue rem gerit, & ab Achivorum parte Neoptolemus, qui tandem contra Deiphobum tendit. Eum tamen Apollo nube offusa ad urbem transfert, — 263. Discussa a Iove caligine Troianos prope urbem conspicatus Neoptolemus, iterum aggreditur, quibus auxilio venit Apollo, Neptuno contra Achivis animos addente, — 304. Is Apollinem Neoptolemo exitium parantem, etiam contra auguria, a proposito absterret, urbem se eversurum minitans, — 323. Tandem Calchante auctore Achivi in castra se recipiunt, & ad Philoctetem e Lemno insula arcessendum, sine quo Troiam capi non posse, in fatis erat, legatos mittunt Diomedem & Ulyssem. Insertae hic de Lemno & Philoctete fabulae, — 443. Philoctetes in castra perductus a Podalirio per miraculum restituitur, & ab Agamemnone & Achivis honore & muneribus cumulatur, — 520. Postero die Achivi, instigante Philoctete, instructo agmine versus Troiam pergunt, — *ad fin.*

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Θ.

Ἦμος δ' ἤνυτο νυκτὸς ἀπὸ κνέφας, ἔγρετο δ' ἠὼς
ἐκ περάτων, μάρμαιρε δ' ἀπείριτος ἄσπετος αἰθήρ·
δὴ τότ' ἀτειρέες υἷες ἐϋσθενέων Ἀργείων
ἀμπεδίον πάπταινον· ἴδοντο δὲ Ἰλίου ἄκρην
ἀννέφελον, χθιζὸν δὲ τέρας μέγα θαυμάζεσκον.
Τρῶες δ' οὐκ ἔτ' ἔφαντο πρὸ τείχεος αἰπεινοῖο
στήμεναι ἐν πολέμῳ· μάλα γὰρ δέος ἔλλαβε πάντας·
Ἀντήνωρ δ' ἐν τοῖσι, θεῶν ἠρήσατ' ἄνακτι·
Ζεῦ, Ἴδης μεδέων, ἠδ' οὐρανοῦ αἰγλήεντος,
κλῦθί μευ εὐχομένοιο, καὶ ὄβριμον ἄνδρα πόληος
τρέψον ἀφ' ἡμετέρης, ὀλοὰ φρεσὶ μητιόωντα·
εἴθ' ὅγ' Ἀχιλλεύς ἐστι, καὶ οὐ κίε δῶμ' Ἀΐδαο,
εἴτε τις ἄλλος Ἀχαιὸς, ἀλίγκιος ἀνέρι κείνῳ.
λαοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ θεηγενέος Πριάμοιο
πολλοὶ ἀποφθινύθουσι, κακοῦ δ' οὐ γίνετ' ἐρωὴ,
ἀλλὰ φόνος τε, καὶ οἶτος ἐπὶ πλέον αἰὲν ἀέξει.

Ζεῦ πάτερ, οὐδέ νύ σοί τι δαϊζομένων ὑπ' Ἀχαιοῖς
μέμβλεται, ἀλλ' ἄρα καὶ σὺ λελασμένος υἷος ἑοῖο
Δαρδάνου ἀντιθέοιο μέγ' Ἀργείοισιν ἀρήγεις.
ἀλλά σοι εἰ τόδε θυμὸς ἐνὶ κραδίῃ μενεαίνει,
Τρῶας ὑπ' Ἀργείοισιν ὀϊζυρῶς ἀπολέσσαι,
ἔρξον ἄφαρ, μηδ' ἄμμι πολὺν χρόνον ἄλγεα τεῦχε.
Ἦ ῥα, μέγ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυεν οὐρανόθι Ζεύς·
καὶ τὸ μὲν αἶψ' ἐτέλεσσε· τὸ δ' οὐκ ἤμελλε τελέσσειν.
δὴ γάρ οἱ κατένευσεν, ὅπως ἀπὸ πολλοὶ ὄλωνται
Τρῶες ὁμῶς τεκέεσσι· δαΐφρονα δ' υἷ' Ἀχιλῆος
τρεψέμεν οὐ κατένευσεν ἀπ' εὐρυχόροιο πόληος,
ἀλλά ἑ μᾶλλον ἔγειρεν, ἐπεί νύ ἑ θυμὸς ἀνώγει
ἦρα φέρειν καὶ κῦδος ἐΰφρονι Νηρηΐνῃ.
Καὶ τὰ μὲν ὡς ὥρμαινε θεῶν μέγα φέρτατος ἄλλων·
μεσσηγὺς δὲ πόληος ἰδ' εὐρέος Ἑλλησπόντου,
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ἀποκταμένους ἐνὶ χάρμῃ
καῖον ὁμῶς ἵπποισι· μάχη δ' ἐπέπαυτο φόνοιο,
οὕνεκα δὴ Πριάμοιο βίη κήρυκα Μενοίτην
εἰς Ἀγαμέμνονα πέμψε, καὶ ἄλλους πάντας Ἀχαιοὺς,
λισσόμενος νέκυας πυρὶ καιέμεν· οἱ δ' ἐπίθοντο,
αἰδόμενοι κταμένους· οὐ γάρ σφισι μῆνις ὀπήδει.
ἦμος δὲ φθιμένοισι πυρὰς ἐκάμοντο θαμειὰς,
δὴ ῥα τότ' Ἀργεῖοι μὲν ἐπὶ κλισίας ἀφίκοντο·
Τρῶες δ' ἐς Πριάμοιο πολυχρύσοιο μέλαθρα,
ἀχνύμενοι μάλα πολλὰ δεδουπότος Εὐρυπύλοιο·
τὸν γὰρ δὴ τίεσκον ἶσον Πριάμοιο τέκεσσι·

τοὔνεκά μιν τάρχυσαν, ἀποκταμένων ἑκὰς ἄλλων,
Δαρδανίης προπάροιθε πύλης, ὅθι μακρὰ ῥέεθρα
δινήεις προΐησιν, ἀεξόμενος Διὸς ὄμβρῳ.
Υἱὸς δ' αὖτ' Ἀχιλῆος ἀταρβέος ἵκετο πατρὸς
τύμβον ἐς εὐρώεντα· κύσεν δ' ὅγε, δάκρυα χεύων,
στήλην εὐποίητον ἀποφθιμένοιο τοκῆος·
καί ῥα περιστενάχων, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε·
Χαῖρε πάτερ, καὶ ἔνερθε κατὰ χθονός· οὐ γὰρ ἔγωγε
λήσομαι οἰχομένοιο σέθεν ποτὶ δῶμ' Ἀΐδαο.
ὡς εἴθε ζωόν σε μετ' Ἀργείοισι κίχανον·
τῷ κε τάχ' ἀλλήλοισι φρένας τερφθέντ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἰλίου ἐξ ἱερῆς ληϊσσάμεθ' ἄσπετον ὄλβον·
νῦν δ' οὔτ' ἄρ σύ γ' ἐσεῖδες ἐὸν τέκος, οὐδὲ σ' ἐγώ περ
εἶδον ζωὸν ἐόντα, λιλαιόμενός περ ἰδέσθαι.
ἀλλὰ καὶ ὧς, σέο νόσφι, καὶ ἐν φθιμένοισιν ἐόντος,
σὸν δόρυ, καὶ τεὸν υἷα μέγ' ἐν δαῒ πεφρίκασι
δυσμενέες· Δαναοὶ δὲ γεγηθότες εἰσορόωσι
σοὶ δέμας ἠδὲ φυὴν ἐναλίγκιον, ἠδὲ καὶ ἔργα.
Ὣς εἰπὼν, ἀπὸ θερμὸν ὀμόρξατο δάκρυ παρειῶν·
βῆ δὲ θοῶς ἐπὶ νῆας ὑπερθύμοιο τοκῆος,
οὐκ οἶος· ἅμα γάρ οἱ ἴσαν δυοκαίδεκα φῶτες
Μυρμιδόνων· Φοῖνιξ δ' ὁ γέρων μετὰ τοῖσιν ὀπήδει,
λυγρὸν ἀναστενάχων περικυδέος ἀμφ' Ἀχιλῆος.
νὺξ δ' ἐπὶ γαῖαν ἵκανεν, ἐπέσσυτο δ' οὐρανὸν ἄστρα·
οἱ δ' ἄρα δορπήσαντες, ἕλονθ' ὕπνον· ἔγρετο δ' ἠώς·
Ἀργεῖοι δ' ἄρα δῦσαν ἐν ἔντεσι· τῆλε δ' ἀπ' αὐτῶν,

αἴγλη μαρμαίρεσκεν, ἐς αἰθέρα μέχρις ἰοῦσα.
καί ῥα θοῶς ἔκτοσθε πυλάων ἐσσεύοντο
πανσυδίῃ, νιφάδεσσιν ἐοικότες, αἵ τε φέρονται
ταρφέες ἐκ νεφέων, κρυερῇ ὑπὸ χείματος ὥρῃ·
ὡς οἵ γ' ἐξεχέοντο πρὸ τείχεος, ὦρτο δ' ἀϋτὴ
σμερδαλέη· μέγα δ' αἶα περιστεναχίζετ' ἰόντων.
Τρῶες δ' εὖτ' ἐπύθοντο βοὴν, καὶ λαὸν ἴδοντο,
θάμβησαν· πᾶσιν δὲ κατεκλάσθη κέαρ ἔνδον,
πότμον ὀϊομένων· περὶ γὰρ, νέφος ὥς, ἐφαάνθη
λαὸς δυσμενέων· καναχίζε δὲ τεύχεα φωτῶν
κινυμένων· ἄμοτος δὲ κονίσσαλος ὦρτο ποδοῖϊν.
καὶ τότ' ἄρ' ἠὲ θεῶν τις ὑπὸ φρένας ἔμβαλε θάρσος
Δηϊφόβῳ, καὶ θῆκε μάλ' ἄτρομον, ἠὲ καὶ αὐτὸν
θυμὸς ἐποτρύνεσκε ποτὶ κλόνον, ὄφρ' ἀπὸ πάτρης
δυσμενέων ἀλεγεινὸν ὑπ' ἔγχεϊ λαὸν ὀλέσσῃ·
θαρσαλέον δ' ἄρα μῦθον ἐνὶ Τρώεσσιν ἔειπεν·
Ὦ φίλοι, εἰ δ' ἄγε θυμὸν ἀρήϊον ἐν φρεσὶ θέσθε,
μνησάμενοι, στονόεντος ὅσα πτολέμοιο τελευτὴ
ἄλγε' ἐπ' ἀνθρώποισι δορυκτήτοισι τίθησιν.
οὐ γὰρ Ἀλεξάνδροιο πέλει πέρι μοῦνος ἄεθλος,
οὐδ' Ἑλένης, ἀλλ' ἔστι περὶ πτόλιός τε, καὶ αὐτῶν,
ἠδ' ἀλόχων, τεκέων τε φίλων, γεραρῶν τε τοκήων,
πάσης τ' ἀγλαΐης, καὶ κτήσιος, ἠδ' ἐρατεινῆς
γαίης, ἥ με δαμέντα κατὰ κλόνον ἀμφικαλύψοι
μᾶλλον, ἢ ἀθρήσαιμι φίλην ὑπὸ δούρατι πάτρην
δυσμενέων· οὐ γάρ τι κακώτερον ἔλπομαι ἄλλο

πῆμα μετ' ἀνθρώποισι ὀϊζυροῖσι τετύχθαι.
τοὔνεκ' ἀπωσάμενοι στυγερὸν δέος, ἀμφ' ἐμὲ πάντες
καρτύνασθ' ἐπὶ δῆριν ἀμείλιχον· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
ζωὸς ἔθ' ἡμῖν ἄντα μαχήσεται, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν
πῦρ ὀλοὸν κατέδαψε· πέλει δέ τις ἄλλος Ἀχαιῶν,
ὃς νῦν λαὸν ἄγειρεν. ἔοικε δὲ μήτ' Ἀχιλῆα
μήτε τιν' ἄλλον Ἀχαιὸν ὑποτρομέειν, περὶ πάτρης
μαρναμένους· τῷ μή τι φεβώμεθα μῶλον Ἄρηος,
εἰ καὶ πολλὰ πάροιθεν ἀνέτλημεν μογέοντες.
ἢ οὔπω τόδε οἴδατ' ἀνὰ φρένας, ὡς ἀλεγεινοῖς
ἀνδράσιν ἐκ καμάτοιο πέλει θαλίη τε, καὶ ὄλβος,
ἐκ δ' ἄρα λευγαλέων ἀνέμων, καὶ χείματος αἰνοῦ,
Ζεὺς ἐπάγει μερόπεσσι δι' ἠέρος εὔδιον ἦμαρ,
ἔκ τ' ὀλοῆς νούσοιο πέλει σθένος, ἔκ τε μόθοιο
εἰρήνη; τὰ δὲ πάντα χρόνῳ μεταμείβεται ἔργα.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἐς Ἄρηα, μεμαότες, ἐντύναντο
ἐσσυμένως· καναχὴ δὲ κατὰ πτόλιν ἔπλετο πάντη,
μῶλον ἐς ἀλγινόεντα κορυσσομένων αἰζηῶν.
ἔνθ' ἄρα τῷ μὲν ἄκοιτις ὑποτρομέουσα κυδοιμὸν,
ἔντε' ἀποιχομένῳ παρανήεε δακρυχέουσα·
τῷ δ' ἄρα νήπιοι υἷες, ἐπειγόμενοι περὶ πατρὶ,
τεύχεα πάντα φέρεσκον· ὁ δὲ σφισιν ἄλλοτε μέν που
ἄχνυτ' ὀδυρομένοις· ὁτὲ δ' ἔμπαλι μειδίαασκεν,
παισὶν ἀγαλλόμενος· κραδίη δέ οἱ ἐν δαῒ μᾶλλον
ὥρμαινε πονέεσθαι ὑπὲρ τεκέων τε, καὶ αὐτοῦ.
ἄλλῳ δ' αὖτε γεραιὸς ἐπισταμένης παλάμῃσιν

ἀμφετίθει μελέεσσι κακῆς ἀλκτήρια χάρμης,
πολλὰ παρηγορέων φίλον υἱέα, μηδενὶ εἴκειν
ἐν πολέμῳ· καὶ στέρνα τετυμμένα δείκνυε παιδὶ,
ταρφέα σήματ' ἔχοντα παλαιῆς δηϊοτῆτος.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πάντες ἐν ἔντεσι θωρήχθησαν,
ἄστεος ἐξεχέοντο, μέγ' ἱέμενοι πολέμοιο
λευγαλέου· ταχέεσσι δ' ἐφ' ἱππήεσσιν ὄρουσαν
ἱππῆες· πεζοῖσι δ' ἐπέχραον ἔθνεα φωτῶν·
ἅρμασι δ' ἅρμαθ' ἵκοντο καταντίον· ἔβραχε δὲ χθὼν
ἐς μόθον ἐσσυμένων· ἐπαΰτεε δ' οἷσιν ἕκαστος
κεκλόμενος· τοὶ δ' αἶψα συνήϊον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
τεύχε' ἐπεσμαράγησε· μίη δ' ἑκάτερθεν ἀϋτὴ
λευγαλέη· τὰ δὲ πολλὰ θοῶς ποτέοντο βέλεμνα,
βαλλόμεν' ἀμφοτέρωθεν· ὑπ' ἔγχεϊ δ' ἀσπίδες ἀνδρῶν
θεινόμεναι κτυπέεσκον ἀάσχετον· αἱ δ' ὑπ' ἀκόντων,
καὶ ξιφέων· πολέες δὲ καὶ ἀξίνῃσι θοῇσιν
ἀνέρες οὐτάζοντο· φορύνετο δ' ἔντεα φωτῶν
αἵματι. Τρωϊάδες δ' ἀπὸ τείχεος ἐσκοπίαζον
αἰζηῶν στονόεντα μόθον· πάσῃσι δὲ γυῖα
ἔτρεμεν, εὐχομένῃσιν ὑπὲρ τεκέων τε, καὶ ἀνδρῶν,
ἠδὲ κασιγνήτων· πολιοὶ δ' ἅμα τῇσι γέροντες
ἕζοντ' εἰσορόωντες· ἔχον δ' ὑπὸ κήδεσι θυμὸν
παίδων ἀμφὶ φίλων· Ἑλένη δ' ἐνὶ δώμασι μίμνεν
οἴη ἅμ' ἀμφιπόλοισιν· ἔρυκε γὰρ ἄσπετος αἰδώς.
Οἱ δ' ἄμοτον πονέοντο πρὸ τείχεος· ἀμφὶ δὲ Κῆρες
γήθεον· οὐλομένη δ' ἐπαΰτεεν ἀμφοτέροισι

μακρὸν Ἔρις βοόωσα· κόνις δ᾽ ἐρυθαίνετο λύθρῳ
κτεινομένων· ὀλέκοντο δ᾽ ἀνὰ κλόνον ἄλλοθεν ἄλλος.
Ἔνθ᾽ ἄρα Δηΐφοβος κρατερὸν κτάνεν ἡνιοχῆα
— — Ἱππασίδην· ὁ δ᾽ ἀφ᾽ ἅρματος αἰψηροῖο
ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν· ἄχος δέ οἱ ἔσχεν ἄνακτα·
δείδιε γὰρ μὴ δή μιν ἐφ᾽ ἡνία χεῖρας ἔχοντα
υἱὸς ἐῢς Πριάμοιο κατακτείνῃσι καὶ αὐτόν·
ἀλλά οἱ οὐκ ἀμέλησε Μελάνθιος, ἀλλ᾽ ἐπὶ δίφρον
ἆλτο θοῶς· ἵπποισι δ᾽ ἐκέκλετο μακρὰ, τινάσσων
εὔληρ᾽, οὐδ᾽ ἔχε μάστιν· ἔλαυνε δὲ δούρατι θείνων.
καὶ τοὺς μὲν Πριάμοιο πάϊς λίπεν· ἵκετο δ᾽ ἄλλων
ἐς πληθύν· πολέεσσι δ᾽ ὀλέθριον ὤπασεν ἦμαρ
ἐσσυμένως· ὀλοῇ γὰρ ἀλίγκιος αἰὲν ἀέλλῃ,
θαρσαλέως δηΐοισιν ἐπέρχετο· τοῦ δ᾽ ὑπὸ χερσὶ
μυρίοι ἐκτείνοντο· πέδον δ᾽ ἐστείνετο νεκρῶν.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀν᾽ οὔρεα μακρὰ θορὼν εἰς ἄγκεα βήσσης
δρυτόμος ἐγκονέων, νεοθηλέα δάμναται ὕλην,
ἄνθρακας ὄφρα κάμῃσι, κατακρύψας ὑπὸ γαῖαν
σὺν πυρὶ δούρατα μακρὰ, τὰ δ᾽ ἄλλοθεν ἄλλα πεσόντα
πρῶνας ὕπερθε κάλυψαν, ἀνὴρ δ᾽ ἐπιτέρπεται ἔργῳ·
ὡς ἄρα Δηϊφόβοιο θοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιοὶ
ἰλαδὸν ὀλλύμενοι, περικάππεσον ἀλλήλοισι·
καί ῥ᾽ οἱ μὲν Τρώεσσιν ὁμίλεον· οἱ δ᾽ ἐφέβοντο
εὐρὺν ἐπὶ Ξάνθοιο ῥόον· τοὺς δ᾽ ὕδατος εἴσω
Δηΐφοβος συνέλασσε, καὶ οὐκ ἀπέληγε φόνοιο.
ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ ἰχθυόεντος ἐπ᾽ ἠόσιν Ἑλλησπόντου

δίκτυον ἐξερύωσι πολύκμητοι ἁλιῆες,
κολπωθὲν, ποτὶ γαῖαν, ἔσω δ᾽ ἁλὸς εἰσέτ᾽ ἐόντος,
ἐνθόρῃ αἰζηὸς, γναμπτὸν δόρυ χερσὶ μεμαρπὼς,
αἰνὸν ἐπὶ ξιφίῃσι φέρων φόνον, ἄλλοθι δ᾽ ἄλλον
δάμναται, ὅν κε κίχῃσι, φόνῳ δ᾽ ἐρυθαίνεται ὕδωρ·
ὣς τοῦ ὑπαὶ παλάμῃσι περὶ Ξάνθοιο ῥέεθρα
αἵματι φοινίχθησαν· ἐνεστείνοντο δὲ νεκροί.
Οὐδὲ μὲν οὐδ᾽ ἄρα Τρῶες ἀναιμωτὶ πονέοντο,
ἀλλὰ σφέας ἐδάϊζεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱὸς
ἀμφ᾽ ἄλλῃσι φάλαγξι· Θέτις δέ που εἰσορόωσα,
τέρπετ᾽ ἐφ᾽ υἱωνῷ, ὅσον ἄχνυτο Πηλείωνι.
τοῦ γὰρ ὑπὸ μελίῃ πουλὺς στρατὸς ἐν κονίῃσι
πίπτεν ὁμῶς ἵπποισιν· ὁ δ᾽ ἑσπόμενος κεράϊζεν·
ἔνθ᾽ Ἀμίδην ἐδάϊξε περικλυτὸν, ὅς ῥά οἱ ἵππῳ
ἑζόμενος συνέκυρσε, καὶ οὐκ ἀπόνητ᾽ ἐρατεινῆς
ἱππασίης· δὴ γάρ μιν ὑπ᾽ ἔγχεϊ τύψε φαεινῷ
ἐς νηδύν· αἰχμὴ δὲ ποτὶ ῥάχιν ἐξεπέρησεν·
ἔγκατα δ᾽ ἐξεχύθησαν· ἕλεν δέ μιν οὐλομένη Κὴρ
ἐσσυμένως, ἵπποιο θοοῦ παρὰ ποσσὶ πεσόντα.
εἷλε δ᾽ ἄρ᾽ Ἀσκάνιόν τε, καὶ Οἴνοπα· τὸν μὲν ἐλάσσας
δουρὶ μέγα στομάχοιο ποτὶ στόμα· τὸν δ᾽ ὑπὸ λαιμὸν,
καίριος ἔνθα μάλιστα πέλει μόρος ἀνθρώποισιν.
ἄλλους δ᾽ ἔκτανεν αὖθις, ὅσους κίχε. τίς κεν ἐκείνους
ἀνδρῶν μυθήσαιτο κατὰ κλόνον, ὅσσοι ὄλοντο
χερσὶ Νεοπτολέμοιο; κάμεν δέ οἱ οὔποτε γυῖα.
ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ αἰζηῶν τις ἀγρῷ ἐνὶ τηλεθάοντι,

πᾶν ἦμαρ κρατερῇσι πονησάμενος παλάμῃσιν,
ἐς γαῖαν κατέχευεν ἀπείρονα καρπὸν ἐλαίης
ῥάβδῳ ἐπισπέρχων, ἐκάλυψε δὲ χῶρον ὕπερθεν·
ὣς τοῦ ὑπαὶ παλάμῃσι κατήριπε πουλὺς ὅμιλος.
Τυδεΐδης δ' ἑτέρωθεν, ἐϋμμελίης τ' Ἀγαμέμνων,
ἄλλοι τ' ἐν Δαναοῖσιν ἀριστῆες πονέοντο
πρόφρονέως ἀνὰ δῆριν ἀμείλιχον· οὐδὲ μὲν ἐσθλοῖς
Τρώων ἡγεμόνεσσι δέος πέλεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
ἐκ θυμοῖο μάχοντο, καὶ ἀνέρας αἰὲν ἔρυκον
χαζομένους· πολέες δὲ καὶ, οὐκ ἀλέγοντες ἀνάκτων,
ἐκ πολέμοιο φέβοντο, μένος τρομέοντες Ἀχαιῶν.
Ὀψὲ δ' ἄρ εἰσενόησε περὶ προχοῇσι Σκαμάνδρου
ὀλλυμένους Δαναοὺς κρατερὸς πάϊς Αἰακίδαο
αἰὲν ἐπασσυτέρους· λίπε δ' οὓς πάρος αὐτὸς ἔναιρεν,
φεύγοντας προτὶ ἄστυ, καὶ Αὐτομέδοντι κέλευεν
κεῖσ' ἐλάαν, ὅθι πουλὺς ἐδάμνατο λαὸς Ἀχαιῶν.
αὐτὰρ ὅγ' αἶψα πίθησε, καὶ ἀθανάτων μένος ἵππων
σεύεσκεν μάστιγι ποτὶ κλόνον· οἱ δ' ἐπέτοντο
ῥίμφα διὰ κταμένων, κρατερὸν φορέοντες ἄνακτα.
οἷος δ' ἐς πόλεμον φθισίμβροτον ἔρχεται Ἄρης,
ἐμβεβαὼς ἵπποισι, περιτρομέει δ' ἄρα γαῖα
ἐσσυμένου, καὶ θεῖα περὶ στέρνοισι θεοῖο
τεύχη ἐπιβρομέουσιν, ἶσον πυρὶ μαρμαίροντα·
τοῖος Ἀχιλλῆος κρατεροῦ πάϊς ἤϊεν ἄντην
ἐσθλοῦ Δηϊφόβοιο· κόνις δ' ἐπαείρετο πολλὴ
ἵππων ἀμφὶ πόδεσσιν, ἰδὼν δέ μιν ἄλκιμος ἀνὴρ

Αὐτομέδων, ἐνόησεν ὅτις πέλεν· αἶψα δ' ἄνακτι
τοῖον ἔπος κατέλεξε, περικλυτὸν ἄνδρα πιφαύσκων·
Ὦ ἄνα, Δηϊφόβοιο πέλει στρατὸς, ἠδὲ καὶ αὐτὸς,
σεῖο πάροιθε τοκῆ' ὃς ὑπέτρεμε· νῦν δέ οἱ ἐσθλὸν
ἢ θεὸς, ἢ δαίμων τις ὑπὸ κραδίην βάλε θάρσος.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' οὔτι προσέννεπεν, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
ἵππους ὠτρύνεσκεν ἐλαυνέμεν, ὄφρα τάχιστα
ὀλλυμένοις Δαναοῖσιν ἀεικέα πότμον ἀλάλκοι.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀφίκοντο μάλα σχεδὸν ἀλλήλοισι,
δὴ τότε Δηΐφοβος, μάλα περ χατέων πολέμοιο,
ἔστη, ὅπως πῦρ αἰνὸν, ὅθ' ὕδατος ἐγγὺς ἵκηται·
θάμβεε δ' εἰσορόων κρατερόφρονος Αἰακίδαο
ἵππους, ἠδὲ καὶ υἷα πελώριον, οὔτι τοκῆος
μείονα· τοῦ δ' ἄρα θυμὸς ὑπὸ φρεσὶν ὡρμαίνεσκεν
ἄλλοτε μὲν φεύγειν, ὁτὲ δ' ἀνέρος ἄντα μάχεσθαι.
ὡς δ' ὅτε σῦς ἐν ὄρεσσι νεηγενέων ἀπὸ τέκνων
θῶας ἀποσσεύησι, λέων δ' ἑτέρωθι φανείη
ἔκποθεν ἐσσύμενος, τοῦ δ' ἵσταται ἄσπετος ὁρμὴ,
οὔτε πρόσω μεμαῶτος ἔτ' ἐλθέμεν, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω,
θήγει δ' ἀφριόωντας ὑπὸ γναθμοῖσιν ὀδόντας·
ὣς υἱὸς Πριάμοιο σὺν ἅρμασι μίμνε καὶ ἵπποις,
πορφύρων φρεσὶ πολλὰ, καὶ ἀμφαφόων δόρυ χερσί.
τὸν δ' υἱὸς προσέειπεν ἀμειλίκτου Ἀχιλῆος·
Πριαμίδη, τί νυ τόσσον ἐπ' Ἀργείοισι μέμηνας
χειροτέροις, οἳ, σεῖο περιτρομέοντες ὁμοκλὴν,
φεῦγον ἐπεσσυμένοιο, σὺ δ' ἤλπεο πολλὸν ἄριστος

ἔμμεναι; ἀλλά σοι εἴπερ ὑπὸ κραδίῃ μένος ἐστὶν,
ἡμετέρης πείρησαι ἀνὰ κλόνον ἀσχέτου αἰχμῆς.
Ὣς εἰπὼν, οἴμησε λέων ὡς ἄντ' ἐλάφοιο,
ἐμβεβαὼς ἵπποισι καὶ ἅρμασι πατρὸς ἑοῖο·
καί νύ κέ μιν τάχα δουρὶ σὺν ἡνιόχῳ κατέπεφνεν,
εἰ μή οἱ μέλαν αἶψα νέφος κατέχευεν Ἀπόλλων
ἔκποθεν Οὐλύμποιο, καὶ ἐξ ὀλοοῖο μόθοιο
ἥρπασε, καί μιν ἔθηκε ποτὶ πτόλιν· ἧχι καὶ ἄλλοι
Τρῶες ἔσαν φεύγοντες· ὁ δ' ἐς κενεὴν δόρυ τύψας
ἠέρα Πηλείδαο πάϊς, τοῖον φάτο μῦθον·
Ὦ κύον· ἐξήλυξας ἐμὸν μένος· οὐδέ σοι ἀλκὴ
ἱεμένῳ περ ἄλαλκε· θεῶν δέ τις ὅσσ' ἐκάλυψε,
νύκτα βαλὼν καθύπερθε· καὶ ἐκ κακότητος ἐρύξας.
Ὣς ἄρ' ἔφη· δνοφερὸν δὲ νέφος καθύπερθε Κρονίων,
εὖτ' ὀμίχλην, διέχευε. λύθη δ' εἰς ἠέρα μακρήν·
αὐτίκα δ' ἐξεφάνη πεδίον, καὶ πᾶσα περὶ χθών·
Τρῶας δ' εἰσενόησεν ἀπόπροθι πολλὸν ἐόντας
σκαιῇς ἀμφὶ πύλῃσιν· ἔβη δ' ἄρα πατρὶ ἐοικὼς
ἀντία δυσμενέων, οἵ μιν φοβέοντο κιόντα.
ἠΰτε κῦμ' ἀλεγεινὸν ἐπεσσύμενον τρομέουσι
ναῦται, ὅτ' ἐξ ἀνέμοιο διεγρόμενον φορέηται
εὐρὺ μάλ', ὑψηλόν τε, μέμηνε δὲ λαίλαπι πόντος·
ὣς, τοῦ ἐπερχομένοιο, κακὸν δέος ἄμφεχε Τρῶας·
τοῖον δ' ἔκφατο μῦθον, ἐποτρύνων, ἑτάροισι·
Κλῦτε φίλοι, καὶ θάρσος ἐνὶ στήθεσσι βάλεσθε
ἄτρομον, οἷον ἔοικε φορήμεναι ἀνέρας ἐσθλούς,

νίκην ἱεμένους ἐρικυδέα χερσὶν ἀρέσθαι,
καὶ κλέος ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλ' ἄγε θυμὸν
παρθέμενοι, πονεώμεθ' ὑπὲρ μένος, εἰσόκε Τροίης
πέρσωμεν κλυτὸν ἄστυ, καὶ ἐκτελέσωμεν ἐέλδωρ·
αἰδὼς γὰρ, μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἔνθα μένοντας,
ἔμμεναι ἀπρήκτους, καὶ ἀνάλκιδας, οἷα γυναῖκας·
τεθναίην γὰρ μᾶλλον, ἢ ἀπτόλεμος καλεοίμην.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐς Ἄρεος ἔργον ὄρουσαν
θαρσαλέως, Τρώεσσι δ' ἐπέδραμον· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ,
προφρονέως μάρναντο περὶ πτόλιν· ἄλλοτε δ' αὖτε
ἔντοσθεν πυλέων ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἀπέληγε
δεινὸς Ἄρης, Τρώων μὲν ἐελδομένων ἀπερύξαι
δυσμενέων στρατὸν αἰνὸν, ἐϋσθενέων δ' Ἀργείων
ἄστυ διαπραθέειν· ὀλοὴ δ' ἔχε πάντας ὀϊζύς.
Καὶ τότε δὴ Τρώεσσιν ἀρηγέμεναι μενεαίνων,
ἔκθορεν Οὐλύμποιο, καλυψάμενος νεφέεσσι,
Λητοΐδης· τὸν δ' αἶψα θοαὶ φορέεσκον ἄελλαι
τεύχεσι χρυσείοισι κεκασμένον· ἀμφὶ δὲ μακραὶ
μάρμαιρον κατιόντος ἴσον στεροπῇσι κέλευθοι·
ἀμφὶ δέ οἱ γωρυτὸς ἐπέκτυπεν· ἔβραχε δ' αἰθὴρ
θεσπέσιον, καὶ γαῖα μέγ' ἴαχεν, ἔνθ' ἀκάμαντας
θῆκε παρὰ Ξάνθοιο ῥόον πόδας· ἐκ δὲ βοήσας
σμερδαλέον, Τρώεσσι θράσος βάλε, δεῖμα δ' Ἀχαιοῖς,
μίμνειν αἱματόεντα κατὰ κλόνον. οὐ δ' Ἐνοσίχθων
ὄβριμος ἠγνοίησε· μένος δ' ἐπέπνευσεν Ἀχαιοῖς
ἤδη τειρομένοισι· μάχη δ' ἀΐδηλος ἐτύχθη

ἀθανάτων βουλῇσιν· ὄλοντο δὲ μυρία φῦλα
αἰζηῶν ἑκάτερθε. κοτεσσάμενος δ' ἄρ' Ἀπόλλων
Ἀργείοις, ὥρμαινε βαλεῖν θρασὺν υἷ' Ἀχιλῆος
αὐτοῦ, ὅπου καὶ πρόσθεν Ἀχιλλέα· τοῦ δ' ἄρα θυμὸν
οἰωνοὶ κατέρυκον ἀριστερὰ κεκληγῶτες,
ἄλλα τε σήματα πολλά. χόλος δέ οἱ οὐκ ἔτ' ἔμελλε
πείθεσθαι τεράεσσι. τὸ δ' οὐ λάθε Κυανοχαίτην,
ἠέρι θεσπεσίῃ κεκαλυμμένον· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ,
νισσομένοιο ἄνακτος, ἐρυμνὴ κίνυτο γαῖα·
τοῖον δ' ἔκφατο μῦθον, ἐελδόμενός μιν ἐρύξαι·
Ἴσχε τέκος, καὶ μή τι πελώριον υἷ' Ἀχιλῆος
κτείνῃς· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς Ὀλύμπιος ὀλλυμένοιο
γηθήσει· μέγα δ' ἄλγος ἐμοὶ, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
ἔσσεται εἰναλίοισιν, ὅπως πάρος ἀμφ' Ἀχιλῆα·
ἀλλ' ἀναχάζεο δῖον ἐς αἰθέρα, μή με χολώσῃς,
αἶψα δ', ἀναῤῥήξας μεγάλης χθονὸς εὐρὺ βερέθρον,
αὐτὴν Ἴλιον εἶθαρ ἑοῖς ἅμα τείχεσι πᾶσαν
θήσω ὑπὸ ζόφον εὐρύν· ἄχος δέ τοι ἔσσεται αὐτῷ.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἀζόμενος μέγ' ἀδελφεὸν οἷο τοκῆος,
δείσας τ' ἀμφὶ πόληος, ἐϋσθενέων θ' ἅμα λαῶν,
χάσσατ' ἐς οὐρανὸν εὐρύν· ὁ δ' εἰς ἅλα· τοὶ δ' ἐμάχοντο,
ἀλλήλους ὀλέκοντες· Ἔρις δ' ἐπιτέρπετο χάρμῃ·
μέσφ' ὅτε δὴ Κάλχαντος ὑπ' ἐννεσίῃσιν Ἀχαιοὶ
ἐς νῆας χάσσαντο, καὶ ἐξελάθοντο μόθοιο.
οὐ γὰρ δὴ πέπρωτο δαμήμεναι Ἰλίου ἄστυ,
πρίν γε Φιλοκτήταο βίην ἐς ὅμιλον Ἀχαιῶν

ἐλθέμεναι, πολέμοιο δαήμονα δακρυόεντος·
καὶ τὸ μὲν ἠγαθέοισιν ἐπέφρασεν οἰωνοῖσιν,
ἠὲ καὶ ἐν σπλάγχνοισιν ἐπέδρακεν· οὐ γὰρ ἄϊδρις
μαντοσύνης ἐτέτυκτο· θεὸς δ' ὣς ᾔδεε πάντα.
Τῷ πίσυνοι, στονόεντος ἀποιχόμενοι πολέμοιο,
Ἀτρεΐδαι προέηκαν ἐΰκτιμένην ποτὶ Λῆμνον
Τυδέος ὄβριμον υἷα, μενεπτόλεμόν τ' Ὀδυσῆα,
νηῒ θοῇ. οἱ δ' αἶψα ποτὶ πτόλιν Ἡφαίστοιο
ἤλυθον, Αἰγαίοιο διὰ πλατὺ χεῦμα θαλάσσης,
Λῆμνον ἐς ἀμπελόεσσαν, ὅπη πάρος αἰνὸν ὄλεθρον
ἀνδράσι κουριδίοισιν ἐμητίσαντο γυναῖκες,
ἔκπαγλον κοτέουσαι, ἐπεὶ σφέας οὔτι τίεσκον,
ἀλλὰ δμωϊάδεσσι παρευνάζοντο γυναιξὶ
Θρηϊκίης, τὰς δουρὶ καὶ ἠνορέῃ κτεάτισσαν,
πέρθοντές ποτε γαῖαν ἀρηϊφίλων Θρηΐκων·
αἱ δὲ μέγα, ζήλοιο περὶ κραδίῃσι πεσόντος,
θυμὸν ἀνοίδησαντο, φίλους δ' ἀνὰ δώματ' ἀκοίτας
κτεῖνον ἀνηλεγέως ὑπὸ χείρεσιν· οὐδ' ἐλέησαν
κουριδίους περ ἐόντας· ἐπεί ῥ' ἀπαναίνεται ἦτορ
ἀνέρος ἠδὲ γυναικός, ὅτε ζηλήμονι νούσῳ
ἀμφιπέσῃ· κρατεραὶ γὰρ ἐποτρύνουσιν ἀνίαι·
ἀλλ' αἵδε σφετέροισιν ἐπ' ἀνδράσι πῆμ' ἐβάλοντο
νυκτὶ μιῇ, καὶ πᾶσαν ἐχηρώσαντο πόληα,
παρθέμεναι φρεσὶ θυμὸν ἀταρβέα, καὶ μέγα κάρτος.
Οἱ δ' ὅτε δὴ Λῆμνον κίον, ἠδὲ καὶ ἄντρον ἔδυνον
λαΐνεον, τόθι κεῖτο πάϊς Ποίαντος ἀγαυοῦ,

δὴ τότ᾽ ἄρα σφίσι θάμβος ἐπήλυθεν, εὖτ᾽ ἐσίδοντο
ἀνέρα λευγαλέῃσιν ἐπιστενάχοντ᾽ ὀδύνῃσι,
κεκλιμένον στυφελοῖο κατ᾽ οὔδεος· ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ,
οἰωνῶν πτερὰ πολλὰ περὶ λεχέεσσι κέχυντο·
ἄλλα δέ οἱ συνέραπτο περὶ χροῒ, χείματος ἄλκαρ
λευγαλέου. δὴ γάρ μιν ἐπὴν ἕλε λιμὸς ἀτερπὴς,
βάλλων ἄσχετον ἰὸν, ὅπῃ νόος, ἰθύνεσκεν·
καὶ τὰ μὲν ἂρ κατέδαπτε, τὰ δ᾽ ἕλκεος οὐλομένοιο
ἀμφετίθει καθύπερθε, μελαίνης ἄλκαρ ἀνίης·
αὐαλέαι δέ οἱ ἀμφὶ κόμαι περὶ κρατὶ κέχυντο
θηρὸς ὅπως ὀλοοῖο, τὸν ἀργαλέης δόλος ἄγρης
μάρψῃ νυκτὸς ἰόντα θοοῦ ποδός· ὃς δ᾽ ὑπ᾽ ἀνάγκης
τειρόμενος, ποδὸς ἀκρὸν ἀταρτηροῖσιν ὀδοῦσι
κόψας, εἰς ἑὸν ἄντρον ἀφίκεται, ἀμφὶ δέ οἱ κῆρ
τείρει ὁμοῦ λιμός τε, καὶ ἀργαλέαι μελεδῶναι.

Ὣς τὸν ὑπὸ σπέος εὐρὺ κακὴ περιδάμνατ᾽ ἀνίη·
καί οἱ πᾶν μεμάραντο δέμας, περὶ δ᾽ ὀστέα μοῦνον
ῥινὸς ἔην, ὀλοὴ δὲ παρηΐδας ἀμφέχυτ᾽ αὐχμὴ
λευγαλέον ῥυπόωντος· ἀνιηρὸν δέ μιν ἄλγος
δάμνατο· κοῖλαι δ᾽ ἔσκον ὑπ᾽ ὀφρύσιν ἀνδρὸς ὀπωπαὶ
αἰνῶς τειρομένοιο· γόος δέ μιν οὔποτε λεῖπεν,
οὕνεκ᾽ οἱ ἕλκος ἔμελλεν ἐς ὀστέον ἄχρις ἱκέσθαι,
πυθόμενον καθύπερθε· λυγραὶ δ᾽ ὑπερέπτον ἀνίαι.

Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐπὶ προβολῇσι πολυκλύστοιο θαλάσσης
πέτρην παιπαλόεσσαν ἀπειρεσίης ἁλὸς ἅλμη
δάμνατ᾽, ὑποτμήγουσα μάλα στερεήν περ ἐοῦσαν,

θεινομένης δ' ἄρα τῆς, ἀνέμῳ καὶ κύματι λάβρῳ,
χηραμὰ κοιλαίνονται ὑπὸ βρωθέντα θαλάσσης·
ὣς τοῦ ὑπίχνιον ἕλκος ἀέξετο πυθομένοιο
ἰοῦ ἀπὸ στυφελοῖο, τόν οἱ ἐνομόρξατ' ὀδοῦσι
λυγρὸς ὕδρος, τόν φασιν ἀναλθέα τε, στυγερόν τε,
ἔμμεναι, ὁππότε μιν τέρσῃ περὶ χέρσον ἰόντα
ἠελίοιο μένος· τῷ καὶ μέγα φέρτατον ἄνδρα
τεῖρε δυσαλθήτοισιν ὑποδμηθέντ' ὀδύνῃσιν·
ἐκ δέ οἱ ἕλκεος αἰὲν ἐπὶ χθόνα λειβομένοιο
ἰχῶρος πεπάλακτο πέδον πολυχανδέος ἄντρου,
θαῦμα μέγ' ἀνθρώποισι καὶ ὕστερον ἐσσομένοισι.
καί οἱ πὰρ κλισίην φαρέτρη παρέκειτο γε μακρὴ,
ἰῶν πεπληθυῖα· πέλοντο δ' ἄρ' οἱ μὲν ἐπ' ἄγρην,
οἱ δ' ἐς δυσμενέας, τοὺς ἄμπεχε λοίγιον ὕδρου
φάρμακον αἰνομόροιο· πάροιθε δέ οἱ μέγα τόξον
κεῖτο πέλας, γναμπτοῖσιν ἀρηράμενον κεράεσσι,
χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτῃσι τετυγμένον Ἡρακλῆος.
Τοὺς δ' ὁπότ' εἰσενόησε ποτὶ σπέος εὐρὺ κιόντας,
ἐσσυμένως οἴμησεν ἐπ' ἀμφοτέροισι τανύσσαι
ἀλγινόεντα βέλεμνα, χόλου μεμνημένος αἰνοῦ,
οὕνεκά μιν τὸ πάροιθε μέγα στενάχοντα λίποντο
μοῦνον ἐρημαίοισιν ἐπ' αἰγιαλοῖσι θαλάσσης.
καὶ νύ κεν αἶψ' ἐτέλεσσεν ἅ οἱ θρασὺς ἤθελε θυμὸς,
εἰ μή οἱ στονόεντα χόλον διέχευεν Ἀθήνη,
ἀνέρας εἰσορόωντος ὁμήθεας. οἱ δέ οἱ ἄγχι
ἤλυθον, ἀχνυμένοισιν ἐοικότε· καί ῥά μιν ἄμφω

ἄντρου ἔσω κοίλοιο παρεζόμενοι ἑκάτερθεν,
ἕλκεος ἀμφ' ὀλοοῖο καὶ ἀργαλέων ὀδυνάων
ἤροντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἑὰς διεπέφραδ' ἀνίας.
οἱ δέ ἑ θαρσύνεσκον· ἔφαντο δέ οἱ λυγρὸν ἕλκος
ἐξ ὀλοοῖο μόγοιο καὶ ἄλγεος ἰήσασθαι,
ἢν στρατὸν εἰσαφίκηται Ἀχαιϊκὸν, ὅν ῥα καὶ αὐτὸν
φάντο μέγ' ἀσχαλάαν παρὰ νήεσιν, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
Ἀτρείδας ἅμα τοῖσι· κακοῦ δέ οἱ οὔτιν' Ἀχαιῶν
αἴτιον ἔμμεν' ἔφαντο κατὰ στρατὸν, ἀλλ' ἀλεγεινὰς
Μοίρας, ὧν ἑκὰς οὔτις ἀνὴρ ἐπινίσσεται αἶαν,
ἀλλ' αἰὲν μογεροῖσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἀπροτίοπτοι
στρωφῶντ' ἤματα πάντα, βροτῶν μένος ἄλλοτε μέν που
βλάπτουσαι κατὰ θυμὸν ἀμείλιχον, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἔκποθε κυδαίνουσαι· ἐπεὶ μέγα πάντα βροτοῖσι
κεῖναι, καὶ στονόεντα, καὶ ἤπια μηχανόωνται,
αὐταὶ ὅπως ἐθέλουσιν. ὁ δ' εἰσαΐων Ὀδυσῆος
ἠδὲ καὶ ἀντιθέου Διομήδεος, αὐτίκα θυμὸν
ῥηϊδίως κατέπαυσεν ἀνιηροῖο χόλοιο,
ἔκπαγλον τοπάροιθε χολούμενος, ὅσσ' ἐπεπόνθει.
Οἱ δέ μιν αἶψ' ἐπὶ νῆα καὶ ἠϊόνας βαρυδούπους,
καγχαλόωντες, ἔνεικαν ὁμῶς σφετέροισι βελέμνοις·
καί ῥά οἱ ἀμφεμάσαντο δέμας, καὶ ἀμείλιχον ἕλκος,
σπόγγῳ ἐϋτρήτῳ, κατὰ δ' ἔκλυσαν ὕδατι πολλῷ·
ἀμπνύσθη δ' ἄρα τυτθόν. ἄφαρ δέ οἱ, ἐγκονέοντες,
δόρπον ἐῢν τεύξαντο μεμαότι· σὺν δὲ καὶ αὐτοὶ
δαίνυντ' ἔνδοθι νηός. ἐπήλυθε δ' ἀμβροσίη νύξ·

τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνος ὄρουσε· μένον δ' ἄχρις ἠριγενείης
ἀμφιάλου Λήμνοιο παρ' ἠόσιν. αὐτὰρ ἅμ' ἠοῖ
πεῖσμα θοῶς εὐνῇσιν ἐϋγνάμπτοισιν ἄειραν
ἔκτοθεν ἐγκονέοντες· ἐπιπροέηκε δ' Ἀθήνη,
ἐξόπιθεν πνείοντα τανυπρώρου νεὸς οὖρον.
ἱστία δ' αἶψ' ἐτάνυσσαν ὑπ' ἀμφοτέροισι πόδεσσι,
νῆα κατιθύνοντες ἐΰζυγον· ἡ δ' ὑπ' ἰωῇ
ἔσσυτ' ἐπὶ πλατὺ χεῦμα· μέλαν δ' ἀμφέστενε κῦμα
ῥηγνύμενον, πολιὸς δὲ περίζεε πάντοθεν ἀφρός·
ἀμφὶ δέ οἱ δελφῖνες ἀολλέες ἐσσεύοντο,
κῦμα διαπρήσσοντες, ἁλὸς πολιοῖο κέλευθα.
Οἱ δ' ἄφαρ Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντ' ἀφίκοντο,
ἧχι καὶ ἄλλαι νῆες ἔσαν· κεχάροντο δ' Ἀχαιοί,
ὡς ἴδον οὓς ποθέεσκον ἀνὰ στρατόν. οἱ δ' ἄρα νηὸς
ἀσπασίως ἀπέβησαν· ἔχεν δ' ἄρα χεῖρας ἀραιὰς
Ποίαντος θρασὺς υἱὸς ἐπ' ἀνέρας, οἵ ῥά μιν ἄμφω
λυγρὸν ἐπισκάζοντα ποτὶ χθόνα δῖαν ἄγεσκον
ἀμφοτέρων κρατερῇσιν ἐπικλινθέντα χέρεσσιν.
ἠΰτ' ἐνὶ ξυλόχοισιν ἐς ἥμισυ μέχρι κοπεῖσαν
φηγὸν ὑφ' ὑλοτόμοιο βίης, ἢ πίονα πεύκην,
τυτθὸν ἐφεστηκυῖαν, ὅσον λίπε δρυτόμος ἀνὴρ,
πρέμνον ὑποτμήγων λιπαρὸν, δάος ὄφρα πέληται
πίσσα πυρὶ δμηθεῖσα, κατ' οὔρεα, τὴν δ' ἀλεγεινῶς
ἀχθομένην ἄνεμός τε καὶ ἀδρανίη ποτικλίνῃ·
ὣς ἄρ' ὑπ' ἀτλήτῳ βεβαρημένον ἄλγεϊ φῶτα
θαρσαλέοι ἥρωες ἐπικλινθέντα φέρεσκον

Ἀργείων ἐς ὅμιλον ἀρήϊον. οἱ δ' ἐσιδόντες,
ᾤκτειραν μάλα πάντες ἑκηβόλον ἀνέρα, λυγρῷ
ἕλκεϊ τειρόμενον· τὸν δὲ στερεὸν, καὶ ἄνουσον,
ὠκύτερον ποίησε νοήματος αἰψηροῖο
ἶσος ἐπουρανίοις Ποδαλείριος, εὖ μὲν ὕπερθεν
πάσσων φάρμακα πολλὰ καθ' ἕλκεος, εὖ δὲ κικλήσκων
οὔνομα πατρὸς ἑοῖο. θοῶς δ' ἰάχησαν Ἀχαιοὶ
πάντες κυδαίνοντες ὁμῶς Ἀσκληπιοῦ υἷα·
καί μιν φαιδρύναντο, καὶ ἀμφὶς ἔχρισαν ἐλαίῳ
προφρονέως. ὀλοὴ δὲ κατηφείη, καὶ ὀϊζὺς,
ἀθανάτων ἰότητι κατέφθιτο· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν
τέρποντ' εἰσορόωντες· ὁ δ' ἄμπνυεν ἐκ κακότητος·
ἀχροίῃ γὰρ ἔρευθος ἐπήλυθεν, ἀργαλέῃ δὲ
ἀδρανίῃ μέγα κάρτος: ἀέξετο δ' ἄψεα πάντα.
ὡς δ' ὁπότ' ἀλδαίνηται ἐπὶ σταχύεσσιν ἄρουρα,
ἥν, τοπάρος φθινύθουσαν, ἐπέκλυσε χείματος αἰνοῦ
ὄμβρος ἐπιβρίσας, ἡ δ' ἀλθομένη ἀνέμοισι,
μειδιάᾳ, τεθαλυῖα πολυκμήτῳ ἐν ἀλωῇ·
ὣς ἄρα τειρομένοιο Φιλοκτήταο πάροιθε
πᾶν δέμας αἶψ' ἀνέθηλεν· ἐϋτροχάλῳ δ' ἐνὶ κοίλῃ
κάλλιπε κήδεα πάντα, τά οἱ περιδάμνατο θυμόν.

Ἀτρεΐδαι δ' ὁρόωντες ἄτ' ἐκ θανάτου ἀνιόντα
ἀνέρα, θαυμάζεσκον· ἔφαντο γὰρ ἔμμεναι ἔργον
ἀθανάτων· τὸ δ' ἄρ' ἦεν ἐτήτυμον, ὡς ἐνόησαν·
καὶ γάρ οἱ μέγεθός τε, καὶ ἀγλαΐην κατέχευεν
ἐσθλὴ Τριτογένεια, φάνη δὲ ἑ, οἷος ἔην περ

τοπρὶν ἐν Ἀργείοισι, πάρος κακότητι δαμῆναι.
καὶ τότ' ἄρ' ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος ἀφνειοῖο
πάντες ὁμῶς οἱ ἄριστοι ἄγον Ποιάντιον υἷα·
καί μιν κυδαίνοντες, ἐπ' εἰλαπίνησι γέραιρον.
ἀλλ' ὅτε δὴ κορέσαντο ποτοῦ, καὶ ἐδητύος ἐσθλῆς,
δὴ τότε μιν προσέειπεν ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων·
Ὦ φίλ', ἐπειδήπερ σε θεῶν ἰότητι πάροιθεν
Λήμνῳ ἐν ἀμφιάλῳ λίπομεν, βλαφθέντε νόημα, —
μηδ' ἡμῖν χόλον αἰνὸν ἐνὶ φρεσὶ σῇσι βαλέσθαι·
οὐ γὰρ ἄνευ μακάρων τάδ' ἐρέξαμεν, ἀλλά που αὐτοὶ
ἤθελον ἀθάνατοι νῶϊν κακὰ πολλὰ βαλέσθαι,
σεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντος, ἐπεὶ περίοιδας ὀϊστοῖς
δυσμενέας δάμνασθαι, ὅτ' ἀντία σεῖο μάχονται.
(ἀνδράσι γὰρ βιότοιο πολυπλάγκτοιο κέλευθοι)
πᾶσαν ἀν' ἤπειρον, πέλαγός τ' ἀνὰ μακρὸν, ἄϊστοι,
Μοιράων ἰότητι, πολυσχιδέες τε πέλονται,
πυκναί τε, σκολιαί τε, τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλῃ·
τῶν δὲ δι' αἰζηοὶ φορέονθ' ὑπὸ δαίμονος αἶσαν,
εἰδόμενοι φύλλοισιν ὑπὸ πνοιῆς ἀνέμοιο
σευομένοις· ἀγαθὸς δὲ κακῇ ἐνέκυρσε κελεύθῳ
πολλάκις· οὐκ ἐσθλὸς δ' ἀγαθῇ· τὰς δ' οὔτ' ἀλέασθαι
οὔτ' ἂρ ἑκών τις ἑλέσθαι ἐπιχθόνιος δύνατ' ἀνήρ·
χρὴ δὲ σαόφρονα φῶτα, καὶ ἢν φορέηθ' ὑπ' ἀέλλης
οἴμην ἀργαλέην, στερεῇ φρενὶ τλῆναι ὀϊζύν.
ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμεσθα, καὶ ἠλίτομεν, τόδε ἔργον
ἐξαῦτις δώροισιν ἀρεσσόμεθ' ἀπλήτοισι,

Τρώων ἤν ποθ' ἕλωμεν ἐϋκτίμενον πτολίεθρον·
νῦν δὲ λάβ' ἑπτὰ γυναῖκας, ἐείκοσι δ' ὠκέας ἵππους
ἀθλοφόρους, τρίποδάς τε δυώδεκα· τοῖς ἐπὶ θυμὸν
τέρψεις ἤματα πάντα· καὶ ἐν κλισίῃσιν ἐμῇσιν
αἰεί τοι παρὰ δαιτὶ γέρας βασιλήϊον ἔσται.
  Ὡς εἰπὼν, ἥρωϊ πόρεν περικαλλέα δῶρα·
τὸν δ' ἄρα Ποίαντος προσέφη κρατερόφρονος υἱός·
  Ὦ φίλος, οὔ τοι ἐγὼν ἔτι χώομαι, οὐδὲ μὲν ἄλλῳ
Ἀργείων, εἴπου τὶς ἔτ' ἤλιτεν εἵνεκ' ἐμεῖο.
οἶδα γὰρ, ὡς στρεπτὸς πέλεται νόος ἀνδράσιν ἐσθλοῖς,
οὐδ' αἰεὶ χαλεπὸν θέμις ἔμμεναι, οὐδ' ἀσύφηλον·
ἀλλ' ὁτὲ μὲν σμερδνὸν τελέθειν, ὁτὲ δ' ἤπιον εἶναι.
νῦν δ' ἴομεν ποτὶ κοῖτον, ἐπεὶ χατέοντι μάχεσθαι
βέλτερον ὑπνώειν, ἢ ἐπὶ πλέον εἰλαπινάζειν.
  Ὡς εἰπὼν, ἀπόρουσε, καὶ ἐς κλισίην ἀφίκανε
σφῶν ἑτάρων· οἱ δ' αἶψα φιλοπτολέμῳ βασιλῆϊ
εὐνὴν ἐντύνοντο, μέγα φρεσὶ καγχαλόωντες·
αὐτὰρ ὅγ' ἀσπασίως κατελέξατο μέχρις ἐπ' ἠῶ.
  Νὺξ δ' ἀνεχάσσατο δῖα· φάος δ' ἐρύθηνε κολώνας
ἠελίου· καὶ πάντα βροτοὶ περιποίπνυον ἔργα.
Ἀργεῖοι δ' ὀλοοῖο μέγ' ἱέμενοι πολέμοιο,
οἱ μὲν δούρατα θῆγον ἐΰξοα· τοὶ δὲ βέλεμνα·
ἄλλοι δ' αἰγανέας· ἅμα δ' ἠοῖ δαῖτα πένοντο
αὐτοῖς ἠδ' ἵπποισι· πάσαντο δὲ πάντες ἐδωδήν.
τοῖσιν δὴ Ποίαντος ἀμύμονος ὄβριμος υἱὸς
τοῖον ἔπος μετέειπεν, ἐποτρύνων πονέεσθαι·

Εἰ δ' ἄγε νῦν πολέμοιο μεδώμεθα· μὴ δέ τις ἡμέων
μιμνέτω ἐν νήεσσι, πάρος κλυτὰ τείχεα λῦσαι
Τροίης εὐπύργοιο, καταπρῆσαί τε πόληα.
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸς ὑπὸ κραδίῃ μέγ' ἰάνθη·
δῦσαν δ' ἐν τεύχεσσι καὶ ἀσπίσιν· ἐκ δ' ἄρα νηῶν
πανσυδίῃ βελέεσσι κεκασμένοι ἐσσεύοντο,
καὶ βοέοις σακέεσσι, καὶ ἀμφιφάλοις κορύθεσσιν·
ἄλλος δ' ἄλλον ἔρειδε κατὰ στίχας· οὐδέ κε φαίης,
κείνων ἐσσυμένων ἑκὰς ἔμμεναι ἄλλον ἀπ' ἄλλου·
ὣς ἄρ' ἔσαν θαμινοὶ, καὶ ἀρηρότες ἀλλήλοισι.

ARGUMENTUM

LIBRI X.

Troiani interim mortuorum humandorum caussa extra urbem versantur, cum armis tamen, repentinae incursionis metu. His, conspecto hostili exercitu perterritis, Polydamas auctor est, ut muris se tueantur, — 25. Reprehendit eum Aeneas: praestare enim pro patria pugnantes honeste mori, quam obsidione & fame perire, — 44. Cui assentientes Troiani ad certamen se parant, & utrinque acriter pugnatur, — 73. Aeneas inprimis & Neoptolemus, Eurymenesque, Aeneae socius, plures caedunt. Vulneratur Scylaceus Lycius, de quo fabula interseritur, — 166. Philoctetes quoque strenue pugnat, Herculis armis decorus, quae describuntur, —205. Cum eo congressus Paris sagitta venenata vulneratur: qui ad Oenonem uxorem confugiens, a qua sola sanari eum posse, fatale erat, repulsus ab ea, in Ida moritur; Iunone interea cum Horis de novis Helenae cum Deiphobo nuptiis, Troiaeque post ablatum Palladium excidio confabulante, — 362. Lugent Paridem Nymphae, Hecuba, Helena & Troades, & hae quidem suorum potius memoriam recolentes, bello amissorum — 410. Oenone autem, vero dolore & facti poenitentia tacta, domo profugit, & in rogum Paridis, a pastoribus in Ida exstructum, insiliens, una cum eo comburitur — *ad fin.*

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Ι.

Τρῶες δ᾽ αὖτ᾽ ἔκτοσθεν ἔσαν Πριάμοιο πόληος
πάντες σὺν τεύχεσσι καὶ ἅρμασιν, ἠδὲ καὶ ἵπποις
ὠκυτάτοις· καῖον γὰρ ἀποκταμένους ἐνὶ χάρμῃ·
δειδιότες μὴ λαὸς ἐπιβρίσειεν Ἀχαιῶν.
τοὺς δ᾽ ὡς οὖν ἐσίδοντο ποτὶ πτόλιν ἀΐσσοντας
ἐσσυμένως, κταμένοισι χυτὸν περὶ σῆμ᾽ ἐβάλοντο,
σπερχόμενοι· δεινὸν γὰρ ὑποτρομέεσκον ἰδόντες.
τοῖσι δ᾽ ἄρ᾽, ἀχνυμένοισιν ὑπὸ φρεσὶ, μῦθον ἔειπε
Πουλυδάμας, ὁ γὰρ ἔσκε λίην πινυτὸς, καὶ ἐχέφρων·
Ὦ φίλοι, οὐκ ἔτ᾽ ἀνεκτὸς ἐφ᾽ ἡμῖν μαίνεται Ἄρης·
ἀλλ᾽ ἄγε δὴ φραζώμεθ᾽ ὅπως πολέμοιό τι μῆχος
εὕρωμεν· Δαναοὶ γὰρ ἐπικρατέουσι μένοντες.
νῦν δ᾽ ἄγε δὴ πύργοισιν ἐϋδμήτοις ἐπιβάντες,
μίμνωμεν νύκτας τε καὶ ἤματα δηριόωντες,
εἰσόκε δὴ Δαναοὶ Σπάρτην ἐρίβωλον ἵκωνται,

ἢ αὐτοῦ παρὰ τεῖχος ἀκηδήσωσι μένοντες,
ἀκλέες ἑζόμενοι· ἐπεὶ οὐ σθένος ἔσσεται αὐτῶν
ῥῆξαι τείχεα μακρὰ, καὶ εἰ μάλα πολλὰ κάμωσιν·
οὐ γὰρ ἀβληχρὰ θεοῖσι τετεύχαται ἄφθιτα ἔργα.
οὐδέ τί που βρώμης ἐπιδευόμεθ', οὐδὲ ποτῆτος·
πολλὰ γὰρ ἐν Πριάμοιο πολυχρύσοιο μελάθροις
ἔμπεδον εἴδατα κεῖται, ἅπερ πολέεσσι καὶ ἄλλοις
πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἔσσετ' ἀγειρομένοισιν ἐδωδὴ
ἐς κόρον, εἰ καὶ ἔτ' ἄλλος ἐελδομένοισιν ἵκηται
τρὶς τόσος ἐνθάδε λαὸς, ἀρηγέμεναι μενεαίνων.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἐνένισπε θρασὺς πάϊς Ἀγχίσαο·
Πουλυδάμα, πῶς γάρ σε σαόφρονα φασὶ τετύχθαι,
ὃς κέλεαι ποτὶ δηρὸν ἀνὰ πτόλιν ἄλγεα πάσχειν;
οὐ γὰρ ἀκηδήσουσι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' Ἀχαιοὶ,
ἀλλὰ γ' ἐπιβρίσουσιν, ἀλευομένους ἐσιδόντες·
νῶϊν δ' ἔσσεται ἄλγος, ἀποφθιμένων ἐνὶ πάτρῃ,
ἤν πως ἐνθάδε πουλὺν ἔτι χρόνον ἀμφιμάχωνται.
οὐ γάρ τις Θήβηθε μελίφρονα σῖτον ὀπάσσει
ἧμιν, ἐπὴν εἰρχθῶμεν ἀνὰ πτόλιν· οὐδέ τις οἴσει
οἶνον Μαιονίηθεν· ἀνιηρῷ δ' ὑπὸ λιμῷ
φθισόμεθ' ἀργαλέως, εἰ καὶ μάλα τεῖχος ἀμύνει.
ἀλλ' εἰ μὲν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρας ἀλύξαι,
μήδ' ἄρ' ὀϊζυρῶς θανέειν πολυάχθεϊ λιμῷ
μέλλομεν, εἶν ἔντεσσι σὺν ἡμετέροις τεκέεσσι
καὶ γεραροῖς πατέρεσσι μαχώμεθα· καί ῥά ποθι Ζεὺς
χραισμήσει· κείνου γὰρ ἀφ' αἵματος εἰμὲν ἀγαυοῦ.

εἰ δέ τοι ἂρ κἀκείνῳ ἀπεχθόμενοι θανέωμεν,
εὐκλειῶς μέγ' ὀλέσθαι ἀμυνομένους περὶ πάτρης
βέλτερον, ἢ μείναντας, ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον εἰσαΐοντες·
αἶψα δὲ δὴ κορύθεσσι, καὶ ἀσπίσι, καὶ δοράτεσσι
φράχθεν ἐπ' ἀλλήλους. ἐπὶ δ' ἀκαμάτου Διὸς ὄσσε
δέρκετ' ἀπ' Οὐλύμποιο κορυσσομένους ἐς Ἄρηα
Τρῶας ἐπ' Ἀργείοισιν· ἔγειρε δὲ θυμὸν ἑκάστου,
ὄφρα μάχην ἀλίαστον ἐπ' ἀμφοτέροισι τανύσσῃ
λαοῖς· ἦ γὰρ ἔμελλεν Ἀλέξανδρος θανέεσθαι
χερσὶ Φιλοκτήταο, πονεύμενος ἀμφ' ἀλόχοιο.
Τοὺς δ' ἄγεν εἰς ἕνα χῶρον Ἔρις μεδέουσα κυδοιμοῦ,
οὔτινι φαινομένη· περὶ γὰρ νέφος ἄμφεχεν ὤμοις
αἱματόεν· φοίτα δὲ μέγαν κλονέουσα κυδοιμὸν,
ἄλλοτε μὲν Τρώων ἐς ὁμήγυριν, ἄλλοτ' Ἀχαιῶν·
τὴν δὲ Φόβος, καὶ Δεῖμος, ἀταρβέες ἀμφεπένοντο,
πατροκασιγνήτην κρατερόφρονα κυδαίνοντες.
ἡ δὲ μέγ' ἐξ ὀλίγοιο κορύσσετο μαιμώωσα·
τεύχεα δ' ἐξ ἀδάμαντος ἔχεν πεπαλαγμένα λύθρῳ,
πάλλε δὲ λοίγιον ἔγχος ἐς ἠέρα· τῆς δ' ὑπὸ ποσσὶ
κίνυτο γαῖα μέλαινα· πυρὸς δ' ἄμπνυεν ἀϋτμὴν
σμερδαλέον, μέγα δ' αἰὲν ἀΰτεεν ὀτρύνουσα
αἰζηούς· οἱ δ' αἶψα συνήϊον ὀτρύνοντες
ὑσμίνην· δεινὴ γὰρ ἄγεν θεὸς ἐς μέγα ἔργον.
τῶν δ' ὥς που ἀνέμων ἰαχὴ πέλε λάβρον ἀέντων,
εἴαρος ἀρχομένου, ὅτε δένδρεα μακρὰ καὶ ὕλη

φύλλα φύει, ἠδ' ὥστε δι' ἀζαλέης ξυλόχοιο
πῦρ βρέμει αἰθόμενον, ἠδ' ὡς μέγα πόντος ἀπείρων
μαίνεται ἐξ ἀνέμοιο δυσηχέος, ἀμφὶ δὲ ῥοῖβδος
γίγνετ' ἀπειρέσιος, τρόμεει δ' ὕπο γούνατα ναυτῶν·
ὣς τῶν ἐσσυμένων, μέγ' ὑπέβραχε γαῖα πελώρη·
ἐν δέ σφιν πέσε δῆρις· ἐπ' ἄλλον δ' ἄλλος ὄρουσε.
Πρῶτος δ' Αἰνείας Δαναῶν ἕλεν Ἁρπαλίωνα
υἱὸν Ἀριζήλοιο· τὸν Ἀμφινόμη τέκε μήτηρ
γῇ ἔνι Βοιωτῶν· ὁ δ' ἅμα Προθοήνορι δίῳ
ἐς Τροίην ἵκανεν ἀμυνέμεν Ἀργείοισι.
τόν ῥα τότ' Αἰνείας ἀπαλὴν ὑπὸ νηδύα τύψας,
νοσφίσατ' ἐκ θυμοῖο, καὶ ἡδέος ἐκ βιότοιο·
τῷ δ' ἔπι Θερσάνδροιο δαΐφρονος υἷα δάμασσεν
Ὕλλον, εὐγλώχινι βαλὼν κατὰ λαιμὸν ἄκοντι,
ὃν τέκε δῖ' Ἀρέθουσα παρ' ὕδασι Ληθαίοιο
Κρήτῃ ἐν ἀμφιάλῳ· μέγα δ' ἤκαχεν Ἰδομενῆα.
Αὐτὰρ Πηλείδαο πάϊς δυοκαίδεκα φῶτας
Τρώων αὐτίκ' ὄλεσσεν ὑπ' ἔγχεϊ πατρὸς ἑοῖο·
Κέβρον μὲν πρῶτον, καὶ Ἀρίονα, Πασίθεόν τε,
Ὑσμινόν τε, καὶ Ἴμβράσιον, Χέδιόν τε, Φλέγυν τε,
Μνήσαιόν τ' ἐπὶ τοῖσι, καὶ Εὔνομον, Ἀμφίνομόν τε,
καὶ Φάσιν, ἠδὲ Γανυὸν, ὃς οἰκία ναιετάασκεν
Γαργάρῳ αἰπεινῇ· μετὰ δ' ἔπρεπε μαρναμένοισι
Τρωσὶν ἐρισθενέεσσι, κίεν δ' ἅμα πίονι λαῷ
ἐς Τροίην· μάλα γάρ οἱ ὑπέσχετο πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Δαρδανίδης Πρίαμος δώσειν περικαλλέα δῶρα·

νήπιος· οὐ γὰρ ἐφράσσαθ' ἑὸν μόρον· ἦ γὰρ ἔμελλεν
ἐσσυμένως ὀλέεσθαι ὑπ' ἀργαλέου πολέμοιο,
πρὶν δόμου ἐκ Πριάμοιο περικλυτὰ δῶρα φέρεσθαι.

Καὶ τότε Μοῖρ' ἀΐδηλος ἐπέτραπεν Ἀργείοισιν
Εὐρυμένην, ἕταρον κρατερόφρονος Αἰνείαο·
ὦρσε δέ οἱ μέγα θάρσος ὑπὸ φρένας, ὄφρα δαμάσσας
πολλοὺς, αἴσιμον ἦμαρ ἀναπλήσῃ ὑπ' ὀλέθρῳ.
δάμνατο δ' ἄλλοθεν ἄλλον, ἀνηλέϊ θηρὶ ἐοικώς·
οἱ δέ οἱ αἶψ' ὑπόεικον, ἐφ' ὑστατίῃ βιότοιο
αἰνὸν μαιμώωντι, καὶ οὐκ ἀλέγοντι μόθοιο.
καί νύ κεν ἔργον ἔρεξεν ἀπείριτον ἐν δαΐ κείνῃ,
εἰ μή οἱ χεῖρές τε κάμον, καὶ δούρατος αἰχμὴ
πολλὸν ἀνεγνάμφθη· ξίφεος δέ οἱ οὐκ ἔτι κώπη
ἔσθενεν, ἀλλά μιν αἶσα διέκλασε· τὸν δ' ὑπ' ἄκοντι
τύψε κατὰ στομάχοιο Μέγης· ἀνὰ δ' ἔβλυσεν αἷμα
ἐκ στόματος· τῷ δ' αἶψα σὺν ἄλγεϊ Μοῖρα παρέστη.

Τοῦ δ' ἄρ' ἀποκταμένοιο, δύω θεράποντες Ἐπειοῦ
Δηϊλέων τε, καὶ Ἀμφίων, ἄπο τεύχε' ἑλέσθαι
ὥρμαινον· τοὺς δ' αὖτε θρασὺ σθένος Αἰνείαο
δάμνατο μαιμώοντας ὀϊζυρῶς περὶ νεκρῷ.
ὡς δ' ὅτ' ἐν οἰνοπέδῳ τις ἐπαΐσσοντας ὀπώρῃ
σφῆκας τερσομένῃσι παρὰ σταφυλῇσι δαμάσσῃ,
οἱ δ' ἄρ' ἀποπνείουσι, πάρος γεύσασθαι ὀπώρης·
ὡς τοὺς αἶψ' ἐδάμασσε, πρὶν ἔντεα ληΐσσασθαι.

Τυδεΐδης δὲ Μένοντα, καὶ Ἀμφίνοον κατέπεφνεν,
ἄμφω ἀμύμονε φῶτε· Πάρις δ' ἕλε Δημολέοντα

Ἱππασίδην, ὃς πρόσθε Λακωνίδα γαῖαν ἔναιε
πὰρ προχοῇς ποταμοῖο βαθυῤῥόου Εὐρώταο,
ἤλυθε δ' ἐς Τροίην ὑπ' ἀρηϊθόῳ Μενελάῳ·
καί ῥ' ἑ Πάρις κατέπεφνε, τυχὼν ὑπὸ μαζὸν ὀϊστῷ
δεξιόν· ἐκ δέ οἱ ἦτορ ἀπὸ μελέων ἐκέδασσε.
Τεῦκρος δὲ Ζέχιν εἷλε περικλυτὸν, υἷα Μέδοντος,
ὅς ῥά τε ναιετάεσκεν ὑπὸ Φρυγίην πολύμηλον,
ἄντρον ὑπὸ ζάθεον καλλιπλοκάμων Νυμφάων,
ἧχί ποτ' Ἐνδυμίωνα παρυπνώοντα βόεσσιν
ὑψόθεν ἀθρήσασα κατήλυθε δῖα Σελήνη
οὐρανόθεν· δριμὺς γὰρ ἄγεν πόθος ἠϊθέοιο,
ἀθανάτην περ ἐοῦσαν . . . . . ἧς ἔτι νῦν περ
εὐνῆς σῆμα τέτυκται ὑπὸ δρυσίν· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῇ
ἐκκέχυτ' ἐν ξυλόχοισι βοῶν γλάγος· οἱ δέ νυ φῶτες
θηεῦντ' εἰσέτι κεῖνο· τὸ γὰρ μάλα τηλόθι φαίης
ἔμμεναι εἰσορόων πολιὸν γάλα· κεῖνο δ' ἴησι
λευκὸν ὕδωρ, καὶ, βαιὸν ἀπόπροθεν ὁππόθ' ἵκηται,
πήγνυται ἀμφὶ ῥέεθρα· πέλει δ' ἄρα λάϊνον οὖδας.
Ἀλκαίῳ δ' ἐπόρουσε Μέγης Φυλήϊος υἱός·
καί μιν ἀεὶ σπαίρουσαν ὑπὸ κραδίην ἐπέρησεν
ἐγχείῃ· τοῦ δ' ὦκα λύθη πολυήρατος αἰών·
οὐδέ μιν ἐκ πολέμοιο πολυκλαύτοιο μολόντα,
καίπερ ἐελδόμενοι, μογεροὶ δέξαντο τοκῆες,
Φύλαϊς εὔζωνος καὶ Μάργασος, οἵ ῥ' ἐνέμοντο
Ἁρπάσου ἀμφὶ ῥέεθρα διειδέος, οὗ ἀλεγεινῷ
Μαιάνδρῳ κελάδοντα ῥόον καὶ ἀπείριτον οἶδμα

συμφέρετ', ἤματα πάντα λάβρῳ περὶ χεύματι θύων.
Γλαύκου δ' ἐσθλὸν ἑταῖρον, ἐϋμμελίην Σκυλακῆα,
υἱὸς Ὀϊλῆος σχεδὸν οὔτασεν ἀντιόωντα,
βαιὸν ὑπὲρ σάκεος· διὰ δὲ πλατὺν ἤλασεν ὦμον
αἰχμὴ ἀνιηρή· περὶ δ' ἔβλυσεν αἷμα βοείῃ.
ἀλλά μιν οὔτι δάμασσεν· ἐπεί ῥά ἑ μόρσιμον ἦμαρ
δέχνυτο νοστήσαντα φίλης παρὰ τείχεσι πάτρης.
εὖτε γὰρ Ἴλιον αἰπὺ θοοὶ διέπερσαν Ἀχαιοὶ,
δὴ τότ' ἄρ' ἐκ πολέμοιο φυγὼν, Λυκίην ἀφίκανεν
οἶος ἄνευ ἑτάρων· τὸν δ' ἄστεος ἄγχι γυναῖκες
ἀγρόμεναι, τεκέων σφετέρων ὕπερ, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
εἴρονθ'· ὃς δ' ἄρα τῇσι μόρον κατέλεξεν ἁπάντων·
αἱ δ' ἄρα χερμαδίοισι περισταδὸν ἀνέρα κεῖνον
δάμναντ', οὐδ' ἀπόνητο μολὼν ἐς πατρίδα νόστου,
ἀλλά ἑ λᾶες ὕπερθε μέγα στενάχοντα κάλυψαν·
καί ῥά οἱ ἐκ βελέων ὀλοὸς περὶ τύμβος ἐτύχθη
πὰρ τέμενος καὶ σῆμα κραταιοῦ Βελλεροφόντου,
τῷ ἔνι, κυδαλίμης Τιτηνίδος ἀγχόθι πέτρης.
ἀλλ' ὁ μὲν, αἴσιμον ἦμαρ ἀναπλήσας ὑπ' ὀλέθρου,
ὕστερον ἐννεσίῃσιν ἀγαυοῦ Λητοΐδαο
τίεται ὥστε θεὸς, φθινύθει δέ οἱ οὔποτε τιμή.
Ποίαντος δ' ἐπὶ τοῖσι πάϊς κτάνε Δηϊονῆα,
ἠδ' Ἀντήνορος υἱὸν ἐϋμμελίην Ἀκάμαντα·
ἄλλων δ' αἰζηῶν ὑπεδάμνατο πουλὺν ὅμιλον·
θῦνε γὰρ ἐν δηΐοισιν ἀτειρέϊ ἶσος Ἄρηϊ,
ἢ ποταμῷ κελάδοντι, ὃς ἕρκεα μακρὰ δαΐζει

πλημμύρων, ὅτε λάβρον ὀρινόμενος περὶ πέτρης,
ἐξ ὀρέων ἀλεγεινὰ μεμιγμένος ἔρχεται ὄμβρῳ,
ἀέναός περ ἐὼν καὶ ἀγάῤῥοος, οὐδέ νυ τόν γε
εἴργουσιν προβλῆτες, ἀάσπετα παφλάζοντα·
ὣς οὔτις Ποίαντος ἀγακλειτοῦ θρασὺν υἷα
ἔσθενεν ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν καὶ ἄπωθε πελάσσαι.
ἐν γάρ οἱ στέρνοισι μένος περιώσιον ἦεν·
τεύχεσι δ' ἀμφεκέκαστο δαΐφρονος Ἡρακλῆος
δαιδαλέοις· περὶ γάρ οἱ ἐνὶ ζωστῆρι φαεινῷ
ἄρκτοι ἔσαν βλοσυραὶ καὶ ἀναιδέες· ἀμφὶ δὲ θῶες
σμερδαλέοι, καὶ λυγρὸν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωσαι
παρδάλιες· τῶν δ' ἄγχι, λύκοι ἔσαν ὀβριμόθυμοι,
καὶ σύες ἀργιόδοντες, ἐϋσθενέες τε λέοντες,
ἐκπάγλως ζωοῖσιν ἐοικότες· ἀμφὶ δὲ πάντη
ὑσμῖναι ἐνέκειντο μετ' ἀργαλέοιο φόνοιο.
δαίδαλα μέν οἱ τόσσα περὶ ζωστῆρα τέτυκτο·
ἄλλα δέ οἱ γωρυτὸς ἀπείριτος ἀμφεκέκαστο·
ἐν μὲν ἔην Διὸς υἱὸς ἀελλοπόδης Ἑρμείης
Ἰνάχου ἀμφὶ ῥέεθρα κατακτείνων μέγαν Ἄργον·
Ἄργον, ὃς ὀφθαλμοῖσιν ἀμοιβαδὸν ὑπνώεσκεν·
ἐν δὲ βίη Φαέθοντος, ἀνὰ ῥόον Ἠριδανοῖο
βλήμενος ἐκ δίφροιο· καταιθομένης δ' ἄρα γαίης,
ὡς ἐτεὸν καύσαιτο, μέγας ἐνὶ ἠέρι καπνός·
Περσεὺς δ' ἀντίθεος βλοσυρὴν ἐδάϊζε Μέδουσαν,
ἄστρων ἧχι λοετρὰ πέλει, καὶ τέρματα γαίης,
πηγαί δ' ὠκεανοῖο βαθυῤῥόου, ἔνθ' ἀκάμαντι

ἠελίῳ δύνοντι συνέρχεται ἑσπερίη νύξ.
ἐν δὲ καὶ ἀκαμάτοιο μέγας πάϊς Ἰαπετοῖο
Καυκάσου ἠλιβάτοιο παρῃώρητο κολώνῃ,
δεσμῷ ἐν ἀῤῥήκτῳ· κεῖρεν δέ οἱ αἰετὸς ἧπαρ
αἰὲν ἀεξόμενον· ὁ δ' ἄρα στενάχοντι ἐῴκει.
καὶ τὰ μὲν ἄρ τεύξαντο κλυταὶ χέρες Ἡφαίστοιο
ὀβρίμῳ Ἡρακλῆϊ· ὁ δ' ὤπασε παιδὶ φορῆναι
Ποίαντος, μάλα γάρ οἱ ὁμωρόφιος φίλος ἦεν.
  Αὐτὰρ ὁ κυδιόων ἐν τεύχεσι, δάμνατο λαούς·
ὀψὲ δέ οἱ μετόρουσε Πάρις, στονόεντας ὀϊστοὺς
νωμῶν ἐν χείρεσσι μετὰ γναμπτοῖο βιοῖο
θαρσαλέως· τῷ γάρ ῥα συνήϊεν ὕστατον ἦμαρ·
ἧκε δ' ἀπὸ νευρῆφι θοὸν βέλος· ἡ δ' ἰάχησεν,
ἰοῦ ἀπεσσυμένοιο. ὁ δ' οὐχ ἅλιον φύγε χειρῶν·
ἀλλ' αὐτοῦ μὲν ἅμαρτεν, ἀλευομένου μάλα τυτθὸν,
καί ῥ' ἔβαλεν Κλεόδωρον, ἀγακλειτόν περ ἐόντα,
βαιὸν ὑπὲρ μαζοῖο, διήλασε δ' ἄχρις ἐς ὦμον·
οὐ γὰρ ἔχεν σάκος εὐρὺ, τό οἱ λυγρὸν ἔσχεν ὄλεθρον·
ἀλλ' ὅγε γυμνὸς ἐὼν, ἀνεχάζετο· τοῦ γὰρ ἀπ' ὤμων
Πουλυδάμας ἀπάραξε σάκος, τελαμῶνα δαΐξας
βουπλῆγι στιβαρῷ· ὁ δ' ἐχάσσατο μαρνάμενός περ
αἰχμῇ ἀντηρῇ· στονόεις δέ οἱ ἔμπεσεν ἰὸς
ἄλλοθεν ἀΐξας· ὡς γάρ νύ που ἤθελε δαίμων
θήσειν αἰνὸν ὄλεθρον ἐΰφρονος υἱέϊ Λέρνου,
ὃν τέκετ' Ἀμφιάλη Ῥοδίων ἐν πίονι γαίῃ.
  Τὸν δ' ὡς οὖν ἐδάμασσε Πάρις στονόεντι βελέμνῳ,

δὴ τότε δὴ Ποίαντος ἀμύμονος ὄβριμος υἱὸς
ἐμμεμαὼς, θοὰ τόξα τιταίνων οἱ μέγ᾽ ἄϋτει·
Ὦ κύον, ὡς σοὶ ἔγωγε φόνον καὶ κῆρ᾽ ἀΐδηλον
δώσω, ἐπεί νύ μοι ἄντα λιλαίεαι ἰσοφαρίζειν.
καί κεν ἀναπνεύσουσιν, ὅσοι σέθεν εἵνεκα λυγρῷ
τείροντ᾽ ἐν πολέμῳ· τάχα γὰρ λύσις ἔσσετ᾽ ὀλέθρου,
ἐνθάδε σεῖο θανόντος, ἐπεί σφισι πῆμα τέτυξαι.
Ὣς εἰπὼν, νευρὴν τάχ᾽ ἐΰστροφον ἀγχόθι μαζοῦ
εἴρυσε· κυκλώθη δὲ κέρας, καὶ ἀμείλιχος ἰὸς
ἰθύνθη, τόξον δ᾽ αἰεὶ ὑπέρεσχεν ἀκωκὴ
τυτθὸν ὑπ᾽ αἰζηοῖο βίῃ· μέγα δ᾽ ἔβραχε νευρὴ,
ἰοῦ ἀπεσσυμένοιο δυσηχέος· οὐδ᾽ ἀφάμαρτε
δῖος ἀνήρ. τοῦ δ᾽ οὔτι λύθη κέαρ, ἀλλ᾽ ἔτι θυμῷ
ἔσθενεν· οὐ γάρ οἱ τότε καίριος ἔμπεσεν ἰὸς,
ἀλλὰ παρέθρισε φωτὸς ἐπιγράβδην χρόα καλόν.
ἐξαῦτις δ᾽ ὅγε τόξα τιτύσκετο· τὸν δὲ παραφθὰς,
ἰῷ εὐγλώχινι βάλεν βουβῶνος ὕπερθε
Ποίαντος φίλος υἱός· ὁ δ᾽ οὐκ ἔτ᾽ ἔμιμνε μάχεσθαι,
ἀλλὰ θοῶς ἀπόρουσε, κύων ὣς, εὖτε λέοντα
ταρβήσας χάσσηται, ἐπεσσύμενος τοπάροιθεν·
ὣς ὅγε λευγαλέῃσι πεπαρμένος ἦτορ ἀνίῃς
χάζετ᾽ ἀπὸ πτολέμοιο. συνεκλονέοντο δὲ λαοὶ,
ἀλλήλους ὀλέκοντες· ἐν αἵματι δ᾽ ἔπλετο δῆρις
κτεινομένων ἑκάτερθε· νεκροὶ δ᾽ ἐπέκειντο νέκυσσι
πανσυδίῃ, ψεκάδεσσιν ἐοικότες, ἠὲ χαλάζῃ,
ἢ χιόνος νιφάδεσσιν, ὅτ᾽ οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλην

Ζηνὸς ὑπ' ἐννεσίῃ ζέφυρος καὶ χεῖμα παλύνει·
ὣς οἵγ' ἀμφοτέρωθεν ἀνηλέϊ Κηρὶ δαμέντες,
ἀθρόοι ἀλλήλοισι δεδουπότες, ἀμφεχέοντο.

Αἰνὰ δ' ἀνεστενάχιζε Πάρις· περὶ δ' ἕλκεϊ θυμὸν
τείρετο· τὸν δ', ἀλύοντα μέγ', ἄμφεπον ἰητῆρες·
Τρῶες δ' εἰς ἑὸν ἄστυ κίον· Δαναοὶ δ' ἐπὶ νῆας
κυανέας ἀφίκοντο θοῶς· τοὺς γάρ ῥα κυδοιμοῦ
νὺξ ἀπέπαυσε μέλαινα, μόγον δ' ἐξείλετο γυίων,
ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι, πόνου ἀλκτῆρα, χέασα.
ἀλλ' οὐχ ὕπνος ἔμαρπτε θοὸν Πάριν ἄχρις ἐς ἠῶ·
οὐ γάρ οἵ τις ἄλαλκε, λιλαιομένων περ ἀμύνειν
παντοίοις ἀκέεσσιν, ἐπεί ῥά οἱ αἴσιμον ἦεν
Οἰνώνης ὑπὸ χερσὶ μόρον καὶ κῆρας ἀλύξαι,
ἢν ἐθέλῃ· ὁ δ' ἄρ' αἶψα, θεοπροπίῃσι πιθήσας,
ἤϊεν οὐκ ἐθέλων· ὀλοὴ δέ μιν ἦγεν ἀνάγκη
κουριδίης εἰς ὦπα. λυγροὶ δέ μιν ἀντιόωντες
κακκορυφῆς ὄρνιθες ἀΰτεον, οἱ δ' ἀνὰ χεῖρα
σκαιὴν ἀΐσσοντες· ὁ δὲ σφέας ἄλλοτε μέν που
δείδιεν εἰσορόων, ὁτὲ δ' ἀκράαντα πέτεσθαι
ἔλπετο· τοὶ δέ οἱ αἰνὸν ὑπ' ἄλγεσι φαῖνον ὄλεθρον.
Ἷξε δ' ἐς Οἰνώνην ἐρικυδέα· τὸν δ' ἐσιδοῦσαι
ἀμφίπολοι, θάμβησαν ἀολλέες, ἠδὲ καὶ αὐτὴ
Οἰνώνη· ὁ δ' ἄρ' αἶψα πέσεν παρὰ ποσσὶ γυναικὸς,

— — — — —

ἀμφὶ μέλαιν' ἐφύπερθε, καὶ ἔνδοθι μέχρις ἱκέσθαι
μυελὸν ἐς λιπόωντα δι' ὀστέου, οὕνεκα νηδὺν

φάρμακον αἰνὸν ἔπυθε κατ᾽ οὐταμένου χρόα φωτός·
τείρετο δὲ στυγερῇ βεβλημένος ἦτορ ἀνίῃ.
ὡς δ᾽ ὅτε τις νούσῳ, καὶ ἀργαλέῃ μέγα δίψῃ
αἰθόμενος κραδίην, ἀδινὸν κέαρ αὐαίνηται,
ὅν τε περιζείουσα χολὴ φλέγει, ἀμφὶ δὲ νωθὴς
ψυχή οἱ πεπότητ᾽ ἐπὶ χείλεσιν αὐαλέοισιν,
ἀμφότερον, βιότου τε, καὶ ὕδατος ἱμείρουσα·
ὡς τοῦ ὑπὸ στέρνοισι καταίθετο θυμὸς ἀνίῃ·
καί ῥ᾽ ὀλιγοδρανέων, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
Ὦ γύναι αἰδοίη, μὴ δή νύ με τειρόμενόν περ
ἐχθήρῃς, ἐπεὶ ἄρ σε πάρος λίπον ἐν μεγάροισι
χήρην, οὐκ ἐθέλων περ· ἄγον δέ με Κῆρες ἄφυκτοι
εἰς Ἑλένην, ἧς εἴθε πάρος λεχέεσσι μιγῆναι,
σῇσιν ἐν ἀγκοίνῃσι θανὼν, ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσα.
ἀλλ᾽ ἄγε, πρός σε θεῶν, οἵ τ᾽ οὐρανὸν ἀμφινέμονται,
πρός τε τεῶν λεχέων, καὶ κουριδίης φιλότητος,
ἤπιον ἔνθεο θυμόν· ἄχος δ᾽ ἀλεγεινὸν ἄλαλκε,
φάρμακ᾽ ἀλεξήσοντα καθ᾽ ἕλκεος οὐλομένοιο
θεῖσα, τά μοι μεμόρηται ἀπωσέμεν ἄλγεα θυμοῦ,
ἢν ἐθέλῃς· σῇσιν γὰρ ἐπὶ φρεσὶν, εἴτε σαῶσαι
μήδεαι ἐκ θανάτοιο δυσηχέος, εἴτε καὶ οὐκί·
ἀλλ᾽ ἐλέαιρε τάχιστα, καὶ ὠκυμόρων σθένος ἰῶν
ἐξάκεσ᾽, ὥς μοι ἔτ᾽ ἀμφὶ μένος καὶ γυῖα τέθηλε·
μὴ δέ τί με, ζήλοιο λυγροῦ μεμνημένη ἔμπης,
καλλείψῃς θανέεσθαι ἀμειλίκτῳ ὑπὸ πότμῳ,
πὰρ ποσὶ σοῖσι πεσόντα· Λιταῖς δ᾽ ἀποθύμια ῥέξεις,

αἵ ῥα καὶ αὐταὶ Ζηνὸς ἐριγδούποιο θύγατρες
εἰσὶ, καὶ ἀνθρώποισιν ὑπερφιάλοις κοτέουσαι,
ἐξόπιθε στονόεσσαν ἐπιθύνουσιν Ἐριννὺν,
καὶ χόλον. ἀλλὰ σὺ, πότνα, κακὰς ἀπὸ Κῆρας ἔρυκε
ἐσσυμένως, εἰ καί τι παρήλιτον ἀφραδίῃσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τῆς δ' οὔτι φρένας παρέπεισε κελαινὰς,
ἀλλά ἑ κερτομέουσα, μέγ' ἀχνύμενον προσέειπεν·
Τίπτε μοι εἰλήλουθας ἐναντίον, ἥν ῥα πάροιθεν
κάλλιπες ἐν μεγάροισι, μέγ' ἄσπετα κωκύουσαν,
εἵνεκα Τυνδαρίδος πολυκήδεος, ᾗ παριαύων,
τέρπεο καγχαλόων, ἐπεὶ ἦ πολὺ φερτέρη ἐστὶν
τῆς σέο κουριδίης· τὴν γὰρ φάτις ἔμμεν ἀγήρω·
κείνην ἐσσυμένως γουνάζεο, μηδέ νύ μοί περ
δακρυόεις ἐλεεινὰ καὶ ἀλγινόεντα παραύδα.
αἵ γάρ μοι μέγα θηρὸς ὑπαὶ κραδίῃ μένος εἴη
δαρδάψαι σέο σάρκας, ἔπειτα δέ θ' αἷμα λαφύξαι·
οἷά με πήματ' ἔοργας, ἀτασθαλίῃσι πιθήσας.
σχέτλιε, ποῦ νύ τοι ἐστὶν ἐϋστέφανος Κυθέρεια;
πῇ δὲ πέλει γαμβροῖο λελασμένος ἀκάματος Ζεύς;
τούς ἔχ' ἀοσσητῆρας· ἐμῶν δ' ἀπὸ τῆλε μελάθρων
χάζεο, καὶ μακάρεσσι καὶ ἀνδράσι πῆμ' ἀλεγεινόν.
σεῖο γὰρ εἵνεκ', ἀλιτρὲ, καὶ ἀθανάτους ἕλε πένθος,
τοὺς μὲν ἐφ' υἱωνοῖς, τοὺς δ' υἱάσιν ὀλλυμένοισιν.
ἀλλά μοι ἔῤῥε δόμοιο, καὶ εἰς Ἑλένην ἀφίκανε,
ἧς σε χρεὼν, νυκτός τε καὶ ἤματος ἀσχαλόωντα,
τρύζειν πὰρ λεχέεσσι, πεπαρμένον ἄλγεϊ λυγρῷ,

εἰσόκε σ' ἰήνειεν ἀνιηρῶν ὀδυνάων.
Ὣς φαμένη, γοόωντα φίλων ἀπέπεμπε μελάθρων·
νηπίη· οὐδ' ἄρ' ἐφράσσαθ' ἑὸν μόρον· ἦ γὰρ ἔμελλον,
κείνου ἀποφθιμένοιο, καὶ αὐτῇ Κῆρες ἕπεσθαι
ἐσσυμένως· ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν Διὸς αἶσα.
τὸν δ' ἂρ ἐπεσσύμενον λασίης ὑπὲρ ἄκριας Ἴδης,
λυγρὸν ἐπισκάζοντα, καὶ ἀχνύμενον μέγα θυμῷ,
Ἥρη τ' εἰσενόησε, καὶ ἄμβροτον ἦτορ ἰάνθη,
ἑζομένη κατ' Ὄλυμπον, ὅπη Διὸς ἔπλετ' ἀλωή·
καί ῥά οἱ ἀμφίπολοι πίσυρες σχεδὸν ἑδριόωντο,
τάς ποτ' ἄρ' Ἠελίῳ χαροπὴ δμηθεῖσα Σελήνη
γείνατ' ἀν' οὐρανὸν εὐρὺν, ἀτειρέας, οὐδὲν ὁμοίας
ἀλλήλαις· μορφῇ δὲ διέκριθεν ἄλλη ἀπ' ἄλλης·
[ἡ δ' ἑτέρη, χειμῶνι καὶ αἰγοκερῆϊ μέμηλε·]
τέτρασι γὰρ μοίρῃσι βροτῶν διαμείβεται αἰὼν,
ἃς κεῖναι ἐφέπουσιν ἀμοιβαδόν· ἀλλὰ τὰ μέν που
αὐτῷ Ζηνὶ μέλοιτο κατ' οὐρανόν· αἱ δ' ὀάριζον
ὅππως λοίγιος Αἶσα περὶ φρεσὶν οὐλομένῃσι
μήδετο, Τυνδαρίδος στυγερὸν γάμον ἐντύνουσα
Δηϊφόβῳ, καὶ μῆνιν ἀνιηρὴν Ἑλένοιο,
καὶ χόλον ἀμφὶ γυναικός· ὅπως τέ μιν υἷες Ἀχαιῶν
ἤμελλον μάρψαντες ἐν ὑψηλοῖσιν ὄρεσσι,
χωόμενον Τρώεσσι, θοὰς ἐπὶ νῆας ἄγεσθαι·
ὥς τε, οἱ ἐννεσίῃσι, κραταιοῦ Τυδέος υἱὸς,
ἑσπομένου Ὀδυσῆος, ὑπὲρ μέγα τεῖχος ὀρούσας,
Ἀλκαθόῳ στονόεντα φέρειν ἤμελλεν ὄλεθρον,

ἁρπάξας ἐθέλουσαν ἐΰφρονα Τριτογένειαν,
ἥ τ' ἔρυμα πτόλιός τε, καὶ αὐτῶν ἔπλετο Τρώων·
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ θεῶν τις ἀπειρέσιον χαλεπήνας
ἔσθενεν ὄλβιον ἄστυ διαπραθέειν Πριάμοιο,
ἀθανάτης ἔμπροσθεν ἀκηδέος ἐμβεβαυίας·
οὐδέ οἱ ἄμβροτον εἶδος ἐτεκτήναντο σιδήρῳ
ἀνέρες, ἀλλά μιν αὐτὸς ἀπ' Οὐλύμποιο Κρονίων
κάββαλεν ἐς Πριάμοιο πολυχρύσοιο πόληα.
Καὶ τὰ μὲν ὣς ὀάριζε Διὸς δάμαρ ἀμφιπόλοισιν,
ἄλλα δὲ πολλ' ἐπὶ τοῖσι. Πάριν δ' ἄρα θυμὸς ἐν Ἴδῃ
κάλλιπεν, οὐδ' Ἑλένη μιν ἐσέδρακε νοστήσαντα.
ἀμφὶ δέ μιν Νύμφαι μέγ' ἐκώκυον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
εἰσέτι που μέμνηντο κατὰ φρένας, ὅσσα πάροιθεν
ἐξέτι νηπιάχοιο συναγρομένῃς ὀάριζε·
σὺν δέ σφι μύροντο βοῶν θοοὶ ἀγροιῶται,
ἀχνύμενοι κατὰ θυμόν· ἐπεστενάχοντο δὲ βῆσσαι.
Καὶ τότε δὴ Πριάμοιο πολυτλήτοιο γυναικὶ
δεινὸν Ἀλεξάνδροιο μόρον φάτο βουκόλος ἀνήρ·
τῆς δ' ἄφαρ, ὡς ἐσάκουσε, τρόμῳ περιπάλλετο θυμὸς,
γυῖα δ' ὑπεκλάσθησαν· ἔπος δ' ὀλοφύρατο τοῖον·
Ὤλεό μοι, φίλε τέκνον· ἐμοὶ δ' ἐπὶ πένθεϊ πένθος
κάλλιπες αἰὲν ἄφυκτον, ἐπεὶ πολὺ φέρτατος ἄλλων
παίδων ἔσκες ἐμεῖο, μεθ' Ἕκτορα· τῷ νύ σε λυγρὴ
κλαύσομαι, εἰσόκε μοι κραδίη ἐνὶ πάλλεται ἦτορ·
οὐ γὰρ ἄνευ μακάρων τάδε πάσχομεν, ἀλλά τις Αἶσα
μήσατο λοίγια ἔργα, τὰ μὴ ὄφελον ἐνόησα,

ἀλλ' ἔθανον προπάροιθεν ἐν εἰρήνῃ τε, καὶ ὄλβῳ,
ἐλπομένη καὶ ἔτ' ἄλλα κακώτερα θηήσασθαι,
παῖδας μὲν κταμένους, κεραϊζομένην δὲ πόληα,
καὶ πυρὶ δαιομένην Δαναῶν ὑπὸ καρτεροθύμων·
σύν τε νυοὺς, θύγατράς τε, μετὰ Τρωῇσι καὶ ἄλλαις,
ἑλκομένας ἅμα παισὶ, ἀδρυκτήτῳ ὑπ' ἀνάγκῃ.
Ὣς φάτο κωκύουσα· πόσις δέ οἱ οὔ τι πέπυστο·
ἀλλ' ὁ γὰρ Ἕκτορος ἧστο τάφῳ ἐπὶ δάκρυα χεύων,
οὕνεκ' ἄριστος ἔην, καὶ ἐρύετο δούρατι πάτρην·
τοῦ περὶ πευκαλίμας ἀχέων φρένας, οὔ τι πέπυστο.
Ἀλλ' Ἑλένη μάλα πολλὰ διηνεκέως γοόωσα,
ἄλλα μὲν ἐν Τρώεσσιν ἀΰτεεν, ἄλλα δέ οἱ κῆρ
ἐν κραδίῃ μενέαινε· φίλον δ' ἀνὰ θυμὸν ἔειπεν·
Ἆνερ, ἐμοὶ, καὶ Τρωσὶ, καί οἱ αὐτῷ μέγα πῆμα,
ὤλεο λευγαλέως· ἐμὲ δ' ἐν στυγερῇ κακότητι
κάλλιπες, ἐλπομένην ὀλοώτερα πήματ' ἰδέσθαι·
ὡς ὄφελόν μ' Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο πάροιθεν,
ὁππότε σοι ἑπόμην ὀλοῇ ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ·
νῦν δ' ἄρα καί σοι πῆμα θεοὶ δόσαν, ἠδ' ἐμοὶ αὐτῇ
αἰνομόρῳ· πάντες δέ με ἄσπετον ἐῤῥίγασι,
πάντες δ' ἐχθαίρουσιν ἐμὸν κέαρ· οὐδέ πῃ οἶδα
ἐκφυγέειν· εἰ γάρ κε φύγω Δαναῶν ἐς ὅμιλον,
αὐτίκ' ἀεικίσσουσιν ἐμὸν δέμας· εἰ δέ κε μίμνω,
Τρωαὶ καὶ Τρῶές με, περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλαι,
αἶψα διαῤῥαίσουσι· νέκυν δ' οὐ γαῖα καλύψει,
ἀλλὰ κύνες δάψουσι, καὶ οἰωνῶν θοὰ φῦλα·

ὡς ὄφελόν μ' ἐδάμασσα πάρος τάδε πήματ' ἰδέσθαι.
Ὣς ἔφατ', οὐ γοόωσα πόσιν τόσσον, ὅσον αἰνῆς
μύρετ' ἀλιτροσύνης μεμνημένη. ἀμφὶ δὲ Τρωαί,
ὡς κείνη, στενάχοντο· μετὰ φρεσὶ δ' ἄλλα μενοίνων·
αἱ μὲν ὑπὲρ τοκέων, μεμνημέναι, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
αἱ δ' ἄρ' ὑπὲρ παίδων, ἠδὲ γνωτῶν ἐριτίμων.
Οἴη δ' ἐκ θυμοῖο δαΐζετο κυδαλίμοιο
Οἰνώνη· ἀλλ' οὔτι μετὰ Τρωῇσιν ἐοῦσα
κώκυσεν, ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐνὶ σφετέροισι μελάθροις
κεῖτο βαρυστενάχουσα παλαιοῦ λέκτρον ἀκοίτεω.
οἵη δ' ἐν ξυλόχοισι περιτρέφεται κρύσταλλος
αἰπυτάτων ὀρέων, ἥ τ' ἄγκεα πολλὰ παλύνει
χευαμένη ζεφύροιο καταιγίσιν· ἀμφὶ δὲ μακραὶ
ἄκριες ὑδρηλῇσι κατειβόμεναι λιβάδεσσι
σεύονθ', ἡ δὲ νάπῃσιν, ἀπειρεσίη περ ἐοῦσα,
πίδακος ἐσσυμένης κρυερὸν περιτήκεται ὕδωρ·
ὣς ἥ γ' ἀσχαλόωσα μέγα στυγερῇ ὑπ' ἀνίῃ
τήκετ', ἀκηχεμένη πόσιος περὶ κουριδίοιο·
αἰνά τ' ἀναστενάχουσα, φίλον προσελέξατο θυμόν·
Ὤ μοι ἀτασθαλίης, ὤ μοι στυγεροῦ βιότοιο,
ἣ πόσιν ἀμφαγάπησα δυσάμμορος, ᾧ σὺν ἐώλπειν
γήραϊ τειρομένη βιότου κλυτὸν οὐδὸν ἱκέσθαι,
αἰὲν ὁμοφρονέουσα· θεοὶ δ' ἑτέρωσε βάλοντο·
ὡς μ' ὄφελόν ποτε Κῆρες ἀνηρείψαντο μέλαιναι,
ὁππότε νόσφιν ἔμελλον Ἀλεξάνδροιο πέλεσθαι·
ἀλλὰ καὶ εἰ ζωός μ' ἔλιπεν, μέγα τλήσομαι ἔργον,

ἀμφ' αὐτῷ θανέειν, ἐπεὶ οὔ τι μοι εὔαδεν ἠώς.
Ὣς φαμένης ἐλεεινὰ κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο
δάκρυα, κουριδίοιο δ' ἀνακλήσαντος ὄλεθρον
μνωομένη, ἅτε κηρὸς ὑπαὶ πυρὶ, τήκετο λάθρη·
ἄζετο γὰρ πατέρα σφὸν, ἰδ' ἀμφιπόλους εὐπέπλους,
μέχρις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἀπ' εὐρέος ὠκεανοῖο
νὺξ ἐχύθη, μερόπεσσι λύσιν καμάτοιο φέρουσα.
καί ῥα τόθ', ὑπνώοντος ἐνὶ μεγάροισι τοκῆος
καὶ δμώων, πυλεῶνας ἀναῤῥήξασα μελάθρων,
ἔκθορεν, ἠΰτ' ἄελλα· φέρον δέ μιν ὠκέα γυῖα.
ὡς δ' ὅτ' ἀν' οὔρεα πόρτιν, ἐρασσαμένην μέγα ταύρου,
θυμὸς ἐποτρύνει ποσὶ καρπαλίμοισι φέρεσθαι
ἐσσυμένως, ἡ δ' οὔτι, λιλαιομένη φιλότητος,
ταρβεῖ βουκόλον ἄνδρα, φέρει δέ μιν ἄσχετος ὁρμὴ,
εἴ που ἐνὶ ξυλόχοισιν ὁμήθεα ταῦρον ἴδοιτο·
ὡς ἥ, ῥίμφα θέουσα, διήνυε μακρὰ κέλευθα,
διζομένη τάχα ποσσὶ πυρῆς ἐπιβήμεναι αἰνῆς·
οὐδέ τί οἱ κάμε γούνατ'· ἐλαφρότεροι δ' ἐφέροντο
ἐσσυμένως πόδες αἰέν· ἔπειγε γὰρ οὐλομένη Κὴρ,
καὶ Κύπρις· οὐδέ τι θῆρας ἐδείδιε λαχνήεντας,
ἀντομένη ὑπὸ νύκτα, πάρος μέγα πεφρικυῖα·
πᾶσα δέ οἱ λασίων ὀρέων ἐστείβετο πέτρη,
καὶ κρημνοὶ, πᾶσαι δὲ διεπρήσσοντο χαράδραι.
τὴν δέ που εἰσορόωσα τόθ' ὕψοθι δῖα Σελήνη
μνησαμένη κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἐνδυμίωνος,
πολλὰ μάλ' ἐσσυμένην ὀλοφύρατο· καί οἱ ὕπερθε

λαμπρὸν παμφαίνουσα, μακρὰς ἀνέφαινε κελεύθους.
ἵκετο δ' ἐμβεβαυῖα δι' οὔρεος, ἧχι καὶ ἄλλαι
νύμφαι Ἀλεξάνδροιο μακρὸν πέρι κωκύεσκον.
τὸν δ' ἔτι που κρατερὸν πῦρ ἄμφεχεν, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῷ
μηλονόμοι ξυνιόντες ἀπ' οὔρεος ἄλλοθεν ἄλλοι
ὕλην θεσπεσίην παρενήνεον, ἦρα φέροντες
ὑστάτιον καὶ πένθος ὁμῶς ἑτάρῳ καὶ ἄνακτι,
κλαίοντες μάλα πολλὰ περισταδόν. ἡ δέ μιν οὔτι,
ἀμφαδὸν ὡς ἄθρησε, βοήσατο τειρομένη περ,
ἀλλὰ καλυψαμένη πέρι φάρεϊ καλὰ πρόσωπα,
αἶψα πυρῇ ἐνέπαλτο· γόον δ' ἄρα πουλὺν ὄρινε·
καίετο δ' ἀμφὶ πόσει· Νύμφαι δέ μιν ἄλλοθεν ἄλλαι
θάμβεον, εὖτ' ἐσίδοντο μετ' ἀνέρι πεπτηυῖαν·
καί τις ἑὸν κατὰ θυμὸν ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν·
Ἀτρεκέως Πάρις ἦεν ἀτάσθαλος, ὃς μάλα κεδνὴν
κάλλιπε κουριδίην, καὶ ἀνήγαγε μάργον ἄκοιτιν,
οἱ αὐτῷ, καὶ Τρωσὶ, καὶ ἄστεϊ λοίγιον ἄλγος·
νήπιος· οὐδ' ἀλόχοιο περίφρονος ἅζετο θυμὸν
τειρομένης, ἥπερ μιν ὑπὲρ φάος ἠελίοιο,
καίπερ ἀπεχθαίροντα, καὶ οὐ φιλέοντα, τίεσκεν.
Ὣς ἄρ ἔφη Νύμφη τις ἀνὰ φρένας· οἱ δ' ἐνὶ μέσσῃ
πυρκαϊῇ καίοντο, λελασμένοι ἠριγενείης·
ἀμφὶ δὲ βουκόλοι ἄνδρες ἐθάμβεον, εὖτε πάροιθεν
Ἀργεῖοι θάμβησαν ἀολλέες, ἀθρήσαντες
Εὐάδνην Καπανῆος, ἐπεκχυμένην μελέεσσιν
ἀμφὶ πόσιν δμηθέντα Διὸς στονόεντι κεραυνῷ.

ἀλλ' ὅτε δ' ἀμφοτέρους ὀλοὴ πυρὸς ἤνυσε ῥιπὴ,
Οἰνώνην τε, Πάριν τε, μιῇ δ' ὑποκάββαλε τέφρῃ,
δὴ τότε πυρκαϊὴν οἴνῳ σβέσαν· ὀστέα δ' αὐτῶν
χρυσέῳ ἐν κρητῆρι θέσαν· περὶ δὲ σφίσι σῆμα
ἐσσυμένως τεύξαντο· θέσαν δ' ἄρα δοιὼ ὕπερθεν
στήλας, αἵπερ ἔασι τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.

ARGUMENTUM
LIBRI XI.

CONTINUATUR pugna, Neoptolemo, Aenea, aliisque Graecorum & Troianorum ducibus ſtrenue rem gerentibus — 128. Nunc Apollo, ſumta Polymeſtoris auguris perſona, animum addit Aeneae & Eurymacho, Antenoris filio, qui impetu facto Achivos fugant & fugientes caedunt, laetante Apolline — 183. Narrantur facinora Agenoris & Aeneae & conſternatio Achivorum — 215. Territos hos increpat Neoptolemus, & Myrmidones in hoſtem ducit: reſpirant Achivi: cedunt paullisper Troiani, quos tamen Aeneas retinet & pugnam reſtituit, — 247. Pulvere excitato caligo oritur, viſum eripiens pugnantibus: qua a Iove dispulſa, iterum pugnatur acriter, — 283. Tandem Minerva auxilio venit Achivis: quare Venus Aeneam nube tectum e proelio ſubducit — 299. Cedunt Troiani & multa cum caede in urbem compelluntur: curantur utrinque vulnerati, — 329. Poſtridie Achivi muros urbis oppugnant, distributa inter duces ad IV. urbis partes pugna, — 357. Ulyſſes ſuis auctor eſt, ut teſtudine facta ad muros ſubeant: quae tamen Aeneae virtute, ingenti ſaxo immiſſo, diſſolvitur, — 430. Multi cadunt utrinque, pugna per totum diem continuata, — 439. Aiax Locrus miſſilibus Troianos a muro pellit: quo facto Alcimedon, eius ſocius, ſcalis admotis muros eſcendit, ſed ab Aenea ſaxo proſternitur, — 474. Sagittam a Philoctete in Aeneam miſſam Venus avertit, Menon tamen ea perit: Aeneas contra Toxaechmen ſaxo perimit, — *ad fin.*

ΚΟΙΝΤΟΥ
ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΑ.

Τρωαὶ δὲ στενάχοντο κατὰ πτόλιν, οὐδ' ἐδύναντο
ἐλθέμεναι ποτὶ τύμβον, ἐπεὶ μάλα τηλόθ' ἔκειτο
ἄστεος αἰπεινοῖο· νέοι δ' ἔκτοσθε πόληος
νωλεμέως πονέοντο· μάχη δ' οὐ λῆγε πόνοιο,
καίπερ Ἀλεξάνδροιο δεδουπότος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐπεσσεύοντο ποτὶ πτόλιν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
τείχεος ἤϊον ἐκτὸς, ἐπεὶ σφέας ἦγεν ἀνάγκη·
ἐν γὰρ δὴ μέσσοισιν Ἔρις, στονόεσσά τ' Ἐνυὼ
στρωφῶντ', ἀργαλέῃσιν Ἐριννύσιν ἴκελαι ἄντην,
ἄμφω ἀπὸ στομάτων ὀλοὸν πνείουσαι ὄλεθρον·
ἀμφ' αὐτῇσι δὲ Κῆρες, ἀναιδέα θυμὸν ἔχουσαι,
ἀργαλέως μαίνοντο· Φόβος δ' ἑτέρωθε, καὶ Ἄρης,
λαοὺς ὀτρύνεσκον· ἐφέσπετο δὲ σφίσι Δεῖμος,
φοινήεντι λύθρῳ πεπαλαγμένος, ὄφρα ἑ φῶτες,
οἱ μὲν καρτύνωνται ὁρώμενοι, οἱ δὲ φέβωνται.
πάντῃ δ' αἰγανέαι τε, καὶ ἔγχεα, καὶ βέλε' ἀνδρῶν,
ἄλλυδις ἄλλα χέοντο, κακοῦ μεμαῶτα φόνοιο·

ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσι δοῦπος ἐρειδομένοισιν ὀρώρει,
μαρναμένων ἑκάτερθε, κατὰ φθισήνορα χάρμην.
Ἔνθ' ἄρα Λαοδάμαντα Νεοπτόλεμος κατέπεφνε·
ὃς τράφη ἐν Λυκίῃ Ξάνθου παρὰ καλὰ ῥέεθρα,
ὅν ποτ' ἐριγδούποιο Διὸς δάμαρ ἀνθρώποισι
Λητὼ δὴ ἀνέφηνεν, ἀναῤῥήξασα χέρεσσι
τρηχὺ πέδον Λυκίης ἐρικυδέος, ὁππόθ' ἑοῖο
δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτῃσιν ἀνίη
θεσπεσίου τοκετοῖο, ὅσην ὠδῖνες ἔγειρον.
τῷ δ' ἐπὶ Νῖρον ὄλεσσε, βαλὼν ἀνὰ δηϊοτῆτα
δουρὶ διὰ γναθμοῖο· πέρησε δ' ἀνὰ στόμα χαλκὸς
γλῶσσαν ἔτ' αὐδήεσσαν· ὁ δ' ἔγχεος ἄσχετον αἰχμὴν
ἄμπεχε βεβρυχώς· περὶ δ' ἔῤῥεεν αἷμα γένυσσι
φθεγγομένου. καὶ τὸν μὲν ὑπὸ κρατερῇ χερὸς ἀλκῇ
ἐγχείη στονόεσσα ποτὶ χθονὸς οὖδας ἔρεισε
δευόμενον θυμοῖο· βάλεν δ' Εὐήνορα δῖον
τυτθὸν ὑπαὶ λαπάρην, διὰ δ' ἤλασεν ἐς μέσον ἧπαρ
αἰχμήν· τῷ δ' ἀλεγεινὸς ἄφαρ συνέκυρσεν ὄλεθρος.
εἷλε δ' ἄρ' Ἰφιτίωνα, καὶ Ἱππομέδοντα δάμασσε
Μαινάλου ὄβριμον υἷα, τὸν Ὠκυρόη τέκε Νύμφη
Σαγγαρίου ποταμοῖο παρὰ ῥόον· οὐδέ νυ τόν γε
δέξατο νοστήσαντα· κακαὶ δέ ἑ Κῆρες ἄμερσαν
παιδὸς ἀνιηρῶς· μέγα δ' υἱέος ἔλλαβε πένθος.
Αἰνείας δὲ Βρέμοντα, καὶ Ἀνδρόμαχον κατέπεφνεν,
ὃς τράφη ἐν Κνωσσῷ, ὁ δ' ἄρα ζαθέῃ ἐνὶ Λύκτῳ·
ἄμφω δ' εἰς ἕνα χῶρον ἀπ' ὠκυπόδων πέσον ἵππων·

καί ῥ' ὁ μὲν ἀσπαίρεσκε, πεπαρμένος ἔγχεϊ μακρῷ
λαιμόν· ὁ δ' ἀλγινόεντος ἀνὰ κροτάφοιο θέμεθλα
χερμαδίῳ στονόεντι μάλα κρατερῆς ἀπὸ χειρὸς
βλήμενος ἐκπνείεσκε, μέλας δέ μιν ἄμπεχε πότμος·
ἵπποι δ' ἐπτοίηντο, καὶ ἡνιόχων ἀπάνευθε
φεύγοντες, πολλοῖσιν ἐνεπλάζοντο νέκυσσι·
καὶ τοὺς μὲν θεράποντες ἀμύμονος Αἰνείαο
μάρψαντες, κεχάροντο φίλῃ περὶ ληΐδι θυμόν.
Ἔνθα Φιλοκτήτης ὀλοῷ βάλε Πείρασον ἰῷ
φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο· δίεθρισε δ' ἀγκύλα νεῦρα
γούνατος ἐξόπιθεν· κατὰ δ' ἔκλασεν ἀνέρος ὁρμήν.
καὶ τὸν μὲν Δαναῶν τις ὅτ' ἔδρακε γυιωθέντα,
ἐσσυμένως ἀπάμερσε καρήατος, ἐς δορὶ τύψας
ἀλγινόεντα τένοντ'· ὀλοὴ δ' ὑπεδέξατο γαῖα
σῶμα· κάρη δ' ἀπάτερθε κυλινδομένη πεφόρητο,
φωνῆς ἱεμένοιο, ταχὺς δ' ἅμα πέπτατο θυμός.
Πουλυδάμας δὲ Κλέωνα καὶ Εὐρύμαχον βάλε δουρὶ,
οἳ Σύμηθεν ἵκανον ὑπαὶ Νιρῆϊ ἄνακτι,
ἄμφω ἐπιστάμενοι δόλον ἰχθύσι μητίσασθαι
αἰνὸν ὑπ' ἀγκίστροιο, βαλεῖν δέ τε εἰς ἅλα δῖαν
δίκτυα, καὶ παλάμῃσι περιφραδέως, ἀπὸ νηὸς,
ἰθὺ καὶ αἶψα τρίαιναν ἐπ' ἰχθύσι νωμήσασθαι·
ἀλλ' οὔ σφιν ἐπὶ πῆμα θαλάσσια ἤρκεσεν ἔργα.
Εὐρύπυλος δὲ μενεπτόλεμος βάλε φαίδιμον Ἕλλον,
τόν ῥα παραὶ λίμνῃ Γυγαίῃ γείνατο μήτηρ
Κλειτὼ καλλιπάρηος· ὁ δ' ἐν κονίῃσι τανύσθη

πρηνής· τοῦ δ' ἀπάτερθεν ὁμῶς δορὶ κάππεσε μακρῷ,
ὤμου ἀπὸ βριαροῖο κεκομμένη ἄορι λυγρῷ,
χεὶρ, ἔτι μαιμώωσα ποτὶ κλόνον ἔγχος ἀεῖραι
μαψιδίως· οὐ γάρ μιν ἀνὴρ εἰς ἔργον ἐνώμα,
ἀλλ' αὔτως ἤσπαιρεν, ἅτε βλοσυροῖο δράκοντος
οὐρὴ ἀποτμηθεῖσ' ἀναπάλλεται, οὐδέ οἱ ἀλκὴ
ἕσπεται ἐς πόνον αἰπὺν, ἵνα χραύσαντα δαΐξῃ·
ὣς ἄρα δεξιτερὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐς αἰχμὴν
ὥρμαινεν πονέεσθαι· ἀτὰρ μένος οὐκέτ' ὀπήδει.
Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Αἶνον ἐνήρατο, καὶ Πολύϊνδον,
ἄμφω Κητείους· τὸν δούρατι, τὸν δ' ἀλεγεινῷ
ἄορι δῃώσας. Σθένελος δ' ἕλε δῖον Ἄβαντα,
αἰγανέην προϊείς· ἡ δ' ἀσφαράγοιο διὰ πρὸ
ἐσσυμένη, ἀλεγεινὸν ἐς ἰνίου ἦλθε τένοντα·
λῦσε δ' ἄρ' ἀνέρος ἦτορ· ὑπέκλασε δ' ἅψεα πάντα.
Τυδείδης δ' ἕλε Λαοδόκον, Μελιόν τ' Ἀγαμέμνων·
Δηΐφοβος δὲ Δρύαντα, καὶ Ἄλκιμον· αὐτὰρ Ἀγήνωρ
Ἵππασον ἐξενάριξεν, ἀγακλειτόν περ ἐόντα,
ὅς ῥ' ἀπὸ Πηνειοῦ ποταμοῦ κίεν· οὐδ' ἐρατεινὰ
θρέπτα τοκεῦσιν ἔδωκεν, ἐπεί ῥά νιν ἔκλασε δαίμων.
Ἔνθα Θόας ἐδάμασσε Λάλον, καὶ ἀγήνορα Λύγκον·
Μηριόνης δὲ Λυκῶνα, καὶ Ἀρχέλοχον Μενέλαος,
ὅς ῥά τε Κωρυκίην ὑπὸ δειράδα ναιετάασκεν,
πέτρην θ' Ἡφαίστοιο περίφρονος, ἥ τε βροτοῖσι
θαῦμα πέλει· δὴ γάρ μιν ἐναίθεται ἀκάματον πῦρ,
ἄσβεστον νυκτός τε καὶ ἤματος· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ

φοίνικες θαλέουσι, φέρουσι δ' ἀπείρονα καρπὸν,
ῥίζης καιομένης ἅμα λάεσιν· ἀλλὰ τὸ μέν που
ἀθάνατοι τεύξαντο καὶ ἐσσομένοισιν ἰδέσθαι.
Τεῦκρος δ' Ἱππομέδοντος ἀμύμονος υἷα Μενοίτην
ἐσσυμένως ὥρμαινε βαλεῖν ἐπιόντα βελέμνῳ·
καί ῥα νόῳ, καὶ χερσὶ, καὶ ὄμμασιν ἰθύνεσκεν
ἰὸν ἀπὸ γναμπτοῖο κεράατος· ὃς δ' ἀλεγεινὸς
ἆλτο θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἐς ἀνέρα· τῷ δ' ἀπὸ νευρὴ
εἰσέτι που κανάχιζεν· ὁ δ' ἀντίον ἀσπαίρεσκεν
βλήμενος, οὕνεκα Κῆρες ὁμῶς φορέοντο βελέμνῳ
καίριον εἰς κραδίην, ὅθι περ νόος ἕζεται ἀνδρῶν
καὶ μένος, ὀτραλέαι δὲ ποτὶ μόρον εἰσὶ κέλευθοι.
Εὐρύαλος δ' ἄρα πολλὸν ἀπὸ στιβαρῆς βάλε χειρὸς
λᾶα μέγαν, Τρώων δὲ θοὰς ἐλέλιξε φάλαγγας.
ὡς δ' ὅτε τις γεράνοισι τανυφθόγγοισι χολωθεὶς
οὖρος ἀνὴρ πεδίοιο, μέγ' ἀσχαλόων ἐπορούσῃ,
δινήσας περὶ κρατὶ θοῶς μάλα νεῦρα βόεια,
λᾶα βάλῃ κατέναντα, διασκεδάσῃ δ' ὑπὸ ῥοίζῳ
ἠέρι πεπταμένας δολιχὰς στίχας, αἱ δὲ φέβονται,
ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην εἰλεύμεναι ἀΐσσουσι,
κλαγγηδὸν μάλα πάγχυ, πάρος κατὰ κόσμον ἰοῦσαι·
ὣς ἄρα δυσμενέες φοβερὸν βέλος ἀμφεφόβηθεν
ὀβρίμου Εὐρυάλοιο· τὸ δ' οὐχ' ἄλιον φέρε δαίμων,
ἀλλ' ἄρα σὺν πήληκι κάρη κρατεροῖο Μέλητος
θλάσσε περὶ πληγῇσι· μόρος δ' ἐκίχανεν ἀρητός.
Ἄλλος δ' ἄλλον ἔπεφνε, περιστεναχίζετο δ' αἶα.

ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐπιβρίσαντος ἀπειρεσίου ἀνέμοιο
λάβρον, ὑπαὶ ῥιπῆς βαρυηχέος ἄλλυδις ἄλλα
δένδρεα μακρὰ πέσῃσιν, ὑπ᾽ ἐκ ῥιζῶν ἐριπόντα,
ἄλσεος εὐπεδίοιο, βρέμει δέ τε πᾶσα περὶ χθών·
ὡς οἵγ᾽ ἐν κονίῃσι πέσον· κανάχησε δὲ τεύχη
ἄσπετον, ἀμφὶ δὲ γαῖα μέγ᾽ ἔβραχεν· οἱ δὲ κυδοιμοῦ
ἀργαλέου μνώοντο, μετά σφισι πῆμα τιθέντες.
Καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ Αἰνείαο μόλε σχεδὸν ἠῢς Ἀπόλλων,
ἠδ᾽ Ἀντηνορίδαο δαΐφρονος Εὐρυμάχοιο·
οἱ γὰρ δὴ μάρναντο πολυσθενέεσσιν Ἀχαιοῖς,
ἄγχι μάλ᾽ ἑσταότες κατὰ φύλοπιν, εὖθ᾽ ὑπ᾽ ἀπήνῃ
δοιοὶ ὁμηλικίῃ κρατεροὶ βόες, οὐδ᾽ ἀπέληγον
ὑσμίνης· τοῖς δ᾽ αἶψα θεὸς ποτὶ μῦθον ἔειπεν,
μάντεϊ εἰδόμενος Πολυμήστορι, τόν ποτε μήτηρ
γείνατ᾽ ἐπὶ Ξάνθοιο ῥοῇς, θεράπονθ᾽ Ἑκάτοιο·
Εὐρύμαχ᾽, Αἰνεία τε, θεῶν γένος, οὔτι ἔοικεν
ὑμέας Ἀργείοισιν ὑπεικέμεν· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
ὔμμιν ὑπαντιάσας κεχαρήσεται ὄβριμος Ἄρης,
ἢν ἐθέλητε μάχεσθαι ἀνὰ κλόνον· οὕνεκα Μοῖραι
μακρὸν ἐπ᾽ ἀμφοτέροισι βίου τέλος ἐκλώσαντο.
Ὣς εἰπὼν, ἀνέμοισι μίγη, καὶ ἄϊστος ἐτύχθη·
οἱ δὲ νόῳ φράσσαντο θεοῦ μένος· αἶψα δ᾽ ἄρ᾽ αὐτοῖς
θάρσος ἀπειρέσιον κατεχεύετο· μαίνετο δέ σφι
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔνθορον Ἀργείοισιν,
ἀργαλέοις σφήκεσσιν ἐοικότες, οἵ τ᾽ ἀλεγεινὸν
ἐκ θυμοῦ κοτέοντες, ἐπιβρίσωσι μελίσσαις,

εὖτε περὶ σταφυλῆς αὐανομένης ἐν ὀπώρῃ
ἐρχομένας ἐσίδωσιν, ἢ ἐκ σίμβλοιο θορούσας·
ὣς ἄρα Τρώϊοι υἷες ἐϋπτολέμοισιν Ἀχαιοῖς
ἔνθορον ἐσσυμένως· κεχάροντο δὲ Κῆρες ἐρεμναὶ,
μαρναμένων· ἐγέλασσε δ' Ἄρης· ἰάχησε δ' Ἐνυὼ,
σμερδαλέον· μέγα δὲ σφιν ἐπέβραχεν αἰόλα τεύχη·
οἱ δ' ἄρα δυσμενέων ἀπερείσια φῦλα δάϊζον
χερσὶν ἀμαιμακέτῃσι· κατηρείποντο δὲ λαοὶ
αὔτως, ἠΰτ' ἄμαλλα θέρευς δυσθαλπέος ὥρῃ,
ἥν ῥά τ' ἐπισπέρχωσι θοοὶ χέρας ἀμητῆρες,
δασσάμενοι κατ' ἄρουραν ἀπείρονα μακρὰ πέλεθρα·
ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ χερσὶ κατηρείποντο φάλαγγες
μυρίαι· ἀμφὶ δὲ γαῖα νεκρῶν περιπεπληθυῖα,
αἵματι πλημμύρεσκεν· Ἔρις δ' ἄρ' ἰαίνετο θυμῷ,
ὀλλυμένων. οἱ δ' οὔτι κακοῦ παύοντο μόθοιο,
ἀλλ' ἅτε μῆλα λέοντες ἐπήϊον· οἱ δ' ἄρα φύζης
λευγαλέης μνώοντο· καὶ ἐξ ὀλοοῦ πολέμοιο
φεῦγον, ὅσοις ἀδάϊκτον ἔτι σθένος ἐν ποσὶ κεῖτο.
υἱὸς δ' Ἀγχίσαο δαΐφρονος αἰὲν ὀπήδει
δυσμενέων μετόπισθεν ὑπ' ἔγχεϊ νῶτα δαΐζων·
Εὐρύμαχος δ' ἑτέρωθεν ἰαίνετο δ' ἄμβροτον ἦτορ
ὑψόθεν εἰσορόωντος ἰηΐου Ἀπόλλωνος.
Ὡς δ' ὅτε τις σιάλοισιν ἀνὴρ ἐς λήϊον αὖον
ἐρχομένοις, πρὶν ἀμάλλαν ὑπ' ἀμητῆρσι δαμῆναι,
ἀντί' ἐπισσεύῃ κρατεροὺς κύνας, οἱ δ' ὁρόωντες
ἐσσυμένως τρομέουσι, καὶ οὐκ ἔτι μέμβλεται αὐτοῖς

εἴδατος, ἀλλὰ τρέπονται ἀνιηρὴν ἐπὶ φύζαν
πασσυδίῃ, τοὺς δ' αἶψα κύνες κατὰ ποσσὶ κιχόντες,
ἐξόπιθεν δάπτουσιν ἀμείλιχα, τοὶ δὲ φέβονται
μακρὸν ἀνιύζοντες, ἄναξ δ' ἐπιτέρπετ' ἀρούρης·
ὣς ἄρ ἰαίνετο Φοῖβος, ὅτ' ἔδρακεν ἐκ πολέμοιο
φεύγοντ' Ἀργείων πουλὺν στρατόν· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτοῖς
ἔργα χερῶν μεμέλητο· πόδας δ' εὔχοντο θεοῖσιν
ὦκα φέρειν· μούνοις γὰρ ἔτ' ἐν ποσὶν ἔπλετο νόστου
ἐλπωρή· πάντας γὰρ ἐπήϊεν ἔγχεϊ θύων
Εὐρύμαχός τε, καὶ Αἰνείας· σὺν δέ σφιν ἑταῖροι.
Ἔνθα τις Ἀργείων, ἢ κάρτεϊ πάγχυ πεποιθὼς,
ἢ Μοίρης ἰότητι, λιλαιομένης μιν ὀλέσσαι,
φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος ἵππον ἔρυκε,
γνάμψαι ἐπειγόμενος ποτὶ φύλοπιν, ὄφρα μάχηται
ἀντία δυσμενέων· τὸν δ' ὀβριμόθυμος Ἀγήνωρ
παρφθάμενος μυῶνα κατ' ἀλγινόεντα δαΐξεν
ἀμφιτόμῳ βουπλῆγι, βίη δ' ὑπόειξε σιδήρου
ὀστέον οὐταμένοιο βραχίονος· ἀμφὶ δὲ νεῦρα
ῥηϊδίως ἤμησε· φλέβες δ' ὑπερέβλυσαν αἷμα·
ἀμφεχύθη δ' ἵπποιο κατ' αὐχένος· αἶψα δ' ἄρ αὐτὸς
κάππεσεν ἀμφὶ νέκυς· λεῖπεν δ' ἄρα χεῖρα κραταιὴν
στεῤῥὸν ἔτ' ἐμπεφυυῖαν ἐϋγνάμπτοισι χαλινοῖς,
οἷά ποτε ζώοντος ἔην· μέγα δ' ἔπλετο θαῦμα,
οὕνεκα δὴ ῥυτῆρος ἀπεκρέμαθ' αἱματόεσσα,
Ἄρεος ἐννεσίῃσι, φόβον δηΐοισι φέρουσα·
φαίης κεν χατέουσαν ἔθ' ἱππασίῃ πονέεσθαι

σῆμα δέ μιν φέρεν ἵππος ἀποκταμένοιο ἄνακτος.
Αἰνείας δ' ἐδάμασσε βαλὼν ὑπὲρ ἰξύα δουρὶ
Αἰθαλίδην· αἰχμὴ δὲ παρ' ὀμφαλὸν ἐξεπέρησεν
ἔγκατ' ἐφελκομένη· ὁ δ' ἄρ ἐν κονίῃσι τανύσθη,
συμμάρψας χείρεσσιν ὁμῶς χολάδεσσιν ἀκωκὴν,
δεινὰ μάλα στενάχων· γαίῃ δ' ἐνέρεισεν ὀδόντας
βεβρυχώς· ψυχὴ δὲ καὶ ἄλγεα κάλλιπον ἄνδρα.
Ἀργεῖοι δὲ βόεσσιν ἐοικότες ἐπτοίηντο,
οὕς, ἄμοτον μεμαῶτας ὑπὸ ζεύγλῃ καὶ ἀρότρῳ,
τύψῃ ὑπαὶ λαπάρην ταναοῖς ὑπὸ χείλεσιν οἶστρος,
αἵματος ἱέμενος, τοὶ δ' ἄσπετον ἀσχαλόωσιν
ἔργου ἑκὰς φεύγοντες, ἐπί σφισι δ' ἄχνυται ἀνὴρ
ἀμφ' ἄροτρον πονέων τε πόνον, τρομέων τ' ἐπὶ βουσὶ,
μὴ δήπου κατόπισθεν ἐπαΐσσοντος ἀρότρου,
κέρσῃ νεῦρα σίδηρος ἀμείλιχος ἐν ποσὶ κύρσας·
ὣς Δαναοὶ φοβέοντο· περί σφισι δ' ἄχνυτο θυμὸν
υἱὸς Ἀχιλλῆος· μέγα δ' ἴαχε λαὸν ἐέργων·
Ἆ δειλοὶ, τί φέβεσθε, ἐοικότες οὐτιδανοῖσι
ψήρεσιν, οὕς τ' ἐφόβησεν ἰὼν κατεναντία κίρκος;
ἀλλ' ἄγε θέσθ' ἀνὰ θυμὸν, ἐπεὶ πολὺ λώϊόν ἐστι
τεθνάμεν ἐν πολέμῳ, ἢ ἀνάλκιδα φύζαν ἑλέσθαι.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἐπίθοντο, θρασὺν νόον ἐν φρεσὶ θέντες
ἐσσυμένως· ὁ δὲ Τρωσὶ, μέγα φρονέων, ἐνόρουσε·
πάλλων ἐν χείρεσσι θοὸν δόρυ· τῷ δ' ἄρα λαοὶ
Μυρμιδόνων ἐφέποντο, βίην ἀτάλαντον ἀέλλῃ
ἐν στέρνοισιν ἔχοντες· ἀνέπνευσαν δὲ κυδοιμοῦ

Ἀργεῖοι. ὁ δ' ἄρ' αἶψα φίλῳ πατρὶ θυμὸν ἐοικὼς,
ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ ἔπεφνε κατὰ μόθον· οἱ δ' ἀπιόντες
χάζοντ', ἠΰτε κύματ' ἅτ' ἐκ Βορέαο θυέλλης
πόλλ' ἐπιπαφλάζοντα κυλίνδεται αἰγιαλοῖσιν,
ὀρνύμεν' ἐκ πόντοιο, τὰ δ' ἔκποθεν ἄλλος ἀήτης
ἀντίος ἀΐξας, μεγάλῃ περὶ λαίλαπι θύων
ὤσῃ ἀπ' ἠϊόνων, Βορέου ἔτι βαιὸν ἀέντος.
ὡς Τρῶας Δαναοῖσιν ἐποιχομένους τοπάροιθεν
υἱὸς Ἀχιλλῆος θεοειδέος ὦσεν ὀπίσσω
τυτθὸν, ἐπεὶ μένος ἠΰ θρασύφρονος Αἰνείαο
φευγέμεν οὐκ εἴασε, μένειν δ' ἀνὰ φύλοπιν αἰνὴν
θαρσαλέως· ἑκάτερθε δ' ἴσην ἐτάνυσσεν Ἐνυὼ
ὑσμίνην. ἀλλ' οὔτι καταντίον Αἰνείαο
υἱὸς Ἀχιλλῆος πῆλεν δόρυ πατρὸς ἑοῖο,
ἀλλ' ἄλλῃ τρέπε θυμὸν, ἐπεὶ Θέτις ἀγλαόπεπλος,
ἁζομένη Κυθέρειαν, ἀπέτραπεν υἱωνοῖο
θυμὸν καὶ μέγα κάρτος· ἐπ' ἄλλων δ' ἔθνεσι λαῶν
δάμνατο μυρία φῦλα· δαϊκταμένων δ' ἐνὶ χάρμῃ
οἰωνοὶ κεχάροντο, μεμαότες ἔγκατα φωτῶν
δαρδάψαι, καὶ σάρκας· ἐπεστενάχοντο δὲ Νύμφαι
καλλιρόου Σιμόεντος, ἰδὲ Ξάνθοιο θύγατρες.

Καί ῥ' οἱ μὲν πονέοντο· κόνιν δ' ἀκάμαντες ἀῆται
ὦρσαν ἀπειρεσίην· ἤχλυσε δὲ πᾶσαν ὕπερθεν
ἠέρα θεσπεσίην, ὥς τ' ἀπροτίοπτον ὀμίχλην·
οὐδ' ἄρα φαίνετο γαῖα· βροτῶν δ' ἀμάθυνεν ὀπωπάς.
ἀλλὰ καὶ ὣς μάρναντο· καὶ ἐς χέρας ὅντιν' ἕλοντο,

κτεῖνον ἀνηλεγέως, καὶ εἰ μάλα φίλτατος ἦεν·
οὐ γὰρ ἔην φράσσασθαι ἀνὰ κλόνον, οὔτ' ἐπιόντα
δήϊον, οὔτ' ἄρ' ἑταῖρον· ἀμηχανίη δ' ἔχε λαούς.
καί νύ κε μίγδ' ἐγένοντο, καὶ ἀργαλέως ἀπόλοντο
πάντες ὁμῶς, ὀλοοῖσι περὶ ξιφέεσσι πεσόντες
ἀλλήλων, εἰ μή σφιν ἀπ' Οὐλύμποιο Κρονίων
ἤρκεσε τειρομένοισι, κόνιν δ' ἀπάτερθεν ἔλασσεν
ὑσμίνης, ὀλοὰς δὲ κατεπρήϋνεν ἀέλλας.
οἱ δέ τε δηριόωντο· πόνος δ' ἄρα τοῖσιν ἐτύχθη
πολλὸν ἐλαφρότερος, δέρκοντο γὰρ εἴτε δαΐξαι
χρειὼ δήϊον ἄνδρα κατὰ κλόνον, εἴτ' ἀλέασθαι.
καί ῥ' ὅτε μὲν Δαναοὶ Τρώων ἀνέεργον ὅμιλον,
ἄλλοτε δ' αὖ Τρῶες Δαναῶν στίχας· ἔπλετο δ' αἰνὴ
ὑσμίνη· νιφάδεσσι δ' ἐοικότα πίπτε βέλεμνα
ἀμφοτέρωθεν ἰόντα· δέος δ' ἔχε μηλοβοτῆρας
ἔκποθεν Ἰδαίων ὀρέων ὁρόωντας ἀϋτήν.

Καί τις ἐς αἰθέρα χεῖρας ἐπουρανίοισιν ἀείρων,
εὔχετο δυσμενέας μὲν ὑπ' Ἄρεϊ πάντας ὀλέσθαι,
Τρῶας δὲ στονόεντος ἀναπνεῦσαι πολέμοιο,
ἦμαρ δ' εἰσιδέειν πότ' ἐλεύθερον. ἀλλὰ οἱ οὔτι
ἔκλυον· Αἶσα γὰρ ἄλλα πολύστονος ὡρμαίνεσκεν·
ἄζετο δ' οὔτε Ζῆνα πελώριον, οὔτε τιν' ἄλλων
ἀθανάτων. οὐ γάρ τι μετατρέπεται νόος αἰνὸς
κείνης, ὅντινα πρῶτον ἐπ' ἀνδράσι γεινομένοισιν,
ἀνδράσιν ἢ πολίεσσιν, ἐπικλώσηται ἀφύκτῳ
νήματι· τῇ δ' ὕπο πάντα τὰ μὲν φθινύθει, τὰ δ' ἀέξει.

τῆς δ' ἄρ' ὑπ' ἐννεσίῃσι πόνος καὶ δῆρις ὀρώρει
ἱππομάχοις Τρώεσσι, καὶ ἀγχεμάχοισιν Ἀχαιοῖς,
οἳ φέρον ἀλλήλοισι φόνον καὶ ἀνηλέα πότμον
νωλεμέως· οὐ γάρ τιν' ἔχεν δέος, ἀλλ' ἐμάχοντο
προφρονέως· θάρσος γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρας ἐς αἰχμήν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολλοὶ μὲν ἀπέφθιθεν ἐν κονίῃσι,
δὴ τότ' ἐπ' Ἀργείοισιν ὑπέρτερον ὤρνυτο θάρσος
Παλλάδος ἐννεσίῃσι δαΐφρονος, ἥ ῥα μολοῦσα
ὑσμίνης ἄγχιστα, μετ' Ἀργείοισιν ἄμυνεν,
ἐκπέρσαι μεμαυῖα κλυτὴν Πριάμοιο πόληα·
ἢ ῥα μέγα στενάχιζεν, Ἀλεξάνδροιο δαμέντος.
καὶ τότ' ἄρ' Αἰνείαν ἐρικυδέα δῖ' Ἀφροδίτη
αὐτὴ ἀπὸ πτολέμοιο καὶ οὐλομένης ὑσμίνης
ἥρπασεν ἐσσυμένως· περὶ δ' ἠέρα χεύατο πουλύν.
οὐ γὰρ ἔτ' αἴσιμον ἦεν ἀνὰ μόθον ἀνέρι κείνῳ
μάρνασθ' Ἀργείοισι πρὸ τείχεος αἰπεινοῖο·
τῷ καὶ ἄδην ἀλέεινε περίφρονα Τριτογένειαν,
ἐκ θυμοῦ Δαναοῖσιν ἀρηγέμεναι μεμαυῖαν,
μὴ καὶ ὑπὲρ κῆράς μιν ἕλῃ θεός· οὐδὲ γὰρ αὐτοῦ
φείσατο πρόσθεν Ἄρηος, ὅπερ πολὺ φέρτερος ἦεν.
Τρῶες δ' οὐκ ἔτ' ἔμιμνον ἀνὰ στόμα δηϊότητος,
ἀλλ' ὀπίσω χάζοντο τεθηπότα θυμὸν ἔχοντες·
ἐν γάρ σφιν, θήρεσσιν ἐοικότες ὠμοβόροισιν,
ἔνθορον Ἀργεῖοι, μέγα μαιμώοντες Ἄρηϊ.
τῶν δ' ἄρα δαμναμένων ποταμοὶ πλήθοντο νέκυσσι
καππεδίον· πολλοὶ γὰρ ἄδην πέσον ἐν κονίῃσιν

ἀνέρες ἠδ' ἵπποι· μάλα δ' ἅρματα πολλὰ κέχυντο,
βαλλομένων· πάντη δ' ἀπερείσιον ἔῤῥεεν αἷμα,
ὑετὸς ὥς· ὀλοὴ γὰρ ἐπήϊεν Αἶσα κυδοιμόν.
καί ῥ' οἱ μὲν ξιφέεσσι πεπαρμένοι, ἢ μελίῃσι,
κεῖντο παρ' αἰγιαλοῖσιν, ἀλίγκιον ἐκχυμένοισι
δούρασιν, εὖτ' ἐπὶ θινὶ βαρυγδούποιο θαλάσσης
ἀνέρες ἄσπετα δεσμὰ πολυκμήτων ἀπὸ γόμφων
λυσάμενοι, σκεδάσωσι διὰ ξύλα μακρὰ καὶ ὕλην
ἠλιβάτου σχεδίης, πάντη δ' ἀναπλήθεται εὐρὺς
αἰγιαλὸς, τοῖσιν δὲ μέλαν ποτικλύζεται οἶδμα·
ὡς οἵγ' ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι δῃωθέντες
κεῖντο, πολυκλαύτοιο λελασμένοι ἰωχμοῖο.

Παῦροι δὲ προφυγόντες ἀνηλέα δηϊότητα,
δῦσαν ἀνὰ πτολίεθρον, ἀλευάμενοι βαρὺ πῆμα·
τῶν δ' ἄλοχοι, καὶ παῖδες, ἀπὸ χροὸς αἱματόεντος
τεύχεα πάντα δέχοντο, κακῷ πεφορυγμένα λύθρῳ·
πᾶσι δὲ θερμὰ λοετρὰ τετεύχατο· πᾶν δ' ἀνὰ ἄστυ
ἔσσυντ' ἰητῆρες, ἐς οὐταμένων αἰζηῶν
οἰκία ποιπνύοντες, ἵν' οὐταμένους ἀκέσωνται·
τοὺς δ' ἄλοχοι καὶ τέκνα περιστενάχοντο μολόντας
ἐκ πολέμου· πολλοὺς δὲ καὶ οὐ παρεόντας ἀΰτεον.
καί ῥ' οἱ μὲν, στυγερῇ βεβολημένοι ἦτορ ἀνίῃ,
κεῖντο, βαρυστενάχοντες ἐπ' ἄλγεσιν· οἱ δ' ἐπὶ δόρπον
ἐκ καμάτοιο τρέποντο· θοοὶ δ' ἐπαΰτεον ἵπποι
φορβῇ ἐπιχρεμέθοντες ἄδην. ἑτέρωθε δ' Ἀχαιοὶ
πὰρ κλισίῃς νήεσσί θ' ὁμοῖϊα Τρωσὶ πένοντο.

Ἦμος δ' ὠκεανοῖο ῥοὰς ὑπερήλασεν Ἠὼς
ἵππους μαρμαίροντας, ἀνέγρετο δ' ἔθνεα φωτῶν·
δὴ τότ' Ἀρήϊοι υἷες ἐϋσθενέων Ἀργείων,
οἱ μὲν ἔβαν Πριάμοιο ποτὶ πτόλιν αἰπήεσσαν,
οἱ δ' ἂρ ἐνὶ κλισίῃσιν ἅμ' ἀνδράσιν οὐταμένοισι
μίμνον, μήποτε λαὸς ἐπιβρίσας ἀλεγεινὸς
νῆας ἕλῃ, Τρώεσσι φέρων χάριν· οἱ δ' ἀπὸ πύργων
μάρναντ' Ἀργείοισι· μόθος δ' ἀλεγεινὸς ὀρώρει.
Σκαιῆς μὲν προπάροιθε πύλης Καπανήϊος υἱὸς
μάρναθ' ἅμ' ἀντιθέῳ Διομήδεϊ· τοὺς δ' ἂρ ὕπερθε,
Δηΐφοβός τε μενεπτόλεμος, κρατερός τε Πολίτης
σύν τ' ἄλλοις ἑτάροισιν ἐρητύεσκον ὀϊστοῖς,
ἠδ' ἄρα χερμαδίοισι· περικτυπέοντο δὲ φωτῶν
βαλλόμεναι κόρυθές τε, καὶ ἀσπίδες, αἵ τ' ἀλεγεινὸν
αἰζηῶν ῥύοντο μόρον καὶ ἀμείλιχον αἶσαν.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἰδαίῃσιν ἐριδμαίνεσκε πύλῃσιν
υἱὸς Ἀχιλλῆος· πονέοντο δέ οἱ πέρι πάντες
Μυρμιδόνες, κρατεροῖο δαήμονες ἰωχμοῖο.
τοὺς δ' ἀπὸ τείχεος εἶργον ἀπειρεσίοις βελέεσσι
θαρσαλέως, Ἑλενός τε, καὶ ὀβριμόθυμος Ἀγήνωρ,
Τρῶας ἐποτρύνοντες ἀνὰ μόθον· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
προφρονέως μάρναντο φίλης περὶ τείχεσι πάτρης.
Ἐς πεδίον δὲ πύλῃσι καὶ ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας
νισσομένῃς, Ὀδυσεύς τε, καὶ Εὐρύπυλος πονέοντο
νωλεμέως· τοὺς δ' ἠΰς ἀφ' ἕρκεος ὑψηλοῖο
Αἰνείας λάεσσι, μέγα φρονέων, ἀπέρυκε.

Πρὸς δὲ ῥόον Σιμόεντος ἔχεν πόνον ἀλγινόεντα
Τεῦκρος ἐϋμμελίης· ἄλλῃ δ' ἔχεν ἄλλος ὀϊζύν.
Καὶ τότ' ἄρ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα κύδιμοι ἄνδρες
κείνου τεχνήεντι νόῳ ποτὶ μῶλον Ἄρηος
ἀσπίδας ἐντύναντο, βάλον δ' ἐφύπερθε καρήνων,
θέντες ἐπ' ἀλλήλῃσι· μίη δ' ἅπαν ἥρμοσεν ἅρμη.
φαίης κεν μεγάροιο κατηρεφὲς ἔμμεναι ἕρκος
πυκνὸν, ὃ οὔτ' ἀνέμοιο διέρχεται ὑγρὸν ἀέντος
ῥιπὴ ἀπειρεσίη, οὔτ' ἐκ Διὸς ἄσπετος ὄμβρος·
τοῖαι Ἀργείων πεπυκασμέναι ἀμφὶ βοείαις
καρτύναντο φάλαγγες· ἔχον δ' ἕνα θυμὸν ἐς ἀλκὴν,
εἰς ἓν ἀρηράμεναι. καθύπερθε δὲ Τρώϊοι υἷες
βάλλον χερμαδίοισι· τὰ δ' ὡς στυφελῆς ἀπὸ πέτρης
γαῖαν ἐπὶ τραφερὴν ἐκυλίνδετο· πολλὰ δὲ δοῦρα,
καὶ βέλεα στονόεντα, καὶ ἀλγινόεντες ἄκοντες
πήγνυντ' ἐν σακέεσσι, τὰ δ' ἐν χθονὶ, πολλὰ δ' ἄπωθεν
μαψιδίως φορέοντο περιγναμφθέντα βελέμνοις,
πάντοθε βαλλομένων. οἱ δὲ κτύπον οὔτι φέβοντο
ἄσπετον, οὐδ' ὑπόεικον, ἅτε ψεκάδων ἀΐοντες
δοῦπον· ἔσω δ' ὑπὸ τεῖχος ὁμῶς ἴσαν· οὐδέ τις αὐτῶν
νόσφιν ἀφειστήκει· συναρηράμενοι δ' ἐφέποντο,
ὡς νέφος ἠερόεν, τό ῥά που περὶ χείματι μέσσῳ
αἰθέρος ἐξ ὑπάτοιο μακρὸν διέτεινε Κρονίων.
πουλὺς δ' ἀμφὶ φάλαγγι δρόμος· καναχὴ δ' ὑπὸ ποσσὶ
νισσομένων ἐτέτυκτο· κόνιν δ' ἀπάτερθεν ἀῆται
ὀρνυμένην μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαπέδοιο φέρεσκον

αἰζηῶν μετόπισθε· περίαχε δ' ἄκριτος αὐδὴ,
οἷον ὑπὸ σμήνεσσι περιβρομέουσι μέλισσαι·
ἆσθμα δ' ἀνήϊε πουλὺ χύδην, περίχευε δ' ἀϋτμὴν,
λαοῦ ἀποπνείοντος. ἀπειρέσιον δ' ἄρα θυμῷ
Ἀτρεΐδαι κεχάροντο περὶ σφίσι κυδιόωντες,
δερκόμενοι πολέμοιο δυσηχέος ἄτρομον ἕρκος·
ὥρμηναν δὲ πύλῃσι θεηγενέος Πριάμοιο
ἀθρόοι ἐγχριμφθέντες, ὑπ' ἀμφιτόμοις πελέκεσσι
ῥῆξαι τείχεα μακρὰ, πύλας δ' εἰς οὖδας ἐρεῖσαι,
θαιρῶν ἐξερύσαντες· ἔχεν δ' ἄρα μῆτις ἀγαυὴ
ἐλπωρήν. ἀλλ' οὔ σφιν ἐπήρκεσαν οὔτε βόειαι,
οὔτε θοοὶ βουπλῆγες, ἐπεὶ μένος Αἰνείαο
ὄβριμον ἀμφοτέρῃς ἐπαρηρότα χείρεσι λᾶαν
ἐμμεμαὼς ἐφέηκε· δάμασσε δὲ τλήμονι πότμῳ
ἀνέρας, οὓς κατέμαρψεν ἐν ἀσπίσιν, εὖτ' ἐν ὄρεσσι
φερβομένας ὑπὸ πρῶνα βίη κρημνοῖο ῥαγέντος
αἶγας· ὑποτρομέουσι δ' ὅσοι σχεδὸν ἀμφινέμονται·
ὣς Δαναοὶ θάμβησαν· ὁ δ' εἰσέτι λᾶας ὕπερθεν
βάλλεν ἐπασσυτέρους, κλονέοντο δὲ πάγχυ φάλαγγες.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὔρεσι πρῶνας Ὀλύμπιος οὐρανόθι Ζεὺς
ἀμφὶ μιῇ κορυφῇ συναρηρότας ἄλλυδις ἄλλον
ῥήξῃ ὑπὸ βροντῇσι, καὶ αἰθαλόεντι κεραυνῷ,
ἀμφὶ δὲ μηλονόμοι τε, καὶ ἄλλ' ὅσα πάντα φέβονται·
ὣς ἄρ' Ἀχαιῶν υἷες ὑπέτρεσαν, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῶν
Αἰνείας συνέχευε θοῶς ἔρυμα πτολέμοιο,
ἀσπίσιν ἀκαμάτῃσι τετυγμένον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῷ

θάρσος ἀπειρέσιον θεὸς ὤπασεν· οὐδέ τις αὐτῶν
ἔσθενέν οἱ κατὰ δῆριν ἐναντίον ὄσσε βαλέσθαι,
οὕνεκά οἱ μάρμαιρε περὶ βριαροῖς μελέεσσι
τεύχεα θεσπεσίῃσιν ἐειδόμενα στεροπῇσιν.
εἱστήκει δέ οἱ ἄγχι, δέμας κεκαλυμμένος ὄρφνῃ,
δεινὸς Ἄρης· καὶ πάντα κατιθύνεσκε βέλεμνα,
ἢ μόρον, ἢ δέος αἰνὸν ἐπ' Ἀργείοισι φέροντα.
μάρνατο δ' ὡς ὁπότ' αὐτὸς Ὀλύμπιος οὐρανόθι Ζεὺς
ἀσχαλόων ἐδάϊζεν ὑπέρβια φῦλα Γιγάντων
σμερδαλέον, καὶ γαῖαν ἀπειρεσίην ἐτίναξε,
Τηθύν τ', Ὠκεανόν τε, καὶ οὐρανὸν, ἀμφὶ δὲ πάντα
γυῖ' ἐλελίζετ' Ἄτλαντος, ὑπ' ἀκαμάτου Διὸς ὁρμῆς·
ὣς ἄρ ὑπ' Αἰνείαο κατηρείποντο φάλαγγες
Ἀργείων ἀνὰ δῆριν· ὁ γὰρ περὶ τεῖχος ἀπάντη
ἔσσυτο, δυσμενέεσσι χολούμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
πᾶν ὅ, τί οἱ παρέκυρσεν, ἐπειγομένῳ ποτὶ μῶλον,
βάλλεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ κακῆς ἀλκτήρια χάρμης
κεῖτο μενεπτολέμων ἐπὶ τείχεσι Δαρδανιώνων·
τοῖσί περ Αἰνείας μεγάλῳ ἐπὶ κάρτεϊ θύων,
δυσμενέων ἀπέρυκε πολὺν στρατόν· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρῶες καρτύναντο. κακὴ δ' ἔχε πάντας ὀϊζύς
ἀμφὶ πόλιν· πολλοὶ δὲ κατέκταθεν, ἠμὲν Ἀχαιῶν,
ἠδέ τε καὶ Τρώων· μέγα δ' ἴαχον ἀμφοτέρωθεν,
Αἰνείας μὲν Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι κελεύων,
μάρνασθ' ἀμφὶ πόληος, ἑῶν τεκέων τε, καὶ αὐτῶν,
προφρονέως· υἱὸς δὲ μενεπτολέμου Ἀχιλῆος

Ἀργείους ἐκέλευε παρὰ κλυτὰ τείχεα Τροίης
μίμνειν, ἄχρι πόληα πυρὶ πρήσαντες ἕλωσι.
τοὺς δ᾽ ἄμφω στονόεσσα καὶ ἄσπετος ἄμπεχ᾽ ἀϋτὴ,
μαρναμένους πρόπαν ἦμαρ ἀνὰ κλόνον· οὐδέ τις ἦεν
ἄμπνευσις πολέμοιο, λιλαιομένων ἀνὰ θυμὸν
τῶν μὲν, ἑλεῖν πτολίεθρον ὑπ᾽ Ἄρεϊ, τῶν δὲ, σαῶσαι.

Αἴας δ᾽ αὖτ᾽ ἀπάτερθε θρασύφρονος Αἰνείαο
μαρνάμενος Τρώεσσι κακὰς περὶ κῆρας ἴαλλεν
σφῇσιν ἐκηβολίῃσιν, ἐπεί ῥά οἱ ἄλλοτε μέν που
ἰθὺ βέλος πεπότητο δι᾽ ἠέρος, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
ἀλγινόεντες ἄκοντες· ἐπ᾽ ἄλλῳ δ᾽ ἄλλον ἔπεφνεν.
οἱ δὲ περιπτώσσοντες ἀμύμονος ἀνέρος ἀλκὴν,
ἐς μόθον οὐκ ἔτ᾽ ἔμιμνον· ἔλειπε δὲ τείχεα λαός.

Καὶ τότε οἱ θεράπων πολὺ φέρτατος ἐν δαῒ Λοκρῶν
Ἀλκιμέδων ἐρίθυμος, ἑῷ πίσυνος βασιλῆϊ,
θάρσεΐ τε σφετέρῳ, καὶ θαρσαλέῃ νεότητι,
ἐμμεμαὼς πολέμοιο, θοοῖς ἐπιβήσατο ποσσὶ
κλίμακος, ὄφρα κέλευθον ἐπὶ πτόλιν ἀνδράσι θείη
λευγαλέην. σφετέρου δὲ καρήατος ἔμμεναι ἄλκαρ
ἀσπίδα θεὶς καθύπερθεν, ἀνήϊε λυγρὰ κέλευθα,
ἄτρομον ἐνθέμενος κραδίῃ νόον· ἐν δ᾽ ἄρα χειρὶ
ἄλλοτε μὲν δόρυ πάλλεν ἀμείλιχον, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
εἶρπεν ἄνω· τὸν δ᾽ αἶψα δι᾽ ἠερίη φέρεν οἶμος.
καί νύ κε δὴ Τρώεσσιν ἄχος γένετ᾽, εἰ μὴ ἄρ᾽ αὐτῷ
ἤδη ὑπερκύπτοντι, καὶ εἰσορόωντι πόληα
ὑστάτιον καὶ πρῶτον, ἀφ᾽ ἕρκεος ὑψηλοῖο

Αἰνείας ἐπόρουσεν, ἐπεί ῥά νιν οὐ λάθε χάρμη,
οὐδ' ἀπάτερθεν ἐόντα· βάλεν δέ μιν εὐρέϊ πέτρῳ
κακκεφαλῆς· μεγάλη δὲ βίη κρατερόφρονος ἀνδρὸς
κλίμακά οἱ συνέαξεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἠΰτ' ὀϊστὸς
ἔσσυτ' ἀπὸ νευρῆς· ὀλοὸς δέ οἱ ἔσπετο πότμος
ἀμφελελιξαμένῳ· στονόεις δέ οἱ ἠέρι θυμὸς
αἶψα μίγη, πρὶν γαῖαν ἐπὶ στυφελὴν ἀφικέσθαι.
ἤριπε δ' ἐν θώρηκι κατὰ χθονὸς, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
νόσφιν ἀπεπλάγχθη βριαρὸν δόρυ καὶ σάκος εὐρὺ,
καὶ κρατερὴ τρυφάλεια. περιστονάχησε δὲ Λοκρῶν
λαὸς, ὅτ' ἔδρακον ἄνδρα κακῇ δεδμημένον ἄτῃ·
δὴ γάρ οἱ λασίοιο καρήατος ἄλλυδις ἄλλῃ
ἐγκέφαλος κεκέδαστο· συνηλλοίωτο δὲ πάντα
ὀστέα, καὶ θοὰ γυῖα, λυγρῷ πεπαλαγμένα λύθρῳ.
Καὶ τότε δὴ Ποίαντος ἐῢς πάϊς ἀντιθέοιο,
ὡς ἴδεν Αἰνείαν περὶ τείχεα μαιμώοντα
θηρὶ βίην ἀτάλαντον, ἄφαρ προέηκεν ὀϊστὸν,
ἰθύνων ἐς φῶτα περικλυτόν. οὐδ' ἀφάμαρτεν
ἀνέρος· ἀλλά οἱ οὔτι δι' ἀσπίδος ἀκαμάτοιο
ἐς χρόα καλὸν ἵκανεν, ἀπέτραπε γὰρ Κυθέρεια,
καὶ σάκος, ἀλλ' ἄρα τυτθὸν ἐπέχραε δέρμα βοείης.
οὐ δ' ἄρα μαψιδίως χαμάδις πέσεν, ἀλλὰ Μένοντα
μεσσηγὺς σάκεός τε, καὶ ἱπποκόμου τρυφαλείης,
τύψεν· ὁ δ' ἐκ πύργοιο κατήριπεν. εὖτ' ἀπὸ πέτρης
ἄγριον αἶγα βάλῃσιν ἀνὴρ στονόεντι βελέμνῳ,
ὣς ὁ πεσὼν τετάνυστο· λίπεν δέ μιν ἱερὸς αἰών.

Αἰνείας δ᾽, ἑτάροιο χολωσάμενος, βάλε πέτρην,
καί ῥα Φιλοκτήταο κατέκτανεν ἐσθλὸν ἑταῖρον
Τοξαίχμην· θλάσσεν δὲ κάρη, συνέαξε δὲ πάντα
ὀστέα σὺν πήληκι· λύθη δέ οἱ ἀγλαὸν ἦτορ.
τῷ δ᾽ ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε πάϊς Ποίαντος ἀγαυοῦ·
  Αἰνεία, νυν ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ σῇσιν ἄριστος
ἔμμεναι, ἐκ πύργοιο πονεύμενος, ἔνθα γυναῖκες
δυσμενέσιν μάρνανται ἀνάλκιδες· εἰ δέ τις ἐσσὶ,
ἔρχεο τείχεος ἐκτὸς ἐν ἔντεσιν, ὄφρα δαείης
Ποίαντος θρασὺν υἷα, καὶ ἔγχεσι, καὶ βελέεσσιν.
  Ὣς ἄρ᾽ ἔφη· τὸν δ᾽ οὔτι θρασὺς πάϊς Ἀγχίσαο,
καίπερ ἐελδόμενος, προσεφώνεεν, οὕνεκ᾽ ὀρώρει
δῆρις ὀϊζυρὴ περὶ τείχεα μακρὰ καὶ ἄστυ
νωλεμέως· οὐ γάρ τι κακοῦ παύοντο μόθοιο·
οὐδέ σφιν, μάλα δηρὸν ὑπ᾽ Ἄρεϊ τειρομένοισιν,
ἔσχε λύσις καμάτοιο, πόνος δ᾽ ἄπρηκτος ὀρώρει.

ARGUMENTUM

LIBRI XII.

Frustra oppugnatis muris, Calchas concione convocata hortatur Achivos, ut, missa vi, dolum aliquem ad capiendam urbem excogitent, qua de re se augurio obiecto admonitum fuisse, — 20. Silentibus reliquis Ulysses suadet, ut equum ligneum fabricent, quem insidiarum loco fortissimi ingrediantur, reliquo exercitu per speciem Tenedum cum classe proficiscente, uno saltem relicto, qui Troianis persuadeat, ut machinam in urbem recipiant, Achivis autem reditus signum proponat, face sublata, — 45. Comprobantibus hoc consilium omnibus, inprimis Calchante, repugnant Neoptolemus & Philoctetes, suasque copias contra urbem ducunt; quos tamen Iupiter prodigiis absterret, — 103. Noctu Minerva Epeum ad equum fabricandum instigat, auxilio promisso. Qui cum ducibus somnium exposuisset, magno studio fabrica instituitur, & intra triduum absolvitur, — 156. Inter haec, Iove apud Oceanum absente, dissidium fit inter Deos, qui, ad Troiam delati, alii equum ligneum cum navibus, alii Troiam delere cupiunt. Mox, Fato instigante, in pugnam vertuntur, inprimis Mars contra Minervam. Sed Iovis irati ostentis, & Themidis, quae sola a certamine abfuerat, monitis permoti desistunt a pugna, — 218. Ulysses fortissimos Achivorum hortatur ut equum ingrediantur, Sinone operam suam ad fallendos Troianos pollicente — 258. Nestore incitante heroës in equum subeunt, ubi poëta de se ipso, — 335; reliquus exercitus sub Nestoris & Agamemnonis ductu, incensis tento-

riis Tenedum navigat, — 352. Luce orta Troiani ad litus effusi equum mirantur: mox Sinonem deprehendunt, qui, cruciatibus ad verum profitendum frustra tentatus, plurimis persuadet, Palladi sacrum esse; alii Laocoonte auctore, Sinonem pro impostore habentes, equum comburere cupiunt; sed Laocoontem Minerva caecitate immissa punit — 415. Quo prodigio territi Troiani machinam in urbem pertrahunt, rupto muro, — 443. Cum Laocoon hortari non desisteret, ut flammis equum abolerent, Minerva duo dracones, e Calydna insula excitos mittit, qui eius filios devorant. Cenotaphium his fit & luctus, — 492. Interea variis ominibus urbis excidium portenditur, — 524. Idem Cassandra praesagit, quorum tamen neutrum curant Troiani, conviviis potius indulgentes. — *ad fin.*

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΒ.

Ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πολλὰ κάμον περὶ τείχεα Τροίης
αἰχμηταὶ Δαναοὶ, πολέμου δ' οὐ γίνετο τέκμωρ,
δὴ τότ' ἀριστήων ἄγυριν ποιήσατο Κάλχας,
εὖ εἰδὼς ἀνὰ θυμὸν, ὑπ' ἐννεσίης Ἑκάτοιο,
πτήσιας οἰωνῶν, ἠδ' ἀστέρας, ἄλλα τε πάντα
σήμαθ', ὅσ' ἀνθρώποισι θεῶν ἰότητι πέλονται,
καί σφιν ἀγειρομένοισιν ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπε·
Μηκέτι πὰρ τείχεσσιν ἐφεζόμενοι πονέεσθε,
ἀλλ' ἄλλην τινὰ μῆτιν ἐνὶ φρεσὶ μητιάασθε,
ἢ δόλον, ὅς νήεσσι καὶ ἡμῖν ἔσσετ' ὄνειαρ.
ἦ γὰρ ἔγωγε χθιζὸν ἐσέδρακον ἐνθάδε σῆμα·
ἴρηξ σεῦε πέλειαν· ἐπειγομένη δ' ἄρα κείνη
χηραμὸν ἐς πέτρης κατεδύσατο· τῇ δ' ὁ χολωθεὶς
ἀργαλέως, μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἄγχοθι μίμνε
χηραμοῦ· ἡ δ' ἀλέεινεν. ὁ δ' ἐνθέμενος χόλον αἰνὸν,
θάμνῳ ὑπεκρύφθη· ἡ δ' ἔκθορεν ἀφραδίῃσιν,
ἔμμεναι ἐλπομένη μιν ἀπόπροθεν· ὃς δ' ἐπαερθεὶς,

δειλαίῃ τρήρωνι φόνον στονόεντ' ἐφέηκε.
τῷ νῦν μή τι βίῃ πειρώμεθα Τρώϊον ἄστυ
περσέμεν, ἀλλ' εἴ τίς γε δόλος καὶ μῆτις ἀνύσσῃ.
Ὣς ἄρ ἔφη· τῶν δ' οὔτις ἔφη φρεσὶ τεκμήρασθαι
ἄλκαρ ὀϊζυροῖο μόθου· δίζοντο δὲ μῆχος
εὑρέμεναι· μοῦνος δὲ σαοφροσύνῃσι νόησεν
υἱὸς Λαέρταο, καὶ ἀντίον ἔκφατο μῦθον·
Ὦ φίλ', ἐπουρανίοισι τετιμένε πάγχυ θεοῖσιν,
εἰ ἐτεὸν πέπρωται ἐϋπτολέμοισιν Ἀχαιοῖς
ἐκπέρσαι Πριάμοιο δολοφροσύνῃσι πόληα,
ἵππον τεκτήναντες, ἀριστέες ἐς λόχον ἄνδρες
βησόμεθ' ἀσπασίως· λαοὶ δ' ἀπὸ νόσφι νέεσθαι
ἐς Τένεδον σὺν νηυσὶν, ἐνιπρῆσαι δ' ἄρα πάντα
ἐν κλισίῃς, ἵνα Τρῶες, ἀπ' ἄστεος ἀθρήσαντες,
ἐς πεδίον προχέωνται ἀταρβέες· ἀλλά τις ἀνὴρ
θαρσαλέος, τόν γ' οὔ τις ἐπίσταται ἐν Τρώεσσι,
μιμνέτω ἔκτοθεν ἵππου, ἀρήϊον ἐνθέμενος κῆρ,
ὅστις ὑποκρίναιτο, βίην ὑπέροπλον Ἀχαιῶν,
ῥέξαι ὑπὲρ νόστοιο λιλαιομένων μιν, ἀλύξαι,
ἵππῳ ὑποπτήξας εὐεργέϊ· τὸν δ' ἐκάμοντο
Παλλάδι, χωομένῃ Τρώων ὑπὲρ αἰχμητάων·
καὶ τὰ μὲν ὡς ἐπὶ δηρὸν ἀνειρομένοισι πιφαύσκειν,
εἰσόκε οἱ πεπίθωνται, ἀταρτηροί περ ἐόντες,
ἐς δὲ πόλιν μιν ἄγωσι θοῶς ἐλεεινὸν ἐόντα,
ὄφρ' ἡμῖν ἀλεγεινὸν ἐς Ἄρεα σῆμα πέληται,
τοῖς μὲν ἄρ' αἰθαλόεντα θοῶς ἅμα πυρσὸν ἀείρας,

τοὺς δ' ἄρ' ἐποτρύνας ἐκβήμεναι εὐρέος ἵππου,
ὁππότε Τρώϊοι υἷες ἀκηδέες ὑπνώωσιν.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον· ἔξοχα δ' ἄλλων
Κάλχας μιν θαύμαζεν, ὅπως ὑπεθήκατ' Ἀχαιοῖς
μῆτιν, καὶ δόλον ἐσθλὸν, ὃς Ἀργείοισιν ἔμελλεν
νίκης ἔμμεναι ἄλκαρ, ἀτὰρ μέγα Τρώεσι πῆμα.
τοὔνεκ' ἀριστήεσσιν ἐϋπτολέμοισι μετηύδα·
Μηκέτι νῦν δόλον ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μητιάασθαι,
ὦ φίλοι, ἀλλὰ πίθεσθαι ἐϋπτολέμῳ Ὀδυσῆϊ·
οὐ γάρ οἱ ἔσσετ' ἄπρηκτον ἐΰφρονέοντι νόημα·
ἤδη γὰρ Δαναοῖσι θεοὶ τελέουσιν ἐέλδωρ,
σήματα δ' οὐκ ἀτέλεστ' ἀναφαίνεται ἄλλοθεν ἄλλα
Ζηνός· ἃ μὲν γὰρ ὕπερθε μέγα κτυπέουσι δι' αἴθρης
βρονταὶ ὁμῶς στεροπῇσι· παραΐσσουσι δὲ λαοὺς
δεξιοὶ ὄρνιθες, ταναῇ ὀπὶ κεκληγόντες.
ἀλλ' ἄγε μηκέτι πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἀμφὶ πόληα
μίμνωμεν· Τρωσὶν γὰρ ἐνέπνευσεν μέγ' ἀνάγκη
θάρσος, ὅπερ πρὸς Ἄρηα καὶ οὐτιδανόν περ ἐγείρει.
κάρτιστοι δὲ τότ' ἄνδρες ἐπὶ μόθον, ὁππότε, θυμὸν
παρθέμενοι, στονόεντος ἀφειδήσωσιν ὀλέθρου·
ὡς νῦν Τρώϊοι υἷες ἀταρβέες ἀμφιμάχονται
ἄστυ πέρι σφέτερον· μέγα δέ σφιν μαίνεται ἦτορ.
Ὣς φάμενον προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
Ὦ Κάλχαν, δηΐοισι καταντίον ἄλκιμοι ἄνδρες
μάρνανται· τοὶ δ' ἐντὸς, ἀλευάμενοι, ἀπὸ πύργων
οὐτιδανοὶ πονέονται, ὅσων φρένα δεῖμα χαλέπτει.

τῷ νῦν μή τι δόλον φραζώμεθα, μήτε τι μῆχος
ἄλλο· πόνῳ γὰρ ἔοικεν ἀριστέας ἔμμεναι ἄνδρας,
καὶ δορί· θαρσαλέοι δ᾽ ἄρ᾽, ἀμείνονες ἐν δαῒ φῶτες.
Ὣς φάμενον, προσέειπε μένος Λαερτιάδαο·
Ὦ τέκος ὀβριμόθυμον ἀταρβέος Αἰακίδαο,
ταῦτα μὲν, ὡς ἐπέοικεν ἀμύμονι φωτὶ καὶ ἐσθλῷ,
θαρσαλέως μάλα πολλὰ διΐκεο, χερσὶ πεποιθώς.
ἀλλ᾽ οὔτ᾽ ἀκαμάτοιο τεοῦ πατρὸς ἄτρομος ἀλκὴ
ἔσθενεν ὄλβιον ἄστυ διαπραθέειν Πριάμοιο,
οὔθ᾽ ἡμεῖς, μάλα πολλὰ πονεύμενοι. ἀλλ᾽ ἄγε θᾶσσον,
Κάλχαντος βουλῇσι, θοὰς ἐπὶ νῆας ἰόντες,
ἵππον τεκταίνωμεν ὑπαὶ παλάμῃσιν Ἐπειοῦ,
ὅς ῥά τε πολλὸν ἄριστος ἐν Ἀργείοισι τέτυκται
εἵνεκα τεκτοσύνης· δέδαεν δέ μιν ἔργον Ἀθήνη.
Ὣς φάτο· τῷ δ᾽ ἄρα πάντες ἀριστῆες πεπίθοντο,
νόσφι Νεοπτολέμοιο δαΐφρονος· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν
πεῖθε Φιλοκτήταο νόον, κρατερὰ φρονέοντος.
ὑσμίνης γὰρ ἔτ᾽ ἔσκον ὀϊζυρῆς ἀκόρητοι·
ὥρμαινον δὲ μάχεσθαι ἀνὰ κλόνον· ἀμφὶ δὲ λαοὺς
σφωϊτέρους ἐκέλευον ἀπειρέσιον περὶ τεῖχος
πάντα φέρειν, ὅσα δῆριν ἐνὶ πτολέμοισιν ὀφέλλει,
ἐλπόμενοι πτολίεθρον ἐΰκτιτον ἐξαλαπάξαι·
ἄμφω γὰρ βουλῇσι θεῶν ἐς δῆριν ἵκοντο.
καί νύ κεν αἶψα τέλεσσαν, ὅσα σφίσιν ἤθελε θυμὸς,
εἰ μὴ Ζεὺς νεμέσησεν ἀπ᾽ αἰθέρος, ἀμφὶ δὲ γαῖαν
Ἀργείων ἐλέλιξεν ὑπαὶ ποσὶ, σὺν δ᾽ ἐτίναξεν

ἠέρα πᾶσαν ὕπερθε, βάλεν δ' ἀκάμαντα κεραυνὸν
ἡρώων προπάροιθεν· ὑπεσμαράγησε δὲ πᾶσα
Δαρδανίη. τῶν δ' αἶψα μετετράπετ' ἠΰ νόημα
ἐς φόβον· ἐκ δ' ἐλάθοντο βίης, καὶ κάρτεος ἐσθλοῦ·
καί ῥα κλυτῷ Κάλχαντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντε, πίθοντο·
ἐς δ' ἄρα νῆας ἵκοντο σὺν Ἀργείοισι καὶ ἄλλοις,
μάντιν ἀγασσάμενοι, τὸν ἄρ ἐκ Διὸς ἔμμεν' ἔφησαν,
ἢ Διὸς, ἢ Φοίβοιο· πίθοντο δέ οἱ μάλα πάντα.
Ἦμος δ' αἰγλήεντα περιστρέφετ' οὐρανὸν ἄστρα
πάντοθε μαρμαίροντα, πόνου δ' ἐπιλήθεται ἀνὴρ,
δὴ τότ' Ἀθηναίη, μακάρων γένος ἀμφιλιποῦσα,
ἤλυθε παρθενικῇ ἀταλάφρονι πάντ' εἰκυῖα
ἐς νῆας καὶ λαόν· ἀρηϊφίλου δ' ἄρ Ἐπειοῦ
ἔστη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐν ὀνείραϊ, καί μιν ἀνώγει
τεῦξαι δούριον ἵππον· ἔφη δέ οἱ ἐγκονέοντι
αὐτὴ συγκαμέειν, αὐτὴ δ' ἄφαρ ἔνδοθι βῆναι,
ἔργον ἐποτρύνουσα. θεῆς δ' ὅγε μῦθον ἀκούσας,
καγχαλόων ἀνὰ θυμὸν, ἀκηδέος ἔκθορεν ὕπνου·
ἔγνω δ' ἀθάνατον θεὸν ἄμβροτον· οὐδέ οἱ ἦτορ
ἄλλο παρὲξ ὥρμαινε, νόον δ' ἔχεν αἰὲν ἐπ' ἔργῳ
θεσπεσίῳ· πινυτὴ δὲ περὶ φρένας ἤϊε τέχνη.
Ἠὼς δ' ὁππόθ' ἵκανεν, ἀπωσαμένη κνέφας ἠΰ
εἰς ἔρεβος, χαροπὴ δὲ δι' ἠέρος ἤϊεν αἴγλη,
δὴ τότε θεῖον ὄνειρον ἐν Ἀργείοισιν Ἐπειὸς,
ὡς ἴδεν, ὡς ἤκουσεν, ἐελδομένοισιν ἔειπεν·
οἱ δέ οἱ εἰσαΐοντες ἀπειρέσιον κεχάροντο.

καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ Ἀτρέος υἷες ἐς ἄγκεα τηλεθάοντα
Ἴδης ὑψικόμοιο θοοὺς προέηκαν ἱκέσθαι
ἀνέρας· οἱ δ᾽ ἐλάτῃσιν ἐπιβρίσαντες ἐς ὕλην,
τάμνον δένδρεα μακρά· περικτυπέοντο δὲ βῆσσαι
θεινομένων· δολιχαὶ δὲ κατ᾽ οὔρεα μακρὰ κολῶναι
δεύοντο ξυλόχοιο· νάπη δ᾽ ἀνεφαίνετο πᾶσα,
θήρεσιν οὐκ ἔτι τόσσον ἐπήρατος, ὡς τὸ πάροιθε·
πρέμνα δ᾽ ἀπαυαίνοντο βίην ποθέοντ᾽ ἀνέμοιο.
καὶ τὰ μὲν ἂρ πελέκεσσι διατμήγοντες Ἀχαιοὶ,
ἐσσυμένως φορέεσκον ἐπ᾽ ἠόνας Ἑλλησπόντου
ἐξ ὄρεος λασίοιο· μόγησε δὲ θυμὸς ἐπ᾽ ἔργῳ
αἰζηῶν τε, καὶ ἡμιόνων· πονέοντο δὲ λαοὶ
μύριοι, ἄλλοθεν ἄλλος, ὑποδρήσσοντες Ἐπειῷ.
οἱ μὲν γὰρ τέμνεσκον ὑπ᾽ ὀκρυόεντι σιδήρῳ
δούρατα, καὶ σανίδας διεμέτρεον· οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἀπ᾽ ὄζους
λείαινον πελέκεσσιν ἔτ᾽ ἀπρίστων ἀπὸ φιτρῶν·
ἄλλος δ᾽ ἄλλο τὶ ῥέζε πονεύμενος. αὐτὰρ Ἐπειὸς
ἵππου δουρατέοιο πόδας κάμεν, αὐτὰρ ἔπειτα
νηδύα, τῇ δ᾽ ἐφύπερθε συνήρμοσε νῶτα, καὶ ἰξὺν
ἐξόπιθεν· δειρὴν δὲ πάρος, καθύπερθε δὲ χαίτην
αὐχένος ὑψηλοῖο καθήρμοσεν, ὡς ἐτεόν περ
κινυμένην· λάσιον δὲ κάρη, καὶ ἐΰτριχον οὐρήν·
οὔατα δ᾽, ὀφθαλμούς τε διειδέας, ἄλλα τε πάντα,
οἷς ἐπικίνυται ἵππος. ἀέξετο δ᾽ ἱερὸν ἔργον
ὡς ἐτεὸν ζώοντος, ἐπεὶ θεὸς ἀνέρι τέχνην
δῶκ᾽ ἐρατήν· τετέλεστο δ᾽ ἐπὶ τρισὶν ἤμασι πάντα

Παλλάδος ἐννεσίῃσι. πολὺς δ᾽ ἐπεγήθεε λαὸς
Ἀργείων· θαύμαζε δ᾽ ὅπως ἐπὶ δούρατι θυμὸς
καὶ τάχος ἐκπεπόνητο ποδῶν· χρεμέθοντι δ᾽ ἐῴκει.
καὶ τότε δῖος Ἐπειὸς ὑπὲρ μεγακήτεος ἵππου
εὔχεθ᾽, ἐπ᾽ ἀκαμάτῳ Τριτωνίδι χεῖρας ὀρέξας·
Κλῦθι, θεὰ μεγάθυμε· σάου δ᾽ ἐμὲ, καὶ τεὸν ἵππον.
Ὣς φάτο· τοῦ δ᾽ ἐσάκουσε θεὰ πολύμητις Ἀθήνη,
καί ῥά οἱ ἔργον ἔτευξεν ἐπιχθονίοισιν ἀγητὸν
πᾶσιν, ὅσοι μιν ἴδοντο, καὶ οἳ μετόπισθε πύθοντο.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ Δαναοὶ μὲν ἐγήθεον ἔργον Ἐπειοῦ
δερκόμενοι, Τρῶες δὲ πεφυζότες ἔνδοθι πύργων
μίμνον, ἀλευάμενοι θάνατον, καὶ ἀνηλέα κῆρα·
δὴ τότ᾽ ἐπ᾽ Ὠκεανοῖο ῥοὰς, καὶ Τηθύος ἄντρα
Ζηνὸς ὑπερθύμοιο θεῶν ἀπάτερθε μολόντος,
ἔμπεσεν ἀθανάτοισιν ἔρις· δίχα δέ σφισι θυμὸς
ἔπλετ᾽ ὀρινομένων· ἀνέμων δ᾽ ἐπιβάντες ἀέλλαις,
οὐρανόθεν φορέοντο ἐπὶ χθόνα· τοῖσι δ᾽ ὑπ᾽ αἰθὴρ
ἔβραχεν. οἱ δὲ, μολόντες ἐπὶ Ξάνθοιο ῥέεθρα,
ἀλλήλων ἵσταντο καταντίον, οἱ μὲν Ἀχαιῶν,
οἱ δ᾽ ἂρ ὑπὲρ Τρώων· πολέμου δ᾽ ἔρος ἔμπεσε θυμῷ·
τοῖσι δ᾽ ὁμῶς ἀγέροντο καὶ οἳ λάχον εὐρέα πόντον.
καί ῥ᾽ οἱ μὲν, δολόεντα, κοτεσσάμενοι, μενέαινον
ἵππον ἀμαλδῦναι σὺν νήεσιν, οἱ δ᾽ ἐρατεινὴν
Ἴλιον· Αἶσα δ᾽ ἔρυκε πολύτροπος, ἐς δὲ κυδοιμὸν
τρέψε νόον μακάρεσσιν. Ἄρης δ᾽ ἐξῆρχε μόθοιο·
ἆλτο δ᾽ Ἀθηναίης κατεναντίον· ὡς δὲ καὶ ἄλλοι

σύμπεσον ἀλλήλοισι· περὶ σφίσι δ' ἄμβροτα τεύχη
χρύσεα κινυμένοισι μέγ' ἴαχεν· ἀμφὶ δὲ πόντος
εὐρὺς ὑπεσμαράγησε, κελαινὴ δ' ἔτρεμε γαῖα
ἀθανάτων ὑπὸ ποσσί· μακρὸν δ' ἅμα πάντες ἄϋσαν·
σμερδαλέη δ' ἐνοπὴ μέχρις οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε,
μέχρις ἐπ' Αἰδωνῆος ὑπερθύμοιο βερέθρων·
Τιτῆνες δ' ὑπένερθε μέγ' ἔτρεσαν· ἀμφὶ δὲ μακρὴ
Ἴδη ὑπέστενε πᾶσα, καὶ ἠχήεντα ῥέεθρα
ἀενάων ποταμῶν· δολιχαὶ δ' ἅμα τοῖσι χαράδραι,
νῆές τ' Ἀργείων, Πριάμοιό τε κύδιμον ἄστυ.
ἀλλ' οὐκ ἀνθρώποισι πέλεν δέος· οὐδ' ἐνόησαν
αὐτῶν ἐννεσίῃσι θεῶν ἔριν. οἱ δὲ, κολώνας
χερσὶν ἀπορρήξαντες ἀπ' οὔδεος Ἰδαίοιο,
βάλλον ἐπ' ἀλλήλους· αἱ δὲ ψαμάθοισιν ὁμοῖαι,
ῥεῖα διεσκίδναντο, θεῶν περὶ ἄσχετα γυῖα
ῥηγνύμεναι διὰ τυτθά. Διὸς δ' ἐπὶ πείρασι γαίης
οὐ λάθον ἠῢ νόημα· λιπὼν δ' ἄφαρ ὠκεανοῖο
χεύματ' ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ἀνήϊε· τὸν δὲ φέρεσκον
Εὖρος, καὶ Βορέης· Ζέφυρος δ' ἐπὶ τοῖσι, Νότος τε·
τοὺς δ' ὑπὸ θεσπέσιον ζυγὸν αἰόλος ἤγαγεν Ἶρις
ἅρματος αἰὲν ἐόντος, ὅ οἱ κάμεν ἄμβροτος Αἰὼν
χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτοισιν ἀτειρέος ἐξ ἀδάμαντος.
ἵκετο δ' Οὐλύμποιο ῥίον μέγα· σὺν δ' ἐτίναξεν
αἰθέρα πᾶσαν ὕπερθε χολούμενος· ἄλλοτε δ' ἄλλαι
βρονταὶ ὁμῶς στεροπῇσι μέγ' ἔκτυπον· ἐν δὲ κεραυνοὶ
ταρφέες ἐξεχέοντο ποτὶ χθόνα· καίετο δ' ἀὴρ

ἄσπετος· ἀθανάτοισι δ' ὑπὸ φρένας ἔμπεσε δεῖμα·
πάντων δ' ἔτρεμε γυῖα, καὶ ἀθανάτων περ ἐόντων.
τῶν δὲ περιδδείσασα κλυτὴ Θέμις, εὖτε νόημα
ἆλτο διὰ νεφέων· τάχα δὲ σφέας εἰσαφίκανεν·
οἴη γὰρ στονόεντος ἀπόπροθι μίμνε μόθοιο·
τοῖον δ' ἔκφατο μῦθον, ἐρυκανόωσα μάχεσθαι·
Ἴσχεσθ' ἰωχμοῖο δυσηχέος· οὐ γὰρ ἔοικεν,
Ζηνὸς χωομένοιο, μινυνθαδίων ἕνεκ' ἀνδρῶν
μάρνασθ' αἰὲν ἐόντας, ἐπεὶ τάχα πάντες ἄϊστοι
ἔσσεσθ'· ἦ γὰρ ὕπερθεν ἐφ' ἡμέας οὔρεα πάντα
εἰς ἓν ἀναῤῥήξας, οὔθ' υἱῶν, οὔτε θυγατρῶν
φείσεται, ἀλλ' ἄρα πάντας ὁμῶς ἐφύπερθε καλύψει
γαίῃ ἀπειρεσίῃ· οὐδ' ἔσσεται ἄμμιν ἄλυξις
ἐς φάος· ἀργαλέος δὲ περὶ ζόφος αἰὲν ἐρύξει.
Ὡς φάτο· τοὶ δὲ πίθοντο, Διὸς τρομέοντες ὁμοκλήν·
ὑσμίνης δ' ἔσχοντο· χόλον δ' ἀπὸ νόσφι βάλοντο
ἀργαλέον· φιλότητα δ' ὁμηθέα ποιήσαντο·
καί ῥ' οἱ μὲν νίσσοντο πρὸς οὐρανὸν, οἱ δ' ἁλὸς εἴσω,
οἱ δ' ἀνὰ γαῖαν ἔμιμνον. ἐϋπτολέμοισι δ' Ἀχαιοῖς
υἱὸς Λαέρταο πύκα φρονέων, φάτο μῦθον·
Ὦ νῦν Ἀργείων σημάντορες ἀκριτόμυθοι,
νῦν μοι ἐελδομένῳ τεκμήρατε, οἵτινές ἐστε
ἐκπάγλως κρατεροὶ καὶ ἀμύμονες· ἦ γὰρ ἱκάνει
ἔργον ἀναγκαίης· ἀλλὰ μνησώμεθ' Ἄρηος,
ἐς δ' ἵππον βαίνωμεν ἐΰξοον, ὄφρα τι τέκμωρ
εὕρωμεν πολέμοιο δυσηχέος. ὣς γὰρ ἄμεινον

ἔσσεται, ἤν κε δόλῳ καὶ μήδεσιν ἀργαλέοισιν
ἄστυ μέγ' ἐκπέρσωμεν, οὗ εἵνεκα δεῦρο μολόντες,
πάσχομεν ἄλγεα πολλὰ, φίλης ἀπὸ τηλόθι γαίης.
ἀλλ', ἄγε δὴ, μένος ἠῢ καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θέσθε.
καὶ γάρ τις κατὰ δῆριν, ἀνιηρῇ ὑπ' ἀνάγκῃ
θαρσήσας ἀνὰ θυμὸν, ἀμείνονα φῶτα κατέκτα,
χειρότερος γεγαώς· μάλα γὰρ μέγα θυμὸν ἀέξει
θάρσος, ὅπερ τ' ἀλκῆς πολὺ λώϊον ἀνθρώποισιν.
ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆες μὲν ἐὺν λόχον ἐντύνεσθε·
οἱ δ' ἄλλοι Τενέδοιο πρὸς ἱερὸν ἄστυ μολόντες,
μίμνετε, εἰσόκεν ἄμμε ποτὶ πτόλιν εἰρύσσωσι
δήϊοι, ἐλπόμενοι Τριτωνίδι δῶρον ἄγεσθαι.
αἰζηῶν δέ τις ἐσθλὸς, ὃν οὐ σάφα Τρῶες ἴσασι,
μιμνέτω ἄγχ' ἵπποιο, σιδήρεον ἐνθέμενος κῆρ·
καί οἱ πάντα μέλοιτο μάλ' ἔμπεδον, ὁππόσ' ἔγωγε
πρόσθ' ἐφάμην· καὶ μή τι περὶ φρεσὶν ἄλλο νοήσῃ,
ὄφρα μὴ ἀμφαδὰ Τρωσὶν Ἀχαιῶν ἔργα πέλωνται.
Ὣς φάτο· τὸν δὲ Σίνων ἀπαμείβετο, κύδιμος ἀνὴρ,
ἄλλων δειδιότων· μάλα γὰρ μέγα ἔργον ἔμελλεν
ἐκτελέειν· τῷ καί μιν ἐΰφρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν
ἠΰς ἀγάσσατο λαός· ὁ δ' ἐν μέσσοισιν ἔειπεν·
Ὦ Ὀδυσεῦ, καὶ πάντες Ἀχαιῶν φέρτατοι υἷες,
ἔργον μὲν τόδ' ἔγωγε λιλαιομένοισι τελέσσω,
εἴ κε μ' ἀεικίζωσι, καὶ εἰ πυρὶ μητιόωνται
βάλλειν ζωὸν ἐόντα· τὸ γάρ νύ μοι εὔαδε θυμῷ,
ἢ θανέειν δηΐοισιν ὑπ' ἀνδράσιν, ἢ ὑπαλύξαι,

Ἀργείοις μέγα κῦδος ἐελδομένοισι φέροντα.
Ὣς φάτο θαρσαλέως· μέγα δ' Ἀργεῖοι κεχάροντο·
καί τις ἔφη· Ὡς τῷδε θεὸς μέγα κάρτος ἔδωκε
σήμερον· οὐ γὰρ πρόσθεν ἔην θρασύς· ἀλλά ἑ δαίμων
ὀτρύνει πάντεσσι κακὸν Τρώεσσι γενέσθαι,
ἢ νῶϊν· νῦν γάρ τοι ὀΐομαι ἐσσυμένως περ
ἀργαλέου πολέμου τέκμωρ εὔδηλον ἔσεσθαι.
Ὣς ἄρ ἔφη κατὰ λαὸν ἀρηϊφίλων τις Ἀχαιῶν·
Νέστωρ δ' αὖ ἑτέρωθεν ἐποτρύνων μετέειπεν·
Νῦν χρειὼ, φίλα τέκνα, βίης, καὶ θάρσεος ἐσθλοῦ·
νῦν γὰρ τέρμα πόνοιο θεοὶ, καὶ ἀμύμονα νίκην
ἡμῖν ἐλδομένοισι φίλας ἐς χεῖρας ἄγουσιν.
ἀλλ' ἄγε θαρσαλέως πολυχανδέος ἔνδοθεν ἵππου
βαίνετ', ἐπεὶ μερόπεσσι κλέος μέγα θάρσος ὀπάζει.
ὡς ὄφελον μέγα κάρτος ἐμοῖς ἐπὶ γούνασι κεῖτο,
οἷον ὅτ' Αἴσονος υἱὸς ἔσω νεὸς ὠκυπόροιο
Ἀργώης καλέεσκεν ἀριστέας, ὁππότ' ἔγωγε
πρῶτος ἀριστήων καταβήμεναι ὁρμαίνεσκον,
εἰ μὴ ἄρ' ἀντίθεος Πελίης ἀέκοντά μ' ἔρυκε·
νῦν δέ με γῆρας ἔπεισι πολύστονον· ἀλλ' ἄρα καὶ ὧς,
ὡς νέος ἡβώων, καταβήσομαι ἔνδοθεν ἵππου
θαρσαλέως· θάρσος δὲ θεὸς καὶ κῦδος ὀπάσσει.
Ὣς φάμενον, προσέειπε πάϊς ξανθοῦ Ἀχιλῆος·
Ὦ Νέστωρ, σὺ μὲν ἐσσὶ νόῳ προφερέστερος ἀνδρῶν
πάντων· ἀλλά σε γῆρας ἀμείλιχον ἀμφιμέμαρπεν·
οὐδέ τις ἔμπεδός ἐστι βίη χατέοντι πόνοιο.

τῷ σε χρὴ Τενέδοιο πρὸς ἠόνας ἀπονέεσθαι·
ἐς δὲ λόχον νέοι ἄνδρες, ἔθ' ὑσμίνης ἀκόρητοι,
βησόμεθ', ὡς σὺ γεραιὲ λιλαιομένοις ἐπιτέλλεις.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄγχιστα κιὼν Νηλήϊος υἱὸς,
ἀμφοτέρας οἱ ἔκυσε χέρας, κεφαλήν τ' ἐφύπερθεν,
οὕνεχ' ὑπέσχετο πρῶτος ἐς εὐρέα δύμεναι ἵππον
αὐτὸς, μὶν δὲ κέλευε γεραίτερον ἔκτοθι μίμνειν
ἄλλοις σὺν Δαναοῖσιν· ἐέλδετο γὰρ πονέεσθαι·
καί ῥά μιν ἰωχμοῖο λιλαιόμενον, προσέειπεν·
Ἐσσὶ πατρὸς κείνοιο, βίῃ καὶ εὔφρονι μύθῳ,
ἀντιθέου Ἀχιλῆος· ἔολπα δὲ σῇσι χέρεσσιν
Ἀργείους Πριάμοιο διαπραθέειν κλυτὸν ἄστυ.
ὀψὲ δ' ἂρ ἐκ καμάτοιο μέγα κλέος ἔσσεται ἡμῖν,
πολλὰ πονησαμένοισι κατὰ κλόνον ἄλγεα λυγρά.
ἄλγεα μὲν παρὰ ποσσὶ θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν,
ἐσθλὰ δὲ πολλὸν ἄπωθε· πόνον δέ γε μέσσον ἔλασσαν·
τοὔνεκα ῥηϊδίη μὲν ἐς ἀργαλέην κακότητα
αἰζηοῖσι κέλευθος, ἀνιηρὴ δ' ἐπὶ κῦδος,
μέσφ' ὅτε τις στονόεντα πόνον διὰ ποσσὶ περήσῃ.
Ὣς φάτο· τὸν δ' Ἀχιλῆος ἀμείβετο κύδιμος υἱός·
Ὦ γέρον, ὡς σύ γ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, τοῦτο πέλοιτο
ἡμῖν εὐχομένοισιν, ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτως.
εἰ δ' ἑτέρως ἐθέλουσι θεοὶ, καὶ τοῦτο τετύχθω·
βουλοίμην δ' ὑπ' Ἄρηϊ εὐκλειῶς ἀπολέσθαι,
ἠὲ φυγὼν Τροίηθεν, ὀνείδεα πολλὰ φέρεσθαι.
Ὣς εἰπὼν, ὤμοισι κατ' ἄμβροτα θήκατο τεύχη

πατρὸς ἑοῦ· τοὶ δ' αἶψα καὶ αὐτοὶ θωρήχθησαν
ἡρώων οἱ ἄριστοι, ὅσοις θρασὺς ἔπλετο θυμός.
τούς μοι νῦν καθ' ἕκαστον ἀνειρομένῳ σάφα Μοῦσαι
ἔσπεθ', ὅσοι κατέβησαν ἔσω πολυχανδέος ἵππου·
ὑμεῖς γὰρ πᾶσάν μοι ἐνὶ φρεσὶ θῆκατ' ἀοιδὴν,
πρίν μοι ἀμφὶ παρήια κατασκίδνασθαι ἴουλον,
Σμύρνης ἐν δαπέδοισι περικλυτὰ μῆλα νέμοντι,
τρὶς τόσον Ἑρμοῦ ἄπωθεν, ὅσον βοόωντος ἀκοῦσαι,
Ἀρτέμιδος περὶ νηὸν, ἐλευθερίῳ ἐνὶ κήπῳ,
οὔρεϊ οὔτε λίην χθαμαλῷ, οὔθ' ὑψόθι πολλῷ.
Πρῶτος μὲν κατέβαινεν ἐς ἵππον κητώεντα
υἱὸς Ἀχιλλῆος, σὺν δ' ὁ κρατερὸς Μενέλαος,
ἠδ' Ὀδυσεὺς, Σθένελός τε, καὶ ἀντίθεος Διομήδης·
βῆ δὲ Φιλοκτήτης τε, καὶ Ἄντικλος, ἠδὲ Μενεσθεύς·
σὺν δὲ Θόας ἐρίθυμος, ἰδὲ ξανθὸς Πολυποίτης·
Αἴας τ', Εὐρύπυλός τε, καὶ ἰσόθεος Θρασυμήδης·
Μηριόνης τε, καὶ Ἰδομενεὺς, ἀριδεικέτω ἄμφω·
σὺν δ' ἂρ ἐϋμμελίης Ποδαλείριος, Εὐρύμαχός τε,
Τεῦκρός τ' ἀντίθεος, καὶ Ἰαλμενὸς ὀβριμόθυμος,
Θάλπιος, Ἀντίμαχός τε, μενεπτόλεμός τε Λεοντεύς·
σὺν δ' Εὔμηλος ἔβη θεοείκελος, Εὐρύαλός τε,
Δημοφόων τε, καὶ Ἀμφίμαχος, κρατερός τ' Ἀγαπήνωρ·
σὺν δ' Ἀκάμας τε, Μέγης τε κραταιοῦ Φυλέος υἱός.
ἄλλοι δ' αὖ κατέβαινον, ὅσοι ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι,
ὅσσους χάνδανεν ἵππος ἐΰξοος ἐντὸς ἐέργειν·
ἐν δέ σφιν πύματος κατεβήσατο δῖος Ἐπειὸς,

ὅς ῥα καὶ ἵππον ἔτευξεν· ἐπίστατο δ' ᾧ ἐνὶ θυμῷ
ἢ μὲν ἀνωΐξαι κείνου πτύχας, ἠδ' ἐπερεῖσαι·
τοὔνεκα δὴ πάντων βῆ δεύτατος· εἴρυσε δ' εἴσω
κλίμακας, ᾗς ἀνέβησαν. ὁ δ' αὖ μάλα πάντ' ἐπερείσας,
αὐτοῦ πὰρ κληῗδι καθέζετο· τοὶ δὲ σιωπῇ
πάντες ἔσαν, μεσσηγὺς ὁμῶς νίκης καὶ ὀλέθρου.

Οἱ δ' ἄλλοι νήεσσιν ἐπέπλεον εὐρέα πόντον,
ἃς κλισίας πρήσαντες, ὅπη πάρος αὐτοὶ ἴαυον.
τοῖσι δὲ κοιρανέοντε, δύω κρατερόφρονε φῶτε
σήμαινον, Νέστωρ τε, καὶ αἰχμητὴς Ἀγαμέμνων·
τοὺς δὲ, καὶ ἐλδομένους καταβήμεναι ἔνδοθεν ἵππου,
Ἀργεῖοι κατέρυξαν, ἵν' ἐν νήεσσι μένοντες,
ἄλλοις σημαίνωσιν, ἐπεὶ πολὺ λώϊον ἄνδρες
ἔργῳ ἐποίχονται, ὁπότ' εἰσορόωσιν ἄνακτας·
τοὔνεκ' ἄρ ἔκτοθι μίμνον, ἀριστῆες περ ἐόντες.
οἱ δὲ θοῶς ἀφίκοντο πρὸς ἠϊόνας Τενέδοιο·
εὐνὰς δ' ἔνθ' ἔβαλον κατὰ βένθεος· ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ
νηῶν ἐσσυμένως· ἀπὸ δ' ἔκτοθι πείσματ' ἔδησαν
ἠϊόνων· αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτόθι μίμνον ἕκηλοι,
δέγμενοι ὁππότε πυρσὸς ἐελδομένοισι φανείη.

Οἱ δ' ἄρ ἐν ἵππῳ ἔσαν δηΐων σχεδὸν, ἄλλοτε μέν που
φθεῖσθαι ὀϊόμενοι, ὁτὲ δ' ἱερὸν ἄστυ δαΐξαι·
καὶ τὰ μὲν ἐλπομένοισιν ἐπήλυθεν ἠριγένεια.

Τρῶες δ' εἰσενόησαν ἐπ' ἠόσιν Ἑλλησπόντου
καπνὸν ἔτ' ἀΐσσοντα δι' ἠέρος· οὐδ' ἄρα νῆας
δέρκοντ', αἵ σφιν ἔνεικαν ἀφ' Ἑλλάδος αἰνὸν ὄλεθρον·

γηθόσυνοι δ' ἄρα πάντες ἐπέδραμον αἰγιαλοῖσι,
τεύχη ἐφεσσάμενοι· ἔτι γὰρ δέος ἄμφεχε θυμόν.
ἵππον δ' εἰσενόησαν ἐΰξοον· ἀμφὶ δ' ἄρ αὐτῷ
θάμβεον ἑσταότες· μάλα γὰρ μέγα ἔργον ἐτύχθη·
ἀγχόθι δ' αὖτε Σίνωνα δυσάμμορον εἰσενόησαν·
καί μιν ἀνειρόμενοι Δαναῶν ὕπερ, ἄλλοθεν ἄλλος
μέσσον ἐκυκλώσαντο περισταδόν· ἀμφὶ δὲ μύθοις
μειλιχίοις εἴροντο πάρος· μετέπειτα δ' ὁμοκλῇ
σμερδαλέῃ· καὶ πολλὰ δολόφρονα φῶτα δάϊζον
πολλὸν ἐπὶ χρόνον αἰέν. ὁ δ' ἔμπεδον ἠΰτε πέτρη
μίμνεν, ἀτειρέα γυῖ' ἐπιειμένος· ὀψὲ δ' ἄρ' αὐτοῦ
οὔαθ' ὁμῶς, καὶ ῥῖνας ἀπὸ μελέων ἐτάμοντο,
πάμπαν ἀεικίζοντες, ὅπως νημερτέα εἴπῃ,
ὅππῃ ἔβαν Δαναοὶ σὺν νήεσιν, ἢ τί καὶ ἵππος
ἔνδον ἐρητύεσκεν. ὁ δ' ἐνθέμενος φρεσὶ κάρτος,
λώβης οὐκ ἀλέγιζεν ἀεικέος, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
ἔτλη, καὶ πληγῇσι, καὶ ἐν πυρὶ τειρόμενός περ
ἀργαλέως· Ἥρη γὰρ ἐνέπνευσε μέγα κάρτος·
τοῖα δ' ἄρ ἐν μέσσοισι δολοφρονέων ἀγόρευεν·
Ἀργεῖοι μὲν νηυσὶν ὑπὲρ πόντοιο φέβονται,
μακρῷ ἀκηδήσαντες ἐπὶ πτολέμῳ καὶ ἀνίῃ·
Κάλχαντος δ' ἰότητι, δαΐφρονι Τριτογενείῃ
ἵππον ἐτεκτήναντο, θεῆς χόλον ὄφρ' ἀλέωνται,
πάγχυ κοτεσσαμένης Τρώων ὕπερ· ἀμφὶ δὲ νόστου
ἐννεσίῃ Ὀδυσῆος ἐμοὶ μενέαινον ὄλεθρον,
ὄφρα με δῃώσωσι, δυσηχέος ἄγχι θαλάσσης,

δαίμοσιν εἰναλίοις· ἐμὲ δ' οὐ λάθον, ἀλλ' ἀλεγεινὰς
σπονδάς τ' οὐλοχύτας τε μάλ' ἐσσυμένως ὑπαλύξας,
ἀθανάτων βουλῇσι παραὶ ποσὶ κάππεσον ἵππου·
οἱ δὲ, καὶ οὐκ ἐθέλοντες, ἀναγκαίῃ με λίποντο,
ἀζόμενοι μεγάλοιο Διὸς κρατερόφρονα κούρην.
Ὣς φάτο κερδοσύνῃσι· καὶ οὐ κάμεν ἄλγεσι θυμόν·
ἀνδρὸς γὰρ κρατεροῖο, κακὴν ὑποτλῆναι ἀνάγκην.
τῶν οἱ μὲν πεπίθοντο κατὰ στρατόν· οἱ δ' ἄρ' ἔφαντο
ἔμμεναι ἠπεροπῆα πολύτροπον, οἷς ἄρα βουλὴ
ἥνδανε Λαοκόωντος· ὁ γὰρ πεπνυμένα βάζων,
φῆ δόλον ἔμμεναι αἰνὸν ὑπ' ἐννεσίῃσιν Ἀχαιῶν·
πάντας δ' ὀτρύνεσκε θοῶς ἐμπρησέμεν ἵππον,
ἵππον δουράτεον, καὶ γνῶναι εἴ τι κεκεύθε.
Καί νύ κέν οἱ πεπίθοντο, καὶ ἐξήλυξαν ὄλεθρον,
εἰ μὴ Τριτογένεια, κοτεσσαμένη περὶ θυμῷ
αὐτῷ, καὶ Τρώεσσι, καὶ ἄστεϊ, γαῖαν ἔνερθεν
θεσπεσίην ἐλέλιξεν ὑπαὶ ποσὶ Λαοκόωντος.
τῷ δ' ἄφαρ ἔμπεσε δεῖμα· τρόμος δ' ἀμφέκλασε γυῖα
ἀνδρὸς ὑπερθύμοιο· μέλαινα δέ οἱ περὶ κρατὶ
νὺξ ἐχύθη· στυγερὸν δὲ κατὰ βλεφάρων πέσεν ἄλγος,
σὺν δ' ἔχεεν λασίῃσιν ὑπ' ὀφρύσιν ὄμματα φωτός·
γλῆναι δ' ἀργαλέῃσι πεπαρμέναι ἀμφ' ὀδύνῃσι,
ῥιζόθεν ἐκλονέοντο· περιστρωφῶντο δ' ὀπωπαὶ,
τειρόμεναι ὑπένερθεν· ἄχος δ' ἀλεγεινὸν ἵκανεν
ἄχρι καὶ ἐς μήνιγγας, ἰδ' ἐγκεφάλοιο θέμεθλα·
τοῦ δ' ὁτὲ μὲν φαίνοντο μεμιγμένοι αἵματι πολλῷ

ὀφθαλμοὶ, ὅτε δ' αὖτε δυσαλθέα γλαυκιόωντες·
πολλάκι δ' ἔῤῥεον, οἷον ἀπὸ στυφελῆς ὅτε πέτρης
εἴβεεν ἐξ ὀρέων νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ·
μαινομένῳ δ' ἤϊκτο· καὶ ἔδρακε διπλόα πάντα,
αἰνὰ μάλα στενάχων· καὶ ἔτι Τρώεσσι κέλευεν,
οὐδ' ἀλέγιζε μόγοιο. φάος δέ οἱ ἐσθλὸν ἄμερσε
δῖα θεή· λευκαὶ δὲ ὑπὸ βλέφαρ' ἔσταν ὀπωπαὶ
αἵματος ἐξ ὀλοοῖο· περιστενάχιζε δὲ λαὸς,
οἰκτείρων φίλον ἄνδρα, καὶ ἀθανάτην Ἀγελείην
ἐῤῥιγὼς, μὴ δή τι παρήλιτεν ἀφραδίῃσιν.
καί σφιν ἐς αἰνὸν ὄλεθρον ἀνεγνάμφθη νόος ἔνδον,
οὕνεκα λωβήσαντο δέμας μογεροῖο Σίνωνος,
ἐλπόμενοι κατὰ θυμὸν, ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν·
τοὔνεκα προφρονέως μιν ἄγον ποτὶ Τρώϊον ἄστυ,
ὀψέ περ οἰκτείραντες. ἀγειρόμενοι δ' ἄρα πάντες,
σειρὴν ἀμφεβάλοντο θοῶς περιμήκεϊ ἵππῳ,
δησάμενοι καθύπερθεν, ἐπεὶ ῥά οἱ ἐσθλὸς Ἐπειὸς
ποσσὶν ὑπὸ βριαροῖσιν ἐΰτροχα δούρατα θῆκεν,
ὄφρα κεν αἰζηοῖσιν ἐπὶ πτολίεθρον ἕπηται,
ἑλκόμενος Τρώων ὑπὸ χείρεσιν. οἱ δ' ἅμα πάντες
εἷλκον ἐπιβρίσαντες ἀολλέες, ἠΰτε νῆα
ἕλκουσιν μογέοντες ἔσω ἁλὸς ἠχηέσσης
αἰζηοὶ, στιβαραὶ δὲ περιστενάχουσι φάλαγγες
τριβόμεναι, δεινὸν δὲ τρόπις περιτετριγυῖα,
ἀμφὶς ὀλισθαίνουσα, κατέρχεται εἰς ἁλὸς οἶδμα.
ὣς οἵγε σφίσι πῆμα ποτὶ πτόλιν ἔργον Ἐπειοῦ,

πανσυδίῃ μογέοντες, ἀνείρυον· ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ
πολλὸν ἄδην στεφέων ἐριθηλέα κόσμον ἔθεντο·
αὐτοὶ δ᾽ ἐστέψαντο κάρη· μέγα δ᾽ ἤπυε λαὸς,
ἀλλήλοις ἐπικεκλομένων. ἐγέλασσε δ᾽ Ἐνυὼ,
δερκομένη πολέμοιο κακὸν τέλος· ὑψόθι δ᾽ Ἥρη
τέρπετ᾽· Ἀθηναίη δ᾽ ἐπεγήθεεν. οἱ δὲ μολόντες
ἄστυ ποτὶ σφέτερον, μεγάλης κρήδεμνα πόληος
λυσάμενοι, λυγρὸν ἵππον ἐσήγαγον· αἱ δ᾽ ὀλόλυξαν
Τρωϊάδες· πᾶσαι δὲ περισταδὸν εἰσορόωσαι,
θάμβεον ὄβριμον ἔργον· ὁ δέ σφισιν ἔκρυφε πῆμα.
  Λαοκόων δ᾽ ἔτ᾽ ἔμιμνεν ἐποτρύνων ἑτάροισιν
ἵππον ἀμαλδῦναι μαλερῷ πυρί· τῷ δὲ οἱ οὔτι
πείθοντ᾽, ἀθανάτων γὰρ ὑποτρομέεσκον ὁμοκλήν.
τῷ δ᾽ ἔπι κύντερον ἄλλο θεὰ μεγάθυμος Ἀθήνη
δυστήνοις τεκέεσσιν ἐμήδετο Λαοκόωντος.
δὴ γάρ που πέλεν ἄντρον ὑπὸ στυφελώδεϊ πέτρῃ
ἠερόεν, θνητοῖσιν ἀνέμβατον, ᾧ ἔνι θῆρες
σμερδαλέοι ναίεσκον, ἔτ᾽ οὐλομένοιο γενέθλης
Τυφῶνος, νήσοιο κατὰ πτύχας, ἥν τε Καλύδνην
λαοὶ κικλήσκουσιν, ἔσω ἁλὸς, ἀντία Τροίης.
ἔνθεν ἀναστήσασα βίην καλέεσκε δρακόντων
ἐς Τροίην· οἱ δ᾽ αἶψα θεῆς ὕπο κινηθέντες,
νῆσον ἑὴν ἐτίναξαν· ἐπεσμαράγησε δὲ πόντος
νισσομένων, καὶ κῦμα διΐστατο· τοὶ δ᾽ ἐφέροντο
αἰνὸν λιχμώοντες· ἔφριξε δὲ κήτεα πόντου·
ἀμφὶ δ᾽ ἄρα στενάχοντο μέγα Ξάνθοιο θύγατρες,

Νύμφαι, καὶ Σιμόεντος· ἀπ' Οὐλύμποιο δὲ Κύπρις
ἄχνυτο. τοὶ δ' ἄφαρ ἷξαν ὅπη θεὸς ὀτρύνεσκε,
θήγοντες βλοσυρῇσι γενειάσι λοιγὸν ὀδόντων,
δυστήνοις ἐπὶ παισί· κακὴ δ' ἐπενίσσατο φύζα
Τρῶας, ὅτ' εἰσενόησαν ἀνὰ πτόλιν αἰνὰ πέλωρα·
οὐδέ τις αἰζηῶν, οὐδ' εἰ μένος ἄτρομος ἦεν,
μεῖναι ἔτλη· πάντας γὰρ ἀμείλιχον ἄμφεχε δεῖμα,
θῆρας ἀλευομένους, ὀδύνη δ' ἔχεν. ἔνθα γυναῖκες
οἴμωζον· καί πού τις ἑῶν ἐπελήσατο τέκνων,
αὐτὴ ἀλευομένη στυγερὸν μόρον· ἀμφὶ δὲ Τροίη
ἔστεν' ἐπεσσυμένων· πολλοὶ δ' ἄφαρ εἰς ἓν ἰόντες,
γυῖα περιδρύφθησαν· ἐνεστείνοντο δ' ἀγυιαῖς
ἀμφιπεριπτώσσοντες. ἔλειπτο δὲ μοῦνος ἄπωθεν
Λαοκόων ἅμα παισί· πέδησε γὰρ οὐλομένη Κὴρ,
καὶ θεός· οἱ δέ οἱ υἷας, ὑποτρομέοντας ὄλεθρον,
ἀμφοτέρους ὀλοῇσιν ἀνηρείψαντο γένυσσι,
πατρὶ φίλῳ ὀρέγοντας ἑὰς χέρας· οὐδ' ὅς ἀμύνειν
ἔσθενεν· ἀμφὶ δὲ Τρῶες, ἀπόπροθεν εἰσορόωντες,
κλαῖον ὑπὸ κραδίῃσι τεθηπότες· οἱ δ' ἂρ Ἀθήνης
προφρονέως τελέσαντες ἀπεχθέα Τρωσὶν ἐφετμὴν,
ἄμφω ἀϊστώθησαν ὑπὸ χθόνα· τῶν δ' ἔτι σῆμα
φαίνεθ' ὅπου κατέδυσαν ἐς ἱερὸν Ἀπόλλωνος
Περγάμῳ ἐν ζαθέῃ· προπάροιθε δὲ Τρώϊοι υἷες
παίδων Λαοκόωντος ἀμείλιχα δῃωθέντων
τεῦξαν ἅμ' ἀγρόμενοι κενεὸν τάφον· καὶ ἐπὶ δάκρυ
χεῦε πατὴρ ἀλαοῖσιν ὑπ' ὄμμασιν· ἀμφὶ δὲ μήτηρ

πολλὰ κινυρομένη, κενεῷ ἐπαΰτεε τύμβῳ,
ἐλπομένη τι καὶ ἄλλο κακώτερον· ἔστενε δ' ἄτην
ἀνέρος ἀφραδίῃ, μακάρων δ' ὑποδείδιε μῆνιν.
ὡς δ' ὅτ' ἐρημαίην περιμύρεται ἀμφὶ καλιὴν,
πολλὰ μάλ' ἀχνυμένη κατὰ δάσκιον ἄγκος ἀηδὼν,
ἧς ἔτι νήπια τέκνα, πάρος κελαδεινὸν ἀείδειν,
δάμναθ' ὑπὸ γναθμοῖσι μένος βλοσυροῖο δράκοντος,
μητέρι δ' ἄλγεα θῆκε, καὶ ἄσπετον ἀσχαλόωσα
μύρεται, ἀμφὶ δόμον κενεὸν μάλα κεκληγυῖα·
ὡς ἥγε στενάχιζε λυγρὸν τεκέων ἐπ' ὀλέθρῳ,
μυρομένη κενεῷ ἐπὶ σήματι· σὺν δέ οἱ ἄλλο
πῆμα μάλ' ἀργαλέον πόσιος πέλεν ἀμφ' ἀλαοῖο.
  Καὶ ῥ' ἡ μὲν φίλα τέκνα καὶ ἀνέρα κωκύεσκεν,
τοὺς μὲν ἀποφθιμένους, τὸν δ' ἄμμορον ἠελίοιο·
Τρῶες δ' ἀθανάτοισιν ἐπεντύνοντο θυηλὰς,
λείβοντες μέθυ λαρὸν, ἐπεί σφισιν ἦτορ ἐώλπει
λευγαλέου πολέμοιο βαρὺ σθένος ἐξυπαλύξειν.
ἱρὰ δ' οὐ καίοντο, πυρὸς δ' ἐσβέννυτ' ἀϋτμὴ,
ὄμβρου ὅπως καθύπερθε δυσηχέος ἐσσυμένοιο·
καπνὸς δ' αἱματόεις ἀνεκήκιε· μηρὰ δὲ πάντα
πίπτε χαμαὶ τρομέοντα· κατηρείποντο δὲ βωμοί·
σπονδαὶ δ' αἷμα γένοντο· θεῶν δ' ἐξέῤῥεε δάκρυ,
καὶ νηοὶ δεύοντο λύθρῳ· στοναχαὶ δ' ἐφέροντο
ἔκποθεν ἀπροφάτοιο· περισσείοντο δὲ μακρὰ
τείχεα, καὶ πύργοι μεγάλ' ἔκτυπον, ὡς ἐτεόν περ·
αὐτόματοι δ' ἄρ ὀχῆες ἀνωΐγνυντο πυλάων,

αἰνὸν κεκλήγοντες· ἐπεστενάχοντο δὲ λυγρὸν
ἐννύχιοι ὄρνιθες, ἐρημαῖον βοόωντες·
ἄστρα δὲ πάντ' ἐφύπερθε θεοκμήτοιο πόληος
ἀχλὺς ἄρ' ἀμφεκάλυψε, καὶ ἀννεφέλου περ ἐόντος
οὐρανοῦ αἰγλήεντος· ἀπαυαίνοντο δὲ δάφναι
πὰρ νηὸν Φοίβοιο, πάρος θαλεραί περ ἐοῦσαι·
ἐν δὲ λύκοι καὶ θῶες ἀναιδέες ὠρύσαντο
ἔντοσθεν πυλέων· μάλα μυρία δ' ἀμφεφάανθη
σήματα, Δαρδανίδῃσι καὶ ἄστεϊ πῆμα φέροντα.
ἀλλ' οὐ δεῖμ' ἀλεγεινὸν ἐπὶ Τρώων φρένας ἷξε,
δερκομένων ἀλεγεινὰ τεράατα πάντα κατ' ἄστυ·
Κῆρες γὰρ πάντων νόον ἔκβαλον, ὄφρ' ἐπὶ δαιτὶ
πότμον ἀναπλήσωσιν ὑπ' Ἀργείοισι δαμέντες.
Οἴη δ' ἔμπεδον ἦτορ ἔχεν, πινυτόν τε νόημα
Κασσάνδρη, τῆς οὔποτ' ἔπος γένετ' ἀκράαντον,
ἀλλ' ἄρ' ἐτήτυμον ἔσκεν· ἀκούετο δ' ἔκ τινος αἴσης,
ὡς ἀνεμώλιον ἦεν, ἵν' ἄλγεα Τρωσὶ γένηται.
ἡ ῥ' ὅτε σήματα λυγρὰ κατὰ πτόλιν εἰσενόησεν,
εἰς ἓν ἅμ' ἀΐσσοντα, μέγ' ἴαχεν, εὖτε λέαινα,
ἥν ῥά τ' ἐνὶ ξυλόχοισιν ἀνὴρ, λελιημένος ἄγρης,
οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃ, τῆς δ' ἐν φρεσὶ μαίνεται ἦτορ
πάντη ἀν' οὔρεα μακρὰ, πέλει δέ οἱ ἄσχετος ἀλκή.
ὡς ἄρα μαιμώωσα θεόπροπον ἔνδοθεν ἦτορ,
ἤλυθεν ἐκ μεγάροιο· κόμαι δέ οἱ ἀμφεκέχυντο
ὤμοις ἀργυφέοισι, μετάφρενον ἄχρις ἰοῦσαι·
ὄσσε δέ οἱ μάρμαιρεν ἀναιδέα· τῆς δ' ὑπὸ δειρὴ,

ἐξ ἀνέμων ἅτε πρέμνον, ἄδην ἐλελίζετο πάντη.
καί ῥα μέγα στενάχιζε, καὶ ἴαχε παρθένος ἐσθλή·
Ἆ δειλοί, νῦν ἔβημεν ὑπὸ ζόφον· ἀμφὶ γὰρ ἡμῖν
ἔμπλειον πυρὸς ἄστυ καὶ αἵματος, ἠδὲ καὶ οἴτου
λευγαλέου· πάντη δὲ τεράατα δακρυόεντα
ἀθάνατοι φαίνουσι, καὶ ἐν ποσὶ κείμεθ' ὀλέθρου.
σχέτλιοι, οὐδέ τι ἴστε κακὸν μόρον, ἀλλ' ἄρα πάντες
χαίρετε ἀφραδέοντες· ὃ γὰρ μέγα πῆμα κέκευθεν.
ἀλλά μοι οὐ πείθεσθ', οὐδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύσω,
οὕνεκ' Ἐριννύες, ἄκρα γάμου κεχολωμέναι αἰνοῦ
ἀμφ' Ἑλένης, καὶ Κῆρες ἀμείλιχοι, ἀΐσσουσι
πάντη ἀνὰ πτολίεθρον· ἐπ' εἰλαπίνῃ δ' ἀλεγεινῇ
δαίνυσθ' ὕστατα δόρπα, κακῷ πεφορυγμένα λύθρῳ,
ἤδη ἐπιψαύοντες ὁμὴν ὁδὸν εἰδώλοισιν.
καί τις κερτομέων, ὀλοφώϊον ἔκφατο μῦθον·
Ὦ κούρη Πριάμοιο, τίη νύ σε μάργος ἀνώγει
γλῶσσα, κακοφραδίη τ', ἀνεμώλια πάντ' ἀγορεύειν;
οὐ δέ σε παρθενικὴ καὶ ἀκήρατος ἀμφέχει αἰδὼς,
ἀλλά σε λύσσ' ὀλοὴ περιδέδρομε· τῷ νύ σε πάντες
αἰὲν ἀτιμάζουσι βροτοὶ πολύμυθον ἐοῦσαν·
ἔρρε, καὶ Ἀργείοισι κακὴν προτιόσσεο φήμην,
ἠδ' αὐτῇ· τάχα πού σε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλγος
μίμνει Λαοκόωντος ἀναιδέος· οὐ γὰρ ἔοικεν
ἀθανάτων φίλα δῶρα δαϊζέμεν ἀφραδέοντα.
Ὣς ἄρ ἔφη Τρώων τις ἀνὰ πτόλιν· ὡς δὲ καὶ ἄλλοι
κούρην μωμήσαντο, καὶ οὐ φάσαν ἄρτια βάζειν,

οὕνεκά σφιν μέγα πῆμα καὶ ἀργαλέον μένος Αἴσης
ἄγχι παρειστήκει· τοὶ δ' οὐ νοέοντες ὄλεθρον,
κείνην κερτομέοντες ἀπέτρεπον εὐρέος ἵππου.
ἣ γάρ οἱ μενέαινε διὰ ξύλα πάντα κεδάσσαι,
ἠὲ καταπρῆσαι μαλερῷ πυρί· τοὔνεκα πεύκης
αἰθομένης ἔτι δαλὸν ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλοῦσα,
ἔσσυτο μαιμώωσ'· ἑτέρῃ δ' ἐνὶ χειρὶ φέρεσκεν
ἀμφίτυπον βουπλῆγα· λυγρῷ δ' ἐπεμαίνετο ἵππῳ,
ὄφρα λόχον στονόεντα καὶ ἀμφαδὸν ἀθρήσωσι
Τρῶες. τοὶ δέ οἱ αἶψα χερῶν ἀπὸ νόσφι βαλόντες
πῦρ, ὀλοόν τε σίδηρον, ἀκηδέες ἐντύνοντο
δαῖτα λυγρήν· μάλα γάρ σφιν ἐπήιεν ὑστατίη νύξ.
Ἀργεῖοι δ' ἔντοσθεν ἐγήθεον εἰσαΐοντες
δαινυμένων ὅμαδον κατὰ Ἴλιον, οὐδ' ἀλεγόντων
Κασσάνδρης, τήν ῥ' αὐτοὶ ἐθάμβεον, ὡς ἐτέτυκτο
ἀτρεκέως εἰδυῖα νόον καὶ μῆτιν Ἀχαιῶν.
Ἡ δ' ἅτε πόρδαλις ἔσσυτ' ἐν οὔρεσι καγχαλόωσα,
ἥν τ' ἀπὸ μεσσαύλοιο κύνες, μογεροί τε νομῆες,
σεύοντ' ἐσσυμένως, ἡ δ' ἄγριον ἦτορ ἔχουσα,
ἐντροπαλιζομένη ἀναχάζεται, ἀχνυμένη περ·
ὡς ἥγ' εὐρέος ἵππου ἀπέσσυτο, τειρομένη κῆρ
Τρώων ἀμφὶ φόνου· μάλα γὰρ σφίσι δέχνυτο πῆμα.

ARGUMENTUM
LIBRI XIII.

Troianis, post epulas in noctem protractas, somno oppressis, Sinon facem extollit Achivis, signum reditus, — 30. Idem heroës ex equo provocat. Prodit primus Ulysses, tum reliqui. Redit quoque classis a Tenedo, & caede flammisque omnia miscentur, — 80. Describitur calamitas captae urbis & caedes Troianorum, — 144. qui tamen non inulti pereunt, — 160. Pugnatur inprimis ad Priami regiam: caeditur Coroebus, Eurydamas, Ilioneus a Diomede, alii ab aliis, ipse Priamus a Neoptolemo ad Iovis Hercei aram, — 250. Astyanax e turri praecipitatur: mater Andromache, frustra mortem expetens, captiva ducitur, — 292. Antenori parcitur, veteris hospitii merito, — 300. Aeneas desperatis patriae rebus cum patre & filio Troiam deserit, duce Venere, & iter praebentibus flammis & hostibus; ipso Calchante futuram gentis magnitudinem praesagiente, — 352. Menelaus in Helenae thalamo Deiphobum obtruncat: ipsam, e latibulo productam, interemturus a Venere retinetur, & mox ab Agamemnone, — 415. Lugent Dii Troiae excidium, excepta Iunone & Minerva, in cuius templo Aiax Locrus vim infert Cassandrae, — 429. Conflagrat urbs, & plena sunt omnia caede ac horrore, — 496. Inter haec Aethra, Thesei mater, agnoscitur ab Acamante & Demophoonte nepotibus, — 544. Laodicen, Priami filiam, ne Troiae fato superstes sit orantem, terra haurit: Electra excisae urbis dolore Pleiadum choro se subducit, — *ad fin.*

ΚΟΙΝΤΟΥ
ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΓ.

Οἱ δ' ἄρ' ἀνὰ πτολίεθρον ἐδόρπεον· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
αὐλοὶ ὁμῶς σύριγξι μέγ' ἤπυον· ἀμφὶ δὲ πάντη
μολπὴ ἔπ' ὀρχηθμοῖσι, καὶ ἄκριτος ἔσκεν ἀϋτὴ
δαινυμένων, οἵη τε πέλει περὶ δαιτὶ καὶ οἴνῳ·
ὧδε δέ τις χείρεσσι λαβὼν ἔνι πλεῖον ἄλεισον,
πίνεν ἀκηδέστως· βαρύθοντο δέ οἱ φρένες ἔνδον·
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ στρεφεδίνεον· ἄλλο δ' ἐπ' ἄλλῳ
ἐκ στόματος προΐεσκεν ἔπος, κεκολουμένα βάζων·
καί ῥά οἱ ἐν μεγάρῳ κειμήλια, καὶ δόμος αὐτὸς,
φαίνετο κινυμένοισιν ἐοικότα· πάντα δ' ἐώλπει
ἀμφιπεριστρωφᾶσθαι ἀνὰ πτόλιν· ὄσσε δ' ἄρ' ἀχλὺς
ἄμφεχεν· ἀκρήτῳ γὰρ ἀμαλδύνονται ὀπωπαὶ
καὶ νόος αἰζηῶν, ὁπότ' ἐς φρένα χανδὸν ἵκηται·
καί ῥα καρηβαρέων, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
Ἦ ῥ' ἅλιον Δαναοὶ πουλὺν στρατὸν ἐνθάδ' ἄγειραν,
σχέτλιοι, οὐδ' ἐτέλεσσαν ὅσα φρεσὶ μηχανόωντο,
ἀλλ' αὔτως ἀπόρουσαν ἀπ' ἄστεος ἡμετέροιο,
νηπιάχοις παίδεσσιν ἐοικότες, ἠδὲ γυναιξίν.

Ὣς ἄρ' ἔφη Τρώων τις, ἐεργόμενος φρένα οἴνῳ,
νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἐφράσσατ' ἐπὶ προθύροισιν ὄλεθρον.
εὖτε γὰρ ὕπνος ἔρυκεν ἀνὰ πτόλιν ἄλλοθεν ἄλλον,
οἴνῳ ἀναπλήθοντας ἀπειρεσίῳ, καὶ ἐδωδῇ,
δὴ τότ' ἄρ' αἰθαλόεντα Σίνων ἀνὰ πυρσὸν ἄειρεν,
δεικνὺς Ἀργείοισι πυρὸς σέλας· ἀμφὶ δέ οἱ κῆρ
ἄσπετα πορφύρεσκε κατὰ φρένα, μή μιν ἴδωνται
Τρῶες ἐϋσθενέες, τάχα δ' ἀμφαδὰ πάντα γένηται.
ἀλλ' οἱ μὲν λεχέεσσι πανύστατον ὕπνον ἴαυον,
πολλῷ ὑπ' ἀκρήτῳ βεβαρηότες· οἱ δ' ἐσιδόντες,
ἐκ Τενέδου, νήεσσιν ἐπὶ πλόον ἐντύνοντο.
αὐτὸς δ' ἄγχ' ἵπποιο Σίνων κίεν· ἦκα δ' ἄϋσεν,
ἦκα μάλ', ὡς μήπου τις ἐνὶ Τρώεσσι πύθηται,
ἀλλ' οἶοι Δαναῶν ἡγήτορες, ὧν ἀπὸ νόσφιν
ὕπνος ἄδην πεπότητο, λιλαιομένων πονέεσθαι.
οἵ ῥά οἱ, ἔνδον ἐόντες, ἐπέκλυον· ἐς δ' Ὀδυσῆα
πάντες ἐπ' οὔατ' ἔνευσαν· ὁ δὲ σφέας ὀτρύνεσκεν,
ἦκα καὶ ἀτρεκέως ἐκβήμεναι· οἱ δ' ἐπίθοντο
ἐς μόθον ὀτρύνοντι, καὶ ἐξ ἵπποιο χαμᾶζε
ὥρμαινον πονέεσθαι· ὁ δ' ἰδρείῃσιν ἔρυκε
πάντας ἐπεσσυμένους· αὐτὸς δ' ἄρα χερσὶ θοῇσιν
ἵππου δουρατέοιο μάλ' ἀτρέμας ἔνθα καὶ ἔνθα
πλευρὰ διεξώϊξεν ἐϋμμελίῃ ὑπ' Ἐπειῷ·
βαιὸν δ' ἐξανέδυσεν ἰδὼν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ πάντη
Τρῶας παπταίνεσκεν, ἐγρηγορότ' εἴπου ἴδοιτο.
ὡς δ' ὅταν ἀργαλέῳ λιμῷ βεβολημένος ἦτορ

ἐξ ὀρέων ἔλθησι λύκος, χατέων μάλ' ἐδωδῆς,
ποίμνης πρὸς σταθμὸν εὐρὺν, ἀλευόμενος δ' ἄρα φῶτας
καὶ κύνας, οἵ ῥά τε μῆλα φυλασσέμεναι μεμάασι,
βαίνῃ ποσσὶν ἕκηλος ὑπὲρ ποιμνήϊον ἕρκος·
ὣς Ὀδυσεὺς ἵπποιο κατήϊεν· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
ὄβριμοι ἄλλοι ἕποντο Πανελλήνων βασιλῆες
νισσόμενοι κλίμαξι κατὰ στίχας, ἅσπερ Ἐπειὸς
τεῦξεν ἀριστήεσσιν ἐϋσθενέεσσι κέλευθα
ἵππον ἐσερχομένοισι, καὶ ἐξ ἵπποιο κιοῦσιν·
οἵ ῥα τότ' ἀμφ' αὐτῇσι κατήϊον ἄλλοθεν ἄλλοι,
θαρσαλέοι, σφήκεσσιν ἐοικότες, οὕς τε κλονήσῃ
δρυτόμος, οἱ δ' ἄρα πάντες, ὀρινόμενοι πέρι θυμῷ,
ὄζου ὑπεκπροχέονται, ὅτε κτύπον εἰσαΐουσιν·
ὣς οἵγ' ἐξ ἵπποιο μεμαότες ἐξεχέοντο
ἐς Τρώων πτολίεθρον ἐΰκτιτον· ἐν δ' ἄρα τοῖσι
πάλλετ' ἐνὶ στέρνοισι κέαρ· τάχα δ' οἱ μὲν ἔναιρον
δυσμενέας· τοὶ δ' ἔσχον ἔσω ἁλὸς, αἱ δ' ἐφέροντο
νῆες ὑπὲρ μέγα χεῦμα· Θέτις δ' ἴθυνε κέλευθα,
οὖρον ἐπιπροϊεῖσα· νόος δ' ἰαίνετ' Ἀχαιῶν.
καρπαλίμως δ' ἐλθόντες ἐπ' ἠόνας Ἑλλησπόντου,
ἔνθ' αὖθις στήσαντο νέας, σὺν δ' ἄρμενα πάντα
εἷλον ἐπισταμένως, ὅσα νήεσιν αἰὲν ἕπονται·
αὐτοὶ δ' αἶψ' ἐκβάντες, ἐς Ἴλιον ἐσσεύοντο
ἄτρομοι, ἠΰτε μῆλα περὶ σταθμὸν ἀΐσσοντα,
ἐκ νομοῦ ὑλήεντος, ὀπωρινὴν ὑπὸ νύκτα·
ὣς οἵγ' ἀνίαχοι Τρώων ποτὶ ἄστυ νέοντο,

πάντες ἀριστήεσσιν ἀρηγέμεναι μεμαῶτες.
οἱ δ' ὡς παρδάλιες λιμῷ περιπαιφάσσοντες,
σταθμῷ ἐπιβρίσουσι κατ' οὔρεα μακρὰ, καὶ ὕλην,
εὕδοντος μογεροῦ σημάντορος, ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις
δάμναθ' ἕρκεος ἐντὸς ὑπὸ κνέφας· ἀμφὶ δὲ πάντη,
— — — — — —
αἵματι καὶ νεκύεσσιν, ὀρώρει δ' αἰνὸς ὄλεθρος,
καίπερ ἔτι πλεόνων Δαναῶν ἔκτοσθεν ἐόντων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πάντες ἔβαν ποτὶ τείχεα Τροίης,
δὴ τότε μαιμώωντες, ἀνηλεγέως ἐπέχυντο
ἐς Πριάμοιο πόληα, μένος πνείοντες Ἄρηος·
πᾶν δ' εὗρον πτολίεθρον ἐνίπλειον πολέμοιο,
καὶ νεκύων· πάντη δὲ πέρι στονόεντα μέλαθρα
καιόμεν' ἀργαλέως· μέγα δὲ φρεσὶν ἰαίνοντο.
ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ Τρωσὶ κακὰ φρονέοντες, ὄρουσαν·
μαίνετο δ' ἐν μέσσοισιν Ἄρης, στονόεσσα τ' Ἐνυώ·
πάντη δ' αἷμα κελαινὸν ὑπέῤῥεε, δεύετο δὲ χθὼν
Τρώων ὀλλυμένων, ἠδ' ἀλλοδαπῶν ἐπικούρων·
τῶν οἱ μὲν, θανάτῳ δεδμημένοι ὀκρυόεντι,
κεῖντο κατὰ πτολίεθρον ἐν αἵματι· οἱ δ' ἐφύπερθε
πίπτον, ἀποπνείοντες ἑὸν μένος· οἱ δ' ἄρα, χειρὶ
δράγδην ἔγκατ' ἔχοντες, ὀϊζυρῶς ἀλάληντο
ἀμφὶ δόμους· ἄλλοι δὲ ποδῶν ἑκάτερθε κοπέντων,
ἀμφὶ νεκροὺς εἵρπυζον, ἀάσπετα κωκύοντες·
πολλῶν δ' ἐν κονίῃσι μαχήσασθαι μεμαώτων,
χεῖρες ἀπηράχθησαν ὁμῶς κεφαλῇσι καὶ αὐτῇς·

φευγόντων δ' ἑτέρων μελίαι διὰ νῶτα πέρησαν
ἀντικρὺς ἐς μαζοὺς, τῶν δ' ἰξύας, ἄχρις ἱκέσθαι
αἰδοίων ἐφύπερθε διαμπερὲς, ἧχι μάλιστα
Ἄρεος ἀκαμάτοιο πέλει πολυώδυνος αἰχμή.
πάντη δ' ἀμφὶ πόληα κυνῶν ἀλεγεινὸς ὀρώρει
ὠρυθμός· στοναχὴ δὲ δαϊκταμένων αἰζηῶν
ἔπλετο λευγαλέη· περὶ δ' ἴαχε πάντα μέλαθρα
ἄσπετον· οἰμωγὴ δὲ πέλεν στονόεσσα γυναικῶν,
εἰδομένων γεράνοισιν, ὅτ' αἰετὸν ἀθρήσωσιν,
ὑψόθεν ἀΐσσοντα δι' αἰθέρος, οὐδ' ἄρα τῇσι
θαρσαλέον στέρνοισι πέλει μένος, ἀλλά γε μοῦνον
μακρὸν ἀνατρίζουσι, φοβεύμεναι ἱερὸν ὄρνιν.
ὣς ἄρα Τρωϊάδες μέγα κώκυον ἄλλοθεν ἄλλαι,
αἱ μὲν, ἀνεγρόμεναι λεχέων ἄπο, ταὶ δ' ἐπὶ γαῖαν
θρώσκουσαι· τῇς δ' οὔτι μίτρης ἔτι μέμβλετο λυγρῆς,
ἀλλ' αὔτως ἀλάληντο, περὶ μελέεσσι χιτῶνας
μοῦνον ἐφεσσάμεναι· ταὶ δ' οὐ φθάσαν οὔτε καλύπτρην,
οὔτε βαθὺν μελέεσσιν ἔχειν πέπλον, ἀλλ' ἐπιόντας
δυσμενέας τρομέουσαι, ἀμηχανίῃ πεπέδηντο,
παλλόμεναι κραδίην· μοῦνον δ' ἄρα χερσὶ θοῇσιν
αἰδῶ ἀπεκρύψαντο δυσάμμοροι· αἱ δ' ἀλεγεινῶς
ἐκ κεφαλῆς τίλλοντο κόμην, καὶ στήθεα χερσὶ
θεινόμεναι, γοάασκον ἄδην· ἕτεραι δὲ κυδοιμὸν
δυσμενέων ἔτλησαν ἐναντίον, ἐκ δ' ἐλάθοντο
δείματος, ὀλλυμένοισιν ἀρηγέμεναι μεμαυῖαι
ἀνδράσιν, ἢ τεκέεσσιν, ἐπεὶ μέγα θάρσος ἀνάγκη

ὤπασεν· οἰμωγὴ δ' ἀταλάφρονας ἔκβαλεν ὕπνου
νηπιάχους, τῶν οὔπω ἐπίστατο κήδεα θυμός.
ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλοισιν ἀπέπνεον· οἱ δ' ἐκέχυντο
πότμον ὁμῶς ὁρόωντες ὀνείρασιν· ἀμφὶ δὲ λυγραὶ
Κῆρες ὀϊζυρῶς ἐπεγήθεον ὀλλυμένοισιν·
οἱ δ' ὥστ' ἀφνειοῖο σύες κατὰ δώματ' ἄνακτος,
εἰλαπίνην λαοῖσιν ἀπείριτον ἐντύνοντος,
μυρίοι ἐκτείνοντο· λυγρῷ δ' ἀνεμίσγετο λύθρῳ
οἶνος ἔτ' ἐν κρητῆρσι λελειμμένος· οὐδέ τις ἦεν,
ὅς κεν ἄνευθε φόνοιο φέρε στονόεντα σίδηρον,
οὐδ' εἴ τις μάλ' ἄναλκις ἔην· ὀλέκοντο δὲ Τρῶες.
ὡς δ' ὑπὸ θώεσι μῆλα δαΐζεται, ἠὲ λύκοισι,
καύματος ἐσσυμένοιο δυσαέος ἤματι μέσσῳ,
ποιμένος οὐ παρεόντος, ὅτε σκιερῷ ἐνὶ χώρῳ
ἰλαδὸν ἀλλήλοισιν ὁμῶς συναρηρότα πάντα
μίμνωσιν, κείνοιο γλάγος ποτὶ δῶμα φέροντος, — —
νηδύα πλησάμενοι πολυχανδέα, πάντ' ἐπιόντες,
αἷμα μέλαν πίνουσιν, ἅπαν δ' ὀλέκουσι μένοντες
πῶϋ, κακὴν δ' ἄρα δαῖτα λυγρῷ τεύχουσι νομῆϊ·
ὣς Δαναοὶ Πριάμοιο κατὰ πτόλιν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
κτεῖνον ἐπεσσύμενοι, πυμάτην ἀνὰ δηϊοτῆτα·
οὐδ' ἄρ' ἔην Τρώων τις ἀνούτατος, ἀλλ' ἄρα πάντων
γναμπτὰ μέλη πεπάλακτο, μελαινόμεν' αἵματι πολλῷ.
Οὐδὲ μὲν Ἀργείοισιν ἀνούτητος πέλε δῆρις,
ἀλλ' οἱ μὲν δεπάεσσι τετυμμένοι, οἱ δὲ τραπέζαις,
οἱ δ' ἔτι καιόμενοισιν ἐπ' ἐσχαρεῶσι τυπέντες

δαλοῖς, ἠδ' ὀβελοῖσι πεπαρμένοι, ἐκπνείεσκον,
οἷς ἔτι που καὶ σπλάγχνα συῶν περὶ θερμὰ λέλειπτο
Ἡφαίστου μαλεροῖο περιζείοντος ἀϋτμῇ·
ἄλλοι δ' αὖ πελέκεσσι, καὶ ἀξίνῃσι θοῇσιν,
ἤσπαιρον τμηθέντες ἐν αἵματι· τῶν δ' ἀπὸ χειρῶν
δάκτυλοι ἐτμήθησαν, ἐπὶ ξίφος εὖτε βάλοντο
χεῖρας, ἐελδόμενοι στυγερὰς ἀπὸ Κῆρας ἀμύνειν.
καί πού τις βρεχμόν τε, καὶ ἐγκέφαλον συνέχευε,
λᾶα βαλὼν, ἑτάροιο, κατὰ μόθον· οἱ δ' ἅτε θῆρες,
οὐτάμενοι σταθμοῖς ἐνὶ ποιμένος ἀγραύλοιο,
ἀργαλέως μαίνοντο, διεγρομένοιο χόλοιο,
νύχθ' ὑπὸ λευγαλέην· μέγα δ' ἰσχανόωντες Ἄρηος
ἀμφὶ δόμους Πριάμοιο κυδοίμεον, ἄλλοθεν ἄλλον
σεύοντες· πολλοὶ δὲ καὶ ἐγχείῃσι δάμησαν
Ἀργείων· Τρῶες γὰρ ὅσοι φθάσαν ἐκ μεγάροιϊν
ἢ ξίφος, ἢ δόρυ μακρὸν ἑῇς ἀνὰ χερσὶν ἀεῖραι,
δυσμενέας δάμναντο, καὶ ὣς, βεβαρηότες οἴνῳ.
Αἴγλη δ' ἄσπετος ὦρτο δι' ἄστεος, οὕνεκ' Ἀχαιῶν
πολλοὶ ἔχον χείρεσσι πυρὸς σέλας, ὄφρ' ἀνὰ δῆριν
δυσμενέας τε, φίλους τε, μάλ' ἀτρεκέως ὁροωσι.
καὶ τότε Τυδέος υἱὸς ἀνὰ μόθον ἀντιόωντα
αἰχμητῆρα Κόροιβον, ἀγαυοῦ Μύγδονος υἷα,
ἐγχείῃ κοίλοιο διὰ στομάχοιο πέρησεν,
ἧχι θοαὶ πόσιός τε καὶ εἴδατός εἰσι κέλευθοι·
καὶ τὸν μὲν περὶ δουρὶ μέλας ἐκιχήσατο πότμος·
κάππεσε δ' ἐς μέλαν αἷμα, καὶ ἄλλων ἔθνεα νεκρῶν,

νήπιος· οὐδ' ἀπόνητο γάμων, ὧν οὕνεχ' ἵκανεν
χθιζὸς ὑπὸ Πριάμοιο πόλιν, καὶ ὑπέσχετ' Ἀχαιοὺς
Ἰλίου ἂψ ὦσαι· τῷ δ' οὐ θεὸς ἐξετέλεσσεν
ἐλπωρήν· Κῆρες γάρ οἱ προέηκαν ὄλεθρον.
σὺν δέ οἱ Εὐρυδάμαντα κατέκτανεν ἀντιόωντα,
γαμβρὸν ἐϋμμελίην Ἀντήνορος, ὅς ῥα μάλιστα
θυμὸν ἐνὶ Τρώεσσι σαοφροσύνησ' ἐκέκαστο.
ἔνθα καὶ Ἰλιονῆϊ συνήντετο δημογέροντι,
καί οἱ ἔπι ξίφος αἰνὸν ἐρύσσατο· τοῦ δ' ἄρα πάγχυ
γηραλέου κλάσθησαν ἄδην ἐνὶ σώματι γυῖα·
καί ῥα περιτρομέων μάλα χείρεσιν ἀμφοτέρῃσι,
τῇ μὲν ἄορ συνέδραξε θοὸν, τῇ δ' ἥψατο γούνων
ἀνδροφόνου ἥρωος· ὁ δ' ἐς μόθον ἐσσύμενός περ
ἢ χόλου ἀμβολίῃ, ἢ καὶ θεοῦ ὀτρύναντος,
βαιὸν ἀπέσχε γέροντος ἑὸν ξίφος, ὄφρα τι εἴπῃ,
λισσόμενος θοὸν ἄνδρα καὶ ὄβριμον· ὃς δ' ἀλεγεινὸν
ἴαχεν ἐσσυμένως· στυγερὸν δέ μιν ἄμφεχε δεῖμα·
Γουνοῦμαί σ', ὅτις ἐσσὶ πολυσθενέων Ἀργείων,
αἴδεσαι ἀμφὶ γέροντι τεὰς χέρας, ἀργαλέου τε
λῆγε χόλου· καὶ γάρ ῥα πέλει μακρὸν ἀνέρι κῦδος
ἄνδρα νέον κτείναντι καὶ ὄβριμον· ἢν δὲ γέροντα
κτείνῃς, οὔ νύ τις αἶνος ἐφέψεται εἵνεκεν ἀλκῆς.
τοὔνεκ' ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐς αἰζηοὺς τρέπε χεῖρας
ἐλπόμενός ποτε γῆρας ὁμοίϊον εἰσαφικέσθαι.
Ὣς φάμενον, προσέειπε κραταιοῦ Τυδέος υἱός·
Ὦ γέρον, ἔλπομ' ἔγωγ' ἐσθλὸν ποτὶ γῆρας ἱκέσθαι

ἀλλά μοι ὡς ἔτι κάρτος ἀέξεται, οὔτιν' ἐάσω
ἐχθρὸν ἐμῆς κεφαλῆς, ἀλλ' ἄϊδι πάντας ἰάψω,
οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸς ἀνὴρ καὶ δήϊον ἄνδρ' ἐπαμύνει.
Ὣς εἰπὼν, λαιμοῖο διήλασε λοίγιον ἄορ
δεινὸς ἀνήρ· ἴθυνε δ' ὅπη θνητοῖς ἐπὶ πότμος
ψυχῆς εἶσι τάχιστα, καὶ αἵματος αἰνὰ κέλευθα.
καὶ τὸν μὲν μόρος αἰνὸς ὑπέκλασε δηωθέντα
Τυδείδαο χέρεσσιν· ὁ δ' εἰς ἥρωας ἐναίρων
ἔσσυτ' ἀνὰ πτολίεθρον, ἑῷ μέγα κάρτεϊ θύων·
δάμνατο δ' ἠὺν Ἄβαντα· βάλεν δ' ὑπὸ δούρατι μακρῷ
υἷα Περιμνήστοιο περικλυτὸν Εὐρυκόωντα.
Αἴας δ' Ἀμφιμέδοντα, Δαμαστορίδην τ' Ἀγαμέμνων·
Ἰδομενεὺς δὲ Μίμαντα· Μέγης δ' ἕλε Δηϊοπίτην.
Υἱὸς δ' αὖτ' Ἀχιλῆος ἀμαιμακέτῳ ὑπὸ δουρὶ
Πάμμονα δῖον ὄλεσσε, βάλεν δ' ἐπιόντα Πολίτην,
Τισίφονόν τ' ἐπὶ τοῖσι κατέκτανε· τοὺς ἅμα πάντας,
υἷας Πριάμοιο· καὶ ἀντιόωντ' ἀνὰ δῆριν
δάμνατ' Ἀγήνορα δῖον· ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλον ἔπεφνεν
ἡρώων, πάντη δὲ μέλας ἀνεφαίνετ' ὄλεθρος
ὀλλυμένων· ὁ δὲ, πατρὸς ἑοῦ καταειμένος ἀλκὴν,
μαιμώων, ἐδάϊζεν ὅσους κίχεν· ἔνθα καὶ αὐτῷ
δυσμενέων βασιλῆϊ κακὰ φρονέων ἐνέκυρσεν,
Ἑρκείου ποτὶ βωμόν. ὁ δ' ὡς ἴδεν υἷ' Ἀχιλῆος,
ἔγνω ἄφαρ τὸν ἐόντα, καὶ οὐ τρέσεν, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸς
θυμὸν ἐέλδετο παισὶν ἐπὶ σφετέροισιν ὀλέσσαι·
τοὔνεκά μιν προσέειπε λιλαιόμενος θανέεσθαι·

Ὦ τέκος ὀβριμόθυμον ἐϋπτολέμου Ἀχιλῆος,
κτεῖνον, μηδ' ἐλέαιρε δυσάμμορον· οὐ γὰρ ἔγωγε
τοῖα παθὼν, καὶ τόσσα, λιλαίομαι εἰσοράασθαι
ἠελίοιο φάος πανδερκέος, ἀλλά που ἤδη
φθεῖσθαι ὁμῶς τεκέεσσι, καὶ ἐκλελαθέσθαι ἀνίης
λευγαλέης, ὁμάδου τε δυσηχέος. ὡς ὄφελόν με
σεῖο πατὴρ κατέπεφνε, πρὶν αἰθομένην ἐσιδέσθαι
Ἴλιον, ὁππότ' ἄποινα περὶ κταμένοιο φέρεσκον
Ἕκτορος, ὅν μοι ἔπεφνε πατὴρ τεός· ἀλλὰ τὸ μέν που
Κῆρες ἐπεκλώσαντο· σὺ δ' ἡμετέροιο φόνοιο
ἄασον ὄβριμον ἦτορ, ὅπως λελάθωμ' ὀδυνάων.
Ὣς φάμενον προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
Ὦ γέρον, ἐμμεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀνώγεις·
οὐ γάρ σ' ἐχθρὸν ἐόντα μετὰ ζωοῖσιν ἐάσω.
οὐ γάρ τι ψυχῆς πέλει ἀνδράσι φίλτερον ἄλλο.
Ὣς εἰπὼν, ἀπέκοψε κάρη πολιοῖο γέροντος
ῥηϊδίως, ὡς εἴ τις ἀπὸ στάχυν ἀμήσηται
λήϊου ἀζαλέοιο, θέρευς εὐθαλπέος ὥρῃ·
ἡ δὲ μέγα μύζουσα, κυλίνδετο πολλὸν ἐπ' αἶαν,
νόσφ' ἄλλων μελέων, ὁπόσοις ἐγκίνυται ἀνήρ·
κεῖτο δ' ἂρ ἐς μέλαν αἷμα, καὶ εἰς ἑτέρων φόνον ἀνδρῶν, —
ὄλβῳ, καὶ γενεῇ, καὶ ἀπειρεσίοις τεκέεσσιν·
οὐ γὰρ δὴν ἐπὶ κῦδος ἀέξεται ἀνθρώποισιν,
ἀλλ' ἄρα που καὶ ὄνειδος ἐπέσσυται ἀπροτίοπτον.
καὶ τὸν μὲν πότμος εἷλε· κακῶν δ' ὅγε λήσατο πολλῶν.
Οἱ δὲ καὶ Ἀστυάνακτα βάλον Δαναοὶ ταχύπωλοι

πύργου ἀφ' ὑψηλοῖο, φίλον δέ οἱ ἦτορ ὄλεσσαν,
μητρὸς ἀφαρπάξαντες ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐόντα,
Ἕκτορι χωόμενοι, ἐπεὶ σφισι πῆμα κόρυσσε
ζωὸς ἐών· τῷ καί οἱ ἀπεχθήραντο γενέθλην,
καί οἱ παῖδ' ἐβάλοντο καθ' ἕρκεος αἰπεινοῖο,
νήπιον, οὔτοι δῆριν ἐπιστάμενον πολέμοιο.
Ἠΰτε πόρτιν ὄρεσφι λύκοι, χατέοντες ἐδωδῆς,
κρημνὸν ἐς ἠχήεντα κακοφραδίῃσι βάλωνται,
μητρὸς ἀποτμήξαντες ἐϋγλαγέων ἀπὸ μαζῶν,
ἡ δὲ θέῃ γοόωσα φίλον τέκος ἔνθα καὶ ἔνθα,
μακρὰ κινυρομένη, τῇ δ' ἐξόπιθεν κακὸν ἄλλο
ἔλθῃ, ἐπεί κε λέοντες ἀναρπάξωσι καὶ αὐτήν·
ὣς τὴν ἀσχαλόωσαν ἄδην περὶ παιδὸς ἑοῖο,
ἦγον δήϊοι ἄνδρες ἅμ' ἄλλῃς ληϊάδεσσι
κούρην Ἠετίωνος ἀμύμονος αἶνα βοῶσαν·
ἡ δ' ἄρα παιδὸς ἑοῖο, καὶ ἀνέρος, ἠδὲ τοκῆος
μνησαμένη φίλου, αἰνὸν ἐΰσφυρος Ἠετιώνη,
ὥρμηνεν θανέεσθαι, ἐπεὶ βασιλεῦσιν ἄμεινον
τεθνάμεν ἐν πολέμῳ, ἢ χείροσιν ἀμφιπολεύειν·
καί ῥ' ὀλοφυδνὸν ἄϋσε, μέγ' ἀχνυμένη κέαρ ἔνδον·
Εἴδ' ἄγε νῦν καὶ ἐμεῖο δέμας κατὰ τείχεος αἰνοῦ,
ἢ κατὰ πετράων, ἢ καὶ πυρὸς αἶψα βάλεσθε
Ἀργεῖοι· μάλα γάρ μοι ἀάσπετα πήματ' ἔασι·
καὶ γάρ μευ πατέρ' ἐσθλὸν ἐνήρατο Πηλέος υἱὸς
Θήβῃ ἐνὶ ζαθέῃ, Τροίῃ δ' ἐνὶ φαίδιμον ἄνδρα,
ὅς μοι ἔην μάλα πολλὰ, τά τ' ἔλδετο θυμὸς ἐμεῖο·

καί μοι κάλλιπε τυτθὸν ἐν ἡμετέροις ἔτι παῖδα,
ᾧ ἔπι κυδιάασκον ἀπείριτον, ᾧ ἔπι πολλὰ
ἐλπομένην ἀπάφησε κακὴ καὶ ἀτάσθαλος Αἶσα·
τῷ νύ μ' ἀκηχεμένην πολυτειρέος ἐκ βιότοιο
νοσφίσατ' ἐσσυμένως, μὴ δ' εἰς ἑὰ δώματ' ἄγεσθε
μίγδα δορυκτήτοισιν, ἐπεί νύ μοι οὐκ ἔτι θυμῷ
εὔαδεν ἀνθρώποισι μετέμμεναι, οὕνεκα δαίμων
κηδεμονῆας ὄλεσσεν· ἄχος δέ με δέχνυται αἰνὸν
ἐκ Τρώων στυγεροῖσιν ἐπ' ἄλγεσιν οἰωθεῖσαν.
  Ἦ ῥα, λιλαιομένη χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔοικεν
ζώεμεναι κείνοισιν, ὅσων μέγα κῦδος ὄνειδος
ἀμφιχάνῃ· δεινὸν γὰρ ὑπόψιον ἔμμεναι ἄλλων.
οἱ δὲ βίῃ ἀέκουσαν ἄγον ποτὶ δούλιον ἦμαρ.
  Ἄλλοι δ' αὖτ' ἄλλοις ἐν δώμασι θυμὸν ἔλειπον
ἀνέρες· ἐν δ' ἄρα τοῖσι βοὴ πολύδακρυς ὀρώρει·
ἀλλ' οὐκ ἐν μεγάροις Ἀντήνορος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
Ἀργεῖοι μνήσαντο φιλοξενίης ἐρατεινῆς,
ὅς ξείνισσε πάροιθε κατὰ πτόλιν, ἠδ' ἐσάωσεν
ἰσόθεον Μενέλαον ὁμῶς Ὀδυσῆϊ μολόντα·
τῷ δ' ἐπίηρα φέροντες Ἀχαιῶν φέρτατοι υἷες,
αὐτὸν μὲν ζώοντα λίπον, καὶ κτῆσιν ἅπασαν,
καὶ Θέμιν ἁζόμενοι πανδερκέα, καὶ φίλον ἄνδρα.
  Καὶ τότε δὴ πάϊς ἐσθλὸς ἀμύμονος Ἀγχίσαο,
πολλὰ καμὼν περὶ ἄστυ θεηγενέος Πριάμοιο
δουρὶ καὶ ἠνορέῃ, πολλῶν δ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσας,
ὡς ἴδε δυσμενέων ὑπὸ χείρεσι λευγαλέῃσιν

αἰθόμενον πτολίεθρον, ἀπολλυμένους θ' ἅμα λαοὺς
πανσυδίῃ, καὶ κτῆσιν ἀπείριτον, ἔκ τε μελάθρων
ἑλκομένας ἀλόχους ἅμα παίδεσιν· οὐκ ἔτ' ἄρ' αὐτῷ
ἐλπωρὴν ἔχε θυμὸς ἰδεῖν εὐτειχέα πάτρην,
ἀλλά οἱ ὡρμαίνεσκε νόος μέγα πῆμ' ὑπαλύξαι.
ὡς δ' ὅθ' ἁλὸς κατὰ βένθος ἀνὴρ οἰήϊα νωμῶν
νηὸς ἐπισταμένως, ἄνεμον καὶ κῦμ' ἀλεείνῃ
πάντοθεν ἐσσύμενον, στυγερῇ δ' ὑπὸ χείματος ὥρῃ
χεῖρα κάμῃ καὶ θυμὸν, ὑποβρυχίης δ' ἄρα νηὸς
ὀλλυμένης, ἀπάνευθε λιπὼν οἰήϊα μοῦνα,
τυτθὸν ἐπὶ σκάφος εἶσι, μέλει δέ οἱ οὐκ ἔτι νηὸς
φορτίδος· ὣς πάϊς ἐσθλὸς ἀμύμονος Ἀγχίσαο,
ἄστυ λιπὼν δηΐοισι καταιθόμενον πυρὶ πολλῷ,
υἱέα καὶ πατέρα σφὸν ἀναρπάξας, φορέεσκε
τὸν μὲν ἐπὶ πλατὺν ὦμον ἐφεσσάμενος κρατερῇσι
χερσὶ, πολυτλήτῳ ὑπὸ γήραϊ μοχθίζοντα,
τὸν δ' ἁπαλῆς μάλα χειρὸς, ἐπιψαύοντα πόδεσσι
γαίης, οὐλομένου δὲ φοβούμενον ἔργα μόθοιο,
ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος· ὃς δ' ὑπ' ἀνάγκης
ἐκρέματ' ἐμπεφυὼς ἁπαλὸς πάϊς, ἀμφὶ δὲ δάκρυ
χεύατό οἱ ἁπαλῇσι παρηΐσιν· αὐτὰρ ὁ νεκρῶν
σώμαθ' ὑπέρθορε πολλὰ θοοῖς ποσὶ, πολλὰ δ' ἐν ὄρφνῃ
οὐκ ἐθέλων στείβεσκε· Κύπρις δ' ὁδὸν ἡγεμόνευεν,
υἱωνὸν, καὶ παῖδα, καὶ ἀνέρα πήματος αἰνοῦ
πρόφρων ῥυομένη· τοῦ δ' ἐσσυμένου ὑπὸ ποσσὶ
πάντη πῦρ ὑπόεικε· περισχίζοντο δ' ἀϋτμαὶ

Ἡφαίστου μαλεροῖο· καὶ ἔγχεα, καὶ βέλη ἀνδρῶν
πίπτον ἐτώσια πάντα κατὰ χθονὸς, ὁππόσ' Ἀχαιοὶ
κείνῳ ἐπέρριψαν, πολέμῳ ἐνὶ δακρυόεντι.
καὶ τότε δὴ Κάλχας μεγάλ' ἴαχε λαὸν ἐέργων·
"Ἴσχεσθ' Αἰνείαο κατ' ἰφθίμοιο καρήνου
βάλλοντες στονόεντα βέλη, καὶ λοίγια δοῦρα·
τὸν γὰρ θέσφατόν ἐστι, θεῶν ἐρικύδεϊ βουλῇ
Θύμβριν ἐπ' εὐρυρέεθρον ἀπὸ Ξάνθοιο μολόντα,
τευξέμεν ἱερὸν ἄστυ, καὶ ἐσσομένοισιν ἀγητὸν
ἀνθρώποις, αὐτὸν δὲ πολυσπερέεσσι βροτοῖσι
κοιρανέειν· ἐκ τοῦ δὲ γένος μετόπισθεν ἀνάξειν,
ἄχρις ἐπ' ἀντολίην τε, καὶ ἀκάματον δύσιν ἔλθῃ·
καὶ γάρ οἱ θέμις ἐστὶ μετέμμεναι ἀθανάτοισιν,
οὕνεκα δὴ πάϊς ἐστὶν ἐϋπλοκάμου Ἀφροδίτης.
καὶ δ' ἄλλως τοῦδ' ἀνδρὸς ἑὰς ἀπεχώμεθα χεῖρας,
οὕνεκά οἱ, χρυσοῖο καὶ ἄλλων ἐν κτεάτεσσιν
ὅσσα σάοι φεύγοντα καὶ ἀλλοδαπὴν ἐπὶ γαῖαν,
τῶν πάντων προβέβουλεν ἑὸν πατέρ', ἠδὲ καὶ υἷα·
νὺξ δὲ μίη μιν ἔφηνε καὶ υἱέα πατρὶ γέροντι
ἤπιον ἐκπάγλως, καὶ ἀμεμφέα παιδὶ τοκῆα.
Ὡς φάτο· τοὶ δ' ἐπίθοντο, καὶ ὡς θεὸν εἰσοράασκον
πάντες· ὁ δ' ἐσσυμένως ἐξ ἄστεος οἷο βεβήκει,
ἧχί ἑ ποιπνύοντα πόδες φέρον· οἱ δ' ἔτι Τροίης
Ἀργεῖοι πτολίεθρον ἐϋκτίμενον διέπερθον.
Καὶ τότε δὴ Μενέλαος ὑπὸ ξίφεϊ στονόεντι
Δηΐφοβον κατέπεφνε, καρηβαρέοντα κιχήσας

ἀμφ' Ἑλένης λεχέεσσι, δυσάμμορον· ἡ δ' ὑπὸ φύζῃ
κεύθετ' ἐνὶ μεγάροισιν· ὁ δ' αἵματος ἐκχυμένοιο
γήθεεν ἀμφὶ φόνῳ· τοῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν·
Ὦ κύον, ὥς τοι ἔγωγε φόνον στονόεντ' ἐφέηκα
σήμερον· οὐδέ σε δῖα κιχήσεται Ἠριγένεια
ζωὸν ἔτ' ἐν Τρώεσσι, καὶ εἰ Διὸς εὔχεαι εἶναι
γαμβρὸς ἐρισμαράγοιο· μέγας δέ σ' ἐδέξατ' ὄλεθρος,
ἡμετέρης ἀλόχοιο παρὰ λέκτροισι δαμέντα
ἀργαλέως· ὡς εἴθε καὶ οὐλομένοιο πάροιθε
θυμὸν Ἀλεξάνδροιο, κατὰ μόθον ἀντιόωντος,
νοσφισάμην· καί κέν μοι ἐλαφρότερον πέλεν ἄλγος·
ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη ἵκανεν ὑπὸ ζόφον ὀκρυόεντα,
τίσας αἴσιμα πάντα· σὲ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλεν ὀνήσειν
ἡμετέρη παράκοιτις, ἐπεὶ Θέμιν οὔποτ' ἀλιτροὶ
ἀνέρες ἐξαλέονται ἀκήρατον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοὺς
εἰσοράᾳ νυκτός τε, καὶ ἤματος· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
ἀνθρώπων ἐπὶ φῦλα διηερίη πεπότηται,
τινυμένη σὺν Ζηνὶ κακῶν ἐπιΐστορας ἔργων.
Ὣς εἰπὼν, δηΐοισιν ἀνηλέα τεῦχεν ὄλεθρον·
μαίνετο γάρ οἱ θυμὸς, ὑπὸ κραδίῃ μέγ' ἀέξων,
ζηλήμων· καὶ πολλὰ περὶ φρεσὶ θαρσαλέῃσι
Τρωσὶ κακὰ φρονέεσκε, τὰ δὴ θεὸς ἐξετέλεσσεν,
πρέσβα Δίκη· κεῖνοι γὰρ ἀτάσθαλα πρῶτοι ἔρεξαν
ἀμφ' Ἑλένης, πρῶτοι δὲ καὶ ὅρκια πημήναντο,
σχέτλιοι, ὁππότε κεῖνο διὲκ μέλαν αἷμα καὶ ἱρὰ
ἀθανάτων ἐλάθοντο, παραιβασίῃσι νόοιο.

τῷ καί σφιν μετόπισθεν Ἐριννύες ἄλγεα τεῦχον·
τοὔνεκ' ἄρ οἱ μὲν ὄλοντο πρὸ τείχεος, οἱ δ' ἀνὰ ἄστυ
τερπόμενοι παρὰ δαιτὶ, παρ' ἠϋκόμοις ἀλόχοισιν.
Ὀψὲ δὲ δὴ Μενέλαος, ἐνὶ μυχάτοισι δόμοιο
εὗρεν ἑὴν παράκοιτιν, ὑποτρομέουσαν ὁμοκλὴν
ἀνδρὸς κουριδίοιο θρασύφρονος· ὅς μιν ἀθρήσας,
ὥρμηνε κτανέειν ζηλημοσύνῃσι νόοιο,
εἰ μή οἱ κατέρυξε βίην ἐρόεσσ' Ἀφροδίτη,
ἥ ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλε ξίφος, ἔσχε δ' ἐρωήν.
τοῦ γὰρ ζῆλον ἐρεμνὸν ἀπώσατο· καί οἱ ἔνερθεν
ἡδὺν ἐφ' ἵμερον ὦρσε κατὰ φρενὸς ἠδὲ καὶ ὄσσων.
τῷ δ' ἄρα θάμβος ἄελπτον ἐπήλυθεν· αὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη,
κάλλος ἰδὼν ἀρίζηλον, ἐπὶ ξίφος αὐχένι κῦρσαι,
ἀλλ' ὥσπερ ξύλον αὖον ἐν οὔρεϊ ὑλήεντι
εἱστήκει, τὸ μὲν οὔτι θοαὶ βορέαο θύελλαι
ἐσσύμεναι κλονέουσι δι' ἠέρος, οὔτε νότοιο·
ὣς ὁ ταφὼν μένε δηρόν· ὑπεκλάσθη δέ οἱ ἀλκὴ,
δερκομένου παράκοιτιν· ἄφαρ δ' ὅγε λήσατο πάντων,
ἔσσα οἱ ἐν λεχέεσσι παρήλιτε κουριδίοισι·
πάντα γὰρ ἠμάλδυνε θεὴ Κύπρις, ἥπερ ἁπάντων
ἀθανάτων δάμνησι νόον, θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
ἀλλὰ καὶ ὣς, θοὸν ἆορ ἀπὸ χθονὸς αὖθις ἀείρας,
κουριδίῃ ἐπόρουσε· νόος δέ οἱ ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
ὡρμᾶτ' ἐσσυμένοιο· δόλῳ δ' ἄρ ἔθελγεν Ἀχαιούς.
καὶ τότε μιν κατέρυξεν ἀδελφεὸς ἱέμενόν περ,
μειλιχίοις μάλα πολλὰ παραυδήσας ἐπέεσσι·

δείδιε γὰρ μὴ δή σφιν ἐτώσια πάντα γένηται·
Ἴσχεο νῦν Μενέλαε χολούμενος· οὐ γὰρ ἔοικε
κουριδίην παράκοιτιν ἀναιρέμεν, ἧς πέρι πολλὰ
ἄλγε᾽ ἀνέτλημεν, Πριάμῳ κακὰ μητιόωντες·
οὐ γάρ τοι Ἑλένη πέλει αἰτίη, ὡς σύ γ᾽ ἔολπας,
ἀλλὰ Πάρις, ξενίοιο Διὸς καὶ σεῖο τραπέζης
λησάμενος· τῷ καί μιν ἐν ἄλγεσι τίσατο δαίμων.
Ὣς φάθ᾽· ὁ δ᾽ αἶψ᾽ ἐπίθησε· θεοὶ δ᾽ ἐρικυδέα Τροίην,
κυανέοις νεφέεσσι καλυψάμενοι, γοάασκον,
νόσφιν ἐϋπλοκάμου Τριτωνίδος, ἠδὲ καὶ Ἥρης,
αἳ μέγα κυδιάασκον ἀνὰ φρένας, εὖτ᾽ ἐσίδοντο
περθόμενον κλυτὸν ἄστυ θεηγενέος Πριάμοιο·
ἀλλ᾽ οὐ μὴν οὐδ᾽ αὐτὴ ἐΰφρων Τριτογένεια
πάμπαν ἄδακρυς ἔην, ἐπειή ῥά οἱ ἔνδοθι νηοῦ
Κασσάνδρην ἤσχυνεν Ὀϊλέος ὄβριμος υἱὸς,
θυμοῦ τ᾽ ἠδὲ νόοιο βεβλαμμένος· ἣ δέ οἱ αἰνὸν
εἰσοπίσω βάλε πῆμα, καὶ ἀνέρα τίσατο λώβης·
οὐδὲ ἢ ἔργον ἀεικὲς ἐσέδρακεν, ἀλλά οἱ αἰδὼς
καὶ χόλος ἀμφεχύθη, βλοσυρὰς δὲ τρέψεν ὀπωπὰς
νηὸν ἐς ὑψόροφον· περὶ δ᾽ ἔβραχε θεῖον ἄγαλμα,
καὶ δάπεδον νηοῖο μέγ᾽ ἔτρεσεν· οὐδ᾽ ὅγε λυγρῆς
λῆγεν ἀτασθαλίης, ἐπεί οἱ φρένας ἄασε Κύπρις.
Πάντη δ᾽ ἄλλοθεν ἄλλα κατηρείποντο μέλαθρα
ὑψόθεν· ἀζαλέη δὲ κόνις συνεμίσγετο καπνῷ·
ὦρτο δ᾽ ἄρα κτύπος αἰνός· ὁμοῦ καίοντο δὲ πάντα
Ἀντιμάχοιο μέλαθρα· καταίθετο δ᾽ ἄσπετος ἄκρη

Πέργαμον ἀμφ' ἐρατὴν, περὶ θ' ἱερὸν Ἀπόλλωνος,
νηόν τε ζάθεον Τριτωνίδος, ἀμφί τε βωμὸν
Ἑρκείου· θάλαμοι δὲ κατεπρήθοντ' ἐρατεινοὶ
υἱωνῶν Πριάμοιο· πόλις δ' ἀμαθύνετο πᾶσα.
Τρῶες δ' οἱ μὲν παισὶν ὑπ' Ἀργείων ὀλέκοντο,
οἱ δ' ὑπὸ λευγαλέου τε πυρὸς, σφετέρων τε μελάθρων,
ἔνθα σφιν καὶ μοῖρα κακὴ, καὶ τύμβος ἐτύχθη·
ἄλλοι δὲ ξιφέεσσιν ἑὸν διὰ λαιμὸν ἔλασσαν,
πῦρ ἅμα δυσμενέεσσιν ἐπὶ προθύροισι ἰδόντες·
οἱ δ' ἄρ ὁμῶς τεκέεσσι κατακτείναντες ἄκοιτιν,
κάππεσον, ἄσχετον ἔργον ἀναπλήσαντες ἀνάγκῃ.
καί ῥά τις οἰόμενος δηΐων ἑκὰς ἔμμεναι αὐτὸν,
ἔκποθεν Ἡφαίστοιο θοῶς ἀνὰ κάλπιν ἀείρας,
ὥρμηνεν πονέεσθαι ἐφ' ὕδατι· τὸν δὲ παραφθὰς
Ἀργείων τις ἔτυψεν ὑπ' ἔγχεϊ, καί οἱ ὄλεσσε
θυμὸν ὑπ' ἀκρήτῳ βεβαρημένον· ἤριπε δ' εἴσω
δώματος· ἀμφὶ δέ οἱ κενεὴ περικάππεσε κάλπις.
ἄλλῳ δ' αὖ φεύγοντι διὰ μεγάροιο, μεσόδμη
ἔμπεσε καιομένη, ἐπὶ δ' ἤριπεν αἰπὺν ὄλεθρον.
πολλαὶ δ' αὖτε γυναῖκες ἀνιηρὴν ἐπὶ φύζαν
ἐσσύμεναι, μνήσαντο φίλων ὑπὸ δώματι παίδων,
οὓς λίπον ἐν λεχέεσσιν· ἄφαρ δ' ἀνὰ ποσσὶν ἰοῦσαι,
παισὶν ὁμῶς ἀπόλοντο, δόμων ἐφύπερθε πεσόντων.
ἵπποι δ' αὖτε, κύνες τε δι' ἄστεος ἐπτοίηντο,
φεύγοντες στυγεροῖο πυρὸς μένος· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
στεῖβον ἀποκταμένους, ζωοῖσι δὲ πῆμα φέροντες

αἰὲν ἐπεῤῥήγνυντο· βοὴ δ' ἀμφίαχεν ἄστυ.
καί τινος αἰζηοῖο διὰ φλογὸς ἐσσυμένοιο
— — — — —
φθεγγομένου· τοὺς δ' ἔνδον ἀμείλιχος αἶσα δάμασσεν·
ἄλλον δ' ἄλλα κέλευθα φέρεν στονόεντος ὀλέθρου.
φλὸξ δ' ἄρ ἐς ἠέρα δῖαν ἀνέγρετο· πέπτατο δ' αἴγλη
ἄσπετος· ἀμφὶ δὲ φῦλα περικτιόνων ὁρόωντο
μέχρις ἐπ' Ἰδαίων ὀρέων ὑψηλὰ κάρηνα,
Θρηϊκίης τε Σάμοιο, καὶ ἀμφιάλου Τενέδοιο·
καί τις ἁλὸς κατὰ βένθος ἔσω νεὸς ἔκφατο μῦθον·
Ἤνυσαν Ἀργεῖοι κρατερόφρονες ἄσπετον ἔργον,
πολλὰ μάλ' ἀμφ' Ἑλένης ἑλικοβλεφάροιο καμόντες,
πᾶσα δ' ἄρ ἡ τοπάροιθε πανόλβιος, ἐν πυρὶ Τροίη
καίεται· οὐδὲ θεῶν τις ἐελδομένοισιν ἄμυνεν·
πάντα γὰρ ἄσχετος αἶσα βροτῶν ἐπιδέρκεται ἔργα·
καὶ τὰ μὲν ἀκλέα πάντα, καὶ οὐκ ἀρίδηλα γεγῶτα,
κυδήεντα τίθησι, τὰ δ' ὑψόθι μείονα θῆκε·
πολλάκι δ' ἐξ ἀγαθοῖο, πέλει κακόν· ἐκ δὲ κακοῖο
ἐσθλὸν, ἀμειβομένοιο πολυτλήτου βιότοιο.
Ὣς ἄρ ἔφη μερόπων τις, ἀπόπροθεν ἄσπετον αἴγλην
εἰσορόων· στονόεσσα δ' ἔτ' ἄμφεχε Τρῶας ὀϊζύς.
Ἀργεῖοι δ' ἀνὰ ἄστυ κυδοίμεον, ἠΰτ' ἀῆται
λάβροι ἀπείρονα πόντον ὀρινόμενοι κλονέουσιν,
ὁππότ' ἄρ ἀντιπέρηθε δυσαέος Ἀρκτούροιο
βηλὸν ἐς ἀστερόεντα θυτήριον ἀντέλλῃσιν,
ἐς νότον ἠερόεντα τετραμμένον, ἀμφὶ δ' ἄρ αὐτῷ

πολλαὶ ὑπόβρυχα νῆες ἀμαλδύνοντ' ἐνὶ πόντῳ,
ὀρνυμένων ἀνέμων· τοῖς εἴκελοι υἷες Ἀχαιῶν
πόρθεον Ἴλιον αἰπύ· τὸ δ' ἐν πυρὶ καίετο πολλῷ,
ἠΰτ' ὄρος, λασίῃσιν ἅδην καταείμενον ὕλῃς,
ἐσσυμένως καίηται ὑπὲκ πυρὸς ὀρνυμένοιο
ἐξ ἀνέμων, δολιχαὶ δὲ περιβρομέουσι κολῶναι,
τῷ δ' ἄρα λευγαλέως ἔνι τείρεται ἄγρια πάντα,
Ἡφαίστοιο βίῃφι περιστρεφθέντα καθ' ὕλην·
ὣς Τρῶες κτείνοντο κατὰ πτόλιν, οὐδέ τις αὐτοὺς
ῥύετ' ἐπουρανίων· περὶ γὰρ λίνα πάντοθε Μοῖραι
μακρὰ περιστήσαντο, τά περ βροτὸς οὔποτ' ἄλυξε.
Καὶ τότε Δημοφόωντι, μενεπτολέμῳ τ' Ἀκάμαντι
Θησῆος μεγάλοιο δι' ἄστεος ἤντετο μήτηρ,
καίπερ ἐελδομένη· μακάρων δέ τις ἡγεμόνευεν,
ὅς μιν ἄγεν κείνοισι καταντίον· ἡ δ' ἀλάλητο
φεύγουσ' ἐκ πολέμοιο καὶ ἐκ πυρός· οἱ δ' ἐσιδόντες
αἴγλῃ ἐν Ἡφαίστοιο δέμας μέγεθός τε γυναικὸς,
αὐτὴν ἔμμεν' ἔφαντο θεηγενέος Πριάμοιο
ἀντιθέην παράκοιτιν· ἄφαρ δέ οἱ ἐμμεμαῶτες,
χεῖρας ἐπεῤῥίψαντο, λιλαιόμενοί μιν ἄγεσθαι
ἐς Δαναούς· ἡ δ', αἰνὸν ἀναστενάχουσα, μετηύδα·
Μή νύ με, κύδιμα τέκνα φιλοπτολέμων Ἀργείων,
δήϊον ὡς ἐρύοντες, ἑὰς ἐπὶ νῆας ἄγεσθε·
οὐ γὰρ Τρωϊάδων γένος εὔχομαι, ἀλλά μοι ἐσθλὸν
αἷμα πέλει Δαναῶν μάλ' ἐϋκλεὲς, οὕνεκα Πιτθεὺς
γείνατό μ' ἐν Τροιζῆνι· γάμῳ δ' ἐδνώσατο δῖος

Αἰγεύς· ἐκ δ᾽ ἄρ᾽ ἐμεῖο κλυτὸς πάϊς ἔπλετο Θησεύς·
ἀλλά με, πρὸς μεγάλοιο Διὸς, τερπνῶν τε τοκήων,
εἰ ἐτεὸν Θησῆος ἀμύμονος ἐνθάδ᾽ ἵκοντο
υἷες ἅμ᾽ Ἀτρείδῃσι, φίλοισί γε παίδεσι κείνου
δείξατ᾽ ἐελδομένοισι κατὰ στρατὸν, οὕσπερ ὀΐω
ὔμμιν ὁμήλικας ἔμμεν· ἀναπνεύσει δέ μευ ἦτορ,
ἢν κείνους ζώοντας ἴδω, καὶ ἀριστέας ἄμφω.
Ὣς φάτο· οἱ δ᾽ ἀΐοντες ἑοῦ μνήσαντο τοκῆος,
ἀμφ᾽ Ἑλένης ὅσ᾽ ἔρεξε, καὶ ὡς διέπερσαν Ἀφίδνας
κοῦροι ἐριγδούποιο Διὸς πάρος, ὁππότ᾽ ἄρ αὐτοὺς
ὑσμίνης ἀπάνευθεν ἀπεκρύψαντο τιθῆναι,
νηπιάχους ἔτ᾽ ἐόντας· ἀναμνήσαντο δ᾽ ἀγαυῆς
Αἴθρης, ὅσσ᾽ ἐμόγησε δορυκτήτῳ ὑπ᾽ ἀνάγκῃ,
ἄμφω ὁμῶς ἑκυρή τε, καὶ ἀμφίπολος γεγαυῖα
ἀντιθέης Ἑλένης· σὺν δ᾽ ἀμφασίῃ κεχάροντο.
Δημοφόων δέ μιν ἠὺς ἐελδομένην προσέειπεν·
Σοὶ μὲν δὴ τελέουσι θεοὶ θυμηδὲς ἐέλδωρ
αὐτίκ᾽, ἐπεί ῥα δέδορκας ἀμύμονος υἱέος υἷας
ἡμέας, οἵ σε φίλῃς συναειράμενοι παλάμῃσιν,
οἴσομεν ἐς νῆας, καὶ ἐς Ἑλλάδος ἱερὸν οὖδας
ἄξομεν ἀσπασίως, ὅθιπερ πάρος ἐμβασίλευες.
Ὣς φάμενον, μεγάλοιο πατρὸς προσπτύξατο μήτηρ,
χείρεσιν ἀμφιβαλοῦσα, κύσεν δέ οἱ εὐρέας ὤμους,
καὶ κεφαλὴν, καὶ στέρνα, γένειά τε λαχνήεντα·
ὡς δ᾽ αὔτως Ἀκάμαντα κύσεν· περὶ δέ σφισι δάκρυ
ἡδὺ κατὰ βλεφάροιϊν ἐχεύατο μυρομένοισιν.

ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ αἰζηοῖο μετ᾽ ἀλλοδάποισιν ἐόντος
λαοὶ φημίξωσι μόρον, τὸν δ᾽ ἔκποθεν υἷες
ὕστερον ἀθρήσαντες ἐς οἰκία νοστήσαντα,
κλαίουσιν μάλα τερπνόν· ὁ δ᾽ ἔμπαλι παισὶ καὶ αὐτὸς
μύρεται ἐν μεγάροισιν ἐπωμαδὸν, ἀμφὶ δὲ δῶμα
ἡδύ τι μυρομένων γοερὴ περιπίπτατ᾽ ἰωή·
ὣς τῶν μυρομένων λαρὸς γόος ἀμφιδεδήει.

Καὶ τότε που Πριάμοιο πολυκτήτοιο θύγατρα,
Λαοδίκην ἐνέπουσιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ὀρέξαι,
εὐχομένην μακάρεσσιν ἀπειρέσιν, ὄφρα ἑ γαῖα
ἀμφιχάνῃ, πρὶν χεῖρα βαλεῖν ἐπὶ δούλια ἔργα·
τῆς δὲ θεῶν τις ἄκουσε, καὶ αὐτίκα γαῖαν ἔνερθεν
ῥῆξεν ἀπειρεσίην· ἡ δ᾽ ἐννεσίῃσι θεοῖο
κούρην δέξατο δῖαν ἔσω κοίλοιο βερέθρου,
Ἰλίου ὀλλυμένης, ἧς εἵνεκά φασι καὶ αὐτὴν
Ἠλέκτρην βαθύπεπλον ἑὸν δέμας ἀμφικαλύψαι
ἀχλύϊ καὶ νεφέεσσιν, ἀπεχθομένην χορὸν ἄλλων
Πληϊάδων, αἳ δή οἱ ἀδελφειαὶ γεγάασιν·
ἀλλ᾽ αἱ μὲν μογεροῖσιν ἐπ᾽ ὄψεϊ ἀνθρώποισιν
ἰλαδὸν ἀντέλλουσιν ἐς οὐρανόν· ἡ δ᾽ ἄρα μούνη
κεύθεται αἰὲν ἄϊστος, ἐπεὶ ῥά οἱ υἱέος ἐσθλοῦ
Δαρδάνου ἱερὸν ἄστυ κατήριπεν· οὐδέ οἱ αὐτὸς
Ζεὺς ὕπατος χραίσμησεν ἀπ᾽ αἰθέρος, οὕνεκα Μοίραις
εἴκει καὶ μεγάλοιο Διὸς μένος· ἀλλὰ τὸ μέν που
ἀθανάτων τάχ᾽ ἔρεξεν ἑὸς νόος, ἠὲ καὶ οὐκί·
Ἀργεῖοι δ᾽ ἔτι θυμὸν ἐπὶ Τρώεσσιν ὄρινον.

ARGUMENTUM

LIBRI XIV.

Die orto urbem depraedantur Achivi, & captivas partiuntur, — 38. Ducitur inter has Helena, cuius pulchritudinem omnes mirantur, Venere gratiam ei conciliante — 70. Xanthus & Simois cum Nymphis Troiae fatum lugent, — 84. Achivi autem ob rem feliciter gestam laetitiae indulgent usque ad noctem, — 145. Helena cum Menelao redit in gratiam — 178. Per somnum Achillis umbra Neoptolemo apparet, eumque praeceptis instruit; se inter Deos receptum declarans, sed e praeda sibi deposcens Polyxenam, Priami filiam, pro inferiis mactandam, — 225. Re ad duces relata, Polyxena ad Achillis tumulum mactatur, magno cum Hecubae matris luctu; corpus tamen Agenori humandum redditur, — 325. Post epulas factas Nestor ad reditum in patriam hortatur; dum interea Hecuba in canem mutatur, mox in saxum, quod Calchantis monitu in Chersonesum Thracicam transfertur, — 353. Achivi discessum parant, remanentibus Calchante & Amphilocho, Amphiarai filio, — 368. Solvit classis praeda onusta & victoriae insignibus decora, inter luctus captivarum, & secundo cursu prope Euboeam pervenit, — 416. Hic Minerva de Aiacis facinore apud Iovem questa, ab eo fulmen impetrat, & tem-

peſtatem excitat Achivis, — 464. ſimulque per Iridem Aeolum rogat, ut ventos claſſi immittat — 490. Multi naufragio pereunt: in his Aiax Locrus, quem Minerva, navi primum fulmine disiecta, diu cum fluctibus luctatum, tandem montis fragmine immiſſo mergit, — 588. Alii Nauplii dolo ad Capharea ſaxa naves allidunt, pauci effugiunt, — 630. Neptunus & Apollo munimenta Achivorum, ad Troiam facta, mari & fluviis inductis delent, — *ad fin.*

ΚΟΙΝΤΟΥ
ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΔ.

Καὶ τότ᾽ ἀπ᾽ ὠκεανοῖο θεὰ χρυσόθρονος Ἠὼς
οὐρανὸν εἰσανόρουσε· χάος δ᾽ ὑπεδέξατο νύκτα.
οἱ δὲ βίη Τροίην εὐερκέα δηώσαντο
Ἀργεῖοι, καὶ κτῆσιν ἀπείρονα ληΐσσαντο,
χειμάῤῥοις ποταμοῖσιν ἐοικότες, οἵ τε φέρονται
ἐξ ὀρέων καναχηδὸν ὀρινομένου ὑετοῖο,
πολλὰ δὲ δένδρεα μακρὰ, καὶ ὁππόσα φύετ᾽ ὄρεσφιν,
αὐτοῖς σὺν πρώνεσσιν ἔσω φορέουσι θαλάσσης·
ὣς Δαναοὶ πέρσαντες ὑπαὶ πυρὶ Τρώϊον ἄστυ,
κτήματα πάντα φέρεσκον ἐϋσκάρθμους ἐπὶ νῆας·
σὺν δ᾽ ἄρα Τρωϊάδας καταγίνεον ἄλλοθεν ἄλλας,
τὰς μὲν ἔτ᾽ ἀδμῆτας, καὶ νήϊδας οἷο γάμοιο,
τὰς δ᾽ ἂρ ὑπ᾽ αἰζηοῖσι νέον φιλότητι δαμείσας·
ἄλλας δ᾽ αὖ πολιοπλοκάμους· ἑτέρας δ᾽ ἄρ᾽ ἐκείνων
ὁπλοτέρας, ὧν παῖδας ἀπειρύσαντ᾽ ἀπὸ μαζῶν,
ὑστάτιον χείλεσσι γλάγος περιμαιμώωντας.

Τοῖσιν δὴ Μενέλαος ἐνὶ μέσσοισι καὶ αὐτὸς
ἦγεν ἑὴν παράκοιτιν, ἀπ᾽ ἄστεος αἰθομένοιο,

ἐξανύσας μέγα ἔργον· ἔχεν δέ ἑ χάρμα καὶ αἰδώς·
Κασσάνδρην δ' ἄγε δῖαν ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων·
Ἀνδρομάχην δ' Ἀχιλῆος ἐῢς πάϊς· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
εἷλκε βίῃ Ἑκάβην· τῆς δ' ἀθρόα δάκρυ' ἀπ' ὄσσων,
πίδακος ὡς, ἐχέοντο· περιτρομέεσκε δὲ γυῖα,
καὶ κραδίη ἀλάλυκτο φόβῳ, δεδάϊκτο δὲ χαίτας
κράατος ἐκ πολιοῖο· τέφρη δ' ἐπιπέπτατο πολλὴ,
τήν που ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἄδην κατεχεύατο χερσὶν,
ὀλλυμένου Πριάμοιο, καὶ ἄστεος αἰθομένοιο·
καί ῥα μέγα στονάχιζεν, ὅτ' ἄμφεχε δούλιον ἦμαρ
μάψ ἀεκαζομένην· ἕτερος δ' ἑτέρην γοόωσαν
ἦγεν Τρωϊάδων σφετέρας ἐπὶ νῆας ἀνάγκῃ·
αἱ δ' ἀδινὸν γοόωσαι, ἀνίαχον ἄλλοθεν ἄλλαι,
νηπιάχοις ἅμα παισὶ κινυρομένοις μάλα λυγρῶς.
ὡς δ' ὁπότ' ἀργιόδουσιν ὁμῶς συσὶ νήπια τέκνα
σταθμοῦ ἀπὸ προτέροιο ποτὶ σταθμὸν ἄλλον ἄγωσιν
ἀνέρες ἐγρομένῳ ὑπὸ χείματι, ταὶ δ' ἀλεγεινὸν
μίγδα περιτρύζουσι διηνεκὲς ἀλλήλοισιν·
ὡς Τρωαὶ Δαναοῖσιν ὑπ' ἐστενάχοντο δαμεῖσαι·
ἴσην δ' αὖ καὶ ἄνασσα φέρεν καὶ δμωῒς ἀνάγκην.

Ἀλλ' οὐ μὰν Ἑλένην γόος ἄμφεχεν, ἀλλά οἱ αἰδὼς
ὄμμασι κυανέοισιν ἐφίζανε· καί οἱ ὕπερθεν
καλὰς ἀμφερύθηνε παρηΐδας· ἐν δέ οἱ ἦτορ
ἄσπετα πορφύρεσκε κατὰ φρένα, μή ἑ κιοῦσαν
κυανέας ἐπὶ νῆας, ἀεικίσσωνται Ἀχαιοί·
τοὔνεχ' ὑποτρομέουσα φίλῳ περιπάλλετο θυμῷ·

καί ῥα καλυψαμένη κεφαλὴν ἐφύπερθε καλύπτρῃ,
ἕσπετο νισσομένοιο κατ' ἴχνιον ἀνδρὸς ἑοῖο,
αἰδοῖ πορφύρουσα παρήϊον, ἠΰτε Κύπρις
εὖτέ μιν Οὐρανίωνες ἐν ἀγκοίνῃσιν Ἄρηος
ἀμφαδὸν εἰσενόησαν, ἑὸν λέχος αἰσχύνουσαν,
δεσμοῖς ἐν θαμινοῖσι δαήμονος Ἡφαίστοιο,
τοῖς ἔνι κεῖτ' ἀχέουσα περὶ φρεσὶν, αἰδομένη τε
ἰλαδὸν ἀγρομένων μακάρων γένος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
Ἥφαιστον· δεινὸν γὰρ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἀκοίτου
ἀμφαδὸν εἰσοράασθαι ἐπ' αἴσχεϊ θηλυτέρῃσι·
τῇ Ἑλένη εἰκυῖα δέμας καὶ ἀκήρατον αἰδῶ,
ἤϊε σὺν Τρώεσσι δορυκτήτοισι καὶ αὐτὴ
νῆας ἐπ' Ἀργείων εὐρέας· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
θάμβεον, ἀθρήσαντες ἀμωμήτοιο γυναικὸς
ἀγλαΐην, καὶ κάλλος ἐπήρατον· οὐδέ τις ἔτλη
κείνην οὔτε κρυφηδὸν ἐπεσβολίῃσι χαλέψαι,
οὔτ' οὖν ἀμφαδίην, ἀλλ' ὡς θεὸν εἰσορόωντο
ἀσπασίως· πᾶσιν γὰρ ἐελδομένοισι φαάνθη.
ὡς δ' ὅτ' ἀλωομένοισι δι' ἀκαμάτοιο θαλάσσης
πατρὶς ἐὴ μετὰ δηρὸν ἐπευχομένοισι φανείη,
οἱ δὲ καὶ ἐκ πόντοιο, καὶ ἐκ θανάτοιο φυγόντες,
πάτρῃ χεῖρ' ὀρέγουσι γεγηθότες ἄσπετα θυμῷ·
ὣς Δαναοὶ περὶ πάντες ἐγήθεον· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτοῖς
μνῆστις ἔην καμάτοιο δυσαλγέος, οὐδὲ κυδοιμοῦ·
τοῖον γὰρ Κυθέρεια νόον ποιήσατο πάντων,
ἦρα φέρουσ' Ἑλένῃ ἑλικώπιδι, καὶ Διῒ πατρί.

Καὶ τότ᾽ ἄρ᾽, ὡς ἐνόησε φίλον δεδαϊγμένον ἄστυ
Ξάνθος, ἔθ᾽ αἱματόεντος ἀποπνείων ὀρυμαγδοῦ,
μύρετο σὺν Νύμφῃσιν, ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσε Τροίῃ
ἔκποθε, καὶ Πριάμοιο κατημάλδυνε πόληα.
ὡς δ᾽ ὅτε λήϊον αὖον ἐπιβρίσασα χάλαζα
τυτθὰ διατμήξῃ, στάχυας δ᾽ ἀπὸ πάντας ἀμέρσῃ
ῥιπῇ ὑπ᾽ ἀργαλέῃ, καλάμη δ᾽ ἄρα χεύατ᾽ ἔραζε
μαψιδίη, καρποῖο κατ᾽ οὔδεος ὀλλυμένοιο
λευγαλέως, ὀλοὸν δὲ πέλει μέγα πένθος ἄνακτι·
ὡς ἄρα καὶ Ξάνθοιο περὶ φρένας ἤλυθεν ἄλγος,
Ἰλίου οἰωθέντος· ἔχεν δέ μιν αἰὲν ὀϊζὺς,
ἀθάνατόν περ ἐόντα· μακρὴ δ᾽ ἀμφέστενεν Ἴδη,
καὶ Σιμόεις· μύροντο δ᾽ ἀπόπροθι πάντες ἔναυλοι
Ἰδαῖοι, Πριάμοιο πόλιν περικωκύοντες.

Ἀργεῖοι δ᾽ ἐπὶ νῆας ἔβαν μέγα καγχαλόωντες,
μέλποντες νίκης ἐρικυδέος ὄβριμον ἀλκὴν,
ἄλλοτε δὲ ζάθεον μακάρων γένος, ἠδὲ καὶ αὐτῶν
θυμὸν τολμήεντα, καὶ ἄφθιτον ἔργον Ἐπειοῦ·
μολπὴ δ᾽ οὐρανὸν ἷκε δι᾽ αἰθέρος, εὖτε κολοιῶν
κλαγγὴ ἀπειρεσίη, ὁπότ᾽ εὔδιον ἦμαρ ἵκηται
χείματος ἐξ ὀλοοῖο, πέλει δ᾽ ἄρα νήνεμος αἰθήρ·
ὡς, τῶν παρ νήεσσι μέγ᾽ ἔνδοθι γηθομένων κῆρ,
ἀθάνατοι τέρποντο κατ᾽ οὐρανὸν, ὅσσοι ἀρωγοὶ
ἐκ θυμοῖο πέλοντο φιλοπτολέμων Ἀργείων·
ἄλλοι δ᾽ αὖ χαλέπαινον, ὅσοι Τρώεσσιν ἄμυνον,
δερκόμενοι Πριάμοιο καταιθόμενον πτολίεθρον·

ἀλλ' οὐ μὰν ὑπὲρ αἶσαν, ἐελδόμενοί περ, ἀμύνειν
ἔσθενον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ὑπὲρ μόρον οὐδὲ Κρονίων
ῥηϊδίως δύνατ' αἶσαν ἀπωσέμεν, ὅς περὶ πάντων
ἀθανάτων γένος ἐστὶ, Διὸς δ' ἐκ πάντα πέλονται.
Ἀργεῖοι δ' ἄρα πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρία θέντες,
καῖον ὁμῶς σχίζῃσι, καὶ, ἐσσύμενοι περὶ βωμοὺς,
λείβεσκον μέθυ λαρὸν ἐπ' αἰθομένῃσι θυηλαῖς,
ἦρα θεοῖσι φέροντες, ἐπεὶ μέγα ἤνυσαν ἔργον·
πολλὰ δ' ἐν εἰλαπίνῃ θυμηδέϊ κυδαίνεσκον
πάντας, ὅσους ὑπέδεκτο σὺν ἔντεσι δούριος ἵππος·
θαύμαζον δὲ Σίνωνα περικλυτὸν, οὕνεχ' ὑπέστη
λώβην δυσμενέων πολυκηδέα· καί ῥά ἑ πάντες
μολπῇ καὶ γεράεσσιν ἀπειρεσίοισι τίεσκον
αἰέν· ὁ δ' ἐν φρεσὶν ᾗσιν ἐγήθεε τλήμονι θυμῷ
νίκῃ ἐπ' Ἀργείων· σφετέρῃ δ' οὐκ ἄχνυτο λώβῃ·
ἀνέρι γὰρ πινυτῷ καὶ ἐπίφρονι πολλὸν ἄμεινον
κῦδος καὶ χρυσοῖο, καὶ εἴδεος, ἠδὲ καὶ ἄλλων
ἐσθλῶν, ὁππόσ' ἄρ' ἐστὶ καὶ ἔσσεται ἀνθρώποισιν.
οἱ δ' ἄρα πὰρ νήεσσιν ἀταρβέα θυμὸν ἔχοντες,
δόρπεον, ἀλλήλοισι διηνεκέως ἐνέποντες·
Ἠνύσαμεν πολέμοιο μακρὸν τέλος· ἠράμεθ' εὐρὺ
κῦδος, ὁμῶς δηΐοισι μέγα πτολίεθρον ἑλόντες·
ἀλλὰ Ζεῦ, καὶ νόστον ἐελδομένοις κατάνευσον.
Ὣς ἔφαν· ἀλλ' οὐ πᾶσι πατὴρ ἐπὶ νόστον ἔνευσεν.
τοῖς δέ τις ἐν μέσσοισιν ἐπιστάμενος [κιθαρίζειν
μέλπε πολυχρονίοιο μόθου τέλος·] — οὐ γὰρ ἔτ' αὐτοῖς

δεῖμα πέλεν πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλ᾽ ἐπὶ ἔργα
εὐνομίης ἐτρέποντο καὶ εὐφροσύνης ἐρατεινῆς.
ὃς δή τοι πρῶτον μὲν ἐελδομένοισιν ἄειδεν·
λαοὶ ὅπως συνάγερθεν ἐς Αὐλίδος ἱερὸν οὖδας,
ἠδ᾽ ὡς Πηλείδαο μέγα σθένος ἀκαμάτοιο
δώδεκα μὲν κατὰ πόντον ἰὼν διέπερσε πόληας,
ἕνδεκα δ᾽ αὖ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον· ὅσσα τ᾽ ἔρεξεν
Τήλεφον ἀμφὶς ἄνακτα, καὶ ὄβριμον Ἠετίωνα·
ὡς Κύκνον κατέπεφνεν ὑπέρβιον, ἠδ᾽ ὅσ᾽ Ἀχαιοὶ,
μαρνάμενοι κατὰ μῆνιν Ἀχιλλέος, ἔργα κάμοντο·
Ἕκτορα δ᾽ ὡς εἴρυσεν ἑῆς περὶ τείχεα πάτρης·
ὥς θ᾽ ἕλε Πενθεσίλειαν ἀνὰ μόθον, ὥς τ᾽ ἐδάμασσεν
υἱέα Τιθωνοῖο· καὶ ὡς κτάνε καρτερὸς Αἴας
Γλαῦκον ἐϋμμελίην, ἠδ᾽ ὡς ἐρικυδέα φῶτα
Εὐρύπυλον κατέπεφνε θοοῦ πάϊς Αἰακίδαο·
ὥς τε Πάριν δαμάσαντο Φιλοκτήταο βέλεμνα·
ἠδ᾽ ὁπόσοι δολόεντος ἐσήλυθον ἔνδοθεν ἵππου
ἀνέρες, ὥς τε πόληα θεηγενέος Πριάμοιο
πέρσαντες, δαίνυντο κακῶν ἀπὸ νόσφι κυδοιμῶν.
ἄλλῃ δ᾽ ἄλλος ἄειδεν, ὅ τι φρεσὶν ᾖσι μενοίνα.

Ἀλλ᾽ ὅτε δαινυμένοισι μέσον περιτέλλετο νυκτὸς,
δὴ τότε που δόρποιο καὶ ἀκρήτοιο πότοιο
παυσάμενοι, πάντες λαθικηδέα κοῖτον ἕλοντο·
χθιζὸν γὰρ καμάτοιο μένος κατεδάμνατο πάντας·
τῷ καὶ, παννύχιοι λελιημένοι εἰλαπινάζειν,
παῦσανθ᾽, οὕνεκεν ὕπνος ἄδην ἀέκοντας ἔρυκεν.

ἄλλῃ δ' ἄλλος ἴαυεν· ὁ δ' ἐν κλισίῃσιν ἑῇσιν
Ἀτρείδης ὀάριζε μετ' ἠϋκόμοιο γυναικός·
οὐ γάρ πω κείνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὕπνος ἔπιπτεν,
ἀλλὰ Κύπρις πεπότητο περὶ φρένας, ὄφρα παλαιοῦ
λέκτρου ἐπιμνήσωνται, ἄχος δ' ἀπὸ νόσφι βάλωνται.
πρώτη δ' αὖθ' Ἑλένη τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
Μή νύ μοι, ὦ Μενέλαε, χόλον ποτιβάλλεο θυμῷ·
οὐ γὰρ ἐγὼν ἐθέλουσα λίπον σέο δῶμα καὶ εὐνὴν,
ἀλλά μ' Ἀλεξάνδροιο βίη καὶ Τρώϊοι υἷες,
σεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντος, ἀνηρείψαντο κιόντες·
καί με πάρος μεμαυῖαν ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι
ἢ βρόχῳ ἀργαλέῳ, ἢ καὶ ξίφεϊ στονόεντι,
εἶργον ἐνὶ μεγάροισι, παρηγορέοντες ἔπεσσι,
σεῦ ἕνεκ' ἀχνυμένην, καὶ τηλυγέτοιο θυγατρός·
τῆς νύ σε, πρός τε γάμου πολυγηθέος, ἠδὲ σευ αὐτοῦ,
λίσσομαι, ἀμφ' ἐμέθεν στυγερῆς λελαθέσθαι ἀνίης.
Ὣς φαμένην προσέειπε πύκα φρονέων Μενέλαος·
Μηκέτι νῦν μέμνησ', ἀλλ' ἴσχομεν ἄλγεα θυμῷ·
ἀλλὰ τὰ μέν που πάντα μέλας δόμος ἐντὸς ἐέργει
λήθης· οὐ γὰρ ἔοικε κακῶν μεμνῆσθαι ἔτ' ἔργων.
Ὣς φάτο· τὴν δ' εἷλε χάρμα, δέος δ' ἐξέσσυτο θυμοῦ·
ἔλπετο γὰρ παύσασθαι ἀνιηροῖο χόλοιο
ὃν πόσιν· ἀμφὶ δέ μιν βάλε πήχεε· καί σφιν ἄρ' ἀμφοῖν
δάκρυ κατὰ βλεφάρων ἠλείβετο ἡδὺ γοώντων·
ἀσπασίως δ' ἄρα τώγε παρ' ἀλλήλοισι κλιθέντε,
σφωϊτέρου κατὰ θυμὸν ἀνεμνήσαντο γάμοιο.

ὡς δ' ὅτε που κισσός τε καὶ ἡμερὶς ἀμφιβάλωνται
ἀλλήλοις περὶ πρέμνα, τὰ δ' οὔποτε ἶς ἀνέμοιο
σφῶν ἀπὸ νόσφι βαλέσθαι ἐπισθένει· ὡς ἄρα τώγε
ἀλλήλοις συνέχοντο, λιλαιόμενοι φιλότητος.
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ τοῖσιν ἐπήλυθεν ὕπνος ἀπήμων,
δὴ τότ' Ἀχιλλῆος κρατερὸν κῆρ ἰσοθέοιο
ἔστη ὑπὲρ κεφαλῆς οὗ υἱέος, οἷος ἔην περ
ζωὸς ἐὼν, ὅτε Τρωσὶν ἄχος πέλε, χάρμα δ' Ἀχαιοῖς.
κῦσε δέ οἱ δειρὴν καὶ φάεα μαρμαίροντα
ἀσπασίως· καὶ τοῖα παρηγορέων, προσέειπεν·
Χαῖρε, τέκος, καὶ μή τι δαΐζεο πένθεϊ θυμὸν,
εἵνεκ' ἐμεῖο θανόντος, ἐπεὶ μακάρεσσι θεοῖσιν
ἤδη ὁμέστιός εἰμι· σὺ δ' ἴσχεο τειρόμενος κῆρ
ἀμφ' ἐμέθεν, καὶ κάρτος ἄδην ἐμὸν ἔνθεο θυμῷ·
αἰεὶ δ' Ἀργείων πρόμος ἵστασο, μηδενὶ εἴκων
ἠνορέῃ· ἀγορῇ δὲ παλαιοτέροισι βροτοῖσι
πείθεο· καὶ νύ σε πάντες ἐΰφρονα μυθήσονται·
τῖε δ' ἀμύμονας ἄνδρας, ὅσοις νόος ἔμπεδός ἐστιν·
ἐσθλῷ γὰρ φίλος ἐσθλὸς ἀνήρ· χαλεπῷ δ' ἀλεγεινός·
ἢν δ' ἀγαθὸν φρονέῃς, ἀγαθῶν καὶ τεύξεαι ἔργων·
κεῖνος δ' οὔποτ' ἀνὴρ ἀρετῆς ἐπὶ τέρμαθ' ἵκανεν,
ᾧτινι μὴ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος· οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς
πρέμνον δυσβατόν ἐστι, μακροὶ δέ οἱ ἄχρις ἐπ' αἴθρην
ὄζοι ἀπηέξηνθ'· ὁπόσοισι δὲ κάρτος ὀπηδεῖ
καὶ πόνος, ἐκ καμάτου πολυγηθέα καρπὸν ἀμῶνται,
εἰς ἀρετῆς ἀναβάντες ἐϋστεφάνου κλυτὸν ἔρνος.

ἀλλ' ἄγε κύδιμος ἔσσο· καὶ ἐν φρεσὶ πευκαλίμησι
μήτ' ἐπὶ πήματι πάγχυ δαΐζεο θυμὸν ἀνίῃ,
μήτ' ἐσθλῷ μέγα χαῖρε· νόος δέ τοι ἤπιος ἔστω
ἔς τε φίλους ἑτάρους, ἔς θ' υἱέας, ἔς τε γυναῖκας,
μνωομένῳ κατὰ θυμὸν, ὅτι σχεδὸν ἀνθρώποισιν
οὐλομένοιο μόροιο πύλαι, καὶ δώματα νεκρῶν·
ἀνδρῶν γὰρ γένος ἐστὶν ὁμοίϊον ἄνθεσι ποίης,
ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι, τὰ μὲν φθινύθει, τὰ δ' ἀέξει·
τοὔνεκα μείλιχος ἔσσο· καὶ Ἀργείοισιν ἔνισπε,
Ἀτρείδῃ δὲ μάλιστ' Ἀγαμέμνονι, εἴ γέ τι θυμῷ
μέμνηνθ', ὅσσ' ἐμόγησα περὶ Πριάμοιο πόληα,
ἠδ' ὅσα ληϊσάμην πρὶν Τρώϊον οὖδας ἱκέσθαι,
τῷ μοι νῦν, κατὰ θυμὸν ἐελδομένῳ περὶ πάντων,
ληΐδος ἐκ, Πριάμοιο Πολυξείνην εὔπεπλον
ὄφρα θοῶς ῥέξωσιν, ἐπεὶ σφίσι χώομαι ἔμπης
μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάρος Βρισηΐδος· ἀμφὶ δ' ἄρ' οἶδμα
κινήσω πόντοιο, βαλῶ δ' ἐπὶ χείματι χεῖμα,
ὄφρα, καταφθινύθοντες ἀτασθαλίῃσιν ἑῇσι,
μίμνωσ' ἐνθάδε πολλὸν ἐπὶ χρόνον, εἰσόκ' ἐμοί γε
λοιβὰς ἀμφιχέωνται, ἐελδόμενοι μέγα νόστου·
αὐτὴν δ', εἴ κε θέλωσιν, ἐπὴν ἀπὸ θυμὸν ἕλωνται,
κούρην ταρχύσασθαι ἀπόπροθεν, οὔτι μεγαίρω.
Ὣς εἰπὼν, ἀπόρουσε θοῇ ἐναλίγκιος αὔρῃ,
αἶψα δ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον κίεν, ἧχι τέτυκται
οὐρανοῦ ἐξ ὑπάτοιο καταιβασίη τ' ἄνοδός τε
ἀθανάτοις μακάρεσσιν· ὁ δ', ὁππότε μιν λίπεν ὕπνος,

μνήσατο πατρὸς ἑοῖο· νόος δέ οἱ ἦϋς ἰάνθη.
Ἀλλ᾽ ὅτ᾽ ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ἀνήϊεν Ἠριγένεια,
νύκτα διασκεδάσασ᾽, ἐφάνη δ᾽ ἄρα γαῖα καὶ αἰθὴρ,
δὴ τότ᾽ Ἀχαιῶν υἷες ἀπ᾽ ἐκ λεχέων ἀνόρουσαν
ἱέμενοι νόστοιο· νέας δ᾽ ἐς βένθεα πόντου
εἷλκον καγχαλόωντες ἀνὰ φρένας, εἰ μὴ ἄρ᾽ αὐτοὺς
ἐσσυμένους κατέρυκεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱὸς,
εἰς ἀγορήν τε κάλεσσε, καὶ ἔκφατο πατρὸς ἐφετμήν·
Κέκλυτέ μευ, φίλα τέκνα μενεπτολέμων Ἀργείων,
πατρὸς ἐφημοσύνην ἐρικυδέος, ἥν μοι ἔνισπε
χθιζὸς, ἐνὶ λεχέεσσι διὰ κνέφας ὑπνώοντι·
φῆ γὰρ ἀειγενέεσσι μετέμμεναι ἀθανάτοισιν·
ἠνώγει δ᾽ ὑμέας τε, καὶ Ἀτρείδην βασιλῆα,
ὄφρα οἱ ἐκ πολέμοιο γέρας περικαλλὲς ἄροιτε,
τύμβον ἐπ᾽ εὐρώεντα, Πολυξείνην ἐΰπεπλον·
καί μιν ἔφη ῥέξαντες, ἀπόπροθι ταρχύσασθαι·
εἰ δέ οἱ οὐκ ἀλέγοντες ἐπιπλώοιτε θάλασσαν,
ἠπείλει, κατὰ πόντον ἐναντία κύματ᾽ ἀείρας,
λαὸν ὁμῶς νήεσσι πολὺν χρόνον ἐνθάδ᾽ ἐρύξειν.
Ὣς φαμένου, πείθοντο, καὶ ὡς θεῷ εὐχετόωντο·
καὶ γὰρ δὴ κατὰ βένθος ἀέξετο κῦμα θυέλλῃ
εὐρύτερον, καὶ μᾶλλον ἐπήτριμον, ἢ πάρος ἦεν,
μαινομένου ἀνέμοιο· μέγας δ᾽ ὀροθύνετο πόντος
χερσὶ Ποσειδάωνος· ὁ γὰρ κρατερῷ Ἀχιλῆϊ
ἦρα φέρεν· πᾶσαι δὲ θοῶς ἐνόρουσαν ἄελλαι
ἐς πέλαγος. Δαναοὶ δὲ μέγ᾽ εὐχόμενοι Ἀχιλῆϊ,

πάντες ὁμῶς μάλα τοῖα πρὸς ἀλλήλους ὀάριζον·
Ἀτρεκέως γενεὴ μεγάλου Διὸς ἦεν Ἀχιλλεύς·
τῷ καὶ νῦν θεός ἐστι, καὶ εἰ πάρος ἔσκε μεθ' ἡμῖν·
οὐ γὰρ ἀμαλδύνει μακάρων γένος ἄμβροτος αἰών.
Ὣς φάμενοι, ποτὶ τύμβον Ἀχιλλέος ἀπονέοντο·
τὴν δ' ἄγον, ἠΰτε πόρτιν ἐς ἀθανάτοιο θυηλὰς,
μητρὸς ἀπειρύσαντες, ἐνὶ ξυλόχοισι, βοτῆρες,
ἡ δ' ἄρα μακρὰ βοῶσα, κινύρεται ἀχνυμένη κῆρ·
ὣς τῆμος Πριάμοιο πάϊς περικωκύεσκε
δυσμενέων ἐν χερσίν· ἄδην δέ οἱ ἔκχυσο δάκρυ.
ὡς δ' ὁπότε βριαρῷ ὑπὸ χείματι καρπὸς ἐλαίης,
οὔπω χειμερίῃσι μελαινόμενος ψεκάδεσσι,
χεύῃ πολλὸν ἄλειφα, περιτρύζωσι δὲ μακρὰ
ἄρμεν' ὑπὸ σπάρτοισι, βιαζομένων αἰζηῶν·
ὣς ἄρα καὶ Πριάμοιο πολυτλήτοιο θυγατρὸς
ἑλκομένης ποτὶ τύμβον ἀμειλίκτου Ἀχιλῆος,
αἰνὸν ὁμῶς στεναχῇσι κατὰ βλεφάρων ῥέε δάκρυ,
καί οἱ κόλπος ἔνερθεν ἐπλήθετο· δεύετο δὲ χρὼς,
ἀτρεκέως ἀτάλαντος ἐϋκτεάνῳ ἐλέφαντι.
Καὶ τότε λευγαλέοις ἐπὶ πένθεσι κύντερον ἄλγος
τλήμονος ἐς κραδίην Ἑκάβης πέσεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
μνήσατ' ὀϊζυροῖο καὶ ἀλγινόεντος ὀνείρου,
τόν ῥ' ἴδεν ὑπνώουσα παροιχομένῃ ἐνὶ νυκτί·
ἦ γὰρ ὀΐετο τύμβον ἐπ' ἀντιθέου Ἀχιλῆος
ἑστάμεναι γοόωσα· κόμαι δέ οἱ ἄχρις ἐπ' οὖδας
ἐκ κεφαλῆς ἐκέχυντο, καὶ ἀμφοτέρων ἀπὸ μαζῶν

ἔῤῥεε φοίνιον αἷμα ποτὶ χθόνα· δεῦε δὲ σῆμα·
τοῦ πέρι δειμαίνουσα, καὶ ὀσσομένη μέγα πῆμα,
οἰκτρὸν ἀνωλύζεσκε· γόῳ δ᾽ ἐπὶ μακρὸν ἀΰτει.
εὖτε κύων προπάροιθε κινυρομένη μεγάροιο,
μακρὸν ὑλαγμὸν ἵησι, νέον σπαργεῦσα γάλακτι,
τῆς ἀπὸ νήπια τέκνα, πάρος φάος εἰσοράασθαι,
νόσφι βάλωσιν ἄνακτες, ἕλωρ ἔμεν οἰωνοῖσιν,
ἡ δ᾽ ὁτὲ μὲν θ᾽ ὑλακῇσι κινύρεται, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
ὠρυθμῷ, στυγερὴ δὲ δι᾽ ἠέρος ἔσσυτ᾽ ἀϋτή·
ὡς Ἑκάβη γοόωσα, μέγ᾽ ἴαχεν ἀμφὶ θυγατρί·
Ὤ μοι ἐγὼν, τί νυ πρῶτον, ἰδ᾽ ὕστατον, ἀχνυμένη κῆρ,
κωκύσω, πολέεσσι περιπλήθουσα κακοῖσιν;
υἷεας, ἢ πόσιν, αἰνὰ καὶ οὐκ ἐπίελπτα παθόντας,
ἢ πόλιν, ἠδὲ θύγατρας ἀδευκέας, ἠδ᾽ ἐμὸν αὐτῆς
ἦμαρ ἀναγκαῖον καὶ δούλιον; οὕνεκα Κῆρες
σμερδαλέαι πολέεσσί μ᾽ ἐνειλήσαντο κακοῖσι.
τέκνον ἐμὸν, σοί τ᾽ αἰνὰ, καὶ οὐκ ἐπίελπτα, καὶ αὐτῇ
ἄλγε᾽ ἐπεκλώσαντο· γάμου δ᾽ ἀπὸ νόσφι βάλοντο,
ἐγγὺς ἐόνθ᾽ Ὑμεναῖον, ἐπεκρήναντο δ᾽ ὄλεθρον
ἄσχετον ἀργαλέον τε, καὶ οὐ φατόν· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς,
καὶ νέκυς, ἡμετέρῳ ἐνὶ μαίνεται αἵματι θυμόν.
ὥς μ᾽ ὄφελον μετὰ σεῖο φίλον τέκος ἤματι τῷδε
γαῖα χανοῦσα κάλυψε, πάρος σέο πότμον ἰδέσθαι.
Ὣς φαμένης, ἄλληκτα κατὰ βλεφάρων χέοντο
δάκρυα· λευγαλέον γὰρ ἔχεν μετὰ πένθεϊ πένθος.
οἱ δ᾽ ὅτ᾽ ἔβαν ποτὶ τύμβον Ἀχιλλῆος ζαθέοιο,

δὴ τότε οἱ φίλος υἱὸς ἐρυσσάμενος θοὸν ἄορ,
σκαιῇ μὲν κούρην κατερήτυε, δεξιτερῇ δὲ
τύμβου ἐπιψαύων, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε·
Κλῦθι πάτερ σέο παιδὸς ἐπευχομένοιο, καὶ ἄλλων
Ἀργείων, μηδ᾽ ἧμιν ἔτ᾽ ἀργαλέως χαλέπαινε·
ἤδη γάρ τοι πάντα τελέσσομεν, ὅσσα μενοινᾷς
σῇσιν ἐπὶ πραπίδεσσι· σὺ δ᾽ ἵλαος ἄμμι γένοιο,
τεύξας εὐχομένοισι θοῶς θυμηδέα νόστον.
Ὣς εἰπὼν, κούρης διὰ λοίγιον ἤλασεν ἄορ
λευκανίης· τὴν δ᾽ αἶψα λίπεν πολυήρατος αἰὼν,
οἰκτρὸν ἀνοιμώξασαν ἐφ᾽ ὑστατίῃ βιότοιο·
καί ῥ᾽ ἡ μὲν πρηνὴς χαμάδις πέσε· τῆς δ᾽ ὑπὸ δειρὴ
φοινίχθη περὶ πάντα, χιὼν ὡς, ἥ τ᾽ ἐν ὄρεσσιν
ἢ συὸς, ἢ ἄρκτοιο κατουταμένης ὑπ᾽ ἄκοντι,
αἵματι πορφύροντι θοῶς ἐρυθαίνεθ᾽ ὕπερθεν.
Ἀργεῖοι δέ μιν αἶψα δόσαν ποτὶ ἄστυ φέρεσθαι
ἐς δόμον ἀντιθέου Ἀντήνορος, οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ αὐτὴν
κεῖνος ἐνὶ Τρώεσσιν ἑῷ πάρος υἱέϊ δίῳ
Εὐρυμάχῳ ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἄκοιτιν.
ὃς δ᾽ ἐπεὶ οὖν τάρχυσε κλυτὴν Πριάμοιο θύγατρα
ἐγγὺς ἑοῖο δόμοιο, παραὶ Γανυμήδεος ἱρὰ
δώματα, καὶ νηοῖο καταντίον Ἀτρυτώνης·
δὴ τότε παύσατο κῦμα, κατευνήθη δὲ θύελλα
σμερδαλέη, καὶ οἶδμα κατεπρήϋνε γαλήνη.
Οἱ δὲ θοῶς ἐπὶ νῆας ἔβαν, μέγα καγχαλόωντες,
μέλποντες μακάρων ἱερὸν γένος, ἠδ᾽ Ἀχιλῆα·

αἶψα δὲ δαῖτ᾽ ἐπάσαντο, βοῶν ἀπὸ μηρὰ ταμόντες
ἀθανάτοις· ἐρατὴ δὲ θυηπολίη πέλε πάντῃ
οἱ δέ που ἀργυρέοισι καὶ ἐν χρυσέοισι κυπέλλοις
πῖνον, ἀφυσσάμενοι λαρὸν μέθυ· γήθεε δέ σφι
θυμὸς ἐελδομένων σφετέρην ἐπὶ γαῖαν ἱκέσθαι.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ δόρποιο, καὶ εἰλαπίνης κορέσαντο,
δὴ τότε Νηλέος υἱὸς ἐελδομένοισιν ἔειπεν·
Κλῦτε φίλοι, πολέμοιο μακρὴν φεύγοντες ὁμοκλὴν,
ὄφρα λιλαιομένοισιν ἔπος θυμῆρες ἐνίσπω·
ἤδη γὰρ νόστοιο πέλει θυμηδέος ὥρη·
ἀλλ᾽ ἴομεν· δὴ γάρ που Ἀχιλλέος ὄβριμον ἦτορ
παύσατ᾽ ὀϊζυροῖο χόλου, κατέρυξε δὲ κῦμα
ὄβριμον Ἐννοσίγαιος· ἐπιπνείουσι δ᾽ ἀῆται
μείλιχοι, οὐδέ τι κῦμα κορύσσεται· ἀλλ᾽ ἄγε νῆας
εἰς ἁλὸς οἶδμ᾽ ἐρύσαντες, ἀναμνησώμεθα νόστου.
Ὣς φάτ᾽ ἐελδομένοις· οἱ δ᾽ ἐς πλόον ἐντύνοντο.
ἔνθα τέρας θνητὸν ἐπιχθονίοισι φαάνθη,
οὕνεκα δὴ Πριάμοιο δάμαρ πολυδακρύτοιο
ἐκ βροτοῦ ἀλγινόεσσα κύων γένετ᾽· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
θάμβεον ἀγρόμενοι· τῆς δ᾽ ἄψεα λάϊνα πάντα
θῆκε θεὸς, μέγα θαῦμα καὶ ἐσσομένοισι βροτοῖσι.
καὶ τὴν μὲν Κάλχαντος ὑπ᾽ ἐννεσίῃσιν Ἀχαιοὶ
νηὸς ἐπ᾽ ὠκυπόροιο πέραν θέσαν Ἑλλησπόντου·
καρπαλίμως δ᾽ ἄρα νῆας ἔσω ἁλὸς εἰρύσσαντες,
κτήματα πάντ᾽ ἐβάλονθ᾽, ὁπόσ᾽, Ἴλιον εἰσανιόντες,
ληΐσσαντο πάροιθε περικτίονας δαμάσαντες,

ἠδ᾽ ὁπόσ᾽ ἐξ αὐτῆς ἄγον Ἰλίου, οἷσι μάλιστα
γήθεον, οὕνεκ᾽ ἔσαν μάλα μυρία· τοῖς δ᾽ ἅμα πολλαὶ
ληϊάδες συνέποντο μάλ᾽ ἀχνύμεναι κατὰ θυμόν.
αὐτοὶ δ᾽ ἐντὸς ἵκοντο νεῶν· ἀλλ᾽ οὔ σφισι Κάλχας
ἕσπετ᾽ ἐπειγομένοισιν ἔσω ἁλὸς, ἀλλὰ καὶ ἄλλους
Ἀργείους κατέρυκε· Καφηρίσι γὰρ περὶ πέτραις
δείδιεν αἰνὸν ὄλεθρον, ἐπεσσύμενον Δαναοῖσιν·
οἱ δέ οἱ οὔτι πίθοντο· παρήπαφε γὰρ νόον ἀνδρῶν
Αἶσα κακή· μοῦνος δὲ θεοπροπίας εὖ εἰδὼς
Ἀμφίλοχος, θοὸς υἱὸς ἀμύμονος Ἀμφιαράου,
μίμνεν ὁμῶς Κάλχαντι περίφρονι· τοῖσι γὰρ ἦεν
αἴσιμον ἀμφοτέροισιν, ἑῆς ἀπὸ τηλόθι γαίης,
Παμφύλων Κιλίκων τε ποτὶ πτολίεθρα νέεσθαι.
Ἀλλὰ τὰ μὲν μετόπισθε θεοὶ θέσαν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
νηῶν πείσματ᾽ ἔλυσαν ἀπὸ χθονὸς, ἠδὲ καὶ εὐνὰς
ἐσσυμένως ἀνάειραν· ἐπίαχε δ᾽ Ἑλλήσποντος
σπερχομένων· νῆες δὲ περικλύζοντο θαλάσσῃ·
ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφίσι πολλὰ περὶ πρώρῃσιν ἔκειντο
ἔντε᾽ ἀποκταμένων· καθύπερθε δὲ σήματα νίκης
μυρί᾽ ἀπῃώρηντο· κατεστέψαντο δὲ νῆας,
καὶ κεφαλὰς, καὶ δοῦρα, καὶ ἀσπίδας, ᾗσι μάχοντο
ἀντία δυσμενέων· ἀπὸ δὲ πρώρηθεν ἄνακτες
εἰς ἅλα κυανέην λεῖβον μέθυ, πολλὰ θεοῖσιν
εὐχόμενοι μακάρεσσιν, ἀκηδέα νόστον ὀπάσσαι·
εὐχωλαὶ δ᾽ ἀνέμοισι μίγεν, καὶ ἀπόπροθι νηῶν
μαψιδίως νεφέεσσι καὶ ἠέρι συμφορέοντο.

Αἱ δ' ἄρα παπταίνεσκον ἐς Ἴλιον, ἀχνύμεναι κῆρ,
ληϊάδες· καὶ πολλὰ κινυρόμεναι, γοάασκον
κρύβδην Ἀργείων, μέγ' ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχουσαι·
καί ῥ' αἱ μὲν περὶ γούνατ' ἔχον χέρας· αἱ δὲ τὰ τέκνα
ἄμπεχον ἀγκοίνῃσι· τὰ δ' οὔπω δούλιον ἦμαρ
ἔστενεν, οὔτε πάτρης ἐπὶ πήμασιν, ἀλλ' ἐπὶ μαζῷ
θυμὸν ἔχον· κηδέων γὰρ ἀπόπροθε νήπιον ἦτορ·
πάσῃσιν δ' ἐλέλυντο κόμαι, καὶ στήθεα λυγρὰ
ἀμφ' ὀνύχεσσι δέδρυπτο· παρειῇσιν δ' ἐπὶ δάκρυ
αὐαλέον περίκειτο, κατείβετο δ' ἄλλ' ἐφύπερθε
πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων· δέρκοντο δὲ τλήμονα πάτρην
αἰθομένην ἔτι πάγχυ, πολὺν δ' ἀνὰ καπνὸν ἰόντα·
ἀμφὶ δὲ Κασσάνδρην περικυδέα παπταίνουσαι
πᾶσαί μιν θηεῦντο, θεοπροπίης ἀλεγεινῆς
μνωόμεναι· ἣ δέ σφιν ἐπεγγελάασκε γοώσαις,
καίπερ ἀκηχεμένη στυγερῆς ἐπὶ πήμασι πάτρης.

Τρώων δ' ὅσσοι ἄλυξαν ἀνηλέος ἐκ πολέμοιο,
ἀγρόμενοι κατὰ ἄστυ, περὶ νέκυας πονέοντο,
θαπτέμεναι μεμαῶτες· ἄγεν δ' ἀλεγεινὸν ἐς ἔργον
Ἀντήνωρ· αὐτοὶ δὲ πυρὴν πολέεσσι τίθεντο.

Ἀργεῖοι δ' ἄλληκτον ἐνὶ φρεσὶ καγχαλόωντες,
ἄλλοτε μὲν κώπῃσι διέπρησσον μέλαν ὕδωρ,
ἄλλοτε δ' ἱστία νηυσὶ μεμαότες ἐντύνοντο
ἐσσυμένως· ὀπίσω δὲ θοῶς ἀπελείπετο πᾶσα
Δαρδανίη, καὶ τύμβος Ἀχιλλέος· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν
καίπερ ἰαινόμενοι, κταμένων μνησθέντες ἑταίρων,

ἀργαλέως ἀκάχοντο, καὶ ἀλλοδαπῶν ἐπὶ γαῖαν
ὅσσε βάλον· ἡ δέ σφιν ἐφαίνετο τηλόθι νηῶν
χαζομένη· τοὶ δ' αἶψα παρ' ἀγχιάλοιο φέροντο
ῥηγμῖνας Τενέδοιο· παρημείβοντο δὲ Χρύσαν,
καὶ Φοίβου Σμινθῆος ἕδος, ζαθεσιό τε Κίλλης·
Λέσβος τ' ἠνεμόεσσ' ἀνεφαίνετο· κάμπτετο δ' ἄκρη
ἐσσυμένως Λεκτοῖο, τόθι ῥίον ὕστατον Ἴδης·
λαίφεα δὲ πρησθέντα περίαχεν· ἀμφὶ δὲ πρώραις
ἔβραχεν οἶδμα κελαινόν· ἐπεσκιόωντο δὲ μακρὰ
κύματα· λευκαίνοντο δ' ὑπὲρ πόντοιο κέλευθοι.
  Καί νύ κεν Ἀργεῖοι κίον Ἑλλάδος ἱερὸν οὖδας
πάντες ἁλὸς κατὰ βένθος ἀκηδέες, εἰ μὴ ἄρα σφι
κούρη ἐριγδούποιο Διὸς νεμέσησεν Ἀθήνη·
καί ῥ' ὁπότ' Εὐβοίης σχεδὸν ἤλυθον ἠνεμοέσσης,
δὴ τότε μητιόωσα βαρὺν καὶ ἀνηλέα πότμον
ἀμφὶ Λοκρῶν βασιλῆϊ, καὶ ἄσχετον ἀσχαλόωσα,
Ζηνὶ θεῶν μεδέοντι παρισταμένη, φάτο μῦθον,
ἀθανάτων ἀπάνευθε· χόλον δέ οἱ οὐ χάδε θυμός·
  Ζεῦ πάτερ, οὐκ ἔτ' ἀνεκτὰ θεοῖς ἐπιμηχανόωνται
ἀνέρες, οὐκ ἀλέγοντες ἀνὰ φρένας οὔτε σεῦ αὐτοῦ,
οὔτ' ἄλλων μακάρων, ἐπεὶ τίσις οὐκ ἔτ' ὀπηδεῖ
ἀνδράσι λευγαλέοισι, κακοῦ δ' ἄρα πολλάκις ἐσθλὸς
συμφέρετ' ἄλγεσι μᾶλλον, ἔχει δ' ἄλληκτον ὀϊζύν·
τοὔνεκ' ἄρ' οὔτε δίκην τις ἔθ' ἅζεται, οὐδέ τις αἰδὼς
ἐστὶ παρ' ἀνθρώποισιν· ἔγωγε μὲν οὔτ' ἐν Ὀλύμπῳ
ἔσσομαι, οὔτ' ἔτι σεῖο κεκλήσομαι, εἰ μὴ Ἀχαιῶν

τίσομ' ἀτασθαλίην, ἐπεί νύ μοι ἔνδοθι νηοῦ
υἱὸς Ὀϊλῆος μέγ' ἐνήλιτεν, οὐδ' ἐλέαιρεν
Κασσάνδρην, ὀρέγουσαν ἀκηδέας εἰς ἐμὲ χεῖρας
πολλάκις, οὐδ' ἔδδεισεν ἐμὸν μένος, οὐδέ τι θυμῷ
ἠδέσατ' ἀθανάτην, ἀλλ' ἄσχετον ἔργον ἔρεξεν·
τῷ νύ μοι ἀμβροσίῃσι περὶ φρεσὶ μή τι μεγήρῃς
ῥέξαι, ὅπως μοι θυμὸς ἐέλδεται· ὄφρα καὶ ἄλλοι
αἰζηοὶ τρομέωσι θεῶν ἀρίδηλον ὁμοκλήν.
Ὣς φαμένην ἀγανοῖς προσέειπεν Ζεὺς ἐπέεσσιν·
Ὦ τέκος, οὔτι ἔγωγ' ἀνθίσταμαι εἵνεκ' Ἀχαιῶν,
ἀλλὰ καὶ ἔντεα πάντα, τά μοι πάρος ἦρα φέροντες
χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτῃσιν ἐτεκτήναντο Κύκλωπες,
δώσω ἐελδομένῃ· σὺ δὲ σῷ κρατερόφρονι θυμῷ
αὐτὴ χεῖμ' ἀλεγεινὸν ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρινον.
Ὣς εἰπὼν στεροπήν τε θοὴν, ὀλοόν τε κεραυνὸν,
καὶ βροντὴν στονόεσσαν ἀταρβέος ἀγχόθι κούρης
θήκατο· τῆς δ' ἄρα θυμὸς ὑπὸ κραδίῃ μέγ' ἰάνθη·
αὐτίκα δ' αἰγίδα θοῦριν ἐδύσατο, παμφανόωσαν,
ἄῤῥηκτον, βριαρήν τε, καὶ ἀθανάτοισιν ἀγητήν·
ἐν γάρ οἱ πεπόνητο κάρη βλοσυροῖο Μεδούσης
σμερδαλέον· κρατεροὶ δὲ, καὶ ἀκαμάτου πυρὸς ὁρμὴν
λάβρον ἀποπνείοντες, ἔσαν καθύπερθε δράκοντες·
ἔβραχε δ' αἰγὶς ἅπασα περὶ στήθεσσιν ἀνάσσης,
οἷον ὅτε στεροπῇσιν ἐπιβρέμει ἄσπετος αἰθήρ.
λάζετο δ' ἔντεα πατρὸς, ἅπερ θεὸς οὔτις ἄειρε
νόσφι Διὸς μεγάλοιο· τίναξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον·

σὺν δ' ἔχεεν νεφέλας τε καὶ οὔρεα· πᾶσα δ' ὕπερθε
νὺξ ἐχύθη περὶ γαῖαν· ἐπήχλυσεν δὲ θάλασσα·
Ζεὺς δὲ μέγ' εἰσορόων, ἐπετέρπετο· κίνυτο δ' εὐρὺς
οὐρανὸς ἀμφὶ πόδεσσι θεῆς· περὶ δ' ἔβραχεν αἰθὴρ,
ὡς Διὸς ἀκαμάτοιο ποτὶ κλόνον ἐμμεμαῶτος·
ἡ δ' ἄφαρ ἠερόεντος ὑπὲρ πόντοιο φέρεσθαι
οὐρανόθεν προέηκεν ἐς Αἴολον ἄμβροτον Ἶριν,
ὄφρ' ἀνέμους ἅμα πάντας ἐπιβρίσαντας ἀέλλῃ

— — — — —

ἐλθέμεναι κραναοῖο Καφηρέος, ἔνθεν Ἀχαιοῖς
νωλεμέως χριμφθέντας ἀνοιδήνασθαι θάλασσαν,
λευγαλέῃς ῥιπῇσι μεμηνότας. ἡ δ' ἀΐουσα,
ἐσσυμένως οἴμησε περιγναμφθεῖσα νέφεσσι·
φαίης κεν πῦρ ἔμμεν' ἅμ' ἠέρι, καὶ μέλαν ὕδωρ·
ἵκετο δ' Αἰολίην, ἀνέμων ὅθι λάβρον ἀέντων
ἄντρα πέλει, στυγερῇσιν ἀρηράμεν' ἀμφὶ πέτρῃσι,
κοῖλα, καὶ ἠχήεντα· δόμοι δ' ἄγχιστα πέλονται
Αἰόλου Ἱπποτάδαο· κίχεν δέ μιν ἔνδον ἐόντα
σύν τ' ἀλόχῳ, καὶ παισὶ δυώδεκα· καί οἱ ἔειπεν,
ὁππόσ' Ἀθηναίη Δαναῶν ἐπεμήδετο νόστῳ·
αὐτὰρ ὅγ' οὐκ ἀπίθησε, μολὼν δ' ἔκτοσθε μελάθρων,
χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτῃσιν ὄρος μέγα τύψε τριαίνῃ,
ἔνθ' ἄνεμοι κελαδεινὰ δυσηχέες ηὐλίζοντο
ἐν κενεῷ κευθμῶνι· περίαχε δ' αἰὲν ἰωὴ,
βρυχομένη ἀλεγεινά· βίῃ δ' ἔρρηξε κολώνην.
οἱ δ' ἄφαρ ἐξεχέοντο· κέλευσε δὲ πάντας ἐρεμνὴν

λαίλαπα συμφορέοντας ἀήμεναι, ὄφρ' ἀλεγεινὸν
ὀρνυμένης ἁλὸς οἶδμα, Καφηρέος ἄκρα καλύψῃ·
οἱ δὲ θοῶς ὤρνυντο, πάρος βασιλῆος ἀκοῦσαι
πᾶν ἔπος· ἐσσυμένοισι δ' ἐπεστενάχιζε θάλασσα
ἄσχετον· ἠλιβάτοισι δ' ἐοικότα κύματ' ὄρεσσιν,
ἄλλοθεν ἄλλα φέροντο· κατεκλάσθη δ' ἄρ' Ἀχαιῶν
θυμὸς ἐνὶ στέρνοισιν, ἐπεὶ νέας ἄλλοτε μέν που
ὑψηλὸν φέρε κῦμα δι' ἠέρος, ἄλλοτε δ' αὖτε
οἷα κατὰ κρημνοῖο κυλινδομένας φορέεσκεν
βυσσὸν ἐς ἠερόεντα· βίη δέ τις ἄσχετος αἰὲν
ψάμμον ἀναβλύεσκε, διοιγομένοιο κλύδωνος.
οἱ δ' ἄρ' ἀμηχανίῃ βεβολημένοι, οὔτ' ἐπ' ἐρετμῷ
χεῖρα βαλεῖν ἐδύναντο τεθηπότες, οὔτ' ἄρα λαίφη
ἔσθενον ἀμφὶ κέρα, λελημμένοι, εἰρύσσασθαι
ῥηγνύμεν' ἐξ ἀνέμων, οὐδ' ἔμπαλιν ἰθύνασθαι
ἐς πλόον· ἀργαλέαι γὰρ ἐπεκλονέοντο θύελλαι·
οὐδὲ κυβερνήτῃσι πέλεν μένος εἰσέτι, νηῶν
χερσὶν ἐπισταμένῃσι θοῶς οἰήια νωμᾷν·
πάντα γὰρ ἄλλυδις ἄλλα κακαὶ διέχευον ἄελλαι·
οὐδέ τις ἐλπωρὴ βιότου πέλεν, οὕνεκ' ἐρεμνὴ
νὺξ ἅμα, καὶ μέγα χεῖμα, καὶ ἀθανάτων χόλος αἰνὸς
ὦρτο· Ποσειδάων γὰρ ἀνηλέα πότμον ὄρινεν,
ἦρα κασιγνήτοιο φέρων ἐρικυδέϊ κούρῃ·
ἣ ῥα καὶ αὐτὴ ὕπερθεν ἀμείλιχα μαιμώωσα,
θῦνε μετ' ἀστεροπῇσιν· ἐπέκτυπε δ' οὐρανόθεν Ζεὺς,
κυδαίνων ἀνὰ θυμὸν ἑὸν τέκος, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι

νῆσοί τ', ἤπειροί τε, κατεκλύζοντο θαλάσσῃ,
Εὐβοίης οὐ πολλὸν ἀπόπροθεν, ἧχι μάλιστα
τεῦχεν ἀμειλίκτοισιν ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγεα δαίμων
Ἀργείοις· στοναχὴ δὲ καὶ οἰμωγὴ κατὰ νῆας
ἔπλετ' ἀπολλυμένων· κανάχιζε δὲ δούρατα νηῶν
ἀγνυμένων· αἱ γάρ ῥα συνωχαδὸν ἀλλήλοισιν
αἰὲν ἐπεῤῥήγνυντο· πόνος δ' ἄπρηκτος ὀρώρει·
καί ῥ' οἱ μὲν, κώπῃσιν ἀπωσέμεναι μεμαῶτες
νῆας ἐπεσσυμένας, αὐτοῖς ἅμα δούρασι λυγροὶ
κάππεσον ἐς μέγα βένθος· ἀμειλίκτῳ δ' ὑπὸ πότμῳ
κάτθανον· οὕνεκ' ἄρα σφιν ἐπέχραον ἄλλοθεν ἄλλα
νηῶν δούρατα μακρά· συνηλοίηντο δὲ πάντων
σώματα λευγαλέως· οἱ δ' ἐν νήεσσι πεσόντες,
κεῖντο, καταφθιμένοισιν ἐοικότες· οἱ δ' ὑπ' ἀνάγκης
νήχοντ' ἀμφιπεσόντες ἐΰξέστοισιν ἐρετμοῖς·
ἄλλοι δ' αὖ σανίδεσσιν ἐπέπλεον· ἔβρασε δ' ἅλμη
βυσσόθεν, ὥς τε θάλασσαν, ἰδ' οὐρανὸν, ἠδὲ καὶ αἶαν,
φαίνεσθ' ἀλλήλοισιν ὁμῶς συναρηρότα πάντα.

Ἡ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο βαρύκτυπος Ἀτρυτώνη,
οὔτι καταισχύνεσκε βίην πατρός· ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰθὴρ
ἴαχεν· ἡ δ', Αἴαντι χόλον καὶ πῆμα φέρουσα,
ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν· ἄφαρ δέ μιν ἄλλυδις ἄλλῃ
ἐσκέδασεν διὰ τυτθά· περίαχε δ' αἶα, καὶ αἰθήρ·
ἐκλύσθη δ' ἄρα πᾶσα περίδρομος Ἀμφιτρίτη.
οἱ δ' ἔκτοσθε νεὸς πέσον ἀθρόοι· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοὺς
κύματα μακρὰ φέροντο· περὶ στεροπῇσι δ' ἀνάσσης

αἴγλη μαρμαίρεσκε, διὰ κνέφας ἀΐσσουσα·
οἱ δ' ἄποτον λάπτοντες ἁλὸς πολυηχέος ἅλμην,
θυμὸν ἀποπνείοντες ὑπὲρ πόντοιο φέροντο·
ληϊάσιν δ' ἄρα χάρμα καὶ ὀλλυμένῃσι τέτυκτο·
καί ῥ' αἱ μὲν κατέδυσαν ἔσω ἁλὸς, ἀμφιβαλοῦσαι
χεῖρας ἑοῖς τεκέεσσι, δυσάμμοροι· αἱ δ' ἀλεγεινὰς
δυσμενέων περὶ κρᾶτα βάλον χέρας, οἷς ἅμα λυγραὶ
σπεῦδον ἀποφθίσασθαι, ἑῆς ἀντάξια λώβης
τινύμεναι Δαναούς· ἡ δ' ὑψόθεν εἰσορόωσα,
τέρπεθ' ἑὸν κατὰ θυμὸν ἀγαυὴ Τριτογένεια.
Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν περινήχετο δούρατι νηὸς,
ἄλλοτε δ' αὖ χείρεσσι διήνυεν ἁλμυρὰ βένθη,
ἀκαμάτῳ Τιτῆνι βίην ὑπέροπλον ἐοικώς·
σχίζετο δ' ἁλμυρὸν οἶδμα ποτὶ κρατερῇσι χέρεσσιν
ἀνδρὸς ὑπερθύμοιο· θεοὶ δέ μιν εἰσορόωντες,
ἠνορέην καὶ κάρτος ἐθάμβεον· ἀμφὶ δὲ κῦμα
ἄλλοτε μὲν φορέεσκε πελώριον, ἠΰτ' ἐπ' ἄκρην
οὔρεος ὑψηλοῖο δι' ἠέρος· ἄλλοτε δ' αὖτε
ὑψόθεν ἄνδρα φάραγξιν ἐνέκρυφεν· οὐδ' ὅγε χεῖρας
κάμνε πολυτλήτους· πολλοὶ δέ μιν ἔνθα καὶ ἔνθα
σβεννύμενοι σμαράγιζον ἔσω πόντοιο κεραυνοί·
οὔπω γάρ οἱ θυμὸν ἐμήδετο κηρὶ δαμάσσαι
κούρη ἐριγδούποιο Διὸς μάλα περ κοτέουσα,
πρὶν τλῆναι κακὰ πολλὰ, καὶ ἄλγεσι πάγχυ μογῆσαι·
τοὔνεκά μιν κατὰ βένθος ἐδάμνατο δηρὸν ὀϊζὺς,
πάντοθε τειρόμενον· περὶ γὰρ κακὰ μυρία Κῆρες

ἀνδρὶ περιστήσαντο· μένος δ' ἐνέπνευσεν ἀνάγκη·
φῆ δὲ καὶ εἰ μάλα πάντες Ὀλύμπιοι εἰς ἓν ἵκωνται
χωόμενοι, καὶ πᾶσαν ἀναστήσωσι θάλασσαν,
ἐκφυγέειν· ἀλλ' οὔτι θεῶν ὑπάλυξεν ὁμοκλήν.
δὴ γάρ τοι νεμέσησεν ὑπέρβιος Ἐννοσίγαιος,
εὖτέ μιν εἰσενόησεν ἐφαπτόμενον χερὶ πέτρης
Γυραίης, καί οἱ μέγα χώσατο· σὺν δ' ἐτίναξε
πόντον ὁμῶς καὶ γαῖαν ἀπείριτον· ἀμφὶ δὲ πάντη
κρημνοὶ ὑπεκλονέοντο Καφηρέος· οἱ δ' ἀλεγεινὸν
θεινόμενοι ῥηγμῖνες ἐπέβραχον οἴδματι λάβρῳ,
χωομένοιο ἄνακτος· ἀπέσχισε δ' εἰς ἅλα πέτρον
εὐρέα, τῇπερ ἐκεῖνος ἑαῖς ἐπεμαίετο χερσί·
καί ῥά οἱ ἀμφὶ πάγοισιν ἑλισσομένῳ μάλα δηρὸν
χεῖρες ἀπεδρύφθησαν, ὑπέδραμε δ' αἷμ' ὀνύχεσσι·
μορμύρον δέ οἱ αἰὲν ὀρινομένῳ περὶ κῦμα
ἀφρὸς ἄδην λεύκαινε κάρη, λάσιόν τε γένειον.
καὶ νύ κεν ἐξήλυξε κακὸν μόρον, εἰ μὴ ἄρ' αὐτῷ,
ῥήξας αἶαν ἔνερθεν, ἐπιπροέηκε κολώνην·
εὖτε πάρος μεγάλοιο κατ' Ἐγκελάδοιο δαΐφρων
Παλλὰς ἀειραμένη Σικελὴν ἐπικάββαλε νῆσον,
ἣ ῥ' ἔτι καίεται αἰὲν ὑπ' ἀκαμάτοιο Γίγαντος,
αἰθαλόεν πνείοντος ἔσω χθονός· ὣς ἄρα Λοκρῶν
ἀμφεκάλυψεν ἄνακτα δυσάμμορον οὔρεος ἄκρη,
ὕψοθεν ἐξεριποῦσα· βάρυνε δὲ καρτερὸν ἄνδρα·
ἀμφὶ δέ μιν θανάτοιο μέλας ἐκιχήσατ' ὄλεθρος,
γαίῃ ὁμῶς δμηθέντα, καὶ ἀτρυγέτῳ ἐνὶ πόντῳ.

Ὣς δὲ καὶ ἄλλοι Ἀχαιοὶ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα φέροντο,
οἱ μὲν ἄρ' ἐν νήεσσι τεθνηότες, οἱ δὲ πεσόντες
ἔκτοσθεν νηῶν· ὀλοὴ δ' ἔχε πάντας ὀϊζύς·
αἱ μὲν γὰρ φορέοντ' ἐπικάρσιαι εἰν ἁλὶ νῆες,
ἄλλαι δ' αὖ στρέψασαι ἄνω τρόπιν· ὧν δέ που ἱστοὶ
ἐκ κεράτων ἐράγησαν, ἐπισπέρχοντος ἀήτεω·
τῶν δὲ διὰ ξύλα πάντα θοαὶ σκεδάσαντο θύελλαι
αἱ δὲ καὶ εἰς μέγα βένθος ὑποβρύχιαι κατέδυσαν,
ὄμβρου ἐπιβρίσαντος ἀπείρονος· οὐδ' ὑπέμειναν
λάβρον ὁμῶς ἀνέμοισι θαλάσσης καὶ Διὸς ὕδωρ
μισγόμενον· ποταμῷ γὰρ ἀλίγκιος ἔρρεεν αἰθὴρ
συνεχές· ἡ δ' ὑπένερθεν ἐμαίνετο δῖα θάλασσα.
καί τις ἔφη· Τάχα τοῖον ἐπέχραεν ἀνδράσι χεῖμα,
ὁππότε Δευκαλίωνος ἀθέσφατος ὑετὸς ἦλθεν,
ποντώθη δ' ἄρα γαῖα, βυθὸς δ' ἐπεχεύατο πάντη.
Ὣς ἄρ' ἔφη Δαναῶν τις, ἐνὶ φρεσὶ χεῖμα τεθηπὼς
λευγαλέον· πολλοὶ δὲ κατέφθιθεν· ἀμφὶ δὲ νεκρῶν
πλήθεθ' ἁλὸς μέγα χεῦμα· περιστείνοντο δὲ πᾶσαι
ἠϊόνες· πολέας γὰρ ἀπέπτυσε κῦμ' ἐπὶ χέρσον·
ἀμφὶ δὲ νήϊα δοῦρα βαρύβρομον Ἀμφιτρίτην
πᾶσαν ἄδην ἐκάλυψε· μέσον δ' ἄρ' ἐφαίνετο κῦμα.
ἄλλοι δ' ἄλλην κῆρα κακὴν λάχον· οἱ μὲν ἀν' εὐρὺν
πόντον, ὀρινομένης ἁλὸς ἄσχετον, οἱ δ' ἐνὶ πέτραις
ἄξαντες πέρι νῆας, ὀϊζυρῶς ἀπόλοντο,
Ναυπλίου ἐννεσίῃσιν· ὁ γὰρ κοτέων μάλα παιδὸς,
χείματος ὀρνυμένοιο, καὶ ὀλλυμένων Ἀργείων,

καίπερ ἀκηχέμενος, μέγ' ἐγήθεεν, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῷ
δῶκε τίσιν θεὸς αἶψα, καὶ ἔδρακεν ἐχθρὸν ὅμιλον
τειρόμενον κατὰ βένθος· ἐῷ δ' ἄρα πολλὰ τοκῆϊ
εὔχετ', ὁμῶς νήεσσιν ὑπόβρυχα πάντας ὀλέσθαι.
τοῦ δὲ Ποσειδάων τὰ μὲν ἔκλυεν· ἄλλα δὲ πόντου
ἂψ μέλαν οἶδμα φέρεσκεν· ὁ δ' αὐαλέην χερὶ πεύκην
αἰθομένην ἀνάειρε· δόλῳ δ' ἀπάτησεν Ἀχαιούς,
ἐλπομένους εὔορμον ἕδος λιμένων ἀφικέσθαι·
αἰνῶς γὰρ πέτρῃσι περὶ στυφελῇσι δάμησαν
αὐταῖς σὺν νήεσσι· κακῷ δ' ἐπὶ κύντερον ἄλγος
τλῆσαν, ἀνιηρῇσι προσαγνύμενοι περὶ πέτρῃς
νυκτὶ θοῇ· παῦροι δὲ φύγον μόρον, οὕς τ' ἐσάωσεν
ἢ θεὸς, ἢ δαίμων τις ἐπίῤῥοθος. αὐτὰρ Ἀθήνη
ἄλλοτε μὲν θυμῷ μέγ' ἐγήθεεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἄχνυτ' Ὀδυσσῆος πινυτόφρονος, οὕνεκ' ἔμελλεν
πάσχειν ἄλγεα πολλὰ Ποσειδάωνος ὁμοκλῇ,
ὅς ῥα τότ' ἀκαμάτῃσι περὶ φρεσὶ πάγχυ μεγαίρων
τείχεσι καὶ πύργοισιν ἐϋσθενέων Ἀργείων,
οὓς ἔκαμον Τροίῃ, στυγερῆς ἔμεν ἄλκαρ ἀϋτῆς,
ἐσσυμένως μάλα πᾶσαν ἀνεπλήμμυρε θάλασσαν,
ὅσση ἀπ' Εὐξείνοιο κατέρχεται Ἑλλήσποντον,
καί μιν ἐπ' ἠϊόνας Τρώων βάλεν· ὗε δ' ὕπερθεν
Ζεὺς, ἐπίηρα φέρων ἐρικυδέϊ Ἐννοσιγαίῳ·
οὐ μὴν οὐδ' Ἑκάεργος ἄτερ καμάτοιο τέτυκτο,
ἀλλ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων μάλα πάντα ῥέεθρα
εἰς ἕνα χῶρον ἄγεσκε· κατέκλυσε δ' ἔργον Ἀχαιῶν

καὶ τόσση δὲ θάλασσα, καὶ εἰσέτι οἱ κελάδοντες
χείμαῤῥοι ἀλεγεινὸν ἀεξόμενοι Διὸς ὄμβρῳ,
τοὺς μέλαν οἶδμ' ἀνέεργε πολυστόνου Ἀμφιτρίτης
πόντον ἐπελθέμεναι, πρὶν τείχεα πάντ' ἀμαθῦναι
ἀργαλέως Δαναῶν· αὐτὸς δ' ἄρα γαῖαν ἔνερθε
ῥῆξε Ποσειδάων, ἀνὰ δ' ἔβλυσεν ἄσπετον ὕδωρ,
ἰλύν τε, ψάμαθόν τε· βίῃ δ' ἐλέλιξε κραταιῇ
Σίγεον· ἠϊόνες δὲ μέγ' ἔβραχον ἔκ τε θεμέθλων
Δαρδανίη· καὶ ἄϊστον ὑποβρύχιόν τε καλύφθη
ἕρκος ἀπειρέσιον· κατεδύσατο δ' ἔνδοθι γαίης
μακρὰ διϊσταμένης· ψάμαθος δ' ἔτι φαίνετο μούνη,
χασσαμένου πόντοιο, καὶ ἐκ θινῶν ἐριδδούπων
νόσφιν ἀπ' αἰγιαλοῖο κατ' ἔκτοθι. ἀλλὰ τὰ μέν που
ἀθανάτων ἐτέλεσσε κακὸς νόος· οἱ δ' ἐνὶ νηυσὶν
Ἀργεῖοι πλώεσκον, ὅσους διὰ χεῖμα κέδασσεν·
ἄλλῃ δ' ἄλλος ἵκανεν, ὅπῃ θεὸς ἦγεν ἕκαστον,
ὅσσοι ὑπὲρ πόντοιο λυγρὰς ὑπάλυξαν ἀέλλας.

ΤΕΛΟΣ.

Nachricht für den Buchbinder.

Die zwey, dem Bogen g angehängten umgedruckte Blåtter pag. 23 und 143 müssen statt der nemlichen in den Bögen B und I eingesetzt werden.

Avis au Relieur.

Il faut mettre les 2. Cartons page 23 & 143. reimprimés sur la feuille g, à la place de céux sur les feuilles B & I.

